

„Az egyik legjobb és legfontosabb sci-fi szerző” – SFX

alastair reynolds

NAPOK HÁZA

ALEXANDRA

Napok Háza

Fordította
Bujdosó István

Alastair Reynolds

Napok Háza

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Alastair Reynolds: House of Suns
Gollancz, 2008
An imprint of the Orion Publishing Group
Orion House, 5 Upper St. Martin's Lane, London WC2H 9EA

Copyright © Alastair Reynolds, 2008

Hungarian translation © Bujdosó István, 2011

Borítókép © Chris Moore
Borítóterv: Carr Design Studio

Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és
tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2012
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő utca 1.
Telefon: (72) 777-000

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő: Nagy Boglárka
Tördelte: Bocz József
Korrektúra: Tantras

ISBN 978 963 297 758 4

Tracynek és Grace-nek:
nővéremnek és húgomnak
szeretettel

ELSŐ RÉSZ

Egy parányi, légmentes nélküli kisbolygón születtem, egy olyan házban, melynek ezer és ezer szobája volt, határvidékén a fény és a kereskedelem birodalmának, amelyet a felnőttek számomra akkor még felfoghatatlan okból Aranyórának neveztek.

Lány voltam, egyetlen individuum, a nevem pedig: Abigail Gentian.

Gyermekkorom harminc éve alatt annak a hatalmas, zezugos, szüntelenül változó háznak csak a töredékét ismertem meg. Idővel már szabadon járkálhattam, ahová csak kedvem szottyant, de akkor sem derítettem fel talán egy századrészét sem. Taszítottak a hosszú, rideg tükör- és üvegfolyosók, a sötét pincékből és kriptákból feltörő, dugóhúzászerű lépcsők, melyeket még a felnőttek sem használtak. Egyes szobákban és termekben állítólag – bár az én jelenlétemben ilyesmiről soha senki nem beszélt – kísértetek is jártak, vagy valamilyen egyéb okból pusztán csak rövid tartózkodásra voltak alkalmasak. A liftek és a néma szolgálók mindig halálra rémisztettek, amikor a ház személyiségének kiismerhetetlen szeszélyét követve, látszólag minden értelmes ok nélkül mozgásba lendültek. Szellemeink és szörnyek kastélya volt ez, a félhomályban vámpírok rejtőztek, a falburkolat mögött pedig démonok járták baljós táncukat.

Egyetlen igaz barátom volt csupán, bár a nevére már nem is emlékszem. Időnként meglátogatott, de soha nem maradt sokáig velem. A ház legmagasabb tornyának üvegfalú kilátójából nézhettem, ahogy a siklója közeledett és rácsatlakozott a dokkra. Mindig nagyon boldog voltam, ha Kleinfelter asszony felengedett a kilátóba, és nemcsak azért, mert ez azt jelentette, hogy az egyetlen igazi játszótársam nemsokára megérkezik. Odafentről jól beláthattam az egész házat, sőt a kisbolygó jelentős részét is, amelyen épült. A ház minden irányban kanyarogva nyújtózott a parányi égítést élesen ívelő, egyetlen horizontjáig, e vékonyka köperemig, mely otthonom határát jelezte.

Furcsa egy épület volt, bár tény, hogy hosszú éveken át e tekintetben nem is volt semmilyen összehasonlítási alapom. Nem

létezett jól átgondolt építési terve, a szimmetriának és a harmóniának a leghalványabb jeleit sem mutatta – vagy ha volt is valaha efféle szándék, idővel ezt már senki nem ismerte fel a számtalan hozzátoldás és átépítés miatt, amely munkálatok még az én időmben sem fejeződtek be. A kisbolygónak ugyan nem volt légköre, így az időjárás viszontagságaitól sem kellett tartani, a ház ennek ellenére egy olyan világban is megállta volna a helyét, amelyben rengeteget esik az eső és a hó. Minden részét, minden szárnyat és minden tornyot meredek, kék cserepes tető fedett. Ezernyi ilyen tető volt, melyek rémisztően éles szögekben kapcsolódtak egymáshoz. A kaotikus, dinoszaurusz-csordára emlékeztető tetőtengerből kémények, kilátók és óratornyok hágtak a magasba. Az építmény néhol csak egy- vagy kétemeletes volt, másutt húsz vagy még annál is több szint tornyosult, a legmagasabb részek valóságos hegyként emelkedtek ki a környező épületrészek dimbes-dombos lankáiból. Ablakos hidak íveltek át a tornyok közti szakadékokon; időnként egy-egy távoli alak lopva pillantott ki a fényesen világító ablakok mögül. Nem is annyira ház volt ez, sokkal inkább egy egész város, amelyet egyik végétől a másikig bejárhatott az ember, anélkül hogy egyszer is kitétte volna a lábát a szabadba.

Későbbi életem során megtudtam az okát, hogy az otthonom miért volt olyan, amilyen, hogy az építési munkálatok miért nem értek véget soha, de gyermekként egyszerűen csak elfogadtam mint megkérdőjelezhetetlen tényt. Tudtam, hogy ez a ház más, mint amilyeneket a könyvekben, és az info-kockában láttam. Bár az is igaz, hogy ezt az életem minden fontosabb momentumáról elmondhattam. Még olvasni sem tanultam meg, amikor már tudtam, hogy gazdagok vagyunk, és emlékszem, gyermekként is mély benyomást tett rám, hogy csupán egy-két olyan család létezik, akiknek a gazdagsága a miénkhez fogható.

– Te nagyon különleges ifjú hölgy vagy, Abigail Gentian – mondta édesanyám egyszer azon számtalan alkalmak egyike során, amikor kortalan arca valamelyik ablakból rám mosolygott. – Nagy dolgokat viszel még véghez az életed során.

Mit tudhatta ő?

Nem kellett hozzá sok idő, hogy felfogjam, a kisfiú is bizonyára egy gazdag családból származik. Saját hajóval érkezett, nem a

társaság egyik járatával, amelyek bizonyos időközönként az egyszerű halandókat szállították a kisbolygókra, illetve onnan tovább más világokra. Figyeltem, ahogy a világyúr mélyéről közeledik, kobaltkék lánggal lelassít, majd a ház egyik külső szárnya felett megáll, landoláskor még egy piruettet is leír, kiengedi csontvázszerű lábait, és elegáns precizitással leereszkedik a kijelölt leszállópályára. Családunk címere egy fekete, ötlevelű rozetta volt, az övé pedig két, egymásba kapaszkodó fogaskerékből állt, amelyek a fényes, bordázott hajótörzs oldalát díszítették.

Amint a hajó leszállt, olyan gyorsan rohantam, hogy a toronyból levezető csigalépcsőn kis híján a nyakamat szegtem. Az aznap ügyeletes dajkaklónnal beszálltam az egyik liftbe, amellyel aztán fel, le és oldalt utaztunk, mígnem végre elértük a dokkszárnyat. Általában épp akkor értünk oda, amikor a kisfiú előbúj a siklóból, és két robotja kíséretében bizonytalan léptekkel megindult a hosszú, szőnyeggel borított rámpán.

A robotoktól mindig féltem. Olyan ormótlan, viharvert külsejű, fénytelen izék voltak, fejjel, törzssel és karokkal, de a lábuk helyén csak egy hatalmas kerékkal. Az arcuk egyetlen függőleges vonal volt, amely leginkább a várfalakon látható lőrészekre hasonlított az ék formájú fej elülső oldalán. Nem volt se szemük, se szájuk. Karjuk három karomban végződött, amelyekkel bármilyen húst és csontot miszlikbe apríthattak volna. Az én fantáziámban a fiú ezeknek a robotoknak a rabja volt, amikor éppen nem engem látogatott meg, és a robotok szörnyű dolgokat műveltek vele, olyan szörnyűségeket, amelyekről még akkor sem beszélhetett, ha kettesben maradt velem. Csak jóval később értettem meg, hogy igazából a testőrei voltak, és a maguk korlátolt módján szeretettel viseltettek iránta.

A robotok mindig csak a szőnyeg végéig jöttek, soha nem gurultak le a fogadótér fapadlójára. A fiú itt egy kicsit megtorpant, majd a kifényezett, fekete cipőjével hangosat dobantott a lakkozott pallókon. A fehér mandzsettájától és a fehér gallérjától eltekintve tetőtől talpig feketében volt. A vállán aprócska hátizsák lógott, fekete haját pedig valamilyen erős illatú zselével hátrafésülte a homlokából. Arca sápadt, kissé dundi, kerek, szeme sötét, de valahogy olyan meghatározhatatlan színű.

– Neked olyan furcsa a szemed – mondta mindig. – Az egyik kék,

a másik meg zöld. Miért nem javították ki a születésed után?

A robotok sarkon fordultak, visszagurultak a hajóhoz, és ott várakoztak, amíg a fiú számára el nem jött a visszarepülés ideje.

– Nekem itt olyan nehezen megy a járás – mondta mindig a fiú. Bizonytalanul lépkedett. – Itt minden olyan nehéz.

– Nekem nem – mondtam.

Csak sokkal később tudtam meg, hogy a fiú az Aranyórának egy olyan részéről jött, ahol a normál nehézségi erőnek csak a felével kellett számolni, ezért mozgott olyan nehezen, amikor látogatóba érkezett a kisbolygónkra.

– Apa szerint veszélyes – mondta a fiú, amikor a játszószobába mentünk a két dajka kíséretében.

– Mi veszélyes?

– Az a valami a bolygókban. Vagy erről még nem beszéltek neked?

– A bolygónkban nincs semmi, csak kő. Tudom, mert utánanéztam az info-kockában, miután a múltkor azt mondtad, hogy kígyók élnek a ház alatti barlangokban.

– Az info-kocka hazudott. Mindig ezt csinálják, amikor azt hiszik, hogy meg kell védeniük minket az igazságtól.

– Nem is hazudnak!

– Akkor kérdezd csak meg a szülőidet a fekete lyukról. Pontosan itt van a ház alatt.

Azt biztosan tudta, hogy az apám halott, és hogy csak az édesanyámat kérdezhetem meg, és ebben a pillanatban meg is jelent anyukám arca az egyik ablakban.

– Mi az a fekete lyuk?

A fiú egy pillanatig elgondolkodott.

– Az olyan, mint egy szörnyeteg. Valami hasonló, mint egy fekete óriáspók, amely láthatatlan hálóban tanyázik. Ami csak a közelébe jön, azt elkapja és élve megeszi. És a házatok alatt egy elég nagy pók lakik.

– És akkor mi van a kígyókkal? – kérdeztem, s közben nagyon okosnak éreztem magam. – A pók azokat is megette?

– Amit a kígyókról mondtam, az nem volt igaz – mondta a fiú könnyedén. – De ez most igaz. És nyugodtan kérdezd meg az info-kockát a fekete lyukakról, ha nem hiszel nekem. A családok azért

tette a ház alá, hogy minden nehezebb legyen. Ha nem lenne ott, akkor most a levegőben lebegnénk.

– Egy pók hogy tudja elnehezíteni a dolgokat?

– Azt mondtam, hogy olyan, mint egy pók, nem azt, hogy igazi pók – nézett rám lesajnálóan. – Egy mindent befaló, éhes száj, amit nem lehet semmivel jóllakítani. Ezért húz mindent maga felé, és ezért érezzük itt nehezebbnek magunkat. És pontosan ezért veszélyes is.

– Mert az apukád azt mondta?

– Nem csak apa mondta. Az info-kocka is mindent elmond, ha ügyesen kérdezel. Nem lehet egyenesen rákérdezni. Óvatosan kell közelíteni a témára, ahogy a macska cserkészi be az egeret. Akkor rá tudod venni, hogy olyasmit is elmondjon, amit nem akart. Egyszer egy fekete lyuk elnyelt egy egész kisbolygót. Amelyik még nagyobb is volt, mint ez. Elnyelte a kisbolygót, és vele együtt mindenkit, aki rajta volt. Mindenki szépen lement a torkán, ahogy a víz folyik le a lefolyón a kádból. Glup-glup-glup.

– Itt ilyesmi nem történhet meg.

– Ha te monddod...

– Egyébként meg úgysem hiszek neked. Ha a kígyókkal nem mondtál igazat, most miért kellene elhinnem, amit mondasz?

Aztán hirtelen eltűnt a rosszság az arcáról. Úgy éreztem, mintha a barátom csak ebben a pillanatban érkezett volna meg. Mintha az a bosszantó, köztökös fiú, aki eddig mellettem sétált, csak a hasonmása lett volna.

– Vannak új játékaid, Abigail?

– Nekem mindig minden játékom új.

– Úgy értem, hogy van-e valami különleges?

– Igen, van – mondtam. – Már alig vártam, hogy megmutathassam neked. Olyasmi, mint egy babaház.

– A babaházak a lányoknak valók.

– Jó, akkor nem mutatom meg – vontam meg a vállam. Aztán a saját szavait visszhangozva így folytattam: – Azt mondtam, hogy olyan, mint egy babaház, nem azt, hogy igazi babaház. Palotásnak hívom. Olyan, mint egy vár, amit te irányíthatsz, és aminek saját birodalma is van. Kár, hogy nem nézed meg. Szerintem neked nagyon tetszett volna. De játszhatunk mással is. A hangulatlabirintusban vagy a repülőszobában.

Ugyanolyan jól tudtam manipulálni, mint ahogy ő engem. Ráadásul már kiismertem, tudtam, hogyan gondolkodik. Tudtam, egy ideig még megjártssa, hogy nem érdekli a Palotás, de közben majd' kifúrja az oldalát a kíváncsiság. És minden oka meg is volt rá, mert nem véletlenül voltam a Palotásra a legbüszkébb.

A két dajkaklón bekísért minket a játszószobába. A sejtelmes fényben egymás után húztam elő és nyitottam ki azokat a dobozokat és ládákat, amelyekkel az utolsó látogatásakor játszottunk. Ő levette a hátizsákját, kinyitotta, és előszedte a saját kedvenceit. Volt köztük, amire még az előző találkozásunkból emlékeztem: egy pikkelyes szárnyú sárkány, amely a szobában röpködött, egy katona, amelyik mindig elbújt, amíg becsuktuk a szemünket, egyszer órákon át kerestük, mire végre megtaláltuk. De voltak üveggolyók, bennük színes huzallal, amelyek az utasításaink szerint gurultak és rajzoltak ki a padlón különböző formákat. Vagy maguktól raktak ki valamit, amit nekünk kellett kitalálnunk, még mielőtt az alakzat elkészült. Aztán volt még egy puzzle-tábla is és egy csinos balerina, aki minden testrészén tudott táncolni, az ujjhegyén is.

Ezekkel játszottunk, amíg a dajkák egy lebegő felszolgálókocsin limonádét és kekszet nem hoztak. Valahol a házban megkondult egy falióra.

- Most szeretném megnézni a Palotást – mondta a fiú.
- Azt hittem, nem érdekel.
- De. Érdekel.

Így hát megmutattam neki a Palotást, bevezettem a szobába a szobában. És bár a lehetőségeknek csak a töredékét látta, teljesen le volt nyugózva. Észrevettem, hogy még irigy is egy kicsit. És tudtam jól, hogy legközelebb is játszani akar majd velem.

Ekkor éreztem először, hogy hatalmam van felette. És ez az érzés csodálatos volt.

1. FEJEZET

Felemeltem a poharat, de már a látványtól is megrészegültem, mielőtt egyetlen csepp is az ajkamhoz ért volna.

– Civilizációjuk és naprendszerük jövőbeni biztonságára, Nebuly úr!

– A civilizációjukra – bólintott Purslane is az asztal másik végében.

– Köszönöm! – mondta Nebuly úr.

A strandon borozgattunk, és élveztük a kellemesen langy estét. A kentauroknál az éjszaka nem olyan, mint a legtöbb bolygón. Mivel az égitest egy erős ultraibolya-sugárzást kibocsátó csillag körül kering, az Átformálók védőburkot hoztak létre a légkör körül, egy átlátszó védőpajzsot, amivel a kentaurok még hajlandók voltak kiegyezni, ellentétben a védőpáncéllal, amelyre abban az esetben lett volna szükség, ha a Lepkék Háza az egész naprendszerüket áthelyezte volna. Napközben a védőpajzs csupán az erős sugárzást szűrte ki, és megbízhatóan csillapította a forró, kék fény erejét. Éjszaka viszont olyannyira felerősítette a leghaloványabb csillag vagy gázfelhő derengését is, hogy arra már az emberi szem színreceptorai is reagáltak. A Tejút ragyogóan fénylő, csontos hátgerincnek tetszett, amely horizonttól horizontig ívelt a fejünk felett. Egy közeli szupernóva maradványa rubintvörös foltként tündökölt, foszladozó szélei feketébe hajlottak. A közepében a pulzár mint hunyorgó világítótorony kacsintott felénk. A tőlünk néhány száz fényévre található kék csillagok egy csoportja pedig úgy ragyogott, akár egy marék elektromos drágakő. A mindössze két-három fényévnyi távolságban elhelyezkedő törpecsillagok meleg borostyánkő- és aranyárnyalatokban ragyogták az élet és a menedék, valamint a lassú fúziós ciklus még tízmilliárd évig tartó stabilitásának megnyugtató ígérését. A Hiány is jól látszott: egy hüvelykujnyi fekete folt, amelyben nem volt egyetlen csillag, egyetlen galaxis sem, abban az irányban, ahol korábban az Androméda lebegett az űrben.

Az ég csodaszép volt, színes, mint egy kábult látomás, de most inkább nem akartam a Hiányra gondolni. Mert a dr. Meninxnek tett ígéretemre emlékeztetett, amelyet ez idáig nem sikerült megtartanom, és amelynek lehetséges teljesülése immár igencsak vékonyka hajszálon függött.

Most már csak a kentaurokban reménykedhettem.

– És teljesen biztosak abban, hogy a csillaggát miatt a jövőben nem kell aggódnunk, *Campion* hasadvány? – kérdezte az asztalunknál álló négy lábú.

– Megnyugodhat, *Nebuly* úr, a civilizációjuk újra biztonságban van.

– Nem mintha egy pillanatig is *komoly* veszély fenyegette volna – tette hozzá *Purslane*, s közben kicsit meglötyögte a bort a poharában. – Azért ezt érdemes leszögezni.

– A csillaggátszivárgást viszont nem is szabad félvállról venni – vettem ellen mosolyogva. – Mindenesetre a hibát kijavítottuk. Mi építettük, mi javítjuk ki, ha bármi probléma adódik. Nálunk, a *Gentian*-klánban ez így szokás.

– Remélem, megértik az aggodalmunkat. Amikor a többi túlélési lehetőséget vázolták fel, hangsúlyozták, hogy a csillaggát megjavítása a legkevésbé kockázatos megoldás.

– Így is volt – mondtam.

Másfél millió évvel ezelőtt a kentaurok bolygójától tizenegy fényévre egy szuperóriás instabillá vált. Az Újjászülők megpróbálták anyagot pumpálni a csillag magjába egy féreglyukon keresztül, de az elképesztően magas nyomást és hőmérsékletet a féreglyukat fenntartó szerkezetek egyszerűen nem bírták. Az Átformálók sem tudták már megvédeni a kentaurok bioszféráját. Így csak két lehetőség maradt, eltekintve a rendszer teljes evakuálásától. A *Mellicta*-klán, azaz a Lepkék Háza a csillagmozgatás nagymestere. Felajánlották, hogy vagy a kérdéses csillagot, vagy a kentaurok naprendszerét áthelyezik, még hozzá teljesen ingyen, feltéve, ha a következő kétmillió évre a kentaurok kizárólagos kereskedelmi jogokat biztosítanak számukra. De egyik művelet sem volt éppenséggel kockázatmentes. A csillagmozgatás lényege abból áll, hogy az instabil égitestet, még mielőtt felrobbanhatna, kilökik a galaxis síkjából, viszont volt már példa arra is, hogy maga a

mozgatás okozta a csillag idő előtti felrobbanását. A kentaurok naprendszerének elmozdítása ugyan minden további nélkül megoldható lett volna, csak hogy az utazás idejére a bolygójukat páncéltokba kellett volna zárni, ami megvédi a planétát a csillagközi térben a sugárzástól és az esetlegesen útjukat álló törmelékfelhőktől. Ez pedig a kentaurok számára elfogadhatatlannak tűnt, mivel különösen nehezen viselik a bezártságot.

Ekkortájt ismerkedett meg a Gentian-klán, vagyis a Virágok Háza a kentaurokkal. Mivel szerettünk volna a Közösségben nagyobb tiszteletet kivívni magunknak, olyan megoldást javasoltunk a kentauroknak, amely során a naprendszerük a helyén maradna, de közben mégis védve lennének a betegeskedő csillagtól. Mindezt pedig úgy valósítanánk meg, hogy egy csillaggáttal vesszük körül a szuperóriást. Ha felrobbanna, a felszabaduló energiák a gáton belül maradva, gyakorlatilag az idők végezetéig a tökéletes tükrök csapdájában vergődnének.

A kentaurok persze nem nagyon akarták elhinni, hogy ez működhet. Viszont a Gentian-klán már rendelkezett némi tapasztalattal e téren. Ha létezett egyáltalán úgynevezett Gentian-szakterület a Közösségen belül, akkor az a csillaggátak építése volt. Már tucatnyi körút óta foglalkoztunk ilyesmivel – vagyis évmilliók óta.

A kentaurokkal folytatott tárgyalásokig pedig még soha egyetlen Gentian-csillagát sem omlott össze.

Persze ez csak részben volt a mi érdemünk. Tény, hogy mi építettük a gátakat, de a munkánk mindössze abból állt, hogy összeraktuk az előre elkészített elemeket, amelyeket az Elődök hagytak hátra. A munka oroszlánrészét ők végezték. Milliányi gyűrűt kovácsoltak mindenféle méretben, majd ezeket, akár a hulahoppkarikákat egymás után tulajdonképpen „ráhúzták” a csillagra. Aztán szépen ott hagyták a művüket, később pedig kihaltak.

Mi meg nagyjából egymilliárd évvel később elkezdtek begyűjteni a gyűrűket. Azóta is szorgalmasan kutatunk a világűrben ilyen elárvult, csillagtalán szerkezetek nyomai után. A gyűrűk sötét oldalára tolóhajókat erősítünk, és a fénysebesség töredékével, csigalassúsággal mozgatjuk őket keresztül-kasul a galaxisban. A

mozgatást nagyon óvatosan kell végezni, mert különben a szerkezetek miriádnyi csillogó darabra szakadhatnak. A gyűrűk félelmetesen stabil konstrukciók, de attól még nem bírnak ki mindent. A legfontosabb jellemzőjük a hihetetlen tiszta tükörfelület. Valójában semmi nem veri vissza tisztábban a fényt az egész ismert univerzumban. A belső tükörfelületükről még a neutrínók is lepattannak, amelyek pedig vidáman átmennének egy ötven fényév vastagságú tömör ólomfalon is.

Ahhoz, hogy egy csillagot megfékezzünk, hogy teljesen körbezárjuk, egy Dyson-héjat kellene létrehozni. Mi, emberek csak arra vagyunk képesek, hogy egy mesterséges objektummal, egyfajta Dyson-felhővel kerítsük be a csillagot, teljesen zárt gömböt nem tudunk készíteni. Csak közelíteni tudunk hozzá úgy, hogy ezernyi, egymáshoz tökéletesen illeszkedő, de különböző átmérőjű gyűrűvel kerítjük körbe. Az így elhelyezett gyűrűket aztán szépen beforgatjuk, hogy mindegyik megfelelő szögben álljon. Amíg elfoglalják végső helyüket, a csillagfény még kiszivárog az egyre szűkülő réseken. De a lángoló, halált hozó lámpás fénye lassan elhalványul.

Aztán egyszer csak volt csillag, nincs csillag. A helyén csak egy sötét gömb marad. A héjon belül a haldokló csillag energiái szabadon tombolhatnak és pattoghatnak ide-oda a tökéletes tükrök között, mígnem fotononként szép lassan, ártatlan intenzitással ki nem szivárognak a réseken a világűrbe.

Mindez felfoghatatlanul hosszú időbe telik. De ha a csillagát idő előtt összeomlik, vagyis még az előtt, hogy a felgyülemlett energia elszivárgott volna, az még pusztítóbb következményekkel járhat, mint maga a robbanás, amelyet a csillagát volt hivatott kordában tartani.

Persze kicsit túloztam, amikor azt mondtam, hogy megmentettük a helyi civilizációt, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a gáttal nem volt semmi probléma. Az egyik tolóhajó – így nevezzük azokat a szerkezeteket, amelyek a gyűrűket a megfelelő pozícióban tartják – meghibásodott. A gáton egy szem formájú rés keletkezett, amelyen már láthatóan ömlött ki a dühöngő fény.

Engem küldtek a hiba elhárítására. Az utolsó egyesülés óta a *Tunyát* úgy követte egy tolóhajó, mint valami hűséges kis öleb. A raktérben ott sorakoztak az egymással összekapcsolt bronzgolyók, az

ügynevezett egyszer használatos nyitó, amely a kérdéses gyűrűhöz illeszkedett, és korlátozott mértékben lehetővé tette a szerkezet újrapozicionálását. A munkát már azelőtt elvégeztem, hogy a kentaurokat meglátogattuk volna. A gyűrűre rácsatlakoztattam a nyitót, amely a graviton-impulzus kibocsátása után elporladt, és felerősítettem az új tolóhajót. Aztán néhány nap alatt a szem becsukódott, a gát megint tökéletesen zárt.

Az itteni munkánk ezzel véget is ért. Purslane úgy vélte, az lenne helyénvaló, ha szép csendben távoznánk is, anélkül hogy egyáltalán kapcsolatba lépnénk a kentaurokkal, és a hálálkodásukat fogadnánk.

Ebben kétségtelenül igaza is volt.

– Helyesen tették, hogy a csillaggátat választották – mondta Purslane, aki bizonyára tisztában volt vele, hogy annak a kentaurnak, akivel egykoron a klán az első üzletet kötötte, egy távoli utódjával beszél. – De teljes joggal adnak hangot csalódásuknak is a tekintetben, hogy ez a hiba egyáltalán bekövetkezhetett. Ennél többet vártak tőlünk.

– Végül is nem történt komoly baj – dobbantott Nebuly úr az egyik patájával.

– Bárhogy is legyen, a klán nevében elnézésüket kérjük, és ezúton is biztosítjuk önöket afelől, hogy ilyesmi soha többé nem fordul elő. – Purslane nem titkolta, hogy ő maga is Gentian-hasadvány. A család ugyan nem nézte jó szemmel, hogy a körutak során is együtt vagyunk, vendéglátóink tapintatossága viszont nem minden ok nélkül volt messze földön híres. – Ha pedig a Gentian-klán még bármit tehet az önök civilizációjáért – folytatta Purslane –, szívesen felvetem a kérdést a legközelebbi egyesülésünkön. Nagyszerű fogadtatásban részesültünk itt, ilyen barátságos bánásmódot nem is érdemeltünk. És amit a vendégünkért, dr. Meninxért tettek...

– Ne fessd az ördögöt a falra... – szólaltam meg, és felvettem egy régimódi távcsövet az asztalról.

– Az ott ő? – kérdezte Nebuly úr.

– Személyesen.

– Igencsak furcsa szerkezetben utazik. Milyen célt szolgálnak azok a forgó izék ott az oldalán?

– Azok kerekek – mondta Purslane.

– Ez a fürdőgépe – tettem hozzá.

A fürdőgép egy rozsdás, fekete rombold volt, négy, egymástól független futóművön. A hajóm rakteréből bújt elő, legurult a rakodórampán, és nehézkesen, kínlódva indult meg az álmos tengerparti városka széles elterülő, alacsony épületei között a strand felett húzódó, ősrégi partfal töredezett betonja felé. Aztán egy meredek lejtőn legurult a partra, majd be a vízbe, amíg a kerekek teljesen elmerültek. Az elülső oldalon ekkor felnyílt egy ajtó, a tengervíz pedig a gép belsejébe zúdult.

A végtelen tintafoltra emlékeztető, éjfélkék tenger felszínén mikroorganizmusok hunyorgó fénye derengett. A hullámok rózsas- és cseresznyeszínű tajtékkal nyaldosták a sárgásfehér homokot. A távcsővel a fürdőgépet kémleltem, azt reméltem, megláthatom dr. Meninxet, ahogy megmártózik a tengerben. De sajnos csak egy kagylókkal borított alakot láttam távolodni a szerkezettől, amely rögtön el is tűnt a felszín alatt, mielőtt még jobban megnézhettem volna. Az ajtó becsukódott, a fürdőgép pedig lassan kikecmergett a vízből.

– Megkérdezhetem, kedves Hasadvány, hogyan bukkantak erre a furcsa szerzetre? Nagyon rég nem láttam ilyen figurát, mint ez a dr. Meninx. Talán több százezer éve is már.

– Hát, nem az én érdmem. A nyakamba akasztották.

– Ez nagyon úgy hangzik, mint valami büntetés.

– Az is. A klán úgy vélte, megérdemlek egy lehetőséget, hogy bebizonyítsam, képes vagyok felelősségteljes megbízatások végrehajtására. Ezért kaptam útitársul ezt a nehéz természetű vendéget.

– Campionnak egyszerűen pechje volt, Nebuly úr – mondta Purslane. – Gromwell, egy másik hasadvány, a legutóbbi egyesülésünkön dr. Meninxszel jelent meg, és ő már nagyon szeretett volna megszabadulni tőle. Campionnak pedig az egyesülésen bemutatott szalagja épp tartalmazott egy, az Őrzőknél tett látogatást is.

– Ön, ugyebár ismeri az Őrzőket? – szóltam közbe.

Nebuly úr felnézett az égre, nagyjából a Hiány irányába. Apró csíkos, testre szabott öltönyt viselt, amely nagyjából odáig ért neki, ahol az emberi felsőteste varrat nélkül átment az ápolit, gesztenyebarna lótestébe.

– Egyet s mást tudok róluk. Ami nem azt jelenti, hogy valaha is lett volna velük közvetlen kapcsolatunk.

– Mindenesetre kiderült – kortyolt bele a borba Purslane –, hogy dr. Meninx is épp az Őrzőkhöz igyekszik. Eltekintve attól, hogy meggyőződéses Tagadó, szívesen tetszeleg a régmúlt történelem tudósának szerepében.

– Campionnak tehát ezért kell elviselnie dr. Meninx társaságát – mondta Nebuly úr.

– Amellett, hogy ellenőriznem kell a csillaggátat, azt a feladatot kaptam, hogy vigyem dr. Meninxet az Őrzőkhöz, és az ottani kapcsolataimat kamatoztatva érjem el, hogy kiváltságos kutatóstátuszt kapjon, azaz korlátlan hozzáférése legyen a mélyarchívumokhoz, meg ilyesmi. Amúgy arrafelé nem nagyon szeretik a Tagadókat, pláne nem az akvatikusokat, de úgy gondolták, én talán meg tudom győzni őket.

Nebuly úr a felsőtestét ingatva megint a tenger felé pillantott, és tünődő kifejezés jelent meg az arcán.

– Valahogy arra következtetek, hogy e tekintetben nem járt sikerrel. Jól gondolom, Hasadvány?

– Nem. Minden a terv szerint halad – mondtam. – Ez itt most az utolsó lehetőség dr. Meninx számára, hogy az Őrzők előtt még egy fürdőt vegyen, és ezt semmiképp sem akarta elszalasztani. Egyébként én is szeretném megköszönni, hogy voltak szívesek az ehhez szükséges óvintézkedéseket megtenni.

A kentaur egy lendületes kézmozdulattal a láthatáron villódzó pajzsra mutatott, amely mögött Purslane-nek az itteni leszálláshoz túlon túl nagyméretű úrhajója úgy lebegett a levegőben, akár egy halovány ezüsthold az égen.

– Ugyan, semmiség. Ebben az óceánban nem élnek nagy ragadozók, de a vendégük nyugalma érdekében lezártuk az öblöt, ami számunkra egyáltalán nem okozott nehézséget. Remélem, sikerült az ízlésének megfelelően beállítanunk a sótartalmat is.

A beszélgetés akadozott. Nebuly úr nem azért jött az asztalunkhoz, hogy valamivel elüsse az idejét. Hanem mert tudatni akarta velem, hogy mennyire taksálja azokat a dolgokat, amelyeket eladásra kínáltam fel neki. Az ajánlatán igen sok múlott, de én igyekeztem minden tőlem telhetőt megtenni, hogy ezt ne vegye

észre.

– Nos, jól tette, hogy betekintést engedett az adattárába – tért végül a tárgyra a kentaur.

Bátorítóan bólintottam, míg Purslane feszült, diplomatikus mosolyt varázsolt az arcára.

– Remélem, talált benne valami érdekeset.

– Igen, nem is keveset. Ön rengeteget utazott, információt cserélt más csillagközi utazókkal, és hatalmas, részben felbecsülhetetlen értékű tudásra tett szert. Roppant megtisztelő volt számomra, hogy átnézhettem az adatait.

– És talált köztük valamit, amit esetleg szívesen meg is vásárolna?

– Nos, igen, kedves Hasadvány... – Nebuly úr egyik lábáról a másikra állt. – Több érdekességet is találtam, de be kell vallanom, hogy a legtöbb dolog nem képvisel közvetlen értéket számomra, eltekintve esetleg némelyik adat ritkaságától. Ha, mondjuk, húsz kiloévvvel ezelőtt érkezett volna, talán más lenne a helyzet. De tizenegy kiloévvvel ezelőtt a Gentian-klán egy másik hasadványa is járt nálunk, és még csak két kiloév telt el azóta, hogy egy Marcellin is meglátogatott minket.

– Ezek a Marcellinek mindenhol ott vannak – sziszegte Purslane az ajkai között.

– Tehát az ön érdeklődésére számot tartó fájlok...

– Igen, összeírtam egy listát – mondta a kentaur, azzal benyúlt az öltönye belső zsebébe, és elővett egy zsebkendő méretű, négyzet alakú tárgyat. Kinyitotta, majd akkorára nagyította, hogy az egész asztalt befedte. Ezután elengedte, a hatalmasra nőtt képernyő pedig dacolva a langy szellővel, mozdulatlanul lebegett a levegőben. Az uni nyelv egyik írásos formájának karakterei jelentek meg előttünk egy oszlopban.

A kentaurokat a Gentian-klán már nyolc körúttal ezelőtt is ismerte. Ők ebben a rendszerben az emberiség tizenharmadik olyan megjelenési formáját képviselték, amely az előző kultúra posztcivilizációs romjaiból emelkedett ki. Az övük volt az egész naprendszer, benne néhány mesterségesen átformált bolygóval, de soha nem merészkedtek az üstökösök pályáján túlra. A központi bolygójukat egyetlen hatalmas óceán borította, az égítést sűrű, kék légköre fotodisszociált oxigénből állt. Az Átformálók felhígították az

atmoszférát, valamelyest csökkentve ezzel az agresszív korrodáló hatását, mesterséges, lebegő szárazföldeket eresztettek le a teljes bolygót elfedő óceán felszínére, a steril vizet pedig különböző robusztus élőlényekkel népesítették be. A bolygó gravitációját nem módosították, ezért is álltak a kentaurok négy lábon, így biztosabban tudták tartani magukat. Halványan emlékeztek még az eredetükre, ez pedig korántsem volt jellemző minden, az előző romjaiból felemelkedő civilizációra. Az univerzális aktuár statisztikai előrejelzése szerint minden esélyük megvolt arra, hogy még legalább egy-két millió évig fennmaradjanak, amennyiben sikerül az ambícióikat értelmes keretek között tartani. Hosszú távon a legjobb stratégia egy civilizáció számára minden jel szerint vagy az, hogy nyugton marad a saját naprendszerében, vagy a nagy családok példáját követi, azaz teljesen függetleníti magát a bolygókon való létezésétől. A terjeszkedés csak egy darabig működik, de aztán menthetetlenül kudarcba fullad. Ezt a hatmillió éves kijózanító történelem is tanúsítja, ennek ellenére mindig akadnak olyan újonnan kifejlődő civilizációk, amelyek újra és újra megpróbálkoznak vele.

Ezt hívjuk mi Múlásnak: a birodalmak örökké tartó, csikorgó egymásutánját. A kentaurok jól tették, hogy nem szálltak fel erre a vonatra.

– Amint láthatja – folytatta Nebuly úr –, az ajánlatunk nem teljesen értelmetlen.

– Nem, a feltételek roppant nagyvonalúak – mondtam –, csak azt reméltem, hogy esetleg valami nagyobb szabású dolog is felkelti az érdeklődésüket az adattárban.

– Bárcsak úgy lenne! De tudja, nem sok értelme lenne olyan adatokért bármit is kínálni, amelyek már amúgy is a birtokomban vannak.

– És nem gondolja, hogy esetleg valahogy közelíthetnénk az álláspontjainkat?

– Nézze, kedves Hasadvány, a mi nagyvonalúságunknak is van határa. Úgy véljük, hogy a feltételeink teljesen korrektek. Sajnálatos, hogy az adattára nem tartalmaz olyasmit, ami számunkra komolyabb értéket képvisel, de ettől még a jövőben is szívesen látjuk, ha később esetleg új szerzeményeket tud felkínálni. – A kentaur elhallgatott. Három lába biztosan állt a földön, a bal hátsó éppen csak érintette a

talajt. – Hagyjam esetleg magukra önöket néhány percre, amíg megbeszéljük az ajánlatunkat?

– Igen, ha megkérhetem.

– Rendben, nemsokára visszajövök. Kérnek még bort?

– Nem, köszönjük – mondtam, a kezemet védekezően a magasba emelve.

Nebuly úr eltrappolt a kanyargós úton, a part mentén. A távolban két másik kentaur álldogált piros egyenruhában, kezükben valamiféle civil egyesület zászlójával.

Nebuly úr csatlakozott hozzájuk, és türelmesen nézett vissza felénk.

– Hát, ez nem jött be – mondtam, és az sem igazán érdekelt, hogy esetleg lehallgatnak minket.

– Lehetne rosszabb is – mondta Purslane, és kiitta a borát. – Legalább tett egy ajánlatot.

– Ezzel nem vagyunk kisegítve. – A kentaurok bolygója körül különböző használt úrhajók sorakoztak, a legtöbbitől a gazdájuk meg akart szabadulni. Ha Nebulynak tetszettek volna az adattáramban lévő dolgok, akkor olyan ajánlatot is kaphattam volna, amivel nyugodtan megvehettem volna az egyiket. Egy gyorsabb hajóval akár még meg is tarthattam volna a dr. Meninxnek tett ígéreteimet, és csak egy hajszállal késtem volna el az egyesülésről. – Talán még egy kicsit kötnöm kéne az ebet a karóhoz, hátha meggondolja magát.

– Ahhoz nagyon meg kellene gondolnia magát. Még ha kétszer ennyit ajánlana is, abból sem tudnád megvenni egy normális úrhajó negyedét sem. A legjobb, amit tehetünk, hogy elfogadjuk Nebuly úr pénzét. Ezzel még nem tudod lecserélni az egész *Tunyát*, de némelyik rendszerét esetleg fel tudod újítani.

– Attól még nem lesz gyorsabb.

– A helyedben inkább biztosra mennék. Ha nem egyezel meg vele, akkor felesleges volt idejönni. Akkor inkább mentünk volna egyből tovább az Őrzőkhöz, hogy lepasszoljuk a halpofát.

Mintha csak dr. Meninx meghallotta volna Purslane szavait, a fürdőgép motorja ebben a pillanatban felbögött, és a szerkezet visszacaplatott a tengerbe. Útközben koszos gomolyfelhő csapott fel a hátuljából. Végignéztem, ahogy kinyílik az ajtó, és bezúdul a tengervíz. Arra gondoltam, talán megint meg kéne próbálkoynom a

távcsővel, de valahogy már alábbhagyott a kíváncsiságom. A kagylókkal borított alak egy pillanatra kiemelkedett a hullámok közül, aztán egyből el is tűnt a fürdőgépben. Az ajtó becsukódott, a járgány pedig kievickélt a partra.

– Van még egy másik lehetőség is – mondtam halkán.

Purslane gyanakodva nézett rám.

– Neked mindig van valami a tarsolyodban.

– Mielőtt leszálltunk volna, vettem egy pillantást a közelben lévő naprendszerre, arra az esetre, ha esetleg Nebuly úr mégsem lenne olyan előzékeny, mint ahogy reméltem. Nem egészen száz fényévnyre innét van egy naprendszer, vagyis egy kis jóindulattal még útba is esik, amelynek a neve Nelumbium. Az adattár szerint...

– „Az adattár szerint...” Hol is hallottam ezt már?

– Hadd mondjam végig! Állítólag van ott egy poszthumán lény, egy bizonyos Ateshga. És állítólag neki vannak hajói, méghozzá sokkal több, mint Nebulynak, és ő bizonyára nem is kér ennyit értük.

– Akkor miért nem egyből oda mentünk?

– Mert az adattárban a bejegyzés nem annyira friss, úgyhogy van benne némi bizonytalansági tényező.

– Némi. Mintha már ezt is hallottam volna valahol.

– Ráadásul akkor még távolabb kerültünk volna az Őrzőktől, ha egyből a Nelumbiumba megyünk, és úgy biztosan nem tudtuk volna lepasszolni dr. Meninxet.

– Ha az adattárban a bejegyzés nem friss, akkor honnan tudod, hogy ez az Ateshga egyáltalán ott van még?

– Lefuttattam az aktuáron. A prognózis elég biztatónak tűnt.

Purslane hátradólt a fűzfa kosár székében, és némán méregetett a különböző színű Gentian-szemeivel.

– Szóval azt mondod, hogy először menjünk az Őrzőkhöz, tegyük ki a doktort, és aztán próbáljuk meg ezt az Ateshgát?

– Hát... nem. Inkább azt mondom, hogy teljesen hagyjuk ki a programból az Őrzőket.

Purslane homlokán az aggodalom ráncai jelentek meg.

– Hogyhogy, akkor hagyjuk itt?

– Döntse el ő. Ha akarja, akár vissza is viszem a gyülekezőbolygóra.

– Ez nem fog tetszeni neki.

– Amúgy sem tetszik neki soha semmi. Nem vetted még észre?

A fürdőgép irányából egy sovány alak közeledett felénk. Ahogy közelebb ért, és felmászott a málladozó lépcsőn az útra, kiderült, hogy egy papírból kivágott, vízi gyémántokkal díszített bohóc az. A kétdimenziós alak – amely ugyanúgy ellenállt a szélnek, mint Nebuly úr lebegő képernyője – dr. Meninx egyik ember formájú megtestesülése, egy avatár volt. Ahogy az avatár közeledett, Nebuly is otthagytta a piros ruhás kentaurtársait, és visszatrápolt hozzánk. Ő ért oda elsőként, amikor az avatár még jó száz méterre lehetett tőlünk.

– Gondolom, sikerült dönteniük, tisztelt Hasadványok – mondta.

– Attól tartok, hogy az ajánlatát vissza kell utasítanom – válaszoltam. – Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy a feltételeket nem tartom korrektnek, de reálisan kell gondolkodnom. És úgy hiszem, másutt jobb árat kapok az adataimért.

– Ha netán Ateshga jár a fejében, akkor arról nyomatékosan lebeszelném. Neki igencsak rossz híre van.

– Ateshga? Az kicsoda? – kérdeztem, s közben kidörzsöltem szememből a homokot.

– Ez csak egy tanács, Hasadvány! Az már az ön dolga, hogy megfogadja-e – mondta Nebuly és a kezével végigsimított az öltönyén. – Nos, igazán sajnálom, hogy nem sikerült egyezsége jutnunk, de ettől még barátként búcsúzunk egymástól. Nagyon örülünk, hogy ellátogattak a bolygónkra, és bízom benne, hogy önök sem bánták meg.

– Egyáltalán nem – mondta Purslane. – Önök igazán csodálatos házigazdák, Nebuly úr. Biztosíthatom, hogy ejtek néhány jó szót a kentaurokról a klán többi tagja előtt.

– Ez roppant kedves öntől – mondta Nebuly, és már meg is fordult, hogy üdvözölje a közeledő avatárt. Kicsit meghajolt, nagyjából onnan, ahol az emberi felsőteste a lótesttel egyesült. – Gyorsan végzett a fürdéssel, doktor! Remélem, minden kielégítő volt.

– Nem – rikácsolta az avatár jellegzetes sípoló hangján. – Ez a fürdés távolról sem volt kielégítő, ezért is fejeztem be, mihelyst lehetőségem nyílt rá. A vízben fekete, mozgó izék úszkáltak, amelyeket a szonárom képtelen volt beazonosítani, hogy a víz

hőmérsékletéről és sótartalmáról már ne is beszéljek. – A papírarca itt felém fordult. – Engem úgy értesítettek, tisztelt Champion, hogy maga tájékoztatta a megfelelő hatóságokat az igényeimről.

Kicsit fészkelődtem a székemen. Valóban pontosan elmondtam a kentauroknak, hogy mire van szüksége a doktornak, és abban is biztos voltam, hogy ők meg is tettek minden tőlük telhetőt, hogy megfeleljenek az elvárásoknak. De dr. Meninxnek soha semmi nem volt elég jó. Az ember kitehette a lelkét, neki az sem volt elég.

– Igazán sajnálom – mondtam. – Valószínűleg összekevertem a számokat. Attól tartok, az egész az én hibám.

– Hadd döntsön el én, hogy kit hibáztatok, jó? – mondta az avatár. – Pedig hogy vártam ezt a fürdőt! De ezen most már kár bánkódni. Nemsokára úgyis elhagyom e sivár bolygót, és folytatom kínkeserves utamat az Őrzőkhöz. Talán majd ők tudják, hogyan kell illően bánni egy vendéggel.

– Biztos vagyok benne, hogy Nebuly úr minden tőle telhetőt megtett – próbálkoztam.

– Bizonyára – mondta az avatár, mintha a vendéglátónk ott sem lenne.

Eljött hát a perc, amelytől azóta tartottam, hogy Nebuly úr kimondta az ítéletét az adattáramról. Nem húzhattam tovább az időt, pedig ebben a szent pillanatban a legszívesebben csak besétáltam volna a tengerbe, és csak úsztam, csak úsztam volna... el egészen a csillogó horizontig, ahol a pajzs, a hatékonysági beállításaitól függően visszadobott, elkábított, megsebesített vagy egyszerűen csak megsemmisített volna.

– Dr. Meninx... – mondtam egy mélyről felszakadó sóhaj után –, lenne itt valami, amit meg kellene beszélnünk...

2. FEJEZET

Tévedés lenne azt állítani, hogy Campion lusta lenne, ugyanis Abigail mindent megtett annak érdekében, hogy a lustaságot, amennyire csak lehet, száműzze a személyiségünkől. De az biztos, hogy nagyon értett hozzá, hogy elferdítse a tényeket. Nem egyszerűen holnapra halasztotta a feladatait, hanem mindjárt több ezer évre, olyannyira, hogy a körútja nagyobbik részén állandó késésben volt, és folyton lehetséges kibúvókon törte a fejét. A mottója nagyjából ez lehetett volna: *Amit ma megtehetsz, azt félmillió év múlva is megteheted.*

És ezzel egész jól el is boldogult harmincegy körúton át. De ahogy a dolgok álltak, nagyon úgy festett, hogy ez az ügy dr. Meninxszel véget vet a szerencsés sorozatnak. Campion úgy viccelődött a megrovással és a száműzetéssel, mintha csak előre trenírozna magát a várható következményekre. A klán türelme viszont a kisedet játékaikait illetően az utóbbi körutak során igencsak megfogyatkozott, ezért is tukmálták rá dr. Meninxet. Ezt a kötelességét a lehető leggyorsabban kellett volna teljesítenie, ahelyett hogy csillagról csillagra utazgat a doktorral a fedélzeten.

A kentaurok naprendszerétől a Nelumbium csak egy kőhajításnyira volt – nem egészen kilencven évig tartott az út bolygóidő szerint –, de valamilyen formában így is fel kellett függesztenünk az életfunkcióinkat. Campion előszeretettel alkalmazta a sztázist, én inkább – az ő legnagyobb megrökönyödésére – a hibernációt kedveltem. Amint felnyílt a kriofág, azonnal lehívtam az *Ezüstfény* szenzoradatait, és eltekintve bizonyos maradványenergiák sistergésétől – ami csak azt jelenthette, hogy az utóbbi évszázadokban járt úrhajó a rendszerben –, semmi jel nem utalt emberi jelenlétre.

Se Ateshga, se úrhajók.

Amint végeztem az *Ezüstfény* adataival, átvillantam a *Tunyára*, azon belül is a hídra, ahol Campion és dr. Meninx már vártak rám.

Campion egy díványon ült hátradőlve, az avatár pedig mellette álldogált. Mindketten a hatalmas kijelzőfalat bámulták. S bár nem hallottam tisztán a szavakat, a híd akusztikája segítségével annyit így is ki tudtam venni, hogy halkan ugyan, de annál ingerültebben beszélgettek, a szemrehányó és a védekező felhangokat nehéz lett volna nem észrevenni.

Nem kellett, hogy beavassanak, úgy is tudtam, miről folyik a vita.

A kijelzőfal nagy részén a Tejút látszott, az ábrázolás a tárolóban rögzített adatok alapján készült. A spirálkarok finom, fehér és okkersárga, sárgásbarna és téglavörös hálósövetből rajzolódtak ki. Az egyes csillagokat az elképesztően nagy számosságuk miatt nem lehetett megkülönböztetni egymástól. Csupán a kisebb-nagyobb csoportosulások és gömbhalmazok voltak valamelyest kivehetők. Csak a legfényesebb csillagokat lehetett pontosan azonosítani: az utolsó fázisban lévő szuperóriásokat, amelyeket mindössze egy hajszál választott el attól, hogy szupernóvává robbanjanak, vagy a Tauri-fázisban lévő fiatal csillagokat, amelyek vakító kék vagy méregvörös színükkel hívták fel magukra a figyelmet a spirálokban.

A főtárca átmérője a Monocérosz-gyűrű pereme nélkül kilencvenezer fényév. A lakott bolygók a középponttól egészen a külső spirálok csúcsáig terjeszkednek, de a legsűrűbben lakott rész a komfortzónában helyezkedik el, itt sorakoznak azok a bolygók, amelyek esetében a legkevesebb módosításra volt szükség ahhoz, hogy lakható élethelyekké váljanak. Ha egy hajó ebben a zónában mozog, akkor kétszáz kiloév alatt könnyedén bejárhatja az egész galaxist, s közben még vagy száz naprendszerben hosszabb-rövidebb időre meg is állhat. Ezt, a Gentian-klán egyesülései között eltelő kétszáz kiloévnyi időszakot nevezzük körútnak.

A legutóbbi bolygó, amely az egyesülésnek otthont adott, a Norma spirálkar központ felőli végén helyezkedett el. Azóta az óramutató járásának megfelelő irányban tettünk meg egy kört, közben kifelé sodródtunk, keresztülmentünk a lokális karon, nagyjából ezer fényév távolságban haladtunk el az Őshely mellett, majd visszafelé kanyarodva átszeltük a Sagittarius, a Scutum-Crux, és a Perserus karokat, s végül visszajutottunk a Scutum-Crux kar másik oldalára. A kijelzőn egy keszkekusza piros vonal jelezte az eddig megtett utat. A kentaurok vízi bolygója szintén a Scutum-Crux karon helyezkedett

el, és az azóta megtett utunk hossza a galaxis spirálkarjainak léptékével mérve valóban nem volt több egy kőhajításnál, még a spirálkart sem hagytuk magunk mögött. A gyülekezőbolygóig hátralévő útvonal rikító pirossal volt jelölve: kevesebb mint ezer fényév a Sagittarius spirálkar irányába.

A körút egészét tekintve már csaknem hazaértünk. De ami a pontosságunkat illeti, ugyanúgy lehetett volna vissza tízezer vagy akár kilencvenezer fényév is.

Egyértelműen látszott, hogy csúnyán, nagyon csúnyán el fogunk késni. Ami egyáltalán nem volt ildomos.

– Á, itt jön a gyönyörű Purslane! – mondta dr. Meninx némi felháborodással a hangjában. – Ő bizonyára együttérzőbb füllel hallgatja majd a panaszaimat, még ha ön, Champion, ily szörnyen elutasító is velem. Nem így van, Purslane?

– Nem tudom, dr. Meninx. Most éppen mi a panasz tárgya?

– Még magyarázom? – horkant fel az avatár, és petyhüdt origamikarjával a kijelzőfal felé mutatott. – Championban ismét csalódnom kellett! Nem elég, hogy nem vitt el az Őrzőkhöz, nem elég, hogy gálád módon megpróbált azokra a büdös, bárdolatlan löemberekre rátukmálni, akik vérlázító testi szokásokkal büszkélkedhetnek, és nem elég, hogy karba tett kézzel képes volt végignézni, ahogy kis híján belefulladtam abba az undorító, ki tudja, mivel összefertőzött öbölbe, mindezek után még van képe azzal előállni, hogy az egyesülésre sem fogok időben odaérni, hogy legalább valaki másnál találhassak menedéket!

– Nem egészen ezt mondtam – próbálkozott Champion, de úgy hangzott, hogy már nagyon elege van ebből a vitából. – Csak annyit mondtam, előfordulhat, hogy egy hajszálnyit késni fogunk.

– És ez a maguk egyesülése, ez ilyen? Addig várnak a kezdéssel, amíg maguk oda nem méltóztatnak érni? – gúnyolódott az avatár. – Ezt akarta mondani?

– Nézze, nem vállalhatok garanciát semmiért. Ha Ateshga itt van, és hajlandó belemenni valami értelmes cserébe, akkor valószínűleg nem lesz jelentős a késés.

Átmentem azon a keskeny szakaszon, amely a híd központi részét kötötte össze a kerek dobogóval, ahol Champion és dr. Meninx váraoztak.

– Igen? És akkor hol van ez az Ateshga?

– Nem tudom, talán bújócskázik – mondta Campion.

– Bújócskázik! – csattant fel dr. Meninx. – Bizonyára ez a legjobb üzleti stratégia, amit az egész galaxisban előszeretettel alkalmaznak a profitra éhes kereskedők!

– Legalább szép a kilátás – mosolyogtam.

Ateshga bolygója, amely a galaxis térképe alatt jelent meg a kijelzőn, igazi ínycuccfalatnak látszott: mint egy csíkozott mályvacukor-óriás cukornyakláncokkal díszítve, amelyeket vagy egy tucat jeges, porcukorral behintett hold egymásra ható erői fésültek és fontak copfokba. Épp most haladtunk át az ekliptikán, így a gyűrűk egyre meredekebb szögben tűntek fel előttünk, aminek köszönhetően percről percre többet tártak fel szédítő szépségükből. Kétség nem fért hozzá, hogy ez volt az egyik legcsodálatosabb bolygó, amit valaha láttam, pedig életem során jó néhányat volt szerencsém megsejlelni.

De most nem azért jöttünk, hogy ezt a remekbe szabott világot csodáljuk, még akkor sem, ha valóban páratlan szépséggel álltunk is szemben.

– Találtál valamit, amit esetleg nem vettem észre? – kérdezte Campion.

Megcsókoltam, és leültem az egyik szabad kanapéra.

– Fogtam bizonyos műszaki aktivitásra utaló jeleket, de mérget azért nem vennék rá. Lehet, hogy csak korábban haladt el errefelé egy nagyon hangos hajtóművel felszerelt hajó, vagy az is lehet, hogy egy másik klán magánhálózatának szivárgását észleltem. Az mindenesetre egyértelmű, hogy nekünk nincs működő csomópontunk ebben a naprendszerben.

– Majd gondoskodom róla, hogy ezután legyen. Mielőtt továbbállunk, kiteszünk egyet. Talán ezzel is sikerül Fescue-t kicsit lenyugtatni.

– Attól tartok, ahhoz azért ennél kicsit több kell.

– De ha ő is késik, akkor nem lesz semmi gond.

A két szemem közt hirtelen szúró fájdalmat éreztem, az egyik ujjamat önkéntelenül is a homlokomhoz nyomtam.

– Ne kezd már megint ezt a Fescue-dolgot!

– Miért? Akkor is mindenkinek tétlenül kellett várakoznia, amíg ő

méltóztatott megjelenni. Mennyi ideig is? Legalább hét vagy nyolc kiloévig. És ha jól tudom, még csak megrovást sem kapott.

– Azért, mert az Újjászültök meghívták egy gyűjtáshoz. Addig nem tudott elutazni, amíg nem végeztek, ezt te is pontosan tudod. A te helyzeted azért egy kicsit más.

– Persze, nyugodtan rúgj csak belém, ha már amúgy is a földön fekszem!

– Lehet, hogy inkább Purslane-nel kellene szövetkezniem – szólalt meg dr. Meninx. – Úgy legalább odaérhetnék az egyesülésre, még mielőtt az egész véget ér.

– Ez nem is rossz ötlet! Mindketten nyugodtan leléphettek, én majd utolérlek benneteket, ha sikerül.

– Tudod, hogy soha nem tennék ilyet – mondtam, majd bocsánatkérően az avatar felé fordultam. – Sajnálom, dr. Meninx, de nem hagyhatom itt Campiont.

– Ennek következményei lesznek.

– Maga pedig továbbra is a vendégem – mondta Campion.

– Elég baj az.

– Ahogy mondja. És nem lenne borzasztó tragédia, ha valami szörnyűség történne magával még az egyesülés előtt? Valami sötét dolog, amiről nem maradna semmilyen írásos anyag, mint például a tartály vegyi egyensúlyának hirtelen felborulása? Az ember soha nem lehet elég óvatos, tudja: az a szerkezet amúgy is úgy néz ki, mintha az Aranyóra horror-múzeumának pincéjéből rángatták volna elő. Szinte könyörög érte, hogy végre elromolhasson benne valami.

A papírfigura dühös arckifejezést öltött magára:

– Fenyegetni merészel, Hasadvány?

– Csak ábrándozom.

A beszélgetés ezen a ponton még rosszabbra is fordulhatott volna, ha a *Tunya* nem kapcsolódott volna be egy rövid jelentéssel. Valaki vagy valami üzenetet küldött a két hajónknak. Egy jármű tűnt elő az óriásbolygó atmoszférájából, nagyjából a csodálatosan övezett egyenlítő magasságában: egy jármű, amely eddig teljesen láthatatlan volt, de most mintha nagyon is szerette volna észrevetetni magát.

– És te még kételkedtél bennem – fordult felém Campion.

A másik hajó megnyugtatóan ódivatúnak tetszett: a Tizenegyedik Közbenjárók hajóépítészeti stílusának jegyeit viselte magán. Szigorú

szögekben záródó, sötét, fényes fazetták borították, mintha csak egy hatalmas szénhegy lett volna, amely nyíl formájú fejben végződött. A megjelenése óta uni nyelven sugározta ugyanazt az egy üzenetet. Válaszra nem volt szükség, az üzenet arra utasított bennünket, hogy maradjunk a transzekliptikus pályán, és ne tegyünk semmit, amíg újabb utasítást nem kapunk.

A hajó megkerülte a gyűrűket, nem haladt át rajtuk, majd – a *Tunya* és a *Hajnali Ezüstoffény* által képezett lokális inerciából szemlélve – megállt. A három hajó hozzávetőlegesen egy képzeletbeli egyenlő oldalú háromszöget rajzolt ki, amelynek élhossza nagyjából mindössze ezer kilométer lehetett. *Campion* hajója leginkább egy art deco romboidra hasonlított, az enyém pedig egy fej nélküli krómhattyúra, ívelt szárnyakkal, amelyeket úgy tartott a magasba, mintha épp dürgési időszak lenne.

– És most? – kérdeztem.

– Várunk, aztán majd meglátjuk. Ez az Ateshga, bárki is legyen, valószínűleg jó ideje nem fogadott már látogatót. Gondolom, neki annyira nem sürgős.

Az egyik ujjammal megérintettem a halántékomat. Hirtelen hátborzongató érzésem támadt.

– Az *Ezüstoffényt* mélyszenzorokkal pásztázzák.

– Azonnal támadjuk meg! – visította dr. Meninx. – Mire vár még? Támadjon azonnal!

– A *Tunya* engedélyt kér imágófogadásra! – mondta *Campion*.

– Aki nem mer, az nem nyer – szólaltam meg.

Egy csuklyás alak öltött testet előttünk, amelyen épp csak annyi fénylő pont és műcsillám látszott, hogy egyértelműen jelezze, amit látunk, pusztán projekció, nem pedig valós fizikai jelenlét. A lassú, mélyen zengő hang modulációja alapján olybá tűnt, mintha az illető egy primitív adó-vevő készüléken keresztül beszélt volna hozzánk.

– Nevezék meg látogatásuk célját, *Tunya* és *Hajnali Ezüstoffény!* – Az illető az uni nyelv egyik dialektusát beszélte, amely alig különbözött a csillagutazók általános nyelvétől.

– Egy bizonyos Ateshgtát keresek – mondta *Campion* immár transz nyelven, a klánok Közösségének privát nyelvéen, a kimenő üzenet fordítását pedig rábízta a *Tunyára*. Persze ugyanúgy beszélte az uni nyelvet is, akárcsak én, de jobb szerette, ha a munka nehezét a hajó

végzi el.

– Újra megkérdem: mi dolguk van itt? Miért jöttek ebbe a rendszerbe?

– Szükségem van egy új hajóra – válaszolta Champion. – Úgy értesültem, hogy itt kaphatnék egyet.

Az előttünk lebegő alak sötétvörös anyagból készült, csuklyás köntöst viselt. A ruházaton vékony krómszálak régimódi áramkörök mintáját formázták. Az illető karba tett kézzel várakozott, de kezének nagy részét eltakarták a köntös ujjai. A sötét, belógó csuklya alatt az arcából semmi nem látszott.

– Egy hajóra? – kérdezett vissza az idegen nagyjából úgy, mintha mindenre számított volna Campiontól, csak erre nem. – Miért akar másik hajót, utazó?

– Mert az enyém kissé elöregedett.

Úgy éreztem, mintha a csuklya alól valami éppen rám bámulna, valamilyen emberfeletti intelligencia.

– Sok hajót lát itt, utazó?

– Hát, éppenséggel nem szúrják ki a szememet.

– Ami azt jelenti, hogy minden jel szerint rossz helyre jött, nem igaz?

– Az adattáram szerint nem – erősködött Champion. – És ha nem éppen a Jupiterről jött volna, akkor még talán el is hinném, hogy téves információk áldozata lettem, de az ön megjelenése nem lehet véletlen. És úgy vélem, éppen most magával Ateshgáival beszélgetek. Jól gondolom?

– Mit mond az adattára erről az Ateshgáról?

– Nem sokat. Állítólag korrekt árakkal dolgozik, és úgy tűnik, óriási választékot kínál használt hajókból. És ha valóban tudok nála hajót venni, akkor nekem ennyi bőven elég is.

A köpeny ujjá hátracsúszott, alóla vékony, fehér csukló villant elő, még vékonyabb, fehér ujjakkal, amelyek furcsa obszidiánkörmökben végződtek. A kezek felnyúltak, és hátralökték a csuklyát. A következő pillanatban egy kísértet hajmeresztő arca nézett vissza ránk: hajszálvékony, pergamenre emlékeztető bőr egy beesett arcú koponyán. Szemürege sötét barlang. Fogai vérvörös üvegszilánkokként, szabálytalan szögben nőttek ki az ínyből.

– Talán tényleg van néhány hajóm.

Campion rám pillantott, majd folytatta a tárgyalást.

– Láthatnánk őket?

– Kövessenek! Megmutatom a kínálatot.

– Én nem bízom ebben a fickóban – mondta dr. Meninx. – Ragaszkodom hozzá, hogy azonnal tűnjünk el innét!

Hirtelen eszembe ötlött, ahogy Nebuly úr figyelmeztetett bennünket. Mintha csak egy sérült ideget érintettem volna meg.

– Champion – szólaltam meg –, talán mégiscsak el kellene gondolkodnunk...

Ateshga hajója megfordult, és megindult a gázóriás felé. Mögötte egzotikus részecskék villantak fel, miközben a túlterhelt téridő szövete lassan visszatért a normál állapotba. A csillagok és a gyűrűrendszer széle elmosódott a szemünk előtt, akárha egy felkavart vízrétegen át néztük volna őket.

– Bemegyünk – mondta Champion.

3. FEJEZET

Az utolsó pillanatban, mielőtt még belépett volna az atmoszférába, Ateshga aktiválta a hajó pajzsát, és behatolt a felhőtetőbe. A *Tunya* csillapítói nem voltak a legjobb állapotban, ezért alaposan megszenvedtük a hajóra ható, egyre növekvő aerodinamikus erőket. Purslane fintorogva jegyezte meg, hogy talán mégiscsak jobb lett volna átszállni az ő hajójába. Az *Ezüstfény* a bolygó körüli pályán maradt, és onnan figyelte a manővert.

Ateshga nagyjából száz kilométer mélyen ereszkedett velünk a felhőkbe, közben kikapcsolta a parametrikus hajtóművet, és a szekvenciális mezőmódosító segítségével úszott a levegőben. Ez a trükk a *Tunyán* már vagy tízezer éve nem működött. Átkapcsoltam pszeudóról valós löketre.

Felettünk a fokozatosan pasztellszerű azúrkékre világosodó égen bárányfelhők fodrozódtak. Némelyik hold impozáns sarlója is látható maradt, de a gyűrűk eltűntek a bolygó árnyékában. Alattunk okkersárga viharfelhők gomolyogtak a mustárszínű szmogban, helyenként megszakadt a felhőtakaró, és láthatóvá váltak a sötétebb felhőrétegek és a kavargó mérges gázok a több száz kilométeres mélységben.

– Nem kizárt, hogy ez az Ateshga át akar verni bennünket – mondta Purslane.

– Várjuk ki a végét, és nézzük meg legalább, hogy mije van.

Ateshga vezetésével folytattuk utunkat lefelé. A *Tunyának* egyre kevésbé tetszett a fokozódó nyomás – a csillapítóknak szinte minden erejükre szükségük volt, hogy meg tudják tartani a pajzsot –, de korábban ennél nagyobb megpróbáltatásokat is el kellett már viselniük, úgyhogy teljesen megbíztam az állóképességükben. Purslane leült mellém az egyik ülésbe, és beszíjazta magát, mivel a hajó előregedett tehetetlenségi kiegyenlítői enyhén szólva gyomorforogatóan működtek.

Ahogy áthaladtunk az okkersárga felhőkön, mögöttünk kisebb-

nagyobb viharok képződtek. Egy ideig nem láttunk mást magunk körül, csak a mustársárga szmogot. Aztán egy tiszta levegőjű légbuborék következett, melyet a messze felettünk húzódo felhőrétegen átszűrődő napfény világított meg.

Ekkor láttuk meg Ateshga eladásra szánt úrhajóit.

– Kérlek, mondd, hogy ez nem az, aminek látszik! – rimázkodott Purslane.

– Bár mondhatnám!

– Ennél még a kentauroknál is nagyobb volt a választék.

– Én figyelmeztettem, hogy ne bízzon meg ebben a fickóban – kontrázott dr. Meninx. – Már elsőre látszott, hogy komolytalan, és tessék, csak néhány használt ócskavasa van!

Mindössze tizenkét hajót számoltam össze.

Ott lebegtek előttünk a légkörben, mindegyik különálló védőburokban. Volt köztük olyan, amely nagyjából akkora lehetett, mint a *Tunya*, vagyis öt-hat kilométer hosszú, de voltak közepes méretű, húsz-harminc kilométeres hajók is, mint a *Hajnali Ezüsthény*. Az egyik tör formájú járgány hossza elérte az ötven kilométert, a törzsén villódzó piros-fehér felirat tanúsága szerint mentőhajóként funkcionált. Egész jól nézett ki, de a hajtóművek és a mezőgenerátorok bizonyára elfoglalták csaknem az egész belső teret, és jó, ha néhány köbméternyi élettér maradt a közepén.

Sokkal lenyűgözőbb látványt nyújtott a csaknem ugyanilyen hosszú, a Második Birodalomból származó holdhajó gazdagon mintázott aranygömbje. A belső üregében, amelyet mindkét végéből meg lehetett közelíteni, akár egy egymilliárdos lélekszámú város is elfért volna, vagy akár ezer bolygó kincseinek is akadt volna elegendő hely. Csakhogy a holdhajók vonzó célpontok a kevésbé törvénytisztelő utazók számára, én pedig nem szívesen nézegettem volna folyton a hátam mögé.

A skála másik végén Ateshga legkisebb hajója helyezkedett el: egy mindössze kétezer-kétszáz méter hosszú, gravírozott henger, amely szakasztott úgy festett, mintha türkizkék márványból faragták volna. A puritán vonalvezetésből és a minden díszítést nélkülöző hajótestből egyértelműen látszott, hogy valaha egyszerű járórhajóként funkcionált. Egy ilyen jármű, feltéve, hogy jó karban van, kitűnő gyorsulással és igen magas csúcsebességgel

büszkélkedhet. Viszont ahhoz, hogy a fedélzetén egyáltalán életben maradjak, pláne, hogy még irányítsam is, olyan mentális átalakuláson kellett volna átmennem, amelyet a klán szabályzata egyértelműen tiltott.

Maradt tehát még kilenc jármű, amelyek közül a legtöbb már első ránézésre is kiesett a szórásból. Túl lassú, túl öreg, túl sebezhető, túl nehéz karbantartani, ha valamelyik nem önjavító alkatrész romlik el benne. Egy peremőr járgány egész ígéretesnek tűnt – a végsebessége messze meghaladta a *Tunyáét* –, de aztán észrevettem a védőburkon az árulkodó horpadásokat, ami arra utalt, hogy a tehetetlenségi kiegyenlítői már igencsak megkophattak. Néhány pillanatig még a Canopus-társulat egyik öt kilométeres koponyahajója is egész csábítónak tűnt, de aztán eszembe ötlött, hogy ezek a masinák előszeretettel gyilkolják le a saját legénységüket. Az Örök Nemzetközösség egyik trimaránja teljesen újszerűnek hatott, de a három gerincet összekötő mezőárbocokból ítélve a gyorsulása igencsak gyengécske lehetett. Az Örök Nemzetközösség polgárai számára persze nem volt fontos a gyorsaság, hiszen vakmerően azt remélték, hogy a birodalmuk évmilliókon át változatlan formában fennmarad.

Sajnos ezzel ki is merült Ateshga kínálata. Tizenkét relikvia, amelyek közül egyik sem ért még csak a közelébe sem annak, amire nekem szükségem volt.

– Nyugodtan nézze meg őket – kedveskedett Ateshga imágója. – Bármelyiket ki lehet próbálni. Ha nem tartja tolakodásnak a kérdést... milyen árkategóriában gondolkodik?

– Nem érdekes, Ateshga. Attól tartok, az itt látott hajók közül egyik sem felel meg nekem.

– Ugyan már, nem kell ennyire kapkodni, kedves utazó! Egy sor dolgot megbeszélhetünk. Még azt sem tudom, milyen civilizációból érkeztek, maguk meg máris a búcsúzkodásnál tartanak? – Aztán egy kicsit félrebiccentette a fejét, mintha csak most jutott volna eszébe valami. – Ha a hajók nem is nyerik el a tetszését, nem lehet, hogy más téren esetleg kölcsönösen előnyös egyezsége juthatnánk? Mit szólna néhány alkatrészhez? Tudok adni tartalék hajtóművet, mezőgenerátort, új fegyvereket vagy érzékelőket.

– Amit ezekből az ócskavasakból szerelt ki?

– Szó sincs róla! Van egy kis alkatrészgyűjteményem a holdhajóban. Egytől egyig kitűnő minőségű áru. – Megint karba tette a kezét, közben egy hajszálnyit meg is hajolt. A fehér arcon csalogató vigyor jelent meg. – Miért nem mondja meg, hogy ön mit tud felkínálni, aztán megnézhetnénk az alkatrészeket?

– Nekem ez nem tetszik – suttogta a fülembe Purslane –, új hajót akarsz venni, nem alkatrészeket. Nem kellene inkább a tervhez tartani magad?

– Nézzük meg, mije van – mondtam. – Lehet, hogy mégiscsak találunk valami használhatót.

– Nos, utazó?

– Addig nem nyitom ki az adattáramat, amíg nem győződtem meg róla, hogy érdemes egyáltalán alkudozni – mondtam a projekciónak.

– De adok egy kis ízelítőt a tartalomból. Íme: titkos szenzoros feljegyzések a lokális zárványban pusztító háborúról, műszaki leírások és ábrák a Gépnéptől, hét, logikailag egymással konzisztens magyarázat a Hiány kialakulására, saját feljegyzéseim egy, az Őrzőknél tett látogatásomról, illetve arról az időről, amelyet az egyik kurátor emésztőrendszerében töltöttem, a Birodalmi Bolygók térképe a kényszernépvándorlás előtti időkből. Nos, felkeltette valamelyik az érdeklődését?

– De még mennyire! – mondta Ateshga. – Kérem, jöjjön be a holdhajóba, biztos vagyok benne, hogy érdekesnek találja majd. Ismeri a Második Birodalom relikviáit?

– Valamelyest igen.

– Akkor ezt semmiképp sem hagyhatja ki! Jöjjön, és nézzen csak körül!

Ateshga hajója elérte a holdhajó védőpajzsát, és szép lassan áthaladt egy folyamatosan táguló kék-fehér energiakapun, amely ott alakult ki, ahol a két pajzserőtér egymásba olvadt. Amint bejutott, a saját pajzsát kikapcsolta, és a védőburok északi pólusához navigált. A holdhajó gazdagon díszített borítása az északi végén befelé hajlott, olybá tűnt, mintha a díszítések a belseje felé áramolnának. Nekem ez az egész teljesen új volt, még soha nem láttam holdhajót ilyen közletről.

Ateshga űrhajója éppen csak befért az északi bejáraton. A tíz kilométer átmérőjű nyílás oldalsó pereme és a hajója széle között

mindössze néhány száz méter maradt, amikor óvatosan bekúszott a jármű gyomrába. Én minden további nélkül követtem, és közvetlenül a fazettás, fekete hajója mögött állítottam le a *Tunyát*. A holdhajóban minden aranyfényben úszott. Körülöttünk rengeteg, különböző formájú, kisebb-nagyobb tárgy lebegett a lenyűgöző fényáradatban.

– Na, lát valami kedvére valót? – kérdezte Ateshga. – Nézze csak, magától balra egy Forger típusú Felhőpásztor hajtóműve. Jobbra pedig Sycorax fegyvermodulok. Ezeket egy ideig már használták, de még most is ugyanolyan jók, mintha most jöttek volna ki a gyárból.

Már épp válaszolni akartam neki, hogy egy kicsit még nézelődnék, bár az már most látszik, hogy itt biztosan találok valamit, amikor... Ateshga hajója hirtelen eltűnt a szemünk elől.

– Talán mégsem volt olyan jó ötlet bejönni ide – mondta Purslane.

Ateshga projekciójának is nyoma veszett: egyedül maradtunk a hídon. Megpróbáltam a *Tunyát* elindítani, de mielőtt a hajó megmozdulhatott volna, a hajtóművek veszélyes túlterhelést jeleztek, és a vészkapcsolók azonnal le is állították őket.

– Csapda.

– Nagyon úgy fest – mondta Purslane.

– Van esetleg valami konstruktív javaslatod, azon kívül, hogy mindez nem történt volna meg, ha a te hajóddal jövünk? – kérdeztem negédes vigyorral az arcomon.

– Ha a Gentian-klán így bánik a vendégeivel, akkor nem is akarom tudni, hogy a foglyokkal mit művelnek – jegyezte meg dr. Meninx.

– Az, hogy a foglyainkkal mit művelünk, nem is tartozik magára – mondtam. – Kapaszkodjatok! Megpróbálok eljutni a falig.

A motor felbőgött, aztán egyre hangosabb lett. A hajtómű keservesen nyüszített a fülünkbe, bár valójában teljesen némán működött, még maximális teljesítmény mellett is. Amit a hídon hallottunk, az csak egy ősi hangfelvétel volt. Purslane soha nem szerette ezt a drámai aláfestést, de szerintem most még ő is örült ennek a kis jelzésnek, amely arról tanúskodott, hogy a motor valóban apait-anyait belead.

De ez sem volt elég. A hajó rázkódni kezdett, a konzolon megjelent a figyelmeztetés, hogy a hajtómű bármely pillanatban elszabadulhat a foglalatból, és átszakíthatja a hajótestet.

Kiadtam a hajónak az utasítást, hogy hagyjon fel a próbálkozással. A hajtóműzörej csendes zümmögéssé szelődött, majd tompa, szemrehányó csend következett.

Hosszú másodpercek teltek el így.

– Ateshga, hall engem? – próbálkoztam.

– Nem fog válaszolni – mondta Purslane. – Már megkapott mindent, amit akart: a hajódat, és mindent, ami a fedélzetén van.

– Követelem, hogy azonnal aktiválja a fegyvereit, és szabadítsa ki a hajót! – üvöltötte dr. Meninx.

Purslane a doktor felé fordult.

– Egy holdhajón vagyunk, és egy erőtér tart fogva minket. Azt javaslom, előbb gondolkodjon el rajta, hogy milyen következményekkel járhat, ha ilyen helyzetben elkezdünk lövöldözni.

Az avatár erre nem válaszolt, de olyan dühödten nézett vissza rá, mintha egyedül ő lenne a felelős ezekért a lehetséges következményekért.

– Megengeded, hogy beszéljek vele? – fordult vissza hozzám Purslane.

– Csak nyugodtan! Ha úgy gondolod, hogy veled inkább szóba áll...

Maga elé húzta a konzolt, és beleszólt.

– Ateshga? Itt Purslane beszél, a *Hajnali Ezüstoffény* tulajdonosa. Remélem, hall engem, mert elég fontos információt szeretnék megosztani magával. A maga kis machinációival kapcsolatban nekem már akkor kétségeim merültek fel, amikor a semmiből felbukkant előttünk a hajójával. Ezért aztán, mielőtt hagytam, hogy Champion magával rántson ebbe a csapdába, parancsot küldtem a saját hajómra. Ha a hajó egy bizonyos ideig nem hall felőlem, a kérdéses időintervallumot pedig nem szándékozom közölni magával, az *Ezüstoffény* vészsebességre kapcsol, és azonnal elhagyja a naprendszeret.

Úgy néztem Purslane-re, mint aki nagyon bízik benne, hogy tényleg igazat mond. Bár ahogy ismertem, elég valószínű volt, hogy nem blöfföl.

– Kíváncsi rá, hogy milyen parancsot adtam a hajónak, Ateshga? – folytatta. – Egy minden részletre kitérő üzenetet kell eljuttatnia a

Gentian-klán magánhálózatába. Ugyanis Campion és én, mindketten hasadványok vagyunk. Ez ugye meg sem fordult a fejében? Ha tudta volna, nem kérdezte volna, hogy melyik civilizációból érkeztünk.

Néhány pillanat múlva Ateshga projekciója ismét megjelent előttünk.

– Ezt akárki mondhatja.

– Csakhogy most nem akárki mondja, hanem én. Én pedig Gentian vagyok. Óvatosabbnak kellett volna lennie, Ateshga. Látott két hajót, és azt gondolta: ezek nem lehetnek hasadványok, hiszen azok mindig egyedül utaznak. Ami a legtöbb esetben igaz is, csakhogy Campion és én különleges hasadványok vagyunk. Mi egy párt alkotunk. Mindig együtt utazunk, ami azt jelenti, hogy maga most rettentő nagy bajban van.

– Eddig nem sok okot adtak rá, hogy mindezt el is higgyem.

– Hát majd most adok. Addig is arra kérem, gondolkodjon el rajta, mit jelent magára nézve, ha ellenségévé teszi a klánt. Lehet, hogy már nem vagyunk ezren, de nyolcszáznyolcvan még igen. Minket kettőnket nem számítva. Ez pedig pontosan nyolcszáznyolcvan olyan ellenség, akit nem kívánhat magának. Olyan ellenségek, akik nem csak pontosan tudják, hol van a naprendszere, de ők rendelkeznek a valaha gyártott legpusztítóbb fegyverekkel is.

– A fenyegetés nem sokat ér bizonyítékok nélkül.

– Tudom, és a Gentian-klán éppen ezért is találta ki azt a rendszert, amellyel bármelyik hasadvány hitelt érdemlően bizonyíthatja hovatartozását. Campion adattárából tudom, hogy mindössze néhány százezer évvel ezelőtt járt itt az utolsó Gentian-hasadvány. Ez a hasadvány, akit egyébként Mimulusnak hívtak, egy jelszóval azonosította magát, amit korábban a klán egy másik tagja hagyott itt. Amikor távozott, Mimulus egy másik jelszót adott magának, amit ő talált ki, és feljegyzett a Gentian magánhálózatban. Mivel azóta nem járt itt egyetlen hasadvány sem, ez a jelszó még ma is érvényes. – Purslane itt színpadiasan nagy levegőt vett: – A jelszó pedig a következő: „*passacaglia*”.

Csend. A köpönyeges alak mozdulatlanul lebegett előttünk. Az arca lefagyott, mintha egy kifürkészhetetlen maszkot öltött volna magára. Amúgy ezt a formát csak arra használta, hogy minket csapdába csaljon. Lehet, hogy a valóságban is hasonlóan nézett ki, de

az is lehet, hogy város méretű szellemként lebegett a bolygó legalsó felhőrétegei alatt hömpölygő folyékony hidrogénóceán felszínén.

– Ezt a jelszót másképp is megszerezhetette – próbálkozott. – Lehet, hogy elkapott egy Gentian-hasadványt, és kiszedte belőle, vagy betört a magánhálózatukba.

– Vagy valóban azok vagyunk, akiknek mondjuk magunkat – vetett véget a találgatásnak Purslane.

Ekkor végre megláttuk a kétség jeleit Ateshga arcán.

– Nos, lehetséges, hogy akkor itt egy aprócska félreértés történt.

– Az „aprócskánál” ez azért jóval nagyobb, Ateshga. Most már csak az a kérdés, hogyan szándékozik kezelni ezt a helyzetet.

A *Tunya* szelíden megrázkódott, ahogy az erőtér kiengedte a szorításból. Óvatosan növeltem a tolóerőt, egy kicsit attól tartottam, hogy bármelyik pillanatban újra leállíthatnak, de ez nem következett be. Szabadon mozoghattunk. A déli ajtón hagytuk el a holdhajót, és jutottunk vissza a hatalmas járművet átölelő burokba. Itt újra aktiváltam a saját védőpajzsunkat, mielőtt kiléptünk a Jupiter ádáz légkörébe.

– Hallgatjuk – mondta Purslane.

– Esetleg elsimíthatnánk az ügyet egy jelentős árengedménnyel?

– Annál valamivel többre lesz szükség. Jó tárgyalási alap lehetne, ha először is nekünk ajándékozna egy normális hajót.

– De hiszen nincsenek is... – szólaltam meg elképedve.

Purslane viszont azonnal leintett.

– Azután pedig rátérhetünk az emberekre, a hajók legénységére és utasaira.

– Az emberekre? – kérdezte Ateshga bizonytalan hangon.

– Öntsünk tiszta vizet a pohárba! Ha csak a leghalványabb gyanúm is támad afelől, hogy nem a teljes igazságot mondja el nekünk, abban a pillanatban indítom a hajómat, hogy riassza a klánt.

– Csak tisztázni akartam, hogy jól hallottam-e, Hasadvány! – mosolygott Ateshga békülékenyen.

– Akkor tisztázzuk! Azokon a hajókon emberek is voltak. Lehet, hogy megölte őket, de én inkább arra tippelnék, hogy még életben vannak, valószínűleg sztázisban. Magának ez semmibe sem kerül, de bármikor túladhat rajtuk. Nem egy civilizáció hajlandó jó pénzt fizetni régmúlt idők emlékeit elevenen magukban hordozó elmékért.

– Pontosan hány emberről is van szó? – kérdeztem.

– Mindegyiknek gondját viseltem, nem esett bántódásuk – védekezett Ateshga.

– Bebizonyíthatja, ha megmutatja őket – javasolta Purslane. – Hozzon ide annyit, amennyit csak tud!

– Az eltarthat egy darabig.

– Ráérünk. Aztán ha végeztünk az emberekkel, megnézzük a többi hajót.

– A többi hajót?

– Az imént említettem, hogy ha csak a leghalványabb gyanú is marad bennem, hogy...

– Ja, persze! A többi hajót! Már épp rá akartam térni.

– Milyen hajókról beszéltek? – sűgtam oda Purslane-nek.

– Mindjárt meglátod! – sűgta vissza.

Valóban eltartott egy darabig, erre Purslane is bizonyára számított, de szerintem Ateshga ha akarta volna, sem tudta volna gyorsabban megszervezni a dolgot. Az emberek egyesével, kettesével, hármas vagy még sokkal nagyobb csoportokban érkeztek. Mindegyik egység – akár egy, akár száz embert tartalmazott – egy páncélozott, önálló energiaellátó rendszerrel felszerelt burok volt, benne az életfunkciók időszakos felfüggesztéséhez szükséges berendezésekkel és egy kis védőpajzs-generátorral. Ezek a burkok egy egész hajót nem tudtak volna lefedni, de a sztáziskamrák bőven elfértek bennük.

Miután kiszabadultak a holdhajó gyomrából, most úgy lebegtek a bolygó légkörében, mint megannyi színes golyó, középütt mindegyikben más és más dísz tárgy volt látható. Némelyik egység ősidők óta működött már, és voltak köztük olyanok is, amelyek kinézetre teljesen ismeretlenek voltak számomra.

Az Aranyórán lévő házunk játszószobájából az üveggolyók jutottak eszembe.

– Vannak köztük klán-tagok is? – kérdeztem.

– A Gentian-klánból, tisztelt Hasadvány? Amennyire én tudom, nincsenek.

– És mi a helyzet a többi klánnal? Más klánok tagjait sikerült átvernie?

– Azt hiszem, más klánokból lehetnek itt egypáran... a Kancellár-klánból, a Tremaine, a Parison és a Zoril-klánból is... bár persze a

származásukért nem kezeskedhetem.

Szinte beleremegtem, ahogy végigfutott az agyamon, micsoda jutalomban lehet részem. Más klánok tagjai... olyan hasadványok, akikről már régóta azt hitték, hogy örökre elvesztek útközben... az ő kiszabadításuk hihetetlen mértékben növelné a Gentian-klán tekintélyét a Közösségben.

– A klánok tagjait, illetve bárkit, akiről azt feltételezi, hogy valamelyik klánhoz tartoznak, küldje a hajóm rakterébe. Ha majd beértek a *Tunya* saját védőburkába, kikapcsoljuk a védőpajzsukat, úgy el fognak férni.

– És a többiek? – vágott közbe Purslane. – Kikről is beszélünk pontosan? Felzárkózó civilizációkról? Régmúlt idők csillagközi utazóiról?

Ateshga hangja kicsit megcsuklott a veszélyes igazság peremén.

– Nagyrészt.

– Rendben, akkor a következőképpen járunk el! – vettem át az irányítást. – Válasszon egy hajót, amelyekben az összes elfér. Szépen pakolja be őket, a megfelelő gépekkel együtt, amelyek ebben az állapotban tartják őket, amíg el nem jutnak valahová. Aztán indítsa útnak a hajót, méghozzá úgy, hogy minden ígéretes naprendszerben álljon meg, amíg mindegyik nem talál magának megfelelő helyet az élethez. Mi majd szemmel tartjuk a járművet.

– Persze, természetesen! – mondta Ateshga, mintha mindez teljesen magától értetődő lenne.

– Most pedig nézzük a többi hajót! – folytattam.

De Purslane még közbeszólt:

– Várjunk csak egy percet! Kivel is nem számoltunk, Ateshga? A klánok tagjai és a közönséges halandók megvannak, akkor ki marad? És ne feledje, hogy milyen következményekkel járhat, ha elhallgat előlem valamit!

– Nos... – kezdte habozva Ateshga –, hát, igen: van még valaki. Már jó ideje nálam van.

– Hallgatjuk.

– Úgy hívják, hogy Hesperus. A Gépnép követe.

– Maga foglyul ejtette a Gépnép egyik követét, és még mindig életben van? – csóváltam a fejem döbbenetben.

– Az egész csak tévedés volt. Hesperus organikus utazónak álcázta

magát, hogy könnyebben elvegyüljön az utasok között. Ha tudtam volna, hogy kivel állok szemben, eszem ágában sem lett volna fogva tartani. De persze mondanom sem kell, hogy miután már megtörtént, nem volt visszaút. Nem engedhettem haza csak úgy.

– Mert a Gépnéptől még jobban fél, mint a klánoktól – bólogatott Purslane. – Még hozzá teljes joggal. Ha minket nem akar ellenségévé tenni, akkor arra még álmában sem mer gondolni, hogy a Gépnépet haragítsa magára.

– A tűzzel játszott, Ateshga – mondtam. – Most pedig adja át nekünk Hesperust, mielőtt még tovább rontaná a saját helyzetét.

4. FEJEZET

Amíg a szükséges előkészületek zajlottak, dr. Meninx odalopakodott a konzolomhoz, és a fülembe suttogott. A hangja száraz avar zizegésére emlékeztetett.

– Nem tudom kellőképpen hangsúlyozni, hogy mekkora hibát követnek el, ha felengedik a hajóra ezt az izét. Beszéljen Campion fejével!

– Beszéljen vele maga!

– Rám nem hallgat. Mert tudja, hogy Tagadó vagyok. Természetemből adódóan nem bírom a robotokat. De maga más. Ha maga emel kifogást, akkor Campion bizonyára elgondolkodik rajta.

– És ha nekem nincs kifogásom ellene?

– Az képtelenség! – susogta az avatár. – Ha felengedik ezt a masinát a fedélzetre, abból csak baj lesz!

– Nem masina. A Gépnép elveszett követe, távol az otthonától.

– Lehet, hogy ez is csak trükk. Ateshga így akar feljuttatni valami robotfegyvert a hajóra, hogy elfoglalja és megkaparintsa.

– Kérem, doktor, nézzen magába és döntse már el: azért nem akarja, hogy Hesperus a fedélzetre jöjjön, mert tagadóként ellenkezik az elveivel, vagy mert nem hiszi, hogy az illető valóban gépember?

– Számítalan okom van rá, hogy ellene legyek ennek a *szerkezetnek*.

– A Gépnép civilizáltabb, mint a legtöbb emberi társadalom. Hesperus is a vendégünk lesz.

– Egy felhúzható játékszer, amelyik sétál és beszél! – Az avatár arcára mélységes undor ült ki. – Csak egy tetves óramű!

– Nem muszáj találkoznia vele, ha nem akar. És ha annyira zavarja, nyugodtan át is aludhatja az út hátralevő részét.

– Persze, én aludjam át az utat, mi? Miért nem inkább a robot? Köszönöm, hogy megkaphattam a társadalmi hierarchia legalsó fokát! Remek érzés tudni, hogy egy algoritmusokkal teletömködött, agyatlan dobozt is többre tartanak nálam!

– Dr. Meninx! – szoltam rá olyan energikusan, amennyire csak tőlem tellett. – Hesperust felvesszük a fedélzetre. A döntés végleges. Mivel Gentian-hasadványok vagyunk, nem tehetjük meg, hogy nem segítünk neki.

– Hát, engem aztán nem fog látni! És maga sem fog elárulni neki rólam semmit: sem az eredetemről, sem a fizikai létformámról, sem pedig a meggyőződéseimről.

– Akkor azt javasolom, hogy húzza meg magát! – mondtam. – Mert ha Hesperus meglátja valamelyik avatárját, valószínűleg felmerül benne a kérdés, hogy ki irányítja, nem igaz?

– Csak annyit mondjon neki, hogy tudós vagyok. Ennél többet nem kell tudnia. És nem akarom, hogy a tartályom közelébe jöjjön!

– Ugyan miért érdekelné a maga tartálya?

– Azért – mondta az avatár –, mert ha megtudja, ki vagyok, márpedig biztosra veszem, hogy megtudja, mindent megpróbál majd, hogy eltegyen láb alól!

Benyúltam a realizátor nyílásába, és az ujjaimmal kitapogattam az energiapisztoly kifaragott markolatát. A frissen legyártott fegyver olyan nehéz volt, mint valami bonyolult alkatrészekkel teletömött szerkezet. A lebegtetők segítségével nagy nehezen meg tudtam tartani, de még így is olyan érzés volt, mintha egy jól megtermett követ fogtam volna a kezemben. Akik ilyen fegyverekhez voltak szokva, általában erőáttételes páncélzattal küzdötték le a fennmaradó tehetetlenségi erőt, de én a vendégünk fogadásakor semmi esetre sem akartam úgy kinézni, mintha magam is robot lennék.

Próbáltam bebeszélni magamnak, hogy semmi okom az aggodalomra, de amint sikerült valamely félelmemet elhessegetnem, máris egy újabb félelmetes gondolat fészkelte be magát a fejembe. Soha egyetlen géplény sem bántott még embert, ezért aztán a fegyver amellet, hogy feleslegesnek hatott, még irritáló is lehetett. Csakhogy itt most egy olyan rabot akartam kiszabadítani, aki nemcsak hogy emberfeletti sebességgel és erővel rendelkezik, de könnyen lehet, hogy az Ateshgánál töltött rabság jelentős mértékben károsította az ítélőképességét.

Csak remélni tudtam, hogy a fegyver egy horpadásnál azért

valamivel nagyobb kárt is tudna tenni az arany mellvértjében, ha odáig fajulna a dolog.

– Biztosan ezt akarjuk? – kérdezte Champion.

– Nem – mondtam. – Távoloról sem. De szerintem akkor is meg kell tennünk.

Rátettem a tenyeremet a vezérlőre, és gyorsan hátraleptem a géplény kalitkájától.

A rabot fogva tartó erőteret fokozatosan engedett a szorításból, Hesperus pedig, mintha valami álomszerű lassított felvételt néznénk, lebegve leereszkedett a padlóra. Végül szilárdan megállt a lábán, két karja az oldala mellett csüngött. Néhány másodpercig így maradt, semmi nem utalt rá, hogy egyáltalán életben lenne, meg se moccan. Aztán az aranyarcát lassan felém fordította, és egyenesen a szemembe nézett.

Hesperus igazán remek példány volt.

Leginkább egy testhez simuló páncélinget viselő férfihoz hasonlított, bár ahhoz túl sovány volt, hogy egy ember beleférjen. A koponyája elegáns panelekből és csillogó ívelt lemezekből volt összerakva. A gépember egyszerre volt ridegen robotszerű és megdöbbentően emberi, mintha a régi mondákból egy elképesztően jóképű férfi túlzó és erősen stilizált karikatúrája állt volna előttem arany- és krómszínű öltözékében. A szeme sűrű fazettás szerkezetnek tűnt, amelynek színe tekintetének irányától függően a szürke és a türkizkék között ingadozott. Széles, rovátkolt álla volt. Az arccsontjait két párhuzamos krómkarima alkotta, amelyek úgy dudorodtak ki a bőre alól, mint valami hűtőelemek. Volt orra is, de ez látszólag csak arra szolgált, hogy az arc arányait finomítsa. Duzzadt, arany színű ajka közt vékonyka szájvonal húzódott, amely mögül éppen csak kivillant a beszédgeneráló rendszer krómozott szerkezete. Az egész feje aranyból volt, kivéve a kétoldalt látható színesüvegpanelt az áramvonalas „fülek” felett. A paneleket finom krómozott minták díszítették. Mögöttük pasztellszínű fény derengett.

A teste további része is hasonlóképp gyönyörű volt. Tulajdonképpen minden tagja tökéletes esztétikai egyensúlyban állt a test egészével. Az anatómiailag pompásan formázott mellkaslemez alatt lapos, krómozott hasfal, keskeny csípő és hosszú, izmos végtagok látszottak. Egyedül a bal karja lógott ki a képből: a könyök

alatt vastagabb volt, mint a jobb, és az egész bal keze zömökebb hatást keltett, mintha páncélkesztyűt húzott volna az amúgy is páncélozott kezére.

Ez volt az egyetlen hibája, minden más tökéletes harmóniát sugárzott. A gépemberek férfiként vagy nőként, olykor gyermekként manifesztálódnak, és esetenként nem nélküli, csillogó fémes lényként. Hesperus arcszerkezete nem hagyott kétséget afelől, hogy ő a férfilétet választotta. Még a nemi szervre is volt némi utalás ízléses aranydombormű formájában. De a megjelenése egyáltalán nem volt nyers vagy fenyegető. Hesperus pompázatos teremtmény volt, aki arra született, hogy csodálják és kívánják.

De élő is volt. Ráadásul a legerősebb és leggyorsabb és – minden bizonnyal – a leghalálosabb és legokosabb lény is, aki valaha megfordult a *Tunya* fedélzetén.

– Kik maguk? – kérdezte. Az ajka mozgott, pedig eddig a pillanatig úgy tűnt, mintha az arca egy aranymaszk lenne csupán. A hangja trillázó madárcsivitelésre hasonlított, mégis emberinek hatott. Ez volt a leggyönyörűbb, amit valaha hallottam.

– Purslane vagyok, a Közösséghez tartozó Gentian-klán hasadványa. Ő pedig – mutattam a társamra –, *Campion*, ugyanabból a klánból. Egy úrhajón vagyunk. Önt eddig egy magát *Ateshgának* nevező lény tartotta fogva. Az imént sikerült elérnem, hogy szabadon engedje.

– Félnék tőlem, Hasadványok?

– Talán igen – mondtam.

– Semmi okuk rá. A maga helyében én eltenném azt a fegyvert. A tudatom a testem különböző részeiben oszlik el, vagyis egy lövéssel biztosan nem tudna megölni. *Lehet*, hogy meg tudna sebesíteni, de a visszairányított energiák még azelőtt súlyos károkat okoznának a környezetében, hogy bennem kárt tehetne. – Lassan körülnézett, közben a nyaka olyan hátborzongatóan egyenletesen fordult, akár egy páncélozott lövésztorony. Majd meglepő könnyedséggel transzra váltott. – Segítene, ha a Közösség nyelvén folytatnánk a beszélgetést? Nekem ez egyáltalán nem okoz problémát.

Mi, Gentianok általában úgy gondoljuk, hogy senki nem érti olyan jól a transz nyelvet, mint mi. Hesperus az iménti megnyilvánulásával egy pillanat alatt lerombolta ebbéli illúzióimat.

– Jó a fickó! – suttogta Campion. – Tényleg.
– Nagyon jól beszéli a transz nyelvet – mondtam.
– Egy géphez képest.
– Bárkihez képest, akinek nem anyanyelve. Elnézést, nem akartam megbántani.

Alaposan végigmért csillogó opálszürke szemével. Aztán amikor épp csak egy parányit biccentett, a szeme színe egy pillanatra türkizkékre váltott.

– Nem bántott meg, Hasadvány. Lenne szíves elmagyarázni, hogy kerültem ebbe a kellemetlen helyzetbe? Az előbb említett egy bizonyos Ateshgát, ezt a nevet hallottam már, de ettől még nem értem, hogy kerültem ide.

– Eszerint nem emlékszik arra, ahogy elfogták?

– Csak foszlányokra. Az egészre nem. Arra emlékszem, hogy úton voltam. – Merev tenyerét a melléhez emelte. – De aztán sajnos a hajómon valami műszaki probléma adódott...

– A többit már el tudom képzelni. Bizonyára belenézett a hajó adattárolójába, amelyből megtudta, hogy ebben a naprendszerben található egy űrhajó-kereskedő. Ateshga becsalogatta, és úgy érezte, jobban jár, ha inkább ellopja az egész hajóját, mintsem hogy a pénzéért eladja önnek egy másikat.

– Mert önökkel ez történt?

– Ateshga nem vette észre, hogy két Gentiannal került szembe. Aztán elmagyaráztuk neki, hogy ha nem enged el minket, az egész klán bosszút áll rajta.

– Hatásos fenyegetés – mondta Hesperus. – És, hogy tudták rábírní, hogy engem is elengedjen?

– Miután mi kiszabadultunk, már nem nagyon volt más választása: ha ugyanis kitudódott volna, hogy fogva tart egy gépembert, akkor lett volna csak igazán nagy bajban.

– Ez esetben a lekötelezettjük vagyok. Szomorú, hogy úgy érezte, szüksége lehet arra a fegyverre.

– Attól félttem, esetleg súlyos sérüléseket szenvedett.

– Nos, az aggodalma nem volt teljesen alaptalan. A memóriámmal valóban probléma van. Megtudhatnám a dátumot?

– Hatmillió-harminchárromezer-négyszáznyolcvanöt. A Rák-csillagkép szerinti normálidőben. A Scutum-Crux spirálkaron

vagyunk, a Nelumbium rendszerben.

– Akkor valóban jó sokáig raboskodtam ennél az Ateshgánál. Az utolsó dátum, amire vissza tudok emlékezni, mármint az emberi időszámítás szerint, még ötössel kezdődött.

A kalitkára pillantottam. Hesperus még mindig benne állt, pedig nyugodtan kijöhetett volna.

– Ateshga esetleg hozzányúlt a memóriájához?

– Az általam jelenleg is tapasztalt problémák erős elektromágneses interferenciára utalnak. Valószínűleg megpróbált teljes amnéziát előidézni bennem, hogy nyugodtan szabadon engedhessen, anélkül hogy bármilyen következményekkel kelljen számolnia. – Egy pillanatra szemügyre vette a vastagabb karját, majd ismét rám nézett. – Igazán sajnálom, kedves Hasadványok. Bizonyára roppant kellemetlen lehetett, hogy ilyen szörnyű állapotban találtak rám. Megkérdezhetem, mi a szándékuk velem, most, hogy önökhöz kerültem?

– A következő úti célunk, miután elhagyjuk Ateshgát, a gyülekezőbolygó lesz. Az utóbbi néhány találkozó alapján úgy véljük, a vendégek között több gépember is lesz. Ha kívánja, szívesen odavisszük. De nyugodtan itt is maradhat a fedélzeten, ameddig csak szeretne. – Egy pillanatra elhallgattam, mert kényes témához érkeztünk. – De természetesen nem titkolom, hogy ha hajlandó lenne megjeleni az egyesülésünkön, azzal semmi esetre sem ártana a klánon belüli személyes megítélésnek.

– Ez bizonyára megoldható. Egyébként elhagytuk már Ateshga rendszerét?

– Nem, még van itt egy kis elintéznivalónk. – Intettem neki, hogy nyugodtan lépjen ki. – Nem kell ám ebben a ketrecben maradnia, ha nem akar.

Az arca mosolyra húzódott. Az egész meglehetősen teátrális hatást keltett, mivel a maszk túlfent szimmetrikus volt ahhoz, hogy az emberi érzelmeket hitelesen ábrázolja. De attól még mosoly volt.

– Köszönöm, Hasadvány.

– Szóljon Purslane-nek.

– Rendben, Purslane. – Olyan óvatosan lépett ki a ketrecből, mintha attól tartana, hogy az erőter bármelyik pillanatban újra aktiválódhatna. Oldalra kinyújtotta a két kezét, majd jobbra-balra

forgatta a fejét, mintha csak meg akarná csodálni őket. Hirtelen két dolog jutott eszembe: az a vadmacska, amellyel még a Palotásban játszottam, és Michelangelo Dávid-szobrának egy másolata, amely ott állt valahol a régi ház egyik nagy csarnokában. – Jó érzés újra mozogni, Purslane. El sem tudom mondani, milyen kellemetlen volt Ateshgánál raboskodni. Ha bosszúra szomjaznék... – Elhallgatott.

– Bosszút akar állni, Hesperus? – kérdezte Champion.

– Nem – válaszolta a gépember. – A bosszú a szerves élőlények sajátja. Mi másképp intézzük az ilyesmit.

Dr. Meninx egy szót sem szólt, amikor bemutattuk Hesperusnak, de a gyanakvást így is le lehetett olvasni papírcáról.

– Ateshga és én épp a többi hajóról beszélgettünk – mondtam. – Nem igaz, Ateshga?

– De hiszen már látták az összes hajómat – válaszolta a projekció.

Hesperus most belépett a projekció látóterébe, és így szólt:

– Tudom, mit művelt a memóriámmal, Ateshga. Nagyon is tisztában volt velem, hogy mit csinál.

– Akár meg is ölhettem volna – védekezett Ateshga.

– Figyelembe fogják venni, ha majd visszatérek a népemhez, és elmondom nekik, hol voltam. Addig is, a saját érdekében javaslom, hogy mindent tegyen meg, amit a lehetőségei megengednek a hasadvány kívánalmainak megfelelően. Ha több hajót szeretne látni, hát mutassa meg neki a többi hajót!

Ateshga egy szót sem szólt. A hajója a következő pillanatban elszárgult. Az atomszférában csak egy kavargó gázfelhő maradt utána.

– Ez meg hova megy? – kérdezte Champion.

– Bolygó körüli pályára áll – mondtam.

– De hát a bolygó körüli pályán nem láttunk más hajókat – szólalt meg dr. Meninx. – Ott akkor is észre kellett volna vennünk őket, ha álcázóberendezésük van. Mert *annyira* azért semmi sem láthatatlan.

– Látni láttuk – mondtam –, csak nem vettük észre őket.

Champion beült az ülésébe, és maga elé húzta a lebegő konzolt.

Betáplált néhány parancsot, mire a *Tunya* azonnal megindult felfelé. Amikor kiértünk a légkörből, az *Ezüstfény* már szárgult is

hozzánk. Nagyjából a Jupiter egyenlítőjének síkjában lehettünk, alattunk a bolygó napfényes oldala látszott.

– Én ezt nem értem – morfondírozott dr. Meninx.

– Én sem – bámult maga elé Champion is. – Nem látok mást, csak...

– ...a gyűrűket – fejeztem be helyette a mondatot. – Ateshga, mutassa meg nekik. Championnak és a doktornak ma egy kicsit lassú a felfogása.

– Mit mutasson meg nekünk? – kérdezte Champion.

Ebben a pillanatban a gyűrűk között valami változás kezdett kibontakozni. Valami nagyon furcsa dolog ment végbe odalent. A gyűrűk szerkezete és a fényessége is megváltozott egy nyílegyenes vonalból kifelé haladva, amely – mint valami hatalmas óramutató – szép egyenletesen körbefordult az egész planéta felett. Ahogy a vonal elhaladt előttük, a gyűrűk kicsit elsötétültek, de mintha valamelyest el is vékonyodtak volna. Ahol az imént még ezüstfehér szalagok haladtak át a bolygó arcán, most mintha már csak füstfelhő gomolygott volna.

– Szóval itt rejtette el a hajókat – mondtam. – A legtöbb látható részecske itt csak jégkristály, a hajók pedig jóval nagyobbak. Viszont a pajzsokat úgy állította be, hogy a részecskékkal azonos hullámhosszon verjék vissza a fényt. Most kikapcsolta őket, ezért kevesebb fény verődött vissza róluk a szemünkbe.

Már korábban is láttam nagy szerkezeteket. Mindannyian így voltunk ezzel. De egy bizonyos szint felett a hatalmas egyszerűen csak hatalmas, akár a Lutetium bolygón fenségesen lebegő jádekatedrálisról, akár egy a Második Birodalomból származó holdhajóról, akár az Elődöknek a Nyilas csillagkép A-csillaga körül lebegő gépezeteinek furcsa maradványairól legyen szó.

Ezekben a gyűrűkben rengeteg hajónak volt hely.

– Mennyi van itt? – kérdeztem bátortalanul.

– Nagyjából hatvanezer – mondta Ateshga. – Elég régóta gyűjtöm őket.

– Tessék, válassz! – mondtam Championnak. – Ha itt nem találsz magadnak megfelelő hajót, akkor sehol. Lefogadom, hogy minden típusból van neki legalább egy.

– Hát, nem is tudom – mondta Champion félszeg mosollyal.

– Mit nem tudsz?

– Hogy le akarom-e cserélni a *Tunyát*. Mert ugyan miért olyan nagy ügy, hogy néhány megbeszélte találkozási alkalmamról elkéstem? Attól még mindig épségben eljutottam oda, ahova csak akartam.

– Ez bizony megfontolandó gondolat, tisztelt Hasadvány – mondta Ateshga. – Miért szabadulna meg olyasmitől, ami mindig kitűnő szolgálatot tett? Ha pontosan elmondja, mit szeretne... Természetesen bizonyos időbe telik, amíg végzünk a javítással. A megfelelő alkatrészeket össze kell gyűjteni, aztán beszerezni a hajóba... Úgy számolom, hogy hónapokig vagy akár évekig is eltarthat a munka. Szeretnék esetleg álomban tölteni a kérdéses időt?

– Ja, persze – mondtam. – Csakhogy én valamiért úgy érzem, hogy ha itt álomra hajtjuk a fejünket, akkor soha többé nem ébredünk fel.

– Majd felváltva alszunk – mondta Champion.

– Arra nem lesz szükség – hallottuk Hesperus csodálatosan trillázó hangját. – Nekem nincs szükségem olyan alvásra, mint önöknek. Szívesen öröködöm, amíg alszanak. És úgy vélem, képes vagyok biztosítani, hogy Ateshga betartsa az ígéretét.

Campion és én egymásra néztünk. Valószínűleg mindkettőnknek ugyanaz járt a fejében. Nem volt semmilyen bizonyítékunk rá, hogy Hesperus valóban a Gépnép követe. Láttuk már, hogy Ateshga milyen ügyesen trükközik, úgyhogy akár Hesperus is lehetett volna csapda. Egy utolsó kétségbeesett próbálkozás arra, hogy megint a hatalmába kerítse a hajót és minket is.

– Nyugodtan rám bízhatják magukat – folytatta Hesperus, mintha csak a gondolatainkban olvasott volna. – Most is, és ezután mindig.

– Nem tudhatjuk, hogy ennek a kreatúrának mik a szándékai – vetette közbe dr. Meninx.

– Inkább maga akar ébren maradni? – förmedtem rá a papírbohócra.

– Nem úgy értettem...

– Nem veszem rossz néven, hogy gyanakszanak – mondta Hesperus. – Bennem is van némi gyanakvás. Valóban vissza akarnak vinni a népemhez, vagy egyszerűen csak átvernek, hogy a maguk oldalára álljak? Talán a maguk keze is benne volt abban, hogy fogságba estem?

– Dehogysis! – mondtam elképedve.

Hesperus nyugalomra intett.

– Csak annyit akartam mondani, hogy a gyanakvást nem lehet azonnal feloldani. Időbe telik. Azt javaslom, engedjék meg, hogy rászolgáljak a bizalomra azzal, hogy vigyázok magukra, amíg Ateshga eleget tesz a kötelezettségeinek.

– Vigyázna közben a hajóra is, nehogy ez az Ateshga egy-két helyen meglékelje? – kérdezte Champion.

Hesperus szeme megint türkizkék színben csillogott, ahogy a projekció felé fordult.

– Ilyesmi meg sem fog fordulni a fejében. Erről gondoskodom.

5. FEJEZET

Purslane és Hesperus egymással szemben ültek egy alacsony játékasztal mellett. A köddel és löporral borított, homályos tájon apró szellemeregek vonultak. A játékosok, mint profi bábosok, kifinomult kézjelekkel irányították csapataikat.

– Láttad valahol dr. Meninxet? – kérdeztem, amikor felértem hozzájuk, miután a hajtóművektől indulva bejártam az egész hajót.

– Még alszik, vagy tudom is én, mit csinál a tartályában – mondta Purslane.

– Nagy kár!

– Az.

Hesperus közben egy sor bonyolult kézmozdulatot tett, mire a hadserege számtalan kisebb osztagra bomlott. Purslane fanyalogva nézte, ahogy a gépember csapatai lerohanják az állásait, és úgy vetik rá magukat a katonáira, mint feldühödött rovarok. Egy kisebb, füst borította dombon parányi zászlót lengettek. Hirtelen Mordax grófjának Szellemzsoldosai jutottak eszembe, amint sápadt, csontsovány lovaikkal rátámadtak a királyságra.

– Úgy tűnik, megint kikaptál – mondtam.

– Igen, állandóan kiver – mondta Purslane, és hátradőlt az ülésben. – Pedig direkt megkértem, hogy az én szintemen játsszon, de nem hajlandó.

– Inkább tízszer legyőzöm, mintsem hogy egyszer is megsértsem – mondta Hesperus. – Amúgy pedig a játék nagyon jót tesz a memóriámnak. A rövid távú emlékezetem érezhetően javult a legutóbbi beszélgetésünk óta, kedves Champion.

– Ez kitűnő!

Purslane felállt, és ujjával végigsimított az arcomon.

– Mindegy, most már úgyis eleget játszottam. Neki kell állnunk a munkának!

– Tudom, a szalag... – mondtam olyan kevés lelkesedéssel, amennyire csak tőlem telt.

– Most már nem halogathatjuk tovább. Talán az lenne a legjobb, ha átvillanék az *Ezüstfényre*, és a saját verziómat ott kezdeném elkészíteni.

Pedig én épp ebben reménykedtem: a halogatásban. Ameddig csak lehet. Két napja hagytuk el Ateshgát, miután kétszázket nappal korábban hajlandó volt vállalni, hogy teljesíti a követeléseinket. Hesperusnak hála, a munkát nagyon szépen megcsinálták, nem is számítottunk ilyen eredményre. A *Tunya* most már talán csak egy hajszállal maradt el a fénysebességtől.

– A viláért sem akarnám feltartani önöket, vagy éppenséggel elterelni figyelmüket a munkáról – szólalt meg Hesperus –, de feltehetnék egy kérdést, *Campion*?

– Hallgatom.

– A vendégükről van szó.

– Ateshgának köszönhetően most elég sok vendégünk van.

– Igen, de én dr. Meninxre gondolok.

– Sejtettem. Mit művelt már megint?

– Attól tartok, hogy dr. Meninx nem igazán örül a jelenlétemnek ezen a hajón. Helyes a meglátásom?

Próbáltam lerázni magamról a kérdést.

– Nem tudhatom, hogy neki mi jár a fejében.

– Ha tippelnem kéne, azt mondanám, hogy a fickó Tagadó. Erre például emlékszem. A Tagadók nem hiszik, hogy a gépeknek joguk lenne megkövetelni, hogy érző lényként tekintsenek rájuk. Szélsőséges esetekben legszívesebben kiirtanák a gépi intelligenciát az egész galaxisból.

– Nem gondolom, hogy dr. Meninx ennyire extrém eset lenne.

– Csak várd ki a végét – sziszegte Purslane a fogai között.

– De ugye valóban Tagadó? – kérdezte Hesperus.

– Nem hiszem, hogy komolyan gondolja – próbálkoztam. – A klánok amúgy nemigen szoktak Tagadókkal összeállni. Gromwell soha nem engedte volna be az egyesülésünkre Meninxet, ha úgy érezné, hogy a fickó igazi gépgyűlölő.

– Tekintettel az általa elszenvedett késlekedésre, lehetséges, hogy dr. Meninx úgy véli, neki nem feltétlenül kell a Gentianokkal azonos politikai álláspontra helyezkednie. És lehet, hogy nemsokára felfedi magát.

– A doktor valóban ellenezte, hogy felvegyük a fedélzetre. Ez nem is annyira annak szólt, hogy gépember, hanem sokkal inkább annak, hogy semmit sem tudunk magáról.

– Értem – mondta Hesperus olyan hangsúllyal, mintha a válaszom többet árult volna el, mint amennyit én fel akartam fedni.

– De ez valóban nem olyan komoly. Egyáltalán nem is kell találkoznia vele, ha nem akar. És egyáltalán nem jelent fenyegetést a maga számára.

– Nem is ettől félek. Pusztán azért szeretnék a vendégükkel szívélyes kapcsolatot ápolni, mert azt remélem, hogy a vele folytatott beszélgetések aktiválhatnák az egyelőre passzív memóriaterületeimet. Purslane elmondta, hogy dr. Meninx amolyan tudósféle, aki most épp valamilyen új kutatási területen törli a fejét. Ez megpendített bennem egy húrt, úgy érzem, hogy itt lehet valami közös bennünk.

– A doktor eredetileg az Őrzőkhöz tartott.

– Őrzők... – visszhangozta a szót Hesperus, mintha csak a hangzását próbálgatná. – Igen, valahogy ez is ismerős, bár nem tudom, honnan. És mi lett a tervből?

– Semmi. Egyszerűen nem kockáztathattam meg, hogy elviszem, mert akkor csúnyán lemaradtunk volna az egyesülésről – erőltettem az arcomra egy félmosolyt. – De nézzük inkább a pozitív oldalát: ha nem szorítottam volna háttérbe dr. Meninxet, akkor mi soha nem találkoztunk volna.

– És én még most is Ateshga rabja lennék.

– Pontosan.

– Tehát dr. Meninx balszerencséje az én szerencsém is egyben, ha jól értem. Szívesen megtudnék többet is ezekről az Őrzőkről, Champion! Most, hogy így kimondtam, mintha ez a szó egyfajta kulcs lenne a további eltemetett emlékeimhez. Már alig várom, hogy a doktorral elbeszélgethessek elkészerítő helyzetemről.

– Az Őrzőkről én is mesélhetek – mondtam. – Ugyanis már jártam náluk. Szeretné megnézni az adatrögzítőmet?

– Nagyon szívesen, igazán kedves – mondta Hesperus.

Amint csökkentettem a csillagközi sebességet, az Őrzők székhelye

kívülről úgy festett, mintha a Tejútban azon a részén, ahol a Norma és a Cygnus-kar szétválik, valaki lyukat vágott volna a haloványan hunyorgó csillagfelhőbe. Az infravörös kamerák szemével nézve vagy ezer fényéves körzetben ez volt a legforróbb hely, amely oly fényesen izzott, akár egy jelzőtűz. Az Őrzők székhelyének központjában lévő csillagból származó fotonok, amelyek eredetileg a látható spektrumban helyezkedtek el, most hő formájában terjedtek minden irányban. Valahol útközben pedig az energiájuk nagy részét az Őrzők szünet nélkül zajló információgyűjtő és -raktározó tevékenységének oltárán áldozták fel. A csillag volt tulajdonképpen a kazán a könyvtár alagsorában, amely a hidrogénmolekulákat adatállományokká konvertálta.

Az Őrzők egy napszerű csillag körül léteznek, amely nagyjából még egymilliárd évig marad életszakaszának főszekvenciájában, hacsak addig valaki egy féregjárat segítségével meg nem oldja az üzemanyag-utánpótlását. Szinte biztosra vehető, hogy a csillag körül valaha bolygók, holdak, aszteroidák és üstökösök keringtek, de mostanra már egyikükből sem maradt semmi. Ugyanis a rendszer minden hasznosítható atomja egy Dyson-gömb tízmilliárd összetevőjének valamelyikében található. Az Elődök még tudták, hogyan kell egész bolygókat megsemmisíteni, és a maradványokat egy valódi Dyson-gömb hézagmentes héjába illeszteni. Az emberek csak a bolygó megsemmisítéséig jutnak el, de a szükséges stabilitással bíró héj létrehozására tett próbálkozások eddig mind kudarcba fulladtak. Mi a legjobb esetben is csak annyit tudunk tenni, hogy egy csillagot egy sor égitesttel burkolunk be, amelyek különböző pályákon keringenek körülötte, akár az éjjeli lepkék a lámpás körül.

A külső határszéltől mintegy ötven fényóránira Gentianként mutatkoztam be, és engedélyt kértem az objektum további megközelítésére. Válasz nem érkezett. Lelassítottam naprendszeren belüli sebességre, és többször megismételtem a kapcsolatfelvételt. Hűen követtem az adattárolóm tanácsait, és szó szerint mindent úgy csináltam, ahogy a nagykönyvben írva vagy. A távolság már csak néhány fényóránira zsugorodott. Ekkor ismét lassítottam, olyannyira, hogy ezzel a tempóval a hátralévő távolság megtétele egy teljes évet vett volna igénybe. Eltekintve néhány rövid

szundikálástól, mindvégig ébren maradtam, és közben egyetlen szinkrómaadagot sem engedélyeztem magamnak. A fekete gömb lassan akkorára duzzadt előttem, hogy eltakarta a fél égboltot, a horizontja pedig oly egyenes volt, hogy olyan érzésem támadt, mintha elértem volna a falat a világegyetem végén. Már csak három fénymásodpercre voltam a gömbtől, amikor az Őrzők méltóztattak észrevenni.

Hogy pontosabban fejezzem ki magam, rám támadtak. A forró energifolyamok, amelyek a *Tunyára* zúdultak, a hajó burkolatát több méter hosszan gőzfelhővé változtatták, mielőtt a pajzs elérte a maximális teljesítményét. A pajzsot amúgy azért nem aktiváltam korábban, mert azt akár ellenséges szándék jeleként is értelmezhatték volna. Ami az Őrzőket illeti, részükről ez mindössze barátságos hátba veregetésnek számított. Csak tudni akarták, mennyire komolyak a szándékaim, illetve megnézték, hogy érdemes-e egyáltalán szóba állniuk velem.

Elvileg elég kellett volna, hogy legyen, hogy egyáltalán túléltem ezt a kis próbatételt, de úgy látták helyesnek, ha néhányszor még odapörkölnék a hajómnak, mintegy emelve a belépési küszöböt, mielőtt elérem a felszínt. Egyre erősebb energianyalábok bombázták a pajzsokat, s végül már a maximális teljesítmény is épp csak elegendőnek bizonyult. Ez a hihetetlen védelmi rendszer bármikor elpusztíthatott volna, ha az Őrzők úgy ítélik meg, hogy valódi fenyegetést jelentek számukra. De csak szórakoztak velem, kicsit odabökdöstek, ennyi volt az egész.

Aztán kinyílt egy ajtó. A külső égitestek ezreinek pályáját úgy módosították, hogy a rajban egy sötét alagút képződött előttem, amely nyílegyenesen a központba vezetett. Idegességem a tetőfokára hágott. Amikor a kapu becsukódott mögöttem, minden oldalról sebezhető lettem. Ahogy haladtam befelé, a rajban lebegő objektumok eltakarták előlem a kilátást. A *Tunya* jelezte, hogy körülöttünk a tér csak úgy hemzseg az információtól. A fősugarak elkerültek minket, de olykor egy-egy foton beleütközött egy porszembe és elérte a *Tunya* érzékelőit.

A gömbök mind mesterséges bolygók voltak. A legnagyobbak átmérője úgy tíz kilométer lehetett, a legkisebbek pedig alig lehettek nagyobbak a *Tunyanál*. A gömbök sötét, fényes felszínét csak a

jelantennák kör formájú nyílásai szakították meg. Az adattároló szerint a gömbökben egy ökölnyi kvarkmag körül koncentrikusan rendezett szinteken különböző adatfeldolgozó gépek sorakoztak. Arról pedig lebegtetők gondoskodtak, hogy az egyes csomópontok önmagukba ne omoljanak. Az adatok megbízhatóságuk, illetve lehívási gyakoriság szerint rendeződtek. A különösen értékes adatok vagy olyan adatállományok, amelyeknek aktualizálására csak nagy ritkán került sor, a kvarkmag biztonságos, stabil mélységeiben kaptak helyet. Ezeknek a ki- és beolvasása roppant nehézkesen zajlott, de így nem is fordulhatott elő, hogy valaki véletlenül módosította vagy törölte volna őket, ráadásul még egy lokális szupernóva ellen is védve voltak. A kétséges vagy felületes adatokat a középső, illetve a külső héjakon tárolták, és szükség esetén emelték vagy csökkentették besorolási szintjüket. Az új adatokat a kurátorok lelkiismeretes felügyelete mellett töltötték csak fel. E különös, roppant lassú lények képviselőit csak néhány halandónak volt szerencséje a saját szemével is látni. A feltételezések szerint legalább annyi kurátor létezett, ahány égitest, de mivel a kurátoroknak a héjon belül és kívül szinte soha nem kellett mozogniuk, képtelenség volt meghatározni a tényleges létszámukat.

Belenéztem az adattárba is, de csak annyit tudtam meg, hogy a kurátorokkal kapcsolatban számtalan feltételezés létezik, amelyek a legtöbb esetben ráadásul egymásnak ellent is mondanak. Az Őrök létének értelme az adatgyűjtés volt, de remekül értettek ahhoz is, hogy önmagukról téves információkat terjesszenek.

Épp azon gondolkodtam, vajon én milyen információmorzsával járulhatnék hozzá a teljes képhez, amikor a *Tunyát* hirtelen valamilyen erőtér szorította magához, és az egyik nagyobb égitesthez képest nyugalmi állapotba került. Nagyjából a héj felén juthattunk át. A központi csillag fénye itt már átszivárgott a rajzó égitestekből álló „talajon”, a sárgásfehéren csillogó fény komor skarlátvörösbe csillapodott.

Ekkor egy hang szólalt meg a hídon, amely öregebb volt, mint a legrégebbi civilizáció, mélyebb, mint az idő, és lassúbb, mint a leglomhább gleccser.

– Nevezze meg látogatása célját, Hasadvány!

A válaszomat már számtalanszor elpróbáltam.

– Semmi olyasmit nem tudok felajánlani, ami méltó lenne az Őrzőkhöz. Ennek ellenére kinyitom önöknek az adattáramat, bármilyen értéktelen információkat hordozzon is, egyben pedig átadom a Gentian-klán, a Virágok Háza tiszteletteljes hódolatát.

– Szeretne hozzáférést kapni az archívumainkhoz?

– Igen – válaszoltam, hiszen egy Őrzőnek nem szokás a szemébe hazudni. – De nem várom el, hogy meg is kapom. Mint említettem, pusztán a jóindulatukban bízhatom.

– Kérem, várjon! – dörögte a hang, amely úgy hangzott, mint egy távoli földcsuszamlás moraja. – Kérését továbbbítottuk.

Vártam.

Vártam egy hetet. Aztán egy egész hónap lett belőle. Aztán fél év. Végül hat és fél év. Ezalatt az idő alatt a *Tunya* moccanni sem tudott.

Amikor a dörgő hang újra jelentkezett, épp aludtam, de elővigyázatosan gondoskodtam róla, hogy szükség esetén egyetlen pillanat alatt tökéletesen éber lehessenek.

– Beengedjük a csomópontba. Magának egyelőre semmit nem kell tennie.

Az égitest egyik kör alakú nyílásáról kiderült, hogy olyan, mint egy írisz-fényrekesz, amely ráadásul elég nagy is ahhoz, hogy a *Tunya* könnyedén beférjen rajta. Az űrhajómat az erőterek tolták befelé, keresztül egy fokozatosan szűkülő aknán, mígnem egy gömb alakú hangárba jutottunk, ahol lebegve vártuk a következő lépést.

A *Tunya* – biztosnak egyáltalán nem nevezhető – tehetlenségi számításai alapján még mindig bizonyos távolságra voltunk az égitest középpontjától. A körülöttünk lévő falakat sima, tökéletesen kerek kráterek borították, melyeknek pereme vérvörösén világított. Az erőterek már elengedték a hajót, de mivel mögöttem az ajtó bezáródott, nem tudtam mást tenni, csak várni.

Hát vártam. Ezúttal tizenegy és fél évet.

Olybá tűnhet, hogy egy hasadvány számára, aki ahhoz szokott, hogy több százezer évig tartó körutakat tegyen a galaxisban, tizenegy év csak egy pillanat. Csakhogy az elménk nem így működik. Ez a tizenegy és fél év nekem több emberöltőnek tetszett.

Végül aztán mégiscsak lett társaságom. Az egyik kráter kinyílt, és egy jármű indult meg belőle a hangár belseje felé. Gumó alakú volt, domború orra egy olyan tojás formájú törzshöz csatlakozott,

amelyből további kisebb tojásdad formák ágaztak ki. A jármű méretre nagyjából egyhatoda lehetett a *Tunyának*, a hossza az orrától a tatig mintegy hét-nyolcszáz méter. Megdöbbenően primitív hatást keltett. A fémes barna borítását mintha szétmarta volna a rozsdá, több helyütt foltok és horpadások éktelenkedtek rajta. A tojásdad elemeken különböző mechanikai szerkezetek látszottak, amelyek a primitív járművek dokkoló zsilipjeire emlékeztettek. Ahogy az űrhajó maga mögött hagyta a kaput, lassan kilencven fokkal elfordult a hosszanti tengelye körül. A manőver igencsak nehézkesen zajlott, mintha egy másik, lassúbb fizikának engedelmesskedett volna, mint a *Tunya*. Az orr kupolaszerű részén valami megváltozott: az átlátszatlan borítás először csak tejszerű, majd teljesen átlátszó lett, mintha egy ablak mögött valaki füstöt szívna ki a helyiségből. Az ablak mögött egy bonyolult szerkezet jelent meg, valamiféle bőrrel borított, biológiai eredetű gépezet...

Valójában egy arc volt, amely egy sisak üvegrostélyán keresztül tekintett rám. Nem volt ugyan emberi, de azt így is láttam, hogy valamikor nagyon régen az arc egy emberhez tartozott. Olyan volt, mintha az arcot sziklából vájták volna ki, majd eonokon át tűrte az időjárás viszontagságait, míg az arcvonások már alig voltak felismerhetőek. Csak a két szem közötti távolság lehetett vagy tíz méter, az arc maga pedig legalább tízszer ilyen széles. A szája sötét, mozgékony szakadéknak látszott, a szürkés színben játszó bőr gránitfelületén. Az orr és a fülek, mint viharvert halmok egy domb oldalán. A fej a nyaknál felpuffadt, és egy óriási testhez kapcsolódott, amelyet a domború sisak tömítőgyűrűje eltakart előlem.

A két szem rám pislantott. Persze ez inkább hasonlított valamiféle csillagászati eseményre, mintsem egyszerű pislogásra. Olyan volt, mint két, egymás körül keringő égitest elsötétülése. Percekbe telt, mire a szempillák lecsukódtak: majd újabb percek teltek el, mire ismét felnyíltak. A szem rám nézett ugyan, de a tekintete élettelennek hatott.

Az alak közelebb lebegett. A hajótörzs egyik oldalán egy sor, csuklóval felszerelt kisebb tojás hosszú karrá alakult, amelynek végén platánfa méretű ujjak nőttek. Ezekkel döbbenetes hanghatások közepette megérintette a *Tunyát*. A hajó érezte a hangulatomat, és volt annyira okos, hogy ne álljon neki ellenkezni.

Mint kiderült, a kurátor csak ki akart tapintani minket. Hosszú órákon át simogatta a *Tunyát*, mintha biztosra akarna menni, hogy nem valami érzéki csalódás áldozata lett. Aztán szép lassan visszahúzta a kezét.

Hirtelen megint felhangzott a mennydörgésszerű hang, amelyet több mint tizenegy évvel ezelőtt hallottam utoljára. A kurátornak mintha csak egy pillanat telt volna el azóta.

– Önön kívül nincs itt senki, Hasadvány. Egyedül érkezett.

– Mi így szoktunk utazni, kivéve, ha vendégünk is van a hajón. Köszönöm, hogy beengedtek.

Az óriáslény arcán nem látszott változás, amikor megszólított, ennek ellenére nem volt kétségem afelől, hogy épp hozzám beszél. Bármilyen célt is szolgált a száj, az biztos, hogy a beszédhangok képzése nem tartozott a feladatai közé.

A lény mozdulatlanul lebegett, kivéve a hatalmas, tószerű szemek időnkénti pislogását, ami körülbelül óránként következett be.

– Igen türelmes volt, Hasadvány.

– Nekem azt mondták, errefelé sok türelemre van szükség, kurátor. – Mivel tudtam, hogy milyen könnyű feldühíteni az Őröket, olyan érzésem volt, mintha minden szavammal egy-egy gránátot hajítanék felé, melyeket bármelyik pillanatban visszadobhat rám. – Nem tudom, ez a megfelelő megszólítás? – kérdeztem.

– A maga esetében igen – válaszolta. – Van esetleg neve is, a Gentian-hasadvány megnevezésen túl?

– Campionnak hívnak – mutatkoztam be.

– Meséljen egy kicsit magáról, Campion!

Gyorsan összefoglaltam neki az életemet.

– Hatmillió évvel ezelőtt születtem egyikeként azon ezer férfi és női klónnak, akik Abigail Gentian hasadványaiként váltak ismertté. Életem első emléke, hogy kislánként egy ijesztő házban éltem. Mindez a harmincegyedik században történt, az Aranyórán.

– Hosszú utat tett meg azóta. Régebb óta él, mint amennyi a legtöbb értelemmel megáldott lénynek megadatott, beleértve az Elődöket is.

– Óriási szerencsém volt. Szerencsém volt, hogy a Gentian-klánba születtem, és szerencsés voltam, hogy ilyen hosszú időn át élhettem, s közben csak egy töredékét éltem át a múlt időnek.

– Szerencsétlenségnek tartotta volna, ha ezt az időt teljes egészében átéli?

– Nem ezt akartam mondani. De az agyam a fejevadászokétól, akik az elődeink voltak, nem nagyon különbözik. Egy kis módosítást végrehajtottak ugyan rajta, hogy az emlékeimet és a többi hasadvány életútját jobban fel tudjam dolgozni, de az alapvető szerkezetet Abigail változatlanul hagyta. Az elménk egyszerűen nem alkalmas arra, hogy ilyen elképesztően hosszú időtartamokat rövidítés nélkül átéljen.

– Beleőrülne, ugye?

– Segítségre szorulnék, az biztos.

– Bizonyára érdekli, hogy mi hogyan küzdöttük le ezt a problémát. Közismert, hogy a kurátorok nagyon öregek, és nagyon hosszú ideig élnek. Ellentétben magukkal és a már kihalt peremőrökkel, nekünk nem adatott meg az idődilatació luxusának élvezete, amivel akár évszázadokat is könnyedén átugorhatnánk.

– De úgy tűnik, egész jól sikerült megbirkózniuk a dologgal.

– Miből gondolja?

– Már pusztán az Őrzők létezése is azt bizonyítja, hogy a szélsőségesen hosszú élettartammal járó problémákat sikeresen tudták kezelni. Egyetlen más sztelláris kultúra sem maradt fenn ilyen sokáig.

– Az Őrzőknek nem sok hasznát vennék, ha létük mulandó természetű lenne. Hosszú és magányos lét a miénk. Mindig is tudtuk, hogy óriási türelemre és állóképességre lesz szükség.

– Ön is olyan idős, mint az Őrzők maguk?

– Akkor több mint ötmillió éves lennék, Hasadvány!

– Miért, én több mint hatmillió éves vagyok.

– De nem a tiszta életidőt számítva. Tény, hogy nagyon régen született, de lefogadnám, hogy nem élt át többet néhány tízezer évnél. Maga csak egy könyvmoly, aki átrágtá magát a történelem lapjain. Nem igaz?

– Találó hasonlat, kurátor.

– Ha én olyan idős lennék, mint az Őrzők, akkor nekem azt a sok-sok évet egytől egyig meg kellett volna élnem. Akkor pedig én lennék a galaxis legöregebb élőlénye.

– Amennyire én tudom, lehet, hogy így is van.

– Nem, nem én vagyok a legöregebb. Még mindig növésben vagyok. Ezzel mindannyian így vagyunk. Létezésünk legelső fázisában rájöttünk, hogy biológiailag elérhetjük a hallhatatlanságot. Mégpedig úgy, hogy közben folyamatosan növekszünk. Léteznek más módszerek is, de mi emellett döntöttünk.

– Eszerint vannak önnél nagyobb kurátorok is?

– Vannak bizony! De maga nem láthatja őket. A legnagyobb csomópontokban élnek, a legfontosabb magokat őrzik. A legtöbbjük már olyan nagyra nőtt, hogy nem is hagyhatja el a csomópontot. Csak a fejük betöltené ezt az egész hangárt itt. Ezek a lények félelmetes bölcsességet tudhatnak magukénak, ugyanakkor nagyon lassúak is. De ez már csak így működik: ha a szinaptikus ingereknek több száz métert kell megtenniük, akkor a legegyszerűbb gondolat megszületése is hosszú percekbe telik. Velük... hogy úgy mondjam... igencsak nehéz. Bizonyára meg tudja érteni. A mi szemszögünkéből nézve... de ezt inkább hagyjuk is.

Számomra nem volt különösebben meglepő, hogy egy óriással kellett kapcsolatba lépnem, bár azért beletelt egy kis időbe, amíg felmértem vendéglátóm valódi természetét. Az adattárban több beszámoló is említést tett a kurátorok óriási méreteiről, noha a részleteket illetően annyi ellentmondás volt bennük, hogy sok hasznukat nem vettem. Ha majd elhagyom az Őrzőket, én is hozzáteszem a saját beszámolómat ehhez a zavarba ejtő összképhez. Aztán a következő látogató lehet, hogy megint teljesen más zavaros dolgokat tapasztal.

– Folyamatosan hordania kell ezt az űrruhát? – kérdeztem.

– Nem, nem állandóan. Mi folyadékot lélegzünk, nem levegőt, bár maga ezt aligha tudhatja. Mindenesetre vannak olyan helyek, ahol levehetjük az űrruhát, viszont túl nagy ráfordítást igényelne, ha minden csomópontban magas nyomású kamrákat akarnánk létesíteni. Idővel kinőjük az űrruhánkat, ilyenkor egy idősebb kurátorét örököljük meg. Én már vagy százezer éve ezt hordom, de még nyugodtan nőhetek bele. Előttem mások viselték. Magának ez az űrruha bizonyára ősréginek tűnik, de megnyugtathatom, igencsak tartós holmi. Még utánam is több gazdája lesz.

– Az én űrhajóm is a legöregebb jármű az egész klánban. De nekem megfelel.

– Ez a lényeg, Hasadvány.

– Szeretné megtekinteni az adattárolóm tartalmát, kurátor? Valószínűleg nem sok érdekeset talál benne, de ez a legkevesebb, amit tehetek.

– Az adattára mozgatható? Én ugyanis nem férek be az űrhajójába.

– Igen, ki tudom vinni.

– Remek. Nyugodtan jöjjön ki velem, amikor felkészült. És nem kell sietni, errefelé nem szokás.

Mivel előre sejtettem, hogy kelleni fog egy szkafander, a realizátort már korábban utasítottam, hogy készítsen egyet. Furcsa érzés volt egy ilyen klausztofóbiás, már-már mazochista szerkezetbe beleprézelni magam. A villanás ennél sokkal kellemesebb.

Az űrruha mindenesetre próbált a körülményekhez képest kényelmes viseletté válni. Kimásztam a *Tunya* rég elfeledett oldalsó zsilipén, és szemügyre vettem a hajótörzs égési sérüléseit, miközben lassan tovalebegtem a csomópont hangárjának légüres terében. A burkolaton több helyütt már meg is jelentek a hatszögletű javítólemezek, amelyek a sérült helyen erősen összekapcsolódtak, és rácsos alakzatban vadonatúj, csillogó külső borítást képeztek a hajón. A jobb kezemben tartottam a bíborfekete, fazettás, henger formájú adattárat, amelynek közepén egy aranyozott interfészstallér helyezkedett el, amely normál esetben a hajóval tartotta a kapcsolatot. Olyan érzés volt, mintha egy aprócska neutroncsillagot vonszoltam volna. Az adattár ugyanis tele volt adatokkal, tudással és bölcsességgel.

– Az űrruhája életben tartja valameddig, Hasadvány?

– Remélem, elég ideig.

– Rendben, akkor most utasítsa a hajóját, hogy várakozzon, amíg maga vissza nem tér. Gondolom, maga nélkül is kibírja egy darabig.

– Igen, ezt már megtettem.

– Jól van. Most maradjon nyugton. Semmit nem kell tennie.

A kurátor két keze megindult felém. A szélesre tárt ujjak lassan, szinte gyengéden fonódtak az apró, nyomásra érzékeny testem köré. A szkafanderem meg-megcsikordult, ahogy az ujjak megragadtak és az adattárral együtt a kurátor arcához húztak. Csak most vettem észre, hogy azon a gyűrűn, amely a kurátor sisakját az űrruha többi részével összekapcsolta, egy ormányszerű nyúlvány is volt. Az

ormány végén egy nyílás jelent meg, amelyen keresztül egy garázs méretű, gravitáció nélküli helyiségbe kerültem. Az ajtó becsukódott, majd hirtelen valami sólészerű, rózsaszín folyadék ömlött be a terembe, és vadul kavargott, amíg ki nem töltötte az egész légmentes teret. A szkafanderem azonnal megkezdte a folyadék vegyi elemzését. Sűrű volt, mint egy leves, tele hosszú láncmolekulákkal.

Aztán kinyílt egy másik ajtó, és a folyadék megindult. A kezemmel kapálózva próbáltam valahogy tartani magam. A sisak belsejében voltam, és ott lebegtem a kurátor álla és az üvegrostély között. A kurátor olyan lassan lélegzett, hogy úgy éreztem, csak az árapály mozgatja a testemet egy lusta tengerparton. A folyadékban lebegve egész közel kerültem a félelmetes szájnyíláshoz, amely hosszan nyúlt el mindkét irányban, az ajkak innen úgy festettek, mint föld alatti folyók által kimosott homokkő.

– Kellemetlen ez a helyzet magának, Hasadvány? Mondja meg nyugodtan, ha kellemetlen érzés.

– Nem. Jól vagyok.

– Tudja, nem minden látogató adja át magát ilyen könnyedén a helyzetnek, mint maga.

– Nem hiszem, hogy bántani akarna. Arra bőven lett volna már lehetősége.

– De lehet, hogy fel akarom falni. Erre nem gondolt még?

– Most, hogy így mondja...

– Nem akarom megemészteni, legalábbis nem szó szerint. De mindenképpen le kell nyelnem. Nemsokára maga is látni fogja, hogy miért van erre szükség. Legyen nyugodt, nem esik baja, és csak egy darabig marad a testemben.

– Hiszek önnek.

A száj szép lassan egyre nagyobbra nyílt, míg végül már befértem az ajkak között.

– Kurátor! – szólaltam meg, amikor a feneketlen szájüregbe kerültem. – Remélem, nem haragszik meg, de ön honnan tudja, hogy én sem fogok ártani magának, ha már a testében leszek?

– Tudja, még ha ezt az egész csomópontot megsemmisítené is, a veszteség akkor is csak a birtokunkban lévő adatoknak egészen parányi töredékét érintené, amit minden további nélkül el tudunk viselni.

– Ettől még megpróbálkozhatnék vele.

– Sokkal alaposabb vizsgálatnak vetettük alá, mint gondolná. Elég pontosan felmértük, mire képes a hajója. Vannak rajta ugyan fegyverek, de komolyabb harcra alkalmatlan. A szkafandere pedig teljesen ártalmatlan.

– És én?

– Magába is belenéztünk. Húst és csontokat láttunk, meg néhány jámbor szerkezetet. Persze az adattár lehetne bomba is, de ezt a kockázatot vállalnunk kell. Hiszen tudáshoz jutni mindig csak bizonyos kockázat árán lehet.

Aztán egy korty folyadék lekísért a kurátor torkán. A szkafander lámpáinak fényében fakó rózs- és mályvaszínben láttam, amint a szivacsos gégefedő becsukódik előttem. Csak egy hajszálon múlt, hogy nem a tüdőben kötöttem ki, hanem a gyomor felé folytattam az utamat.

Megindultam a nyelőcsövön, amelynek a fala a folyadékot megfelelő összehúzódásokkal mozgatta tovább. Végül az egyre szűkülő csatorna meleg, folyadékkal teli üregbe torkollott. Úgy gondoltam, most már elég mélyen járhatok a kurátor testében, valószínűleg a gyomor alsó tájékán, de valójában fogalmam sem volt róla, hogy pontosan melyik szervben vagy az adott szerv melyik részében lehetek. Hiszen minden további nélkül elképzelhető volt, hogy a kurátor anatómiai felépítése, még ha a méretbeli különbségeket figyelembe vesszük is, valójában semmiféle hasonlóságot nem mutat az átlagos emberi test belső felépítésével.

A kurátor emésztőrendszerének sajátosságait mindjárt magam is láthattam, amikor a környezetemet alaposabban megvizsgáltam. Az üreg nagyjából félgömb alakú volt, a bemeneti nyílás pedig körülbelül a tetején lehetett. A falakat merev, csillogó gyámpillérek bordázták, amelyek a nyílás mellől indultak. Ezek nyilván valamiféle csontból vagy porcból lehettek. A bordák igen lassú ritmusban feszültek meg és engedtek ki újra, ahogy a kurátor léggömb méretű tüdeje végezte a feladatát valahol fölöttem, a méteres vastagságú hasfal és mellhártya takarásában.

Ami szokatlan volt ebben a kamrában, és az én testemmel semmilyen hasonlatosságot nem mutatott, az a padló vagy inkább fal volt, amely épp az ívelt szakasszal átellenben helyezkedett el.

Hullámzóan mozgó karok rengetege takarta, amitől szakasztott úgy nézett ki, mint egy tengeri viaszrózsa-kolónia. A karok kétszer-háromszor voltak hosszabbak nálam, hipnotikus színekben pulzáltak és felvillantak, megcsillantak, ahogy egymáshoz értek. Némely kar visszahajlott, a végük eltűnt a világító masszában. Ahogy közelebb úsztam, láttam, hogy a karok közötti résekben sötét tárgyak találhatók, amelyek mélyen belesüppedtek a húsos részbe, ahol maguk a karok is gyökereztek. Voltak ott hengerek, kockák és tojásdad objektumok, a visszahajló karok pedig ezekhez kapcsolódtak, és a szívókaszerű végükkel ezeknek a tárgyaknak a külső felületére tapadtak, vagy lyukakon, illetve réseken keresztül beléjük is hatoltak.

Az adattár még mindig a kezemben volt. Aztán anélkül, hogy további utasításra vártam volna, ellöktem magamtól a hullámzó karok irányába. Mindjárt vagy egy tucat kapott utána, amennyire csak bírtak, megnyúltak, és mint éhes ragadozók vetették rá magukat. Az adattár beesett a prédán veszekedő karok közé.

– Üdvözlöm az emésztőrendszeremben! – mondta a kurátor. – Amit most lát, az az idegrendszerem egy interfésze. Vannak további interfészek is a testemben, de ez tökéletesen megfelel a célnak.

– Azok a tárgyak ott... szintén adattárak, ugye?

– Adattárak vagy valami hasonló. A legtöbbet a tulajdonosuk átengedte nekem. Magától ezt nem várom el, de ettől függetlenül a tartalomra kíváncsi vagyok.

Az egyik kar az adattár közepére kúszott, és rákapcsolódott az aranyozott interfészgyűrűre. Aztán a szivárvány minden színében villódzni kezdett, és a felvillanások folyamatosan haladtak a végétől a húsos gyökérzet felé.

– Most olvassa ki az adatokat?

– Igen, a folyamat megkezdődött, Hasadvány. Eltart egy darabig, de tudja, ezt a részt lelkiismeretesen kell végezni. Az adatok kizárólag az én fejembe mennek. Most egyfajta pufferként működöm az adattár és az Őrzők többi része között. Mindig is szigorú biztonsági előírások betartásával védjük magunkat az adatfertőzésekkel szemben.

– Közben feltehetnék néhány kérdést, kurátor?

– Kérdezni sosem árt.

Ez persze nem mindig igaz, gondoltam. Hiszen, ahogy a kurátor is említette az imént, az információszerzés folyamata is rejthet magában veszélyeket.

– Szívesen tudnék meg többet az Őrzőkről.

– A maga népének számos képviselője járt már nálunk. Ők nem tudták kielégíteni a kíváncsiságát?

– A teljes képhez hiányzik még néhány részlet.

– És gondolja, hogy maga meg tudja szerezni a hiányzó részleteket?

– Legalábbis meg kell próbálnom. Ennyivel tartozom a klánnak és a közösségnek.

– Nos, én nem fogom megakadályozni ebben, Hasadvány.

Hirtelen az az érzésem támadt, hogy hajszálvékony jégen sétálgatok. Eddig jól mentek a dolgok: még életben voltam. Beengedtek a gömbbe, sőt az egyik információfeldolgozó csomópontba is, és fogadott egy kurátor. Idáig csak kevés küldött jutott el. Legalábbis azok közül, akik utána még vissza is tértek.

– Régóta tudjuk már, hogy az Őrzők az egész galaxisból és a metacivilizáció teljes egészéről információkat gyűjtenek. Ehhez képest az egész folyamat eléggé mindenevőnek látszik, nem úgy tűnik, hogy értékelnék is a megszerzett információkat.

– Érthető, ha ez a benyomása.

– Pontosabb vizsgálódások viszont felfedtek olyan jeleket is, amelyek célzott információgyűjtésre utalnak. Azok az utazók, akik bejutottak az Őrzőkhöz, majd testben és lélekben egyaránt sértetlenül távoztak is, megállapították, hogy bizonyos adatállományokat a többihez képest előnyben részesítenek. Egyes információs formákat többre értékelnek, mint másokat, legalábbis, ha a viselkedésüket megfelelően hosszú időszakra vetítve vizsgáljuk, és elengedő példát veszünk alapul.

– És konkrétan mire irányul ez a kitüntető figyelem?

– Az Andromédára – mondtam. – Pontosabban a Hiányra. Hosszú távon nagyon úgy tűnik, hogy az Őrzőknek egyetlen, mindent átfogó cél lebeg a szemük előtt, még akkor is, ha ez a cél a sötétben rejtőzik. Ami pedig nem más, mint hogy minden adatmorzsát összegyűjtsenek, ami csak kapcsolatban áll az Androméda galaxis eltűnésével.

– Rengeteg civilizációnak lett mániája a Hiány. Nem is nagyon lehet elképzelni olyan galaktikus társadalmat, amelyet ne izgatna ez a kérdés.

Voltam bátor a fejemet ingatni, bár azt nem tudtam, hogy a kurátor ezt a mozdulatot bármilyen formában is észleli-e.

– Mindenkit foglalkoztat a Hiány, ez tagadhatatlan. Mindenki elgondolkodik rajta, hogy mit is jelenthet. De ennél tovább még maga a Közösség sem jutott. Van néhány megfigyelés, van néhány elmélet, aztán ennyi. Nagyjából annyit értünk el, hogy megtanultunk együtt élni vele. Ez korlátoltságnak vagy rövidlátásnak tűnhet, vagy talán a tagadás aktusának is betudható, de hát mi mást tehetünk? Bármi is történt az Andromédával, ez minden eddigi tapasztalatunkat meghaladja. Még ha értenék is magát a folyamatot, bizonyára képtelenek lennének megakadályozni, hogy ugyanez itt is megtörténjék. Hiszen az egész oly mértékben meghaladja a felfogóképességünket, hogy ezzel az erővel akár isten keze is lehetne a dologban.

– Talán valóban ez áll mögötte.

– Isten eltöröl egy egész galaxist csak azért, hogy figyelmeztessen az emberi önhittség veszélyeire?

– Még ha ez valóban Isten műve lenne is, bár eme feltételezést az adataink nem támasztják alá, akkor sem lenne helyes a Hiányt ilyen fogalmi keretbe helyezni. Az Androméda ugyanis bár láthatatlan, a galaxis attól még *valamilyen formában* továbbra is létezik. Amikor a Hiány kialakult, mellette néhány csillag továbbra is megmaradt. Talán inkább Okklúzióknak kellene neveznünk.

– Attól tartok, hogy az elnevezés most már nem fog változni. – Ugyanakkor igazat kellett adnom a kurátornak. A Közösség megfigyelései is ebbe az irányba mutattak: az Androméda nem tűnt el, inkább csak elsötétedett. Ahogy az Őrzők Dyson-gömbje is eltakarta a Tejút fényét, az Androméda a világegyetem többi részét takarta el, olyannyira, hogy abból az irányból a korábban mindenütt jelen lévő mikrohullámú háttérsugárzás is eltűnt. Viszont ami most ott van, ahol valaha az Androméda volt, az szigorúan véve nem is nevezhető galaxisnak. Sokkal inkább hasonlít egy lapos, fekete teknősbékára vagy hatalmas, fekete tintapacára, amelynek pereme, vagyis az eseményhorizont, pontosan meghatározható. Ennek

ellenére mégsem fekete lyukról van szó. Ahogy a kurátor is mondta, ennek a pacának a széle körül még mindig keringenek csillagok és gömbhalmazok, amelyeknek a pályája másképp alakulna, ha egy fekete lyuk felülete körül haladnának, ahol is a gravitometriai hatás alapvető fontosságú. A külső égitestek úgy mozognak, mintha mi sem történt volna, mintha az Androméda-galaxis továbbra is létezne.

Azt viszont senki nem tudta, hogy mire kell vélni ezt a fekete teknősbékát. Ugyanakkor nem kerülhettük meg azt a tényt sem, hogy az Androméda ugyanolyan galaxis volt, mint a miénk. Ahogy a Tejúton, ott is kialakulhatott az élet. Sőt az is elképzelhető volt, hogy a Hiány létrejötte előtt intelligens élet is létezett. Így aztán érthető volt a félelem, hogy bármikor velünk is megtörténhet az, ami az Andromédával megtörtént.

– Egyesek szerint óvintézkedésről van szó – mondtam. – Úgy gondolják, hogy az Androméda lakói egy fal mögé bújtak, hogy minket távol tartsanak. Talán észrevették, hogy mennyire szétszóródtunk, és ez nem tetszik nekik.

– Egy védőfal egyben börtön is. Nem gondolja, hogy egy ilyen intézkedéssel inkább épp az ellenkezőjét érnék el annak, amit eredetileg szerettek volna?

– Ez csak feltevés. Nincs kétségem afelől, hogy az Őrzőknek jobb elméleteik is vannak.

– Igen, vannak. Számos teória létezik. De hogy lehetne ekkora falat ilyen rövid idő alatt felépíteni? Ehhez az egész galaxisnak összehangoltan kellene együtt dolgoznia, ami messze meghaladja a mi felfogóképességünket. Miként jelenthetnék mi egy olyan civilizáció számára bármiféle fenyegetést, amely ilyen óriási dolgot képes véghezvinni?

– Nem tudom.

– A Hiány az, ami magát a legjobban érdekli, Hasadvány? Ez az oka annak, hogy eljött hozzánk?

– Azért jöttem, hogy átadjam a Gentian-klán tiszteletteljes üdvözlését. Minden más csak ráadás.

Amikor a kurátor ismét megszólalt, egyértelműen kihallatszott a hangjából a figyelmeztetés.

– Nem válaszolt a kérdésemre!

A homlokomon izzadságcseppek jelentek meg.

– Valóban érdekel a Hiány, de csak azért, hogy általa önökről tudhassak meg többet. Ahogy már mondtam, a Közösség nem kíván különösebben tovább foglalkozni a Hiánnyal, a klánok nem igazán kíváncsiak új adatokra és elméletekre. Nem akarják ezen törni a fejüket, mert ez nagyjából olyan, mintha az ember a halál miatt aggódna, pedig az elkerülhetetlen.

– És bennünk mi olyan érdekes?

– Az, hogy régóta léteznek. Gondolom. A klánokat a Múlás érdekli. Ha a galaktikus társadalmat nézzük, akkor az egyes civilizációk felvirágzása és bukása olyan, mint a tenger hullámmása. Idővel hozzászoktunk ahhoz a gondolathoz, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik állandóak, mondhatni fix pontot képeznek. De aztán kicsit jobban szemügyre vettük az Őrzőket, és arra jutottunk, hogy ez nem így van.

– De hát mi már nagyon régóta létezők. És ezt bizonyára maguk sem csak mostanában vették észre.

– Nem. De számos körúton át úgy tekintettünk önökre, mint egyfajta anomáliára, valamilyen kuriózumra. Nyilvánvaló, hogy tévedtünk. Az Őrzők civilizációja nem csak egy csillagszintű kultúra, amely sikeresen dacol a Múlással. Az önök esetében mintha minden arra utalna, hogy ez a társadalom már az elején nagyon is tudatában volt annak, hogy örökké fennmarad, és mindent meg is tettek annak érdekében, hogy ez lehetséges legyen. Én már láttam néhány Dyson-gömböt, de egyik sem közelíti meg az önökét, már ami a céltudatos hatékonyságot illeti. Itt kő kövön nem maradt. Önök nem kegyelmeztek semminek és senkinek. De még önmaguknak sem. Felkészültek arra, hogy a felismerhetetlenségig meg fognak változni, és óriási léptekkel távolodnak el az emberi létformától, amelyből önök is származnak.

– De azért bizonyára találkozott már nálunk idegenebbnek tűnő lényekkel is.

– Találkoztam olyan lényekkel, mint a Peremőrök, akik furcsán tűntek el. De az ő végzetük szinte kizárólag véletlenszerű változások következménye volt. És ezek a változások több millió év leforgása alatt mentek végbe. Nekik nem volt *tervük*. Úgy vélem viszont, hogy az Őrzők már a legelején tudatában voltak annak, hogy mi vár rájuk. Tudták, hogy lassú óriásokká változnak, akik állandó növésben

lesznek. És ez az, ami engem érdekel, ugyanis ez azt jelenti, hogy az Őrzők létének célja már jóval a Hiány megjelenése előtt kőbe volt vésve. A Hiány mindenki mást felkészületlenül ért. De ha nem tévedek, önök számítottak rá.

– A Hiány minket is meglepett. Az adataink közt nem szerepel semmi, ami utalt volna a megjelenésére.

– De figyelték az Andromédát. Talán nem éppen a Hiányra számítottak, de valami okuk csak volt rá, hogy ezt a galaxist folyamatosan szemmel tartásák.

– Ez a legközelebbi nagy szomszédunk, már csak ezért is kitüntetett figyelmet érdemelt.

– A lokális csoportban léteznek más galaxisok is, amelyeken lehet intelligens élet. Tény, hogy azokra is odafigyeltek, de az Andromédát valahogy mindig fontosabbnak tartották a többinél.

– Ezt hívják úgy, hogy rejtély, ugye, kedves Hasadvány?

– Úgy hisszük, hogy az Elődök tevékenységének jeleire bukkanhattak... csillagrendezésre, Dyson-gömbökre és hasonlókra. Nem küldtek szándékosan jeleket, ennek ellenére elárulták a létezésüket. Már vagy két és fél millió éve hajóztunk az űrben, mire egyáltalán észrevettek minket, így aztán nagyon is elképzelhető, hogy azt hitték, övék az egész lokális csoport. Túl későn jelentek meg a színen ahhoz, hogy a Tejúton az Elődök aktivitását észleljék, vagy úgy vélték, hogy már bizonyára kihaltak. Bárhogy is lett légyen, a mi megjelenésünk bizonyára aggodalommal töltötte el őket. A Közösség szerint az Őrzők azért alakultak, hogy figyeljék az Andromédát, szemmel tartásák az Andromédán az Elődöket, és megállapítsák, hogy fenyegetést jelentenek, vagy inkább áldást. Elfogadták, hogy több millió évbe telhet, mire a kérdés megválaszolható lesz. Kisebb időskálán egy egész galaxis civilizációjának sikere aligha lenne mérhető. Az is lehet, hogy önöknek az a feladatuk, hogy öt-hat millió éven át csak adatokat gyűjtsenek, és ezek alapján döntsenek a további teendőkről, akár egy megelőző csapás szükségességéről is, amolyan nyitányként a két galaxis közötti háborúcskához. – Itt sokkal inkább a magam, mintsem a kurátor megnyugtatóására mosolyogtam. – Hideg vagy meleg, kurátor?

– Az elmélete összhangban áll a látszattal.

– Legalábbis majdnem. De ha kizárólag az Andromédán lévő Elődöket kell figyelniük, akkor mire ez a nagy titkolózás?

– Most már lassan nagyon őszinték leszünk egymáshoz.

– Tudom, bár semmi okom feltételezni, hogy a távozásom előtt nem fognak belenyúlni az emlékezetembe. Ha valóban az Elődökről lenne szó, akkor semmi értelme nem lenne titkolózni. Hiszen akkor sokkal jobb volna, ha mindenki tudna az egészről, a klánok és a múlt civilizációk is.

– A titoktartás itt lehet, hogy fontosabb, mint gondolná – mondta a kurátor. – Valószínűleg nem lenne célravezető, ha egyetlen kultúra önhatalmúlag járna el, pedig ez roppant könnyen bekövetkezhetett volna, ha az Androméda-Elődök léte kitudódott volna.

– De feltarhattuk volna őket, ha odáig fajult volna a dolog.

– Nem feltétlenül. Ha egy civilizáció összeállítana egy űrflottát, hogy meginduljon vele az Androméda felé, egyáltalán nem biztos, hogy a klánok még azelőtt le tudnák állítani őket, hogy el is jutnak a céljukig. És még ha a múlt civilizációk eltűnnének is, maga a flotta az idődilatació védelmében zavartalanul haladna tovább. És senki és semmi nem érné utol őket, ha közel fénysebességgel haladnának.

– Rendben, tehát jó okuk van a titoktartásra. A múlt civilizációk viszont nem ostobák. Lehet, hogy némelyik saját megfigyeléseket is végzett az Andromédával kapcsolatban, és közben felfedezte az Elődök kézjegyét.

– Ezek a jelek oly finomak, hogy ahhoz mindenképp az Őrzők megfigyelőforrásaira lenne szükség, hogy bárki is észrevegye őket. A múlt civilizációk pedig inkább a közvetlen szomszédaik iránt érdeklődnek, akikkel azonos galaxison osztoznak, a tőlük két és fél millió fényévre zajló folyamatok kevésbé izgatják őket.

A kurátor tehát nem tagadta, hogy az Őrzők az Androméda iránt érdeklődnek. Persze az is lehet, hogy nem jelentett semmit, mindenesetre jelzésértékű volt, amit érdemes volt jelenteni a klánnak. A már meglévő tudást ugyan aligha mélyítette el, de bizonyos érveket azért alátámasztott, és a Közösségben uralkodó elméletet tovább erősítette.

– Köszönöm, hogy elbeszélgetett velem ezekről a dolgokról – mondtam, mert éreztem, hogy nem lenne tanácsos tovább feszegetni a témát.

– Örömmel tettem. Mindig is sokra tartottuk a klánokat, és nagyra becsüljük a diszkréciójukat.

– Az élményeimről részletesen beszámolok majd az egyesülésünkön.

– Csodálkoznék, ha nem így tenne. – A testüreg teteje úgy hullámzott, mint egy vitorla az erősödő szélben. Mintha a kurátor nagy levegőt vett volna. – De most térjünk rá az üzletre, ha úgy tetszik. Időközben végeztem az adattára előzetes áttekintésével.

– Remélem, a tartalma nem okozott túl nagy csalódást.

– Szerintem maga alábecsüli az adatai értékét. Ezek az adatok, legalábbis részben, roppant értékesek számunkra.

– Örülök, hogy nem feleslegesen raboltam az idejét. Kérem, nyugodtan másoljon át mindent, ami akár a legapróbb mértékben is érdeklődésre tarthat számot.

– És mi az ára ennek a szívességnek?

– Nem kérek semmit. Azzal bíztak meg, hogy a Gentian-klán hálája, barátsága és abbéli reménye jeléül, hogy jó kapcsolatunk a jövőben is megmarad, minden adatomat engedjem át önöknek, amire csak igényt tartanak.

– Ez így nem lenne tisztességes, Hasadvány.

– Nem hiszem, hogy méltányos lenne rég elavult adatokért bármilyen árat kérni cserébe.

– Minden adat elavult. Azok a fotonok, amelyek elérik a szemét, már mind elavultak. Azzal áztatja magát, hogy amit lát, az a valóság, pedig igazából fogalma sincs, hogy a megfigyelésének tárgyai egyáltalán léteznek-e még. Lehet, hogy már abban a pillanatban megszűntek létezni, amikor azok a fotonok útra keltek.

– Értem, amit mond, ennek ellenére nem kérünk viszonzásul semmit.

– Akkor az Őrzőkön múlik, hogy milyen gesztussal viszonzozák ezt a jóindulatot. Maga követként érkezett hozzánk, de bizonyára nem utasítana vissza egy lehetőséget arra, hogy betekintést nyerjen az archívumainkba.

– Nem – mondtam olyan visszafogottan, amennyire csak tudtam, mert féltem, hogy ha túl gyorsan kapok az alkalmon, akkor esetleg mindjárt vissza is vonják az ajánlatot. – Azt nem utasítanám vissza.

– Tanácskoztam a többi kurátorral. Amennyiben az adatai

átmennek a validálási teszteken, úgy semmi akadálya, hogy korlátozott ideig hozzáférést biztosítsunk az archívumokhoz. A legfelső szinten tárolt adatokat szabadon áttekinthetné és másolhatná. A második szint adatait átnézhetné, de nem másolhatná. Engedélyeznénk, hogy az adatokat emlékezetébe vesse, de csak normál mnemo modulokkal. A harmadik szint adatait, valamint a mag adatait nem tennék hozzáférhetővé.

– Minden ajánlat messze meghaladja a várakozásainkat. Az önök javaslata roppant nagyvonalú, és örömmel el is fogadom.

– Rendben, Hasadvány. Akkor engedelmeivel addig magamban tartom az adattárát, amíg alá nem vetjük egy átfogó vizsgálatnak.

– Egyetértek.

– Remek. Most távozhat az emésztőrendszeremből, a kijárat azonnal nyílik. – Odalent a karok szétváltak, és láthatóvá vált egy villódzó akna. – A végbélből történő távozás után nem tér vissza a sisak védőüvegéhez – folytatta a kurátor. – A szkafanderem hátulján található egy ürítőszelep.

– Igazán, nagyon... kedves – mondtam.

– Nem lenne okos dolog elhamarkodottan cselekedni, de feltételezve, hogy az adattárában található adatok átmennek a validálási teszteken, nem látom okát, hogy miért ne adnám meg már most a hozzáférést az archívumokhoz. Hacsak nem kíván azonnal visszatérni a hajójához, akár mindjárt meg is tekintheti őket.

– Köszönöm! – mondtam. – Az előbb említette, hogy a hozzáférés időben korlátozott lesz. Meg tudná mondani, hogy ez alatt pontosan mit kell értenem?

– Maga most jár nálunk először, Hasadvány. A kapcsolatunk ígéretesen indul, de a dolgokat nem szabad elkapkodni. Mit szólna, mondjuk, kétszáz évhez, így első nekifutásra?

6. FEJEZET

Hesperusra mondtam tósztot, akinek az arca a borospoháron keresztül nézve számtalan apró darabra hullott. Velem szemközt ült, míg dr. Meninx tölem jobbra, hasadvány-társam pedig balra foglalt helyet.

– Egészségére, Hesperus! – mondtam. – Az emlékezete visszatérésére, arra, hogy újra vizionálhatja társait, a jövőre, és mindazon jó dolgokra, amelyeket szövetségesként véghezvihetünk.

– Hesperusra! – csatlakozott Champion is, és egy lendülettel felhajtotta a pohár tartalmának felét.

Hesperus is megemelte a poharát, és bólintott. Csak annyit ivott, hogy azért látsszon, nem pusztá formalitásból emelte a folyadékot a szájához.

– Köszönöm. Jó érzés barátok közt lenni. Maguk igazán nagyvonalú vendéglátók.

– Bárhogy is legyen... ha bármire szüksége lenne, ha esetleg valahogyan kellemesebbé tehetnénk az itt-tartózkodását...

– Nem, minden a legnagyobb rendben – mondta Championnak. – Eltekintve azoktól a sérülésektől, amelyeket Ateshgának köszönhetek, a lehető legjobban érzem magam. Sőt lassan már a múlt képei is kezdenek beugrani.

– Igen? Visszatért az emlékezete? – kérdeztem.

– Valamelyest. E téren komoly károkat szenvedtem, de igen fejlett és hatásos önjavító rutinokkal rendelkezem.

– Ha már a károknál tartunk – szólalt meg dr. Meninx avatárja is – , mi történt a karjával?

– A karommal, doktor?

– Igen, a ballal. Szemlátomást nagyobb, mint a másik. Vagy esetleg e körülmény elkerülte a figyelmét?

Hesperus tanácstalanul fészkelődött a székén, majd először Championra, utána rám nézett.

– Talán zavarja, doktor?

A bohóc hátradőlt a székben.

– Már miért zavarna?

– Csak mert felhozta a témát.

– Pusztán az állapota iránti aggodalomból.

– Nagyon kedves magától, hogy aggódik értem, de biztosíthatom, erre egyáltalán nincs semmi oka. A karommal minden a legnagyobb rendben.

Campion étkezőjében ültünk, pár száz méterre a *Tunya* hídjától. Az áblakoknak köszönhetően olyan érzés volt, mintha egy gondolában ülnénk, amely a lágyan ívelő hajótesthez erősítve lebeg az űrben. Champion a csillagokat sem felejtette el, amelyek olyan érzést keltek, mintha ezernyi naprendszer hóviharában száguldanánk. Egymás után repültek el az étkező mellett a csillagok, olykor még bolygók örvénylő körtánca is kísérte őket.

– Mindenesetre... azért... elég furcsa – erősködött dr. Meninx. – De ne is beszéljünk róla. A világerő sem akarnám a testi hiányosságait kitárgyalni: biztos vagyok benne, hogy épp elég nehéz lehet magának amúgy is, hogy együtt kell élnie ezzel.

– Roppant tapintatos – mondta a robotvendégünk.

A kicsit hosszabbra nyúlt kínos csendet Champion törte meg.

– Azt hiszem, mindannyian szívesen hallanánk, hogy mire sikerült visszaemlékeznie, Hesperus. Az Őrzőkről szóló feljegyzés segített valamit?

Dr. Meninx avatárja úgy hajlott meg csípőből Hesperus felé, mint egy megtört kártyalap.

– Ugyan miért érdekelné magát az Őrzők?

– Neki ugyanannyi joga van az Őrzők iránt érdeklődni, mint magának – mondtam.

– Meghajlok a doktor bölcsessége előtt – szólalt meg Hesperus egy mikroszkopikus főhajtás kíséretében. – Az Őrzőkről mindössze annyit tudok, amennyit Champion adattárából kiolvastam. Mindenképpen kifizetődő foglalatosság volt, de valahogy képtelen vagyok szabadulni attól az érzéstől, hogy már korábban is érdeklődtem e téma iránt.

– Lehet, hogy a küldetése is összefüggött velük? – kérdezte
Campion.

– Milyen küldetésről beszélsz? – szoltam közbe, mielőtt még dr.
Meninx kinyithatta volna a száját.

– Nem kizárt – mondta Hesperus kissé visszafogottan.
Észrevettem, hogy közben a hüvelykujjával a borospoharat
vakargatja, de az ujjá olyan gyorsan mozgott, hogy szinte teljesen
elmosódott. Olyan volt, mintha ő maga észre sem vette volna ezt az
önkéntelen mozdulatot. – Csak annyit tudok, hogy a kaotikus
emlékeim között valami sürgető ösztönzést érzek, mintha valami
fontos feladatot kellene teljesítenem, ami ez idáig még nem történt
meg. Talán csak egyszerű turista vagyok, aki egymás után tekinti
meg a látványosságokat, s közben semmilyen más célja nincs, mint
hogyan emlékeket és tapasztalatokat gyűjtsön, ahogy maguk is teszik.

– De ha ilyen sürgető ösztönzést érez... akkor lehet, hogy mégis
csak van benne valami – mondtam.

– Tagadhatatlan, hogy van bennem valami nyughatatlanság,
mintha valamit nagyon hosszú időn át csak halogattam volna. – Most
abbahagyta a borospohár kaparászását, óvatosan megbillentette,
meglötyögötte benne az italt, s közben néhány pillanatig
megbabonázva figyelte a fények játékát, mintha ez lenne a
leglenyűgözőbb látvány az egész világegyetemben. – Csak abban
reménykedhetem, hogy ha majd újra találkozom az enyéimmel, talán
sikerül megnyugodnom. – Megemelte a poharát. – De azt hiszem,
most inkább egy másik tósztot kellene mondanom. A Gentian-klán
egészségére. Sokáig éljenek a Gentian-hasadványok!

Campion és én az asztal felett koccintottunk vele. Ezután addig
bámultam meredten dr. Meninxet, amíg végre ő is hajlandó volt
csatlakozni hozzánk.

– Remélem, tetszeni fog magának az Ezer Éjszaka – mondtam. –
Nem tudom, hogy a mostani egyesülés felveszi-e majd a versenyt a
korábbiakkal, de azt megígérhetem, hogy más családoknál biztosan
nem talál jobban megszervezett rendezvényt. Az ünnepeknek
mindig is mi voltunk a legnagyobb mesterei.

– Nemsokára felfüggesztik az életfunkcióikat, ugye? – kérdezte
Hesperus.

– Campionnak és nekem be kell fejeznünk még néhány munkát,

mielőtt aludni térünk.

– Meséket kell írniuk – mondta dr. Meninx leplezetlen kárörömmel a hangjában. – Össze kell rakni a szalagot, néhány emléket kitörölni, másokat meghamisítani, s mindezt csak azért, hogy a helyzetükön valamelyest javítsanak. Én persze tudom, mi a meztelen igazság, úgyhogy lehet, hogy teljesen felesleges is, amit művelnek...

– De tudjuk, hogy maga Tagadó – mondtam. – Ezt jobb, ha észben tartja, mielőtt összevissza elkezdené fecsegni a klánnak... ha ugyanis kiderül, hogy milyen kellemetlen öntelt alak is maga, meglehetősen hűvös fogadtatásban lehet része.

– A doktor szájából sokkal rosszabbnak hangzik, mint amilyen valójában – mondta Champion erőltetett mosollyal. – Eszünk ágában sincs hamis alibiket kreálni. Pusztán a tényeket strukturáljuk. Valószínűleg persze ez is felesleges, de ha lekerekítjük őket egy-két kisebb eltérésre, akkor talán a klán elnéző lesz, és megússzuk egyszerű megrovással.

– Nem túl kockázatos dolog ez?

– De az – vallotta be Champion –, ám mi mást tehetnénk?

– Ha információkat törölnék egy adatfolyamból, úgymond egy nyilvános tárolóból, mi lesz akkor azokkal az emlékekkel, amelyeket a fejükben őriznek? Azokat szintén törölni kell?

– Nem – válaszoltam én, s közben úgy tettem, mint aki észre sem veszi Champion megilletődött tekintetét. – Ezeket az emlékeket nem töröljük, bár kétségtelenül meg is tehetnénk... nem valami bonyolult dolog. Champion szerint egyébként úgy lenne biztonságosabb.

– Sajnálom – mondta Hesperus. – Nem akartam a beszélgetést ilyen kényes témára terelni.

– Semmi baj – sóhajtottam. – Tudja, Champion és én tízből kilencszer egy véleményen vagyunk. Egy kérdésben, na jó, valamivel azért több, mint egy kérdésben az álláspontjaink viszont különböznek, többek között az összképbe nem illeszkedő privát emlékek kezelését illetően is. Én azon a véleményen vagyok, hogy ezeket az emlékeket meg kell őrizni. Champion pedig szívesen törölné őket, hogy Fescue-nak, Betonynak és a többieknek ne hagyjunk támadási felületet. Tökéletesen értem Champion álláspontját. Csakhogy én meg úgy gondolom, egy tapasztalat csak akkor ér

valamit, ha az ember később vissza is tud emlékezni rá. – Az üres poharamba pillantottam. – Ha az ember a saját szemével láthat néhány csodálatos dolgot, szerintem az már önmagában is remek. De ha ketten látják, ketten együtt, s közben egymás kezét fogják, átölelik egymást, és tudják, hogy ez az emlék egész életükön át elkíséri őket, és közben ennek az emlékeknek mindkettőjük csak a felét őrzi, és az egész csak akkor létezhet, ha ők újra találkoznak, és felidézik azt a bizonyos pillanatot... és akkor az már több, mint a részek összessége... Azt hiszem, én inkább meghalnék, mintsem hogy elveszítsem ezeket az emlékeket.

– Szerintem csodálatra méltó a meggyőződése. Én is csak most fogtam fel az emlékeim értékét, miután elvesztettem őket.

– Azt hiszem, ideje beállítanom a tartályom vegyi összetételét – jegyezte meg dr. Meninx. – Rosszul vagyok.

– Szívesen segíték – ajánlkozott Hesperus.

– Ez fenyeget! – rikácsolta a kivágott papírfigura. – Hallották ezt? Nyíltan megfenyegetett!

Hesperus készülődni kezdett.

– Jól van, azt hiszem, ideje visszavonulnom. Dr. Meninx nyilván képtelen túllépni fantáziavilágának rémképein. Kár, pedig olyan stimuláló volt ez a kis társalgás.

– Valóban? – kérdeztem.

– Igen. Ugyanis amikor a népem eredetéről, és a küldetésem lehetséges természetéről beszélgettünk, pont akkor ugrott be valami. És nem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy ez az emlék rendkívüli jelentőséggel bír. Remélem, megbocsátanak.

– Mit kellene megbocsátanunk? – kérdeztem.

Hesperus felemelte a poharát, és lassan elfordította, míg az a része, amely eredetileg feléje nézett, most az asztal közepe felé fordult. Az üvegbe egy apró, de nagyon részletes kép volt belevésve. Annak ellenére, hogy én az asztal másik végében ültem, láttam, hogy megdöbbenően valóság-hű ábrázolás, a vonalak oly tiszták és vékonyak voltak, mintha lézerrel marták volna be őket az üvegbe. Eszembe jutott, ahogy nemrég a hüvelykujjával kaparászta a poharat. Amíg felidéztem ezt a kis jelenetet, szinte megint láttam magam előtt, ahogy a többi ujjával folyamatosan forgatja, míg egy sor tökéletesen függőleges vonallal egy kétdimenziós képet faragott az

üvegbe. Közben pedig mindvégig olyan érzésem volt, hogy minden idegszálával ránk figyel.

– Nem okoz borzasztó nagy gondot, ha megtartom a poharat? – kérdezte Hesperus.

7. FEJEZET

Felmentem dr. Meninx tartályához a fémlétrán. A lábam alatt a folyamatosan működő szivattyúktól és szűrőrendszerektől érezhetően vibrált a rácsrostély. Alatta egy zöld üvegtartály helyezkedett el, amelynek fala olyan vastag volt, hogy a tartályban élő alakot csak nagy vonalakban lehetett felismerni. Odamentem az elejéhez, letérdeltem, kioldottam a rögzítőelemeket, és teljesen visszahajtottam a nyikorgó zsanérral ráerősített fedelet, olyannyira, hogy végül ráfeküdt a rácsrostélyra. A tartály felső részén volt egy bemeneti nyílás. Erősen megkapaszkodtam, és az óramutató járásával ellenkező irányban eltekertem a fedőt. Néhány fordulat után sikerült is eltávolítanom.

A karomnyi vastag üvegen most egy kör formájú lyukat láttam magam előtt, amelyben sötét folyadék bugyogott. Előrehajoltam annyira, hogy a fejemet be tudjam dugni a vízbe. Valójában persze nem víz volt, hanem egyfajta langyos pác, amely dr. Meninxet nem csupán a nehézségi erőtől óvta, de a bőrén és különböző membránokon keresztül felszívódó tápanyagokkal is ellátta, sőt dr. Meninx ebben a kotyvalékban még lélegezni is tudott.

A tápláló levesben nem láttam valami tisztán, épp csak ki tudtam venni valamit: egy természetes, sötét alakot, helyenként kagylók borították az elől elkeskenyedő testét, ama részének két oldalán, amelyről úgy véltem, hogy a feje lehet, egy-egy bemélyedésben kifejező szemek csillogtak. Talán nem is szemek voltak, hanem valamilyen speciális érzékszervek, de az is lehet, hogy semmilyen funkciót nem töltöttek be. Egy pillanatra mintha azt láttam volna, hogy az oldalából egy végtag vagy egy uszony nőtt ki, de mivel a tartályban meglehetősen sötét volt, nem lehettem biztos benne. A fülemig belehajoltam a vízbe.

– Itt vagyok. Mi az, amit feltétlenül személyesen akart elmondani nekem, Doktor?

– Hesperusról van szó. – A hangja bugyborékoló morajlás volt

csupán, alig értettem a szavait. – Mi másról?

Kihúztam a fejem a léből, tüszentettem egy nagyot, majd ismét visszahajoltam.

– Mit művelt már megint, amivel felbosszantotta magát?

– Kiderítettem róla egy fontos dolgot. Egész véletlenül. A szándékaim amúgy teljesen tisztességesek voltak. Meg akartam beszélni vele valamit, hogy a köztünk feszülő ellentétet valamelyest enyhítsem...

– El tudom képzelni, hogy „enyhíti” maga az ellentéteket, Doktor!

– Azt hisz, amit akar! De tény, hogy valami közös érintkezési alapot akartam kialakítani, hogy az út hátralevő részében civilizáltan viselkedhessünk. Elmentem hát a kabinjához, amelyet a rendelkezésére bocsátottak. Nem tudom, Campion, járt már a kabinjában?

– Igen, párszor. Miért kérdi?

– Előtte odaszólt neki? Értesítette róla előre, hogy meglátogatja?

Már megint tüszentenem kellett, de most inkább befogtam az orrom, mielőtt válaszoltam. A szememet időközben becsuktam, mert ettől a lötytől pillanatok alatt égni kezdett.

– Nem tudom, erre már nem emlékszem.

– Ha esetleg meg akarná lepni, akkor aligha járhatna sikerrel. Az érzékszervei sokkal élesebbek, mint amit mi egyáltalán el tudunk képzelni. Biztos vagyok benne, hogy időben érzékeli, ha maguk elindulnak hozzá, a testük elektromos mezője, az elnémíthatatlan zajok, valamint ama negyvenezer bőrsejt vegyi összetétele alapján, amelyeket másodpercenként elveszítenek.

– Mire akar kilyukadni?

– Én viszont nem adok le ilyen árulkodó jeleket. Legalábbis az avatárom nem. Hiszen az avatár valójában egy gép, még ha nem is abban az értelemben, mint ő. Nem hiszem, hogy a közeledtét érzékelné. De legalábbis hallani biztosan nem hallja.

Valóban: dr. Meninx avatárja olyan volt, akár egy szellem. Persze csak ha történetesen nem jártatta a száját. Bár akkor is elég szellemszerűnek hatott.

– Tehát sikerült meglepnie. És mi történt?

– Amikor beléptem hozzá, az ajtaja ugyanis nem volt bezárva, az asztalnál ült és bütykölt valamivel. Furcsa érzés volt így látni, de

gondolom, az asztalok a robotok számára éppoly hasznosak, mint az embereknek, főleg, ha a kérdéses robot mindenáron úgy akar kinézni, mint egy ember. – A víz most olyan erősen bugyborékkolt, mintha dr. Meninx különösen nagy mennyiséget lélegzett volna be. – Nem láttam, hogy pontosan mit csinál, de az biztos, hogy mindkét kezét az asztalra tette, körülötte pedig mindenfelé aranyozott fémtárgyak heverték... olyan hajlított fémdarabok, mintha a páncéljának részei lettek volna.

A beszámoló itt már kezdett nyomasztó érzéseket kelteni bennem.

– Kérem, folytassa!

– Udvariasságból azonnal jeleztem neki az érkezésemet. Csak ekkor vett észre. Campion, tapasztalt már olyat, hogy egy robot megijed? Nem mindennapi látvány, az biztos. Mondhatom, igazán különleges élmény volt.

Néhány másodpercre muszáj volt kihúznom a fejemet a kotyvalékból. Az arcomról zöld habot töröltem le, és kifésültem a vizes hajamat a szememből.

– Engem is a frász törne ki, ha maga csak úgy zajtalanul odaosonna mellém – mondtam, miután újra visszadugtam a fejemet a lébe.

– De maga is el akarna rejteni előlem valamit? Mert ez a Hesperus megpróbálta. Abban a pillanatban, ahogy felfogta a jelenléteimet, a karjai elképesztő sebességre kapcsoltak. Hirtelen nem is láttam mást, csak aranyszínű foltokat. Az asztalról úgy eltűntek a fém alkatrészek, mintha ott se lettek volna. De mi mindketten tudjuk, hogy mi történt velük.

– Valóban?

– Persze, az öltözékének elemei. A bal karjának borításához tartoztak. Ez a karja pedig talán épp azért vastagabb a másikonál, mert valamit rejteget a borítás alatt.

– De hiszen egy robot. Mit akarhatna eltitkolni előlünk? Készülékeket és áramköröket? Fegyvereket, hiszen ő maga is már egy fegyver, dr. Meninx. Ha bántani akarna minket, bőven lett volna rá alkalma.

– Rejteget valamit. Láttam.

– És azt is látta, hogy mi az, amit rejteget?

– Annyit láttam, hogy eldug valamit. Hogy pontosan mit... azt

már nem tudtam kivenni.

Tudtam, hogy hazudik, vagy csak nem akarta bevallani magának az igazságot. Tényleg látott valamit. De nem akarta magát azzal nevetségessé tenni, hogy a nevéen is nevezi ezt a valamit.

– Ide figyeljen – mondtam nyomatékosan –, annak aztán végképp semmi értelme nem lenne, ha a karjában rejtegetne valamit, nem gondolja? Ha valóban el akarna rejteni valamit, biztosan nem ilyen feltűnően csinálná, hogy ettől az egyik karja vastagabb, mint a másik. Akkor már inkább mindkét karját egyforma vastagságúra alakítaná, és nekünk eleve fel sem tűnt volna az egész, és nem kezdtünk volna el gyanakodni.

– De azért azt maga is elismeri, hogy ez egy kicsit *furcsa*...

– Elismerem. Rejtély. De semmivel sem több annál. Úgy tudjuk, megsérült, és egy másik robot karjára kellett lecserélnie a sajátját, ami viszont nem passzolt tökéletesen.

– Nem, Champion! Ezt a robotot nem ilyen fából faragták. Hiszen ez egy gép, és technikai értelemben legalább olyan rafinált, mint a maga által ismert legmodernebb űrhajók. Ha valamelyik része megsérül, minden további nélkül ki tudná javítani, mégpedig úgy, hogy az új rész varratmentesen illeszkedne a test többi részéhez. Ha pedig arra kényszerülne, hogy idegen tárgyakat kell felhasználnia, akkor azokat is könnyedén méretre vághatná.

– Lehet, hogy épp most tart az átalakításánál. Megsérült, pótolnia kellett az egyik karját, és most alakítja hozzá a teste többi részéhez. Maga pedig épp akkor leste meg, amikor a karját barkácsolta.

– Akkor miért ijedt meg?

– Talán, mert ez neki intim dolog? Hiszen egyikünk sem tudhatja, hogy mi jár a fejében.

– De. Én tudom. Nem jár a fejében semmi. Csak ostoba számolási műveletek, szimbólumok folyamatos átrendeződése.

– Ha valóban így van, akkor aligha tud megijedni, nem?

– Tudja, mindezt nem a saját szórakoztatásomra mesélem el magának. Lehet, hogy nincs öntudata, de attól még tervezhet, sőt ravaszkodhat is, akár egy róka. Talán csak egy programot futtat le, amelyet valaki több ezer évvel ezelőtt írt meg. De ha ez a program arra utasítja, hogy tegyen valami szörnyűséges dolgot, valami olyasmit, ami a maguk érdekeivel ellentétes... akkor, úgy mégis,

hogyan akarja megfékezni?

– És maga szerint mit kellene tennem?

– Beszéljen vele, még mielőtt túl késő lesz. Derítse ki, hogy mi van a borítás alatt.

– Ez már kezd úgy hangzani, mintha maga arra számítana, hogy egy bombát hordoz magában.

– Nem, amit láttam, az nem bomba volt.

– Akkor mit látott, Doktor?

– Bőrt – jött a válasz. – Emberi bőrt. Ez olyan igaz, mint ahogy most itt úszom és lélegzem.

– Ez képtelenség!

– Láttam, amit láttam, Champion! A maguk kis vendége nem az, akinek mondja magát. A kérdés már csak az, hogy ezek után mit szándékozik tenni?

8. FEJEZET

Campion átvillant hozzám a *Hajnali Ezüsthényre*, és elmondta, mit tudott meg az akvatikustól. Megvoltak a magam kétségei a doktor szavahihetőségét illetően, de tudtam jól, hogy nincs más választásunk, kérdőre kell vonnunk Hesperust. Amikor visszavillantunk a *Tunyára*, éreztem, hogy a torkomban dobog a szívem a közelgő konfrontáció riasztó gondolatától.

A véletlen úgy hozta, hogy Hesperus megkönnyítette a dolgunkat. Amikor kiléptünk a villanófülkéből, már várt minket, mintha előre megbeszéltük volna, hogy találkozunk.

– Velem akart beszélni? – kérdeztem a tőlem telhető legtermészetesebb hangon.

– Igen, épp azon voltam, hogy átvillanok magukhoz, de megelőztek. – Az ajtóban állt, két karja az oldalán csüngött. – Remélem, nem probléma.

– Nem, dehogy – válaszoltam.

– Van ugyanis valami, amire fel kell hívnom a figyelmüket – nézett Hesperus Championra, majd ismét rám. – Már korábban is említenem kellett volna, de bevallom, nem igazán tudtam, mitévő legyek. Nem akartam feleslegesen nyugtalanítani magukat.

– Nyugtalanítani, Hesperus? Miért kellene nyugtalankodnunk? – kérdeztem.

Campion köhintett.

– Tulajdonképpen mi is épp meg akartunk beszélni valamit magával.

– A karomat?

Campion úgy nézett rám, mintha azt várná, hogy én vigyem a prímet, annak ellenére, hogy ő jött hozzám az információval, és nem fordítva.

– Mondd el neki! – suttogtam.

– Azon gondolkodtunk... – kezdett hozzá Champion.

– Feltételezem, hogy dr. Meninx már elmondta maguknak,

nemde? – És bár egyikünk sem adott olyan látható reakciót, amelyet én legalábbis észrevettem volna, Hesperus mégis úgy bólintott, mintha igennel válaszoltunk volna a kérdésére. – Ettől tartottam. Nem voltam száz százalékig biztos benne, hogy eleget látott-e ahhoz, hogy gyanút fogjon, de eszerint igen. Nem hibáztatom azért, hogy beszélt róla maguknak. Az ő helyében én is ugyanígy aggódnék. Persze ettől még velem is megbeszélhette volna a dolgot.

– Dr. Meninx kicsit megdöbbsent a látottakon – magyarázta Campion.

– És maga mit akart nekünk elmondani? – kérdeztem.

– Pontosán azt, amit maguk is meg akarnak beszélni velem: hogy mi van a karommal.

– Dr. Meninx látta – vette vissza a szót Campion –, hogy megvizsgált valamit rajta, de azt nem tudta kivenni, hogy pontosan mit.

– Valószínűleg neki is épp oly kellemetlen volt ez az egész, mint nekem – válaszolta Hesperus.

– Magának? – kérdeztem.

– Amit felfedeztem, engem ugyanúgy meglepett, mint dr. Meninxet. Még most sem igazán tudom mire vélni a dolgot. – Az arca fémes borítása nyugodt, szemlélődő kifejezést vett fel, mintha beletörődött volna a sorsába. – Szeretnék látni, hogy mi van a karom alatt? A fémborítást könnyen le tudom szedni. – Ezután meg sem várta, hogy Campion és én mit válaszolunk, könyökből behajlította a bal karját, és jobb kézzel megfogott egy darabot a borításból. A lemez levált, és hangos csörömpöléssel a padlóra esett. Aztán eltávolított egy másik darabot, majd még egyet, mígnem már csak a kézfejét borította fém. Aztán azt is megragadta, és úgy húzta le az ízelt páncélzatot, akár egy egyszerű kesztyűt.

A könyöktől az ujjvégekig az alkarja teljesen emberinek tűnt. Izmos férfikar volt, sötét bőrén izzadságcseppek csillogtak. A tenyerén és az ujjak alsó felén a bőr valamivel világosabb volt. Ahogy elforgatta a karját, hogy jobban megnézhessük, a kézfején láttam a szőrszálakat, a bőrkeményedést a körmök mentén és a vénákat a bőr alatt.

– Olyan valódi, amilyennek látszik – mondta Hesperus, amíg mi egyetlen szó nélkül bámultuk a karját. – Emberi bőr emberi izmokon.

– Szép óvatosan a jobb hüvelykujjával megkarcolta a szerves karját a csukló környékén. Egy csepp vér buggyant elő. – Még vérzik is. Sőt, be is gyógyul. Épp ezt vizsgáltam, amikor dr. Meninx megzavart. Korábban ugyanígy felsértettem, és épp azt akartam ellenőrizni, hogy mennyire gyógyult be a seb.

Elsőként Champion tudott megszólalni.

– Úgy beszél, mintha fogalma se lenne róla, hogy mi ez.

– Nem mondtam az imént, hogy a felfedezésem engem is meglepett?

– Hogy lehet, hogy korábban nem vette észre?

– Említettem már maguknak, hogy szinte semmit nem tudok magamról. Már az is kész csoda, hogy a nevemet még tudom. Azt hiszik, el akartam titkolni maguk elől?

– De hát valóban eltitkolta – mondta Champion.

– Csak azért, mert először tisztázni akartam magamban a dolgot. Attól a perctől kezdve, hogy ismét meg tudtam mozdulni, a két karom különbözőségén törtem a fejemet. Megpróbáltam átnézni a borításon is, de a szenzoraim számára áthatolhatatlannak bizonyult. Végül aztán összeszedtem magam, és levettem egy részt a borításból, hogy megtudjam, mi van alatta. Alig hittem a szememnek... – most először tűnt úgy, hogy nem tudja, mit kell mondania. – Remélem, elnézik nekem, ha bevallom, hogy eleinte azon szörnyülködtem, milyen borzalmas dolgokat művelhettek velem. Nem arról van szó, hogy undorodnék a szerves dolgoktól, csak ilyesminek semmi keresnivalója bennem. Gondolom, maguk sem lennének kevésbé elborzadva, ha egy szép napon a bőrük alatt csillogó fémet találnának. Mindenesetre azt gondoltam, biztosan van valami értelmes magyarázat, amit maguk is kielégítőnek találnak. – Hesperus lassan leengedte a karját. – De nincs. Én ennek a karnak a létét képtelen vagyok megmagyarázni.

– Előfordulhat, hogy valamikor megsérült? – kérdeztem. – Lehet, hogy az eredeti karja elveszett, és csak egy emberi holttest áll rendelkezésre, hogy a hiányzó részt pótolják. Maga pedig átmenetileg felhelyezte, hogy a végleges javításig is legyen valami a hiányzó testrész helyén, később pedig megfeledkezett a történekről.

– Semmi okunk nem lett volna rá, hogy ilyen műtétet végezzünk. Ha elveszíteném az egyik karomat, rövid időn belül tudnék készíteni

egy másikat, feltéve persze, hogy a szükséges nyersanyagok rendelkezésre állnak. Úgy mint fém, műanyag, gépaszpik. Ha nem lenne elegendő nyersanyag, a testemből is vehetnék valamennyit anélkül, hogy a beavatkozás komolyabb károkat okozna. Semmi okom nem volna rá, hogy hullák közt turkáljak.

– Akkor biztosan Ateshga tette – mondta Campion. – Ő sebesítette meg, és ő helyezte fel ezt a szerves végtagot, mivel nem tudta, hogy önállóan is képes megjavítani magát.

– Bárcsak így lenne! De sajnos biztosan tudom, hogy ez a magyarázat nem felel meg a valóságnak. A kar ugyanis szó szerint szerves részét képezi a lényemnek. Miután levettem a borítást, mélyebben is bele tudtam nézni a szerkezetébe. Kiderült, hogy a hús és az izomszövetek alatt lényegében pontosan ugyanolyan mechanikus váz található, mint a másik karomban. – Megint behajlította az ujját. – Ezzel a kézzel ugyanolyan nagy károkat okozhatnék, ha ez lenne a szándékom. A csontvázat ugyan valamelyest módosították, hogy az emberi csontozat felépítésére hasonlítson, és megfelelő alapot képezzen a szerves szövet számára. Ráadásul olyan szerkezetekkel szerelték fel, amelyek funkciója számomra rejtély. Bár minden jel szerint arra jók, hogy előállítsák azokat a szerves anyagokat, amelyek a szövet életben tartásához szükségesek.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdeztem. – Hogy a kar belülről nőtt kifelé?

– Más magyarázatot nem tudok elképzelni, Purslane. Mondtam már, hogy meg tudom magamat javítani. De az is igaz, hogy akár egy ilyen kart is tudnék növeszteni.

– De hát miért tette volna? – kérdeztem. Hesperus szomorúan nézett rám.

– Attól tartok, ezzel a spekuláció mezejére lépünk. Ha erre lenne őszinte, egyértelmű válaszom, akkor egy percig sem haboznék, és megválaszolnám a kérdést. De én is csak feltételezni és következtetni tudok, mint maguk.

– Elképzelhető, hogy valaki rákényszerítette erre az átalakításra? – kérdezte Campion. – Hogy valamivel az akarata ellenére is rá tudta venni, hogy ezt tegye?

– Nem tudom, mi oka lehetett volna erre bárkinek is. Amúgy azt

sem nagyon tudom, hogyan lehetne engem bármire rákényszeríteni.

– Gondolom, tudja, miért érezném jobban magam, ha tudnám, hogy valaki kényszerítette.

– Mert ha nem kényszerített senki, akkor az átalakítást csakis szándékosan végezhettem el? Igen, erre már én is gondoltam. – Hesperus újraéledő undorral nézett a karjára. – Ha nincs ellene kifogásuk, szeretném visszatenni a borítást.

– A jelek szerint ez a dolog magát éppen úgy zavarba hozza, mint minket – mondtam csodálkozva.

– Dr. Meninx aggodalma teljesen helyénvaló volt.

– Ha akarja, nyugodtan elrejtheti a karját – mondtam –, bár szerintem egyáltalán nem taszító. Ez a kar végtére is a maga része. Annak, hogy létezik, határozott oka van. Még ha nem is tudjuk, mi ez az ok.

Campion úgy nézett rám, mintha azt mondaná, hogy beszéljek csak a saját nevemben.

Hesperus visszahúzta a kesztyűt a kézfejére, majd letérdelt, hogy összeszedje a szétszóródott aranylemezeket. Elképesztő gyorsasággal a helyére tette őket, mintha csak minden erejével azon lett volna, hogy mielőbb megszabaduljon a látványtól. A karja ezután pontosan úgy nézett ki, mint korábban, csak most, hogy már tudtam, mi rejtőzik odabent, önkéntelenül is az az érzésem támadt, hogy a bőr és az izmok mindenáron át akarják verekedni magukat a fémborításon, hogy végre kijuthassanak a felszínre.

– És most mi lesz? – kérdezte Champion.

– Hesperusnak és dr. Meninxnek ezt még meg kell beszélniük. – Gyanakodva néztem körül, hogy a doktor avatárja nem lopózott-e észrevétlenül a közelünkbe. Amikor láttam, hogy magunk között vagyunk, zavaromban kicsit elmosolyodtam. – Hesperus, talán először inkább Campionnak kellene beszélnie vele. Azt javaslom, hogy dr. Meninx ezután keresse fel magát, hogy első kézből is hallhassa a történetet.

– Csak az a bökkenő, hogy nincs semmiféle történet – mondta Hesperus.

– Mondja el neki ugyanazt, amit nekünk, akkor semmi oka nem lesz a panasza. Hiszen végül is maga vetette fel a témát. Ez pedig ön mellett szól.

– Amennyiben a jelenlétem a továbbiakban nem lenne kívánatos, szívesen visszamegyek a ketrecbe.

– Nem, erre nem lesz szükség.

Campion lassan felemelte a kezét.

– Egy pillanat... azért ne kapkodjunk el a dolgot! Még ha nem is gyanúsítjuk Hesperust azzal, hogy szándékosan félre akart volna vezetni minket, attól még ez a kar nagyon is aggasztó. Be kell vallanom, nekem nem igazán van ínyemre, hogy Hesperus itt szabadon kószáljon, amíg képtelen értelmes magyarázattal szolgálni erre a jelenségre. Talán nem is lenne olyan rossz ötlet, ha önként visszamenne a ketrecbe...

– Nem áll szándékomban ártani maguknak. Ez igaz volt eddig is, és igaz most is, hogy felfedeztem magamon ezt a dolgot – mondta Hesperus.

– Tudom. És ezt el is hiszem. De mi van akkor, ha ennek a karnak más szándékai vannak?

Csalódottan csóváltam a fejemet.

– De hát ez csak egy húscsapat, Champion! Hesperustól függetlenül nem tehet semmit. Csak azért, mert zavarba ejt a léte, attól még nem fog éjszaka bemászni a szobádba, hogy álmodban megfojtson! Hesperus nem megy vissza a ketrecbe. Ha pedig nem akard, hogy itt legyen a *Tunya* fedélzetén, az *Ezüstfényen* szívesen látom.

– Nem így értettem.

– Pedig pontosan így hangzott. Hesperus a vendégünk, és azt mondtuk, hogy segítünk neki összerakni a múltjának széthullott darabkáit. Ez a kar pedig csak egy újabb darab a kirakós játékban.

– Semmiképp nem szeretnék éket verni maguk közé – mondta Hesperus.

– Ugyan! Szó sincs ilyesmiről – magyaráztam sietve. – Ez csak egy kis civakodás. Champion és én egy véleményen vagyunk. Nem kell visszamennie a ketrecbe. De mivel nemsokára amúgy is mindannyian felfüggesztjük az életfunkcióinkat, ez a kérdés igazából csak elméleti természetű. Maga is le tudja kapcsolni magát, vagy nem tudom, hogy mondják ezt... Nem igaz?

– Igen, a központi funkciókat le tudom kapcsolni, de a létfenntartáshoz szükséges alapoknak működniük kell. – Megint sandán nézett a most már tökéletesen elfedett karjára. – Tudom, hogy

ezt a kart életben kell tartanom, ami ugye nem lenne lehetséges, ha teljesen lekapcsolom magam. Megfelelő oxigén-utánpótlás nélkül elhalna.

Bólintottam, és közben próbáltam elhessegetni a gondolatot, hogy Hesperus karja valami undorító húscafattá rohad a testén.

– Valóban. Ha többet akarunk, illetve akar megtudni erről a karról, akkor életben kell tartania.

– Amúgy van egy olyan sejtésem is, hogy ez a kar a kulcs az igazi énemhez, illetve a küldetésemhez – mondta Hesperus. – Az mindenesetre előttem is rejtély, hogy miért nem próbáltam meg egyáltalán elrejteni ezt az átalakítást azzal, hogy mondjuk, a testem két felét szimmetrikusan alakítottam volna ki. Kicsit olyan, mintha semmi okom nem lett volna arra, hogy titkolózzam. A karon ezt a borítást akár védőburoknak is vehetjük, amely a kar zavartalan növekedését hivatott biztosítani.

– Igen, a végére fogunk járni ennek az ügynek – mondtam határozottan, bár valójában korántsem voltam benne olyan biztos. Ha a hosszú évezredek alatt hasadványként valamire is megtanított az élet, akkor az az, hogy nem létezik minden kérdésre válasz. Egész civilizációk váltak radioaktív hamuvá csak azért, mert ezt a kellemetlen igazságot képtelenek voltak elfogadni.

Nekünk, hasadványoknak ennél azért kicsit okosabbnak kell lennünk.

9. FEJEZET

– Nem valami fényes a helyzet – mondtam, miután a *Tunya* útvonal-kalkulátorával minden lehetőséget lefuttattam.

– Mennyire nem fényes? – kérdezte Purslane a lebegő konzol fölé hajolva.

– Ötvenöt év. Ennyit fogunk késni. De még ha az *Ezüstfény*ből ki is préselnéd a csúcsebességet, én meg utánad mennék, akkor is csak legfeljebb egy évet tudnál lefaragni.

– Ötvenöt év nem tűnik valami soknak, ha meggondoljuk, hogy kétszázezer évvel ezelőtt volt az utolsó egyesülés – vélekedett Hesperus, ahogy a galaxis térképét vizslatta a monitoron, amelyen pirosan tekergett az általunk megtett útvonal. A körutunk utolsó szakasza – a kentaurok bolygóján tett látogatás, a kis kitérő Ateshga naprendszerébe, illetve a célegyenes a gyülekezőbolygóra – a térkép alatt kinagyítva is megjelent, mivel ez a néhány száz fényév azon a hatalmas területen, amit bejártunk, alig látszott a kijelzőn. – Vagy nincs igazam?

– De, igaza van – mondtam. – Normális körülmények között szemrebbenés nélkül késhetnénk ötven, akár száz évet is. Senki nem szokott pontosan érkezni, bár a klán legtöbb tagja egy-két év csúszással azért csak befut. A legtöbb későn jövő is célba ér az első öt évben, és csak egy páran akadnak, akik tíz évet is késnek, de rájuk azért már elég csúnyán néznek a többiek. Aki még ennél is később jön, annak előzetesen engedélyt kell kapnia erre, vagy valami elképesztően jó magyarázattal kell előállnia.

– Nekünk pedig semmi nincs a kezünkben – mondta Purslane.

– Ateshga csapdáját nem láthatták előre – próbálkozott Hesperus.

– Az igaz, de Ateshga a késlekedésünknek csak egy töredékéért tehető felelőssé. Az igazi hiba az volt, hogy annyira bízunk a kentaurokban – magyarázta Purslane, s közben komoran nézett rám.

Megjátszott kétségbeeséssel emeltem a magasba a kezem.

– Jól van, belátom. Valóban nem volt jó ötlet elugrani a

patásokhoz. De ahelyett, hogy megint a hibáimról értekezni, inkább próbáljunk azzal foglalkozni, hogy mit lehet kihozni a helyzetből. Először is dr. Meninxszel kell tisztáznom a dolgot. Hadd örüljön Fescue meg a többiek. Aztán előhozom Hesperust, és megmutatom nekik, milyen remek, szorgalmas Gentian is voltam.

– És én? – kérdezte Purslane. – Rám is ragyog majd valami a dicsőségedből?

– Csak akkor, ha hajlandó vagy elismerni, hogy te meg én egy pár vagyunk. Különben elég nehéz lesz.

– Ha mindketten túl későn érünk oda, abból már gondolhatják, hogy együtt vagyunk, nem sok értelme lenne tagadni.

– Talán igazad van.

Purslane karba tette a kezét.

– De még mennyire. Tehát akkor Hesperusért kettőnké a dicsőség.

– Ami engem illet – szólalt meg Hesperus –, csak jókat fogok mondani magukról, és nem fogom eltitkolni mindazt a jót, amit értem tettek.

– Ha viszont én előadom a rengeteg panaszomat, akkor majd kiveri magukat a víz – mondta dr. Meninx.

– Erre viszont csak ezer napja és éjszakája lesz – mondtam. – Úgyhogy a helyében én már most megkezdeném a felsorolást.

Az avatár mérgesen nézett rám.

– Maga csak ne gúnyolódjék, Hasadvány!

– Eszemben sincs gúnyt űzni magából, Doktor – tapsoltam egy nagyot. – Most pedig nézzük a gyakorlati kérdéseket. Purslane és én aludni térünk, amint lezártuk a szalagunkat, ami legfeljebb még egy napot vehet igénybe. Dr. Meninx, gondolom ön is hibernációban tölti az út hátralevő részét, ugye?

– Hogy a tartályomban mit csinállok, az egyedül rám tartozik.

– Csak azért kérdem, hogy tudjam, Hesperusnak esetleg időnként ellenőriznie kell-e a tartályt, amíg mi pihenünk.

– Ellenőriznie? – csattant fel az avatár, akinek rögtön visszatért a bizalmatlansága.

– Én ugyanis nem pihenek le – tájékoztatta aranyozott vendégünk az avatárt. – Campionnak felajánlottam, hogy vigyázok a hajón az alvókra, nehogy valami bajuk essék. E szolgálatomat örömmel kiterjesztem önre is.

– Maga csak ne terjesszen ki rám semmit! – Az avatár úgy nézett Championra, hogy tekintetében egyszerre volt jelen a megvetés és a rettegés. – Figyelmeztetem, Hasadvány, ez a robot nem jöhet a tartályom közelébe sem! Valamit forgat a fejében.

– Nem áll szándékomban a berendezéseit bántani – mondta Hesperus. – Ha bántani akarnám, dr. Meninx, azt már biztosan észrevette volna. Pusztán csak szívességet akartam tenni önnek.

Felemelt kézzel csitítottam őket.

– Nyugalom, Hesperus! Tudom, hogy csak a jó szándék vezérli, de a Doktor szempontjából nézve valóban jobb lenne, ha távol tartaná magát tőle.

– Ahogy kívánják.

– Ez elég nagy ostobaság volt magától – mondta Purslane az avatárnak.

– Az volt ostobaság, hogy a Gentian-klánra bíztam magam. Pedig mindenki megmondta, hogy a Marcellinekkal jobban járnék.

Hesperus hirtelen felkapta a fejét.

– De mit is akart tulajdonképpen az Őrzőktől?

– Ah, mindenfélét, de egyik sem tartozik magukra.

– Semmi oka rá, hogy titkolózzon előttünk – mondtam.

– Eddig soha sem kérdezték. Akkor most már minek akarják tudni?

– Nem tudom. Talán mert Hesperus szóba hozta a témát. Mert eddig nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem. Az utolsó körutam után kicsit elegendem lett az Őrzőkből. Arra gondoltam, hogy kiteszem magát, aztán olyan gyorsan eltűnök az óriások szeme elől, amilyen gyorsan csak tudok.

– Jól van, ne firtassuk – mondta Purslane. – Dr. Meninx tudós, akinek ugyanúgy lehet magánélete, mint másnak. – Azért alkalmazta ezt a fordított pszichológiát, mert tudta jól, hogy beképzelt vendégünk ezt a horgot biztosan bekapja.

– Jól van, ha feltétlenül tudni akarják... – mondta az avatár, és itt óriási hatásszünetet tartott, míg nem biztos lehetett benne, hogy osztatlan figyelmünket élvezzi –, tudományos kutatásaim az Androméda-Elődökre irányulnak. Osztom az Őrzők ama nézetét, miszerint a Hiány ismeretlen intelligenciák szervezett tevékenységének következménye. Szándékosan vagy véletlenül, de

valamit csináltak a galaxisukkal. És mint egy hasonló spirálgalaxisban élő intelligens lényt, természetesen engem is érdekel valamelyest a kérdéses esemény. Ha az Elődök az Androméda-galaxisban valami hülyeséget csináltak, akkor nekünk az az érdekünk, hogy ne kövessük el ugyanezt a hibát. Szilárd meggyőződésem, hogy az Őrzők túlon túl az adatgyűjtésre és kategorizálásra koncentrálnak, ezért képtelenek ezeket az adatokat megfelelő rálátással szemlélni. Egy magányos tudós, aki él-hal a munkájáért, talán nagyobb eséllyel észreveszi azokat az együtthatásokat, amelyek eddig elkerülték az Őrzők figyelmét. Legalábbis ebben reménykedtem. Illetve még mindig ebben reménykedem, ami viszont nem teljesen független attól az egyre valószínűtlenebb premisszától, hogy valaha is eljutok az úti célomhoz.

– Megértem az aggodalmát – mondta Hesperus.

– Na ne! Valóban? – szólt vissza unott hangon az avatár.

– Igen. Tagadhatatlan, hogy amikor először említették az Őrzőket, olyasmit éreztem, mintha valami beugrott volna. Mintha már korábban is hallottam volna róluk. Azóta ez az érzés csak erősödött. Nem lehet, hogy engem is a magáéhoz hasonló céllal küldtek erre a környékre?

– Mármint hogy információkat gyűjtsön az Elődökről? – kérdezte Purslane.

– Esetleg. Vagy, hogy valami mást is megtudjak az Őrzőktől – morfondírozott Hesperus. – Kérdezhetnék öntől valamit, dr. Meninx, mint elveszett tudós az elveszett tudóstól?

– Kérdezen csak – mondta az avatár közönyös hangon.

– Találkozott már azzal a kifejezéssel, hogy „Napok Háza”?

A papírarcon alig észrevehetően átsuhant valami, mint amikor egy verőfényes napon felhő árnyéka halad végig a tájon.

– És ha igen? – kérdezett vissza az avatár.

– Akkor szeretném tudni, hogy mit ért e szavak alatt.

– Ez a megnevezés nekem nem mond semmit. Ha jelentene valamit, akkor már hallottam volna róla.

– És maga hol hallott a Napok Házáról? – kérdezte Purslane. – Nekem ez nagyon úgy hangzik, mint egy klán, akárcsak a Virágok Háza vagy a Lepkék Háza. De a mi közösségünkben nincs olyan,

hogy Napok Háza.

A robot aranyló arca feléje fordult.

– Egykor biztosan jelentett számomra valamit, de sajnos nem emlékszem. Csak annyit tudok, hogy ez az elnevezés valahogy kapcsolatban áll az Őrzőkkel. A kettő valahogy kapcsolatban áll egymással, mintha régen szorosan összekapcsolódtak volna.

– Mit mond erről az adattárunk? – kérdeztem.

– Semmit. Pontosabban ez a megnevezés többször is felbukkan számos civilizációban, de egyik említés sem vitt előrébb. Azt hiszem, észrevenném, ha valamelyik utalás releváns lenne. Olyan érzésem lenne tőle, mintha újra megtaláltam volna valamit, amit korábban elvesztettem.

– Ez a név nem jelent semmit – erősködött dr. Meninx.

– Csak azért, mert maga még nem hallott róla? – kérdezte Purslane.

– Lényegtelen. Az Őrzők amúgy sem engedték volna be. Arrafelé nem állnak szóba gépekkel. A gépek ugyanis gépbetegségeket terjesztenek, olyan fertőzéseket és parazitákat, amelyek szándékosan vagy véletlenül beszivárognak az archívumokba, és ott súlyos károkat okozhatnak. Ezért alakult ki az a szokás, hogy a Gépnép mindig emberi közvetítőn keresztül lépett kapcsolatba az Őrzőkkel. Nem igaz, Hesperus?

– De. Így van, dr. Meninx.

– Ebből viszont az következik, hogy a maga kutatásai eleve kudarcra lettek volna ítélve. Egy magához hasonló szerzetet soha nem engedtek volna be az adatszentélybe. Ezzel az erővel nyugodtan otthon is maradhatott volna a Monocérosz-gyűrűn!

– De mi van, ha már eleve számítottunk erre a problémára? – morfondírozott Hesperus, mintha a beszélgetés közben alakult volna ki benne a gondolat. – Nem lehet, Doktor, hogy a Gépnép mégiscsak közvetlen kapcsolatot akart teremteni az Őrzőkkel, emberi közvetítők nélkül? Nem lehet, hogy a megbízásom olyan érzékeny területet érintett, hogy egyedül én nyerhettem volna betekintést az archívumokba?

– Magát akkor is elutasították volna, vagy egyenesen a roncstelepre küldik.

– De az is lehet, hogy nem – mondta Hesperus, majd felemelte a

bal karját, és eltávolította a szerves anyagból álló alkarról az aranyborítást, amely korábban oly szörnyű érzéseket keltett dr. Meninxben. – Lehet, hogy ez a titka a karomnak, Doktor. Amikor elindultam a Monocérosz-gyűrűről, talán még nem is tudhattam, mi a tényleges úti célom... ahogyan bizonyára maga sem tudta pontosan, hogy mi vár magára, amikor elindult a bolygójáról. Később aztán valószínűleg már tisztán láttam, hogy az Őrzőkhöz kell fordulnom. Ezért változtattam a megjelenésemen, hogy emberi formát vehessek fel. Talán csak azért tettem egy próbát ezzel a karral, hogy lássam, beválik-e a trükk, és úgy gondolkodtam, hogy később majd befejezem a teljes átalakítást.

– Ezek csupán feltételezések – mondta dr. Meninx, de a hangja elég bizonytalanul csengett.

– Nekem ez elég értelmesnek hangzik – mondtam. – Hesperus megcsinálta ezt az egy karját, aztán Ateshga foglyul ejtette, még mielőtt a teljes átalakítást véghezvitte volna. Nem azért akart emberi külsőt, hogy elvegyülhessen az emberek között, hanem hogy bejusson az Őrzőkhöz, és hozzáférjen az archívumokhoz. Gondolja, hogy sikerülhetett volna, Hesperus?

– Valószínűsítem, hogy biztos voltam a sikerben.

– De ehhez a valós énjének jelentős részéről kellett volna lemondania – vetette ellen Purslane. – Külsőre talán emberinek hatott volna, de nem hiszem, hogy egy tüzetesebb vizsgálaton ezzel átment volna.

Hesperus megint visszatette a karjára a borítást.

– Csak feltételezni tudom, hogy ezt a problémát is számításba vettem. Nyilvánvalóan az volt a szándékom, hogy a kognitív rendszerem bizonyos részét biológiai összetevőkre, úgymint izmokra és inakra helyezem át, amelynek következtében a küldetés ideje alatt egyes képességekről részben vagy teljesen valóban le kellett volna mondanom. Bizonyára mechanikus vázám lett volna, amolyan processzorokkal telepakolt csontváz, viszont elképzelhető, hogy olyan szerkezetekkel is fel lettem volna szerelve, amelyek a szkennereket képesek megtéveszteni úgy, hogy azok csak húst és csontot lássanak. Mindenesetre ki lettem volna téve a sérülés és a lebukás veszélyének is. Ilyen kockázatot pedig csak azért vállaltam volna, ha valóban nyomós okom lett volna rá, hogy hozzáférjek a

keresett információkhoz.

– De ha lebukott volna – folytatta a gondolatmenetet Purslane –, akkor az Őrzők soha többet még csak szóba sem álltak volna a gépekkel. Még emberi közvetítőkön keresztül sem. Ezt tudnia kellett, és ennek ellenére úgy gondolta, megéri vállalni a kockázatot.

– Biztosan valami örületesen fontos dolgról lehetett szó – mondta Hesperus, a hangja egyszerre árult el csodálkozást és kételkedést, mintha ő maga sem hinné, hogy valaha is ilyen veszélyes vállalkozásba fogott.

– A szájába adja a szavakat – szóló közbe dr. Meninx. – Hát nem veszi észre? Azért csapott le erre a témára, mert ebből ki tudott hozni valami magyarázatfélét a karjára. Csak ezért, semmi másért.

– Ha nem az Őrzők érdekeltek – kérdezett vissza türelmesen Hesperus –, akkor ugyan mit kerestem a Scutum-Crux spirálkaron?

– Jó kérdés – mondtam.

– Na nekem ebből elég! – fakadt ki az avatár, és hangos papírzörgéssel sarkon is fordult. – Magukat remekül lehet manipulálni, tisztelt Hasadványok! És be is vesznek mindent! Az lenne a legokosabb, ha ezt az *ízét* erőnek erejével betoloncolnák a ketrecébe. Ha hagyják, hogy szabadon garázdálkodhasson a hajón, akkor erősen kétlem, hogy bármelyikünk felébred még egyszer az életben. Legalábbis a *saját* kilátásaimat egyáltalán nem találom megnyugtatónak.

Míg az avatár távolodott, Hesperus így szólt:

– Sajnálom, hogy ilyen komoly nézeteltérésnek lettem az okozója. Lehet, hogy a Doktornak mégiscsak igaza van: minden sokkal egyszerűbb lenne, ha visszamennék a ketrecbe.

– Szó sem lehet róla! – mondtam.

– Az kizárt! – csatlakozott Purslane is. – Meninx felőlem aztán meg is rohadhat a tartályában, lassan kezdem bánni, hogy a kentaurók nem engedtek át néhány ragadozó halat azon a pajzson, amikor ott lubickolt a tengerükben.

Két nappal később Purslane és én szeretkeztünk, aztán búcsút vettünk egymástól, és ő egyetlen pillanat alatt áthaladva a téren visszavillant a *Hajnali Ezüsfényre*. Befeküdt a kriofágba, én pedig a

sztáziskamrába mentem, beállítottam az időkompressziót, majd mindkét szemembe cseppentettem a szinkrómából. Purslane álmodni fog, míg a gép lehűti a testét és egy hajszálnyira a haláltól stabilizálja a hőmérsékletét, számomra pedig – a szubjektív időmben – az egész csak egy röpké pillanatig tart majd.

Teljesen nyugodt voltam. A szalagokkal elkészültünk, összeállt a két konzisztens történet. Ötvenöt évet késünk, de túléljük ezt a körutat is, és olyan vendéget viszünk a fedélzeten, aki majd gondoskodik róla, hogy végül minden jól alakuljon.

Elképzeltem, hogy Purslane mellettem fekszik, és azt kívántam, bárcsak valóban itt lenne még. A szerelmeskedés nekünk a visszhangok játéka csupán. Oly sokszor osztottuk meg egymással az emlékeinket, hogy szeretkezés közben mindig pontosan tudtam, milyen érzés lehet Purslane-nek lenni. Éreztem rajta a korábbi szeretők ízét, ahogy ő is érezte rajtam az én szerelmeimet, s az élmény, mint tükörképek egy tükörteremben, messzire nyúlt a végtelenbe, mígnem egyfajta szenvedélyes háttérsugárzásban feloldódva elmerült az érzéki gyönyörök emlékének tengerében. Egyszer régen lány voltam, majd ezer férfi és nő, és mindenki, akiket ők valaha is szerettek.

A sztázismező aktíválódott. A szinkróma is hatni kezdett. Meglódultam a saját jövőm felé, míg a hajóm fáradhatatlanul verekedte át magát téren és időn.

MÁSODIK RÉSZ

Egy nap a kisfiú megint eljött. Felmentem a kilátótoronyba, és onnan figyeltem, ahogy leszáll az úrsiklója. Tudtam, hogy az egész délutánt a Palotásban töltjük majd, hiszen a többi játék nem volt már érdekes. A várakozás örömétől kellemes meleg bizsergést éreztem a hasamban. Már csaknem egy év telt el azóta, hogy bevezettem ebbe a titkos világba, és az azt követő látogatásai során a Palotás páratlan erővel ejtette rabul a képzeletünket.

Ekkor már valamivel többet tudtam a fiúról, és arról a helyről, ahol lakott. Akárcsak az én családom, az övé is a Tűzvész során szerezte a vagyonát. Így nevezték a felnőttek azt a rövid, de borzalmas háborút, amely az új évszázad tizenegyedik évében az Aranyórán pusztított. Csaknem harminc évvel korábban történt, de mivel a gyermekkorom a fejlődésgátlók miatt három teljes évtizedig tartott, volt róla néhány emlékképem. Ahhoz ugyan túl kicsi voltam még, hogy megértssem, mi is volt ez az egész háború, de emlékeztem egy konkrét alkalomra, amikor a felnőttek szokatlanul halkán és izgatottan beszélgettek, és gyakran sétáltak a folyosókon – mintha csak halott barátok koponyáját tartanák a kezükben – az infokockájukkal, nehogy lemaradjanak valami fontos újságról vagy híresztelésről.

Az én családom a biológiára szakosodott, azon belül is főként az emberklónozásra. A klónozás is csak egy szakma, ahogy például a papírgyártás is az. Ha valaki tudja, hogyan kell, egyáltalán nem nehéz, de ha az ember nulláról kezdi, akkor bizony igencsak furfangos dolognak tűnik, a sikerhez vezető út telis-tele van buktatókkal, ezeket pedig csak olyan trükkök és fortélyok hatalmas arsenáljával lehet elkerülni, amelyek közül több is a népi gyógyítás sámáni rituáléihoz hasonlítható. Ez a művészet ezeréves volt már ekkor, de csak nagyon kevesen értettek hozzá igazán. Az én családom ezen kevesek közé tartozott. A Tűzvész előtt, amikor az ellenséges felek ismét felfegyverkeztek, hadseregeket és egész pilótarajokat állítottunk elő. Az általunk gyártott klónok messze földön híresek voltak a lojalitásukról, de dicsérték a taktikai

képességeiket és az önálló gondolkodásukat is. Képesek voltak független egységként harcolni, és a csatatér szélén türelmesen kivárni a sorukat, anélkül hogy bármilyen felsőbb, központi irányító beavatkozására lett volna szükség. A háború után rengeteg túlélő teljes polgárjogot is nyert az Aranyórán.

A kisfiú családja az ellenfél hadseregeit és repülős hadosztályait szerelte fel, bár ők gépeket szállítottak, nem organikus lényeket. Néha ezeket a gépeket emberek irányították, de sokszor elég intelligensek voltak ahhoz, hogy egyedül is elboldoguljanak. Voltak még más nagy konszernek is, akik harci gépeket gyártottak, ahogyan voltak rajtuk kívül is még klónspecialisták. De a klónozás területén a mi családunk, a harcászati gépek gyártásában pedig az ő családjuk volt a legjobb. A háború után voltak ugyan törvényszéki eljárások és kihallgatások, illetve bizonyos szankciókat is bevezettek, de mindkét család viszonylag olcsón megúsza, és folytathatták üzleti tevékenységüket. Azokat a robotokat is a kisfiú családja gyártotta, akik legurultak mellette a rámpán. Az ő gépeik mindenütt ott voltak, piacvezető pozíciójukat pedig a háború után még meg is tudták erősíteni.

Az én családom, amely az organikus és a mechanikus irányvonal közötti ideológiai egyházzakadás tekintetében a másik oldal mellett kötelezte el magát, a gépekkel szemben egészséges bizalmatlansággal viseltetett. Ahogy már említettem, a házban, hatalmas kiterjedése ellenére is, csak nagyon kevés gép volt. A legtöbb robot a folyamatos építkezésben és átépítésben segédkezett. A többi munkát szinte kivétel nélkül az emberi személyzet tagjai, illetve a dajkaklónok végezték.

– Most már tudom, miért hívják az Aranyórát Aranyóranak – mondtam a kisfiúnak a játékszoba felé menet, ahol a Palotás csodája várt reánk.

– Ezt mindenki tudja.

– Fogadjunk, hogy te nem! – A hallgatását úgy értelmeztem, hogy folytathatom. – A fény miatt hívják így. A fénynél semmi sem gyorsabb. Még azok az üzenetek sem tudnak gyorsabban menni, amiket egymásnak küldünk. Amíg az emberek egy bolygón élnek, vagy egy holdon, ez nem gond. De ahogy mélyebbre merészkedtünk a világűrbe, egyre jobban eltávolodtunk egymástól. Nem lehetett már

normálisan beszélgetni, mert egyszerűen túl sokáig tartott, amíg a válasz visszajött. Ezért tudunk mi ketten is csak úgy beszélgetni, ha együtt vagyunk, ugyanabban a házban. A te otthonod most épp a Nap másik oldalán van. Ha csak annyit mondanék neked, hogy „szia”, akkor is órákig kellene várnom, amíg visszaköszönsz. Az emberek idővel aztán rájöttek, hogy nem is szeretnek olyan nagyon távol lenni egymástól, mindenkitől elvágva szörnyen magányosnak érezték magukat. Ettől még a világűrben akartak élni, mert ez azt jelentette, hogy bármit megtehetnek, amit csak akarnak, de annyira azért nem szerettek volna szétszóródni, hogy órákig tartson a legegyszerűbb beszélgetés is. Ezért kitalálták az Aranyórát, ahol a legtöbb ember most is él. Az info-kocka szerint ez egy gyűrű a Nap körül, olyan, mint egy fánk. A gyűrű átmérője pontosan akkora, amekkora távolságot a fény egy óra alatt meg tud tenni. Van benne néhány bolygó és hold, és még számtalan kisebb világ, mint amilyen ez is. Akik az Aranyórán élnek, azoknak legfeljebb két órát kell várniuk a válaszra, de gyakran ennél jóval kevesebb is elég. A kocka szerint tíz generáció kellett hozzá, hogy ez az életforma az emberi civilizációban polgárjogot nyerjen – imádtam a hosszú, bonyolult kifejezéseket, főleg azokat, amelyeket az info-kockától tanultam –, de most, hogy már mindenki elfogadta, több ezer évig, akár több tízezer évig is fennmaradhat. Hát nem izgalmas, hogy részesei lehetünk ennek? Akár örökkön-örökké is barátok maradhatunk!

– Nem hiszem – mondta a fiú elutasítóan. – Apa szerint nem fog megmaradni.

– Mi nem fog megmaradni?

– Az Aranyóra, mi más? Apa azt mondja, ez csak ideiglenes. Szerinte végül megunjuk, aztán jön egy újabb háború, vagy kitaláljuk, hogyan lehet a fénynél is gyorsabban menni. Bárhogy is lesz, nem számít.

Itt úgy éreztem, okosabb vagyok nála.

– Nem megyünk el innen sehová. Az info-kocka azt mondta, nem is lenne semmi értelme. A naprendszeren kívül nincs semmi, amiről ne tudnánk, úgyszólván minek mennénk oda? Így is vannak már bolygók és holdak, amiken élhetünk, és van elég kisebb világ, hogy mindenki elférjen. – Igyekeztem úgy beszélni, hogy komolyan hangozzék, bár csak egy olyan érvelést mondtam vissza, amit már

készen kaptam, szó sem volt arról, hogy minderre magam jöttem volna rá. – A csillagközi utazás akkor is értelmetlen lenne, ha képesek lennénk rá. De amúgy sem vagyunk.

– Egyszer már megcsinálták – mutatott rá a fiú. – Elmentek az Epsilon Indihez, és vissza is jöttek.

– Az csak egy mutatóvány. Nem volt semmi értelme. És azok, akik odautaztak, bele is örültek, amikor végre hazaértek. Képtelenek voltak hozzászokni ahhoz a sok változáshoz, ami időközben itt történt.

– Mert nem mentek elég gyorsan. Most viszont már gyorsabban is tudunk menni. Előbb-utóbb a fénysebességet is átlépjük. Apa szerint csak idő kérdése, olyan sokan kutatják a megoldást.

– Azt kétkel.

– Valami mást is olvastál az info-kockában, ugye, Abigail?

– A fénynél nem lehet gyorsabban menni. Az lehetetlen.

– Azért, mert te azt mondod?

– Nem én mondom – válaszoltam bosszúsan –, hanem az info-kocka. És az info-kockának mindig igaza van.

– Ahogy igaza volt a fekete lyukkal is, ami a ház alatt van? Végül aztán csak utánanéztél, nem?

– Attól egyáltalán nem kell félni.

– Glup-glup-glup.

Az volt csak a baj, hogy bár annyira biztos voltam a dolgomban, amennyire csak lehettem, az álláspontomat nem tudtam érvekkel alátámasztani. A kockában azt olvastam, hogy a fénysebesség amolyan egyetemes határérték: már vagy ezer éve próbálkoztak vele, de – eltekintve néhány csalóka reménysugártól – senkinek sem sikerült átlépnie. Ettől olyan érzésem támadt, mintha be lennék zárva. Mint az a sok tilalom a ház hosszú, lehangoló folyosóin, hogy ne rohangáljak, ne csúszkáljak, és mindig csak felemelt fejjel, hátratett kézzel sétáljak. Az egész olyan arrogáns volt, mintha a fénysebesség a személyes szabadságom elleni támadás lett volna. Miért nem mehetek olyan gyorsan, ahogy nekem tetszik? Miért nem csúszkálhatok, miért nem szaladhatok? De ugyanúgy nem tudtam elmagyarázni, hogy miért van ez a sebességkorlátozás, ahogyan azt a tény sem tudtam megmagyarázni, hogy kettő meg kettő nem öt. Ez is csak egy volt a szabályok közül – ahogy a ház bizonyos részeire is

tilos volt menni –, így volt és kész, nem volt „miért”.

Azt viszont éreztem, hogy a fiúnak ez az érv nem lenne elég.

– Majd én megmondom, hogy miért nem lehet semmi gyorsabb a fénynél – mondta, és pokolian örült, hogy a témában járatosabb nálam. – A kauzalitás elve miatt.

Ezt a szót nem ismertem. De megfogadtam, hogy később majd utánanézek.

– Szóval akkor te is elhiszed – mondtam abban a reményben, hogy nem fogja tovább feszegetni a témát.

– Apa nem így gondolja. Szerinte a kauzalitás csak átmeneti akadály, amit idővel majd le fogunk győzni. A kauzalitás csak arra magyarázat, hogy a fénysebességnél gyorsabb utazás miért nehéz, nem arra, hogy lehetetlen. Egy szép napon majd rájövünk, hogyan kerülhetjük meg, és akkor mindenkit hagyunk. Az Aranyórát meg szépen el lehet felejteni, amúgy sem lesz rajta elég hely mindenkinek.

Annak ellenére, hogy nem volt velem kedves, hogy folyton bosszantott, ő volt az egyetlen igazi barátom, az egyetlen, akivel igazán szerettem játszani. A klónozott játszótársak, akiket a személyzet időnként küldött, túl engedelmeseek, túl udvariasak voltak egy igazi fiúhoz képest. Ha a játékban ellenük nyertem, tudtam, hogy csak azért, mert hagyták. Soha nem volt olyan jó érzés, mint az Aranyóra másik feléről érkezett barátommal: ha őt legyőztem, az azért volt, mert én voltam a jobb.

Általában egyre barátságosabb lett, és egyre kevesebbet okoskodott, ahogy közeledtünk a játszószoza felé. Azért, mert ilyenkor már csak a Palotáson járt az esze. Az én beleegyezésem nélkül nem tudunk bemenni. Azt mondta, csinos vagyok, és hogy tetszik neki a fekete szalag a hajamban.

A Palotás egy külön kis szoba volt, amely a nagy játékszobában kapott helyet. Zöld overallos technikusok szállították és állították fel.

Időnként eljöttek megnézni, hogy rendben van-e. Mindig hoztak egy ládányi csillogó, labirintusszerű lemezt is, amiket a borításban található kis nyílásokba dugtak be. Időközben megtudtam azt is, hogy nem én voltam a világon az egyetlen lány, aki ilyen játékot tudhatott a magáénak, mert az enyém csak egy volt a több prototípus közül. Azt mondták, hogy a Palotásnak vannak még

gyermekbetegségei, ezért aztán – bár már vagy egy éve kaptam ajándékba – még mindig nem engedélyezték a tömeges gyártását.

A Palotás csaknem teljesen betöltötte a szobát. Kívülről zöld kockának látszott, amelyen várak és kastélyok, lovagok és hercegnők, pónilovak, sárkányok és tengeri kígyók domborművei díszeltek. Az egyik oldalán volt egy ajtó, amely a vastag falon át a kocka belsejébe vezetett. Amikor először léptem be, nagyon elszédültem, és néhány pillanatig a gondolataim az egymást kergető déja vu hallucinációszerű körpályáján mozogtak. Másodszorra már nem volt ilyen szörnyű, és amikor harmadszor mentem át a nyíláson, már nem éreztem semmit. Később megtudtam, hogy a vastag falak tele voltak agyszkennerekkel, amelyek láthatatlan ujjakkal átfésülték az elmémet. A fiú is rendesen megszédült, amikor először vittem be – én meg közben szadista élvezettel figyeltem –, de ő is úgy volt vele, hogy később már egyre kevésbé viselte meg a belépés. Ez azért volt, mert a Palotás megjegyezte az agyi struktúráinkat, és ennek megfelelően finomította a szkennelési eljárásokat.

A szoba üres volt, mégis telis-tele mindenféle rejtéllyel és csodával. A zöld falakkal körülvett térben – az elménken végrehajtott közvetlen manipuláció eredményeként – egy palota jelent meg. Egy hihetetlenül meredek hegy tetején. A hegy oldalán félelmetes szerpentinösvény kígyózott felfelé, tátongó szakadékok felett átívelő hidakon és kanyargós alagutakon át, olykor a szédítő mélység fölé kinyúló sziklaperemen, míg végül egy csillogó csapóhídon át a palotába ért. A palota csúcsos tornyocskái, magasabb részei és öregtornyai csaknem a felhőket érték, az egész épület halványrózsaszín és halványkék színben pompázott, akár a cukormáz egy születésnap tortán. Vertikális ellenpárja volt az igazi házunknak, és az első pillanattól kezdve, ahogy megláttam, tudni akartam, mi lehet odabent.

A Palotás ezt lehetővé is tette. És innen már nem is volt menekvés. Az ablakok mögött, a párkányzaton és a tornyokon aprócska alakok mozogtak. Minden olyan valóságosnak tűnt, de olyan fényesen világított, mint a színes üveg vagy mint egy könyv színes rajzai, amelynek lapjain keresztül átvilágít a napfény. Az infokockában láttam már mozgó alakokat, de a Palotáshoz képest a legjobbak is elmosódottnak, laposnak és élettelennek tűntek. Az

aprócska emberek a palotában tényleg élők voltak: úgy mozogtak, mintha meglenne a saját kis életük.

Az első látogatásom alkalmával észrevettem a hercegnőt, aki egyedül ült a legmagasabb erkélyen, a kék-sárga, csillagos ruhájában, és hosszú aranyhaját fésülgette. Utána pedig – ahogy most is – békésen hímezgetett. Jóllehet nem volt nagyobb a körmömnél, és olyan messze volt tőlem, hogy ha egy képeskönyvben látom, a vonásait már nem ismertem volna fel, most az arcának minden részlete tökéletesen tisztán rajzolódott ki előttem. Az egész megjelenése valami nagy-nagy szomorúságot és kimondhatatlan vágyakozást sugárzott, én pedig nem értettem, hogy élhet valaki ilyen csodaszép helyen úgy, hogy nem ragyog a boldogságtól. A Palotás valószínűleg szintén érezte ezt, érezte, hogy a hercegnő érdekel a legjobban, mert a következő pillanatban én lettem a hercegnő. Ott ültem az erkélyen, az ő ruhájában, kezemben egy hímzőtű és a fonál, előttem pedig a mesebeli táj. Nem pusztán az érzékelésem perspektívája változott meg úgy, hogy most ennek az aprócska alaknak a nézőpontjából láttam a világot. Tényleg az ő fejébe kerültem, az ő gondolatait gondoltam. Ahogy az ébredés előtti utolsó pillanatokban az agyunk egy egész álmod képes felépíteni, most ott volt a fejemben minden emléke, amit az élete során összegyűjtött, attól kezdve, hogy a palota egyik legmagasabban fekvő, legfényesebb termében egy tavaszi napon megszületett, amikor a vadludak észak felé húztak. Ismertem a királyság történetét, tudtam mindent a társaságról, amelybe beleszületett, és arról a nehéz útról is, amelyen még végig kell mennie, mielőtt a trónra ülhetne. Tudtam, hogy az édesapja, a király, a szomszédos tartománnyal vívott harcban életét vesztette. Bár eddig fel sem tűnt, a horizonton, a messzi távolban most ennek a palotának a sötét mását fürkésztem, amely a sötét varázslatnak köszönhetően folyamatosan változó alakot öltött.

Én lettem a hercegnő, beléptem az ő világába, de mindeközben Abigail Gention maradtam, aki kívülről nézett befelé. A fejemben ott voltak az ő emlékei, de az én emlékeim is megmaradtak, amelyeket fel is tudtam idézni. Ahhoz, hogy a két szint között mozogjak, azaz szabadon váltogassak a hercegnő és Abigail között, nem kellett más, csak összpontosítás. A Palotás valószínűleg ebben is segített, mert

nemsokára az egész semmivel sem volt nehezebb, mint a pislogás.

Az ajtón kopogás hallatszott. Kesztyűs kéz a tömör tölgyfán. A sarokban ültem, és hímezgettem. A hímzés az ölemben. Letettem, és körülnéztem. Egy ór lépett be, sarkantyús csizmájával dobbantott, és tisztelgett.

– Bocsásson meg, Úrnöm, de üzenet érkezett. A fegyvermester utasított, hogy haladéktalanul adjam át.

– Rendben, Lanius – mondtam. – Add csak ide! Majd az erkélyen elolvasom, még süt a nap.

Úgy éreztem, valami arra késztet, hogy válaszoljak, mintha csak egy színdarab kellős közepébe csöppentem volna, és nem akartam, hogy a közönség csalódjék. De igencsak nehéz volt megállapítani, hogy a szavak, amelyek elhagyták a számat, az én gondolataimat adták vissza, vagy a Palotás formálta őket. Egyből tudtam a férfi nevét, sőt mintha olyan érzésem is lett volna, hogy valamikor a múltban volt egy közös kalandunk, amiről most persze nem lett volna ildomos beszélni.

Átvettem a kézzel írott üzenetet, feltörtem a viaszpecsétet, és kinyitottam. A mostohafivérem, Mordax grófja küldte a Feketevárból. Remegő kézzel olvastam a lesújtó hírt. Mordax egyik rohamcsapata elrabolta az udvarhölgyemet, akit most a Sikolytömlöcben tartanak fogva. A szabadon bocsátásáért cserébe azt követelte, hogy áruljam el a nagybátyám, a királyi varázsló, Calidris rejtkehelyét, aki miután felhagyott a varázslással, egyszerű kovácsként éldegélt a királyság valamely távoli kis településén.

– Calidris varázslótudományát akarja felhasználni gonosz céljaira – mondtam. – Azt a mágikus erőt, amivel, bár a legjobb szándék vezérelte, Calidris csaknem kettészakította a királyságot. Nem fogom felfedni a nagybátyám hollétét. Vagy szerinted meg kell tennem az udvarhölgyemért?

Amíg beszéltem, összecsuktam a hímzőkészletemet. A hímzéshez egy kivételével minden tűt felhasználtam. Csak a legkisebb, a vértű maradt a tartójában.

– Engedelmeivel, Úrnöm, a fegyvermester az engedélyét kéri, hogy ma éjszaka belovagolhasson a gróf területére. Állítólag az Árnyak Erdejében, az egyik tisztáson Araneus herceg egyik csapata táborozik. Az ő segítségükkel jó esélyünk lehet arra, hogy bevegyük

a Feketevárat.

– Nem hiszem, hogy Araneus herceg embereit nagyon érdekelné a mi kis civakodásunk Mordaxszal. A hercegnek van más dolga is.

– De még emlékszik arra a szívességre, amellyel a Héthatárért folytatott csatában segítettük ki. És ha maga a herceg ezt már el is felejtette volna, az emberei biztosan nem.

– Csapdászaga van. Vagy csak én gondolom így?

– Helyesen teszi, Úrnóm, ha óvatos. De ha cselekedni akarunk, akkor gyorsan kell lépnünk. A fegyvermester szerint az Árnyak Erdejét még napnyugta előtt el kell érünk, különben az emberei a Kígyókapunál a boszorkány áldozatául esnek.

– Azt hiszem, akkor beszélnem kell Cirlusszal.

– Az embereivel épp a felszerelést készítik elő. Hívjam ide, Úrnóm?

– Nem, nem akarom feleslegesen zavarni az előkészületekben. Vezess a fegyverraktárhoz, Lanius! Hívd Daubentont! Az úton majd beszélünk vele Mordax grófról. Attól tartok, senki nem ismeri jobban a mostohabátyámat, mint ő.

Annak ellenére, hogy a hercegnő bőrébe bújtam, és teljesen feloldódtam az ő életében, még mindig pontosan tudtam, hogy ki vagyok. Olyan volt, mintha valami mindennél valóságosabbnak tűnő álomban lennék, amelyből, ha akartam volna, bármikor felébredhettem volna. Az izgalomhoz és a veszélyhez ezért nem társultak félelmek. Tudtam jól, hogy az egész csak játék, és bármi is történjék a zöld kockában, idebent nem eshet bántódásom.

A kisfiút azonnal lenyűgözte a játék. Mire megmutattam neki a Palotást, addigra én már remekül tudtam azonosulni a hercegnő szerepével. Persze a Palotás bármely más szereplőjének bőrébe is belebújhattam volna, de lenszöke húgocskám iránt különös hűséget éreztem.

– Ő leszek én – mutattam a kis alakra. – Te bárki más lehetsz, csak a hercegnő nem.

– Miért akarnék épp a hercegnő lenni?

– Csak szóltam.

– Utána is lehet váltani, hogy már belehelyezkedtél valamelyikbe? Bólintottam.

– Csak erősen kell koncentrálni, oda kell kívánnod magad a másik

személy fejébe. De ugyanabban a térben kell lenniük. Ha tömlőben vagy, akkor nem válthatsz át valamelyik kinti örre, hogy kinyisd magadnak az ajtót. – Egyébként korábban én már végigugrándoztam így az egész Palotást, csak hogy teszteljem a szabályokat, de aztán végül visszatértem a hercegnőhöz. – És nem lehet bármikor váltani. Addig kell benne maradni egy szerepben, amíg a játék úgy nem dönt, hogy már eleget voltál benne.

– Mi az a másik kastély ott a távolban?

– Az a Feketevár, ahol Mordax grófja lakik. Ebben a világban ő a mostohabátyám.

– Ő akarok lenni.

– Azt nem lehet. Csak a Felhőpalotából választhatsz.

– Honnan tudod?

– Látnod kell azt, akibe bele akarsz helyezkedni. Mordax grófja mindig túl messze van.

A számtalan próbálkozás ellenére a fegyvermester embereinek soha nem sikerült eljutniuk a Feketevárig. Az első estén kiderült, hogy az Árnyak Erdejében táborozó férfiak valójában Mordax katonái voltak, akik csak álruhát öltöttek, hogy Araneus herceg embereinek higgyük őket. Csapdába csalták a mieinket, és a legtöbbjüket megölték. A vereség után Cirlus fegyvermester visszavonult a csapatával. Még kétszer próbálta megostromolni a Feketevárat, hogy kiszabadítsa az udvarhölgyemet, de mindkét alkalommal visszaverték a támadást, a csatában pedig sok embert és lovat veszítettünk.

Időközben Mordax emberei egymás után fésülték át a falvakat és a tanyákat, hogy megtalálják a rejtőzködő varázslót, Calidrist, akinek előbb-utóbb muszáj lesz újra a varázserejét segítségül hívnia, ha nem akarja, hogy megtalálják.

– Kell, hogy legyen valami módja, hogy Mordax grófja lehessek – mondta a fiú.

– De hát ő a rossz! – ellenkeztem. – Miért akarnál ő lenni?

– Talán neked ő a rossz. De fogadok, hogy saját magát nem tartja rossznak.

– Elrabolta az udvarhölgyemet. És addig nem engedi szabadon, amíg meg nem tudja, hol rejtőzik Calidris.

Aztán megkérdezte, mit tettem eddig azért, hogy kiszabadítsam az

udvarhölgyet. Meséltem neki Calidrisről és a kudarcba fulladt próbálkozásainkról, amelyekkel a Feketevárat próbáltuk bevenni.

– Nézzük másképp a dolgot. Ha én lennék Mordax, akkor ugye szabadon engedhetném.

Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy a Palotás meg fogja változtatni, hogy úgy fog gondolkodni és érezni, ahogy Mordax, csak hogy ez egyáltalán nem volt olyan egyszerű. Legalábbis az én érveimet könnyedén lerázta magáról tettett közönyével.

– Akkor is ő akarok lenni!

– Nem lehet. Ő nem jön a Felhőpalota közelébe, minket pedig nem enged a Feketevárhoz.

– És mi lenne, ha küldenénk hozzá egy követet?

– Megölné.

– Majd azt mondom, hogy kém vagyok, és hogy tudom, hol van a varázsló. Akkor nem fog megölni, legalábbis addig nem, amíg nem beszélt velem. És akkor átválthatok a grófra.

– De lehet, hogy nem fogad személyesen.

– Akkor meg átváltok arra, aki hajlandó beszélni velem, és így tovább szépen, előbb-utóbb a gróf közelébe férközöm.

– Hát, nem tudom... – mondtam kételkedve.

Addig a Palotás csak az enyém volt. Amikor játszottam vele, egyedül én befolyásoltam az események menetét, és én rendelkeztem a gép korlátozott, de nagyon is fortélyos értelmével, amely szépen végighaladt a végtelen sok sémája valamelyikén. Ha a kisfiú is belép a játékba, és felveszi Mordax gróf személyiségét, azzal teljesen megváltozik az én képzeletbeli világom. És most már egy másik emberi értelem is befolyással bír a végkifejletre. Ha az embert egy gép győzi le, az egy dolog, de nem szívesen vesztettem volna egy másik gyerekkel szemben.

Másrészt viszont mégiscsak meg akartam osztani vele a titkos világomat.

– Jól van, most bemehetünk – mondtam –, de a Palotásban minden elég sokáig tart. Lehet, hogy el sem érsz a Feketevárig, mire haza kell indulnod.

– Nem baj, azért körülnézhetek – mondta a kisfiú. – Terveket attól még szöhetek, nem?

– Persze – válaszoltam. – Felőlem aztán annyi tervet szősz,

amennyit csak akarsz. De ezzel a végeredményen semmit nem változtatsz.

- Miért nem?
- Mert úgyis én nyerek.

10. FEJEZET

Campion elég rosszul palástolta a félelmét. A szája körül megfeszültek az izmok, az állát előretolta, és a szorongás átszivárgott a szemén és a pórusain.

– Mi a baj? – kérdeztem elnehezült nyelvvel, mintha részeg lennék. – Épp most akartam átvillanni hozzád, nem számítottam arra, hogy te jössz át...

De még mielőtt válaszolhatott volna, az *Ezüstfény* máris a fejembe súgta az információt: mindkét hajónk a Gentian-klán vészjelzését vette, ez pedig olyan fenyegető eseményt jelentett, hogy a két jármű úgy döntött, felébresztik az utasokat. Továbbra is maximális sebességgel haladtunk, de még így is vagy tizenhárom év volt vissza az útból.

– Én tértem előbb magamhoz – mondta Campion –, ez a sztázis előnye.

– Én meg utálok a sztázist! – mondtam ingerülten, bár ezt ő is tudta.

Segített kilépni a függőlegesen álló kriofágomból, és átölelt erős, meleg karjával. Olyan hidegnek és törékenynek éreztem magam, mint egy virág, amelyet folyékony nitrogénbe mártottak, és amely a legkisebb külső hatásra is ezernyi színes szilánkra hullik szét.

– Hogy érzed magad? – suttogta Campion a fülembe, s közben az arca az enyémhez ért.

– Mint aki tovább szeretne aludni. Jobban örülnék, ha kiderülne, hogy ez csak valami rossz álom.

– Az *Ezüstfény* a vészhelyzet miatt gyorsabban ébresztett fel. Egy darabig még kába leszel.

Közelebb húzódtam hozzá. Olyan stabilnak, olyan rendíthetetlennek éreztem a testét. Ő volt a horgony, amibe megkapaszkodhattam. Hesperus ott állt mögötte.

– Egy ideig távol voltak egymástól. Ha közösülni szeretnének, visszavonulhatnak a hajó egy másik részébe, vagy egyszerűen

deaktiválom az érzékelőimet egy időre.

Nem akartam közöszlenni. Csak szorosan át akartam ölelni Campiont, és csak így maradni, amíg az élet visszatér a csontjaimba, az izmaimba és az idegpályáimba.

De az *Ezüstfény* eközben folyamatosan beszélt a fejemben.

– Beágyazott tartalom? – kérdeztem. – Mi volt benne?

Campion visszahőkölt.

– Miféle beágyazott tartalom?

– Nem is nézted meg?

– Ez csak egy sima vészjelzés. Miért lenne benne kódolt üzenet?

– Az *Ezüstfény* szerint van benne. Lehet, hogy a *Tunyának* nem tűnt fel, de attól még van benne.

– Az nem lenne szabályos. Ilyenkor kapcsolatba kell lépniük a magánhálózattal, és kideríteni, hogy mi ez az egész.

– Valami nyilvánvalóan megváltozott. – Aztán inkább kimerülten, mint dühösen így folytattam: – Nem értem, hogy nem vetted észre, Campion! Mi lett volna, ha én nem vagyok itt? – Majd fintorogva hozzátettem: – Jól van, ne haragudj! Az agyamban csak most indulnak be bizonyos kémiai folyamatok.

– Visszavonuljak, amíg átnézik az üzenetet? – kérdezte Hesperus tapintatosan.

– Bármi is legyen benne – csóváltam a fejemet –, ez most már mindannyiunkat érint, a vendégeinket is. Inkább készüljön fel rá, hogy rossz híreket kapunk. Bármiről is legyen szó, könnyen lehet, hogy csak később fog találkozni a barátaival.

– Köszönöm, hogy az én érzéseimre is gondol egy olyan helyzetben, amikor van épp elég más dolga is. Megtiszteltetésnek venném, ha megengednék, hogy megismerhessem az üzenet tartalmát. Akár itt is meg tudjuk fejteni?

– Nekem előbb innom kéne valamit – mondta Campion, s közben gyanakvóan nézett rám. Én is ugyanígy éreztem: egyrészt szerettem volna mielőbb megtudni, mi áll az üzenetben, bármilyen rossz hír is legyen, ugyanakkor késleltetni is akartam ezt a pillanatot.

– Majd a hídon megnézzük – mondtam, és becsuktam a kriofág ajtaját.

– Van itt még valami, amit tudnod kell – mondta Campion halkán, ahogy a legközelebbi villanófülke felé haladtunk.

– Micsoda? – szorítottam meg a kezét.

– Eggyel kevesebb utasunk van.

Az agyam még mindig nem indult be rendesen.

– Ateshga valamelyik foglya?

– Nem. Dr. Meninx. Ezentúl nem élvezhetjük a társaságát.

– *Hogy micsoda?* – kérdeztem újra, és tudtam, hogy Hesperus csak néhány lépésnyire van tőlünk.

– Meghalt. A tartálya tönkrement. Hesperus azt állítja, hogy ő próbálta megjavítani, amikor látta, hogy baj van, de dr. Meninx túl sok biztonsági óvintézkedést foganatosított. – Champion hangsúlyozta, hogy Hesperus „állítja”, jelezve ezzel, hogy csakis a vendégünk tudhatja, mi történt valójában.

– Úristen!

– Egyéb körülmények között kizárólag ezzel foglalkoznék, de most, hogy itt van ez a dolog... – Champion hirtelen elhallgatott.

– Nem mondanám, hogy olyan nagyon hiányozni fog az álszent tudósunk, de...

– De azért jobban örülnél, ha nem halt volna meg. Hát igen. Ezzel én is így vagyok. Erre rendesen rá fogják vetni magukat, mi?

– Ha lesz rá alkalmuk. De ha nem a mi hibánk volt... – valami rejtélyes okból muszáj volt Hesperusra pillantanom, pedig tényleg nagyon igyekeztem nem feszélyezetten viselkedni.

– Azt mondja, nem ő volt – suttogta Champion. – Én pedig úgy vagyok vele, hogy lassan kezdek hinni neki.

Ahogy átvillantunk a hajón belül az *Ezüstfény* hídjára, a gondolataim az üzenet tartalmát illetően az aggodalommal teli várakozás, Hesperus ártatlanságára vonatkozóan pedig sötét spekulációk tartományában keringtek. Amikor felértünk a hídra, és a lámpák barátságosan felragyogtak, még mindig elég feszült voltam. A hajó már várta, hogy megérkezzünk, ezért három ülőalkalmatosságot helyezett el az üvegfélgömb körül, amely a központi kijelző felülete volt. Jóllehet Champion hajója vagy ötvenszer elért volna az *Ezüstfény*ben, az én vezérlőhelyiségem nagyjából az övének a huszadrésze lehetett. Nálam az állítható falak általában matt ólomszínben játszottak, az alacsony mennyezet rácsszerűen világította be a teret, és csak minimális mennyiségű vezérlőszerkezet és interfész volt szabad szemmel látható.

– Ugye az előbb komolyan mondtad azt az italt? – álltam meg a realizátor mellett, amíg a gép megtöltött két poharat.

Campion alkoholt ivott, az én itókám pedig egy idegsejt-regenerálódást elősegítő koktél volt, amely a kriofágban töltött évek utáni felépülést volt hivatott felgyorsítani.

– Köszönöm! – vette át az italát Campion.

Intettem Hesperusnak, hogy ő üljön a legstabilabb székre, mi pedig a másik kettőben foglaltunk helyet.

– Semmi okunk rá, hogy tovább húzzuk az időt, nem igaz? – mondtam kissé nyugtalan hangon. – *Ezüstfény!* Kérem a beágyazott tartalom bemutatását minden jelenlévő részére.

A hajó fennhangon válaszolt.

– A beágyazott tartalom egy nem interaktív, százharmincöt másodperces audiovizuális felvétel. Ha léteznek is ennél mélyebb tartalmi héjak, azokat nem tudom feltárni.

– Kiindulhatunk abból, hogy nem veszélyes?

– A lehető legalaposabb vizsgálatnak vettem alá az üzenetet, és nem találtam benne semmilyen veszélyes kódmintát.

A nyelvemet végighúztam a kiszáradt ajkamon.

– Akkor talán meg is nézhetjük. Mindenki felkészült?

– Tőlem mehet – mondta Campion, és odanyúlt, hogy megérintse a kezemet. Az ujjaink éppen csak összeértek.

A félgömbben egy férfi felsőteste jelent meg életnagyságban. Egy pillanat alatt felismertem hasadvány-társunkat a Gentian-klánból:

– Fescue! – mondtam halkán.

– Mit akarhat...? – kérdezte volna Campion, de aztán Fescue belekezdett:

– Ha most ezt az üzenetet hallgatjátok, akkor valószínűleg elkéstemek az egyesülésről. Normális körülmények között ezért szigorú büntetést érdemelnétek... de most nem normális időket élünk. Ez esetben ugyanis áldásunkat, hálánkat és azt a szívből jövő jókívánságunkat érdemeltétek ki, hogy boldogan éljetez tovább. Könnyen lehet, hogy ti vagytok az egyetlenek, akik életben maradtok a Gentian-klánból. – A kép gyászosan bólintott, kétséget nem hagyva afelől, hogy jól értettük az iménti szavait.

Kétségtelenül Fescue volt az, de valahogy mégsem olyan, amilyennek ismertük. A szokásos arrogáns, lekezelő modorának

nyoma sem volt benne. Szinte csak árnyéka volt egykori önmagának. Arca feszült, haja kócos, és az izzadságtól összeragadtak a tincsek a homlokán, fáradt, rémült szeme épp csak résnyire volt nyitva. Az arcán is volt valami égési sérülés, horzsolás vagy olajfolt.

– Lesből támadtak ránk – folytatta, s közben megvetően elnyújtotta a szótagokat. – Az Ezer Éjszaka még meg sem kezdődött, nagyjából egy tucat hajót vártunk még, bár tény, hogy már tizenöt éve várakoztunk. A legtöbben megérkeztek, több mint nyolcszáz hajónk sorakozott a bolygó körüli pályán. A többség már le is jött a bolygóra, megnézte az ünnepség helyszínét, vagy sztázisban várta a kezdést. Amikor tüzet nyitottak ránk, gyakorlatilag védtelenek voltunk: a bolygó pajzsai túl gyengék voltak ahhoz, hogy ellenálljanak a támadásnak, a hajóinkat pedig még azelőtt kilőtték, hogy érdemi ellentámadást indíthattak volna. Homunkulusz-fegyvereket vetettek be ellenünk, ezeket a leírhatatlan borzalmakat, amelyeket a történelem legmélyebb, legperverzebb kriptáiból ástak elő. Miután hajóinkat, még a legnagyobbakat és legerősebbeket is, ionizált gázfelhőkké változtatták, a gyülekezőbolygó ellen fordultak, és száz órán át pumpálták bele az energiát. A légkör és az óceánok néhány percen belül felforrtak, és az egész planéta olyan lett, mint mielőtt megérkeztünk. De a támadóknak ez nem volt elég. Tovább öntötték a bolygóra az energiát, aminek következtében először a kéreg olvadt meg, majd a köpeny is... végül az egész bolygó egyetlen folyékony golyóvá változott, amely először narancssárgán, majd később haragos aranszínben izzott, mígnem a saját gravitációja már képtelen volt egyben tartani, és darabokra szakadt. A négy és fél nap alatt a fegyverek energiakibocsátása a bolygó gazdacsillagának energiaszintjét is meghaladta. Amikor végeztek, nem maradt utánuk semmi. Mindez nyolc évvel ezelőtt történt, az én időm szerint. Mire ez az üzenet elér benneteket, addigra még több idő telik el. Irányítsátok a szenzorokat a célrendszer felé, és nem egy Napot fogtok látni a bolygóival, hanem egy új csillagködöt, egy törmelékből, porból és forró gázból álló felhőt, amelyet már csak a csillag gravitációja tart pályán. Évszázadokon, évezredekken át is fennmarad még, azaz egy körút jelentős hányadán át. A felhőn bolygók és holdak haladnak majd át, de az a bolygó nem lesz köztük, amelyről azt reméltük, hogy egy ideig az otthonunk lehet. Az a világ

elpusztult, akárcsak a klán legnagyobb része.

Fescue itt rövid szünetet tartott, és az egyik ujjával megérintette a résnyire nyílt szeme alatti duzzanatot. Most vettem csak észre, hogy valószínűleg megvakult: a tekintete mintha végig nem fókuszált volna egyetlen irányba sem.

– Néhányan azért megmenekültek – mondta. – A leggyorsabb, a legjobban álcázott vagy a legerősebb fegyverzettel felszerelt hajók... de csak nagyon kevesen voltak ilyen szerencsések. Talán nem meglepő, hogy érvénybe léptettem a Belladonna-protokollt. Azonnal váltsatok irányt. Semmiképp se próbáljatok eljutni az gyülekezőrendszerbe, mert még most, nyolc évvel a támadás után is itt vannak az agresszorok, és rátámadnak a későn jövőkre. De még ha a Belladonna-protokoll szerint jártok is el, akkor is figyeljetelek, hogy nem követnek-e benneteket. Lehetőleg feltűnés nélkül végezzétek a manővert, és úgy viselkedjetelek, mintha egy másik rendszer lenne az úti cél. Ha úgy érzitek, hogy követnek, inkább áldozzatok fel magatokat, mintsem hogy a Belladonna-bázisra vezessétek az ellenséget.

Fescue itt megint elhallgatott, oldalra pillantott, mintha látott, vagy inkább hallott volna valamit, ami elvonta a figyelmét. Aztán kicsit gyorsabban folytatta:

– Ezt az üzenetet azért ágyaztam be, mert túl kockázatos lett volna a magánhálózatunkon továbbítani. Az ellenség viselkedéséből ugyanis arra következtethetünk, hogy a titkosítás szintje a várakozásainkkal ellentétben nem volt elég magas, és bárki is próbál meg rácsatlakozni a hálózatra, azt a klán elpusztítására felelősödött ellenség lenyomozhatja, és az így szerzett információ alapján cselekedhet. Ami a támadónk természetét és motivációját illeti e szörnyűség vonatkozásában... sajnos azt kell mondanom, hogy semmilyen információval nem szolgálhatok. – Fescue erősen csóválta a fejét. – Nem tudok semmit. A leghalványabb sejtésem sincs. Egy dolog viszont biztos. Hacsak az utolsó körút ideje alatt nem volt valami nagy áttörés, akkor tudomásom szerint a galaxis egyetlen civilizációja – beleértve az Újjászülöket és a Gépnépet – sem képes a vákuummanipulálásra és a homunkulusz-technológia reprodukálására. Vagyis minden bizonnyal az eredeti fegyverekről van szó, jöllehet a Marcellin-klán már négy és fél millió évvel ezelőtt

azt a feladatot kapta, hogy végleg számolja fel ezeket. Ami a következő kérdést veti fel: a Marcellin-klán megszegte az ígését, amelyet a közösségnek tett, és a fegyvereket nem semmisítette meg, hanem inkább elrejtette? Én ezt nem nagyon tudom elképzelni... másrészt viszont azt sem tudom elképzelni, hogy a Gentian-klánnak olyan ellenségei lennének, akik ilyen sorsot szánnak nekünk. Ezért legyetek hát nagyon óvatosak, mert ha a Marcellin-klán tagjaiban nem bízhatunk, akkor a Közösséghez tartozó többi család tagjaiban sem. Lehetséges, hogy harminckét körül, illetve hatmillió év után kifogytunk a barátokból...

Fescue elhallgatott, és egy pillanatig úgy tűnt, vége az üzenetnek. De aztán dacosan felszegte az állát.

– Bárcsak tudnám, hányan maradtatok! Oly szívesen gondolnám, hogy vannak még későn jövők, akik hazafelé tartanak, de abból kell kiindulnom, hogy mindenkit utolért a végzet. Mindenesetre ezt az üzenetet elküldöm, és reménykedem, hátha valakit még életben talál a klánból. Most ti és talán még néhány túlélő viszitek tovább a gyertyát, amelynek a lángját egykoron Abigail gyújtotta meg. Ez óriási felelősség: sokkal nagyobb teher, mint ami valaha is nyomta a vállatokat. Nem hagyhattok cserben minket!

Fescue bólintott. A kép kimerevedett, majd visszaállt az első képkockára, hogy újra lejátszhassuk.

Végignéztük még egyszer, hátha valami apró részlet elkerülte a figyelmünket.

Amikor Fescue másodszor is befejezte a mondandóját, Champion megszólalt:

– Ez képtelenség! Ez csak valami hamisítvány lehet. Valaki feltörte a titkosító kódot, és most Fescue-nak adja ki magát.

– Miért tenne ilyet bárki is? – kérdeztem. Éreztem, ahogy előnti a testemet valami dermesztő hideg, és a felismerés, hogy a jövőnk hirtelen ismeretlen vadonná változott, amely még sokkal félelmetesebb és fenyegetőbb, mint amilyen néhány perccel ezelőtt volt. Ennek ellenére még tudtam logikusan gondolkodni.

– Természetesen azért, hogy kicsináljanak! Hogy végképp távol tartsanak minket az egyesüléstől. Csak a jó ég tudja, mennyi ellenségünk van, akik nagyon örülnének, ha lemaradnánk a találkozóról.

– Soha nem mernének Fescue nevében üzenetet küldeni, hacsak ő maga nem adná áldását rá. Ezt az üzenetet ő maga küldte el, vagy valaki, akiben megbízott.

– Fescue ki nem állhat minket! Minden oka megvan rá, hogy átverjen bennünket valami trükkel.

– Hogy megkockáztasson egy kiközösítést? Márpedig, ha ezt az üzenetet minden irányban elküldte, akkor minden olyan hasadvány hajója fogta a jelet, akik még nem értek oda az egyesülésre. Lehet, hogy Fescue tényleg rendezni akarja velünk a számlát, de azt nem mondanám, hogy bosszút akar állni, azt pedig végképp nem gondolnám róla, hogy ostoba. – Megköszörültem a torkomat. – Én is átgondoltam ezt az egészet. És nagyon szeretném azt hinni, hogy ez csak valami hülye vicc, amelyet nekünk szántak. De egyáltalán nem úgy tűnik. Szerintem ez igaz. Azt hiszem, tényleg valami szörnyűség történt, és most valóban azt a figyelmeztetést kaptuk, hogy a lehető legmesszebb kerüljük el az egyesülés tervezett helyét.

– Én is erre az eredményre jutottam – szólalt meg Hesperus.

– Magát ki kérdezte? – csattant fel Champion.

– Elnézést kérek. Nem kellett volna beleszólnom.

– De igen – mondtam. – Mert igaza van. Ez az egész igaz, és komolyan kell vennünk. Hallgass Hesperusra, Champion! Neki pedig aztán minden oka meg lenne rá, hogy az egyesülésre akarjon menni, hiszen azt ígértük neki, hogy ott találkozhat a sajátjaival. Ebben az üzenetben meg az áll, hogy a buli elmarad. És Hesperus elhiszi. Ez neked nem mond semmit?

Campion úgy emelte fel a két kezét, mintha a tenyerébe akarná temetni az arcát.

– Én ezt nem bírom felfogni. Itt valami tévedés van, valami bődületesen nagy tévedés.

– Vagy pedig pontosan az, amit Fescue is mondott: lesből támadtak ránk, és hatalmas veszteségeket kell elkönyvelnünk. Mindenesetre mindjárt kiderítjük. Most, hogy megvan rá az okunk, nyugodtan ráfókuszálhatunk az előttünk lévő naprendszerre a szenzorainkkal. A két hajóval együttesen létre tudunk hozni egy olyan megfigyelővonalat, amely elég széles ahhoz, hogy megfelelő felbontásban lássuk a porfelhőt. Ha valóban ott van.

– Ennél talán egyszerűbben is megoldható – vette fel Hesperus. –

Ha a naprendszer most egy porfelhő borítja, akkor a csillag spektrumjellemzői megváltoznak. Vörösebbnek fog látszani, és a bolygó anyagában megjelenő elemekre jellemző abszorpciós vonalak is láthatókká válnak.

– *Ezüstfény!* – szólítottam meg a hajót kicsit bizonytalanul, mivel tudtam, hogy ezzel már csak egy karnyújtásnyira vagyunk attól, hogy megerősítést nyerjen a feltételezett borzalom. – Tapasztalsz bármi szokatlant a célcillagot illetően az adattárban rögzített adatokhoz képest?

Nem tartott sokáig. Az *Ezüstfény* arról tájékoztatott bennünket, hogy a csillag valóban vörösebbnek tűnik a vártnál, a spektrumelemzés szerint pedig szokatlanul magas a nikkel és a vas aránya, ami azt bizonyította, hogy a csillagot a gyülekezőbolygó maradványai vették körül. Továbbá még a jelenlegi, tizenhárom fényévnyi távolságból is jól láttuk a csillagköd létének bizonyítékát: akár egy hatalmas ujjenyomat, forró, izzó ellipszis jelent meg a csillag körül.

Biztosra vehettük tehát, hogy senki nem akar átverni minket, és hogy ezután minden másképp lesz. Az első hatmillió év csak móka volt és kacagás.

Ebben a pillanatban nőttünk fel.

– És mi van, ha még most is vannak túlélők a porfelhőben? – kérdezte Champion. – Nem tartozunk nekik annyival, hogy legalább rendszeresen megnézzük?

– Fescue azt mondta, hogy már nyolc év telt el a támadás óta, amikor elküldte az üzenetet. Ehhez adj hozzá tizenhárom évet, amíg az üzenet elért bennünket: az huszonegy év. Ehhez adj hozzá még egyszer tizenháromat, amíg odaérünk. Az összesen harmincnégy év.

– Fescue is életben maradt még legalább nyolc évig, különben nem tudta volna elküldeni az üzenetet.

– Egy szóval sem mondta, hogy onnan küldte. Az üzenet látszólagos kiindulópozíciója nem egyértelmű. Lehet, hogy egy olyan hajóról küldte, amely már útban volt a Belladonna-bázis felé.

– Próbáljunk meg a sorok között is olvasni! Fescue megsebesült. Ha már kijutott volna a naprendszerből, akkor már meggyógyították volna valahol. A hajója biztosan megsérült, és könnyen lehet, hogy még mindig a felhőben volt. Azaz a támadás óta ott rejtőzött. Ez

pedig azt jelenti, hogy számolnunk kell más túlélőkkel is. – Champion itt egy kicsit hangosabban folytatta: – Ha mi rekedtünk volna abban a rendszerben, úgy, hogy nem tudunk mozdulni, de még élünk, mi is abban reménykednénk, hogy valaki majd megment minket, nem?

– A klán fennmaradása fontosabb, mint az egyes hasadványok fennmaradása.

– Gondolj csak bele, hogy Fescue mit tett volna! – mondta Champion halkán.

– Mit tett volna?

– Képzeld magad az ő helyzetébe! Képzeld el, hogy ő hallgatja meg ezt az üzenetet, és nem mi. Tegyük fel, hogy mi küldtük, és neki kell eldöntenie, hogy mit tegyen. Fescue helyesen tette, hogy figyelmeztetett minket, de pontosan tudta, hogy úgysem hallgatunk rá. Lehet, hogy nem bírom azt az arrogáns, álszent pofáját, de gondolod, hogy ő hallgatott volna ránk? Nem tudom, hogy amit javaslok, az helyes-e, vagy a legnagyobb ostobaság, de abban biztos vagyok, hogy ezt nem hagyhatjuk ennyiben. Ők a fivéreink és a nővéreink. A rokonaink. Ők részben mi vagyunk, részei az egésznek, részei annak, ami minket emberré tesz. Ha most cserbenhagyjuk őket, akkor nyugodtan el is felejthetjük az egész klánt. Akkor elveszítjük a jogot, hogy magunkat ezután még egyáltalán Gentiannak nevezzük.

Elmentünk megnézni a Doktort.

A tartályban ugyanolyan sötét volt, mint mindig, de most volt valami az üveg mögött, lapos, sápadt szigetek, melyeket folyók szeltek keresztül, és véletlenszerű árnyékok. Néhány kábult pillanatig csak bámultam, és azon tűnődtem, hogyan juthatott be a tartályba ez a halovány, pépszerű massa anélkül, hogy dr. Meninx észrevette volna. Aztán megláttam egy lapos, repedezett oválist, ami leginkább egy szem maradványaira hasonlított, és akkor kezdett csak derengeni, hogy ez a halovány massa maga dr. Meninx, akinek a holtteste legalább a kétszeresére puffadt, és kitöltötte az egész tartályt.

Felmásztam a létrán a tartály tetejéhez. A rostély egy részét visszahajtottam, és kicsavaroztam a kerek nyílást. Már épp vissza akartam tenni, amikor a résen keresztül mérges, savas szag ütötte

meg az orromat.

Gyorsan visszahelyeztem a fedelet.

– Mondja el, mi történt!

– Nem tudom – válaszolta Hesperus.

Remegő kézzel leereszkedtem a tartály oldalán, vissza a biztonságos talajra. Soha nem kedveltem igazán dr. Meninxet, sőt egyre kevésbé bírtam elviselni, ahogy egymás után buggyantak ki belőle az előítéletei. De ő is a csillagok közt utazott, akárcsak mi, hatalmas utat tett meg, az emlékek és a tapasztalatok végtelen óceánjában úszkált, és most mindez elveszett.

A harag olyan erővel tört ki rajtam, akár egy szupernóva lökéshulláma.

– Mit jelentsen az, hogy nem tudja? A kurva életbe! Hiszen maga ébren volt, Hesperus! És maga volt az egyetlen, akitől tartania kellett. Maga volt az egyetlen, akitől félt, akiről úgy gondolta, hogy meg akarja ölni. Most pedig halott!

Hesperus a bejáratnál állt, két karja az oldala mellett lógott, fejét kicsit előrebiccentette, mint egy kisiskolás, akit a szőnyeg szélére állítottak.

– Megértem a reakcióját, Purslane, de ahogy már Campionnak is elmondtam, ezt nem én tettem.

– És miért nem próbált meg segíteni neki? – kérdezte Campion.

– Megpróbáltam, annak ellenére, hogy megkértek, tartsam távol magam tőle. Amikor azt észleltem, hogy dr. Meninx tartályának vegyi összetételével valami nem stimmel, egyébként szeretném hangsúlyozni, hogy ezek a jelek korántsem voltak egyértelműek, megpróbáltam a felborult egyensúlyt a berendezés segítségével valahogy helyreállítani. De gyorsan kiderült, hogy a rendszerbe kívülről nem lehet beavatkozni.

Még mindig nem párolgott el a gyanúm, de azért szerettem volna végighallgatni a védőbeszédet.

– És?

– Észrevettem, hogy már a puszta próbálkozásommal is felébresztettem dr. Meninxet az alvásból. Amikor valamelyest magához tért, próbáltam elmagyarázni neki a kétségbeejtő helyzetét. Sajnálatos módon dr. Meninx nem hitte el, hogy semmi rosszat nem akarok. Követelte, hogy hagyjam békén a tartályát.

– És békén hagyta?

– Nem. Tovább próbálkoztam, figyelmen kívül hagyva dr. Meninx racionálisnak korántsem nevezhető tiltakozását. Mégis, amíg azon igyekeztem, hogy valamilyen módon segítsek neki, a Doktornak sikerül aktiválnia bizonyos szerkezeteket, amelyek a tartályt a kívülről érkező behatásoktól voltak hivatottak védelmezni. És bár ezek rám nézve nem jelentettek különösebb veszélyt, hatékonyan meggátoltak abban, hogy hozzáférjek ahhoz a részhez, amit meg akartam vizsgálni és be akartam állítani. Sajnos fel kellett adnom. A Doktort nem tudtam megmenteni, de azt tisztán láttam, hogy a vesztébe rohan. Ekkor próbáltam felébreszteni magukat, de sajnos nem sikerült.

– És aztán?

– Párszor még megpróbáltam beszélni a Doktor fejével, és valahogy helyreállítani a kémiai egyensúlyt, de minden alkalommal elzavart. Aztán egy nap úgy tűnt, nincs magánál, nem sokkal később pedig rájöttem, hogy halott. Ellenőriztem a tartályt, hogy nem reped-e szét, és nem árasztja-e el a tartalma a hajót, de semmi más nem csináltam vele.

– Tehát magának ezzel az ügy el van intézve – mondta Champion.

– Én csak arról tudok beszámolni, ami történt – válaszolta Hesperus.

Ott volt velünk, amikor lefuttattuk a Belladonna-algoritmust. Champion kijelzőjén a Tejút egy kinagyított részét figyeltük. A kép már ráközelített a *Tunya* pozíciójára, annyira, hogy minden irányban már csak ezer fényévnyi távolságot láttunk a térképen, ami nagyjából a tárcsa vastagságának felel meg. A *Tunya* következő útvonalát ábrázoló piros vonal a galaxis szélére mutatott. Egy a hajó elé vetített kúp az algoritmus által feldolgozott keresési volumen jelképezte.

– Valahol a galaxis anticentrumának irányában kell keresnünk – mondtam. – Egy vonal mentén, amely a magtól kifelé halad, és metszi a gyülekezőrendszert. A véletlen úgy hozta, hogy egész közel van a jelenlegi pályánkhöz.

– A keresési volumenben benne van az a naprendszer is, amely felé éppen közeledünk – mondta Hesperus. – Ez nem vezethet téves

értelmezéshez?

– A Belladonna egyértelműen azt az utasítást tartalmazza, hogy a gyülekezőrendszert, illetve a maghoz még közelebb eső rendszereket hagyja figyelmen kívül – válaszoltam. – Tehát ezen kívül kell keresnünk egy megfelelő spektrumtípusba tartozó csillagot egy megfelelő bolygóformációval. Legalább ötven fényévre kell, hogy legyen az egyesülés naprendszerétől, így észrevétlenül oda tudunk repülni. Ha ennél kisebb lenne a távolság, túl könnyen lenyomozhatnák az útvonalunkat. Egy olyan bolygót kell találnunk, amely körpályán halad, szilárd kérge van, és megfelelő távolságra helyezkedik el a csillagjától.

– Lakható is kell, hogy legyen?

– Nem feltétlenül, de annyira nem lehet az étellel összeegyeztethetetlen, hogy ne is lehessen átalakítani lakhatóvá. Az is lehet, hogy több ezer évet kell kihúznunk a bázis környékén. Ennyi idő kell ahhoz, hogy beállítsuk a légkört, és a bolygót nagyjából lakhatóvá tegyük.

– És ha a bolygó már eleve lakott?

– Akkor vendégek leszünk. A legtöbb civilizáció eleget tud ahhoz a klánokról, hogy ne nehezítsék tovább a helyzetünket a bajban.

– És ha mégis maguk ellen fordulnak?

– Ekkora hibát mindenki csak egyszer követhet el.

Egy kis idő után Champion megszólalt:

– Na, úgy tűnik, van egy jelöltünk.

A kép szédítő sebességgel ráközelített egy magányos, sárga csillagra. Kilencven fényévre volt az egyesülés csillagától, galaktikus léptékkel, úgyszólván a szomszédban, de bőven túl az ötven fényéves biztonsági határon. Ha nem közvetlenül arra vesszük az irányt, hanem másfelé indulunk, és csak akkor kanyarodunk rá, amikor már senki nem nyomozhatja le az utunkat, könnyedén eljuthatunk a rendszerbe, anélkül hogy bárki is követni tudna minket.

Gyorsan átfutottam az adatokat, amelyek a csillag mellett megjelentek a képernyőn. Az összefoglalás minden valószínűség szerint a Gentian-klán által ismert adatoknak csak egy töredékét tartalmazta, mondhatni, a jéghegy csúcsa volt csupán. Ha figyelembe vesszük az emberi idegrendszer befogadóképességét mint szűk keresztmetszetet, valószínűleg erről a világról többet „tudunk”, mint

amennyit egy normális életen át meg lehetne tanulni.

– Neuma – mondta Champion az állat simogatva. – Mintha már hallottam volna róla. Bár gondolom ezer és egy Neuma nevű bolygó létezik.

– Nem, ez nekem is rémlik. Sőt, mintha az emlék pontosan ehhez a szektorhoz kötődne. Valamilyünk már járt ott. De nem te és nem is én, mert akkor ennél sokkal erősebben éreznék. És jó néhány körüláll elelőtt lehetett, azóta eléggé megváltozott ott minden.

Az adattár szerint jó pár helyi civilizáció megfordult már a bolygón. Állítólag most épp nem volt ott senki, de ez korántsem jelentette azt, hogy a bolygó valóban lakatlan lesz. Az adattár vonatkozó bejegyzéseit utoljára tizenkét kiloévvvel elelőtt frissítették.

– Bennem is ismerős érzéseket kelt ez a bolygó – mondta Hesperus.

– Maga már járt a Neumán? – kérdeztem.

– Azt nem hinném. Nincs olyan érzésem, hogy már érintette a lábam azt a bolygót, de talán szándékomban állt felkeresni a kutatásaim során.

– A Neumán van valami, amit úgy hívnak, hogy Légszellem – olvasta ki az összefoglalásból Champion. – Egyfajta poszthumán intelligencia, vagy valami ilyesmi, bár ez elég zavaros. Lehet, hogy magát érdeklík az ilyenek?

– Úgy érti, hogy a gépek meg akarnak-e ismerni más gépeket?

– Ezt magának kell tudnia.

Campion még mindig nem bízott Hesperusban, annak ellenére, hogy megegyeztünk, őt is megilleti az ártatlanság vételeme.

– Nagyon is lehetséges. Bár azt sem zárhatjuk ki, hogy a Neumát illetően tévedek. Ahogy maga is mondta az imént, több ilyen nevű bolygó is létezhethet.

– Gondolom, ha majd ott leszünk, tudni fogja.

– Csak remélhetjük – mondta Hesperus. – De mindenekelőtt a rajtaütéssel kapcsolatban kell eldöntenünk, hogy mit is teszünk. Esetleg a segítségükre lehetnék e kérdésben?

– Nem bízhatunk benne – mondta Champion, amikor ott feküdt mellettem. – Még ha akarnánk is bízni benne, akkor sem lenne

helyes.

– Felajánlotta, hogy segít. Azt mondtam, hogy adok neki egy hajót a raktérből, valamit, amit használhat.

– Lehet, hogy átver.

– Úgy érted, meglóg a hajóval?

– Hát, benne van a pakliban.

– Ahogy az is, hogy igazat mond. – Felkönyököltem. – És akkor mi van, ha itt hagy minket? Elveszítünk egy utast meg egy hajót, amiről talán már azt sem tudom, hol szereztem. Nem hiszem, hogy ez lesz a legszörnyűbb dolog, amivel meg kell birkóznunk az életben.

– Kíváncsi vagyok, hogy akkor is így látod-e majd, amikor ránk fogja a fegyvereit.

– Ez egy értelmes, érző lény, Champion. Nem bosszúálló pszichopata. – Beletúrtam a mellkasán a selymes szőrébe, majd végigcsúsztattam a kezem a hasán a szunnyadó péniszig. Egész addig a szeretkezés utáni kellemes bódulatban feküdtünk, amíg el nem követtem azt a hibát, hogy megszólaltam. – Dr. Meninx viszont valóban örült volt. Hesperus csak rosszkor volt rossz helyen.

– Mondja ő.

– Tényleg azt hiszed, hogy ő ölte meg Meninxet?

Campion sokára válaszolt.

– Nem – mondta végül. – Szerintem a Doktor a kelleténél kicsit többet variált a szerkentyűivel. De muszáj úgy viselkednem, mintha komolyan venném a helyzetet. Nem intézhetem el egy legyintéssel az egyik utastársunk halálát.

– Még akkor sem, ha a másik vendég úgy nyilatkozott, hogy hajlandó akár az életét is kockáztatni azért, hogy segítsen nekünk?

– Ugyan, nem kell ezt ennyire túldramatizálni! Csak annyit mondok, hogy Hesperusnak van egy kis hátránya, amit le kell dolgoznia. A bizalmamat újra ki kell érdemelnie. Úgy értem, a bizalmunkat.

Addig simogattam a hímtagját, amíg újra éledezni kezdett.

– Az enyémet már kiérdemelte. Neked kell ledolgoznod a hátrányodat, Champion.

Hesperus az aranykezével végigsimította az aprócska űrhajó

aranyszárnyát, amely a hatalmas terem egyik sarkában várakozott. Az egész jármű alig volt nagyobb egy bálnánál, inkább hasonlított valami játékszerre, mintsem igazi űrhajóra.

– Úgy hívják, hogy *Vespertina* – mondtam. – Mást nem tudok róla. Azt hiszem, ajándékba kaptam. Fogalmam sincs, mikor használtam utoljára űrsiklőként, ahelyett hogy egyszerűen átvillantam volna a másik hajóra. Jó ideje nem volt már dolgom felzárkózó civilizációval.

– Ez sokkal több egyszerű űrsiklónál – mondta Hesperus, és megpaskolta a kis űrhajó törzsét.

– Valóban? Mert mi ez?

– Egy igazi csillagközi jármű, Purslane. Azt hiszem, hogy az oldalsó hajlat alatt egy kis parametrikus hajtómű rejtőzik, vagy valami, ami hasonló elven működik.

Megvontam a vállam.

– Mindegy. Van itt több csillagközi hajó is. Kereskedelmi célból tartom őket.

Az *Ezüstfény* központi hangárjában voltunk, a hajóm hátulsó harmadában. Ez a négyszögletes, levegős helyiség nyolc kilométer hosszú volt, három kilométer széles és két kilométer magas. Az elülső fal sziklaszerű bejáratán léptünk be, és a térségben található számtalan függőjárdát követve haladtunk egyre mélyebbre a rengeteg hajó és a magángyűjteményem egyéb hajó méretű szerzeményei között. A legtöbbjük a sötétben vagy az árnyékban rejtőzött, de egy-egy furcsán éles vagy csorbult peremen, illetve valamilyen zsindeyes felületen meg-megkapaszkodott a mennyezeti reflektorok hideg kék fénye.

Az utóbbi időben csak annyit tartózkodtam a főhangárban, amennyi feltétlenül szükséges volt. Az itt látható rendetlenség, a hajók és egyéb objektumok összevisszasága híven tükrözte a zűrzavart a fejemben. A koponyám leginkább olyan kuktafazékra emlékeztetett, amely színültig telt történelemmel. A hangár és a fejem egyaránt megérett már a lomtanításra, de minél tovább halogattam ezt a feladatot, annál kevesebb kedvem volt hozzá.

Campion soha nem volt ilyen érzelgős típus. Gondolkodás nélkül hajtotta szemétre a legősibb kincseket, és egy percig sem habozott, ha úgy érezte, meg kell szabadulnia néhány emléktől. Ő nem cipelt

magával annyi csomagot az élet országútján, nem nyomasztotta olyan sok minden, nem kapaszkodott olyan erősen a saját élettörténetébe. Mindig csodáltam ezért, hogy ilyen könnyedén képes elengedni a múltat, pedig ő is tudta, hogy többek közt ez tesz minket egyedivé. A múltam olyan híd, amelyen soha nem kelhetek át, ha Purslane akarok maradni.

Márpedig az akartam maradni.

Néha eljátszottam a gondolattal, hogy Abigail csak agyagbabákat készített, ahogy egy egyszerű kislány eljátszik magában egy esős délutánon, és eszébe sem jutott azon gondolkodni, mi lesz majd a babákkal, ha kiküldi őket a nagyvilágba. Milyen magától értetődő is lehetett számára, hogy a saját személyiségének paramétereit megfelelően beállítsa, majd az egészet betöltse minden egyes hasadványba. Vajon átfutott az agyán, csak egyetlen pillanatra is, hogy ennek kevésbé vidám következményei is lehetnek? Megfordult a fejében, hogy az elképzelhetetlenül távoli jövőben, egy szép napon az egyik hasadványa itt áll majd egy óriási teremben, miközben épp a galaxist szeli át, és mélységes melankóliával tekint önmagára saját léte ritkán látogatott, poros múzeumának kelletlen kurátoraként? Hesperus türelmesen várta, hogy folytassam.

– A hasadványok szeretnek gyűjtögetni, talán magának is feltűnt már. A felének se vettem soha hasznát ezeknek a dolgoknak, de képtelen vagyok megválni tőlük. Folyton attól rettegnék, hogy valami életbevágóan fontosat is kidobok, és talán észre sem veszem.

– Meg tudom érteni. De ez a kis hajó igen jónak tűnik. Engedelmevel, szívesen felmennék a fedélzetére, ha magának nem kellemetlen.

A *Vespertina* egy súlytalan bölcsőben lebegett közvetlenül a járdát körülölelő gravitációs burok mellett. Hesperusnak épp csak át kellett hajolnia a korláton, hogy elérje. Az aprócska jármű felületét bizánci stílusú domborművek díszítették, egészen a mikroszkopikus méretekig kidolgozott, zezugos labirintusok egymásba fonódó virágszerű formákkal, amiktől a hajó szélei kissé elmosódtak. Arra gondoltam, hogy ez a külső bizonyára valamilyen titokzatos mezőmódosító célokat szolgál, ahogy a cápát is segíti recézett bőre az úszásban.

– Van ebben a hajóban valami, ami különösen érdekli?

– Szeretnék meggyőződni róla, hogy működik-e, és hogy elfogad-e pilótának.

– Nem veszem rossz néven, ha el akar hagyni minket, Hesperus.

– Nem áll szándékomban. Csak azon gondolkodom, hogy az előttünk álló összeütközésben hogyan lehetnék leginkább a szolgálatukra.

– De hát ez egy törpe!

– Lehet, hogy most épp a méret lesz a lényeg, csak nem úgy, ahogy maga gondolja. Egy ilyen kis űrhajó mozgékonyságának nem a hajtómű teljesítménye szab határt, hanem az, hogy mit bír ki a csillapítómező. Én viszont nem vagyok ember. Az olyan erők, amelyek magát piros kocsonyává préselnék, elnézést az érzékletes kifejezésmódot, csak szeretném, ha pontosan értené, mire gondolok, nos, az ilyen erőhatásokat én legrosszabb esetben is csak úgy érzékelem, hogy valamivel nehezebben tudok mozogni.

– A pusztá sebesség nem igazán fogja megvédeni attól, ami valószínűleg abban a felhőben vár minket.

– Az én küldetésem attól a pillanattól magas kockázatú vállalkozásnak számított, hogy elhagytam a Gépnép régióját. Mindvégig tudatában voltam annak, hogy utam során találkozom majd válságos és bizonytalan helyzetekkel. Úgyhogy ez nem újdonság.

– Campion megmutatta magának az objektumokat?

– Meg.

Amikor az *Ezüstfény* alaposabban megvizsgálta a gyülekezőrendszert, a porfelhőben fényes objektumokat fedezett fel. Hatalmas izzó, szabálytalan formájú alakzatok voltak, amelyek leginkább mozdulatlanra dermedt villámokra emlékeztettek. A porfelhő miatt nem látszottak rendesen, de majd ha bemegyünk, közletről is szemügyre vehetjük őket.

Fogalmunk sem volt róla, hogy mik lehetnek ezek – az adattárban még mindig futott a mélykeresés –, de az biztos, hogy nem volt valami szívderítő látvány.

– És ezek nem aggasztják?

– Valóban rejtélyesek. Sőt még talán tudom is, hogy mik ezek, a memóriámnak egy olyan szintjén, amelyhez jelenleg nincs hozzáférésem. Mindenesetre valahogy úgy érzem, okkal bízom

benne, hogy el tudok menni közöttük, anélkül hogy bántódásom esnék.

A bátorsága a szörnyű és lesújtó események ellenére mélyen megérintett.

– Amit az imént mondtam, továbbra is áll. Ha el akar menni, nyugodtan elviheti bármelyik hajómat. Nem fogom rossz néven venni, és *Campion* sem.

– Még mindig az adósuk vagyok. Eszem ágában sincs elmenni, amíg ezt itt nem tisztáztuk. Szóval, megengedi, hogy megnézzem ezt a kis hajót? Ha mindent ki akarok hozni belőle, akkor kicsit át kell alakítanom a vezérlőrendszerét. Tudom, hogy van még időnk, de minél előbb nekilátok, annál jobb.

– *Campion* és én egy kis időre megint eltesszük magunkat. Nem sokkal a fékezési manőver előtt ébredünk.

Utasítottam az *Ezüstfényt*, hogy hatástalanítsa a biztonsági zárat az aranyhajó körül, hogy *Hesperus* beszállhasson. A korlát egy része eltűnt, a lebegő járatunk pedig ahhoz a barokk díszítésű bejárathoz ívelt, amely az imént képződött a hajó oldalán. Odabentről halványkék fény szűrődött ki, és lágyan tükröződött *Hesperus* arcélein. Belépett a kék fényben úszó ajtón. Néztem, ahogy az egyik aranygép behatol a másik aranygépbe. Egy pillanattal később – mintha aranylevelű jégvirág futott volna be egy üveglapot – a nyílás nyomtalanul beleveszett a barokkosan díszített hajóborításba. A korlát ismét kiegészült. A hangár aprócska időjárás-generátora lágy szellővel fújta a hajómat a szemembe. Olyan rég nem jártam már itt, hogy a pusztá jelenlétem is felborította a belső légkör egyensúlyát.

Van, hogy az ember úgy lép ki egy időre az életből, hogy az egész világ súlya a vállát nyomja, és amikor felébred, hirtelen minden probléma eltűnt – bár megvannak még, sőt figyelni is kell rájuk, de valahogy már nem olyan fenyegető a létük, mint azelőtt.

Én most nem így voltam ezzel. Ugyanaz a rettegés tartott még hatalmában, amikor kiléptem a kriofágból, mint amikor magamra zártam az ajtót.

Hirtelen fékezünk, és olyan erővel, amit a hajtómű még éppen elbírt. Egészen addig a pillanatig, amíg le nem lassítottunk, és mint

falon leszánkázó macskák bele nem vajtuk karmunkat a téridő szövetébe, valószínűleg teljesen észrevétlenek maradtunk.

A fénysebesség két százaléka Gentian-szemmel nézve vánszorgásnak tűnt. Olyannyira, hogy ezt már inkább kilométer per másodpercben kellett mérni. Ezt a mértékegységet egyébként csak egy bolygó légkörén belüli mozgások mérésére szoktuk használni. Mindenesetre ez a sebesség még így is dimenziókkal nagyobb volt, mint amivel a naprendszerben található égitestek, bolygók, holdak és az elpusztított világ romjai körül pályára lehetett volna állni. *Campion* két fénypercre – harminchatmillió kilométerre – volt tőlem, mivel már órákkal ezelőtt különváltunk. Hajóink most úgy haladtak egymás mellett, mint duplacsöves puskából kilőtt puskagolyók, párhuzamos röppályán, és ez mindvégig így is marad, amíg át nem haladunk a porfelhőn, nagyjából a legszélesebb részénél a nap két oldalán. Közben mindketten műszaki aktivitás jelei után kutatunk az űrben. A szenzoraink érzékenysége lehetővé teszi, hogy a felhő mintegy húsz százalékát olyan szinten átkutassuk, hogy az esetleges űrhajókra utaló jeleket biztosan észrevegyük. De a felhőben is akadt bőven rejtekhely: forró csomópontok és áramlatok a többi bolygó tömegvonzásának összjátékából adódóan. Ezekben pedig egy űrhajó a gravitációra és hőre érzékeny szenzorok elől könnyedén elrejtőzhetett.

Közben persze igyekszünk majd észrevétlenek is maradni. Ez pedig azt jelenti, hogy csak akkor kommunikálhatunk egymással, ha feltétlenül szükséges. A felhő mélyén ugyanis fennáll a veszélye, hogy a kötegelt rádiójelet a parányi részecskék szétszórják a térben, és mások is észlelik, rosszabb esetben akár még dekódolják is az üzeneteinket. Ráadásul a hajtóművet is csak nagyon ritkán volt szabad bekapcsolni, és a pajzsot is csak abban az esetben hozhattuk működésbe, ha az ütközés elkerülhetetlennek tűnt. Egy szóval néma csendben kellett haladnunk, és közben kizárólag a passzív szenzorokra hagyatkozhattunk.

Figyeltem, ahogy *Hesperus* elindul. Mielőtt felment a *Vespertina* fedélzetére, kezét ráztunk. Az övé hideg volt, fémes, mégis valahogy lágy, mintha belesimult volna az enyémbé. Aztán elhúzta a kezét, és bement az aranyhajójába a kék fényben úszó bejáraton. Mögötte a bejárat átalakult és belevesztett a hajótörzs elmosódott felületébe.

Halk, folyamatos zümmögés hallatszott. Néhány másodperccel később a hajó oldala még jobban elmosódott, mintha könnybe lábadt szemmel figyeltem volna az aranyszínű járművet. A *Vespertina* eltávolodott a függőjárdától, és kislisszolt a lebegő bölcsőjéből. A korlát visszatért. Megkapaszkodtam benne, és figyeltem, ahogy Hesperus ügyesen manőverezik a sokkal nagyobb és sötétebb hajók között, melyek még a hangáromban sorakoztak. Nemsokára már csak egy parányi, haloványan csillogó aranyfoltnak láttam. A hangár ajtaja szélesre nyílt. Hesperus áthaladt a légzáron, és kirepült az üres térbe. Aztán várt még néhány másodpercet, majd bekapcsolta a hajtóművet. Az elképesztő gyorsulásnak köszönhetően egy pillanat alatt eltűnt a szemem elől.

Néztem, ahogy az ajtó becsukódik, majd visszavillantam a hídra.

– A *Vespertina* elindult – jelentettem Campionnak.

A válasza négy perc múlva érkezett.

– Nem láttam semmit, pedig csupa szem voltam. Remélem, ez jó jel, ha esetleg bajba kerülnék.

Az üzenethez kapcsolt kép az *Ezüstfény* adattárában rögzített emlékekből származott; ugyanis az adatköteg vizuális információt nem továbbított. Értelmetlen és kockázatos lett volna a szükségesnél több adatot küldeni, úgyhogy a beszélgetés csak a kimondott szavakra szorítkozott, valamint a gesztusokra, a hanghordozásra és a modulációra vonatkozó utalásokra, amelyek így együttesen igen meggyőzően változtak vissza emberi beszédhangokká.

Egy óra elteltével a hajóm jelentést tett.

– Az adattáram talált valamit – mondtam Campionnak. – A felhőben azok a világos alakzatok, azt hiszem, alátámasztják Fescue történetét. Az adattár szerint olyan léziók lehetnek, amelyek homunkulusz-fegyverek bevetése után keletkeznek. Ez nem jó hír. Mert nem csak annyit jelent, hogy hosszú idő után ismét előkerültek a homunkulusz-fegyverek, hanem azt is, hogy valaki jóval kevesebb mint harmincnégy évvel ezelőtt is használta őket. A léziók ugyanis még a vákuumban is mutatnak primitív életjeleket, de ilyen környezetben azért nem sokáig maradnak fenn.

– Ez valóban nem jó hír – válaszolta Campion. – Viszont ez azt is jelenti, hogy valaki az utóbbi időben úgy érezte, oka van elsütöni ezeket a fegyvereket. Márpedig ha nem pusztán szórakozásból

lövöldöztek velük, akkor csak azért, hogy elpusztítsák a felhőben rejtőzködő túlélőket.

– Vagy olyan későn jövéket akartak kilőni, akik voltak olyan könnyelműek, hogy Fescue figyelmeztetése ellenére is idejőjenek.

Campion elvigyorodott.

– Az is lehet. – Aztán kicsit elfordult, és leolvasott valamit a kijelzőn. – Sűrűsödik a felhő. Legalábbis itt nálam. Muszáj aktiválnom a pajzsot, mielőtt nagyobb baj lesz. Szerintem te is tedd ki.

Azonnal kiadtam az *Ezüstfénynek* a megfelelő utasítást.

– Oké, rendben. Hallasz még?

A kép remegni kezdett, és egy sor rózsaszín és fehér vonal jelent meg rajta.

– Igen – hallatszott az elektromos zajoktól torzult válasz. – Még átjön a hangod, de látom a védőpajzsodat is. Kezd villogni. Így legalább pontosan tudom, hol keresselek, de sokkal inkább látható vagy, mint egy perce.

Mármint neki egy perce. A fénynek továbbra is két teljes percbe telt, amíg megtette a köztünk lévő távolságot.

Én is láttam a *Tunyát*, ahogy villódzva elnyelte az útjába kerülő anyagot, de ehhez a szenzoraim érzékenységét a maximumra kellett állítanom. Párszor már leszidtam érte, hogy ilyen kicsi űrhajóval utazik, de most a hajója mérete kétségkívül óriási előnyt jelentett. Az ő pajzsának a felülete százhuszszor volt kisebb, mint az *Ezüstfény* védőpajzsa, vagyis az ő esetében annak valószínűsége, hogy összeütközik az egykori bolygó valamelyik törmelékdarabjával, jóval csekélyebb volt, mint amivel nekem számolnom kellett.

Két órával azután, hogy beléptünk, már én is éreztem az ütközések hatását. A por sokkal sűrűbb lett, ahogy egyre mélyebben behatoltunk a bolygóból lett hamufelhőbe, az *Ezüstfény* pedig érezhetően megremegett, amint a pajzs felfogta a beleütköző törmelék lendületét, és az energiát a generátorokon keresztül hasznosította. A csillapítók megtettek minden tőlük telhetőt, hogy a helyi nehézségi erőben beálló ingadozásokat kiegyenlítsék, de mivel általában nem volt elegendő idő felkészülni a következő ütközésre, a korrekció mindig érezhetően késett.

Úgy éreztem magam, mint egy óceánjáró gőzös kapitánya, aki egy

jéghegy felé száguld, miközben a víz alatt az oldalsó lemezborítás hatalmas robajjal hasad fel a hajó testén.

– Ez durvább, mint gondoltam – mondta Campion. A kép egyre jobban elmosódott, a hangja pedig valahogy fémesen csengett. Az adatátvitel akadozott. – De majd ha az ütközések tovább sűrűsödnek, akkor már nem lesz ilyen rázós.

Ez viszont beletelt még egy teljes órába. Az *Ezüstfényt* most már folyamatosan bombázták a részecskék, de az impulzusátvitelből, amit eleinte fülsiketítő robaj kísért, ami később átható morajjá szelidült, most már csak finom, folyamatos vibrálás maradt. A probléma csak az volt, hogy az ütközések miatt jócskán visszaesett a sebességem: muszáj volt beindítanom a hajtóművet, hogy tartsam a fénysebesség két százalékát, de ezt csak abban a néhány pillanatban tehettem meg, amikor a pajzs nem volt túlzottan igénybe véve. Azért így is volt néhány alig tompított becsapódás, amikor a szokásos részecskéknel valami nagyobb törmelékdarabba trafáltunk bele, de mivel az idegeim már amúgy is a végét járták, nem nagyon foglalkoztam vele.

A belépés után három és fél órával láttam meg közelről az első léziót. Úgy bukkant elő a porfelhőből, mint valami ezüstszenben ragyogó táj a felszakadozó ködben. A szabálytalan alakzat az egyik végén ellaposodó egyenesben végződött, középen megcsavarodott, a másik végén pedig hatalmas ujjak álltak ki belőle. Lágy, tejfehér fényben izzott.

Rémisztő egy látvány volt.

Erősen megmarkoltam a híd fémkorlátját, ha esetleg a hajó hirtelen irányt váltana.

A lézió a tömegvonzás törvényének engedelmessé válik a felhővel együtt haladt a nap körül, de volt számtalan olyan porcsomó is, amelyek a saját pályájukat követték. Előbb-utóbb bekövetkezik egy olyan összeütközés, amely annyi energiát szabadít fel, hogy a lézió végigfut egy átalakulási hullám. Azt pedig senki nem tudhatta biztosan, hogy akkor mi történik. A lézió vagy eltűnik, a benne tárolt energiát pedig ismét felszívja a téridő szövete, ahonnan eredetileg is származott, vagy pedig felrobban, ami olyan pusztító erőt jelent, hogy egy bolygóról könnyedén letépheti az egész kérget.

Biztos, ami biztos, az ember jobban teszi, ha távol tartja magát a lézióktól.

– Mostantól inkább némuljunk el – mondta Champion. – Túl nagy a szórás kockázata. Majd küldök egy jelet, ha elhaladtunk a nap mellett, és a felhő vastagsága számottevően csökkent.

További öt vagy hat óra telt el – nekem egy örökkévalóságnak tűnt. Hasadvány voltam, mentálisan belém tápláltak, hogy jól bírjam a hosszú magányt. De az én mentális programozásom már jó ideje csődöt mondott.

Ahhoz, hogy magamat egyáltalán emberi lénynek érezzem, feltétlenül szükségem volt arra, hogy egy másik emberi lény legyen a közelemben.

Hesperust nem láttam, de tudtam, hogy merre kell lennie. Azóta nem jelentkezett, hogy elhagyta az *Ezüstfényt*, de ez nem adott okot aggodalomra. Ő bőven előttünk elhaladt a lézió mellett, de aprócska, mozgékony hajója nem valószínű, hogy bármilyen nem kívánt változást idézne elő az anomáliában. Az már sokkal jobban aggasztott, hogy én hogyan megyek el mellette. Jóllehet elég nagy ívben kerülöm meg, csakhogy az én hajtóművem mezőhatása sokkal messzebbre nyúlik, mint a *Vespertináé*. Vajon az a néhány százezer kilométer, ami köztem és a lézió között húzódik, elég lesz arra, hogy a pajzsom és a hajtóművem által keltett mezőzavarokat kompenzálja?

Erre a kérdésre még az adattáram sem tudott válaszolni.

Azt hiszem, a lélegzetemet is visszafojtottam, amíg nem jutottam ki, és az utolsó ujjak is el nem maradtak a hajóm mögött. Túléltem, de tudtam jól, hogy még további léziók vannak előttem, amelyek a felhő mélyén rejtőznek. Továbbra is feszülten figyeltem, pontosan tudtam, hogy az életem a pajzsom tökéletes működésén múlik. Ha elromlik, az *Ezüstfény* egyetlen vakító villanással elporlad, és valószínűleg én még csak észre sem veszem. Időnként egy-egy nagyobb becsapódás emlékeztetett rá, hogy a felhőben nagyobb kavicsok és sziklák is röpködnek, nem pusztán porszemcsék.

A második lézió nagyobb volt, mint az első, de jóval messzebb, és egyikünk röppályája sem közelítette meg hatszázezer kilométernél jobban. Hasonlított az elsőhöz, viszont valahol a megtekeredett, foszló középtájon kettéágazott. Az ujjszerű nyúlványok csontosabbnak tündek, és a körmük letöredezett. Minél tovább néztem ezeket a léziókat, annál inkább emlékeztettek valamiféle naprendszer méretű őslények titáni harcban elhullatott agancsaira.

Hat órával a belépés után elértem a pályámnak a porfelhőbe burkolózó Naphoz legközelebb eső pontját. Valamivel később az *Ezüstfény* mérései szerint a felhővastagság lassan csökkenni látszott.

Eltartott volna még egy darabig, amíg meg mertem volna kockáztatni, hogy jelezsek Campionnak. Már éppen felkészültem a hosszabb várakozásra, amikor ismét megszólalt.

– Fogok valami jelet – mondta bizonytalanul. – Nagyon gyenge, de a törmeléktől függetlenül mozog. Valószínűleg egy űrhajó.

– Gentian-hajó?

– Egyelőre nem úgy fest. A protokollja igencsak régi.

– Akkor ne menjünk utána. A családból keresünk túlélőket, és nem hozzánk hasonló idiótákra vagyunk kíváncsiak, akik a zavarosban halásznak.

– Az igaz – mondta Campion. – De a Gentian-klánból lehetnek itt olyan túlélők is, akik nem képesek megfelelő jelet küldeni, ha a hajójuk megsérült, vagy egy idegen hajón kellett meghúzniuk magukat...

– Jaj, Campion! Te mindig elő tudsz állni valamivel!

Az *Ezüstfény* még mindig nem fogott semmit, de a *Tunya* könnyen lehetett annyival közelebb, hogy ő még vette a jelet, míg én már nem érzékelttem belőle semmit. Amikor megtörtént az adattovábbítás, kiderült, hogy valóban ez volt a helyzet. Az objektum, bármi is lett legyen az, Campion szenzorainak a maximumán volt csak észlelhető, én viszont a távoli pályán nem vettem volna észre.

– Rendben, szerintem is érdemes utánanézni, de kérlek, légy nagyon óvatos. Fescue figyelmeztetését már figyelmen kívül hagytuk, most pedig olyan kockázatot vállalunk, amelyet pár órával ezelőtt még elfogadhatatlannak tartottunk volna.

– Fő a rugalmasság! – mondta Campion. – Ez az intelligencia ára. Jól van, akkor most lépek, majd hívlak.

Nemsokára Hesperus is bejelentkezett.

– Purslane, látom, hogy Campion elindult. Villog a pajzsa, irányt változtat. Van valami?

Nagyon nem tetszett nekem, hogy Campion manővere ilyen jól látható, de ez ellen úgysem tehattünk semmit.

– Igen, elfogott egy jelet, lehet, hogy túlélőktől.

– De az is lehet, hogy valami jóval barátságosabb dolog van

mögötte.

– Igen – vakkantottam vissza. – Ezt ő is tudja. Mégis úgy érzi, kötelessége utánajárni.

– Ha nincs ellene kifogása, szívesen követném Campiont, és lokalizálnám a jelforrást. Ezzel persze felfedem magam, de szerintem, ha bárki is figyelni ezt a naprendszert, akkor már biztosan tudja, hogy itt vagyunk.

– Csak óvatosan!

– Rendben. Ha lenne szíves értesíteni Campiont a szándékaimról? Nem szeretnék ráijeszteni.

– Máris, Hesperus. És köszönöm! Kérem, ne haragudjon, ha az előbb talán kicsit ingerültebb volt a hangom a kelleténél.

– Jelen körülmények között ez érthető.

Megint egyedül maradtam. Megüzentem Campionnak, hogy Hesperus útban van felé, és hogy az üzenetemet nem kell nyugtáznia. Nagyon nem akartam most egyedül lenni, de tudtam, hogy minél kevesebbet beszélünk, annál jobb.

Korábban is félttem már, oly sokszor, hogy mindre nem is emlékezhetnék. De mindig volt valami, ami enyhítette a félelmet. Mindig vigaszt meríthettem abból, hogy ha túlélem, lesz valami izgalmas a szalagomban, ami egy-két mámoros napig híressé tesz majd, még ha nem is nagyon akartam győztesként kikerülni az Ezer Éjszakából. De még ha meghaltam volna is, és a történetem soha nem jutott volna el a klánhoz, megőriztek volna az emlékezetükben. Miután értesülnek a halálomról, tartanak egy emlékünnepeket, valamit, ami méltó a hatmillió éves életúthoz. Talán az arcomat egy bolygó felszínébe faragták volna, vagy valamelyik képemet beleformázzák az egyik csillagködbe, vagy egy nova maradványait terelték volna úgy, hogy az eredmény rám hasonlítson. Ilyesmire volt már példa. A következő egyesülésen pedig, és a rákövetkezően is – amíg a klán sikeresen dacolt volna az idővel, és amíg egyetlen élő hasadvány is fennmaradt volna Abigail Gention utolsó halovány emlékeként –, minden egyesülésen lett volna egy éjszaka, amelyen megemlékeznek rólam, mintha még az élők között lennék. Ismét az élők közé álmodtak volna, hacsak néhány óra erejéig is.

De most már nem lesz többé Ezer Éjszaka. Nem lesz több egyesülés. Néhány későn jövő talán életben maradt, de soha nem

fogjuk már magunkat olyan biztonságban érezni, hogy újra összehívjunk egy egyesülést. Ha az emlékeinket meg akarjuk őrizni, jól tesszük, ha szétszóródunk, és magányosan bujdokolunk, míg az ellenségeink végleg el nem porladnak az idő súlya alatt.

De most, amikor a legnagyobb szükségem lett volna a vigasztalásra, ez a gondolat valahogy mégsem nyújtott vigaszt.

11. FEJEZET

Nem mondanám, hogy különösebben meglepett a támadás. Már azelőtt is fel voltunk készülve egy lehetséges rajtaütésre, hogy beléptünk a rendszerbe, és amikor a jelforrás felé száguldottam, még mindig voltak kétségeim az üzenet hitelességét illetően. Mégsem utalt semmi arra, hogy tüzelni fognak.

Viszont a szerencse megint rám mosolygott, ugyanis épp akkor kapcsoltam le a hajtóművet, és hagytam, hogy a porfelhő súrlódása fékezze a hajót, hogy egyre lassabban közeledhesek a jelforráshoz. Ha még mindig az irányváltoztatással foglalatostkodtam volna, akkor abban a pillanatban, amikor a pajzs meggyengült, halálos találat is érhetett volna. Viszont így a *Tunya* nem porladt el, csak annyi történt, hogy a védelmi berendezései a maximumig terhelődtek. Egyetlen másodperc alatt több energia pumpálódott a védőburokba, mint amennyit a porfelhőben megtett út alatt összesen elvezetett. Mielőtt még egyáltalán eszembe juthatott volna, hogy kiadjam az utasítást, a hajó máris életbe léptette a szükséges óvintézkedéseket. Az egész belső térben másodlagos pajzsok álltak fel, amelyek a létfontosságú rendszereket és a rakományt védték, aminek természetesen magam is része voltam. Még ha a fő pajzs megsemmisült volna, és a hajó darabokra szakadt volna, néhány ilyen belső buborék, mint a hal testéből kiürülő ikrák, talán még túl is élhette volna a katasztrófát.

Egy-két tompa pillanatig elgondolkodtam rajta, vajon meddig bírja még a főpajzs. Az előttem lebegő konzolon a piros vonal könyörtelenül kúszott jobbra. Minden porcikám azért kiáltott, hogy a hajót azonnal vigyem a támadó sugár hatótávolságán kívülre, de ez egyszerűen lehetetlennek tűnt.

Aztán minden elcsendesedett. Én pedig még életben voltam. Csak arra tudtam gondolni, hogy a fegyver átmenetileg lemerült, és most vagy újratöltik, vagy épp egy másikat állítanak be, hogy azzal folytassák a támadást. A fejemben kezdett összeállni valami parancsféle, de a *Tunya* már azelőtt teljesítette, hogy kimondtam

volna. A működő pajzs oltalma alatt a hajó oldalán egymás után nyíltak a zsilipek, amelyeken több tucat orsóhal indult ki az űrbe: ezek parányi, felfegyverzett járművek voltak korlátozott hatótávolságú fonathajtóművel. Az orsóhalak rajba fejlődtek, és megindultak a pajzs vonala felé. A védőréteg a szükséges mértékben elvékonyodott, hogy át tudjanak törni rajta, ki a végtelen űrbe, ahol aztán teljes sebességre kapcsolnak. Az alatt a rövid idő alatt, amíg a pajzs áthatolhatóvá vált, rengeteg törmelék jutott be a védett zónába, és most úgy kaparászták a hajó borítását, mint ezer és ezer feldühödött boszorkány.

Az orsóhalak két célt szolgáltak. Három, egyenként négyfős raj a védőpajzs közelében maradt, méghozzá úgy, hogy a védőburok horizontja köztük és az iménti energiasugár kalkulált kiinduló pozíciója között helyezkedett el. A másik hat raj pedig teljes sebességre kapcsol, és különböző irányokban eltávolodtak a hajótól. Mindegyik mélyen felszántotta a törmelékmezőt, gammasugárral ionizálta az útjába kerülő részecskéket, és mindent plazmává változtatott, amit elektrosztatikusan meg tudott ragadni. Így persze az orsóhalak helyzetét könnyen meg lehetett állapítani, de ez most egyáltalán nem számított.

A védőburok körül felsorakozott orsóhalak az energiáikat a megkeményedett mező felé fordították, és hajtóműveik segítségével a *Tunyát* új irányba taszították. Egy kis idő múlva megint irányt váltottak, így az ellenség képtelen volt előre kiszámítani a hajó útvonalát. Az orsóhalak együttes ereje nem érte el ugyan a fő hajtómű teljesítményét, de az irányváltoztatásoknál rám ható erők így is elég nagyok voltak ahhoz, hogy teljes mértékben ki legyenek szolgáltatva a csillapítómező kegyeinek.

Aztán a fegyver megint rám talált. A védőpajzsom még alig szedte össze magát az előző támadás után, a piros vonal máris elkezdett jobbra kúszni. Egy másik kijelző mutatta, hogy két orsóhalat elvesztettünk, amelyek a visszavert energianyálábba futottak bele. A maradék tíz orsóhal is elegendőnek bizonyult a *Tunya* mozgatásához, de a kitérő manővereket és cseleket most már valamivel lassabban tudták végrehajtani.

Időközben a másik huszonnégy egység a gammaágyúkkal, amelyekkel eddig utat törtek maguknak a törmelékfelhőben, a sugár

forrását vették tűz alá. A nagy képernyőn, amely a hidat teljes szélességében lefedte, már láttam is, ahogy az energianyalábok vörösen felizzanak, ahogy átverekszik magukat a felhőn. Az egész úgy festett, mintha egy láthatatlan kerék küllői rajzolódna ki előttem, melyek a támadó pozíciójában találkoztak. Továbbra is a konzolon előrehaladó piros vonalat néztem, és tudtam jól, hogy a kiterő manővereim az ellenséget csak csekély mértékben tudják hátráltatni. Ugyanis olyan közel volt, hogy a célzásnál a fénysebesség mellett számított időbeli késlekedést könnyen be lehetett kalkulálni, vagy akár teljesen ki is lehetett hagyni a számításból.

Hirtelen aztán a sugár leszállt rólam, és most a huszonnégy orsóhalra koncentrált, hármát mindjárt gyors egymásutánban le is szedett. A kerékből eltűnt három küllő. Nem sokkal azelőtt, hogy a sugár visszatért, lekapcsoltam a védőpajzst, és kiengedtem még négy orsóhalat. Ezzel – amíg újakat nem állítok elő – ki is merült a kis hadseregem. Az energianyaláb megint befogott, ahogy erre számítottam is, viszont a piros vonal most érzékelhetően balra tolódott, mivel a fellépő energiának egy része más irányba szóródott.

Két orsóhal a *Tunya* mellett maradt, és segített a többi tolóhajónak, míg a másik kettő ellentétes irányban indult útnak, hogy helyreállítsák a kerékformációt. A sugár szinte végig rajtam maradt, és csak rövid pillanatokra szállt le rólam, hogy kiiktasson egy-két orsóhalat a kerékből. Odakint csak egyetlen fegyverem volt: a szerencsém. Ha ketten támadtak volna rám, a *Tunya* valószínűleg nem bírta volna ilyen sokáig. Mostanra már vagy meghaltam volna, vagy egy védőburokban lebegnék, és azt számolgatnám, hogy mennyi időm van még hátra a halálig.

Már csak nyolc orsóhalam maradt. Négyen vonatóként működtek, négyen pedig viszonozták az ellenséges tüzet, amikor hirtelen... felrobbant a fegyver. Egy hold méretű lyukat ütött a törmelékfelhőben, amely a saját sebességünk miatt gyorsan zsugorodott. Ahogy teltek a másodpercek és a támadás nem folytatódott, engedélyeztem magamnak, hogy egy kicsit átjárja testemet az elégtétel érzése. Közben viszont pontosan tudtam, hogy továbbra is figyelnem kell a védelemre.

A megmaradt nyolc orsóhalat utasítottam, hogy a *Tunya* körül

helyezkedjenek el, aztán bekapcsoltam a hajtóművet. Most teljesen visszavettem a védőpajzsot, hogy a hajtóművet semmi ne akadályozza. A biztonságot sebességre cseréltem, hogy a lehető legmesszebb jussak az ellenségtől. A fegyverüket ugyan kiiktattam, de a kísérteties jelet továbbra is venni lehetett.

Ebben a pillanatban jelentkezett be Hesperus.

– Champion! – szólalt meg a gépember, a képe kicsit szemcsés volt, és vadul villogott. – Úgy tűnik, megtámadták. Milyen károkat szenvedett? Tud még manőverezni?

– Igen, még megvagyok – mondtam, de egy kicsit fel kellett emelnem a hangomat. A hajtóműnek nem tetszett az erős terhelés. Olyan zajt csapott, mint egy csapágyas cséphadaró. A gyorsulási erők újra és újra végigfutottak a hajótesten, míg a csillapítók igyekeztek a legjobb képességeik szerint uralni a helyzetet. – Köszönöm a kérdését – folytattam. – Nagyon úgy fest, hogy ez a jel csali volt. Tulajdonképpen gondolhattam volna, mivel egyértelmű volt, hogy nem a Gentian-klán valamelyik tagjától jött.

Hesperus már csak egy fénypercre volt tőlem.

– De nem sérült meg, ugye?

– Nem. És a hajó is bírja még. De azt hiszem, ezzel a kérdés végképp eldőlt... Fescue helyesen tette, hogy figyelmeztetett bennünket. Ez egy kígyófészek. Minél előbb el kell tűnnünk innen!

– Nem látok rá rendesen Purslane hajójára. De valahogy tájékoztatnom kell a szerencsés megmeneküléséről. Addig is felajánlhatom a segítségemet?

– Velem minden rendben lesz, ha egyszer végre kijutok ebből a felhőből. Inkább saját magára vigyázzon és Purslane-re. Mondja meg neki, hogy semmilyen üzenetre ne reagáljon.

– Biztos benne, hogy nincsenek túlélők?

– Nézzen körül, Hesperus! Mindvégig csak hiú ábránd volt részünkről mást gondolni.

Még végig sem mondtam, amikor a konzol sípoló hangot adott ki. Sötét ábrázattal néztem oda, mert most már kezdett elegendő lenni a meglepetésekből.

A *Tunya* most fogott el egy másik jelet. Ez nem onnan jött, ahonnan az első. És jóval erősebb is volt: elég erős ahhoz, hogy arra a következtetésre jussak, valaki követ minket, és irányítottan felénk

küldi a jelet.

Ráadásul egyértelműen egy Gentionól érkezett.

Azonnal nyúltam a konzolért. Az eszem azt súgta, hogy ne is figyeljek oda, főleg azok után, amit az imént Hesperusnak mondtam, de egyszerűen képtelen voltam rá.

– Champion?

– Fogok egy másik adást. Ezt viszont egy Gention küldi, a legújabb protokoll szerint.

– Vészjelzés?

– Igen.

– Mivel ezt a részt komoly támadás érte, nem oktalanság feltételezni, hogy számos hajó adott le vészjelzést. Nem lehet, hogy valaki rögzítette, és most egyszerűen csak újra lejátssza?

– Ha az ellenség erre képes, akkor miért nem kezdte mindjárt a Gention-üzenettel?

– Erre nem tudok válaszolni – ismerte el Hesperus teljes nyugalommal. – Ennek ellenére óvatosságra inteném. Értesítsem Purslane-t az eseményről?

– Várjon még! – mondtam.

A kezemet még mindig a konzol felett tartottam. A *Tunya* most közölte, hogy az üzenetben talált egy beágyazott információréteget. Vagyis nem egyszerű vészjelzés volt, hanem modulált kód, amit audiovizuális üzenetként lehetett dekódolni.

A kezem még mindig a levegőben volt. Ha lejátszom az üzenetet, talán meggyőznek.

Csak hogy én nem akartam, hogy meggyőzzenek.

Most nyugodtan megfordulhatnék, és mondhatnám, hogy nem tettem mást, csak figyelmen kívül hagytam egy másik csalit, annak ellenére, hogy ezt sokkal ügyesebben rakták össze, mint az előzőt. Lehet, hogy az ellenség egyszerűen csak átkapcsolt Gention-formátumra, amikor arra a következtetésre jutottak, hogy valószínűleg én is a klán egyik hasadványa vagyok.

– Champion – szólalt meg ismét Hesperus. – Elnézését kérem, hogy voltam bátor önállóan dönteni, de értesíttem Purslane-t a második üzenetről.

Sokkal inkább döbbenetet éreztem, mint haragot.

– Mondtam, hogy ne!

– Úgy éreztem, hogy az információ túl fontos ahhoz, semhogy titokban tartsuk. Purslane most már tudja, hogy van valaki ebben a rendszerben, aki képes Gention-üzeneteket utánozni. Ez a valaki lehet Gention, és lehet valaki más is. Ez az információ hasznos lehet számára, ha esetleg minket megsemmisítenek.

Nem volt erőm Hesperusszal vitatkozni, főleg mert valahol belül tudtam, hogy tökéletesen igaza van.

– És mondott valamit?

– Purslane arra a véleményre helyezkedett, hogy bölcsen tennénk, ha figyelmen kívül hagynánk az üzenetet. E véleményének pedig kellő nyomatékot is adott.

Elmosolyodtam. Ez a Hesperus milyen finoman fogalmaz! Közben viszont utasítottam a *Tunyát*, hogy játssza le az üzenetet, és azonnal vetítse is ki a vezérlő mögötti sima felületre.

Egy arc jelent meg előttem.

Egy ismerős női arc. Mezereon volt az. Közülünk való.

– Remélem, Campionhoz beszélek – mondta. – Azt *hiszem*, igen. Igen, ez a te hajód, ezt bármilyen körülmények között felismerném. Már vagy egy tucatszor mondtam, hogy cseréld le, de most örülök, hogy nem tetted. Sajnálom, hogy rád támadtak, de túl későn vettelek észre. Kérlek, csak akkor válaszolj, ha már közelebb értünk egymáshoz. Téged már láthatnálak is, bár még egy fél naprendszer választ minket el egymástól, én viszont még álcázom magam, és csak remélem, hogy nem fogja el senki ezt az üzenetet. – Mezereon megnyalta száját, színtelen ajkát, mintha szomjas lenne. A család mércéjével mérve nem volt különösebben szép nő. A Gention-hasadványok legvonzóbb tulajdonságai – az arccsont, a különböző színű szemek, a száj formája – az ő esetében oly visszafogottan voltak jelen, hogy szinte már nem is lehetett észrevenni őket. A haját erősen hátrakötötte, olyannyira, hogy a homlokán a bőr teljesen megfeszült, akár egy dobhártya. Bíborszínű ruhát viselt, amely csak az egyik vállát takarta, a mögötte húzódozó, kijelzőkkel teli fal láttán pedig arra következtettem, hogy egy úrhajó fedélzetéről beszél. – Gondolom, tudsz a rajtaütésről – mondta. – Az imént még sztázisban voltam, úgy volt, hogy felébresztenek, ha valami rendkívüli dolog történik. Amikor az előbb a köpökobrával tüzet nyitottak, egyből tudtuk, hogy jött valaki. – Itt hirtelen eltorzult az arca a haragtól. –

De itt sem intéztek el mindenkit. Más hasadványok is vannak velem, néhányan, akiket sikerült még felszednem, amikor kitört ez az egész, de biztos vagyok benne, hogy még többen is bujkálnak a rendszer környékén. Sőt vannak foglyaink is. Viszont innen nem tudunk elmenni. Nem tudunk elrepülni. A hajtóművem nem működik. Lopakodva ki tudnék slisszolni a felhőből, de előbb-utóbb úgylis elkapnának.

Alig hallhatóan csúszott ki a kérdés a számon.

– Mit tehetnék?

Mezereon nehezen vette a levegőt.

– Az a helyzet, hogy fogy az időnk. Nincs már szinkrómánk, a sztáziskamrákban pedig már kilenc embert elvesztettünk. A hajóm a végét járja. Képtelen megjavítani magát, szinte csak a védőpajzs működik még rendesen. – Olyan mélyen nézett a szemembe, mintha látná, ahogy visszanezék rá, s mintha azt akarná, hogy én kapjam el elsőként a tekintetem. – Értesíts, ha megkaptad az üzenetet, akkor is, ha semmit nem szándékozol tenni. Most változtass egy kicsit az irányodon, hogy lássam, megkaptad. Meg kell bizonyosodnom, hogy eljutott-e hozzád. Ugyanis van még valami, amit feltétlenül tudnod kell, és még ha sorsunkra is hagysz minket itt, a család többi tagjával közölnöd kell. Említettem már a foglyokat. Fescue nem tudott róluk, ezért gondolom, hogy te sem. Az egyikből kiszedtünk valamit. Úgy hívják, hogy Grilse, a Marcellin-klán egyik hasadványa. Innen voltak tehát a homunkulusz-fegyverek. De azért ne hibáztasd mindjárt a Marcellineket. Úgy véljük, hogy Grilse és a barátai saját szakállukra dolgoztak. Ha tényleg te vagy Campion, akkor nem tudom, ez most hogyan fog esni... de Grilse szerint mindez a *te* műved. – Mezereon gyorsan megcsóválta a fejét. – Nem, nem úgy értem. Csak annyit akartam mondani, hogy a tudtodon kívül te magad indítottad el az események láncolatát. Te voltál a kiváltó ok. Miattad történt ez a támadás. Akár tudtál róla, akár nem.

– Hogy váltottam volna ki én a támadást? – kérdeztem döbbenten.

– Úgy mégis, hogyan, ha egyszer *itt sem voltam*?

Mezereon üzenetét továbbítottam Purslane-nek, mert azt akartam, hogy tudjon az állítólagos érintettségeről. Majd anélkül, hogy megvártam volna a válaszát, megkezdtem a fordulást. Nem sokkal ezután Hesperus is utánam fordult, és teljes sebességre kapcsolta,

hogy a hajójával az enyém elé tudjon állni. Eközben legalább ötezer G gyorsulást kellett kibírnia, ami messze túlmutatott minden általam ismert csillapítómező tűrészatárán. Kis idő múlva Mezereon újra jelentkezett.

– Köszönöm, Champion! Reméltem, hogy megfordulsz, de nem voltam biztos benne. Mindenesetre bármi is történjék... biztosíthatlak, hogy örökké hálás leszek neked. Tudom, szörnyű dolgokat mondtak rólad... sőt még én is, akinek pedig tudnia kellett volna. Nem ezt érdemelted. Te igazi ékköve vagy a családnak, az a férfi, akire mindannyian büszkék lehetünk.

– Akkor dicsérj, ha már kimentettelek – mondtam.

– Küldöm a pozíciókat – folytatta Mezereon. – Nem tökéletes, de ennél pontosabban nem tudom meghatározni. Ha közelebb érsz, a védőpajzsunk sugárzása alapján bemérhetsz minket. De majd irányítalak is. Viszont továbbra sem javaslom, hogy megpróbálj közvetlenül kapcsolatba lépni velem.

A konzolon számok jelentek meg. A nagy képernyőn pedig a felhő barna háttere előtt egy ikon villant fel. Mezereon pozíciója az eredeti jel forrásához képest mintegy tizenöt fokkal volt feljebb, valamivel mélyebben a porfelhőben. A jelenlegi gyorsulásommal nagyjából egy óra alatt tudnék odaérni. A szétporladt bolygó kódébe bámultam, abban az abszurd reményben, hogy pusztá szemmel előbb észreveszek valami rejtőzködő fenyegetést, mint a hajó végtelenszer érzékenyebb szenzorai.

Hesperus a rá nehezedő elképesztő tehetetlenségi erők ellenére is tudott beszélni.

– Valami köpökobrárt említett. Be kell vallanom, hogy ebben a kérdésben cserbenhagy a memóriám.

– Mennyit tud a féreglyukakról, Hesperus?

– Nem sokat. Annyit, hogy az Újjászüölök féreglyukakkal fiatalítják a csillagokat.

– Igen, mert másra nem is nagyon lehet használni őket. A féreglyukak isten humorérzékéről árulkodnak. Lehet, hogy az Elödök megtalálták a módját, hogyan lehet átküldeni rajtuk úrhajókat, vagy akár csak valamilyen információt, de még ha így is van, nekünk fogalmunk sincs róla, hogyan kell ezt csinálni. Anyagot viszont bele tudunk tölteni. Arra jók, hogy az egyik csillagból át tudjuk tölteni az

üzemanyagot a másikba, de aztán ennyi. Talán a géplények kitalálták, hogyan lehetne az anyagáramlásba információt kódolni, nekünk ez eddig nem sikerült. Még ha moduláljuk is az anyagfolyamot az egyik végén, a jelek a másikon kilépéskor akkor is elmosódnak.

– Mi is ugyanezzel a nehézséggel szembesültünk – mondta Hesperus.

– De a féreglyukakat pusztításra kitűnően fel lehet használni. Ha az Újjászüلők féregjáratainak csak az egyik végét kötjük egy csillaghoz. Ilyenkor a csillag üzemanyaga az üres térbe ömlik. Ezután már csak megfelelő gépezettel kell körülvenni a garatot, amellyel tetszés szerint lehet nyitni és zárni a csapot. A féreglyuk másik végével pedig csak a célra kell tartani. Tulajdonképpen olyan az egész, mint egy lángszóró.

– A másik végének ugyanabban a naprendszerben kell lennie?

– Nem feltétlenül. Lehet akár több száz fényévre is. Egy csillagra pedig több csapot, több garatot is fel lehet erősíteni.

– Gondolja, hogy több ilyen is van itt?

– Attól tartok, ezt képtelenség megállapítani. Talán azzal, hogy kilőttük azt az egyet, még csak nem is okoztunk komolyabb kárt. Lehet, hogy csak a szelepvezérlést bénítottuk meg, de félok, hogy elég gyorsan meg fogják javítani.

– Miért használna az ellenség féreglyukat, ha van homunkulusz-fegyverük is?

– Leginkább a távolság miatt. A köpököbrának sokkal nagyobb a hatótávolsága, bár a rombolóereje kisebb. A homunkulusz-fegyverekkel elég közel kell menni a célponthoz. Az agresszorok bizonyára már korábban elhelyezték őket a gyülekezőbolygón.

– Hogy tudták álcázni ezeket a fegyvereket?

– A szállítóhajókban.

– De a hajókat meglátták volna... – morfondírozott Hesperus.

– Ha viszont a klánhoz tartozó hajók voltak, vagyis ha Gentian-kódot sugároztak, senki nem fogott gyanút.

Hesperus egy darabig hallgatott. Nem hiszem, hogy azért, mert megdöbrent volna a feltételezésem, inkább úgy éreztem, ez a csend egyfajta elismerést sugall. A bizonyítékok fényében minden bizonnyal ő is hasonló következtetésre jutott.

A rajtaütést képtelenség lett volna megszervezni valamelyik

Gentian közreműködése nélkül.

A konzol újabb szignál beérkezését jelezte. Mezereon üzenete kizárólag egy sor koordinátát tartalmazott. A *Tunya* pályára állt, és megadta a várható érkezési időt. Fékezési idővel együtt még tizenkét perc.

– Champion! – szólalt meg Hesperus. – A világért sem szeretném megijeszteni, de látok valamit Mezereon mögött. Az előbb még nem volt ott. És bármi is legyen az, felénk tart.

A *Tunya* a lehetőségeit kimerítve a végsőkig csökkentette a szenzorok észlelési küszöbét, mivel most már független forrásból is megerősítést nyert, hogy van még valami a ködben. Néhány másodperccel később meg is jelent a kijelzőn. Egy elmosódott folt volt csupán, egy négyszögletes keretben. Mellette pedig az a szegényes adathalmaz, amit a hajóm össze tudott szedni róla. Az objektum kitűnően álcázta magát, és elég nagy is volt – öt-hat kilométer széles. Hesperusnak pedig igaza volt, valóban közeledett felénk.

– Ez valami nagy hajó lehet, esetleg egy nagy hajó homunkulusz-fegyverrel a fedélzetén, vagy maga az egyik fegyver – mondtam.

– Körülötte kisebb jelek is vannak... talán még több hajó.

Ebben a pillanatban megint megszólalt Mezereon hangja. Most már elég közel voltunk hozzá ahhoz, hogy a lehallgatás veszélye nélkül egy projekciót is meg tudjon jeleníteni. Az alak megjelent előttem, Hesperustól jobbra. Próbált elszánnak látszani, de a hangja remegését képtelen volt elnyomni.

– Azonnal fordulj vissza, Champion! Homunkulusz-fegyvert irányítanak rád. Ha most azonnal elfordulsz, és maximális gyorsulásra kapsz, még van esélyed. A nyomodba fognak eredni, de talán le tudod rázni őket.

A kommunikációs csatorna most már engedte, hogy válaszoljak.

– Nyilván abban bíztak, hogy a köpökobrával is el tudnak intézni, de ez nem jött be, mert én lőttem ki a fegyverüket.

– Szerencsére! – mondta Mezereon csillogó szemmel. – Ettől még nem fogják feladni, bár most már legalább tudják, hogy a Gentian-klán okozhat még meglepetéseket.

– Hát, nagyon remélem.

– Most pedig tűnj el! Megtetted, amit tudtál, de értelmetlen lenne

feláldozni magad. Elmondtam, amit tudtam. Bárcsak átadhattam volna neked a foglyokat, de...

– Egyelőre még itt vagyok – mondtam.

– Ha továbbra is a mentőakciót tartja helyes lépésnek – szólalt meg Hesperus –, akkor megpróbálom magamra vonni a figyelmet, és elérni, hogy rám irányítsák a homunkulusz-fegyvert. Nagy sebességgel elhaladok Mezereon hajója mellett, és megmutatom magam.

– Biztos benne, hogy ezt akarja?

– Már döntöttem. Három percen belül elérem Mezereont. Utána megváltoztatom a pajzsom sugárzását és a hajtómű által kibocsátott jeleket is, hogy magamra vonjam a homunkulusz-fegyver figyelmét. Még ha látja is magát az ellenséges hajó, kétlem, hogy egy közelebbi célpont csábításának ellen tudnának állni.

– Bárhogy is végződjék, Hesperus... ezért örökké hálás leszek magának.

– Akkor most elnémulok. Majd a csillagközi térben találkozunk, ha sikerül végre magunk mögött hagyni ezt az elátkozott helyet.

A projekció kicsit megremegett, majd eltűnt. Kettesben maradtam Mezereonnal.

– Jól láttam, hogy az előbb egy gépemberrel beszéltél? Hogy voltál képes szóba állni vele?

– Tele vagyok meglepetésekkel.

A következő három perc maga volt az örökkévalóság. Figyeltem, ahogy Hesperus nagy sebességgel megindul Mezereon felé, majd alig félmillió kilométerre elhalad mellette. Közben alaposabban meg tudtam nézni a közeledő objektumot és a kísérőhajókat is. Homunkulusz-fegyver volt, most már tisztán látszott: nem láttam rá rendesen, de a *Tunya* extrapolálta a teljes alakját. A finom, karcsú, virágszerű forma, a végén átlátszó, sárkányszárnyakra emlékeztető, erezett szíromlevelekkel kísérteties hűséggel szemléltette az adattárban rögzített tudásanyagot. Biztosan valamelyik hajónk gyomrában csempészték be, most viszont már nem kellett rejtegetni. Az egész vékonyka szerkezet rendkívül sebezhetőnek hatott. De a látszat csal. A mezővel megerősített és mezőpáncéllal védett fegyvert az én orsóhalaimhoz hasonló vontatók mozgatták, akár a tövissek a virág szárán, melyekből a fonathajtóművek jellegzetes sugárzása

áradt.

Amikor elhaladt Mezereon mellett, Hesperus megváltoztatta a védőpajzs szerkezetét, így mindjárt jobban is lehetett látni. Azonnal tüzet nyitott a homunkulusz-fegyverre és kíséretére, persze nem azért, mert ettől valami hatalmas eredményt remélt volna, hanem mert abban bízott, hogy ezzel rábírhatja a fegyvert, hogy viszonzza a támadást. A hajtóműve olyan erősen dolgozott, hogy a kibocsátott jelek alapján akár a naprendszer másik végéből is észlelni lehetett a helyzetét. Purslane is biztosan tudta, mit művel, bár azt valószínűleg nem sejtette, hogy pontosan mi forog kockán.

Egy perccel később megkezdtem a fékezést. A *Tunya* most eltekintett az ilyenkor szokásos óvintézkedésektől. A hajtómű felüvöltött, a csillapítók pedig jelezték, korántsem vehető biztosra, hogy képesek lesznek semlegesíteni a több ezer G erőhatást, és sikerül egyenesben tartaniuk a hajót.

Fintorogva mélyebbre húzódtam a fotelben, és jó erősen megmarkoltam a karfát, mintha ezzel bármi esélyem is volna, ha esetleg a csillapítók valóban felmondanák a szolgálatot.

Amíg a távolság a *Tunya* és Mezereon hajója között először néhány ezer, majd mindössze néhány száz kilométerre zsugorodott, alaposan szemügyre vettem a járművet, amelynek legénységét meg akartam menteni. Mezereon hajója igyekezett a körülményekhez képest jól álcázni magát, de azért csodát tőle sem lehetett várni. Az egész már csak egy vergődő roncs volt. Súlyos, valóban helyrehozhatatlan sérüléseket szenvedett. A rombusz formájú törzs hossza nem volt egészen egy kilométer, a szélessége pedig nagyjából kétszáz méter lehetett. Ahol korábban a hajtómű dolgozott, ott most tökéletes kör alakú lyuk tátongott, mintha egy óriás harapott volna ki egy darabot a hajótestből. A hajóorr felhasadt magtokra hasonlított. A borításon mindennél a találatokat vagy az ütközéseket idéző ezüstsínű kráterek éktelenkedtek, melyek mint krómosan csillogó virágok heverték az épségben maradt éjfékete részek előtt.

Mezereon viszont remekül feltalálta magát. A pajzsa egész jól működött még, úgyhogy a védőburokba több millió tonna törmeléklet és port gyűjtött össze. Ha valaki észre is venné a pajzsot, ez a porfüggöny továbbra is egyfajta fedezék lehetne, ráadásul néhány nagyobb törmelékdarabot sikerült úgy elrendeznie maga körül, hogy

azok egész jól álcázták a hajót. Közelről nézve az alakzat persze elég mesterkéltnek tűnt – hatalmas szikladarabok, amelyek egy miniaszteroida körül tolonganak, az egész középen pedig egy üveggolyó –, de bizonyára nem számított közeli kritikus szemrevételezésre.

– Most már nagyon közel vagyok hozzád – mondtam neki. – A rakteret már ki is nyitottam... ott bőven elfértek. Viszont ki kell kapcsolnod a pajzsot, és ki kell jönnötök az álcából.

– Félek. Olyan közel vannak, és ha most feladom a pozíciómat, ezután bármikor megtalálhatnak.

– Azt mondtad, hogy a pajzsod amúgy sem bírja már sokáig. Nem veszíthetsz semmit.

Ahogy befejeztem a ráközelítés utolsó fázisát is, és a fékezőerő mindössze néhány G-re szelődött, újra eszembe jutott Hesperus. Amikor megkezdte a folyamatos tüzelést a homunkulusz-fegyverre, a hajója kicsit imbolyogni kezdett. A támadás szemmel láthatóan nem volt hiábavaló, ugyanis két kísérőhajó mindjárt rá is vetette magát. Maga a fegyver viszont nem mutatta semmi jelét annak, hogy rá akarna harapni a csalira. A két kísérőhajó csaknem ugyanolyan gyorsan manőverezett, mint Hesperus.

A *Tunya* közvetlenül az utolsó álcaréteg mellett állt meg. Mezereon kikapcsolta a pajzsot, a hajója szép lassan megindult előre, és kikecmergett a védőburokba befogott törmelékek közül. Közben nekiütközött néhány nagyobb sziklának, amelyek újabb ezüstsebeket ejtettek a hajótörzsön, majd széthasadtak és elporladtak. A hajtómű vörösen felizzott, ami arra utalt, hogy valami nagyon nincs rendben vele. De most már amúgy is csak néhány száz métert kellett megtennie, utána végleg megpihenhet.

Két orsóhalat utasítottam, hogy próbálják meg úgy elrendezni a közelben a nagyobb törmelékeket, hogy valamelyest takarjanak minket a homunkulusz-fegyver elől. Ezek a kis járgányok elég intelligensek voltak ahhoz, hogy a feladatot közvetlen külső irányítás nélkül is meg tudják oldani. Hihetetlen gyorsasággal láttak munkához, és úgy röpködtek körülöttünk, hogy szabad szemmel alig lehetett látni őket.

Amíg az orsóhalak odakint szorgoskodtak, én a raktér bejáratát készítettem elő, és kikapcsoltam a hajó körüli védőpajzsot. Az

orsóhalak, mint aprócska szentjánosbogarak, igyekeztek a nagyobb sziklákat eltávolítani az útból, amelyeket Mezereon hajója hozott mozgásba. Hirtelen úgy tűnt, hogy a hajóroncs túl nagy, és mégsem fog beférni a rakterembe. Úgy éreztem, csúnyán elszámítottam magam.

– Állítsd le a hajtóművet – mondtam Mezereonnak. – Ez a lendület már elég lesz. A többit én majd megoldom.

Ebben a pillanatban olybá tűnt, hogy az égbolt fele felszakadt, és mögüle vakító fehérség tört elő. Mintha az éjszakai égbolt csak egy tojáshéj vékonyságú védőréteg lenne, amely mögött valami elképesztő fényesség rejtőzik. A felettem lebegő konzol máris kiírta a *Tunya* sérüléseit: a hajótest nagy része közepesen károsodott, és elvesztettük az egyik szentjánosbogarunkat is.

Mezereon képe villódzva újraéledt.

– Ránk löttek.

Bólintottam. Erre egyébként számítottam is.

– Eltaláltak?

– Azt hiszem, a törmelék felfogta a javát. Valószínűleg még kívül vagyunk a halálzónán. Veled mi van?

– Semmi olyan, amit ne lehetne rendbe hozni, vagy meggátolná a menekülést.

Abba inkább bele se mertem gondolni, mi lenne, ha a fegyver közelebb érne. Gyakorlatilag még csak nem is súrolt minket a lövés. Remegő kézzel figyeltem, ahogy Mezereon hajója bekúszik a raktérbe, s közben úgy éreztem, minden irányban csak néhány ångström szabad hely marad. A *Tunya* hangosan feljajdult, ahogy valami nekicsapódott az oldalának, de rendíthetetlenül haladt tovább a pályáján. Átkapcsoltam a külső kamerákra. Kintről úgy festett a jelenet, mintha egy ocsmány ragadozó bepréselné magát egy kisebb állat fészkebe. A sérülések mentén Mezereon hajójáról már le is szakadt néhány nagyobb rész.

Az égbolt mögött megint kifehéredett. Most talán még vakítóbb volt a fény, a hajó és a hangár rózsaszín sziluettként látszott a képernyőn. A *Tunya* közölte, hogy ezúttal komolyabb károsodást szenvedtünk. Az orsóhalak által felépített védőfalból kifordult az egyik nagyobb szikla. Az ellenséges fegyver felőli oldala vörösen izzott.

Mezereon hajója végre bejutott. Aktiváltam a védőpajzsot, és kiadtam a parancsot az indulásra. Mivel az orsóhalak száma tovább csökkent, a *Tunya* nem tudott olyan gyorsan gyorsulni, mint korábban. Ezért inkább úgy döntöttem, visszaveszek a pajzs erejéből, hogy a hajtómű is segíthessen a menekülésben. Ezer G gyorsulás mellett a sziklafal megnyugtató hirtelenséggel maradt el mögöttünk. Próbáltam bebeszélni magamnak, hogy már biztonságos távolságban vagyunk a veszedelmes fegyvertől, de ez korántsem volt így.

Amikor megint észrevettem a *Vespertinát*, láttam, hogy Hesperus teljes sebességgel a fegyver felé száguld, miután leírt egy olyan elképesztő hajtúkanyart, amely a legtöbb űrhajót, a bennük ülő emberi legénységről nem is beszélve, darabokra szakította volna.

– Hesperus! – suttogtam – Ne csináld! El tudunk menekülni így is!

Mintha egyáltalán hallott volna, vagy mintha hallgatott volna rám, ha hallott volna...

A fegyver ismét tüzelt. De most az égboltra ömlő fényfolyam olybá tűnt, mintha aszimmetrikusan kirojtozódott volna. Ahogy a fény elhalványult, egy sokkarú világító alakzat maradt utána. A fegyver léziót hozott létre: az ellenség valóban mindent megpróbált, hogy elpusztítson.

Amit én megtehettem azért, hogy túléljük, már megtettem. A *Tunya* a maximumon dolgoztatta a hajtóművet, hogy a lehető leggyorsabban eltűnjünk. Ha izgulok, attól nem lesz jobb semmi.

Mégsem tudtam elfordulni, amíg nem láttam, hogy mi lett Hesperusszal.

12. FEJEZET

– Láttad, hogy meghalt? – kérdeztem.

– Igen – mondta Champion.

– Sajnálom. Őt is és téged is.

A *Tunya* fedélzetén voltunk, egymás mellett feküdtünk. Magunk mögött hagytuk a törmelékfelhőt, és a szokásos utazósebességünkkel haladtunk a csillagközi térben. Amint Champion hajója megfelelő közelségbe ért, átvillantam hozzá. Oly szorosan átöleltük egymást, mintha csak nagyon rövid ideig maradhatnánk újra együtt, és bármelyik pillanatban ismét búcsút kellene vennünk egymástól, ha a világegyetem éppenséggel meggondolná magát.

Csókolóztunk, és a csókjainkat szenvedélyes, mohó felfedezési vágy követte, mintha az alatt a néhány óra alatt, amíg távol voltunk, teljesen el is felejtettük volna egymást. Levetköztünk, szeretkeztünk, félálomba merültünk, majd kezdtük előlről, mígnem mindketten boldog öntudatlanságba zuhantunk, elcsigázottan, de a szerencsés megmenekülés boldog emlékével a szívünkben. Most, hogy ismét ébren voltunk, úgy kapaszkodtunk egymásba, mint két kimerült úszó.

– Össze kéne hozzalak az új vendégeinkkel – mondta Champion hosszú szünet után, amely alatt megint majdnem elaludtam.

– Jól vannak?

– Megnéztem őket. Jelenleg csak Aconite és Mezereon vannak ébren. De a személyes találkozóval meg akartalak várni téged is. Kértem őket, hogy addig találják fel magukat a parkban.

– És mi van a fogollyal? Vagy foglyokkal? Megtudtál valami újat?

– Csak annyit, amit Mezereon már elmondott. Hogy ezt az egészet én robbantottam ki valahogy.

– Hát, akkor ezt vagy Mezereon értette félre, vagy a fogoly hazudott neki.

– És miért pont valami olyan hazugságot agyalt volna ki, amiben én is benne vagyok?

Erre nem tudtam mit mondani.

Megmosakodtunk, felöltöztünk, majd a hajón belül átvillantunk a *Tunya* parkjába. Igyekeztem elrejtetni előtte a szorongásomat, de közben az agyam lefuttatta az összes lehetőséget. Hogy állhat ez a támadás bármilyen kapcsolatban épp Campionnal, aki csak jelentős késéssel érkezett volna meg az egyesülésre?

Ennek egyszerűen nem volt semmi értelme, hacsak az a bizonyos „kiváltó ok” nem az előző egyesülésen történt. Más szóval a válasz benne lesz Campion szalagjában. Ha viszont valóban erről van szó, akkor egy olyan ellenséggel állunk szemben, aki attól sem riadt vissza, hogy a halálunkat egy teljes körúton keresztül előkészítse, ami pedig hosszabb idő, mint ameddig némelyik bolygóhoz kötött civilizáció egyáltalán fennmarad.

Ez a valaki tehát olyan türelmes, akár egy kígyó.

– Ez az egész valahogy az Őrzőkhöz vezethet vissza – mondtam.

Campion kinyitotta a parkot körülvevő falba vájt ajtót.

– Mi közük lenne az Őrzőknek bármihez is?

– Gondolj csak bele! Ha nem kerested volna fel az Őrzőket az előző körutadon, nem varrták volna a nyakadba dr. Meninxet, hogy vidd el hozzájuk őt is. Ha nem kellett volna dr. Meninxet leszállítanod, nem mentünk volna vissza a Scutum-Crux spirálkarnak abba a szektorába. Se kentaurusok, se Ateshga – és valószínűleg nem is késtünk volna el az egyesülésről.

– És persze nem találkoztunk volna Hesperusszal sem, aki még mindig ott raboskodna Ateshgánál.

– Érted, hogy mire akarok kilyukadni?

– Azt még mindig nem fogom fel, hogy mindennek mi köze ahhoz, amit Mezereon mondott.

– Talán semmi. De ha ezek az események mind azért következtek be, mert meglátogattad az Őrzőket, honnan tudhatjuk, hogy ez a látogatás nem váltott-e ki valami mást is? Egy körúttal ezelőtt ez volt a szalagod központi magja. És mi van, ha volt valami olyan részlet az emlékeid között, aminek köze van az Őrzőkhöz, és ami valakinek nagyon nem tetszett?

– Milyen részlet?

Campion néha tényleg fárasztóan lelassult.

– Mit tudom én! De amíg nincs jobb ötleted, nem kellene esetleg ezt az eshetőséget is átgondolni?

– De ahhoz át kellene néznünk a szalagomat! – mondta Campion, mintha ez valami leküzdhetetlen akadály lenne. – Talán jobb lenne előbb meghallgatni a foglyokat.

Campion hajóján az összes hely közül a parkot szerettem a legjobban. Egy magas, borostyánnal benőtt kőfalból nyíló kapun léptünk be. Majd egy kanyargós ösvényt követtünk, amely szobrokkal, napkorongokkal, vízórakkal, szélcsengőkkel, elegánsan mozgó szoborkompozíciókkal és csobogó szökőkutakkal díszített mezőn vezetett át egy kis ligetig. Középuött kerek, kúpfedeles faház állt, körülötte vizesárok, amely parányi tavacskához kapcsolódott, felette pirosra festett kínai híd ívelt át.

Odafent az ég ugyanolyan felhőtlen és zománckék volt, mint amelyet sok százezer bolygóról lehet látni. Maga a park és az örökké tartó délutáni napsütés kellemes légköre soha nem változott. Olyan csillagok is látszottak az égen, amelyek akkor még nem is léteztek, amikor a lábunk alatt lévő talaj készült. És voltak olyanok is, amelyek akkor még fényesen ragyogtak, de most már halott gázfelhők formájában nyújtóznak a sötétben. Időközben számtalan civilizáció virágzott fel, tartotta magát a teremtés koronájának, és vált aprócska lábjegyzetté a történelem lapjain.

Mezereon és Aconite az egyik padon üldögéltek a nyári lakban, köztük egy tálca hevert, rajta étel és bor.

– Szia, Purslane! – mondták szinte egyszerre, ahogy beléptem az árnyékos belső térbe.

Campion szorosan mögöttem jött.

– Örülök, hogy mindketten túléltetek – mondtam.

– Hát, nem tudom, túléltek? – kérdezte Mezereon Campiontól.

Rövid, szőke haja volt, a színe a napszítta szalmára és pelyvára emlékeztetett, a bőre csaknem áttetsző, az arcán izlésesen elhelyezett mézszínű szeplők sorakoztak.

– Attól tartok, még nem mondhatok semmi biztosat – válaszolta Campion. – Egyre nő a távolságunk az ellenségtől, de csak akkor fogom biztonságban érezni magam, ha ez a naprendszer nem lesz más számunkra, csak egy rossz emlék.

– Én meg azt akartam még kérdezni... – szólalt meg Aconite, és közben a szájához emelte a talpas poharát. Izmos, sötét bőrű férfi volt, fekete, nem éppen szokványosan nyírt szakállal, és az egyik

fülében csilingelő fülbevaló-karikákkal. – ...Más is életben maradt a rendszerben? Amíg ott voltunk, mi nem mertünk üzenetet küldeni a felhőbe, nehogy eláruljuk a pozíciókat.

– Ha voltak is más túlélők – mondta Champion –, én nem hallottam felőlük. Sajnálom. Szívesebben szolgáltam volna valami jobb hírrel.

– Nem a te hibád, öreg.

– Az egyetlen túlélő még, akiről tudunk, az Fescue – mondtam, és elhelyezkedtem a szemben lévő padon. Lerúgtam a cipőmet, a térdemet felhúztam a mellemhez, és a két karomat átfogtam a sípcsontom előtt. – Belefutottunk a vészjelzésébe. Megpróbált lebeszélni minket arról, hogy bemenjünk a felhőbe, de úgy döntöttünk, mi azért bemerészkedünk.

Mezereon Aconite-ra pillantott, majd rám nézett.

– Akkor eszerint nem tudjátok, mi lett Fescue-val.

– Meghalt – mondta Aconite. – Ő még itt maradt, amikor a legtöbb túlélő már elhagyta a rendszert. Azt az üzenetet valószínűleg közvetlenül a halála előtt küldhette.

Ez a hír eléggé mellbe vágott. Eddig valahogy magától értetődőnek vettem, hogy Fescue még életben van, különben hogy tudott volna figyelmeztető üzenetet küldeni, ha nem élte volna túl a támadást?

– Hogyhogy? – kérdeztem. – A hajtóművével volt baj?

Mezereon lemondóan csóválta apró, szőke fejét.

– Fescue megpróbálta valamivel elterelni az ellenség figyelmét, hogy mi, többiek addig el tudjunk menekülni. Ha akart volna, megmenekülhetett volna. De a klán fontosabb volt neki.

– Félreismertem – mondtam.

– Nem csak te – nézett maga elé Champion szégyenkezve.

– Jól van, ne érzélgősködjünk! – mondta Aconite. – Örülünk, hogy mi túlértük, így legalább megemlékezhetünk róla. A jövőben majd mély tisztelettel ejtjük ki a nevét, ahogy ilyenkor mondani szokás. Igazán büszkéek lehetünk rá! – veregette vállon bátorítóan Campiont. – Nem így van, öregem?

– De – mondta Champion.

Mezereon töltött magának még egy kis bort, Aconite pedig egy kenyérszelet héját rágcsálta. Odakint madarak csiviteltek, enyhe szellő simogatta a pázsitot az aprócska vizesárok partján.

– És ti most csak ketten vagytok? – kérdeztem.

– Mi vagyunk ébren – mondta Aconite. – Hárman alszanak: Lucerne, Melilot és Valerian. Na meg persze a foglyok.

Campion odahajolt, hogy levegyen egy grépfrútot a tálcáról.

– Egyébként mindenetek megvan, nincs szükségetek valamire? Orvosi ellátásra vagy ilyesmire?

A két új vendégünk egy pillanatra egymásra nézett, majd Mezereon válaszolt mindkettőjük nevében.

– Nem, minden oké. Elég izgalmas volt, de a hajó remekül gondunkat viselte. Ha nem lett volna elég élelmünk, vagy valamelyik létfenntartó berendezés elromlott volna, akkor tartós sztázisba feküdtünk volna. De szerencsére erre nem került sor.

– A támadás óta végig ébren voltatok? – kérdeztem.

– Bele is örültünk volna a feszültségbe, ha időnként nem tudtunk volna sztázisba vonulni – mondta Mezereon. – Felváltva aludtunk. A hajót pedig arra utasítottuk, hogy azonnal ébresszen minket, ha bármi szokatlant tapasztal. Ugyanígy Lucerne-t vagy a többieket is felkelthette volna, de véletlenül épp mi voltunk soron.

– Talán nem a legszerencsésebb, hogy most hozom szóba – mondta Champion –, de arra jutottunk, hogy a fegyvereket biztosan nagyon jól elrejtették, különben nem tudták volna ilyen közel csempészni őket az egyesülés helyszínéhez.

– Úgy érted, hogy egy hajó fedélzetén? – kérdezte Aconite.

– Engem is elborzaszt ez a gondolat, de...

– Igazad van. Három ilyen fegyver volt, meg a köpőkobra a Saffron, Scabious és Tare hajójának fedélzetén. Viszont nekik nem volt benne a kezük. A hajóikat valószínűleg elrabolták, és feltörték a klán protokoll-kódjait. – Aconite mindvégig úgy nézett Championra, mintha más magyarázat nem is létezhetne, mintha másképp gondolni kész eretnokség volna. – Az képtelenség, hogy ők maguk *bűnrészesek* lettek volna. Ha erre célzol...

– Szerintem egyelőre jobb, ha nem zárunk ki semmit – mondta Champion.

Mezereon az orrán át levegőt véve nagyot sóhajtott.

– Szerintem is, Aconite. Talán tényleg szembe kell néznünk azzal, hogy a klánból is benne volt valaki. Még Fescue is gyanakodott erre. Nem bírta felfogni, hogy a magánhálózatunkba hogy lehetett belső

segítség nélkül betörni.

– Az, hogy valaki benne van, még nem jelenti azt, hogy tudja is magáról, hogy benne van – jegyezte meg Aconite, majd elutasító mozdulattal felemelte a kezét. – De ezen most ne veszekedjünk! Ha elértük a bázist, lesz még időnk bőven, hogy kellemetlen kérdéseket tegyünk fel egymásnak. Ha pedig megfelelő bizonyítékokat találunk, én biztosan nem fogok szemet hunyni felettük.

Magam is vettem egy szelet kenyeret.

– Ahogy én sem.

Mezereon megsimogatta Melilot kriofágjának acélszürke borítását.

– Fel kellene ébresztenünk őket. Így egyeztünk meg arra az esetre, ha változna a helyzet.

– Inkább várjunk még! – ellenkezett Aconite. – Legalább addig, amíg nem lesz biztos, hogy megmenekültünk.

– Akkor legalább vigyük át őket a *Tunyára* – mondta Champion. – Ott már úgylis alszanak jó páran, egy-kettővel több vagy kevesebb igazán nem számít. De könnyebb szemmel tartani őket, ha egy helyen vannak.

– Nem úgy volt, hogy többet nem veszel fel vendégeket? – vigyorgott Mezereon.

– Hát, most így alakult – mondta Champion.

A foglyokat a hasadványoktól elkülönítve egy másik teremben tárolták. Mezereon odalépett az első sztáziskamra elé, egy darabig elidőzött a nehéz retesszel, majd szélesre tárta a díszes rézajtót. Mögötte egy régi állványzat húzódott, több védőpajzzsal, amelyek együttesen egy védőburkot hoztak létre. Mivel a burok szinte teljesen átlátszó volt, leginkább olyan üveggolyóra hasonlított, amelyben egy egész trón is elfért. A burok belsejében egy másik állvány lebegett, rajta időkompresszoros szerkezetek. Ezek egy második, skarlátvörös burkot tartottak fenn. Ebben a burokban szék lebegett, élei kissé lekerekítve, hogy ne lógjon ki a mezőből. Ezen a magas karfájú széken egy megkötözött ember ült. Nagyjából olyan élettelennek tűnt, mint egy hologram, mégsem volt halott, és nem is volt hologram.

– Ez az a bizonyos Grilse? – kérdeztem, mert még emlékeztem, hogy mit mondott Mezereon.

– Legalábbis úgy tudjuk – mondta most. – Létezett egy Grilse a Marcellin-klánban, több körúttal ezelőtt. És tudjuk, hogy a Marcellin-klán dolga volt eltüntetni a homunkulusz-fegyvereket. De amíg be nem jutunk az agyába, nem tudhatjuk biztosan.

– Hogyan kaptátok el őket? – kérdezte Campion.

– Néhány hasadvány kitört a rejtkehelyéről, és kijutottak a csillagközi térbe – mesélte Mezereon. – Az agresszorok megpróbálták megállítani őket, tényleg komolyan gondolták, hogy egyikünk sem hagyhatja el élve azt a naprendszert. Fescue viszont elfogott egy agresszor-hajót, és sikerült olyan súlyos károkat okoznia benne, hogy a többi Gentian el tudott menekülni. Szerintem Fescue soha nem tudta meg, hogy voltak még túlélők az agresszorok hajóján. Ugyanis ő addigra már halott volt, mire a hajót bevontattuk.

– Hogyhogy bevontattátok? – ráncolta a szemöldökét Campion.

– A sérült jármű a hajóm közelébe sodródott. Abban bízunk, hogy talán vannak rajta fegyverek vagy olyan ellátmány, aminek még hasznát vehetjük. Ezért aztán úgy döntöttünk, hogy kikapcsoljuk a pajzsot, és kiküldünk egy siklót. Elég kockázatos volt, és nehogy azt higgyétek, hogy nem vitatkoztunk rajta eleget. – Aconite-ra pillantott. – Én ellene voltam, elismerem. De mint kiderült, mégiscsak ez volt a helyes döntés. Nem sok mindennek tudtuk hasznát venni abból, amit a roncs fedélzetén találtunk, de szereztünk négy foglyot. – Gúnyos mosoly. – Gyáva férgek voltak. Ha lett volna bennük egyetlen atomnyi bátorság, akkor inkább megölték volna magukat, semhogy a mi kezünkre kerüljenek.

– Egyből sztázisba nyomtuk őket – vette át a szót Aconite. – Ezek elég régi kamrák, de jobb híján megfeleltek. Ha a fedélzeti idősíkban maradtak volna, fennállt volna a veszély, hogy meglógnak, értesítik a többi támadót, vagy öngyilkosok lesznek.

– És mi történt, mielőtt bezártátok őket? – kérdeztem.

– Amennyire tudtuk, kikérdeztük őket – válaszolta Aconite. – De nem sokra mentünk velük.

– Kivéve ezt a Grilse-t – mondtam.

– Az már azután történt, hogy betettük. – Mezereon megérintett egy részt az ajtótól balra, mire egy műszerfal jelent meg. Rajta nehéz

rézgombok, rézkarcokkal díszített skálák és kijelzők. A legfontosabb egy kar volt, amelyet fokbeosztásos íven lehetett mozgatni balról jobbra. Akar jelenleg négyötödig jobbra állt, a százezres értéknél. Azaz egy másodperc a sztáziskamrában egy napnak felelt meg a fedélzeten. A logaritmikus vezérlőt ütközésig is ki lehetett tolni jobbra, ami egy a millióhoz arányt jelentett volna, de ezt a beállítást csak súlyos vészhelyzetben alkalmaztuk. – Most már biztonságban van – pillantott Mezereon a Marcellinre –, de amikor deaktiváltuk a mezőt, akkor volt egy kis gond. Olyan szintre süllyesztettük a küszöböt, hogy már belekerült a szinkronia hatókörébe, így személyesen is tudtunk vele beszélni, de persze azért nem akartuk eltúlozni a dolgot.

– Eszemben sincs hibáztatni benneteket – mondtam. – És mi van a többiekkel?

– Legalább akkora veszélyben vannak ők is. Grilse kamrája még a legjobb, a másik három sokkal rosszabb állapotban van. – Mezereon eltüntette a műszerfalat, és visszacsukta a mintázott ajtót. – Én azt mondanám, hogy csak akkor hozzátok ki, ha már elértük a Belladonna-bolygót. Ott legalább remélhetünk némi műszaki segítséget a család többi tagjától.

– Mármint a család azon tagjaitól, akik még megmaradtak – mondtam.

– Miért? Szerintem a bázison még egész sok Gentiannal találkozhatunk – ellenkezett Mezereon. – Mondhatod, hogy naiv vagyok. De ha ebben nem hinnék... akkor végeznék magammal. Itt helyben.

– Ezzel mindannyian így vagyunk – szólalt meg Campion.

Aconite odafordult hozzá.

– Elmondtad Purslane-nek, hogy mit mesélt nekünk Grilse?

– Igen, tudja.

– És mit gondoltok?

– Szívesen elbeszélgetnék én is ezzel a Grilse-zel – mondta Campion.

Aconite megint csak vigyorgott.

– Ne aggódj! Arra lesz még alkalmad bőven!

– Én hiszek Grilse-nek – mondtam. – Nem valami kellemes igazság, de miért találna ki ilyesmit, ha nem lenne semmi alapja? Ez

persze egyáltalán nem azt jelenti, hogy Champion benne lett volna ebben a támadásban.

– És dr. Meninx? Ő mit mond minderre?

– Hát, nem sokat – mondta Champion.

– Meghalt – világosítottam fel őket. – A tartályával volt valami.

Aconite megborzongott.

– Ez aztán az időzítés, öregem!

Champion háritóan emelte fel a kezét.

– Nem én tehetek róla! Szigorúan megtiltotta, hogy a tartálya közelébe menjek, és én ehhez tartottam is magam.

Aconite barátságosan hátba veregette.

– Ha nincs ellene kifogásod, megnézném én azt a tartályt. De az alapján, amit eddig megtudtam az akvatikusról, el tudom képzelni, hogy milyen: egy rozsdás csotrogány az egész, nincs olyan alkatrésze, ami ne lenne legalább egymillió éves, és szinte könyörög, hogy elromolhasson...

– Kösz! – mondta Champion döbbsen.

– Látod, mégiscsak hasznát veszed – mondta Mezereon.

Ebben a pillanatban meghallottam az *Ezüstfény* suttógó hangját a fejemben. Fontos üzenete volt számomra.

A kijelző egy négyszögletes térmetsetet mutatott, amelyet a vékony zöld vonalak rácsozata apró kockákra osztott fel. A metset egyik végén két hajó jelent meg, amelyek elég közel voltak egymáshoz, hogy egyetlen objektumnak látsszanak. A másik végén egy elmosódott fényudvar tűnt fel, amely a naprendszer heliopauzáját jelezte, melyet épp most hagytunk magunk mögött. Ez volt az a határ, amelyen túl a csillag gravitációs mezője, illetve egyéb hatásai már elhanyagolható mértékre csökkentek, azaz innentől valóban a csillagközi térben haladtunk tovább. A négyszögletű metset közepe tájékán annak a három hajónak az ikonját láttuk, amelyek azóta üldözték Championt, hogy kiszabadította Mezereont és a többieket.

– Erről a három hajóról már korábban is tudtunk – mondta Aconite. – Lehet, hogy kicsit nehéz a felfogásom, de nem igazán értem, hogy ez most miért olyan izgalmas.

Nem sokkal ezelőtt átvillantunk az én hajómra. Most mind a

négyen az *Ezüstfény* hídján álltunk a központi kijelző körül.

– A három közül az egyik valamivel a másik kettő előtt halad – mondtam. – Ezért olyan izgalmas.

Aconite megvakarta az állát.

– Most, hogy mondod, ez tényleg furcsa egy kicsit.

A három ikon egy egyenlő szárú háromszöget rajzolt ki a képernyőre, melynek csúcsában a magányos hajó haladt. Óriási tempóval gyorsultunk, elég volt csak néhány percig figyelni a képet, melyen a rácszat komótosan balról jobbra csúszott, a magnetopauza foltja pedig lassan a keret szélére sodródott, és eltűnt a képről.

– Ha lenne tartalék energiájuk, akkor már biztosan bevetették volna – mondtam. – Csak egy magyarázatot tudok elképzelni. Tudom, *Campion*, hogy láttad, amint megsemmisül, de ez a harmadik hajó csakis a *Vesperina* lehet. Eszerint mégiscsak túlélte valahogy a támadást.

– Miután telibe kapta egy homunkulusz-fegyver?

– Azt nem mondom, hogy egy karcolás sincs rajta.

– De közvetlen rádiókapcsolatok nem volt Hesperusszal, ugye? – kérdezte Mezereon.

– Nem. Csak a vészjelzés, amelyet a hajóba táplált. Ezt pedig egyedül Hesperus tudta leadni.

– Lehetséges, hogy valaki feljutott a fedélzetre, és feltörte a kódot? – kérdezte Aconite.

– Elméletileg igen, de akkor annak a valakinek nagyon okosnak és nagyon gyorsnak kellett lennie, és természetesen az is kellett hozzá, hogy Hesperus valamilyen oknál fogva ne iktassa ki a jelzőberendezést, jöllehet biztosan tudta, hogy elkapták.

– Szóval lehet, hogy tényleg ő az. De nem tudhatjuk biztosan – mondta Mezereon.

– És addig nem is fogjuk biztosan tudni, amíg ki nem nyitjuk a *Vesperinát*.

Aconite aggodalmas arccal nézett rám.

– Vagyis várjuk meg, amíg utolér, aztán majd meglátjuk?

– Nem fog utolérni. Gyorsabbak vagyunk nála, és hacsak a hajtóművünk nem hibásodik meg, ez így is marad. Lehet, hogy van még néhány pszeudolöket a tarsolyában, de jelen körülmények között nem nagyon hiszem.

Mezereon az ajkába harapott.

– Akkor meg nincs mit tenni.

– Hacsak vissza nem megyünk érte – mondta Campion.

– Azért küldi ezt a jelet – bólintottam –, mert szüksége van a segítségünkre. Önfeláldozóan mellénk állt a bajban, most nem fordíthatunk hátat neki.

– Javítsatok ki, ha tévednék – mondta Aconite –, de nem az van, hogy ha megfordulunk, vagy akár csak lassítunk egy kicsit, akkor megint a támadóink hatókörében leszünk?

– Van más lehetőség is – mondtam. – A rakteremben elég sok hajó van, ezek közül némelyik sokkal nagyobb gyorsulásra képes, mint a *Tunya* vagy akár az *Ezüstfény*. Ezt persze nem tudják a végtelenségig tartani, de arra elég lehet, hogy felvegyük Hesperust, és visszahozzuk.

Mezereon kételkedően nézett rám.

– Ezt tényleg meg lehet csinálni? Mert elméletben valóban szép ötlet..., de azért ez így elég necces lesz.

– Igen, meg lehet csinálni – mondtam, és már mutattam is a kijelzőn. Egy kis pont indult meg az *Ezüstfénytől* a *Vespertina* felé. Az ellenséges fegyverek feltételezett hatókörét tojás formájú ívekkel ábrázoltam, a méretet illetően pedig abból indultam ki, hogy nincs náluk olyan fegyver, amely egy homunkulusz-fegyver vagy egy köpökobra erejével bírna. – Ha Hesperus továbbra is tartja ezt a gyorsulást – magyaráztam –, fel tudjuk venni, anélkül hogy az ellenséges hajók lőtávolságába kerülnénk. Utána visszajövünk az *Ezüstfényre*, és megyünk tovább maximális gyorsulással. Az ellenséget így is le fogjuk tudni rázni, aztán már nyugodtan megcélozhatjuk a bázisbolygót.

– Azért nem mondanám, hogy nem kockázatos – jegyezte meg Mezereon.

– Ha levegőt veszel, az is kockázatos – vontam meg a vállam.

– Nem arról van szó, hogy én ne akarnám megmenteni – mondta Aconite –, de innentől minden lépésünket a klán fennmaradásának fényében kell mérlegelnünk. A hősködés pedig ebbe nem nagyon fér bele.

– Az igaz – válaszoltam –, de abban is biztos vagyok, hogy ha ezt most nem tesszük meg Hesperusért, utána már nem lesz jogunk

Gentiannak nevezni magunkat.

– Mindenesetre a klánt magát ezzel nem veszélyeztetjük – mondta Champion a két vendég felé biccentve. – Purslane és én egyetértünk: ti visszamentek a *Tunya* fedélzetére, amíg Purslane és én elvisszük az egyik hajót az *Ezüstfény* hangárjából. Az *Ezüstfény* kicsit lemarad, hogy a másik hajóval könnyebben utolérjük, de aztán, ha visszaértünk, megint rákapcsolunk.

– Mindketten visszamentek Hesperusért? – kérdezte Mezereon.

– Erről már korábban is beszéltünk. Mivel egyikünknek sem tetszik különösebben az a gondolat, hogy a másik nélkül kelljen élnie, ez a legjobb megoldás.

– De van még egy másik lehetőség is – jegyezte meg Aconite, mintha csak most merült volna fel benne a gondolat. – Ha ez a Hesperus tényleg ilyen sokat tett a klánért, mint ahogy mondjátok... akkor mindannyian tartozunk neki azzal, hogy megmentjük, nem csak ti. Jobb, ha én megyek érte.

– Szó sem lehet róla! – szögezte le Champion.

– Azok után, amit tettetek értünk? Hát, én ezt másképp látom, öregem. – Már épp meg akartam szólalni, de Aconite határozottan leintett. – Ne is próbálj meg lebeszélni, Purslane! Már döntöttem.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Mezereon alig hallhatóan.

– Biztos – bólintott határozottan. – Komolyan mondtam. Melyik hajóra gondoltál, Purslane?

– Van egy kis peremőr-vadászom.

– Jól hangzik.

– Bolygóalapú időszámítás szerint már vagy hárommillió éve nem használta senki. Nem gond?

– Ezeket a gépeket az örökkévalóságnak építik. Csak mutasd meg, hol kell ráadni a kakaót!

Ugyanolyan gyorsan bukkant elő újra, mint ahogy eltűnt. Az egyik pillanatban még a hangárban álltam és a Doppler-effektus miatt vörös fényben hunyorgó csillagokkal teleszórt fekete űrt bámultam, a másikban pedig már egy krómozott, fekete peremőr-vadász közeledett felénk, mintha csak most kristályosodott volna ki a semmiből a hajóm farvizén. Champion, Mezereon és én máris a

fedélzeten voltunk, amint a vonósugár a helyére húzta a hajót. Ekkor tudtuk meg, mi történt Hesperusszal.

– Még élt, amikor rátaláltam – mondta Aconite. – Kicsit még mozgott, és felfogta, hogy érte jöttem.

De hogy Hesperus most is tudatában volt-e bárminek is, annak semmi jelét nem tapasztaltuk. A feje nem mozdult, de még az „arcizmai” sem rándultak. A türkiz és jászpe színeiben csillogó szeméből sem sugárzott az értelem fénye. Egyvalami utalt csak arra, hogy valami csoda folytán még mindig életben lehet: a koponyáján található átlátszó lemezek mögött továbbra is mozogtak a fények. Bár meglehetősen lassan, és a színük is elég sápatagnak tűnt. Mint hamvadó parázs táborút után.

Ugyanakkor komoly akaraterőre volt szükség ahhoz, hogy leadja a vészjelzést.

Mégsem a mozdulatlansága volt leginkább zavarba ejtő. Ha azok a fények nem világítottak volna, én akkor is meg lettem volna győződve róla, hogy a mélykómának megfelelő állapotba helyezte magát, hogy biztosabban meg tudja óvni a legfontosabb funkcióit, amíg a segítség megérkezik. De nem is láthattuk már az egész testét. A bal fele szinte teljesen eltűnt, vagy inkább egy alakatlan, fekete és aranyszínű fémes masszává változott, amely részben úgy festett, mintha a teste folytatása lenne, részben viszont mintha a hajójából kiszakadt alkatrészek fúródtak volna a testébe, és olvadtak volna össze vele. A hajó eltűnt, bár azok a tiszta, fémesen csillogó felületek, amelyekből Aconite kiszabadította, még mindig jól látszottak.

– Nem volt időm sokáig agyalni – mutatta Aconite, mintha a tettei magyarázatra szorulnának. – Épp csak ki tudtam szabadítani.

– Közben változott valami? – kérdeztem.

– A fények mintha kicsit eltompultak volna, de már azelőtt sem voltak valami meggyőzőek. Nem tudom, hogy ez az olvadt izé életben tartotta vagy inkább szép lassan kinyírta volna.

– Valószínű, hogy amikor a hajó megsérült – morfondírozott Campion –, az önjavító részlege becsavarodott. Szerintem Hesperus valahogy belefuthatott, mert nagyon úgy néz ki, mintha a hajó próbálta volna meg helyrehozni a mátrixának megfelelően, miután tévesen valamelyik saját meghibásodott alkatrészének nézhette.

– Akkor viszont nem kellett volna leválasztanom a hajóról.

– Hesperus okkal küldte nekünk azt a jelet – mondtam. – Valószínűleg tudta, hogy nem bírja sokáig tartani az üldözőitől a távolságot. Bárhogy is végződjék, azzal, amit tettél, még mindig növelted a túlélési esélyeidet.

– Hát, remélem.

– Bár azt el sem tudom képzelni, hogy ebből hogyan szabadítjuk ki – mondta Champion csípőre tett kézzel, akár egy kertész a virágágyása felett.

– Szerintem az lesz a legjobb – javasoltam –, ha sztázisba tesszük, és amint alkalmunk nyílik rá, átadjuk a Gépnépnek.

– Nem tudom, hogy van-e akkora sztáziskamránk, amiben elfér – mutatott rá Champion. – És nem hiszem, hogy le kéne faragni belőle néhány kiálló részt, csak azért, hogy beférjen.

Hosszasan néztem, ahogy a fények lassan változnak Hesperus fejében.

– Így azért mégsem hagyhatjuk!

– Nem is fogjuk – mondta Champion. – Leszkenneljük, ahogy mondtad, és ha van bármi, amit megtehetünk, amiben biztosak lehetünk, hogy nem árt neki, akkor azt megteesszük. Ha viszont erre nincs lehetőség, akkor várnunk kell, amíg el nem érünk a Belladonnára. És akkor már csak abban kell reménykednünk, hogy ott találkozunk egy másik gépemberrel, aki valamelyik másik túlélő vendége volt, ő aztán már tudni fogja, hogy mit kell csinálni.

– És ha nem találkozunk eggyel sem?

– Mi sem vagyunk csodatevők – mondta halkan. – Megtettünk minden tőlünk telhetőt. Ennél többet senki nem kérhet.

A szkennerek nem szolgáltak semmi biztatóval. Az összeolvadt fekete és aranyszínű külső alatt összetett, egymásba szövődő struktúrákat találtunk, Hesperus és az űrhajó szorosan összekapcsolódtak. A bal oldalán, az élő karját is beleértve, szinte semmi nem őrizte meg az anatómiai integritását. A kinövésekben volt némi aktivitás, artériás energia és anyagáramlás, ami arra utalt, hogy bizonyos folyamatok továbbra is működtek a testében. Aconite szerencsére nem ezeket a részeket vágta át, de nagyon valószínű,

hogy ha ezek után még bármitől megpróbáltuk volna megszabadítani, az inkább csak ártott volna neki.

Mindennek ellenére a belsőjében továbbra is voltak gondolkodásra utaló jelek, sőt még annak is megtalálta a módját, hogy kommunikáljon velünk, bár csak egészen rövid ideig. Abban bízva, hogy az ellenséges hajókat most már tisztos távolságban magunk mögött hagytuk, és képtelenek voltak követni minket, egy ideje már a Neuma, azaz Belladonna-menedék felé tartottunk. Én vettem észre elsőként, a rendszeres, bár egyre csüggedtebb próbálkozásaim alkalmával, amelyek során az öntudat valamilyen apócska jelét kerestem benne. Épp a szemébe néztem, és a rácsozott ablakokra, amikor az arcélén egy aprócska rándulásra lettem figyelmes. Lenéztem, és láttam, hogy a jobb keze – a látható keze – könyöktől lefelé remegni kezdett, mintha valami görcs rángatná, közben a teste többi része meg se moccant.

A hüvelykujja korábban még nem mozgott.

Egy kis idő után beugrott, hogy Hesperus annak idején belevéselt valamit a borospoharába. Mivel volt egy olyan érzésem, hogy csak nagyon rövid ideig marad fenn ez a tiszta állapota, gyorsan odarohantam a legközelebbi realizátorhoz, és készíttettem egy borospoharat. Úgy nyomtam a kezébe, hogy a hüvelykujja ráfeküdjön a felületre. De a hüvelykujja csak egy függőleges vonalat vésett az üvegbe, amely minden egyes vonástól egyre mélyebb lett.

Az arcába néztem, hátha ki tudok hámozni belőle valami utalást, valamit, ami alapján hirtelen mindent megértek. Aztán eszembe jutott, hogy a poharat közben forgatta is a kezében, amíg, mint valami lézersugár, egymás után karcolta bele az aprócska vonalakat. Óvatosan megfogtam a poharat, miközben a hüvelykujja továbbra is szorgalmasan dolgozott, és elkezdtem forgatni, amilyen lassan és amilyen egyenletesen csak tudtam. Aztán *valami* tényleg elkezdett kirajzolódni. Nem pusztán egy vonal, hanem valami halványan derengő alakzat, ami viszont annyira elmosódott, hogy csak akkor fogtam fel az értelmét, amikor elkészült.

Onnan tudtam, hogy befejezte, hogy a hüvelykujja abbahagyta a mozgást. Amikor kivettem a kezéből a poharat, és megérintettem az ujját, már ugyanolyan merev és élettelen volt, mint a teste többi része. De a kezemben tartottam annak ékes bizonyítékát, hogy az

imént még nagyon is mozgott. Az ábra letörölhetetlenül ott volt a poháron. Hunyorogva a fény felé tartottam. Először nem láttam semmit, csak kusza vonalakat, és arra gondoltam, lehet, hogy az egész csak valami öntudatlan rángatózás volt. Talán csak olyan nagyon akartam, hogy Hesperus visszatérjen hozzánk, hogy képes voltam a holttest öntudatlan reflexmozgásait értelmes közlésnek tartani?

Aztán megláttam, hogy azokban a karcolásokban mégiscsak van valami. Hihetetlen finoman, szinte alig észrevehetően, de Hesperus minden kétséget kizáróan belevéselt egy alakzatot. Egy kör alakú, küllős alakzatot – úgy nézett ki, mint egy kocsikerék, természetes kerékaggyal.

– Nem tudom, hogy hall-e engem – mondtam a némán előttem heverő alaknak –, de bármi is legyen ez, bármit is akart üzeni nekem, rá fogok jönni, és annak értelmében járok el. Ezt megígérem.

Nem vártam semmilyen választ tőle. Nem is kaptam.

HARMADIK RÉSZ

Egy nap megtudtam a féltve őrzött titkot anyámról és arról, hogy a házunk miért olyan, amilyen. A kisfiú egyik látogatása után történt. Időközben nagyon megszerettem, ugyanakkor utáltam is, mint a saját énem valamely sötét részét. Ekkor már másfél év, sőt inkább több is eltelt azóta, hogy bevezettem a Palotás titkaiba.

Ő lett Mordax grófja. Egy sor mentális akadályon kellett átküzdenie magát, és ezek mindegyike legalább egy délutánt vett igénybe. Először egy palotai lovasba képzelte bele magát, aki aztán kémnek adta ki magát, azt állítva, hogy pontosan tudja, hol rejtőzik Calidris varázsló. A lovas eljutott a Feketevárig, ahol kérdőre vonták, de végül mégis beengedték, mert fegyvertelen volt és (állítása szerint legalábbis) létfontosságú információkkal tudott szolgálni. Találkozott Mordax grófjával is, de mint kiderült, mégsem tudott csak úgy átváltani az ő személyiségébe. A játékszabályok elég rejtélyesek voltak, és csak a próba-szerencse módszerrel tudtunk haladni. Az egyik szabály, ami csak nagy nehezen kezdett körvonalazódni a fejünkben, az volt, hogy csak akkor válthatunk át egy bizonyos szereplőre, ha a váltás nem jelent túl nagy ugrást társadalmi szinten. Egy egyszerű földművesből akkor sem lehetett király, ha a király letérdelt elé, hogy kezet csókoljon neki. A dolog csak úgy működött, hogy a földműves átugrott egy kovács fejébe, aztán tovább egy fegyvermesterbe, majd a királyi testőrség egyik tisztjének fejébe és így tovább lépésről lépésre. Előfordult olyasmi is, hogy egy vagy akár két játékon belül sem volt szabad személyt váltani, mindez hozzátartozott a játék roppant bonyolult menetéhez. Nehéz volt és hosszadalmas, de mivel minden egyes lépésnél hozzáfértünk az adott szereplő emlékeihez és személyiségéhez, soha nem volt unalmas. Általában pedig a felvett személyiség annyira erősen dominált a karakterben, hogy az embernek minden erejét össze kellett szednie, hogy tartani tudja magát ahhoz a tervhez, amit még három-négy szereplővel korábban kieszelt. Én egyébként csak nagyon ritkán merészkedtem ki a hercegnő elméjéből: időnként azért átváltottam egy-egy udvaroncra, csak hogy tudjam, nem áskálódik-e

valamelyikük ellenem. Amikor találtam egy lehetséges árulót – egy szobalány személyében, akinek a bátyja engedély nélkül vadászott a palota birtokán és ezért kivégezték –, azonnal rászabadítottam a királyi vallatót. A lány belehalt a kínzásba, mielőtt még bevallhatta volna, hogy valóban meg akart-e ölni, de én ennek ellenére is biztos voltam a bűnösségében.

Ekkorra már egyértelművé vált, hogy a Palotást soha nem engedik szériagyártásba. Soha nem lesz több, csak az a tíz-tizenöt prototípus, amelyek közül az egyik az enyém volt. Bár a részleteket nem ismertem, és amit tudtam, azt is csak a kisfiútól hallottam, állítólag a játék hátrányosan befolyásolta a gyermekek pszichés fejlődését. A gyerekek ugyanis a szereplők emlékeit és jellemvonásait idővel kihozták a zöld kockából a való világba, annak ellenére, hogy a szerkezetnek ezeket az átmeneti idegállapotokat törölnie kellett volna, amikor a játékos kisétált a kapun. Az én esetemben ez remekül működött is: a Palotásban a hercegnő olyan valóságos volt számomra, mint bárki, akit valaha is ismertem – sőt bizonyos értelemben még valóságosabb is, hiszen én voltam ő –, de amint kiléptem a játszószoba tágasabb terébe, mintha az emléke egyből elsorvadt volna, semmivel sem volt életszerűbb, mint egy ügyes rajz egy mesekönyvben. Az emlékei, amelyek egyben az én emlékeim is voltak, amíg játszottam, úgy olvadtak el bennem, mint az álmok, melyeket képtelen voltam felidézni ébredés után. A játékban átélt boldogságra és frusztrációra pontosan emlékeztem, sőt a célokra és a játék állására is, de a zöld szobán kívülről nézve a Palotás akár lehetett volna egyszerű babaház is.

A konszern a Palotás prototípusaival kapcsolatos esetleges jogi procedúrákkal szemben tökéletesen levédte magát – az üzembe helyezés előtt a családokkal aláírtak egy nyilatkozatot, amelyben az ilyen irányú követeléseikről egyértelműen lemondtak –, de ilyenfajta védelem szóba sem jöhetett volna, ha megkezdik a szériagyártást, és az Aranyórán több millió otthonba jut el a játék. És még ha csak a gyermekek nagyon kis hányadánál okozott volna pszichés zavarokat, a konszern pillanatok alatt csődbe mehetett volna, ha ez bekövetkezik.

A játékot ezért aztán nem fejlesztették tovább. A konszern meg is próbálta visszaszerezni a prototípusokat, de ez nem mindig sikerült.

Azok a gyerekek ugyanis, akik kipróbálták, megőrültek érte, és eszük ágában sem volt lemondani arról a jogról, hogy bármikor beléphessenek ebbe a fantáziavilágba. Néhány család elvitette a házából a prototípust, de a legtöbb gyereknek sikerült megtartania a saját példányát, főleg azért is, mert a konzern e témában minden áron el akarta kerülni a botrányt.

– Eredetileg a háborúhoz csinálták ám! – mondta a kisfiú, amikor kiléptünk a zöld kapun. – Te tudtad ezt?

– Mit csináltak a háborúhoz?

– Ezt a játékot, a Palotást. – Még mindig volt benne valami Mordax grófos: olyan dölyfösen, olyan lekezelően beszélt, túl azon, hogy amúgy is előszeretettel ugratott. – Azoknak a katonáknak készítették, akiknek a klónozásában a családot segédkezett. A klónokat beküldték a Palotásba, és ott olyan emlékeket szereztek, mintha már lettek volna háborúban, pedig épp csak elkészültek. Mire igazi csatába küldték őket, már annyi tapasztalatuk volt, mintha azelőtt éveken át harcoltak volna.

Nem sok mindent tudtam a Tűzvészről – ez is olyan téma volt, amiről az info-kocka csak nagyon visszafogottan nyilatkozott –, de abban így is biztos voltam, hogy varázslóknak meg udvarhölgyeknek nem lehetett jelentős szerepük benne.

– A Tűzvész a világűrben volt – mondtam. – Ott nincsenek várak és paloták.

A fiú a szemét forgatta.

– Az nem számít! Ezek csak olyan részletek, amiket a legvégén programoznak bele. A Palotást nem Palotásnak hívták, amikor a katonák használták. Amikor ők léptek be, akkor a naprendszerben találták magukat, az Aranyórán, űrhajókkal és kisbolygókkal. Ezt a mesevilágot csak a háború után programozták bele a szimulátorba, hogy békeidőben is tudjanak belőle pénzt csinálni. De azt mondják, nem működött megfelelően, a katonák a való világban állandóan elfelejtették, hogy kik is ők valójában. Benne ragadtak a játékban. Gondolom, azóta ezt már kijavították.

– Én ezt nem hiszem. A háború valami borzalmas dolog volt. Ezért nem is beszél róla senki.

– Az, hogy nem beszélnek róla, nem jelenti azt, hogy az emberek nem is csinálnak belőle pénzt. Láttad azokat a robotokat, akik

lekísérték a rámpán, nem? Ha kicsit a borításuk alá nézel, azt is láthatod, hogy nem sokban különböznek azoktól a harci robotoktól, amelyekkel a mi családunk látta el a másik oldalt.

Azok a robotok még mindig nyugtalanítottak. Álomban időnként a ház kanyargós, tükörfalú folyosóin rohantam, mert az egyik éles karmú, vágott arcú, egykerekű szörnyeteg üldözött, és lassan, de biztosan egyre közelebb ért hozzám. Azt akartam, hogy a Tűzvész végérvényesen a múlt legyen, amely szépen megpihen a történelem hátsó lapjain. Nagyon nem tetszett az a gondolat, hogy bármilyen módon hatással van a jelenre, hogy kintről zörgeti az ablakot, és csak arra vár, hogy megint beengedjék.

– Ma már nincsenek klónok – mondtam. – Legfeljebb csak a dajkák.

– Rabszolgamunkások, akiket nem szabad az Aranyóra exportálni. De apám szerint hiába ért véget a háború, a ti családokat attól még most is pontosan tudja, hogyan kell csinálni őket. És ha a ti oldalatokon, vagy bármelyik oldalon, újra szükség lenne klónokra, nem tartana sokáig újraindítani a termelést. – Majd a benne bujkáló Mordax gróf rosszindulatával hozzátette: – Anyukád is ebbe örült bele, amikor rájött, hogy mit is művelnek. Vagy te ezt se tudtad?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondta a hercegnő bennem.

– Az anyukád még él, csak megőrült. Nem mondták el neked?

– Elmondták, hogy beteg.

– De soha nem találkoztál vele, nem igaz? Soha nem láttad, és nem is beszéltél vele személyesen?

– De. Sokszor szoktunk beszélni.

– Te csak az ablakokkal beszélsz. Olyanokkal, mint amilyen nekem is odaköszönt, amikor kiszálltam a siklómból. Az ott, az üvegben, nem az anyukád. Csak egy képmás, amit egy gép rak össze, ami azóta folyamatosan figyelte, hogy még kislány volt. Ez a gép tudja, hogy mit csinálna és mit mondana, ha még mindig itt lenne.

– Szemét vagy!

– Ne haragudj, nem akartalak megbántani. Csak szerintem jobb, ha tudod, mi az igazság. Ezért ilyen a házatok is. Az ő rögeszméje, hogy le kell bontani és újjá kell építeni. Azért, mert beleőrült, mert azt hiszi, hogy a nyomában vannak, mert bűnhődnie kell azért, amit tett. És ha nem hiszed, kérdezz csak meg bárkit, akik vigyáznak rád.

– Olyan más vagy – mondtam. – Amióta bementél a Palotásba, egyre inkább olyan vagy, mint a gróf, és egyre kevésbé vagy már... – Itt biztosan a nevét mondtam, de most már nem tudom felidézni, hogy hívták.

A kilátótoronyból néztem, ahogy a siklója felemelkedik, behúzza a lábait, és megindul a rézszínen derengő Aranyóra, a tízmillió aprócska világ csillagköde felé.

Én pedig elhatároztam, hogy felteszek valakinek néhány kényes kérdést.

Azt valahogy mindig is elfogadtam, hogy az édesanyám túl beteg ahhoz, hogy vendégeket fogadhasson, sőt még a saját lányával sem találkozhat személyesen. Ez az életemnek olyan alapténye volt, amit ugyanúgy eszembe sem jutott megkérdőjelezni, mint azt, hogy Abigail Gentian vagyok, nem pedig egy másik kislány, aki egy másik családba született valahol másutt a Nap körül. Édesanyám kiskorom óta beszélgetett velem, és mindig büszkeséget és csodálatot láttam az arcán.

– Te nagyon különleges ifjú hölgy vagy, Abigail Gentian. Nagy dolgokat viszel még véghez az életed során.

Mindig azt éreztette velem, hogy különleges vagyok, mintha minden szép és csodálatos dolog a világegyetemben csak az én kedvemért létezne. Persze mások is megpróbálhatnák megszerezni őket, csak nekik nem sikerülne, nekem pedig igen. Jóllehet fizikai valójában nem találkoztam vele, mindig úgy gondoltam rá, mint egy bölcs és kedves valakire, aki a világ minden szeretetével és gyengédségével elhalmozott volna, ha meg lett volna rá a lehetősége.

De ezen a napon megtudtam, hogy az édesanyám elmebeteg, és hogy a világon egyetlen dolog van, ami érdekli, hogy elmeneküljön a képzeletében élő fantomok elől, vagy legalábbis egy soha véget nem érő harcban ideiglenesen lerázza őket magáról. Ha léteztem is számára egyáltalán, akkor sem voltam más neki, mint egy kis pont, pusztán adatpont ama hatalmas mozaikban, melyben felemésztette önmagát.

Ezek után minden más lett.

Megkerestem Kleinfelter asszonyt. Az íróasztalánál ült, körülötte

a házi alkalmazottak és a dajkaklónok munkaidő-beosztásai lebegtek. Amikor beléptem, fényceruzával a kezében rendezgette a munkablokkokat. Épp a határidők és a kötelező műszakok teljes újrarendezésén törte a fejét, a ceruza végét az ajkához emelve elmélyülten töprengett a megoldáson.

– Mi van már megint, Abigail? – kérdezte nyilvánvalóan abban a reményben, hogy rendesen kifáradtam a Palotásban töltött délután alatt.

– Az édesanyám örült?

Kleinfelter asszony eltüntette a kimutatásokat, és letette a fényceruzát.

– Az a kisiú mondta, ugye? – Persze ő a rendes nevét mondta, vagy legalábbis a családi nevét. – Ő beszélt neked ilyeneket, ugye?

– Igaz vagy nem igaz?

– Tudod, hogy az édesanyád beteg. De nap mint nap beszélsz vele az ablakokban, ahogy én is. Neked úgy tűnik, mintha örült lenne?

– Nem igazán...

– Nem szeret, vagy nem mondja, hogy milyen fontos vagy neki?

– De igen, de...

– „Igen, de” mi, Abigail?

– Az ablakok valóban az édesanyámat mutatják? – A kisiú szavai még mindig ott köröztek a fejemben. – Vagy csak egy gép mondja és teszi azt, amit szerinte az édesanyám mondana vagy tenne?

Kleinfelter asszony mélységes döbbenettel nézett rám.

– Ugyan miért mutatnának az ablakok bármi mást, mint az édesanyádat?

– Nem tudom. De miért nem mehetek oda hozzá, és nézhetem meg a saját szememmel?

– Azért, mert beteg. Nem találkozhat senkivel, amíg meg nem gyógyul. Márpedig egyszer biztosan meggyógyul. De addig is nagyon fontos számára, hogy fizikai értelemben senkivel ne találkozzon, mindenki csak az ablakokon keresztül tud kapcsolatba lépni vele.

– Én ezt nem hiszem el! Az anyám örült. Valami teljesen kiborította.

– Ezt nem te mondod, Abigail! Hanem az a kis mocskos... – Kleinfelter asszony elharapta a mondatot, mielőtt még valami nagyon

illetlen dolgot mondott volna. – Anyukádat nem borította ki semmi. Egyszerűen csak... problémái vannak, ennyi.

– Édesanyám az oka annak is, hogy a házunk ilyen, amilyen?

Kleinfelter asszony talán addig a pillanatig, amíg ez a kérdés nem hangzott el, még őszintén remélte, hogy megelégszem az általa elmondottakkal. De most láttam, ahogy az arca megváltozik. Az ő szemében itt volt a mentális Rubicon, amin most átkeltem. Ez nem a gyermekkor és a kamaszkor közötti határvonal volt, mert ahhoz még mindig nem voltam elég idős, ez a határ a gyermekkor két szomszédos fokozata között húzódott. A gyerekek attól még nyugodtan lehetnek gyerekek, hogy tudnak a halálról, a fájdalomról és az örületről.

– Azt reméltem, hogy még egy-két évig nem teszed fel ezt a kérdést – mondta a nevelőnőm.

– Most akarom tudni – mondtam olyan eltökéltséggel, hogy még engem is meglepett.

– Akkor gyere velem! De ezt nagyon meg fogod bánni, Abigail. Ez nem olyan emlék lesz, mint azok, amelyek egyszerűen csak eltűnnek, miután kijössz abból a játékból. Ez megmarad. Örökre a lelkedben cipeled majd, pedig egy-két évet még nyugodtan maradhattál volna az áldott ártatlanság állapotában. Biztos vagy benne, hogy most akarod?

– Igen, teljesen biztos vagyok benne.

Így hát elvitt a ház tiltott szívébe, ahol az édesanyámat tartották, és megtudtam mindent, amit Kleinfelter asszony és a többi felnőtt néhány évig még szeretett volna titokban tartani előttem. Az édesanyám valóban elmebeteg volt, ahogy a kisfiú mondta. A büntudattól és a szégyentől borult el az elméje: képtelen volt elviselni azt a tényt, hogy mit műveltek az ő csodálatos klónjai, és hogy mit műveltek mások velük.

A családuknak a klónozás területén szerzett szakértelme nélkül a Tűzvész egész másképp alakult volna. Az általunk támogatott oldalnak vagy ugyanazokat a típusú fegyvereket kellett volna bevetnie, mint a másik oldalnak – azaz önállóan működő gyilkológépeket –, vagy pedig fel kellett volna adnia a harcot, és elfogadni a másik fél megalázó feltételeit. Ehelyett viszont korlátlan létszámú hadsereget állíthatott csatasorba, amelynek katonái és

pilótái egytől egyig többéves harcászati tapasztalatokkal rendelkeztek. A Tűzvész elképesztő gyorsan zajlott le. És az Aranyóra több százmilliárd lakosa alig vett észre belőle valamit. Mégis rettentő emberáldozattal járt. A háború legádázabb időszakában, ami mindössze pár hétig tartott, könnyen feledésbe merült, hogy a klónok nem pusztán a mesterséges intelligencia valamilyen szerves alapon szerveződő formái, amelyeket ugyanúgy bele lehet ültetni az űrhajókba, ahogyan ezer évvel korábban a galambokat idomították arra, hogy a rájuk szerelt bombával repüljenek rá a célpontra.

Anyám a háború alatt kifelé még őrizte a látszatot, de aztán – ahogy az irtózatos veszteségek számadatai napvilágra kerültek –, a büntudat teljes erővel vetette rá magát törekeny elméjére. Önmagát emésztette minden egyes emberéletért, amely a családjunk zsenialitása miatt jött létre és veszett oda. Némelyik klón csak pár hetet élt, másoknak is csak hónapok jutottak, mégis évekre visszanyúló szubjektív emlékekkel vonultak harcba. Teljes értékű emberi lényekké fejlődtek.

Édesanyám büntudata aztán morbid fordulatot vett. Meggyőződésévé vált, hogy a halottak lelke üldözi őt, mert bosszút akarnak állni az életnek ama paródiájáért, amelybe belekényszerítette őket. Örültség volt, de miután ez a gondolat gyökeret vert a lelkében, semmi nem volt képes kiirtani többé. Az Aranyóra legjobb pszichosebészei próbálták megmenteni, de minden egyes próbálkozás csak tovább mélyítette a mentális zavart. Úgy szedték szét az agyát, mint valami luxuskivitelű, bonyolult kirakós játékot, majd minden egyes darabkát gondosan kifényesítettek, és ezután darabonként tökéletesen össze is illesztették. Még szívet melengető hamis emlékekkel is beborogatták a sebet. Megpróbáltak kitörölni a fejéből minden tudást, ami a háborúval állt kapcsolatban.

Hiába.

Kleinfelter asszony egy kifelé döntött falú terembe kísért. Az ablakok mögött lehúzott redőnyök. Aztán megnyomott egy kapcsolót, és megkért, maradjak mellette, és nézzek le az alattunk lévő terembe, amelyben az édesanyám élt.

Függőleges pózban lebegett egy zavaros, vöröses színű folyadékkal töltött tartályban. Magába a betegszobába, ahol minden

teljesen steril volt, természetesen nem léphettem be. Ennek az okát is azonnal megértettem: édesanyám fejéről hiányzott a felső rész, szabad szemmel is látszott a rózsaszín-szürkés agyszövet nedvesen csillogó csodája. Az agytekervényekből olyan sok szonda és drót állt ki, hogy az egész leginkább egy tüpárnára hasonlított. A tartály mellett rengeteg kábel feküdt, amelyek mind egy gurulókocsin elhelyezett, fekete, négyszögletes géphez csatlakoztak. Három zöld overallos férfi felügyelte a gép működését. Épp olyan titokzatosnak tündek, mint azok a technikusok, akik a Palotást beszerelték. Egy emelvényen álltak, nagyjából a tartály közepének magasságában, így szükség esetén el tudták érni bármelyik műszert. Az előttük lebegő kijelzőket figyelték, és halk, tárgyilagos hangon beszéltek egymással – még azt is láttam, ahogy a maszk mögött mozog a szájuk. Időnként édesanyám végtagjai megrándultak egy kicsit a rózsaszín folyadékban, de a technikusok erre oda sem figyeltek.

– Harminc éve van ebben az állapotban – mondta Kleinfelter asszony. – Talán innen nézve kényelmetlennek tűnik, de nem érez fájdalmat. Minden problémája kizárólag abból adódik, ami a saját képzeletében megy végbe. Vannak jó és vannak rossz napjai. A jó napokon többé-kevésbé normálisan tudunk vele beszélgetni. Ekkor is megvannak a tévképzetei, de ilyenkor képes annyira összpontosítani, hogy lehet vele beszélgetni a családi ügyekről, képes a döntésekhez hozzájárulni, és a ház tervrajzát módosítani.

– Ma jó vagy rossz napja van?

– Ma olyan közepes. Odabent van valahol, harcol valamivel, amit csak ő lát, vagy menekül előle. De beszélni nem tud velünk, ahhoz ez az állapot túlfentül leköti a figyelmét.

– Meséljen a házról!

– Édesanyád arra a meggyőződésre jutott, hogy a szellemeket valahogyan mégiscsak távol lehet tartani. Itt, a ház szívében viszonylag biztonságban érzi magát. Álmában sem merészkedne a külső szárnyak valamelyikébe, még akkor sem, ha módjában állna. Szerinte ugyanis a külső részek túl sebezhetőek. Ahogy a pszichózis erősödött, a ház egyre mélyebb zugaiba kíváncszott, igyekezett minél távolabb kerülni a külvilágtól. Idővel ez lett az ő világa. Eleinte csak néhány szobára korlátozódott a mozgástere. Aztán már csak ebben az egyben tartózkodott, végül ki sem jött a tartályból. De

még ez sem volt elég. Különböző akadályokat eszelt ki, hogy félrevezesse és feltartsa a szellemeket. Olyan folyosókat, amelyek nem vezetnek sehová, vagy visszakanyarodnak önmagukba. Rejtett lépcsőket, amelyeket a szellemek nem láthatnak. Mindenhova tükröket szereltetett, hogy összezavarja az üldözőit. És puszta falakra nyíló ajtókat. De természetesen még ez sem volt elég. A szellemek ugyanis okosak és talpraesettek. Nem adják fel, addig próbálkoznak, amíg csak megtalálják az idevezető utat. Ezért kell a háznak állandóan változnia, nehogy a szellemek kiismerjék. Folyamatosan új szárnyakra, új tornyokra van szükség, a háznak növekednie kell. Ami pedig már elkészült, azt is folyton át kell építeni, labirintusokat és csapdákat kell felállítani. És ennek így kell maradnia, Abigail. Amíg a ház mozgásban van, édesanyád képes megőrizni az épelméjűségét, még ha csak néhány napra is. Ha leállítanánk az építkezéseket, ha azt hinné, hogy megszűntek az akadályok a szellemek előtt, akkor biztosan elveszítené ezt a parányi kapcsolatát is a valósággal. Örökre elveszítenénk. – Kleinfelter asszony itt elhallgatott egy kicsit, és hatalmas, durva kezébe vette a kezemet. – De mindig van remény! A specialisták még mindig hiszik, hogy vissza tudják hozni. Ezért is teljesítjük a kívánságait, és ezért olyan a ház, amilyen. Számodra ez azt jelentette, hogy meglehetősen furcsa környezetben kellett felnőned, amelyet sok gyerek ijesztőnek és zavarba ejtőnek tartott volna. De te nagyon ügyes voltál, Abigail. Mindannyian büszkék vagyunk rád – mindenki, még az édesanyád is.

– Tudni fogja, hogy itt jártam és láttam?

– Ő mindenről tud. A házban mindenütt kamerák vannak, minden ajtót, minden folyosót szemmel tartanak. És közvetlenül az elméjébe továbbítják a képeket. De nem azért, mert minket akar figyelni.

– Hanem a szellemeket – mondtam.

– Így van. Édesanyád a legapróbb fényárnyék-változásokat fürkészi. Amikor izgatottá válik, az általában azért van, mert azt hiszi, hogy látott valamit.

– Most is látott valamit.

– Szellemek nem léteznek, Abigail. Csak az elménkben. Ezt soha ne feledd!

– Jól van, nem vagyok hülye! – De aztán azon kezdtem el gondolkodni, hogy a személyzet miért szerette jobban a ház egyes

részeit a többenél. Miért voltak olyan néma szobák, ahol soha senki nem szeretett többet időzni, csak amennyit feltétlenül muszáj volt? Ha nem a szellemek miatt, akkor talán azért, mert édesanyám zavart képzelete azokon a kamerákon keresztül kiszivárgott, mint valami láthatatlan ideggáz?

– Most már eleget láttam – mondtam.

– Szívesen elbeszélgetnék azzal a kis... kisfiúval.

– Ne hibáztassa! Hiszen csak azt mondta el, amit előbb-utóbb úgyis meg kellett tudnom.

Kleinfelter asszony kedvesen bólintott, majd lehúzta a fémrolót. Belegondoltam, hogy micsoda megkönnyebbülés lehet ez most számára. Milyen régóta rettegett már ettől a naptól, amely úgy szúrta a szívét, akár egy súlyos fémtövis, hosszú évtizedeken át, amióta csak a világra jöttem...

13. FEJEZET

Amint beléptünk a Belladonna-rendszerbe, mindjárt társaságunk is akadt. Egy állig felfegyverzett űrhajó ránk repült, és szorosan mellettünk haladt tovább. A *Kék Adonisz* volt, egy Betony nevű hasadvány zöld varangyra hasonlító járgánya. Az első pillanattól kezdve roppant óvatos volt, mélyszenzorokkal szkennelte a hajómat, aztán az elejétől a végéig végigcsináltatott velem egy többlépcsős azonosítási eljárást, és csak ezután hitte el, hogy a szándékaim nem feltétlenül ellenségesek.

– Ne vedd rossz néven, *Campion* – mondta Betony imágója –, de most nagyon fontos a biztonság. – Közben olyan szúrós szemmel fürkészte az arcomat, mintha valami árulkodó jelet keresne rajta, amellyel leleplezem magam. – Tényleg te vagy az – bólintott lassan. – Hát mégiscsak sikerült. A másik hajó... az ott *Purslane*, ugye? A *Hajnali Ezüstoffény*. Ti tényleg olyanok vagytok, mint egy érme két oldala, amelyek mindig egyszerre bukkannak fel. – Aztán még mielőtt észrevehettem volna a rosszindulatot a megjegyzésében, gyorsan hozzátette: – Úgy örülök, hogy itt vagytok!

– Igen, mindketten életben vagyunk. Sőt van jobb hírem is. Hoztunk magunkkal még öt túlélőt: *Aconite*-ot, *Mezereont*, *Lucerne*-t, *Melilotot* és *Valeriant*. Még alszanak, de amúgy semmi bajuk.

– Heten vagytok? – kérdezte Betony szinte nevetve a boldogságtól. – Ez csodálatos! Oly régóta nem érkezett senki, hogy már kezdtük feladni a reményt. Maradt ott még más is?

– Nem mondanám biztosra, de ahogy az a naprendszer kinéz, nem valószínű. – Ebben a pillanatban hirtelen rám törtek az érzelmek.

Betony soha nem volt a kedvencem a hasadványok közül. Többször is olybá tűnt, hogy valójában *Fescue* helyettese, aki tisztességes és tisztességtelen eszközökkel is igyekszik nagyobb befolyásra szert tenni a klánon belül. De ha *Fescue*-t félreismertem, talán Betony esetében is tévedhettem. Az egykori sérelmek és kétségek most olyan tehernek tűntek, amelyeket egyszerűen nem

cipelhettem tovább.

– Jaj, én is úgy örülök, hogy látlak, Betony! – kiáltottam fel. – Alig merem megkérdezni, hogy hányan vannak itt veled.

– Negyvenöten vagyunk. Veletek együtt tehát ötvenketten. Lehet, hogy néhányan még mindig úton vannak, bár nem nagyon hiszem.

– Ötvenketten... – A hír teljesen letaglózott. Pedig ennél rosszabbra is fel voltam készülve, egészen odáig, hogy talán csak mi heten maradtunk. De valahol a szívem mélyén mégiscsak azt reméltem, hogy több mint százan leszünk.

– Igen, tudom – mondta Betony, mintha csak olvasna a gondolataimban –, ez tényleg nem sok. De még annak is örülhetünk, hogy nem vesztünk oda mind. Ráadásul a létszámunk meghaladja az ötvenet, tehát határozatképesek vagyunk. Persze ha döntést kellett volna hozni valamiben, ez most nem tartott volna vissza bennünket, de azért jó tudni, hogy így is tarthatjuk magunkat a szabályokhoz.

Abigail arról nem rendelkezett, hogy mi történjék, ha a klán tagjainak *teljes létszáma* ötven alá csökken: bizonyára úgy vélte, ez a körülmény olyannyira valószínűtlen, hogy felesleges külön szabályozni, ahogy azt sem rögzítette, hogy mit tegyünk, ha a világegyetem elkezd összeomlani, vagy ha feltámadnának az Elődök, és visszakövetelnék maguknak a galaxist.

De nem is számít, hiszen itt voltunk, még hozzá kettővel a határozatképességi küszöb felett. Betony arcán tisztán látszott a megkönnyebbülés, neki mindig is fontos volt, hogy hűségesen kitartsunk Abigail szent parancsolatai mellett.

– Nemsokára találkozhattok a többiekkel is – mondta. – Mind a Neumán vannak, kivéve azok, akik, mint én is, vállalták a járőrözést. Mindenkit nagyon gyanakvóan fogadunk, aki belép ebbe a rendszerbe, sajnos három hajót már ki is kellett lőnünk, akik nem tudták bizonyítani, hogy barátsággal közelednek. Mindegyikről kiderült, hogy csak helyi, felzárkózó civilizációk kutatószondái voltak, de azt hiszem, érthető, ha most egy kicsit idegesen reagálunk.

– Nem hiszem, hogy bárki is követett volna bennünket – mondtam. – Az elején ugyan még ránk akaszkodtak, de leráztuk őket. Betony... van itt még valami, amit tudnod kell. Hoztunk foglyokat is. Aconite-nak és a többieknek sikerült foglyokat ejteniük, nagyjából akkor, amikor Fescue meghalt.

– Igen, hallottuk, hogy mi történt Fescue-val. Szörnyű. De tisztességgel harcolt, nem igaz? Az utolsó pillanatig a klán volt számára a legfontosabb. – Bólintott, majd pár pillanatig csendben maradt. Kicsit elkalandoztak a gondolatai, mintha most először emlékezett volna meg a halotról. Aztán így folytatta: – Jól van, mesélj a foglyokról.

– Négyen vannak. Csak az egyiknek tudjuk a nevét: Grilse, egy Marcellin-hasadvány. – És mivel tudtam, mit akar mondani, mindjárt hozzá is tettem: – Tudom, korábban soha nem volt bajunk a Marcellin-klánnal. Lehet, hogy Grilse a saját szakállára dolgozott. Állítólag tíz vagy tizenegy körúttal ezelőtt elvesztették.

– Kihallgatók?

– Aconite és Mezereon kiszedtek belőle, amit csak tudtak, de nem akarták megölni. Úgy gondolták, inkább majd ha leszálltunk a Neumán.

– Helyesen tették. Ha csak rajtuk keresztül juthatunk el a támadóinkhoz, akkor úgy kell kezelnünk őket, mintha ők lennének a legértékesebbek az egész világegyetemben. És könnyen lehet, hogy valóban ez a helyzet. De a Neumán sajnos nem szállhattok le.

– Miért nem?

– A helyiek miatt. Az adattárak kicsit le voltak maradva: mire ideértünk, a Neumán megint kialakult egy civilizáció.

– És a helyiek nem engedik, hogy leszálljunk.

– Ja, nem. *Őket* aztán igazán nem zavarná. Semmi bajuk a klánokkal vagy a hajóinkkal. Sőt nagyon is szívesen látnának bennünket. A problémát inkább a fraktokoaguláció okozza, vagyis a Légszellem.

– A poszthumán intelligencia? – kérdeztem, mert eszembe jutott, amit az adattárban olvastam, mikor a Belladonna-bázist azonosítottam.

Betony elismerően mosolygott.

– Látom, készültél! Ez a Szellem már több millió éve itt honol. Régebb óta, mint bármelyik őslakos civilizáció. A helyiek nagyon vigyáznak rá, és erre meg is van minden okuk, ugyanis ide csak ezért jön látogatóba bárki is. Tanulmányozzák és imádják, sőt olykor nem is lehet eldönteni, van-e különbség a kettő között. De azt egyértelműen kikötötték, hogy nem szabad felbosszantani – ha

viszont ötven kilométer hosszú űrhajók hatolnának be a bolygó légterébe, az bizonyára ebbe a kategóriába esne.

– Akkor, gondolom, villanással megyünk le.

– Nincsenek vákuumtornyaik, *Campion*. Csak űrsiklókkel mehetünk. Remélem, ez a stílustörés nem okoz túl nagy gondot.

– Megoldjuk.

– Meg hát. Egyébként *Purslane* is ébren van?

– Mostanában kell átvillannia. De az *Ezüstfény* úgy van beállítva, hogy mindenhová kövesse a *Tunyát*, hacsak nem csinálok valami nagy marhaságot.

– Jól van, akkor gyere utánam, keresünk valami jó helyet a hajóitoknak. Azért persze ne számíts vidám fogadtatásra. Az utóbbi időben eléggé levert mindenki. De egy kis ünnepséget akkor is összehozunk.

– Abban biztos vagyok – mondtam.

Betony zöldvarangy-hajója hirtelen megperdült, és alaposan az arcomba rúgta a téridőt.

– Biztos vagy benne, hogy ő az, és nem a támadóink akartak rászedni?

– Biztos – mondtam birkatürelemmel, ugyanis mióta kimászott a kriofágból, már ötször vagy hatszor feltette ezt a kérdést, és mindannyiszor figyelmesen végighallgatta a válaszomat, amelyet kielégítőnek is talált. – Ha ez nem Betony volt, akkor valaki olyan mélyen belemászott a *Gentian*-kódokba, hogy akár most rögtön fel is adhatjuk.

– Az igaz.

Purslane még mindig elég álmosnak tűnt, a mozgása kissé szögletes volt, és a szeme sem tudott rendszeren ráfókuszálni semmire. Amint a kriofág kiengedte, azonnal átvillant a *Tunyára*. Valamivel később a tekintete kitisztult, és a mentális reakciói is kezdték felvenni a szokásos ritmust. Amikor láttam, hogy már felszállt a köd, elmondtam neki, amit Betonytól megtudtam.

– Meg kell néznem *Hesperust*! – mondta váratlanul. – Látni akarom, hogy a fények világítanak-e még.

Világítottak, de meg mertem volna esküdni rá, hogy valamelyest

elhalványultak és le is lassultak, amióta utoljára láttuk őket. Ezt mindenesetre megtartottam magamnak, mert nem akartam Purslane-t feleslegesen nyugtalanítani. A robot halántékánál lévő rácsosított üveg mögött a fények úgy köröztek, mint a bolygók és a holdak egy ősi naprendszermodellben, amelynek a rugója már alig bírta erővel.

– Valami még mindig látszik – mondtam az optimizmus és a pragmatizmus határán egyensúlyozva –, nem sok, de azért...

– Nem kell felvidítanod, Campion! Látom, hogy rosszabbul van, mint volt. De legalább még él. Bármi is karcolta meg azt a poharat, még mindig itt van benne.

Azt persze elfelejtettem megkérdezni Betonytól, hogy valamelyik hasadvány hozott-e magával vendéget, és ha igen, akkor van-e köztük gépember. Ez most valahogy nagyon nem tűnt valószínűnek.

– Majd a Neumán segítenek rajta. Van ott egy civilizáció. Lehet, hogy ők olyasmit is tudnak, amit mi nem. Ugyanis egy gépalapú poszthumán intelligenciát tanulmányoznak.

– Ez kicsit úgy hangzik, mintha azt mondanád, hogy „az a fickó látott már vízililiomot, úgyhogy biztosan meg tudja gyógyítani a törött lábamat”.

– Csak azt akartam mondani, hogy még nem merítettünk ki minden lehetőséget.

Rövid csend.

– Láttad már a Neumát?

– Betony most vezet minket a bolygó körüli pályára. Gondoltam, megvárom, amíg felébredsz, mielőtt alaposabban megnézem.

– Nem szállunk le?

– Nem. Jobb, ha nem rúgjuk össze a port a helyiekkel.

– Helyiekről nem volt szó.

– Azért ennek mindig is volt valamennyi esélye. Betony minden esetre azt mondja, nem lesz velük gond, ha jól viselkedünk. – A karomat nyújtottam. – Na, felmegyünk a hídra?

Mire felvillantunk a hajón, és megálltunk a kijelző előtt, Purslane melegségéből valamennyi már visszatért. Lágyan átöleltük egymást, a feje a vállamra bukott, mintha csak egy hajszál választotta volna el attól, hogy megint elaludjon. Jól tettem, hogy vártam. A *Tunya* már órákkal ezelőtt is tökéletesen ki tudta volna nagyítani nekem a bolygót, de inkább várni akartam, amíg már csak néhány

fénymásodpercnyi távolságban leszünk, és megkezdjük a fékezőmanővert, hogy rákanyarodjunk a sarkkör felett a bolygó körüli pályára. Amikor a kijelző bekapcsolt, épp az egyenlítő felett haladtunk el, és a bolygó képe szemmel láthatóan növekedett. Betony hajója zöld foltként jelent meg egy elmosódott, mindössze néhány ezer kilométeres távolságban lévő kör közepén.

A Neuma száraz bolygó volt. A kentaurok világához képest a kontraszt már nem is lehetett volna nagyobb. A sarkokon hősipkák látszottak, de amúgy az egész felszín ezüstsziürkés színben játszott, akár a horzsakő. A világos oldalról csillogva verődött ugyan vissza a napfény, de ez csak a kikristályosodott dűnék miatt volt, melyek poros sivatagi klíma ígéretét hordozták. A légkör már innen is tökéletesen látszott: egy vékonyka fénykör a bolygó körül. Még felhőszerűségek is voltak – tollas képződmények, mintha igazi felhőket idéző kísértetek lennének –, de egyértelműen ki lehetett venni őket.

– Életben tudunk maradni odalent? – kérdezte Purslane.

– Betony szerint itt élnek emberek.

– Oxigén mindenestre van. Biztosan jártak itt Átformálók. De nem látok semmilyen élőlényt, sem növényt, sem állatot.

– Lehet, hogy a legutóbbi lakók megváltoztatták az atmoszférát, és ezért olyan magas még mindig az oxigéntartalom, annak ellenére, hogy nem frissíti semmi.

Purslane felemelte a fejét a vállamról. Most már sokkal éberebb volt.

– Mi az a vonal az egyenlítő körül? Gyűrűrendszer?

– Nem, ezek nem gyűrűk – mondtam. – Valami bolygó körüli építmény.

– Elég romosnak tűnik – jegyezte meg Purslane, ahogy változott a perspektíva szöge, és az iménti vékonyka vonal lassan szabálytalan, rojtos szalaggá vastagodott, amely az egész bolygót körülvette.

Innen már jól látszott, hogy több körúttal ezelőtt egyetlen összefüggő építmény lehetett. Valaha legalább egy tucat lift is összekötötte a bolygó egyenlítőjét a világúrral, amelyek úgy álltak ki a Neumából, mint a küllők, és a bolygó felszínétől mintegy tíz-tizenegyezer kilométeres távolságban keringő övszalaghoz kapcsolódtak. A liftek közül most ugyan egyik sem érte el a felszínét,

némelyik még mindig belógott a légkörbe, vagy éppenséggel kifelé fordult, a világűr irányába. A törött küllők bolyhosnak látszottak, mintha tollas jégkristályok rakódtak volna rájuk. Vagy az erős korróziónak estek áldozatul, vagy még egy korábbi civilizáció építette őket.

– Hesperus ismerte ezt a helyet – mondta Purslane.

– Mi?

Megszorította a kezemet.

– Hát nem látod?

– Mit nem látok?

– A rajz... a kocsikerék. Itt van az orrunk előtt. A Neumát rajzolta le, ahogy a világűrből látszik.

Hirtelen bevillant a kép, és rögtön tudtam, hogy igaza van, de azt még mindig nem értettem, hogy mit jelent ez az egész.

– Miért a Neuma? – kérdeztem.

– Mert tudta, hogy idejövünk. Mert tudott valamit erről a bolygóról. Valahol mélyen a memóriájában. És mert már csak arra volt ideje és energiája, hogy ennyit üzenjen, mielőtt lekapcsolt.

– Még mindig nem értem. Mi a fenének rajzolja le nekünk a Neumát? Hiszen mi is tudtuk már, hogy idejövünk.

– Eszerint ez nem csak egy kép. Hanem valami más is. Egy üzenet. Hesperus ezzel próbálta a tudunkra adni, hogy mit kér tőlünk, hogy mit tegyünk meg neki.

A hajóinkat a sarkkör feletti pályán hagytuk. Némelyik járművet egész könnyen felismertem: ott volt a *Sárgabohóc*, az *Éjkirálynő*, a *Papírkurtizán*, az *Acélszellő*... mindegyik egy-egy konkrét hasadvány túléléséről tanúskodott. Nagy kő esett le a szívről, amikor megláttam Cyphel *Tűzboszorkányát*. Olyan nagyon kívántam, hogy ő is a túlélők között legyen.

Mindannyian ugyanazzal a siklóval mentünk le a felszínre. Addigra Aconite és Mezereon is felkelt már, a másik három Gentianhasadványt pedig csak a Neumán akartuk visszahozni az életbe. Az űrsiklóban ott volt a négy sztázisba kényszerített fogoly is, akiket hátul helyeztünk el. Purslane úgy döntött, hogy egy darabig még ne mozgassuk Hesperust, mert talán többet ártunk vele, mint amennyit

használnánk. Nemsokára már a Neuma kék égboltján követtük Betony siklóját. A kis hajó leginkább egy króm könnyecsepre hasonlított, amely a hátulsó részén hihetetlenül elvékonyodott.

A mienk valójában Purslane-é volt. Úgy nézett ki, mint egy pakli kártya, az elülső oldala kissé meg volt döntve. Sétarepülésre kiválóan megfelelt. A ferde ablak mögött kiemelkedett a hajótestből a panorámaterem, ahonnan zavartalan kilátás nyílt a bolygó felszínére. Voltak itt asztalok és kanapék, de senki nem akart leülni. A polírozott fakorlátnak dőltünk, és a helyi civilizációra utaló első jeleket fürkésztük.

– Elmondok néhány dolgot, hogy képből legyetek – szólalt meg Betony imágója, amelyet a könnyecsepről vetített élénk. Hosszú, zöld köntöst viselt, bíborszínű nadrágot és nehéz fekete csizmát, oldalt platinaberakással. – A Neuma igen öreg bolygó, sok minden történt már a felszínén. Mindössze négyezer fényévre vagyunk az Őshelytől. Amikor megjelentek itt a telepések, az űrutazás korszaka éppen huszonkét kiloéves volt. Emlékeztek még a Sugárexpanzió Nemzetközösségére?

– Homályosan – bólintott Purslane.

– Nekem mintha rémlene valami – mondtam.

– Tudom, soha nem voltatok oda a régmúlt idők történelméért, még azok a korszakok sem nagyon érdekeltek benneteket, amelyekben ti is megfordultatok – mondta Betony. Az ablak mögött az ezüstszerű dűnék végtelen tengere elérte a halovány láthatárt, amely ebből a magasságból még mindig görbültnek látszott. – Jól van, nem olyan nagy baj. A Nemzetközösség történetét nekem sem volt könnyű megértenem. Pedig a harmincadik évezredben már fel is bomlott, és mindössze ötven-hatvan naprendszerre terjedt ki, attól függően, hogy épp milyen adattárak információit fogadjuk el. De a legjobb tudomásunk szerint *azelőtt* nem járt itt senki. Az üstökösfelhőben találtak ugyan néhány tárgyi leletet, ami az Elődöktől származott, de semmi többet.

– A Nemzetközösség átformálta a bolygót? – kérdezte Purslane. – Főleg a légkörre gondolok.

– Megpróbálták, de az ökoszisztéma összeomlott, mielőtt elkészültek volna vele. Aztán újabb harmincezer év telt el, mire megérkeztek a következő látogatók a Neumára. Addig a bolygó

összeszedte magát. A következő civilizáció a Fényes Virágzás volt, ők aztán kivettek magukért. A fennállásuk negyvenötezer éve alatt nemcsak a Neumát, hanem a naprendszerben még négy vagy öt bolygószerű égitestet is átformáltak. Ezek közül sajnos csak a Neuma maradt fenn. Ha nem keveredtek volna mikroháborúba a Vörös Csillag birodalommal, még vihették is volna valamire.

– És a Fényes Virágzás után? – kérdeztem.

– Ugorjunk előre újabb negyedmillió évet, akkor kezdődött a Nagy Jóság kora.

– Na végre egy olyan galaktikus szuperhatalom – sóhajtottam megkönnyebbülten –, amelyről már én is hallottam.

– Csodálkoznék is, ha nem így lenne. A Jóság ugyanis csaknem tizenegy körúton át tartotta magát, vagyis több mint kétmillió évig. A Jóság idején alakult ki számos olyan alapelv, amelyekhez az Átformálók a mai napig tartják magukat: például a transzmutációs motorok vagy a bolygóközi légkörpumpa használata és hasonlók. Egy kis ideig a Neuma a szó klasszikus értelmében földszerű bolygó volt. A Jóság ekkor építette a hatalmas városokat – ezek maradványai a legnagyobb fennmaradt mesterséges objektumok a bolygón. – Betony hunyorogva kémlelte a láthatárt. – Épp most megyünk az egyik felé. Az űrből is láttátok volna, ha jobban megnézik a bolygót.

Egy sötét, szögletes ujj jelent meg előttünk. Egy több kilométer magas, obeliszkvékony torony volt, látszólag teljesen ép, bár elég veszélyes szögben megdőlt. Úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban rádőlhetne a dűnékre.

– Ezt eleve így építették? – kérdezte Aconite.

– Nem – mondta Betony –, de már legalább egymillió éve ilyen ferdén áll, és még néhány millió évet biztosan ki is bír. Eltörni nem fog, és olyan mélyen be van ágyazva a kéregbe, hogy nem tud eldőlni sem.

– Ilyen városokat mi is tudnánk építeni, ha akarnánk – mondta Mezereon dacosan.

– Csakhogy mi nem építettünk, a Jóság viszont igen, és jó mélyen belenyomták a kezüket az időbe... míg ránk jó, ha egy körút múlva is emlékezni fog még valaki.

Az űrsiklónk tovább ereszkedett, mígnem a dűnéket már csak

néhány kilométeres magasságból szemlélhettük. Innen embereket is láthattunk volna, ha bárki is van a felszínen. De a csillogó dűnék végtelenjében nem láttuk jelét életnek. Betony a járművével a ferde obeliszk alá kanyarodott, mintha csak azt mondaná, menjünk utána, ha merünk. Purslane utasította a siklót, hogy forduljon a hátára, úgyhogy a következő pillanatban már fejjel lefelé álltunk.

A Jóság által itt hagyott épület csupa fekete volt, sehol egy ablak, sehol egy bejárat vagy leszállóhely. A felülete viszont nem volt teljesen sima: hatalmas folszerű formák látszottak rajta, amelyeknek szélein kék-fekete színben tükröződött az ég. Azt nem sikerült megállapítanom, hogy ezek pusztán absztrakt alakzatok voltak, esetleg valamilyen közéleti funkcióval bírtak, vagy a Jóság halott nyelvéen írott szlogenek lehettek.

– Miért haltak ki? – kérdeztem, miután úgy éreztem, teljesen felesleges eltitkolnom a tudatlanságomat.

– Mindenki kihal – mondta Betony. – Ilyen a Múlás.

– Mi még itt vagyunk.

– De csak azért, mert ugyanezt az elkerülhetetlen folyamatot elnyújtottuk hatmillió évre. Ez nem azt jelenti, hogy mi nem halunk ki, csak megtaláltuk a módját, hogyan késleltethetjük az elmúlásunkat.

– De jó kedved van! – mondta Purslane.

– Ilyen hatással van az emberre, ha a kihalás szélére sodródik – válaszolta Betony.

Még vagy fél óráig repültünk, s közben a Jóság időszakából fennmaradt több épület mellett is elhaladtunk. Láttunk még néhány ijesztő szögben megdőlt; sötét tornyot, némelyik magányosan állt, mások, mint a kaktuszok, kisebb kolóniákba rendeződtek. Aztán berepültünk egy hegy méretű, hófödte emberi koponya szemüregébe. Majd további húsz perc elteltével megjelent előttünk a helyi civilizáció egyik városa. A Neuma lassan nyugovóra térő napja hosszú, kanyargós árnyékokat vetett a dűnék között. A város sötét sziluettként emelkedett az alkonypírban izzó ég felé.

– Ezt itt Ymir – mondta Betony. – Nem ez a legnagyobb város a bolygón, de nekünk ez felel meg a leginkább... A legtöbb városrészben többé-kevésbé szabadon mozoghatunk, úgyhogy egy szavunk sem lehet.

– Itt van mindenki? – kérdezte Aconite.

– Nagyjából. Mindig van egy-két hasadvány, akik a rendszerbe érkező hajókat figyelik, vagy megnézik a többi várost, vagy visszamennek kicsit a bolygó körüli pályára aludni, vagy megújulni, de a legtöbbször szívesen tartózkodik itt Ymirben. Mindenünk megvan, amire csak vágunk, és nem zavar minket senki.

– Az egész bolygónak egyetlen irányítószerve van? – kérdeztem.

– Nem. Van legalább három nagyhatalom és még vagy egy tucat másodrendbeli állam. Még csak nem is mindenki ugyanazt a nyelvet beszéli. De a mi szempontunkból ez teljesen lényegtelen. A Neuma igyekszik monokultúrának tűnni a szemünkben. Így mindenkinek jobb.

– Akkor most kikkel is állunk itt szemben? És mi lett a Nagy Jósággal?

– Ezt igazán tudhatnád – súgta Purslane a fülembe.

– Ezt elnézhetjük Campionnak – mondta Betony. – A Nagy Jóság kétmillió évvel ezelőtt tűnt el. A kihalásuk óta tehát ugyanannyi idő telt el, mint amíg léteztek. Ez azért is elszomorító gondolat, mert még én is tisztán emlékszem, amikor épp csak kialakulóban voltak, s mindössze néhány száz naprendszer tartozott hozzájuk.

– Hogy te miképpen kategorizárod az emlékeidet, az a te dolgod – mondtam. – Én jobb szeretem a közelmúlt eseményeit a pakli tetején tartani.

Betony kényszeredetten elmosolyodott.

– Én meg inkább fordítva vagyok ezzel. Ízlések és pofonok, kedvesem! Mindenesetre a Jóság... hát, egyszerűen *elmúlt*. Állítólag egy akvatikus kultúrával, a Harmadik Rendbeli Nereidákkal veszték össze egy tenger-transzformáció költségein. A vita aztán annyira eldurvult, hogy több naprendszerre is kiterjedt. Ekkor pedig egy másik feltörekvő civilizáció, a Plasztikkultúra elérkezettnek látta az időt, hogy lerohanja a Jóság territóriumát. De a Plasztikkultúra nem sokáig tartotta magát.

– És velük mi lett? – kérdezte Aconite.

– Túl rugalmatlanok voltak – mondta Betony. – Miután eltűntek, nem maradt más utánuk, csak a Jóság romjai.

– A Plasztikkultúra építette az űrlifteket a bolygó körül keringő gyűrűhöz? – kérdeztem.

– Nem. Azok *sokkal* későbbiek. Addig még hat vagy hét civilizáció is megfordult itt, mire azok megjelentek. A lifteket ugyanis az Ellátók csinálták. Ők is lehúztak itt legalább négyszázhusz kiloévet, mielőtt leáldozott a csillaguk.

– És a mostaniak? – kérdeztem.

– Úgy nevezik magukat, hogy Tanúk. Örülnek, hogy itt lehetnek, és hovatarozástól függően imádják vagy tanulmányozzák a Szellemet. A városaikat és településeiket a Jóság idejéből fennmaradt alapokra építik. Ez sokkal könnyebb, mint aknákat ásni egészen a felszínig, és így kevésbé valószínű, hogy feldühítik a Szellemet.

Most, hogy már egész közel jártunk Ymirhez, mindezt a saját szemünkkel is láthattuk. A dűnéből négy fekete ujj emelkedett a magasba, a Jóság által hátrahagyott negyvenöt fokos szögben megdőlt obeliszkek. A legrövidebb is négy-öt kilométeres lehetett, míg a leghosszabb – a két középső közül az egyik – legalább nyolc. Messziről a lemenő nap szikrázó fényében olybá tűnt, mintha az ujjak felszínét kék kövek és nemesfémek borítanák. Ez az ékszerbevonat, ez maga volt Ymir: a Tanúk az ujjak felszínére építették városukat, a legtöbb épület a középső szakaszra koncentráldott. A Jóság-romok szilárd alapjaiból azúrkék, mesebeli tengeri lények kagylóihoz hasonlatosan, spirál alakban arannyal és ezüsttel bevont tornyok rengetege meredt az ég felé. Az Ymir tornyai közti teret aprócska járdák és hidak egész kis hálózata szőtte át, némelyik ilyen építmény két szomszédos ujjat is összekötött. A tornyok között zümmögő színes repülőmasinák és a porszemnyi emberkének nyüzsgése töltötte be a levegőt.

Ahogy az úrsiklók közeledtek Ymir felé, három kis repülő jött elénk, és odakísértek minket a leghosszabb ujjon található egyik legmagasabb épülethez. Kísérőink járművei arany- és rubinszínű, bonyolult kis szerkenyűk voltak, amelyek aranytollas vagy aranyerezetű mechanikus szárnyaikkal leginkább csápszárnyú repülőkre vagy szitakötőkre emlékeztettek, de ahhoz túl gyorsak és mozgékonyak voltak, semhogy pusztán ezen az elven működjön a meghajtásuk. Mindegyik kis gép elején volt egy kabin, amely úgy festett, mintha karmokra erősített, duzzadt szem lenne, amelyben

hasmánt feküdt a gépet irányító sisakrostélyos pilóta. A kísérőknek is volt kíséretük: madár nagyságú, dongószerű objektumok röpködtek körülöttük, sőt még őket is rengeteg, náluk is parányibb drágakő méretű szerkentyű követte.

Berepültünk Ymir forgalmas légterébe, pillanatok alatt a tornyok, valamint a csontvázszerű hidak és járdák áthatolhatatlan rengetegében találtuk magunkat. Idővel egyre több légi jármű váltott irányt, hogy minket üdvözöljön, és tisztes távolságban ugyan, de egész úton velünk maradtak. A repülő emberek különböző szerkezetű csapkodó szárnyakat viseltek. Az ő esetükben sem nagyon tudtam elképzelni, hogy egyedül a szárnyak segítségével maradnak a levegőben. Nyilván lebegőövet vagy hátzsisakot viseltek, és a szárnyakat csak a finom manőverezéshez használták.

– Attól tartok, egy ideig még a figyelem középpontjában maradtok – mondta Betony. – A Neumán nem gyakran fordulnak meg csillagközi utazók, és az utolsó hasadvány hat évvel ezelőtt érkezett.

– Nem gond – mondta Purslane.

Alattunk a Jóság idejéből származó építmények maradványai eltakarták a több kilométeres mélységben húzódó felszínt. Könnyen meg lehetett feledkezni róla, hogy a város egy olyan rég kihalt civilizáció romjain épült, amelynek tagjai már vagy kétmillió éve nem lélegezték be Ymir levegőjét. Életem során időnként ráeszméltem, hogy milyen szörnyen öreg vagyok, és hogy milyen hatalmas utat jártam már be, amióta egyetlen csecsemőként megszülettem egy kacskaringós kísértetházban.

Most az egyik legmagasabb toronyhoz közeledtünk, amelynek csúcán egy drágakő hagyma díszelgett. Az erkélyekkel teli, dugóhúzóyszerűen csavarodó külső borítás középtájékán egy félkör alakú leszállópálya állt ki az épületből, amely elég nagy volt ahhoz, hogy a kíséretünk és a két úrsikló könnyedén elférjen rajta. A szárnyas légi jármű a magasban lebegett, míg Betony siklója a hegyes végével lefelé bukott, amely ezután kiszélesedett, összehúzódott és háromlábú állvánnyá változott. Maga a sikló pedig erre az állványra ereszkedett le. Purslane siklója mellette, a hasán landolt. Nem sokkal ezután az igazi Betony megjelent a könnycsepp alakú járműve aljában, és egy lebegőtárcsán ereszkedett alá a három láb között. Amikor a tárcsa elérte a talajt, lelépett róla, mire a tárcsa

megint felemelkedett, és lezárta az űrsiklót.

Purslane siklójának oldalán kinyílt egy ajtó, ami lépcsővé és korláttá alakult. Ymir hűvös, friss levegője az arcomba csapott. Belélegeztem az ismeretlen bolygó aromás illatait, és kissé bele is szédültem. Egyáltalán nem volt kellemetlen, inkább arra emlékeztetett, mint amikor az ember egy erős borba kóstol bele, és már az első korty után érzi, hogy nehéz éjszakája lesz. Purslane megfogta a kezemet, és megindultunk a lépcsőn. Aconite és Mezereon szorosan a nyomunkban jöttek.

A leszállón rengeteg ember sereglett össze, biztosan voltak vagy százan. Három csoportot tudtam kivenni. Előttünk nagyjából negyven Gentian-hasadvány sorakozott fel, valószínűleg mindenki ott volt, akinek sikerült eljutnia a Neumára, kivéve azokat, akik épp járőröztek. Jobbra tőlük egy kisebb csoport, talán tíz-tizenöt fő, bizonyára az egyesülésre meghívott vendégek voltak, akik szintén túléltek a támadást. Láttam köztük néhány másik családból származó hasadványt, a Gépnép két képviselőjét és több igen eltérő testfelépítésű, magasan fejlett poszthumán lényt. Baloldalt pedig a helyiek negyven-ötven fős fogadóbizottsága várakozott. Mindannyian repülőruhát viseltek, de a szárnyukat a hátukon takarosan összecsuhták. A levegőből normál méretűnek látszottak, de most kiderült, hogy nagyjából egy fejjel magasabbak nálunk, testük roppant sovány, sötét szemük ferdén ült lágy, tündérszerű arcukban. A mézszínű bőrük valójában hártyavékony prém volt.

Az egyikük, egy nő előrelépett. Akárcsak a többi helyi lakos, ő is szorosan a testhez simuló, egyberészes, fekete anyagdarabokból összevarrt ruhát viselt, amelynek anyaga leginkább a bőre hasonlított, melltájékon pedig fémmel volt beszöve. A fémes rétegeket színes gombok díszítették, amelyek talán valamilyen vezérlőelemek vagy akár rangjelzések is lehettek. A nő derekára nehéz fekete öv simult, amelyről úgy gondoltam, bizonyára a lebegtetőnek ad helyet, felette pedig, a hasán egy kék derékszj pompázott. Az álla alatt átlátszó, szemüveges légzőmaszk lógott, bizonyára azért, hogyha repülés közben túl ritka lenne számára Ymir levegője, bármikor gyorsan feltehesse. A csizmája erős lábujjakat takart, a kesztyű alatt pedig hosszú, elegáns ujjak lapultak. A szemöldöke felett a bundája kicsit sötétebb volt, és feszes sörénybe

ment át, amely a tarkója aljáig ért. A legtöbb itteni lakosnak hasonló frizúrája volt, de több apró eltérést is megfigyelhettem. Senki másnak nem volt kék derékszíja; nagyjából tízen viseltek bíborszínűt, a többiek pedig pirosat vagy feketét.

– Szeretettel üdvözlöm a Gentian-klán mélyen tisztelt hasadványait! – szólalt meg tökéletes kiejtéssel transz nyelven. A fellépése alapján politikusnak látszott, az egész megjelenése tekintélyt parancsolt. A hangja kissé fátyolosnak hatott, de hibátlanul artikulált, és szavai a leszállópálya ritka, mozdulatlan levegőjében messzire elhallatszottak. – A nevem Jindabyne, Ymir és a Hat Tartomány elöljárója vagyok. Engem választottak, hogy üdvözöljem önöket a bolygónkon. Mindenekelőtt hadd biztosítsam önöket mély együttérzésünkről a klánjukat ért szörnyűséges támadás okán. S bár ilyen időkben talán nem helyénvaló azt mondani, hogy érezzék jól magukat, mindazonáltal remélem, hogy a Neumán töltött időt kellemesnek fogják találni. Biztosíthatom önöket, hogy a Tanúk – Ymir és az egész bolygó lakossága – minden tőlük telhetőt megtesznek annak érdekében, hogy itt-tartózkodásukat a lehető legkényelmesebbé tegyék. Ha bármire szükségük van, csak szólniuk kell.

Purslane-re pillantottam, aki bólintott, hogy legyen én a szóvivő.

– Köszönjük, elöljáró asszony! Nagyon kedves ez a meleg fogadtatás. A nevem Campion, ő pedig itt mellettem szintén a Gentian-klán tagja: Purslane. – Lassan megfordultam, és a többieket is bemutatam. – Ez itt Aconite, valamint Mezereon, szintén a klán tagjai. Az úrsiklónkon további három hasadvány érkezett, de ők még sztázisban vannak. – Természetesen a foglyokról sem feledkeztem meg, de valahogy nem tűnt helyénvalónak, hogy ebben az emelkedett pillanatban ilyen kellemetlen részletekkel is előhozakodjak.

– Betony sokat mesélt önöknek a világunkról, Campion?

– Valamennyit... És természetesen az adattárunkban is vannak információk. Ez persze nem jelenti azt, hogy nem tanulhatunk semmi újat.

– Biztos vagyok benne, hogy amit tudni érdemes, azt önök már tudják. Ennek ellenére lenne egy kérésem. Mi itt nyitott társadalomban élünk, nincsenek titkaink. Hamarosan az embereim megmutatják az önöknek szánt szálláshelyet. Amennyiben nem

tetszik, kérem, azonnal jelezzék, és változtatunk rajta. Közben pedig bizonyára nagyon várják már, hogy beszélhessenek a többi hasadvánnyal. Ezért nem is tartom fel tovább önöket.

– Köszönjük, előljáró asszony! – mondta Purslane.

– Ha kívánják, beállíthatunk önöknek egy paravánt is. Az embereim mindenesetre átmenetileg felfüggesztik a transz nyelvtudásukat, így nem kell tartaniuk attól, hogy valaki kihallgatja önöket.

– Kétlem, hogy olyan titkaink lennének, amelyeket nem kívánnánk megosztani önökkel – mondtam –, de nagyra értékeljük ezt a gesztust. Igazán kedvesek.

Jindabyne az előttünk várakozó hasadványok felé mutatott.

– Rajta hát! Ne késlekedjenek tovább, tartsák meg az egyesülést, bármily keserédes legyen is!

– Előljáró asszony! – szólalt meg Purslane, ahogy haladtunk a várakozó Gentianok felé. – Lenne itt még valami... mielőtt még felfüggeszti a nyelvtudását. Talán kissé udvariatlannak tűnhet, hogy most említtem meg...

Kicsit ingerülten szóltam rá, mert sejtettem, hogy miről akar beszélni:

– Purslane! – mondtam fojtott hangon. – Ez még ráér.

– Miről van szó, Hasadvány?

– Amióta először hallottam a Neumáról, azóta kíváncsi vagyok a Légszelleme.

– Akárcsak a legtöbb látogatónk – mondta Jindabyne. A hangjában most némi merevséget véltem felfedezni. – Ez a kíváncsiság tartja mozgásban a gazdaságunkat.

– Arra gondoltam, lehetséges lenne-e... szóval, találkozni vele. Vagy legalábbis valahogy kommunikálni vele.

Eddig Jindabyne arcán szinte egyetlen rezdülést sem láttam. De a másodperc töredékére félrecsúszott a diplomata maszkja, és előbukkant az alatta szunnyadó feszültség.

– Megnyugtathatom, hogy óriási archívumunk van a megfigyelésekről és az elemzésekről a nyilvános adattárban. Ezek egészen a Jóság utolsó napjaiig nyúlnak vissza. Biztos vagyok benne, hogy az archívumban mindent megtalál, ami csak érdekl, és természetesen bőven lesz lehetősége találkozni tudósokkal és a

Szellem imádóival is, amíg itt időznek nálunk.

– Engem maga az entitás érdekel – mondta Purslane –, nem a feljegyzések.

– Ettől függetlenül – próbáltam enyhíteni a helyzetet –, a hasadvány-társaim és én örömmel keressük fel az archívumot. Igazán nagyvonalú, hogy engedélyezi számunkra, előljáró asszony. És bizonyára találunk rá módot, hogy kellőképpen honoráljuk a kedvességét.

Purslane egy pillanatra rám nézett.

– Általában kiszámlázzuk az adatokhoz való hozzáférést – mondta Jindabyne. – Hiszen az adományok és az energia tartja mozgásban a világunkat. De számunkra valódi megtiszteltetés, hogy menedéket nyújthatunk a barátainknak, a Gentian-klán tagjainak, ezért ebben az esetben szó sem lehet fizetségről.

– Köszönjük – mondta Aconite, aki most szólalt meg először azóta, hogy kiszálltunk a siklóból. Ő és Mezereon tisztességes távolságot tartottak egymástól, nehogy valaki véletlenül is összeboronálja őket.

Végül aztán Betony emelte fel a hangját:

– Az előljáró asszony engedélyével hadd üdvözlöjsem az utolsó négy elveszett hasadvány-társunkat ismét a családtagok között! Champion, Purslane, Mezereon és Aconite, valamint Lucerne, Melilot és Valérián, akik még a sikló fedélzetén vannak. Ez jóval több, mint amit remélni mertünk!

A hasadványok tapsoltak és éljeneztek. Üdvözlésképp integettem nekik. Egyáltalán nem úgy éreztem magam, mint valami hazatérő bajnok, de valahogy viszonznom kellett a meleg fogadtatást.

Purslane kedvesen mosolygott, és felemelte a kezét.

– Úgy örülök, hogy ilyen sokan életben maradtunk! – mondta. – Néha már azt hittem, senkit nem fogunk itt találni. Olyan jó, hogy újra láthatlak benneteket!

Betonyval együtt negyvenöt hasadvány volt már a Neumán. Nem tudtam mindenkit egyszerre befogni a látóterembe, de szép lassan már neveket is tudtam kötni az arcokhoz. Ott volt a törekeny, varázslatosan szép Cyphel, a haja akár a holdfényben játszó havas táj kékes fehérsége. Aztán a füstös képű Charlock, akit soha nem tartottam szövetségesemnek, de most találkozott a tekintetünk, és egyetlen bólintásával tudatta velem, hogy részéről a múlt végleg le

van zárva. Ott állt előttem a mindig vidám Weld is, a szokásos előkelő egyesülés-öltözékében. De jelen volt még többek közt Sainfoin, Medick, Henbane, Bartsia és Tansy.

Purslane és én odamentünk a többiekhez, és akivel csak lehetett, kezet fogtunk. Aconite és Mezereon ugyanezt tették.

– Csúnyán félreismertelek, Champion – mondta Galingale, akit eddig észre sem vettem, és most Tansy válla fölött nyújtotta felém a kezét. – Ezt soha nem bocsátom meg magamnak. Nem gondoltam volna, hogy valaha is ilyet mondok, de az, hogy nem hallgattál Fescue-ra, a legbölcsebb dolog volt, amit csak tehetél.

– Ugyanannyira Purslane döntése is volt, hogy mindennek ellenére berepülünk a rendszerbe – jegyeztem meg.

– Persze – bólintott Galingale. Nagyjából olyan magas volt, mint én, kicsit torz arc, vörös, hússzínű bőr és rövidre nyírt, sűrű ősz haj. A genetikailag örökölt zöld szeme helyén egy fehér műszemet viselt. Az igazi szemét elvesztette, és az arca bal felének nagy részét is, amikor turistát játszott egy brutális mikroháborúban, és valahogy épp a tűzvonalba sétált bele. Amikor megsebesült, az egyik fejlődő csillagközi civilizáció elfogta, illetve inkább ő hagyta magát elfogni. Az ottani sebészek összerakták, tőlük kapta ezt a szemet, ami az ottani kibertudomány csúcsának számított. A klán mércéjével persze nevetségesen primitív megoldás volt, nagyjából, mint egy faláb vagy egy merev karprotézis. Galingale aztán amikor ismét Gentianok között volt, az arcát meggyógyította úgy, hogy nem maradt látható nyoma a sérüléseinek, de ezt a műszemet megtartotta. A szalagja erről a körútról különösen nagy sikert aratott, a primitív szerkezet pedig immár a múltbéli dicsőség emlékévé vált. Még mindig szorosan tartotta a kezemet. – Fescue-nak valahogy meg kellene adnunk a végtisztességet? Valami hozzá méltó módon.

– Majd gondoskodom róla – mondtam, de jobb szerettem volna témát váltani.

– Valami látványos dolog kellene. Egy jel, amely mindenki számára világossá teszi, hogy a Gentianok nem hagyják magukat.

– Ilyesmit nem csinálunk – mondtam. – Szerintem semmi szükség rá, hogy erre bárkit is emlékeztessünk.

Betony barátságosan megveregette a vállamat.

– Ez a beszéd, Champion! A harcnak még nincs vége. És valaki

fizetni fog ezért, az hétszentség!

– Ha egy másik klán volt – szólalt meg Aconite –, akkor azt mondom, nyírjuk ki őket úgy, hogy csak ötvenketten maradjanak, aztán majd meglátjuk, az hogy tetszik nekik.

– Ugyan miért állnánk meg ott? – kérdezte Galingale. – Hiszen ők is teljesen ki akartak irtani minket. Csak a szerencsén múltott, hogy bármelyikünk is megmenekült. Szerintem töröljük el őket: irtsuk ki az egész klánt.

– Ha tényleg valamelyik klán volt – jegyeztem meg. – A Marcellinek nem feltétlenül tudtak róla, hogy Grilse miben mesterkedik.

– A klán természetes szövetségese a többi klán – mondta Mezereon. – Ez a Közösség alapja. Valahogy ésszerűen hangzik, hogy a természetes ellenségünk sem más, mint a többi klán.

– Talán inkább várjunk az ítélettel, amíg legalább kihallgatjuk a foglyokat – javasolta Purslane.

Hálásan megszorítottam a kezét. Amióta megérkeztünk Ymirbe, most először éreztem, hogy az én oldalamon áll. Tudtam jól, hogy sem ő, sem én nem fogunk elhamarkodottan ítélni.

– Hadd mutassalak be benneteket a vendégeinknek – mondta Betony.

Elég színes társaság volt, ahogy az imént már felmértem. Volt néhány hasadvány a többi klánból: Marcellinek nem voltak köztük, de volt egy Torquata, egy Ectobius és egy pár a Jurtinák közül, és még talán egy vagy két másik klán képviselői, akiket nem tudtam beazonosítani. A vendégek közt ott tornyosult egy elefántszerű, bőrs, piros páncéllemezekkel borított poszthumán... nem Peremőr, de valami nagyon hasonló. Aztán volt még több merev szobor, akik leginkább egy rőzsenyalábra emlékeztettek, pedig ők is élő személyek voltak, valamint még két szokásos testfelépítésű ember, akik ugyanúgy lehettek volna valamely klán tagjai vagy éppenséggel egy felzárkózó civilizáció képviselői, végül pedig két gépember. Az egyikük ezüstös, a másik vakítóan fehér, akár az elefántcsont vagy a kiömlött tej. Az ezüstös nőnek tűnt, a fehér férfinak. Akárcsak Hesperusnak, nekik is volt egy kis ablakuk a koponyájuk két oldalán, amely mögött színes fények járták titokzatos körtáncukat.

– Hadd mutassam be Cadence-t és Cascade-et, a Gépnép

képviselőjében – mondta Betony, aki helyesen úgy döntött, hogy őket veszi előre. – Sainfoinnal érkeztek, a Dorcus-klán egyesülésén találkozott velük, mindössze tízezer fényévre a Monocérosz-gyűrű belső szélétől.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Cadence. Ez volt a legsodálatosabb női hang, amit valaha hallottam. Mintha angyalok kórusa zengett volna mennyei harmóniát.

– Akárcsak én – szólalt meg Cascade, és üdvözlően biccentett tejfehér fejével. – Hadd fejezzem ki mélységes részvétünket a klánnal történt szörnyűséges támadás miatt. – Mélyen zengő basszusa végtelenül megnyugtatóan hatott rám: valahogy úgy éreztem, hogy amíg mellette vagyok, senkinek nem eshet bántódása, aki fontos nekem. – És egyben biztosítani szeretném arról, hogy a Gépnép minden tőle telhetőt meg fog tenni annak érdekében, hogy az elkövetők meglakoljanak tettükért. Ezt ünnepélyesen megígérem.

– Köszönöm.

– A gépemberek közül csak önök jutottak el az egyesülésre? – kérdezte Purslane.

– Tudomásunk szerint igen – válaszolt a bájos Cadence. – Bár előfordulhat, hogy némelyikünk odaveszett, ha esetleg a támadás után érkezett a rendszerbe. De szerintem ez nem valószínű. A gépemberekben ugyanis roppant erős az önfenntartási ösztön.

Eszembe jutott, ahogy Hesperus habozás nélkül vállalta a veszélyt csak azért, hogy segítsen a többieknek, de erről inkább nem szóltam semmit.

– Hallottak már a vendégünkről? – kérdezte Purslane.

– Hesperusról? Hogyne! – mondta Cascade. – És nagyon aggódunk a horgyléte miatt. Amint lehet, szeretnénk megvizsgálni.

– És nagyon hálásak vagyunk mindenért, amit tettek érte – tette hozzá Cadence. – Egyébként hol van most?

– A hajóm, a *Hajnali Ezüsthéj* fedélzetén – mondta Purslane. – Bolygó körüli pályán... fent kellett hagynunk.

– Ezt inkább kicsit később beszéljük meg – javasoltam. – Hesperus idáig is életben maradt. Egy-két nap most már igazán nem számít.

Cadence és Cascade egyszerre bólintottak.

– Rendben, akkor majd holnap visszatérünk rá – mondta a női

robot.

Az ezüst arca nem volt más, mint finoman megmunkált élek és lapos felületek összessége, mégis hihetetlenül nőies volt az egész megjelenése. Arra gondoltam, vajon Purslane is ugyanilyen erősen vonzódik-e Cadence férfi párjához.

Betony az elefántszerű poszthumánra mutatott.

– Szeretném bemutatni nektek Ugarit-Panth utazónagykövetet a Perseus-spirálkaron található roppant tekintélyes és stabil középszintű szupercivilizáció, az Ezer Bolygó Unió képviselőjében.

A nagykövet megemelte az ormányát, amely egy ötujjas kézfejen végződött, a tenyerén rózsaszín nyílással. Együtt érző mosoly kíséretében megráztam az undorító nyúlványt.

– Mélységesen sajnálom, nagykövet.

A sötét szemek a súlyos, puffadt homlok két oldaláról értetlenül néztek vissza rám.

– Mit sajnál, Hasadvány?

– Hát, ami történt...

– Miért, mi történt?

– Amikor a csillaggát meghiúsodott... – Hirtelen elnémultam: Betony határozottan belém karolt, és szelíden továbbtessékelt.

– Ne haragudjon, Nagykövet. Campion a Pantropic Nexusra gondol. Nem igaz, Campion?

– De, igen – motyogtam.

– Ami ugye még csak nem is a Perseus-spirálkaron van. De hát a mi Campionunk már csak ilyen, a galaktikus geopolitika soha nem volt az erőssége, ugye?

– Attól tartok, valóban nem – mondtam zavartan.

– De milyen csillaggát-meghibásodásról beszél? – kérdezte a nagykövet.

– Volt egy *állítólagos* csillaggát-meghibásodás – hajolt közénk Purslane. – Én magam vizsgáltam meg, és mint kiderült, nem történt semmi más, csak egy előre betervezett detonáció. Előfordul, hogy egy csillagot engedünk szupernóvává változni, főként akkor, ha a közelében egy csillagképző köd található, amelynek fém dúsitásra vagy egyéb katalizátorra van szüksége, hogy megkezdje a sűrűsödést.

– És mi köze ehhez a Pantropic Nexusnak?

– Figyelmeztettük őket, hogy ne terjeszkedjenek a veszélyzóna

határán túlra. Amikor a csillag felrobbant, néhány naprendszerük halálos sugárdózist kapott. Champion valószínűleg erre gondolt.

– Pontosan – bólogattam bőszen. – A Pantropic Nexus. Azok a szerencsétlenek...

– Erről majd még beszéljünk részletesebben is! – mondta a nagykövet Betonynak.

Betony kényszeredett mosolyt erőltetett az arcára.

– Ez itt Japji hasadvány a Torquata-klánból... – Aztán amikor már hallótávolságon kívül voltunk az elefántnagykövettől, gyorsan odasúgta nekem: – Ő még nem tudja.

– Közben már nekem is lesett. És mikor szándékoztok elmondani neki?

– Nem áll szándékunkban.

– Ez nem felelőtlenség?

– Nem, sőt. A fickó állandóan egyetlen lépésre van az öngyilkosságtól. Tudod, hogy ezek mit művelnek, ha véget akarnak vetni az életüknek?

– Biztos mindjárt elmondod.

– Kimennek a sivatagba, és felrobbantják magukat. A mellkasába be van építve egy kis antianyag-bomba.

– Aha. És gondolod, hogy...

– Amíg nem lehetünk teljesen biztosak abban, hogy nem a közelünkben fogja felrobbantani magát, illetve, hogy ha mégis így alakulna, akkor megfelelő védőárnyékolást tudunk-e biztosítani... szóval, addig jobb, ha ebben a kegyelmi állapotban hagyjuk. A helyi adattárakat már módosítottuk, nehogy onnan tudja meg, hogy az Unió egy meghibásodott csillaggát miatt pusztult el. Most viszont még a Pantropic Nexushoz kapcsolódó bejegyzéseket is módosítanunk kell.

– Nem tudom, nekem azért elég rosszul esne, ha úgy érezném, hogy mindenki a szemembe hazudik.

– Amíg nem kezdte el sajnálkozni, minden a legnagyobb rendben volt.

– Te meg talán szólhattál volna! Nem vagyok gondolatolvasó.

– Amikor bemutattam, egyértelműen jeleztem a dolgot, ugyanis nem múlt időben beszéltem az Unióról. Nem tűnt fel? – Majd Purslane felé biccentett. – Amit leadtál itt a Nexusról, az nagyon szép

volt. Jó, hogy legalább egyikőtök megőrizte a lélekjelenlétét.

– Még csak tíz perce vagyok ezen a bolygón – mondtam –, de úgy érzem, ennyi is elég volt, hogy megutáltassam magam.

Purslane fagyos pillantása sem sok jót ígért.

– Ha egy kicsit összeszeded magad, legközelebb talán elég lesz öt is.

14. FEJEZET

Addig maradtunk az italokkal és rágcsálnivalókkal megrakott lebegő asztalok között a többi hasadvány, a vendégek és az ymiri politikusok társaságában, amíg a hűvös esti levegő rá nem telepedett a leszállóhelyre. A hasadványok közül a legtöbben már évek óta Ymirben időztek, de Campionnak és nekem a szubjektív időnkben még csak néhány nap telt el azóta, hogy az egyesülés naprendszerében jártunk. A mi lelkünkben ez a seb még sokkal jobban égett, semhogy egy kis évődés és vigasznak szánt közhelyek a fájdalmat kellőképpen csillapíthatták volna. Egy nyugtalan pillanatomban elhúzódtam a többiektől, és a tömegen átverekedve magam eljutottam a leszállóhely korlát nélküli pereméig. Odalent a mélyben láttam a Jóság által itt hagyott ferde ujj felszínét, és alatta még sokkal mélyebben a csillogó, örökké változó dűnék végtelenjét.

– Ha jól fülelsz, meghallhatod az éneküket – mondta Campion lágy hangon, amikor utolért a peremen.

– Nem hallok semmit ebben a zajban.

– Már kezdenek elszállingózni. Nemsokára csak pár magunkfajta csellengő marad idekint.

– Elsimítótátok a dolgot Betonyval?

Campion fintorgott egy kicsit.

– Gondolom. Az mondja, gondoskodik róla, hogy az elefánt csak olyan adatokhoz férjen hozzá az adattárban, amelyeket megfelelően átszerkesztettünk, állítólag már azóta ezt játsszák vele, amióta megérkezett. Most megint szükség lesz néhány változtatásra, hogy a csillaggáttal kapcsolatos elszólásomat elsimítsák, de nem olyan vészes.

– Szerintem el kellene mondaniuk neki. Nem szép dolog így megvezetni valakit.

– Hát, talán tényleg nem árt az óvatosság.

– Nem fogja felrobbantani magát.

– Nem tudom. Nem ez lenne az első eset.

– A galaktika történelmében mindenre van már precedens. Minden elképzelhető esemény megtörtént már legalább egyszer. De ettől még egyáltalán nem valószínű, hogy itt és most újra megtörténik.

– Jól van, akkor menj, és mondd el neki. Én addig visszamegyek az úrhajóra, és onnan nézem végig a tűzijátékot.

– És engem képes volnál itt hagyni?

Campion a kezébe vette a kezemet.

– Nem nagyon...

Néhány másodperc hallgatás után így folytattam:

– Mi a véleményed a robotokról?

– Örülök, hogy itt vannak. Azzal, hogy Cadence és Cascade is belevonódtak, már nem pusztán annyiról van szó, hogy megtámadták a Gention-klánt. Ha a Gépnép valóban a magáénak érzi az ügyünket, akkor ők végig velünk lesznek. És ez sokkal jobban tetszik nekem, mintha ellenük kellene harcolni.

– Inkább az érdekel, hogy szerinted hogy állnak Hesperushoz.

– Hogy állnának?

– Gondolod, hogy akarnak majd segíteni rajta?

– Ezt mondták, nem?

A felsőmet kicsit szorosabbra húztam magamon a csípős szélben.

– Nem tudom. Honnan tudhatjuk biztosan, hogy nem fogják egyszerűen szétszerelni, ahelyett hogy rendbe hoznák?

– Ha nem lehet rendbe hozni, akkor a szétszerelés az egyetlen megoldás. Így legalább hozzáférnek mindahhoz az információhoz, amit az amnéziája előtt összegyűjtött.

– De ő a barátunk, Hesperus! Nem adhatjuk csak úgy át nekik, mint valami elnyűtt holmit, hogy szedjék szét, és amit nem tudnak újra felhasználni belőle, azt dobják a szemétre.

– Hesperus egy gép. A gépekkel pedig ezt csinálják, ha elromlanak.

– Talán ez volt a legérzékletlenebb mondat, ami valaha elhagyta a szádat!

– Nem arról van szó, hogy nem érdekel a sorsa – próbálkozott Campion sietve. – Csak realista vagyok. Szerinted kinek van több esélye rendbe hozni? A Gépnépnek, annak a civilizációnak, ahonnan származik, vagy valami homályos izének, amit Légszellemnek hívnak, és amiről nagyjából semmit sem tudunk? – Rosszallóan

csóválta a fejét. – Amúgy meg nem korai most ezen agyálni? Még nem is látták. Nem kellene inkább megvárunk, hogy mit mondanak azután, ha megmutatjuk nekik?

– Cadence és Cascade csak két robot. Még ha tudják is, hogyan lehetne megjavítani, egyáltalán nem biztos, hogy mindenük meg is van hozzá ilyen messze a Monocérosz-gyűrűtől.

– Akkor majd hazaviszik.

– Champion, Hesperus üzent nekünk valamit. Tudott a Neumáról. Arról nem tudhatott, hogy Cadence és Cascade itt lesznek, a Szellemről viszont tudott.

– De ha tudott volna arról, hogy itt lesz ez a két robot, akkor biztosan azt mondta volna, hogy inkább rájuk bízunk a sorsát. Hiszen ők is robotok, akárcsak Hesperus. Pontosan tudják, mi a legjobb neki. Azt mondta, gondoskodjunk róla, hogy a feljegyzései és a rajzai eljussanak a néphez.

– Ez azért nem ugyanaz, mintha azt mondta volna, hogy bízunk rájuk a sorsát.

– Nézd, ezt a vitát akár reggelig is folytathatjuk, akkor sem fogunk egyetérteni. Egyébként meg teljesen felesleges a Légszellemről spekulálni addig, amíg nem beszélünk újra az előjáró asszonnyal. Mert ahogy én láttam, nem igazán lelkesedett a gondolattól, hogy közvetlenül kapcsolatba lépjen a Szellemmel.

– Mi egy klán vagyunk – mondtam. – Először szépen kérünk. De ha nem kapjuk meg, amit akarunk, akkor megszerezük másképp. Mindig is így intéztük a dolgokat. És ezt is várják tőlünk.

– Mármint, hogy parancsolgassunk a kisebb kultúráknak?

– Mi már elég régóta létezők ahhoz, hogy erre jogot formáljunk magunknak. – A szívem mélyén szörnyű érzés volt, hogy ilyeneket mondok. Mennyire utáltam, amikor a többi hasadvány ezzel érvelt: vagyis, hogy ha a diplomácia és az észérvek nem vezetnek eredményre, akkor erőt kell alkalmazni. Vagy parancsolgatni, ahogy Champion mondta. De most csak Hesperusra gondoltam. Nem akartam, hogy bármi vagy bárki is megakadályozza, hogy visszatérjen az életbe.

– Hallgasd csak! – mondta Champion. – Kezdődik.

– Micsoda?

– A dal. A dűnék dala.

Abban a pillanatban meghallottam, pedig ez a hang valószínűleg már jó néhány perce erősebben szólt, mígnem végül átlépte a hallásküszöböt. Campionnak igaza volt, a legtöbb vendég az utóbbi néhány percben tényleg bement a toronyba, akik meg idekint maradtak, szinte kivétel nélkül hallgattak. A dal így is egészen halk volt. Idegen. Gyászos, mély zümmögés, mely időnként felerősödött, majd újra elhalkult, akár egy halálosan lassú sziréna.

– Ez a szél? – suttogtam. Alig mertem megszólalni.

– Nem. Ez nem a szél. Akkor szól a legszebben, ha a levegő meg sem mozdul.

– Soha nem is jártál itt!

– De olyan bolygókon már jártam, ahol vannak dűnék. Ahogy te is, csak valószínűleg soha nem a megfelelő időben. Hiába, számtalan élmény van, amiben nem volt részünk soha. Ezért vagyunk még életben.

– De ha nem a szél...

– A lavínák... – magyarázta Campion szintén a pillanat emelkedettségéhez illő, tiszteletteljes suttogással. – A homokszemek megindulnak lefelé, közvetlenül a dűne külső hártájára alatt. Valójában az ilyen típusú dűneket barchannak hívják. Ezeknek a görbülete biztosítja a hang kibocsátásához szükséges feltételeket. A lavinaszerűen lefelé haladó homokszemek mozgásától berezonál a külső héj. Nagyjából úgy kezd rezegni, mint valami óriási dobhártya. A szabályos rezgések visszajutnak a homokszemcsékhez, és szinkronizálják az ő rezgésüket. Erre a membrán még erősebben kezd rezonálni, és mozgásba hozza a közelében lévő levegő részecskéit is. Így csendül fel ez a zene. – Majd hozzátette: – Csodálatos, ugye?

– Csodálatos, igen, de egy kicsit félelmetes is.

– Mint minden jó dolog a világegyetemben... – Néhány másodpercnyi hallgatás után témát váltott: – Az előbb beszéltem Cyphellel.

– Mindig is tetszett neked.

– De soha nem nyúltam hozzá. Mindegy, most nem is ez a lényeg, hanem hogy mondott valamit, ami kicsit gondolkodóba ejtett. Eléggé összejöttek most a dolgok: ott van Hesperus, a másik két robot, Grilse és a többi fogoly, hogy miért akarná bárki elpusztítani a klánt, és, hogy mi lesz, ha megint ránk találnak. Ennyi gond egy egész

életre elég, még a klán mércéjével is. És mindennek ellenére *mi még mindig életben vagyunk*. Még mindig élünk, és még mindig vannak barátaink, és van hova mennünk, és ez igazán csodálatos este, a Neuma dúnéival, akik nekünk dalolnak. Márpedig ezek a dúnék nem akármilyen dúnék. Ezek az Ellátók hatalmas építményeinek maradványai, amik lezuhantak az égből. Egy rég kihalt civilizáció csillogó romjai egy olyan intelligencia emlékét idézik, amelynek tagjai isteneknek hitték magukat, bár galaktikus léptékkel mérve mindez néhány pillanatig tartott csupán. Na, ez milyen érzéseket ébreszt benned?

– Mintha túl későn élnék – mondtam.

A hasadványok együtt reggeliztek egy teraszon, az épület hagymakupolája közelében. A terasz csak részben volt a szabadban, az egyik felét a kupolatető fedte be. Körülöttünk minden irányban Ymir városa terült el, amerre csak néztünk, mindenütt a toronyrengetegben száguldozó járművek és lakosok szünni nem akaró szédületes nyüzsgését láttuk. A hidakon és a légjárdákon színes zászlók lebegtek. A levegőben már érezhető volt a melegedés, de most még egész frissítően hatott rám a pihentető alvás után. A bolygó tengely körüli forgásidejét a klán normáinak megfelelően állították be, s mivel közel jártunk a napéjegyenlőséghez, Ymir városa csaknem tizenkét órát töltött a sötétben.

Campion és én együtt érkeztünk a hatalmas négyzet alakban elrendezett reggelizőasztalhoz, melynek minden oldalán tíz-tizenöt ülőhely lehetett. A négyzet közepén egy kijelzőn a galaxis jól ismert képe forgott. Enni- és innivaló akadt bőven. Nekünk szóltak ugyan, hogy mikor szolgálják fel a reggelit, de a többiek nyilvánvalóan korábban érkeztek. Mire mi odaértünk, már csak két hely volt a négyzet két átellenes oldalán. Egy pillanatig zavartan álltunk kéz a kézben.

– Majd én átülök – mondta Bartsia, aki épp az egyik szabad szék mellett foglalt helyet, és máris szedelőzködni kezdett.

– Ugyan, nem kell! – nevetett fel Medick. – Campion és Purslane biztosan nem bánja, ha egyszer nem egymás mellett ülnek... ahogy a többiek sem bánnák. Vagy lemaradtam valamiről?

– Maradj csak! – mondtam Bartsiának. – Ne ülj át! De azért kösz!
Leültem mellé, Campion pedig a másik oldalon Henbane és Teasel közé telepedett.

Betony, aki nagyjából egyenlő távolságra volt tőlünk, a szájához emelt egy pohár narancslevet.

– Jól aludtatok, Hasadványok? – kérdezte két korty között. – A szállás megfelel az ízléseteknek?

– Nem panaszkodhatunk – mondta Campion.

Mindegyikünknek legalább egy teljes emelet jutott a toronyban. Egy szinten több helyiség volt, hatalmas panorámaablakkal és kanyargós, barlangszerű falakkal.

– Gondolod, hogy Purslane nevében is beszélhetsz? – kérdezte Betony széles vigyorral.

– Campion ismeri az ízlésemet – mondtam. – És igen, beszélhet a nevemben. Egyébként együtt töltöttük az éjszakát. Mindannyian tudjátok vagy legalábbis sejtitek. Úgyhogy nem kell ez a színjáték!

– Legalább most, amikor a klán a legsötétebb óráit éli át, legalább most megpróbálhatnátok hűek maradni a hagyományokhoz – mondta Betony.

– Mert te még soha nem keféltél egyik hasadvánnyal sem, ugye? – csattantam fel.

– Na, de kérlek! Muszáj ezt a reggelinél megvitatnunk, Purslane?

– Te kezdted, Betony, nem én!

Aconite próbált csitítani minket.

– Jól van, most szépen nyugodjatok le! Lehet, hogy nem értünk egyet a kapcsolatuk minden vonatkozásával, de a klán nagyon is sokat köszönhet nekik.

Betony csalódottan fintorgott, de nem szólt egy szót sem.

– Ha megrovásban akartok részesíteni minket, itt a nagy alkalom – mondta Campion. Hanyag eleganciával kivett egy szelet kenyeret a kosárból, és letörte a végét. Közben olyan elképesztő hűvösség áradt belőle, hogy már-már beleszédültem ebbe a modoros büszkeségbe. – Csak azt hiszem, ahhoz túl értelmesek vagytok. Igen, megszegettük a szabályokat. És? Kit zavar? A Gentian-klán, amilyenek eddig ismertük, nem létezik többé! Talán még össze tudunk hozni valamit a romokon, de ne áltassuk magunkat azzal, hogy sok köze lesz ahhoz az intézményhez, amit Abigail hatmillió évvel ezelőtt életre hívott.

– A klán mint intézmény továbbra is legitim – jegyezte meg Galingale tárgyilagosan. – De értem, hogy hova akarsz kilyukadni. Tény, hogy nem Campion és Purslane az egyetlenek közöttünk, akik már eljátszottak a gondolattal, hogy a körutak során esetleg összebútoroznak valamelyik másik hasadvánnyal. Lehet, hogy ők kicsit tovább is mentek, mint a legtöbben közülünk, de azért ez nem nevezhető egyedi esetnek.

– Az itt jelenlévők között igen – szögezte le Betony.

Galingale megvakargatta a műszeme fémese szélé mellett a bőrt. Úgy nézett ki, mintha egy kitüntetést ragasztottak volna az arcára a közepén egy aprócska drágakővel.

– Lehet, de talán ideje lenne továbblépni, és a múltat nyugodni hagyni. Kinek fáj az, ha az ember csak úgy barátilag elszöszmötöl egy kicsit?

– Abigail ezt nem akarta – hangsúlyozta Betony. – Időnként egy-egy ártatlan kettyintés az Ezer Éjszaka alatt, az még belefér. Nem azt mondom, adott esetben még akár egy orgia is elmegy. De nem választunk párt magunknak! Nem leszünk szerelmesek! Nem szülünk gyereket! És nincs ásó, kapa, nagyharang! Abigail nem ezért hozott létre minket.

– De Abigail is nagyra tartotta a rugalmasságot – mutatott rá Galingale. – Ha most itt ülne ennél az asztalnál, lehet, hogy ő maga is elfogadná Purslane és Campion álláspontját.

– Ez a te véleményed – mondta Betony.

– Ha nem bútoroztunk volna össze – mondtam –, akkor egyikünk sem késett volna el az egyesülésről. Így aztán felettébb valószínű, hogy a támadás során mi is meghaltunk volna a többiekkel együtt.

– Ebben igaza van – állt mellém Galingale. – Talán mégiscsak az lenne a legokosabb, ha szemet hunynánk eme kis szabálysértés felett, és továbblépnénk. Purslane és Campion nélkül most a másik öt hasadvány sem lenne itt, és a foglyok sem. – Letörölte a morzsákat a szájáról. – Apropos... eldöntöttük már, hogy mi legyen velük? Az, gondolom, nem kérdés, hogy a három másik hasadványt felébresztjük, de a foglyokkal már jóval körültekintőbben kell eljárunk. Talán nem ártana megvitatni, hogy mihez kezdünk velük, ha már egyszer visszahoztuk őket – nézett kérdően Mezereonra, aki Aconite-tal épp átellenben ült, mintha ők ketten alig beszélnének

egymással.

– Amennyiben a klán jóváhagyja, szívesen vezetném én a kihallgatást – ajánlkozott Mezereon. – Persze szigorú felügyelet alatt. De ezek a mi foglyaink. Mi fogtuk el őket, és mi tartottuk őket életben, amíg Campion nem jött értünk. Lehet, hogy nincs igazam, de úgy érzem, ezt a dolgot nekem kell befejeznie.

– Szerintem egyikünknek sincs kifogása az ellen, hogy te vezesd a kihallgatást – vélekedett Betony. – És a klán, ahogy mondtad is, természetesen felügyeli az eljárást. Van valami terved?

– Grilse-t a végére hagynám. Egyrészt, mert szerintem tőle fogjuk megtudni a legtöbbet, másrészt pedig az ő esetében a legvalószínűbb, hogy túléli a visszalépést a normálidőbe. Ha sikerül épségben kihoznom a sztáziskamrából, különleges vallatási módszerekkel szeretnék élni.

– Vagyis feldarabolod – mondta Charlock undorodva.

– Az is egy lehetőség – vonta meg a vállát Mezereon.

– Ilyesmit már több körút óta nem csináltunk – ellenkezett Charlock. – Ez a módszer már a legtöbb felzárkózó civilizációnál is a történelem sötét korszakait idézi.

– A Közösségben viszont nem, és most csak ez számít. Semmilyen törvényt nem szegünk meg. – Hirtelen valami vadság villant Mezereon tekintetében. – Minket támadtak meg, és taszítottak a kihalás szélére, nem valamelyik másik klánt, és nem is valamely bolygón élő felzárkózó civilizációt. Ha ők is a szájukban éreznék a kihalás ízét, kíváncsi lennék, meddig tartanak magukat az elveikhez. Gondolod, hogy a Marcellin-klán egy pillanatra is habozna bevetni ezt a technikát bármelyikünkön, ha a helyzet úgy hozná?

– Kínzással nem biztos, hogy azokat a válaszokat szeded ki belőle, amelyeket keresünk – vélekedett Charlock.

– Ez nem kínzás. A kínzás fájdalommal jár. Ezt meg sem fogja érezni.

– Félretéve egy pillanatra az etikai aggályokat, megvannak hozzá egyáltalán a szükséges eszközök? – kérdezte Betony, és a két kezét összekulcsolva az álla alá helyezte.

– Egy ilyen szerkezetet elég könnyen össze lehet rakni – mondta Mezereon. – Bármelyikünk adattárában megtalálható a műszaki leírás. És amit eddig Ymirből láttam, úgy vélem, hogy akkor is meg

tudnánk építeni, ha csak abból gazdálkodhatnánk, amit itt találunk. – Egy kis porcukrot szórt a tálcáján lévő gyümölcsre, amelyet az imént már szinte átlátszóan vékony szeletekre vágott, mintha a szóban forgó vállalatmódszer főpróbáját tartaná.

– Tehát elfogadtuk, hogy Mezereon vezesse a vállalatot – nézett körül Betony, hogy van-e valakinek ellenvéleménye. – Aconite, gondolom, te is szeretnél benne lenni. A másik három hasadványt, amint lehet, kihozzuk a sztázisból, és felajánljuk nekik a lehetőséget, hogy részt vegyenek a vállalatban. Mi többiek pedig felügyeljük a folyamatot. De nem kötjük meg Mezereon kezét. A legtöbbünk vagy eleve ott sem volt a támadáskor, vagy azonnal elmenekült. Mezereon és a többi túlélő éveket töltött ott, és egy hajszálon múlt, hogy nem veszték oda. Ezért most az ő kezükbe adjuk az ostort.

Mivel már nagyon el akartam terelni a beszélgetést a kínzásról és a vállatásról, megszólaltam.

– Annak fényében, amit a Neumán töltött idő alatt eddig sikerült kinyomoznotok, van valakinek bármilyen elképzelése a támadás okait illetően?

– Valaki berágott ránk, mi más lehetne az oka? – kérdezte Betony. – Nem mi vagyunk a legerősebb klán a Közösségben, és sokkal kisebb befolyással bírunk a legnagyobb felzárkózó civilizációkban, mint más klánok, úgyhogy a féltékenység vagy bármilyen politikai motívum kizárva. Hatmillió éven át a magunk dolgával törődtünk, ahol kellett, segítettünk, elhelyeztünk egy-két csillaggátat, de úgy általában kimaradtunk a Múlás kicsinyes csatározásaiból. Csak nagyon ritkán mocskoltuk be a kezünket a galaktikus politikával, mert mi csak semleges megfigyelők vagyunk, és igyekszünk nem beleavatkozni a dolgokba. Akiket pedig valaha is ellenségeinkké tettünk, bizonyára már több körúttal ezelőtt kihaltak.

– Ezek mind remek érvek lennének arra, hogy valaki miért *ne* rágjon be ránk – jegyezte meg Campion.

Betony elnézően mosolygott.

– Akkor nagyon rosszul ismered az emberi természetet, kedvesem. Az emberek pusztán azért is gyűlölhetnek minket, amik vagyunk: egy olyan erő, amely a hatalmát jóra használja, és tartja magát a jóindulatú be nem avatkozás elvéhez. Csak az a tény, hogy nem piszkítottuk be a kezünket, és megőriztük makulátlan jó hírünket,

már önmagában is elég ahhoz, hogy valaki gyűlöljön minket.

– Egy másik klán? – kérdeztem.

Betony bólintott.

– Egyáltalán nem kizárt, Purslane. Hiszen egy klánnak lehetnek olyan eszközei, hogy összeszedjen olyan fegyvereket, amelyeket ellenünk bevetettek. A Marcellineknek pedig ez különösen...

– A Marcellinek már az Aranyóra óta a szövetségeseink voltak – vágtam a szavába. – Mi a klónozás szakértelmét adtuk nekik, ők pedig hajókat adtak cserébe. És a hosszú idő alatt soha egyetlenegyszer sem utalt rá semmi, hogy neheztelnének ránk.

– Gyakran a legközelebbi barát döfi az ember hátába a tört – mutatott rá Betony.

– Mi van, ha valami teljesen más okból támadtak ránk? – szólalt meg Champion.

– Van valami elméleted? – kérdezte Betony.

Campion Aconite-ra pillantott.

– Talán inkább mondd el te, ha még mindig úgy gondolod, hogy fontos lehet.

Aconite köhintett egyet, majd nagyot kortyolt a vízből.

– Egyetlen konkrétumot tudunk eddig kiszedni Grilse-ből, mielőtt bezártuk a sztáziskamrába. Mégpedig azt, hogy a támadás valahogyan Campionnal áll kapcsolatban.

Betony döbbenten pislogott.

– Campionnal?

– Ezt mondta.

– Lehet, hogy hazudott.

Campion kicsit előrehajolt.

– Mi ezt már lejátszottuk. Az egésznek csak úgy lehet értelme, mivel én nem voltam jelen, amikor a támadás történt, hogy az előző szalagomban lehet valami, amit az előző egyesülésen mutattam be.

– Senki nem gondolja, hogy Champion lenne a felelős – szólalt meg Mezereon –, vagy ha valaki mégis így véli, a reggeli után elmagyarázhatja nekem. De az nagyon is lehetséges, hogy valamivel tudtán kívül is kiváltotta ezt az eseményt. Ha tehát a szalagján van valami, ami a következő egyesülésre egy ilyen támadást idézhetett elő, akkor meg kell tudnunk, mi volt az.

Betony Campionra meredt.

– És neked fogalmad sincs róla, hogy mi lehetett ez a... kiváltók?

Campion előadta az elméletét, hogy szerintem valahogy az Őrzőknél tett látogatása lehet a kulcs, mivel Hesperus és a megboldogult dr. Meninx is nagyon kíváncsi volt a galaktikus archívumokra.

– Mindenesetre az látszik, hogy hirtelen nagyon megnőtt az érdeklődés az Őrzők iránt – összegezte az elmondottakat. – A Gépnép úgy döntött, hogy követet küld, de mielőtt célba ért, törölték a memóriáját. Valami felkeltette dr. Meninx kíváncsiságát. És az is lehet, hogy olyasmi váltotta ki a támadást, amit én mondtam el az Őrzőkről.

– Arra célszól, hogy esetleg valami bődületes nagy dolgot fedeztél fel, de nem emlékszel, hogy mi lehetett az? – hitetlenkedett Betony.

– Lehet, hogy valaki más észrevett olyasmit a szalagomon, ami nekem fel sem tűnt – morfondírozott Campion, és egyáltalán nem zavarta, hogy a kételkedők jól szórakoznak a felvetésén. – Alaposan át kell néznünk a szalagomat. Valami, amit feltártam, valaki számára veszélyt vagy fenyegetést jelentett. Még hozzá olyannyira, hogy megpróbáljon kiirtani minket.

– Úgy érted, olyasvalaki – szólalt meg most Galingale is –, aki ott volt az előző egyesülésen? Tehát valaki közölünk?

– A homunkulusz-fegyverek biztosan a mi valamelyik hajónk segítségével kerültek oda – mondtam. – Másképp nem tudták volna lőtávolságon belül megközelíteni a bolygót anélkül, hogy valaki észre ne vette volna őket. Aconite és Mezereon ezt megerősíthetik. – Aconite-ra pillantottam, aki úgy tette fel a kezét, mint aki épp meg akarja adni magát. Mezereon egyértelműen bólintott.

– Valaki tudta, hol tartjuk az egyesülést – vette át a szót Campion. – Ez már önmagában is azt jelenti, hogy az illető hozzáfért a védett információkhoz. Fescue pedig meg volt győződve róla, hogy valaki betört a klán magánhálózatába. Ha egy kicsit olvasunk a sorok között, tisztán látszik: ő is gyanította, hogy valakinek közölünk benne van a keze. Ha most itt lenne, biztos vagyok benne, hogy nem kerülgetné a forró kását.

Cyphel egy kékesfehér hajtincset odébb simított sötét, álmodozó szeméből, és magához ragadta a szót. A saját szememmel néztem

ugyan, de Champion emlékei erősen árnyalták a képet.

– A legtöbbünk már a támadás előtt megérkezett az ülésre. Viszont a szalagok áttekintése még nem kezdődött meg. Az utolsó későn érkezőkre váraoztunk, hogy elkezdhessük az Ezer Éjszakát, ez pedig azt jelenti, hogy a szalagok a hasadványokkal együtt odavesztek. Soha nem fogjuk megtudni, hogy mi történt velük az utolsó körútjuk során.

Mindannyian ránéztünk, nem igazán értettük, hogy mire akar kilyukadni.

– Azt viszont tudjuk, hogy mit terveztek – folytatta Cyphel. A hangja olyan volt, akár az étcsokoládé. – Mielőtt az utolsó egyesülés után útra keltünk, mindenki feljegyezte az útitervét. Persze ez senkit nem kötelezett semmire, hiszen ha valami érdekesről szerzünk tudomást útközben, nyugodtan változtathatunk rajta. De azt így is tudjuk, hogy a legtöbbünk milyen tervekkel vágott neki az útnak.

– Nem értem, hogy ez... – próbálkozott Betony.

– Ha még mindig megvannak a tervek – folytatta Cyphel –, megnézhetjük, hogy bármelyikünknek szándékában állt-e Champion szalagja alapján cselekedni.

– Arra azért emlékeznék, ha bárki más is az Őrzőkhöz tartott volna – mondta Champion.

– Lehet, hogy ennyire nem lesz átlátszó – válaszolta Cyphel. – Az Őrzők az egész galaxisból, számtalan rendszerből gyűjtik és tanulmányozzák az információkat. Lehet, hogy valami olyasmiről számoltál be, ami valaki mást arra készítetett, hogy további kutatásokat végezzen a témában, anélkül hogy egyáltalán az Őrzők közelébe ment volna.

– Ennek valóban érdemes lenne utánajárni – helyeselt Aconite.

– Hát jó – mondta Betony kelleetlenül. – Cyphel, ezt a szálát rád bízhatjuk?

– Felőlem. Amíg a szokásos hozzáférési jogom megvan, én ugyanúgy megcsinálhatom, mint bárki más. De természetesen szükségem lesz Champion szalagjának pontos másolatára. – Itt sugárzó arccal Championra nézett. – Vagy ez problémát okoz neked?

– Hát, ami azt illeti... – motyogta Champion alig hallhatóan.

– Na, várjunk csak! – értetlenkedett Betony. – Egy körúttal ezelőtt mindannyian hozzáférhettünk a szalagodhoz. Akkor most miért

okozhat ez gondot?

– Mert nem létezik. Letöröltem.

– De a hajón még azt mondtad... – tátogott Aconite.

– Tévedtem, oké? Azt hittem, hogy az adattárban van még valahol egy mentés. Nem volt. Elcsesztem.

– Hogy törölheti le valaki a saját szalagját? – kérdezte Tansy döbbsen.

– Hibáztam.

– Az ember néha mellényúl. Bárkivel megesik az ilyesmi – mondta Charlock.

– Nem, ez nem ilyen hiba volt – magyarázta Campion. – Rosszul mértem fel a helyzetet. Szándékosan töröltem, mert már nagyon untam cipelni a múltat. Olyan érzés volt, mintha végtelen sok zsákot kötöttek volna a nyakamba. És mindegyiket annyi emlékkal tölték tele, hogy egy egész életre elég lenne. – Amikor látta, hogy a többi hasadvány milyen arcot vág, hozzátette: – Ezek az én emlékeim voltak, világos? Jogom volt velük azt tenni, amit csak akarok! Szuverén jogom, ami felette áll annak, hogy a klán mit tart helyesnek, és mit nem.

– Jaj, Campion! – szakadt ki belőlem egy sóhaj, mert bármennyire is mellé akartam állni, tudtam jól, hogy amit tett, az megbocsáthatatlan.

– Egyébként meg nem gondoltam, hogy ennyire fontos lenne – folytatta. – Tudtam, hogy a lejátzó úgylis rögzít egy másolatot az egészről, ami a következő egyesülésen még ugyanúgy ott lesz a tárbán.

– Csak azt a lejátzót a homunkulusz-fegyverek szétlőtték – jegyezte meg Betony.

– Ezt nem sejthettem előre.

– De olyan helyzetbe hoztál minket, amelyben ez volt az egyetlen használható másolat.

– Utólag már könnyű okosnak lenni – mondta Campion.

– Már eddig is közel álltál a megrováshoz. Ezzel most betelt a pohár.

– Én ezt nem értem, Betony! Tegnap még mosolyogva fogadtál. Mi változott azóta?

– Téged ugyanúgy megilletett a szívélyes fogadtatás, mint

bármelyik túlélőt. De ez mit sem változtat azon a tényen, hogy semmibe vetted a klán hagyományait, felesleges kockázatot vállaltál, és a szalagoddal égbekiáltóan felelőtlenül bántál. Ezek az emlékek ugyanis nem a te emlékeid voltak! Ezeket a Gentian-klán bízta rád.

– Rendben, bármit is akartok tenni velem, állok elébe! De javasolhatnám, hogy a büntetéssel, bármi is legyen az, várjunk addig, amíg legalább ki nem derítjük, hogy ki akar kiirtani minket?

– Azért még mielőtt elevenen megnyúzzuk Campiont – szólalt meg újra Cyphel –, ne felejtjük el, hogy mindannyian átvettük a szalagját. Vagyis van még vagy ötven másolatunk, amelyeket mind mnemotechnikai úton állítottunk elő.

– De ezek idővel torzultak, és friss emlékek rakódtak rájuk – mutatott rá Mezereon úgy, mint aki csak tárgyilagosan próbál érvelni, és nem célja, hogy még bele is rúgjon abba, aki már amúgy is a földön hever.

– Ezzel tisztában vagyok – bólintott Cyphel –, de az ilyen torzulás nem helyrehozhatatlan. Nem állítom, hogy egy tiszta kópiát össze tudunk hozni, de abban biztos vagyok, hogy nem is leszünk nagyon messze tőle, ha összedobjuk, ami az elménkben van. Ha mindenki hajlandó alávetni magát egy emlékezet-helyreállításnak, akkor a Campion szalagjáról szóló különböző verziókat addig értékelem és vetem össze egymással, míg sikerül betömnöm a hiányzó lyukakat, és kiküszöbölni az esetleges hibákat.

– Egy próbát ez is megér – helyeselt Aconite.

– Ezzel hatalmas felelősséget vállalsz magadra, Cyphel! – figyelmeztetett Betony.

– Kibírom.

Betony úgy ütogetett a fejéhez egy darabka kenyeret, mint valami bíró, aki épp súlyos ítéletet készül meghozni.

– Jól van. Legyen! Mezereon vezeti a foglyok kihallgatását, Cyphel dolgozik Campion szalagjának helyreállításán, már amennyire ez egyáltalán lehetséges. Charlock! Azt hiszem, ma te vagy soron a járőrözésben. Jól van, ennyi bőven elég egyetlen reggelire.

– Mondhatok még valamit? – kérdeztem.

– Természetesen, Purslane! – mosolygott rám Betony.

– Most akkor kapunk megrovást, vagy nem? Szeretném, ha ezt

egyszer és mindenkorra tisztáznánk.

– Hiszen még csak most érkeztek! A ti megrovásotok kérdése meglehetősen összetett kérdés. Rengeteg tényezőt kell figyelembe venni. Ezt nem lehet itt és most eldönteni.

– Ami engem illet, csak egyetlen tényező van, mégpedig az, hogy egy pár vagyunk. Az, hogy elkéstünk, annak semmi köze ehhez. Bárkivel előfordulhatott volna. És hoztunk öt túlélőt még a klánnak, akik másképp nem jutottak volna ide, valamint a foglyokat és Hesperust.

– Amihez jön még Campion szerencsétlenkedése a szalagjával.

– Az egyedül az én hibám. Abból öt hagyjátok ki! – szólalt meg Campion.

– Sajnos azzal, hogy párként viselkedtek, hogy együtt érkeztek, hogy mindenki előtt kérkedtek az egymás iránti érzéseitekkel, egyértelműen értésünkre adtátok, hogy párként kívánjátok viselni a következményeket. Hát legyen!

– Más hasadványokkal is előfordult már, hogy letörölték a szalagjukat – mondtam. – Senki nem kapott érte megrovást, akkor Campion és én miért kapunk?

Betony mereven nézett rám.

– Nyugodj meg, kérlek. Ha lesz is megrovás, bizonyára nem súlyos, és a korábbi jó magaviseletet is figyelembe vesszük. Szóba sem jön a kiközösítés a klánból, az eddigiek alapján ilyesmi még csak fel sem merül. De fegyelemnek akkor is lennie kell, Purslane! És ez most még inkább igaz, mint eddig bármikor.

Úgy ültem vissza a helyemre, mint akit felpofoztak. A kezem remegett, úgyhogy inkább az ölembe tettem. A legrosszabb az volt az egészben, hogy tulajdonképpen egyetértettem vele. Valóban fontos a fegyelem, főleg ebben a veszélyes helyzetben. A hasadványok általában szabad akarattal rendelkeztek. De mi lenne, ha valamelyikünk felvillanna az egyik hajóra, visszamenne az egyesülés rendszerébe, és ezzel elárulná a támadóinknak a rejtkehelyünket? Azt a valakit, még ha Gentian-hasadványról lenne is szó, minden különösebb teketóriázás nélkül, akár saját kezűleg is kinyírnám, ha a klán fennmaradása függne ettől.

– Lehetne egy kérésem? – kérdeztem, miután visszatért a szín az arcomba.

– Csak bátran! – mondta Betony.

– Mielőtt megérkeztünk a Neumára, Hesperus egy kérést intézett hozzánk. Egyértelmű volt, hogy a Neumára akart jönni, még hozzá a Légszellem színe elé akart járulni.

– Szó szerint ezt kérte?

– Amennyire az adott körülmények között módjában állt kommunikálni, igen. – A torkom teljesen kiszáradt. Éreztem, hogy ha most nem sikerül meggyőznöm őket, második esélyem már nem lesz. – Az előjáró asszonnyal már beszéltem, de a helyzet nem volt alkalmas rá, hogy nagyon győzködjem. Most viszont a klán beleegyezését kérem, hogy kicsit megszorongathassam annak érdekében, hogy engedélyezze a közvetlen kapcsolatfelvételt a Szellemmel.

– Cadence-nek és Cascade-nek már szóltál erről?

– Nem akartam a Szellemet újra szóba hozni, amíg az előjáró asszony a közelben volt.

– Valószínűleg nekik is lesz valami elképzelésük arról, hogy mitévők legyünk – vélekedett Betony. – Mivel Hesperus közülük való, a legegyszerűbb megoldás az lenne, ha átadnánk nekik Hesperust, és ezzel lezárnak tekintetnénk az ügyet.

– Valóban ez lenne a legegyszerűbb, de nem feltétlenül a leghelyesebb – szólalt meg Aconite. – Ha Hesperus egyértelműen erre kérte Purslane-t, akkor ezt mindenképpen tiszteletben kell tartanunk.

– Egyetérték – mondta Henbane.

– De nem veszhetünk össze a Gépnéppel sem – figyelmeztetett Whin, aki most szólalt meg először. – Ha meg akarják vizsgálni Hesperust, milyen jogn akadályozzuk őket ebben?

– Ez valóban okozhat némi diplomáciai problémát – gondolkodott el Sainfoin. – De klánként nekünk a vendégeink jóléte mindig is az első helyen állt. Hogyha Hesperus valóban erre kérte Purslane-t, akkor ezt feltétlenül teljesítenünk kell. És nem is biztos, hogy ezzel összetűzésbe keveredünk a Gépnéppel. Cadence és Cascade eddig is nagyon megértők voltak, és nem hiszem, hogy ez most hirtelen megváltozik, ha vázoljuk nekik a helyzetet.

– Te mindenkinél jobban ismered őket – mondta Betony Sainfoinnak, akivel a robotok az egyesülésre érkeztek.

– Értelmes lények – mondta. – Meg fogják érteni az álláspontunkat. De ez nem jelenti azt, hogy figyelmen kívül hagyhatjuk a javasolataikat.

– Részemről – mondta Aconite – teljes támogatást kapsz, Purslane. Bármennyit is érjen ez.

– Részemről is – mondta Mezereon. – És ebbe beleértheted Valeriant, Lucerne-t és Melilotot is. Biztosra veszem, hogy melléd állnak, ha megtudják, hogy mit tett értünk Hesperus.

– Köszönöm – mondtam.

– Én is veled vagyok – jelentette ki Henbane.

Mielőtt a helyeslő mormogás nagyon felerősödött volna, Betony határozottan bólintott.

– Rendben! Purslane megkapja a klántól a felhatalmazást, hogy hivatalosan is kérelmezze a neumai vezetőktől a Légszellemmel való közvetlen kapcsolatfelvétel biztosítását. De mielőtt még belevágsz, Purslane... van legalább valami halvány sejtésed arról, hogy milyen veszélyes dologra vállalkozol?

Campion később a délelőtt folyamán bejött a szobámba, míg én az előljáró asszony válaszát vártam a meghallgatásom ügyében. Az aprócska, alacsony falú erkélyen álltam, amelyre a szoba oldalsó részéből, egy anyagátengedő ablakon keresztül lehetett kilépni. Próbáltam összeszedni a gondolataimat, hogy a kérésemet a lehető legmeggyőzőbben, logikus érvekkel alátámasztva tudjam előterjeszteni. Betony költői kérdése is nyugtalanított, és a korábbi neutronbiztos meggyőződésem helyén a kétség mélységes szakadéka tátongott. Az adattárból megtudtam, hogy a Szellem korábban egész civilizációkat is romba döntött már, ha nem tetszett neki valami. Ugyanakkor azt a tényt is a Szellemnek köszönhattük, hogy a Neumán egyáltalán lakhatott valaki. Mivel a bolygón nem éltek nagyobb élőlények, a Szellem gondoskodott arról, hogy a légkör megmaradjon a dinamikus instabilitás állapotában, ő biztosította, hogy a széndioxid folyamatosan oxigénre cserélődjön. Pusztá önérdékből egy gépi intelligencia ezt biztosan nem tette volna.

Vagyis eltűrt minket, sőt talán még azt is mondhatjuk, hogy kedvére volt a jelenlétünk. De ez korántsem jelenti azt, hogy

megkíméli az életemet, ha valamivel felhúzom. Meredten bámultam Ymir aranytornyai között az ezüstös égbolt végtelenjét, és azon morfondíroztam, vajon van-e bátorságom megtenni azt, amit feltétlenül meg kell tennem.

– Ezt hoztam neked.

Megfordultam Campion hangjára, figyeltem, ahogy kilép az erkélyre. Egy szelet csokis kenyeret tartott a kezében, papírba csomagolva.

– Köszönöm.

– Én sem voltam éhesebb, mint te, csak gondoltam, talán délelőtt még megéhezel.

Átvettem a csokis kenyeret, és beleharaptam a sarkába.

– Szokás szerint igazad van. Bár görcsben van a gyomrom, mégis farkaséhes vagyok. Mit szólna a ma reggeli műsorhoz?

– Elég szörnyű volt. De szerintem más sem tudta volna jobban csinálni, mint mi.

– Betony kicsit meglepett.

– Engem nem. Úgyes kis intrikus, most pedig remek lehetőséget látott arra, hogy a klánon belül megerősítse a pozícióját. Erre soha nem volt lehetősége, amíg Fescue vagy más alfahímek is jelen voltak, de ebben a helyzetben tulajdonképpen szabad a pálya előtte.

– Azért ne feledkezzünk meg az alfanőstényekről sem!

– És láttad, hogy előadta magát az asztalnál? Mintha már meg is szavaztuk volna, hogy ő legyen a főnök! És akkor még van *po fája engem* vádolni azzal, hogy nem tartom tiszteletben a klán hagyományait! Tudtommal a mi klánunkban mindenki egyenlő, nincsenek vezéreink!

– Válsághelyzetben a klán kialakíthat egy döntéshozó szervet.

– Igen, de eddig szinte mindig egész jól elboldogultunk e nélkül is. Amúgy meg a fejemet tenném rá, hogy Betony az elsők között volt, akik felvetették, hogy új irányítószervet alakítsunk. Azon sem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy az ő ötlete volt az egész. Egyébként meg minek kellene egy ilyen szerv? Együttesen is képesek vagyunk a döntéshozatalra. Sőt most még inkább, mint eddig bármikor.

– A többiek majd féken tartják. Vannak azért még barátaink. Láttad, hogy milyen egyöntetűen reagáltak, amikor engedélyt kértem,

hogy felkereshessem az előljáró asszonyt? A fél asztal egyből mögém állt.

– Naná.

– Hogyhogy „naná”?

– Nem is az, csak talán ez a nagy támogatás nem is volt annyira jóindulatú, mint amilyennek tűnt.

– Hogy lehetne más, mint jóindulatú?

– Egyesek talán azt remélik, hogy jól pofára esel, mert nem tudod megszerezni az engedélyt. De azon sem lepődnek meg, ha némelyikük meg épp arra játszana, hogy kapd csak meg azt az engedélyt, aztán majd szépen hülyét csinálsz magadból a Szellemmel.

– De azért azt senki nem kívánja, hogy meghaljak.

– Nem – mondta Champion. – Azt nem. Ennyire azért nem rossz a helyzet. Lehet, hogy vannak, akik nagyon nem bírnak minket, de attól még ugyanaz a vér folyik az ereinkben. Én soha nem kívánnám egyetlen hasadvány halálát sem, és szerintem ezzel a többiek is ugyanígy vannak.

– Hát remélem. Azért ez a megrovás még mindig aggaszt egy kicsit. Olyan, mintha folyton egy kard lógna a fejünk felett.

– Ha sikerül a dolog Hesperusszal, azzal talán minden megoldódik.

– Minden?

– Jó, igaz – helyesbített Champion –, nem minden. De azért az is egy jó pont lenne. Egy gépember szavában senki nem fog kételkedni.

– Vagyis eggyel több ok arra, hogy mindent kockára tegyek a Szellemmel.

– Amellett, hogy Hesperus a barátunk, és nagyon jó lenne, ha újra köztünk lenne.

– Olvasgattam egy kicsit. Betony nem túlzott. Elég veszélyes lehet ez a Szellem.

– Azóta, hogy kifüstöltek minket, minden veszélyes.

– Az is igaz. – Megettem a csokis kenyeret, a szalvétából pedig egy galambot kezdtem hajtogatni. – Kösz, hogy gondoltál rám. Bármi is történjen itt, bármi is történjen velünk azután, hogy elhagyjuk a Neumát, örülök, hogy együtt vagyunk.

– Nem megyek nélküled sehová.

– Legalább a kettőnk ügye napvilágra került. Ezután már nem kell titkolózni.

Campion elkomorodott.

– Így vagy úgy, ezért még nagyon ránk fognak mászni. Remélem, ezzel tisztában vagy.

Elkészült a galamb. Mandulaszínű szemet kapott, tarka tollazatot, és máris verdesett a szárnyával. Elengedtem, és néztem, ahogy elrepül a távolba, az újrahasznosító felé. Champion kezét fogtam. Átöleltük egymást.

– Hát csak másszanak. Én készen állok.

Ebben a pillanatban csengettek.

Jindabyne irodája a tornya legfelső szintjén kapott helyet, a négyszögletes kupolából minden irányba remek kilátás nyílt. Az ablakok között, mint ünnepi szablyák, mindenütt szárnyak díszítették a falakat. Az üvegberakások rubintvörös, zöld és kék színben játszottak, rajtuk ymiri írásjelek. De volt itt még néhány fénykép és egy-két igen fura neumai műtárgy is, amelyek engem leginkább egy pokolian bonyolult kerti labirintus tervrajzára emlékeztettek. Három oldalon a buborékszerű, domború ablakból csak a város aranytornyainak sűrű rengetege látszott, de a negyedik ablak nyugati irányba nézett, az ezüstsivatag szüntelenül változó dűnéi felé, melyek kígyózó vonalai egészen a láthatárig húzódtak. Az égen egyetlen felhő sem úszott, szélcsendes nap volt, a táj egyhangúságát csak egy magányos, fehér torony törte meg a horizonton.

– Ez igazán rendkívüli kérés – jelentette ki Jindabyne, miután helyet foglaltunk az íróasztalánál. – Bizonyára megértik a kétségeimet. A Gention-klán eddig soha nem mutatott érdeklődést a bolygónk iránt, most pedig hirtelen máris a legféltettebb titkainkhoz szeretnének hozzáférni. – Jindabyne íróasztalán egy bonyolult, vízipipaszerű szerkezet állt: díszesen kifestett, sziszegő, bugyogó üst, tömlőkkel és szelepekkel felszerelve. A lány szőrmés előljáró asszony időnként beleszipantott az egyik ízelt tömlőbe. Champion és én egy-egy csésze híg gyömbérteát kaptunk, a porcelán diszkréten csörömpölt a kezünkben. – Igazán hízelgő ez a nagy figyelem – folytatta Jindabyne –, de valahogy nagyon úgy érzem magam, mint

egy nő, akit azért halmoznak el hamis bókokkal, mert nála van az a valami, ami a másíknak kell. Mit mond az adattárú a Szellemről?

– Azt, hogy a hivatalos megnevezése fraktokoaguláció – válaszoltam. – Számos önálló elemből álló léglény, amely valaha emberi elme, emberi lény volt, egy ember, akit Valmíknak hívtak, és még az Aranyórán élt.

– Akkor nagyon úgy fest, hogy csak az idejüket vesztegetik.

Campion átvette a szót.

– Az adattárból azt is megtudtuk, hogy a Légszellem időnként beavatkozott az eseményekbe olyan szinten, hogy feltámasztotta a holtakat, mind biológiai lényeket, mind pedig gépeket.

– És rengeteget meg is ölt, ha már itt tartunk.

– Az adattár szerint ezek az esetek nagyrészt arra vezethetők vissza, hogy az érintettek kiprovokálták a sorsukat – válaszolta Campion –, vagyis olyan viselkedést tanúsítottak, amelyről pontosan tudták, hogy bosszantja a Szellemet.

– Senki nem közeledett ilyen szándékkal a Szellemhez, Hasadvány! Csak mind úgy gondolták, hogy okosabbak azoknál, akik előttük vesztek oda.

– Mi nem gondoljuk magunkat okosabbnak – mondtam. – Tökéletesen tisztában vagyunk a kockázatokkal, és tudjuk, hogy egy esetleges közvetlen támadást valószínűleg nem élnénk túl. Ennek ellenére meg kell tennünk. Ennyivel tartozunk a barátunknak.

Jindabyne mélyet szippantott a pipájából. Az üst hangosan felbugyogott.

– A gépembernek, igen. Nem lenne jobb, ha inkább rábíznák Cadence-re és Cascade-re?

– Természetesen velük is megbeszéljük – mondtam –, de Hesperus minden valószínűség szerint pontosan tudta, hogy a Szellem a legjobb esélye az életben maradásra, nem pedig géptársai.

Jindabyne megvakargatta a mézszínű szőrmét az arca szélén. Amíg a fény egy bizonyos szögből esett rá, a szőrme pontosan úgy nézett ki, mint az emberi bőr.

– Ezzel engem szörnyű helyzetbe hoznak.

– Csak annyit kérünk öntől, hogy engedjen oda minket is, ahogy már számtalan utazónak megengedte a múltban – mondtam.

– Azok még más korszakok voltak. A Szellem akkoriban sokkal

kiszámíthatóbb volt. Az utóbbi időkben, úgy értem az utóbbi évszázadokban, valahogy szeszélyesebb lett. Volt néhány kellemetlen esetünk. A Tudományos Tanács pedig meggyőzte a felelős vezetőket arról, hogy nem szabad engedélyezni az ilyen eseti találkozásokat. Eddig a Szellem csak konkrét személyeken vagy kisebb csoportokon állt bosszút, de mi lesz, ha végképp megelégszi az emberek jelenlétét a Neumán? Állítólag ő végzett a Plasztikkultúrával és később az Ellátókkal is.

– Ha nem szeretné, hogy itt legyenek, szerintem már rég lerázta volna magukat – mondta Champion.

– Maguk könnyen beszélnek. Csak vendégségben vannak itt, és bármikor elmehetnek. Nincsenek rászorulva a Szellemre, mi viszont szó szerint levegőt sem tudunk venni nélküle.

– Megértjük az álláspontját – mondtam békülékenyen. – Szokatlan kéréssel fordulunk önhöz, és természetesen jogában áll nemet mondani. De megígérem, hogy semmit nem teszünk anélkül, hogy a Tudományos Tanáccsal egyeztetnénk. És ha bármilyen jelét észleljük annak, hogy a Szellemnek nem tetszik valami, azonnal leállunk.

– Ugyan már! Mindannyian tudjuk, hogy én maguknak nem mondhatok nemet! – válaszolta Jindabyne.

– Dehogynem.

– Valóban? Úgy, hogy a teljes Gentian-klán figyeli minden mozdulatomat? Lehet, hogy csak ötven hajó van bolygó körüli pályán, de mind tudjuk, mit művelhetnek a Neumával ezek a hajók, ha megtagadjuk az együttműködést. Ezeket a tornyokat maguk egy szemvillanás alatt porrá zúzhatnák, és leradírozhatnának mindent az utolsó Jóság korabeli maradványokig.

– Ez egyáltalán nem így van – ellenkezett Champion. – Eszünkbe sem jutna ilyen eszközökkel élni.

– Lehet, hogy maguknak személyesen nem. És személy szerint én ezt még el is hiszem. De maguk itt most a klánt képviselik, a Közösség egyik tagját. A klánok pedig mindig megszerzik, amit akarnak. Ez alól nincs kivétel.

– De hiszen mi csak barátságosan *kértünk* valamit – próbálkoztam panaszos hangon.

– Annak biztos tudatában, hogy más választásom nem lesz, mint engedni.

– A Gention-klán nem ilyen – jelentette ki Champion. – Mi soha nem így intéztük a dolgokat.

– Tehát ha most azt mondom, hogy nem, akkor végeztünk is? Champion és én rémülten néztünk egymásra.

– Igen – válaszoltam. – Ez így van. Ebben a kérdésben öné a döntő szó. Nem a miénk.

– Betony hasadvány nagyon határozott ember. Ha elmondják neki, hogy visszautasítottam a kérést, mit gondolnak, ő hogyan reagál majd? Attól tartok, nem fog repesni az örömtől. Lehet, hogy maguknak vannak elveik, Hasadványok, de ha együtt lépnek fel, olyanok, mint a fenevadak. Láttam már ilyet más klánoknál.

– Mi nem vagyunk fenevadak! – tiltakoztam. – Ha nem hisz nekem, mondjon nemet! Esküszöm, hogy nem esik bántódása!

– Na és, mondjuk, ezer év múlva? Vagy tízezer év múlva? Maguknak az semmi.

– A jelenlegi helyzet teljesen más – magyarázta Champion. – Még ha a múltban így jártunk volna is el, most már nagyon mások vagyunk.

Jindabyne visszaakasztotta a vízpipa tömlőjét a malachitállvány karom alakú hajlatára.

– Most menjenek – mondta, és a kezébe vett egy papírlapot az íróasztaláról. – A válaszomat még ma tudatom magukkal.

Cadence és Cascade a tornyunk egyik kis erkélyén vártak rám. Dél volt. Champion egy almával a kezében letelepedett egy nyugágyra, és igyekezett minél ritkábban megszólalni.

– Köszönöm, hogy eljöttetek! – üdvözöltem a két hibátlan teremtményt.

Cadence, a női testbe bújtatott ezüstrobot bólintott.

– Ez a legkevesebb, Purslane. Cascade és én már nagyon szeretnénk megnézni Hesperust, hogy lássuk, mit tehetünk érte. Talán meglepi, hogy részvétet érzünk egyik társunk iránt, de mi már csak ilyenek vagyunk. Szörnyű érzés arra gondolni, hogy Hesperus talán rettentően szenved.

– Maguk is meghalnak? – kérdeztem.

– Persze, hogy meghalunk – mondta Cascade. – Nem vagyunk

elpusztíthatatlanok. Távol az otthonunktól, távol a saját világunk ellátórendszerétől nem sokkal kevésbé vagyunk kiszolgáltatva a sérüléseknek, mint az emberi lények. – Fehér ujjával megérintette a mellkasát. – Egy megfelelő fegyverrel, akár itt helyben meg tudna ölni.

– De a maguk tapasztalatait valahol máshol is rögzítették, a Monocérosz-gyűrűn.

– A gyűrű legközelebbi része is több tízezer fényévre van innen. Amióta útra keltem, rengeteg minden történt velem, és ennek csak egy töredékéről kaptak hírt az otthoniak. Ha most meghalnék, több tízezer év múlva jutna el a halálhírem a Gyűrűre. Akkor talán aktiválnák az egyik másolatomat, amely az utolsó rögzített emlékeimet tartalmazná. De szerintem az a valami nem én lennék, csak egy olyan entitás, amely bizonyos dolgokban olyan, mint én. – Kicsit előrehajtotta csodálatos fejét. – Ezt bizonyára pontosan érti, hiszen maga hasadvány. Maguk is mind nagyon hasonló emlékeket őriznek, de ettől még nem veszik félvállról a halált.

– Valóban nem – mondtam. – De mi a helyzet Hesperusszal? Előfordulhat, hogy meghal?

– Kétségkívül. Amíg nem vizsgáljuk meg, persze csak feltételezéseink lehetnek a sérülései természetéről. Annyi viszont bizonyos, hogy a legjobb esélye a felépülésre akkor lesz, ha visszavisszük a Gyűrűre.

– Ehhez pedig kellene egy hajó – mondta Cadence.

– Nincs saját hajójuk?

– Sainfoin hozott el minket. Nekünk nincs saját járművünk.

Campion hangosan beleharapott az almába. Ez az ősrégi hang befészkelte magát a gondolataim közé. Tudtam, hogy minden szavunkat hallgatja, hiába játszotta el, hogy ránk se hederít.

– De valamikor csak volt hajójuk! – mondtam.

– Egyszer régen – válaszolta Cadence, mintha ez egyáltalán nem lenne fontos. – De már jóval azelőtt megsemmisült, hogy eljutottunk a Dorcus-egyesülésre. Azóta az emberek jóindulatára hagyatkozunk. – A robot úgy legyintett, mintha csak el akarná hessegetni ezt a problémát. – De ez nem is fontos. A hajók csak élettelen gépek, nincs több értelem bennük, mint egy kavicsban. Számunkra nem képviselnek értéket.

– Az valóban jó lenne, ha meg tudnák nézni Hesperust – mondtam. – És abban is segíthetnének, hogy épségben le tudjam hozni ide a Neumára. Az a helyzet, hogy jelen állapotában meg sem merem mozdítani.

– Semmi szükség arra, hogy idehozzuk – mondta Cascade. – Amit mi érte tehetünk, azt a maga hajóján is megtehetjük.

– Nincs szükségük arra, ami esetleg itt Ymirben rendelkezésre áll? – kérdeztem.

Cascade olyan hangot adott ki, ami a gépembereknél valószínűleg a gúnyos horkantásnak felelhet meg.

– A Neuma lakói bizonyára kedves lények, de ha az ő eszközeikkel próbálnánk megjavítani Hesperust, az nagyjából olyan lenne, mintha magán egy kőbaltával akarnánk agyműtétet végezni.

– Ha ez a pálya, akkor ezen kell játszani.

Cascade elefántcsont maszkja halványan elmosolyodott.

– Mi erre a célra jobban megfelelünk. Mi ugyanis rugalmas gépek vagyunk. Az a humanoid forma, amiben jelenleg tartózkodunk, pusztán kényelmi szempontokat szolgál. De könnyedén fel tudjuk venni azoknak az interfészeknek a formáját is, amelyekkel segíthetünk Hesperusnak. Mindenekelőtt viszont fel kell mennünk a hajóra.

– Ez megoldható. De én mégis jobb szeretném lehozni ide, a Neumára.

– Erre semmi szükség – ismételte Cascade.

– De igen. Kicsit bonyolult, de Hesperus engem megkért valamire. – Nagy levegőt vettem. – Maguk már egy kis ideje itt vannak a Neumán. Biztosan hallottak tehát a Légszellemről.

– Igen – mondta Cadence óvatosan.

– És volt vele bármilyen kapcsolatuk az itt létük alatt?

A lány – képtelen voltam másképp gondolni erre a gépre – határozottan csóválta a kecses nyakon ülő fenséges fejét.

– Nem. Nem volt rá szükség. Nem igazi gépi intelligencia, s mint ilyen, nem kimondottan érdekes számunkra.

– Ez az emberekre is igaz?

– Épp ellenkezőleg. A szerves anyagban kódolt intelligenciát lenyűgözőnek találjuk. Egy síkos, szürke massa, amiből kifejlődik a tudat... nem is tudom, hogy gondolhatja valaki, hogy ez nem

káprázatos.

– A Szellem – mondta Cascade – átmeneti állapotot képvisel a fejlődésben az emberi és a tisztán gépi tudat között. Az eredete homályos, a természete instabil. Egyszerűen túl sok a változó benne ahhoz, hogy megfelelő elemzés tárgyává tehesük.

És – gondoltam magamban – valószínűleg féltek is tőle egy kicsit. Ha az embereket megrémisztette, akkor bizonyára hasonló reakciókat váltott ki a gépekből is. Campion elkapta a tekintetemet az erkély másik végéből, és rám kacsintott.

– Engem viszont nagyon is érdekel – mondtam. – Hesperus tisztában volt az úti célunkkal. Úgy hisszük, azt akarta, hogy vigyük el a Szellemhez.

– És milyen eredményt vár ettől a látogatástól? – kérdezte Cascade.

– Jól dokumentált esetek léteznek arról, hogy a Szellem beteg zárándokokat gyógyított meg, illetve károsodott gépeket hozott helyre – magyaráztam. – Egyáltalán nem esik a lehetséges események tartományán kívülre az az eshetőség, hogy valami hasonlót tesz majd Hesperusszal is.

– Vagy teljesen szétszedi.

– Ebben az esetben Hesperus egy része átmegy a Szellem emlékezetébe. Bizonyára ennek akarta megadni az esélyt.

– Hát, meglehetősen furcsa – mondta Cascade.

– Már az is furcsa, hogy egyáltalán itt vagyunk. Az is furcsa, hogy egy sérült gépmember a vendégünk.

– Akkor is.

Sűrű csend telepedett közénk. A gépek némán álltak, de a fények a fejükben úgy járták vad táncukat, mint a megkergült szentjánosbogarak. Olyan érzésem támadt, mintha valami hatalmas, megfejthetetlen beszélgetés folyna az orrom előtt, még hozzá olyan sebességgel, amit felfogni sem bírok. E pár másodperc alatt valószínűleg többényi heves vita zajlott le köztük a gépi tudatok felgyorsult időterében.

Ezek okosabbak nálunk – gondoltam. – Okosabbak, erősebbek és gyorsabbak, és már nagyon közel van az a pillanat, amikor egy dolgot kell csupán eldönteni: vagy ők, vagy mi.

– Felmegyünk a hajójára, és megvizsgáljuk Hesperust – mondta

Cadence.

Cascade pedig hozzátette:

– Megpróbálunk kommunikálni vele. Ha nem sikerül, akkor lehozhatja a felszínre, és elviheti a Szellemezhez.

Egyszerre éreztem magam zavartnak és lelkesnek. Azt csakugyan nem tagadhattam meg tőlük, hogy legalább megpróbáljanak kommunikálni vele. Így legalább egyértelművé válna, hogy Hesperus pontosan mit is akar.

– Köszönöm – mondtam, amikor sikerült végre összeszednem a gondolataimat. – Végtelenül hálás vagyok.

– Azt hitte, hogy ellenvetésünk lesz? – kérdezte Cascade.

– Nem éreztem volna személyes sértésnek, ha elutasítják a kérést. Hesperus ugyan a mi vendégünk, mégis inkább önökhöz tartozik. Ha úgy éreznék, hogy emiatt joguk van... szóval nem álltam volna neki vitatkozni.

– De azért szomorú lett volna – mondta Cascade.

– Igen. Mintha cserbenhagytuk volna.

– Nem akarjuk, hogy ilyesmi történjék. Maguk viselték a gondját eddig. És ezért hálásak vagyunk. – Cascade egy pillanatra az ezüstarcú társához fordult, majd visszanezett rám. – Szóval, mikor mehetünk fel a hajójára, Purslane?

– Amint megkapom a klántól az engedélyt. Valószínűleg nem lesz gond, de néhány órába még beletelik.

Cadence meghajolt.

– Akkor várjuk a további utasításait.

15. FEJEZET

A Neumán töltött első napunk kora délutáni óráiban előhozták a sztázisból a másik három hasadványt is, akik velünk érkeztek. Mire kiléptek a napfényre, ugyanazon a leszállón, ahol a tegnapi ünnepséget tartottuk, döbrent tekintet látszott szemükben, mint akik képtelenek felfogni, hogy végül csak melléjük szegődött a szerencse. Mintha egy álomból ébredtek volna, és nem tudnának szabadulni attól az érzéstől, hogy ezt is csak álmodják, és bármelyik pillanatban megint felébredhetnek.

Miután ők is találkoztak a hasadványokkal, a vendégekkel és a helyi méltóságokkal – akik ma már kisebb számban képviseltették magukat, mint előző este, nem mintha Lucerne, Melilot és Valerian ezzel tisztában lett volna –, odajöttek beszélgetni Purslane-hez és hozzám.

– Aconite mesélte, hogy mi történt, Champion – mondta Melilot. – Soha nem fogjuk tudni kellőképpen meghálálni, amit értünk tettél.

– Ti is ezt tettétek volna – mondtam.

– Hát, nagyon remélem, hogy így van, de teljes bizonyossággal ezt soha nem tudhatjuk. A lényeg, hogy te *valóban* megtetted, pedig tudtad jól, hogy milyen kockázatos. Köszönjük nektek, Champion és Purslane. Ha rátok nézek, büszke vagyok arra, hogy én is Gentian vagyok.

– Ennek ellenére megrovásra számíthatunk – mondtam, és körülnéztem, hogy Betony még mindig hallótávolságon belül van-e. – Purslane-nek és nekem minden barátunkra szükségünk lesz, akiket csak mozgósítani tudunk, ha szavazásra bocsátják, hogy milyen büntetést kapjunk.

– Ezt nem gondolhatják komolyan! – mondta a sötét bőrű, jóképű Valerian.

– Sajnos nagyon is komolyan gondolják – mondta Purslane. – De ha legalább néhány szövetségesünk akad, már attól jobban érzem magam.

– Több szövetségesetek van, mint gondolnátok – mondta Lucerne. Aztán élesen a másik kettőre pillantott. – És Grilse, meg a többiek... velük mi lett?

– Itt vannak – mondtam. – Még sztázisban. Mezereon kapta a feladatot, hogy információkat szedjen ki belőlük.

– Na, ez aztán a neki való! – mondta Valérián.

– Mert?

Melilot kicsit halkabban folytatta.

– Mezereon nagyon... élvezte, amikor Grilse-t faggattuk.

– Szerintem én is élveztem volna – mondta Purslane.

– De annyira azért nem, mint Mezereon. Szinte úgy kellett lefognunk. Nem akartuk, hogy a fogoly meghaljon, mielőtt bármi hasznosat kieszedhetnénk belőle. Most meg az ő kezébe kerül mindegyik?

– Felügyelők is lesznek – nyugtattam.

– Hát, szükség is lesz rájuk! – mondta Lucerne. – Egyikünket sem érdeklí, hogy mi lesz a sorsa Grilse-nek. Felőlem aztán a farkasok elé is dobhatják. De csak azután, hogy beszélt a mocsok!

Délután sok minden történt. Cyphel az életben maradt hasadványok fejéből próbálta összerakni a szalagomat, ami azt jelentette, hogy mindegyikünket alávetett egy finom, de időigényes emlékezetolvasásnak. A munka neheze nem is abból állt, hogy összeállítsa a szerkezetet, mivel a sztenderd leírások alapján ezt a feladatot könnyedén meg lehetett oldani, sokkal inkább az igényelt nagyobb odafigyelést, hogy úgy szervezze mindannyiunk idejét, hogy az egész művelet ne hetekig, hanem csak napokig tartson. Jóindulatom jeléül, illetve, hogy megmutassam, semmit nem kívánok szándékosan elhallgatni, elsőnek jelentkeztem.

– Téged átugorhatlak – mondta Cyphel, amikor már kettesben voltunk a munkára kijelölt szobában. – Kedves tőled, hogy felajánlottad, de nálad torzító interferenciák léphetnek fel a szalag és az eseménnyel kapcsolatos saját alapemlékeid között. Ezért sem értettem soha, hogy a klán miért ragaszkodik ahhoz, hogy mindannyian megkapjuk a saját szalagjainkat.

– Hagyomány – mondtam. – Illetve szabotázs elleni védelem. Ha

úgy döntenék, hogy valami csúnya dolgot akarok elültetni a többi hasadvány fejében, akkor csak úgy tehetem, ha saját magamat is megfertőzöm.

– Tehetnél óvintézkedéseket is, ha ez lenne a szándékom.

– De az még bonyolultabb lenne, vagyis valószínűbb, hogy nem sikerül. Végül is mindegy. A hagyomány, gondolom, sokkal inkább szimbolikus, mintsem praktikus. Akkor most beszkenneled vagy sem?

– Igen, feltéve, hogy nincs jobb dolgod. Nem kellene inkább Mezeont figyelned, ahogy belevág a kis horrorjába?

– Csak nem enyhe rosszállást érzek ki a hangodból?

Cyphel úgy fintorgott, mintha valami rossz szagot érezne.

– Na jó, fussunk neki! De ha a jel-per-zaj arány túl alacsony, akkor kidoblak.

– Ez elég keményen hangzik.

– Feküdj ide! – mondta eltúlzott szigorral.

Cyphel tudta jól, hogy nagyon kedvelem, minden beszélgetésünkben volt valami kellemes feszültség. Szerintem ő is bírt engem valamennyire.

Felfeküdtem a díványra, és kifújtam a levegőt, amíg ő megkezdte a munkát. Fogott egy tubust, a tartalmát a bal kezére és a karjára nyomta, egészen a könyökéig, amelyből viasszerű vonalak sűrű hálózata képződött egészen a könyökhajlattól az ujjvégekig. A bal kezén több gyűrűt is viselt, a jobbon egyet sem, de azért arra ügyelt, hogy a viaszvonalak az ékszereket ne érintsék. A gépaszpik pillanatok alatt rugalmas hálózattá állt össze. Cyphel úgy tartotta a kezét a fejemen, mintha csak egy forró kövön szeretné átmelegíteni. Lassan ide-oda mozgatta a tenyerét, az ujjai közben olyan merevek voltak, mint egy táncosnőé. Időnként felpillantott a falon elhelyezett kijelzőre. Míg a mélyszenzorok felszántották az emlékezetemet, és azonosították azokat a mintákat, amelyek egy szalag részeként voltak megjelölve, a tudatküszöb alól régmúlt emlékek kúsztak fel a tudatomba, mintha halvány képeket pillantottam volna meg egy képernyőn. Olyan érzés volt, mint amikor bementem a Palotásba, és a játék átfésülte az elmémet.

– Jutottál valamire a repülési naplókkal?

– Maradj csendben! Sokkal gyorsabban megy, ha nem mozogsz és

nem beszélsz.

– Bocs!

– Ami a kérdéseted illeti, még nem néztem bele a naplókba. Majd akkor fogok, ha már elég részletet sikerült beolvasnom a szalagból ahhoz, hogy megkezdjem a korrelációs elemzést. A naplókkal amúgy valószínűleg nem jutok semmire, de azért nem árt megnézni őket. És tartozol nekem egy szívességgel, ezt ne feledd! Reggel kihúztalak a szarból!

Helyeslően mormogtam.

– Biztosan megtalálod a módját, hogy visszaadd. Lehet, hogy egy nap majd én is elkövetem azt az ostobaságot, hogy letörlöm a saját szalagomat. Ki tudja? – A szabad kezével elsimított egy kék-fehér hajtincset a szeméből. – Amúgy elég *idegesítő* vagy te, Champion. Olykor úgy érzem, egy személyben testesíted meg azt a sok jót, ami a klán legfőbb értékeit képviseli, máskor meg az gondolom, hogy már több körúttal ezelőtt ki kellett volna közösinünk. Az a te bajod, hogy nem veszed elég komolyan ezt az egészet. Ami néha persze jó, nem lehetünk mind olyanok, mint Fescue vagy Betony, máskor viszont... na, mindegy, nem akarok ezen lovagolni, fogod ezt még eleget hallani az elkövetkező napokban. Legalább Purslane ott van veled, aki vigyáz, hogy ne nagyon térj le a helyes útról. Az ő türelmével egész birodalmakat lehetne elkormányozni. Ha én lennék az ő helyében, te már rég emlékmű lennél.

Vagyis kinyírt volna.

Cyphel nemsokára végzett is, és kért, hogy álljak fel.

– Na, sikerült tisztán kiszedni a dolgokat?

– Nem rosszabb, mint amit vártam.

Lefejtette a karjáról és az ujjairól a megkeményedett gépaszpik viasszerű vonalait, és egy labdává gyúrta össze őket, amelyet aztán ugyanabba a tubusba helyezett vissza, ahonnan a masszát kinyomta.

– Egyelőre ezzel még nem tudok dolgozni, de ha majd a többi szkennelt anyaggal is össze tudom vetni, lesz értelme. Bár a végén úgyis kiderül, de ugye nem próbáltál meg semmit eltitkolni? Úgy értem, nem volt rá semmi különösebb okod, hogy szándékosan töröld a szalagot?

– Ha van is valami titkolnivalóm, akkor nagyon jól titkolom, mert még én sem tudok róla.

– Ez bizony könnyen lehet. Az emlékezet az emberrel néha furcsa tréfákat űz. De azért... – Egy pillanatra elhallgatott. – Végül is én bízom benned. Vannak neked is hibáid, amiket le sem tagadhatnál, de nem hiszem, hogy bármi közöd volt a támadáshoz. Olyan vagy, mint egy kisfiú, aki a strandon kagylókat gyűjt. Felszedtél valamit, ami egyszer véletlenül a kezedbe akadt, aztán hazahoztad, büszkén meg is mutattad mindenkinek, de közben fogalmad sem volt róla, hogy mi az. – Cyphel itt hatásszünetet tartott. – Valaki más viszont kiszúrta. Valaki nagyon is tudta, mit hoztál haza, és úgy döntött, hogy ezért mindannyiunknak meg kell halnia. Most már csak azt kell kiderítenünk, hogy mi volt abban a kagylóhéjban.

– Úgy örülök, hogy életben maradtál, Cyphel!

– Akkor most már ketten örülünk.

A négy kabint egy porondon helyezték el. Mezereonnak egy egész terem állt rendelkezésére a kihallgatáshoz. Mögötte egy tribümféleséget alakítottak ki az érdeklődő nézők számára. A padok mögött a falakon keskeny ablakrések emelkedtek a magasba, melyeken át bágyadt napfény áradt a helyiségbe. Böven elég volt a hely az összes hasadvány és vendégeink, valamint a helyiek egy kisebb küldöttsége számára. Már elég sokan összegyűltek, mire a mozgó járdán odaértem. Előtte még megnéztem, ahogy Purslane siklója visszaindul az ég felé. Már nagyon furdalta az oldalamat a kíváncsiság, hogy ezek a lefagyasztott foglyok mit mondanak a támadásban játszott szerepükről.

Mezereon tökéletesen időzített, és hibátlan alakítást nyújtott. Mire megérkezett, a teremben már szinte szikrázott a levegő, és a halk morajlás egyetlen pillanat alatt feszült csendbe fordult.

Odalépett a pódium elé, a kabinok fenyegetően tornyosultak vékony, sötét ruhás alakja mögött.

– Köszönöm nektek, Hasadványok, és önöknek, tisztelt vendégek, hogy megjelentek! – fordult a közönségéhez. – A mai napon szinkróma segítségével fogom kikérdezni a foglyokat. – Felemelte a karját, a ruhaujja hátracsúszott, s előbukkant alóla a sápadt, vékonyka csuklójára erősített otromba, fehér kronométer, amelyen gyöngyházszínű számlapok és mindenféle recézett gombok

díszelegtek. – Mivel mindenkit előre figyelmeztettünk, feltételezem, hogy a megjelentek mind rendelkeznek szinkrórával vagy bármilyen egyéb eszközzel, ami a szubjektív időérzékelés lassítására alkalmas. Kérem, hogy majd százásra állítsák be a kompressziós arányt, de várjanak, amíg erre jelt adok.

Azzal megfordult, felmászott a pódiumra, és odalépett a jobb oldali kabin elé. Akárcsak a másik háromnak, ennek is nyitva volt az ajtaja. A fogoly egy lassított idejű védőburokban ült valami trónféleségen.

– A bal szélső kabinban lévő férfinak csak a nevét ismerjük. Grilse kabinja sokkal jobb állapotban van, mint a másik három, így az ő esélyei a legjobbak arra, hogy túléli a normálidőbe történő visszatérést. A másik háromnál nem ilyen rózsás a helyzet, nem zárhatjuk ki, hogy belőlük már csak üres porhüvely marad. Ezért őket csak azután szeretném kihozni a sztázisból, ha külső kényszer nélkül kiszedtem belőlük, amit lehet. De ők ezt nem tudják.

Mezereon kinyitotta a jobb oldali kabin vezérlőjét, amely nagyjából ugyanúgy nézett ki, mint amit Grilse kabinjánál is láttam, amikor Mezereon még a *Tunya* fedélzetén megmutatta. A kar majdnem ütközésig ki volt tolva jobbra, tehát a sztázisfaktor százezernél állhatott, azaz a fogoly számára egy másodperc normálidőben nagyjából egy napnak felelt meg. A hasadványokkal elköltött mai reggeli óta eltelt idő alatt a fogoly épp csak pislantani tudott egyet. Ahhoz, hogy bármilyen értelmezhető jelet adjon, vagy akár csak egy rövid mondatot elmondjon, nekünk két-három napot is kellett volna várunk.

Mezereon visszahúzta a kart balra úgy, hogy az időáttét aránya immár csak egy a százhoz volt. A fogoly még mindig mozdulatlanak tűnt, de aki nagyon figyelt, most már láthatta, hogy a mellkasa fel-le hullámzik. Lélegzett. Tehát életben volt. A védőburok színe közben skarlátvörösről rózsaszínné szelídült.

– A fogoly csak az én jelenlétemet érzékeli – mondta Mezereon, s közben a válla fölött hátranézett a közönségre. – Önök előtt, közvetlenül mögöttem egy védőpajzs húzódik. Később önöknek is lehetőségük nyílik keresztkérdéseket feltenni, de első körben egyedül fogom kikérdezni. Természetesen erre a többségtől felhatalmazást kaptam. – Az egyik hegyes körmével megérintette a karjára erősített

kronométert. – Most ráállok a fogoly idejére. Aki szeretné figyelemmel kísérni a kihallgatást, az tegye ugyanezt. Javaslom, hogy a lejáratí idít hat órára állítsák az első pár perces beszélgetéshez.

Ahogy a drog lelassította a mentális folyamatait, Mezereon mozdulatlaná dermedt, mintha félig lebénult volna. Valójában a testi funkcióknak csak a lelassításáról volt szó, nem a teljes leállításáról, de ha a ruhája nem merevedett volna meg, hogy megtartsa a testét, azonnal ledólt volna a pódiumról. Most a szubjektív időérzékelése hozzáigazodott a fogolyéhoz, és a szívverése, illetve a légzése ennek megfelelően lelassult. Láttam, ahogy nyílik a szája, és úgy tűnt, mintha hang is jönne ki a torkán.

A szinkróma hatása alatt képtelenség volt beszélni. Az emberi hangképző szervek fiziológiája egyszerűen nem engedi, hogy a test valós idejében percekén át szóljon egyetlen hang. De a ruhája képes volt értelmezni a szándékát, és Mezereon hangjának megfelelő szimulációját eljuttatta mind a fogolyhoz, mind pedig a teremben elhelyezett hangszórókhoz. Mi persze nem hallottunk mást, csak mély, gyászos delfinhangokat szubszonikus felhangokkal.

A zsebemből elővettem egy kis fekete fiólat, és két hideg cseppet cseppentettem a szemembe a szinkrómából. A szer azonnal rávetette magát az idegrendszeremre, pislogni sem maradt időm. A kronométerrel hatórási lejáratí idít adtam meg, a tárcsán pedig beállítottam a megfelelő időáttétet. Szokás szerint elszédültem, ahogy beállt a hatás. A szubjektív idő lassulását azon lehetett észrevenni, hogy a percmutató elkezdett eszeveszett sebességgel pörögni, mint valami centrifuga. A legtöbb jelenlévő már szintén beállította magát, csak egy páran maradtak még a normálidőben, őket az ideges, rángatózó mozgásukról lehetett felismerni.

Mezereon hangja hirtelen több oktávot emelkedett, míg végül teljesen érthetővé nem vált.

– ...a Gentian-klánból, azaz a Virágok Házából – mutatkozott be transz nyelven, épp csak néhány másodpercről maradtam le. – Maga jelenleg a foglyunk, a bolygó nevét és helyzetét, amelyen tartózkodunk, nem áll szándékomban elárulni. Nem igazságra szomjazunk, hanem kegyetlen bosszúra.

A fogoly nem szólt egy szót sem. De most már nagyon is élőnek

látszott, ide-oda fészkelődött a trónon, és a szemével figyelmesen követte Mezereon minden mozdulatát.

– Mindenesetre hajlandók vagyunk az információkért cserébe bizonyos engedményeket tenni – folytatta. Beszéd közben időnként hátrafordult láthatatlan közönségéhez, a ruhája nem akadályozta a mozgásban. – Maguk négyen vannak, nekünk az is elég, ha egyvalaki beszél. A kabinok súlyosan megsérültek, tehát nem valami jók az esélyeik arra, hogy túléljék a normálidőbe történő visszatérést. De ha kész elmondani nekünk, amit tudni szeretnénk, biztosíthatom, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy életben tartsuk. De csak akkor, ha együttműködik. Csak akkor, ha mindent hajlandó elmondani, kifogások és trükközés nélkül. – Mezereon itt csípőre tette az egyik kezét. – Mit szól ehhez?

A fogoly mosolygott, vagy inkább gúnyosan vigyorgott, nem lehetett egyértelműen megállapítani.

– Pontosán láttam, hogy mit tettünk magukkal, Gentianokkal. Tudom jól, hány embert öltünk meg.

– Azért voltak túlélők, több is, mint gondolná. Hogy a késve érkezőket már ne is említsem.

– Ja, persze.

– Szeretné látni a többieket? Rendben, kihozom a sztázisból. Az biztos elég meggyőző lesz.

– Nem meri megkockáztatni. Ha kihoz, jó esélye van rá, hogy nem lesz semmi a kezében.

– Nehogy azt higgye. Maga nem annyira értékes.

– Mondja maga.

– Tudja jól, hogy hány ember volt a hajón.

– Azt viszont nem, hogy hányan maradtunk életben. Persze megmutathatja a másik hármat is, de azt már nem kell elhinnem, hogy amit látok, nem valami ügyes projekció.

– Ki küldte ránk magukat?

– Mi magunk.

– Rossz válasz. Mondja el, hogy a Marcellin-klán keze mennyire van benne ebben az egészben.

– Mondja el maga.

– A Marcellinek azt a feladatot kapták, hogy semmisítsék meg a homunkulusz-fegyvereket. Ha megtették volna, akkor mi most nem

beszélgetnénk. Az egész klán lepaktált ellenünk, vagy Grilse a saját szakállára dolgozott, függetlenül a többi hasadványtól?

– Ki az a Grilse?

– Az én türelmem sem végtelen – mondta Mezereon. A kezét már rátette a sztáziskamra fogantyújára. – Ha ezt itt ütközésig balra húzom, maga kijön a sztázisból. Ezt akarja?

– Tegyen belátása szerint.

– Mondja el, mi köze Campion szalagjának a támadáshoz. Mi volt benne ennyire fontos?

– Kérdezze Campiontól. Vagy őt is kinyírtuk?

– Maga tagja valamelyik klánnak? Például a Marcellin-klánnak?

– Úgy nézek én ki?

– Ha tippelnem kéne, azt mondanám, inkább Mellicta. Amíg nem szólalt meg, fel sem tűnt a hasonlóság, de a maguk állkapcsa mindig olyan arrogánsan mozog, a szemükben pedig folyton ott villog az a „kinyalhatjátok” nézés. – Mezereon most nagyon figyelmesen végignézte a foglyot, vadul fürkészte minden apró rezdülését, ami a valódi érzelmeiről árulkodhatott volna. – Bosszantó volt, hogy nem tudok közvetlenül az elméjébe látni. De a sztázisbuborékba egyetlen használható szkanner sem tudott behatolni.

– Ha azt hiszi, hogy a Lepkék Házának dolgozom, akkor menjen csak nekik nyugodtan.

Mezereon megfontoltan bólintott.

– Szóval közülük való. Csillagmozgató. – Aztán minden előzetes figyelmeztetés nélkül visszahúzta a kart az eredeti állapotába, a hasadvány azonnal megdermedt. Még szinkrórával is mozdulatlanak látszott, mivel így is ezerszeres volt az időáttét közte és köztünk.

– Most már csak azt kellene kiderítenünk, hogy valóban egy Mellicta-hasadvánnyal van-e dolgunk – mondta Mezereon.

Mögötte a szűk réseken beáramló fénynek jól kivehetően megváltozott a beesési szöge.

Valahol a közönség soraiban Aconite szólalt meg.

– Kell lennie egy listának a Mellicta-hasadványokról az adattárban. De egyáltalán nem biztos, hogy azonosítani tudjuk. Ők is ugyanúgy változtatják a külsejüket, mint mi. Attól még ártani nem árt, ha utánanézzünk.

– Tedd meg, kérlek – mondta Mezereon. – És ne feledd a foglyokat az elveszett hasadványokkal is összevetni.

Aconite a kronométeréhez nyúlt. Visszahúzta magát a normálidőbe, a következő pillanatban már csak egy elmosódott foltot láttunk belőle, amint kiszárgult a teremből. Az ajtó egy pillanatra kinyílt, mögötte felvillant az alkonyati égbolt. A szubjektív időmben eltelt néhány másodperc múlva az ajtó ismét kivágódott, Aconite visszaült a helyére, és beállította a megfelelő időteret.

– Megvan a név – mondta. – Egy bizonyos Thorn nevű Mellicta-hasadvány. Tíz körúttal ezelőtt vesztették el.

– Nagyjából akkor, talán egy körúttal azelőtt, vagy azután, hogy Grilse is eltűnt – jegyezte meg Mezereon. – Vagyis már két olyan hasadványról tudunk, akiket halottnak vélték, pedig mindkettő életben volt. Lehet, hogy meg kellene néznünk a másik kettőt, lehet, hogy róluk is ugyanez derül ki.

– Lenne egy kérdésem, amit fel szeretnék tenni neki – mondtam.

Mezereon hirtelen rám pillantott. Ha érzett is hálát azért, hogy megmentettem, annak ebben a percben nyoma sem volt az arcán.

– Mit, Champion?

– Hogy hallott-e már a Napok Házáról.

– Ilyen klán nem létezik – mondta Mezereon.

– Mégis nagyon szeretném látni, hogy reagál erre.

– Miért? Mit gondolsz, mit fog mondani? Grilse nem említett ilyesmit.

– Egyszerűen van egy olyan gyanúm, hogy valami, amit úgy hívnak, hogy „Napok Háza”, benne van a dologban. Hesperus említette, de a memóriája annyira megsérült, hogy képtelen volt összerakni, honnan ered ez a megnevezés.

– Hogy létezhet olyan klán, amiről még senki nem hallott? – kérdezte Charlock. – Hiszen mind tudjuk, kik vagyunk. Tudjuk, ki tagja a Közösségnek, és ki lett kizárva. Képtelenség, hogy létezzen egy titkos klán.

– Egy klán akár mostanában is létrejöhetett – mondta Valérián. – Egy olyan új család, amelyik még nem jelent meg az adattárakban.

– Akár meg is kérdezhetnénk – javasolta Melilot kicsit előredőlve a székében. – Egyetértek Campionnal. Minden az Őrzőkkel való kapcsolat irányába mutat, és tudjuk, hogy ez Hesperust is érdekelte.

Ha ráérnénk néhány ezer évig, visszaküldhetnénk valakit az Őrzőkhöz, hogy tegyen fel további kérdéseket. De ennyi időnk nincs, úgyhogy azzal kell dolgoznunk, ami itt, a Neumán rendelkezésünkre áll.

Gyorsan a kronométeremre néztem, a veszetten pörgő mutatóra. Szubjektív idő szerint már csaknem négy perce voltunk Mezereon idősíkjában. A bolygón eközben csaknem hat óra telt el.

– Kérdezd csak meg! – mondtam.

Mezereon arca elkomorodott, nem nagyon szerette, ha bárki dirigált neki. De azért visszahúzta a kart a százas szintre.

– Jól szórakozik? – kérdezte a fogoly.

– Maga Thorn, a Mellicta-klán egyik hasadványa – jelentette ki Mezereon. – A többiek azt hitték, hogy odaveszett valahol útközben. Megpróbált egy duplán torzított bináris rendszer segítségével katapultálni, de alábecsülte a gravitációs erőket. Az adattárakban legalábbis ez áll.

– Ha maga mondja.

– Ehhez nem fér kétség. – Mezereon neheztelő pillantást vetett felém. – De tudja mit, Thorn, beszéljük most inkább valami másról. Meséljen nekem a Napok Házáról!

– Ilyesmi nem létezik.

Csakhogy a válasza, és ezt mindannyian pontosan láttuk, feltűnően frappánsan hangzott, és túllontúl gyorsan érkezett.

16. FEJEZET

Cadence és Cascade Hesperus maradványai előtt térdeltek. A hajómon voltunk, a Neuma körüli pályán. Már vagy két órája ebben a pózban voltak, egymás mellett, ezüst és fehér kezükkel ott érintették Hesperus testét, ahol kiemelkedett abból az alakatlan aranymasszából, amely a hajóroncshoz kötötte. A két élő robot csendben, mozdulatlanul várakozott, csak a fejükben táncoltak a fények – meglehetősen gyors ritmusra – jelezvén, hogy gépi tudatuk továbbra is működésben van. Ami Hesperust illeti, az ő állapota ránézésre mit sem változott, amióta utoljára láttam. Az ő fejében a tompa fények parázsszerűen izzottak, és csak alig észrevehetően mozdultak. Cadence és Cascade keze nem pusztán érintette a testét, de úgy tűnt, hogy bele is hatolnak, mintha a bőrét nem is aranypáncélzat borítaná, hanem lágy agyag. És amikor szép lassan, összehangolt mozdulatokkal visszahúzták a kezüket, semmilyen nyoma nem maradt a műveletnek.

Cadence felém fordította bájos ezüstarcát.

– Nem halt meg, Purslane. A súlyos sérülései miatt erősen lelassította a mentális folyamatait, a tudata és az emlékezete most leginkább egy pislákoló gyertyalánghoz hasonlítható. Meg lehet menteni. De itt semmit nem tehetünk érte.

– És a Neumán? – kérdeztem.

– Ott sem – szólalt meg Cascade. A hangja akkor is végtelenül megnyugtató és vigasztaló volt, amikor épp rossz híreket kellett közölnie. – Vissza kell vinni a Gépnéphez, a Monocérosz-gyűrűre. Ott tökéletesen rendbe tudjuk hozni, illetve megkaphatja az övétől a tetteiért járó kitüntetést.

Az a több tízezer év jutott eszembe, aminek addig el kell telnie, hogy egyáltalán elérjék a világűr gépek által lakott részét. És legalább még egyszer annyi idő, mire visszatérhet hozzánk, már ha egyáltalán visszajön. Ezek az évezredek még az én korokban gondolkodó hasadvány-lelkemnek is elképesztően hosszúnak, szinte

végtelennek tetszettek.

– Túléli az utat?

– Az a hajótól függ – mondta Cadence. – Feltétlenül gyors hajóra lesz szükség, hogy a szubjektív időintervallumot minimálisra csökkenthessük. Mivel nem tudjuk felfüggeszteni az életfunkcióit, az utazásnak minden másodpercét a hajó idejében kell végigcsinálnia.

– Nem tudnánk megnagyobbítani a sztáziskamrát?

– A Neumán elérhető technológia segítségével nem. Nekünk pedig itt nincsenek meg az eszközeink ahhoz, hogy egy másikat készítsünk.

– Akkor nem lehet esetleg szétszedni kisebb darabokra? Ha csak egy részét be tudnánk tenni a kamrába...

– Nem élné túl a szétszerelést – mondta Cascade. – A tudata pedig amúgy is az egész testében eloszlik. Egyik részét sem dobhatjuk ki.

– Az előbb azt mondta, hogy lelassította magát, vagyis beszűkítette a tudatát – fordultam Cadence-hez.

– Átvitt értelemben – válaszolta a nő. – Ennek a kérdésnek a műszaki vonatkozásai meghaladják az ön felfogóképességét. Csak annyit mondhatok, hogy az az egyetlen esélye, ha elszállítjuk.

– Azt túlélné, ha levinnénk a Neumára?

– Ha elég óvatosak vagyunk, igen.

– Akkor viszont szeretném elvinni a Szellemhez. Ahogy már megbeszéltük. Lehet, hogy nem lesz semmi eredménye, de legalább megpróbálom.

– Semmi kifogásunk ellene – mondta Cascade. – Tény, hogy a szállítás bizonyos kockázatokkal jár, de az is kockázatos, ha ebben az állapotában visszük haza.

– Maguk szerint így is, úgy is meghal, nem igaz?

– Ennek a lehetősége minden pillanatban fennáll – mondta Cadence. – De nem fogjuk megakadályozni, hogy a kívánsága szerint járjon el. Ha most mindjárt le szeretné vinni a Neumára, természetesen segítünk.

– Még mindig nem kaptam meg a végső választ a hatóságoktól...

– Mi is segíthetünk meggyőzni őket, ha szükséges – mondta Cascade. – Hesperus kívánságát nekünk is kötelességünk tiszteletben tartani.

– Akkor vigyük le most! – mondta Cadence.

Kicsit hátraléptem.

– Ha gondolják...

– Nagyon óvatosak leszünk – nézett rám Cascade.

Csendben figyeltem, ahogy kétoldalt odaléptek az eltorzult Hesperus mellé, és megragadták a teste szélét. Aztán minden különösebb erőlködés nélkül lágyan, szinte kecsesen a levegőbe emelték. Már épp fel akartam ajánlani, hogy kikapcsolom a gravitációt, vagy hozok egy hordárt, de a robotok tökéletesen elboldogultak a segítségem nélkül is.

Végigvitték a hajón egészen a hangár hatalmas barlangjáig, ahol az űrsiklót hagytam. Amikor ideértünk, a robotok csodálkozva kérdezték – vagy csak udvariasságból érdeklődtek –, hogy hány űrhajóm van, illetve mi minden van még a raketeremben, de most csakis a páciensükkel voltak elfoglalva, a hajókra rá se hederítettek.

Napnyugta után szálltunk le Ymirben, ahol a kihűlő dűnék már megkezdtek esti éneküket. A robotokat megkértem, hogy vigyék Hesperust annak a toronynak a biztonságos szobájába, ahol mindannyiunkat elszállásoltak. Rossz érzés volt bezárni oda, mint valami értékes tárgyat, de ez a szoba nekem azonnal jelzi, ha az állapotában bármilyen változás állna be.

Amikor felmentem a lakosztályunkba, csodálkozva láttam, hogy Campiont sehol sem találom. A saját részlegében sem volt. Csalódottságot éreztem. Amikor elmentem, láttam az arcán az aggodalmat, vagy legalábbis ezt hittem, ezért aztán feltételeztem, hogy itt fog várni. És majd azzal fogad, hogy örül, hogy visszajöttem.

Ettől elég rossz kedvem lett, erőt vett rajtam az önsajnálát, és mivel úgy gondoltam, ahhoz már túl késő van, hogy a többiekkel együtt vacsorázzak, a szobától rendeltem egy Gentian-menüt. Kedvetlenül kanalaztam az ételt, mezítláb ültem az ágyon, és csak néztem, ahogy az erkélyablak mellett lágyan simogatja a függönyöket az esti szellő. Időnként elzúmmögött egy-egy repülő alak színes szárnyakon, melyek úgy világítottak, mint festett üvegtáblák a végtelen égen.

Ezek a mézszínű lények már rég halottak lesznek, mire egyetlen Gentian is leszáll egy másik bolygón, de nem úgy tűnt, mintha különösebben zavarná őket. És nem is látszottak semmivel sem boldogtalanabbnak, mint bármely más kultúra tagjai. Úgy repültek,

mintha csak repülésre születtek volna, a szárnyaik pedig tényleg csodaszépek voltak. És akkor mi van, ha nem láttak semmit a galaxisból, csak azt, amit az idelátogató utazók megmutattak nekik? És akkor mi van, ha a civilizációjuk (legalábbis az univerzális aktuár szigorú prognózisa szerint) minden jel szerint tiszavirág-életű, és minden bizonnyal az lesz a sorsa, hogy a megállíthatatlan Múlás egy vagy két körúton belül ledarálja őket? A Neuma lakosai inkább a mának élnek, nem a távoli jövő valamely évszázadának.

Lehet, hogy a klánok tévednek, gondoltam. A tapasztalatokat csak önmagukért gyűjtögetjük, évmilliókra meghosszabbítottuk az életünket, de még ha minden rendben lenne is – ha épp nem támadtak volna ránk, és nem sodródtunk volna a kihalás szélére –, az elménk egyik eldugott szegletében akkor is ott lenne ez a neurotikus szorongás, akkor is ott üvöltene bennünk egy hang, hogy nekünk mindent látnunk kell, hogy minden sarkot át kell kutatnunk, hogy véletlenül se hagyjunk ki semmit. Olyanok vagyunk, mint a gyerekek, akik beszabadultak az édességboltba, és mindent végig akarnak kóstolni, még ha belebetegszenek, akkor is. Tudjuk jól, hogy a galaxis sokkal nagyobb annál, mintsem hogy az egészét meg tudjuk ismerni, az a hang bennünk viszont nem engedi, hogy leálljunk. Mást se tud szajkózni, csak azt, hogy *gyerünk, keményebben!*

Aztán hova jutottunk? Harminckét körutat tettünk meg a galaxisban, és egyáltalán nem érzem úgy, hogy bármivel is többet tudnék, mint amikor kimásztam a kelesztőkádból meztelenül, mint egy vakondköllyök, idegszálaimban Abigail tébolyult tudásszomjával, amellyel a teljes valóságot kívánta magába szívni. Az emberek megszületnek, aztán meghalnak, közben pedig furcsa, értelmetlen dolgokat művelnek magukkal. Épp ilyenek a társadalmak is. Akár városméretű államokról legyen szó, akár több ezer naprendszer magukba foglaló galaktikus birodalmakról. Minden csak jön és megy. Az új mindig a fényes jövő ígéretével érkezik, később aztán elhasznált lesz és ósdi, s minden csak parányi foltot hagy az örökkévalóság végtelen szövetén, amit végül úgysis letöröl az idő.

– Te már visszajöttél? – szólalt meg Champion az ajtóban.

Léptei hangját elnyomta a függönyök suhogása és a szomszédos tornyokból átszűrődő ymiri zene. A hét utolsó munkanapja volt, a

helyiek ilyenkor mindig tartottak egy kis munkahelyi bulit, mielőtt hazamentek.

– Igen – mondtam, és kifejezéstelen arccal fordultam felé.

– Mezereonnal voltam – tapogatta a kronométert a karján. – Hat órára álltunk be, egy pillanat alatt elment, pontosabban az én szubjektív időmben néhány perc alatt. Csak akkor vettem észre, hogy milyen késő van, amikor kiléptem az ajtón. Ne haragudj! Itt akartam lenni, amikor visszaérsz.

Annyira nyomorultnak, annyira levertnek éreztem magam, hogy hajlandó voltam mindent megbocsátani neki. Annyi is elég volt, hogy várni akart rám. Azért nem haragudhattam rá, hogy elvesztette az időérzékét a szinkróma hatása alatt. Ez mindenkivel megesett már.

– Hiányoztál – mondtam. – Nem állnak jól a dolgok.

– Úgy sajnálom! – Champion bejött a szobába, áthajolt az ágy felett, és megcsókolt. – Mondd el, mi történt! Már ha szeretnél beszélni róla.

– Semmi, tényleg. Hosszasan rajta tartották a kezüket, aztán azt mondták, hogy nem tehetnek semmit. Nem halt meg, de nem tudnak segíteni rajta. Csak ha visszavinnék a Gépnéphez, de arra sincs semmi biztosíték, hogy egyáltalán túléli az utat.

– És most hol van.

– Itt. Egy másik szobában. Megengedték, hogy lehozzam.

– És a Szellemmel kapcsolatban van már hír?

– Semmi.

– Végül is van még idő. Ha holnapig nem történik semmi, akkor megint bejelentkezünk az előljáró asszonyhoz. Majd csak beadja a derekát. Ahogy előbb-utóbb mindenki.

Nem osztottam az optimizmusát, de ahhoz túl fáradt és üres voltam, hogy vitatkozni kezdjek. Champion a realizátortól két pohár hideg fehérkort kért, de az enyémet nem hozta oda az ágyhoz, hanem kezében mindkét pohárral kilépett az erkélyre. Kelletlenül feltápáskodtam, a cipőmet otthagytam az ágy mellett. A zene szédítő hullámokban áradt, mintha nem a megfelelő sebességgel játszották volna.

– Mi volt Mezereonnal? – kérdeztem.

Elmesélte, hogy mi történt a délután folyamán.

– Mindenesetre valamivel többet tudunk, mint amennyit reggel. A

fickót úgy hívják, hogy Thorn, a Mellicta-klán hasadványa. És az is biztos, hogy többet tud a Napok Házáról, mint amennyit nekünk el akar mondani.

– Kinek az ötlete volt egyáltalán rákérdezni?

– Csak egy sejtés volt.

Átvettem a poharamat a kezéből.

– Nem rossz sejtés.

– De még mindig nem tudjuk, mi ez. Talán valami titkos klán, amiről még a Közösség sem tud semmit? De hogy jönnek a képbe a Marcellinek és a Mellicták?

– Vagy a Gentianok. Mi is benne vagyunk.

– Mert ránk támadtak?

– Mert a támadás csak belső segítséggel sikerülhetett. Ezt már egyszer végigrágtuk. A homunkulusz-fegyvereket másképp nem lehetett volna a bolygó közelébe juttatni.

– Megpróbálok nem is gondolni erre – mondta Champion. – Épp elég szörnyű már az is, hogy talán létezik egy klán, amelyik a halálunkat akarja, semmi kedvem még a fűben heverésző kígyókat is keresgélni.

– Pedig akármelyikünk is lehet az.

– Úgy érted, hogy te vagy én?

– Úgy értem, hogy valaki a túlélők közül. Valamelyik Gentian, aki eljutott a Neumára. Ha valaki tudott a tervről, akkor meghúzhatta magát valahol a támadás idejére, utána meg nyugodtan eljátszhatta, hogy kis híján odaveszett. Honnan tudhatjuk, hogy az a kígyó nem ül ott velünk a reggelinél, és nem azon agyal éppen, hogyan végezhet még a többiekkel? Egyesek mindenestre elég furcsán viselkednek.

– Most Betonyra gondolsz? – kérdezte Champion, mint akinek meg sem fordul a fejében, hogy valaki akár ki is hallgathatja a beszélgetésünket. – Nem, az képtelenség. Ő csak megragadta a lehetőséget, hogy a mi kárunkra begyűjtsön néhány jó pontot, ennyi. Szerintem inkább olyasvalaki lesz, aki meghúzza magát, akiről eszünkbe sem jutna feltételezni ilyesmit.

– Vagy senki – tettem hozzá. – Lehet, hogy nincs is semmilyen kígyó.

– Az is lehet. De amíg nem tudunk semmi biztosat, addig a legrosszabbat kell feltételeznünk. Az önhittség lett a vesztünk, ezért

tudta valaki szinte teljesen eltörölni a klánt. Azokat a hajókat át kellett volna vizsgálni, hogy nincsenek-e álcázott fegyverek bennük, mielőtt még lőtávolságra kerültek volna a bolygótól.

– Hogy mit kellett volna, az most már teljesen mindegy. Egyébként meg el tudod képzelni, hogy ahhoz mennyi idő kellett volna? Az ellenőrzés tovább tartott volna, mint az egyesülés maga. Gondold csak meg, mennyi időbe telne átkutatni az *Ezüstfény* hangárját, és a gyűjtögetők közt még csak távolról sem én vagyok a legrosszabb. – Rosszallóan csóváltam a fejemet. – Ne kezdjük megint a vádaskodást, ne háborgassuk a múltat. A rendszerünk harminckét körúton át remekül működött, úgyhogy annyira azért nem lehetett rossz.

Rövid hallgatás után Champion így szólt:

– Tudod, min gondolkodom? Hogy soha nem jöttünk volna el erre a bolygóra, ha nem történik velünk ez a szörnyűség. Soha nem hallottuk volna ezeket az éneklő dűnéket, nem láttuk volna ezt a gyönyörű várost... Persze előbb-utóbb biztos eljutottunk volna ide is, de az nem ez a Neuma lett volna. Talán öt-hat civilizációval később értünk volna ide, amikor a mostani Ymir lakóinak már csak halovány emléke maradt volna.

Megittam a boromat. Azt akartam, hogy minél előbb hatni kezdjen.

– Ha most ez arról szól, hogy próbálsz megtalálni a pozitívumot a jelenlegi helyzetünkben, akkor nem vagyok biztos benne, hogy ehhez jó partner leszek.

– Nem, csak azt mondom, hogy... olyan furcsa ez a világegyetem. Még mindig meg tud lepni minket valamivel. Ezért érdemes tovább csinálni, szerintem. Ha úgy érezném, hogy már nem teszünk mást, csak újra és újra átéljük a lehetséges élmények egy jól definiált halmazát, esetleg különböző permutációkban...

– Azért az sem lenne olyan szörnyű, ha kellemes élmények lennének. Vagy gondolod, hogy a naplementéket is meg lehet unni?

– Nem – mondta Champion.

– A vízeséseket vagy a tengerpartokat?

– Nem.

– Akkor még van remény.

Mögöttem megszólalt a csengő. Odaadtam Campionnak a

poharamat, és bementem a szobába. Amikor leültem a konzol elé, Jindabyne előljáró asszony arcát láttam magam előtt.

– Nem vártam a hívását – mondtam.

– Nem azt mondtam, hogy még ma jelentkezem? – kérdezte, és meg sem próbálta palástolni az ingerültségét.

– Csak mert már ilyen késő van...

– De még nincs éjféli. Megígértem, hogy még ma tudatom magukkal, hogyan döntöttem. Nos, kicsit tovább tartott, mint gondoltam. Vagy esetleg meggondolta magát a Légszellemmel való találkozási szándékát illetően?

– Nem, sőt, még eltökéltebb vagyok, mivel azóta tudom, hogy csakis így tudok segíteni Hesperuson. Ha egyáltalán tudok.

Az előljáró asszony hunyorogva méregetett metsző, intelligens tekintetével.

– Holnap délután, pontban három órakor a tizennyolcadik szinten a leszállón egy repülő érkezik magukért. A fedélzetén ott lesz a Tudományos Tanács egyik tagja, ő majd elvezeti magukat a megfigyelőplatformra, ahol lehetőségük nyílik találkozni a Szellemmel.

Tudtam, hogy Champion ott áll mögöttem.

– Köszönöm, előljáró asszony! – mondtam. – Nagyon kedves, hogy engedélyezte.

– Nem mondanám, hogy kedves vagyok! Inkább örült.

Tudnom kellett volna, hogy valami készülődik, de csak másnap, a reggeli vége felé jöttem rá, hogy Betony miben is mesterkedett eddig. Már épp fel akartunk állni az asztaltól, amikor belépett Cadence és Cascade, Betony pedig, miközben bejelentette őket, úgy parádézott a szalvétájával, mint valami bűvész. A robotok kifürkészhetetlen arcáról nem lehetett leolvasni, hogy tisztában vannak-e azzal, ami következik.

– Mivel most mindannyian itt vagyunk – vágott bele Betony, s közben úgy nézett körbe, mintha arról akarna meggyőződni, hogy valóban senki nem ment még el –, ez a pillanat is tökéletesen megfelel arra, hogy tisztázzunk egy apróságot, amire nemrég lettünk figyelmesek. Gépember vendégeink szerencsétlenségükre szintén

velünk voltak, amikor ellenségeink ránk támadtak. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy nem esett bajuk, és még nagyobb szerencse, hogy nem róják fel nekünk, hogy képtelenek voltunk megkímélni őket a saját bajunktól.

– Ezt a támadást maguk sem láthatták előre – mondta Cadence.

– Ez valószínűleg így van, ennek ellenére meg tudnám érteni, ha neheztelnének ránk – válaszolta Betony.

Cascade vette át a szót.

– Maguk, amennyire csak módjukban állt, védtek bennünket, utána pedig elhoztak minket erre a bolygóra. Sem a Gentian-klánra, sem pedig a Közösségre nem neheztelünk a történetekért. Mindazonáltal tagadhatatlan, hogy olyan büntett valósult meg, amely immár a Gépnépet is közvetlenül érinti.

– Erről az atrocitásról feltétlenül hírt kell vinnünk a Monocéroszgyűrűre – fűzte tovább a szót Cadence. – A Gépnép majd a bizonyítékok mérlegelése után dönt a megfelelő válaszlépésekről. A Gentian-klán hasadványai pedig biztosak lehetnek benne, hogy továbbra is feltétlen támogatásunkat élvezik, amennyiben megtorló válaszcsepásra lenne szükség. Reméljük, hogy az elkövető nem más, mint egy másik, mindössze néhány száz vagy néhány ezer főből álló rivális klán. De abban az esetben sem fog megremegni a kezünk, ha kiderül, hogy egy egész civilizáció felelős a történetekért.

– Bölcsebb és erősebb szövetségeseket keresve sem találhatnánk – hízelgett Betony. – Ezért természetesen minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy elősegítsük visszatérésüket a hazájukba.

Éreztem, hogy a feszültség szinte megbénítja a testemet, ahogy kezdtem felfogni, mire is megy ki ez az egész.

– A baj csak az – mondta Cascade –, hogy nincs járművünk. Természetesen üzenhetnénk is a népünknek, de addig is az emberi hálózatok kegyeire kellene bízunk magunkat, amíg a jel el nem hagyja a galaxis síkját. Ez alatt pedig az üzenet ki lenne téve a torzulás veszélyének, illetve lehet, hogy egyáltalán nem is ér célba. Ha személyesen visszük meg a hírt, ez a veszély nem áll fenn. Továbbá gondoskodhatunk arról is, hogy az ügy késlekedés nélkül terítékre kerüljön.

– Aztán itt van még ez a dolog Hesperusszal is – mondta Cadence,

és addig forgatta ezüstszínű fejét, míg a tekintetünk nem találkozott.
– Hacsak nem történik valami csoda itt a Neumán, akkor csak úgy van esélye az életben maradásra, ha a rendelkezésünkre álló leggyorsabb űrhajóval hazaszállítjuk.

– Az én hajómat akarják – mondtam félig suttogva.

Cadence bólintott.

– Áttekintettük a bolygó körüli pályán található összes hajó műszaki adatait. Mindegyik jármű elég gyors, de az összes közül a magáé tudja a legjobban megközelíteni a fénysebességet. Továbbá a *Hajnali Ezüsfénynek* van a legjobb esélye arra, hogy egy ilyen, még klánléptékkal mérve is rendkívül hosszú utat kibírjon. Útközben nem áll majd módunkban javításokat végezni, illetve a készleteket feltölteni.

– Megnézték a hajót, kiértékeltek a teljesítményadatokat – mondta Betony, s közben olyan együtt érzően nézett rám, mintha mindez nem az ő műve lett volna. – A te hajód a legmegfelelőbb arra, hogy épségben hazavigye őket, még hozzá azelőtt, hogy Hesperusnak tovább romlana az állapota.

– A te hajód is gyors! – vettem oda.

– Az lehet, hogy jobban gyorsul, de a *Kék Adonisz* maximális sebessége meg sem közelíti a tiédet, és itt most ez számít.

– Természetesen mindent megteszünk annak érdekében, hogy a hajót visszajuttassuk – szólalt meg Cascade. – Tekintse úgy, hogy csak kölcsönkérjük, nem kell örökre búcsút vennie tőle.

– Úgy érti, nagyjából egymillió év múlva vissza is kapom?

– Ez a hajó már sokkal több, mint egymillió éve van az ön birtokában, vagyis még egy ilyen elképesztően nagy időintervallum sem lenne elfogadhatatlan.

– Gratulálok, Betony! – fordultam el a robotoktól.

– Ezt meg hogy érted? – nézett rám zavartan.

– Sikerült úgy keresztbe tenned nekem, hogy közben a rosszindulatnak még csak az árnyéka sem vetül rád. Ez a büntetés, nem igaz? Campionnak és nekem, azért, amit tettünk, hogy összebútoroztunk, és hogy elkéstünk. Az nem számít, hogy éppen ezért tudtunk öt túlélőt is kimenteni, és ugye az sem számít, hogy a foglyok is csak ezért lehetnek most itt a kezünkben, és Hesperus is ezért van velünk. Nem, nekünk ugyebár akkor is lakolnunk kell, még

ha ilyen alattomosan kell is intézned, anélkül hogy hivatalos megrovásnak tűnne.

– Kérlek, Purslane, legalább ne a vendégeink előtt! Arra kérünk, hogy tégy egy jóindulatú gesztust, ez nem büntetés!

Teljes bizonyossággal tudtam, hogy ebből a vitából nem kerülhetek ki győztesen, tudtam, bárhogy is próbálnék érvelni az igazam mellett, nem érnék célt vele, csak tovább rontanék a helyzetemen.

– Jól van, és mégis, hogy képzeled ezt az egészet? – kérdeztem. – Javaslatot tehetsz, de nem dönthetsz ilyen politikai kérdésben egyedül a klán nevében. Ezt szavazásra kell bocsátani.

Betony határozottan bólintott.

– Ha te és Campion kifáradnátok egy pillanatra, mindjárt meg is tarthatjuk a szavazást. Nincs szükség titkos szavazásra, hiszen csak egy vagyontárgy allokálásáról döntünk, nem pedig olyan nagy horderejű dologról, mint mondjuk egy kiközösítés.

Körbenéztem a teremben. Egy vagy két tucat hasadványt feltétlenül a szövetségesemnek tudhattam, de ez most nem lett volna elég ahhoz, hogy a szavazás végkimenetele számomra kedvezően alakuljon. Mert némelyikük ebben a kérdésben biztosan Betony oldalára állt volna.

– Megkímélem magam ettől a megaláztatástól – mondtam. – Vihetik a hajómat.

– Ez esetben elfelejtjük az előbbi kitörésedet. Érthető, hogy ragaszkodsz a hajóhoz. Ezt bizonyára mindenki átérzi.

– Köszönjük, Purslane – mondta Cadence és Cascade kórusban. – Igazán nagyvonalú. Ígérjük, nagyon vigyázunk a hajójára.

– És velem mi lesz? – kérdeztem Betonyt. – Én mihez kezdjek hajó nélkül? Amikor egy szép napon úgy döntötök, hogy a klán elhagyja a Neumát, én majd itt maradok emlékebe?

– Ugyan már! Hiszen barátok közt vagy – csitított Betony.

– Valahogy most nem így érzem!

– Majd kihevered.

– Ezt nem lehet kiheverni! – csattant fel Campion, s közben olyan gyorsan állt fel az asztaltól, hogy a morzsák lerepültek az öléből. – És mélységesen csalódnék benne, ha kiheverné. Ti pedig, szemét tetű banda, remélem, el tudtok számolni magatok előtt! – nézett végig az

asztaltársaságon. – Tudom, hogy egy titkos szavazás során nem mindenki szavazott volna Purslane ellen, de az imént nem hallottam senkit, aki a védelmére kelt volna. Még te sem, Aconite. És te sem, Mezereon!

– De hát ez csak egy hajó! – próbálkozott Aconite. – Most miért kell ebből ekkora cirkuszt csinálni, öreg?

– Ez az ő hajója! És már olyan régóta ezzel a hajóval járja a galaxist, hogy a többségünknek nincsenek is emlékei azokból az időkből.

– Akkor majd összedobunk neki egy újat – mondta Aconite, és idegesen nézett jobbra-balra, támogatókat keresve a javaslatához.

– Jól van, túl fogom élni! – mondtam a dühtől és a felháborodástól reszkető hangon. – Vigyétek csak! Ha Betonyban lett volna annyi jó érzés, hogy megkér, ahelyett hogy itt mindenki előtt kész tények elé állít, talán önszántamból is átadtam volna.

– Végtelenül sajnáljuk, hogy ilyen kellemetlenséget okoztunk – szabadkoztak a robotok.

Éreztem, hogy a haragom részben ellenük is irányul, de uralkodtam magamon.

– Nem maguk tehetnek róla. És nem haragszom magukra azért, mert egy gyors hajót kérnek tőlünk. Tudom, hogy csak Hesperuson szeretnének segíteni.

– Igen, Hesperus sokat jelent nekünk – mondta Cadence.

– Többet, mint gondolná – tette hozzá Cascade.

A két robot csak állt kéz a kézben. Króm az elefántcsontban.

Később legalább egy tucat hasadvány jött oda hozzám egyesével, illetve párokban, és mind elmondták, hogy mennyire együtt éreznek velem, illetve hogy milyen felháborítónak tartják ezt az eljárást. Élből legszívesebben rájuk ripakodtam volna, hogy miért nem akkor álltak ki mellettem, amikor lett volna értelme, de aztán inkább visszafogtam magam, mert eszembe jutott, hogy a legtöbbször valószínűleg ennek ellenére úgy gondolja, olcsón megúsztam ahhoz képest, hogy – legalábbis elméletileg – milyen szintű megrovásban kellett volna részesülnöm.

– Egyáltalán nem értünk egyet a döntéssel! – Ezt többen is

mondták. – Legrosszabb esetben is csak egy kis dorgálást érdemeltél volna, de azért ez túlzás. Bár, ha Betony ennyivel beéri, akkor egész jól megúsztad. Ennél sokkal rosszabb is lehetett volna.

– Igen. És sokkal jobb is lehetett volna – mondtam felháborodva annak hallgatólagos elfogadásán, miszerint egyáltalán kiérdemeltem bármilyen büntetést. – Egyáltalán nincs joga megbüntetni!

– Mit gondolsz, beéri ennyivel? – kérdezték aztán. – Vagy most még rászáll Campionra is?

– Elég neki ennyi. Tudja jól, hogy ami nekem fáj, az fáj Campionnak is. Nem fogja megkockáztatni a bosszúvágy látszatát, ahhoz túl ügyes politikus.

Aztán még volt szó arról, hogy segítenek új hajót szerezi, felmerült, hogy esetleg az *Ezüstfény* hangárjában lévő hajók közül valamelyik megfelelhet-e egy időre, a barátaim mind jóindulatúan támogattak (sőt voltak páran olyanok is, akiket nem tartottam szövetségesemnek, most pedig meghatóan aggódtak értem), de ezzel együtt továbbra is meg voltam győződve róla, hogy a szavazás sem hozott volna más eredményt. Valami csüggedt megkönnyebbülést éreztem. Legalább a méltóságomat sikerült megőriznem odabent. A kis kitörésem megbocsátható volt, csak azt öntöttem szavakba, amit a legtöbben ugyanígy gondoltak, csak éppen nem mondták ki hangosan, és még az ellenségeim sem tagadhatták el a büntetésem mögött meghúzódó mélyseges cinizmust. Ha történetesen nem az enyém lett volna a leggyorsabb és legerősebb hajó a bolygó körül, Betony valahogy akkor is megbundázta volna, hogy a robotok az enyémet vigyék el.

Mivel Cadence-nek és Cascade-nek semmi oka nem volt rá, hogy ezután hosszú távra berendezkedjenek a Neumán – azt meg bizonyára nem akarták kivárni, amíg a klán eldönti, hogy akkor most hogyan tovább –, abban maradtunk, hogy a hajómat a lehető leggyorsabban meg is kapják. Az *Ezüstfény* adattára szinte tökéletesen egyezett a *Tunya* adattárával, így a biztonsági mentés és a kiegészítő adatok átvitele mindössze néhány óráig tartott. A hivatalos átadás során majd arra utasítom az *Ezüstfényt*, hogy Cadence-t és Cascade-et fogadja el új parancsnoknak, de ehhez még a hajó fedélzetén egy rövid nyilatkozat megtételére volt szükség. Amint e formalitásokon túl leszünk, a hajó onnantól az övék.

De itt volt még a dolog Hesperusszal. Abban maradtunk, hogy a robotok csak azután indulnak el, hogy a társukat elvittem a Légszellehez, bármilyen eredménnyel járunk is. Ha meggyógyul, akkor vele mennek, vagy nélküle, ezt ő maga dönti el. Ha nem, akkor összeszedik a maradványait (ha egyáltalán marad valami), és elviszik magukkal a galaxisnak abba a részébe, amelyet az otthonuknak tekintenek. Megegyeztünk továbbá, hogy a robotok olyan útvonalon haladnak, amelyen az ellenség nem veheti észre őket, még akkor is, ha ez néhány évszázaddal megnöveli a menetidőt. Persze ha már egyszer elhagyták a Neumát, azt csinálnak, amit akarnak, nem kényszeríthetjük őket semmire.

Feszülten vártam a délutánt, s közben még mindig nagyon fel voltam dűlva amiatt, hogy ilyen csúnyán elbántak velem, úgyhogy semmi kedvem nem volt végignézni, ahogy Mezereon a foglyokat vallatja. De Champion biztosított, hogy ez majd eltereli a gondolataimat a reggelinél történekről.

– Azt nem hiszem – mondtam savanyúan, de azért bementem vele.

Az előljáró asszony azt mondta, hogy háromkor jön a repülő, azaz nagyjából még öt óra. Mire odaértünk, a legtöbbben már átálltak a másik idősíkra, a teremben úgy ültek a hasadványok, mint a néma kőszobrok. Mind a négy sztáziskamra itt volt, de csak az egyik foglyot – a jobb oldalit – állították alacsony sztázisszintre. Mezereon hangja olyan vészjóslóan búgott, mint valami repedt harang.

Becseppenttem a szemembe a drogot, és nem felejtettem el úgy beállítani a lejárati időt, hogy még időben odaérjek a délutáni találkozóra. Mezereon egy csapásra nagyon is élővé változott.

– Pontosan tudjuk, hogy kicsoda maga – mondta éppen a sztáziskamrák előtt fel-alá járkálva. – Csak azt nem tudjuk, miért jött vissza a halálból. Lenne szíves elmondani, hogy mi történt valójában, Thorn, amikor állítólag eltűnt útközben? Talán azért szervezték meg az eltűnését, hogy büntetlenül megtámadhasson más klánokat?

– Gondoljon, amit akar – mondta a férfi a kamrában.

– Grilse is így tűnt el. Én itt valami összefüggést sejtek.

– Mily elmés!

– Le merném fogadni, hogy a másik két fogoly is ilyen eltűnt hasadvány. Az ő klánjukat is azonosítani fogjuk. Legyen az Marcellin, Mellicta vagy bármi más. Addig is beszélgethetnénk egy

kicsit a Napok Házáról.

– Arról már kérdezett.

– Igen, és maga azt mondta, hogy nem tud róla semmit, csakhogy én ezt nem hiszem el. Ez is klán, Thorn, egy titkos klán, amiről a Közösség nem tud?

– Nincs semmiféle Napok Háza.

– Mármint amiről tudnánk. De vajon, ha létezne egy ilyen klán, titokban lehetne tartani? – Mezereon az állát vakargatta. – Valószínűleg igen, ha valakinek jó oka lenne rá. De kinek állhat érdekében egy titkos klán léte?

– Majd mondja el nekem is, ha kitalálta.

– Szerintem maga nagyon is tudja. Szerintem maga még tagja is ennek a klánnak.

– Az előbb még azt mondta, Mellicta vagyok.

– Csakhogy őket elhagyta. Utána meg szépen csatlakozott a Napok Házához.

– A klánok közt nem szokás ugrabugrálni. Ez nem így működik.

– Csakhogy a Napok Háza más. Lehet, hogy teljesen más szabályok alapján működik. Például más klánokból kilépett tagokból áll. Ez elképzelhető. Miért is ne?

– Ha maga mondja...

– Na persze valahogy be kell szivárogni a többi klánba is. Hiszen az átlépő hasadványoknak meg kell szervezniük a saját halálukat, ami komoly előkészítő munkát igényel. Már előre tudniuk kell, hogy utána a Napok Házához fognak csatlakozni. És valamiért úgy kell gondolniuk, hogy jobban teszik, ha átallnak, mint ha az eredeti klánban maradnának, pedig ott különleges jogokat és korlátlan lehetőségeket élveznek. Elég nehéz döntés lehet, nem gondolja? Egy hasadvány csaknem olyan, mintha isten lenne. Ahhoz azért nem keveset kell felajánlani, hogy az ember ezt az istenhez hasonlatos létformát valami másra cserélje.

Thorn szemében valami fájdalmas felismerés villant fel, Mezereon tehát rátapintott a lényegre. Beleborzongtam a gondolatba is, hogy miféle üzletet köthetett ez a hasadvány az ördöggel. Mezereonnak igaza volt: szinte mindenünk megvolt, amit csak kívánhat magának az ember. Több millió évet éltünk már, széltében-hosszában többször is bejártuk a galaxist, tízmillió kultúra

gazdagságát és vívmányait élvezhettük. Az anyag és az energia a játékszereinkké lettek. Csillagok fényét takartuk el, bolygókat pöckölgettünk odébb, mint aprócska sárdarabokat. Egész civilizációk köszönhették létüket isteni beavatkozásunknak, amiről senki sem tudott és senki soha meg nem emlékezett. Csodálatos, szentekhez méltó cselekedetekkel büszkélkedhettünk, és még csak hálát sem vártunk érte.

Ugyan mi lehet jobb annál, mint hasadványnak lenni?

Csak egyvalami, gondoltam magamban.

Gonosz hasadványnak lenni. Ördögnek lenni, nem pedig angyalnak. Ha az ember ugyanazzal a hatalommal és tudással van felruházva, mégis azt tehet, amit csak akar. Nem csak alkothat, pusztíthat is.

– Azt reméltem, hogy majd önként elmond nekem mindent, amit a Napok Házáról tud – folytatta Mezereon. – Úgy sokkal könnyebb lett volna, mindannyiunkat megkímélhetett volna egy sor kellemetlenségtől. De nyilvánvaló, hogy csalatkoznom kellett. Most kihozom a sztázisból, vissza a valós időbe. Lehet, hogy túléli, lehet, hogy nem. Ha igen, akkor folytatjuk a kihallgatását. Ha egy élő testet tesznek élém, azt darabokra fogom vagdosni. Ugye, Thorn, maga is tudja, mit jelent ez? Már hogy ne tudná, maga is látott már egyet s mást. Szörnyű, borzalmas dolgokat. Mindannyian láttunk már ilyesmit. Most pedig magával történik mindez... hacsak el nem kezd beszélni.

– Nem tudok semmit a Napok Házáról – mondta megint a fogoly.

De most volt valami a hangjában, amit eddig nem hallottunk. A félelem. A dac kezdett leolvadni az arcáról.

Mezereon rátette a kezét a karra.

– A jelenlegi sztázisarány egy a százhoz. Ezt most leviszem tízre.

Balra húzta a kart, egészen az utolsó előtti horonyig. A sztáziskamra lassuló hangon nyögött fel, mintha egy hatalmas turbinát hirtelen lefékeztek volna. A kamra vadul rázkódott az emelvényen. A mutatók a vezérlőkar mellett elképesztő, csillapítatlan idősokkokat jeleztek.

Mezereon a saját kronométerét is beállította, hogy a szubjektív ideje szinkronban legyen Thorn idejével. Körülöttük a teremben a rejtőzködő közönség ugyanígy tett.

– Mindjárt folytatom a kiemelést. Ez az utolsó esélye, hogy elmondja, amit tudni akarok. Miért támadtak ránk? Mi az a Napok Háza?

– Nem meri megtenni! – mondta Thorn. – Élve kellek magának. Amíg idebent vagyok, még van rá esély, hogy elárulok valamit, még ha nem is tud vallomásra kényszeríteni.

– Miért támadtak ránk?

– Csak maguknak köszönhetik.

– Mi az a Napok Háza?

– Azt ebben az életben már nem tudja meg.

Mezereon igazított a kronométerén, a mozdulatai az én nézőpontomból nézve felgyorsultak, ahogy a drog visszaengedte a normálidőbe. Én is a kronométeremhez nyúltam, de Mezereon addigra már nullára állította a sztáziskamra vezérlőjét. A kamra megremegett és éles köhögő hangot hallatott.

Azonnal tudtam, hogy Thorn nem élte túl. A biztonságos kiemelés nem jár ilyen drámai hanghatásokkal.

Soha nem érdekelt igazán a sztázis műszaki háttere. Csak annyit sejtettem az egészről, hogy a kamra a bent lévő embert téridő-burokban tartja, amit egy mikroszkopikus membrán szigetel el a környezetétől, nagyjából úgy, ahogy a tojásfehérje körülveszi a sárgáját. Ahogy a burok közeledik a normál időfolyamhoz, a burok és a külső téridő közötti interfész normál esetben felszívódik a kvantumszintű meghatározhatatlanságba. A legtöbbször valóban ez is történik. De olykor előfordul, főleg régi, rosszul tervezett berendezések esetében, hogy ez a határmembrán egész másképp viselkedik. Úgy marad rajta a burok tartalmán, mint egy ragasztó. Amikor bekövetkezik a baj, a burok belseje felszakad, a tartalma pedig nekinyomódik az áthatolhatatlanul rajta feszülő membránnak.

Ezt hívják hántolásnak.

Pontosan ez történt Thornnál is. Az ízekre szagotott testrészei és a trónus darabkái esőként hullottak az emelvény padlójára. Mezereon letérdelt, és addig keresgélt a maradványok között, míg rá nem talált az arc egyik darabjára. Úgy nézett ki, mint egy halálfélelmet játszó színész arcának fényesre kiégetett agyaglenyomata.

– Várhattál volna még! – állt fel a székéből Charlock. – Nem mondott eleget.

Mezereon nyugodt hangon válaszolt.

– Ennél többet semmiképp sem mondott volna. Akárhogy is próbálkozom, nem tudtam volna meggyőzni arról, hogy komolyan beszélek. Ez volt az egyetlen esélyünk.

– Elvesztettél egy foglyot.

– Van még másik három. Azoknak megmutathatom az üres kamrát, és tudathatom velük, hogy itt hogyan játszunk ezt a játékot. – Azzal felemelte az arc maradványát, mint valami trófeát. – És ez is segíthet. Egész jól felismerhető.

Majd kezében az arctöredékkal, kicsit odébb rugdosta Thorn maradványait, és odalépett a következő kamra elé. Kezét rátette a sztáziskarra, hogy a második foglyot a szinkróma idősíkjába emelje.

NEGYEDIK RÉSZ

Egy nap a kisfiú és robottestőrei megint felmentek a hajója rámpáján, ekkor láttam utoljára a maga valójában. Akkor persze ezt nem is sejtettem, csak azt tudtam, hogy megint együtt töltöttünk egy délutánt, és végig a Palotásban játszottunk. Mordax grófját viszont később is viszontláthattam még.

Ekkor már betöltöttem a harmincötödik életévet, de valójában még mindig csak egy tizenegy-tizenkét éves kislány lelke élt a testemben – jóllehet igencsak koraérett volt ez a kislány, felnőtt emlékekkel (noha ezek nagy része egy és ugyanazon házhoz kötődött). De attól még kislány voltam. Három és fél évtized elteltével viszont nevelőim arra az elhatározásra jutottak, hogy ezentúl a fejlődésem ismét normális tempóval folytatódhat. Behívtak Kleinfelter asszony irodájába, aki megkért, hogy tűrjem fel az ingujjamat. A könyökhajlatom közelében volt egy kis dudor a bőröm alatt. Kleinfelter asszony egy tompa tollszerűséggel megérintette, ettől enyhe bizsergést éreztem, és ezzel a dolog már el is volt intézve. A dudor eltűnt, az a biológiai szerkezet, amely egész eddig egy adott életkorban tartott, megszűnt létezni.

Persze semmi különbséget nem éreztem. Pedig az éveken át mozdulatlanul álló óra ismét ketyegni kezdett bennem.

– Miért most? – kérdeztem.

– Amikor megszülettél – mondta Kleinfelter asszony –, akkor még szó sem volt arról, hogy a fejlődésedet ilyen hosszán megakasztják. Egy szerényebb fokú meghosszabbítás még belefér... mostanában ez kicsit divat is lett, az Aranyórán mindenütt így csinálják. Hiszen miért rohannánk végig a gyermekkoron, ha amúgy több száz évig élhetünk még? De az, hogy valakit harmincöt éves koráig tartsanak a kiskamaszokban... meglehetősen szokatlan még a legmodernebb gondolkodók szerint is. – Letette a tollat, az ujjait pedig összekulcsolta, mint általában, amikor magyarázni szokott. – Édesanyád kérte, hogy így legyen, Abigail. Akkoriban, amikor még hosszabb ideig tartottak a beszámítható időszakai. A szakorvosok elhitték veled, hogy a betegsége gyógyítható, csak idő kell hozzá. De

nem titkolták el azt sem, hogy akár több évtizedbe is beletelhet. A testi-lelki fejlődésedet édesanyád kérésére felfüggesztettük, hogy neki is legyen esélye a gyermeki énedet megismerni, ha meggyógyul. Persze hibernáltathatott volna... de ő inkább ezt a módszert választotta. Azt akarta, hogy a tiszta pillanataiban a saját szemével láthasson, ahogy tanulsz, ahogy játszol. Nem valami tartályban fekvő, mozdulatlan babát akart. – Az ujjai keményen egymásnak feszültek. – De édesanyád állapota nem javul. Ha esetleg néha azt hittem el veled, hogy javulnak a felgyógyulás esélyei, ezúttal is elnézésedet kérem. De mindig a jó szándék vezérelt. Folyton csak a te érdekeidet tartottam szem előtt, Abigail.

– Szóval édesanyámat nem gyógyítják meg.

– Továbbra is próbálkoznak. De a pszichózisa teljesen eluralkodott rajta. Bárhogy is igyekeztek, pedig tényleg az Aranyóra legjobb orvosai foglalkoztak vele, mindentől csak romlott az állapota. A tiszta időszakok egyre ritkábbá váltak, és idővel el is maradoztak. Talán holnap kitalálnak valami gyógymódot, de ezzel most már nem számolhatunk. Mindez pedig a családi ügyek rendezésének súlyos problémáját veti fel. Mivel édesanyád felgyógyulására vajmi csekély az esély, nehéz szívvel, de most már inkább a jövőre kell koncentrálnunk.

– Azaz rám – mondtam. Kicsit megszédültem, mintha túl gyorsan álltam volna fel.

– Igen, Abigail, egyáltalán nem könnyű út áll előtted. Most fel fogsz nőni. Nő leszel. És amikor eljön az idő, édesanyád nyomdokaiba lépsz. Te fogod irányítani a családot, ahogyan egykoron ő is tette. Mindaz, amit megalkotott, amit felépített, mindaz a tudás és bölcsesség, amit ő felhalmozott, a te kezében lesz. Mint egy színes üvegből és a ritka drágakövekből készített, felbecsülhetetlen értékű dísz tárgy. A te kezében, jó helyen lesz. De soha, soha nem ejtheted el.

A beszélgetés után bementem a játékszobába, és beléptem a szobán belüli szobába, ahol a Palotás zöld kockája kapott helyet. Jóllehet a fejlődésgátlót eltávolították, azt elképzelhetetlennek tartottam, hogy ilyen gyorsan érezhető változások jelentkeznének rajtam. Mégis most már úgy éreztem, a zöld kocka és a benne rejtőző elvarázsolt világ mind gyermekkorom emlékei csupán. Nem arról

volt szó, hogy a játék hirtelen nem jelentett már semmit. Továbbra is ugyanolyan vonzónak tartottam. De valahogy olyan illetlen, olyan helytelen, sőt már-már perverz dolog lett volna mindezek után még egyszer belépni azon a kapun.

Talán egy hónappal vagy akár egy évvel később történt, már nem emlékszem pontosan, de egyszer csak Kleinfelter asszony megint behívatott az irodájába.

– Valami nagyon fontos dolog történt, Abigail!

A szívem majd kiugrott a helyéről.

– Az édesanyám?

A nevelőnőm arcán némi zavarodottság futott át.

– Nem, nem erről van szó. Sokkal inkább a család üzleti ügyeiről. Bár a részletek számodra nem ismeretesek, azzal azért bizonyára te is tisztában vagy, hogy a fegyverszünet óta elég nehéz idők járnak ránk. Az Aranyórának nem nagyon van szüksége klónokra, mivel elég okos gépek léteznek, amelyek tökéletesen megfelelnek a rabszolgaszerepre. Eddig úgy-ahogy elboldogultunk, ami leginkább néhány hűséges ügyfelünknek köszönhető a kisbolygóról. De az igazat megvallva a kilátásaink már évek óta romlanak. Ráadásul a ház folyamatos átépítése, hogy édesanyád költséges kezelését ne is említsük, nos, jócskán felemésztették a család tartalékait. – Mielőtt még megszólalhattam volna, a magasba emelte a kezét. – Minek is kertelnék, hosszú éveken át úgy gondoltuk, hogy a család számára a megváltást a két konzern egymásba olvadása jelenthetné. Az a kisfiú, akivel játszani szoktál... egyesek azt remélték, hogy a barátságotokból esetleg házasság vagy legalábbis szoros üzleti szövetség is kialakulhat. – Szavaiból egyértelműen kihallottam, hogy ezek a bizonyos „egyesek” Kleinfelter asszonyt kihagyták a számításból. – Na, ebből most már nem lesz semmi. Ugyanis egy másik konzernnel álltak össze. Mi pedig hoppon maradtunk. Attól tartok, Abigail, hogy a barátoddal többé nem találkozol. Legalábbis addig nem, amíg elég tapasztalt nem leszel ahhoz, hogy te magad dönthess e kérdésben.

Végre megtudhattam hát, hogy feszült, alattomos rosszindulattal teli barátságunk miért ért véget ilyen hirtelen. Tulajdonképpen semmi

okom nem volt rá, hogy emiatt szomorkodjam, másrészt viszont nem álltak sorban a barátok az ajtóim előtt százával, akikhez fordulhattam volna.

Nem szóltam semmit, mert éreztem, hogy Kleinfelter asszony még mondani akar valamit.

– De, mint mondtam, új fejlemények is vannak... még hozzá valószínűleg nagyon is pozitív fejlemények. Hallottál már egy bizonyos Ludmilla Marcellin nevű hölgyről, Abigail?

– Nem. Nem hiszem.

– Bizonyos értelemben jobb is. Ludmilla Marcellin az Aranyórán az egyik leggazdagabb család örököse. Ellentétben a Gentian családdal, az ő vagyonukat nem valamely természettudományos területen elért kiváló eredményeik alapozták meg. Ők azzal halmoztak fel hatalmas pénzeket, hogy a Tűzvész idején pénzügyi eszközökkel kereskedtek. Nem azt mondom, hogy ehhez nem kell ész, de azért ez mégiscsak eltörpül a mi klónozási ismereteink mellett. Márpedig itt most nagyon is a klónozás kerül a középpontba.

– Nem értem.

– Ludmilla Marcellin úgy döntött, hogy útjára indít egy új projektet. Nem is akármilyet, amivel valószínűleg rengeteg ellenséget szerez magának. Nem mintha az ilyesmi valaha is zavarta volna. Kimerészkedik a naprendszerből, és fel akarja fedezni az ismert világegyetemet. A Marcellin-konzern a fegyverszünet óta csak erre készült. Most már csak az utolsó lépés van hátra. És pontosan itt jövünk mi a képbe. Ludmilla Marcellinnek szüksége van a Gentian család tudására. Mivel a projekthez klónok is kellenek.

– A mi klónjaink?

– Pontosán, Abigail. És a szolgálatainkért hajlandó fizetni is. Ez az a nagy áttörés, amire mindedig vártunk. Itt a lehetőség, hogy a pénzügyi helyzetünket egyszer és mindenkorra stabilizáljuk. Ludmilla Marcellin ugyanis divatteremtő egyéniség. Amibe ő belevág, azt mások is követik majd. De ehhez meg kell mutatnunk, hogy mi nagyon is komolyan vesszük ezt a feladatot, és elköteleztünk vagyunk a projekt sikere mellett. Az igazgatótanács úgy gondolja, jót tenne, ha találkoznál ezzel a nővel. Így ő maga is meggyőződhet róla, hogy a Gentianoknak igenis van jövője.

– Idejön?

- Nem, nekünk kell elmennünk hozzá.
- Én még soha nem hagytam el ezt a házat.
- Valamikor mindent el kell kezdeni – mondta Kleinfelter asszony, majd intett, hogy elmehetek.

Nem sokkal ezután felkísértek a siklóra, és életemben először elhagytam az otthonomat. Ahogy távolodtunk a kisbolygótól, a maga valójában láthattam a házunkat: mint valami burjánzó épületgomba, amely minden irányban a láthatárig benőtte az égitestet. De nem ez volt az egész világom, hiszen benne volt a Palotás világa a világban. De ahogy mindez mögöttünk maradt, s az űrsikló által kibocsátott gázok ködébe veszett, egyszerre tudatosodott bennem, milyen szájalmasan parányi és korlátozott is volt ez a világ.

Az űrsikló áthaladt az Aranyóra sűrű magján, ahol az ég telis-tele volt mesterséges égitestekkel és az egymás közelében haladó kisbolygók folyamatosan változó konstellációival. Az utazásom előtt mindent elolvastam Ludmilla Marcellinről, de annak ellenére, hogy az info-kockám a gyermekkorom éveihöz képest sokkal közlékenyebbnek bizonyult, arról a tervről, hogy Ludmilla szeretné felfedezni az egész világegyetemet, egyetlen szót sem ejtett. Folyton az jutott eszembe, amit a kisfiú mondott nekem az egyik látogatása alkalmával, hogy az emberiség egy szép napon elhagyja az Aranyórát, és kirepül az egész galaxisba. Ezt persze az apjától hallotta, de szentül hitt is ebben. Azt mondtam neki, hogy a világűrben nincs semmi, amit érdemes lenne megnézni, a szondák és a távcsövek segítségével már mindent láttunk, és mindent megtudtunk, amit csak meg akartunk tudni a többi csillag körül keringő bolygókról. Most viszont azon töprengtem, vajon mit tudhat Ludmilla Marcellin, amit én nem.

Mielőtt még találkozhattam volna magával az örökössel, megtekinthettem az űrhajóflottáját. Az űrsiklóm áthaladt a Marcellin biztonsági gyűrűn, és behatolt a magánlégtérbe, amely a hatalmas, gömb formájú aszteroidát vette körül. Az aszteroida körül több tucat hatalmas, ronda kinézetű hajó sorakozott. Mindegyikük jóval nagyobb annál, amiről valaha is olvastam vagy hallottam. Némelyik hajón épületvázakat is láttam. Időnként felvillant egy-egy hegesztő

vagy egy lézerfény, szakfanderes munkások maroknyi csapata, de az én hozzá nem értő szememnek egyáltalán nem úgy tűnt, mintha még nagyon sok teendő lenne hátra. Harmincöt hajót számoltam, aztán észrevettem a harminchatodikat, amely az aszteroida felszínéről emelkedett fel.

A szikla a közepén ki volt fúrva, mint egy pálcikára felszúrt alma. A távirányítású siklónk berepült a nyíláson. Közben egész közel kerültünk az épp ekkor startoló űrhajóhoz. A hajó oldala az űrsikló ablakaitól mindössze néhány méterre haladt el. Hasonlított a többi űrhajóhoz, azzal a különbséggel, hogy ennek az elején a virágszerű nyílás zárva volt. Számunkra csak azután lett hely, hogy a hegyes orrú űrhajó elhagyta az aszteroidát.

Ezek a hajók, mint megtudtam, ramszkóp-csillagjárók voltak, olyan típusú hajók, amelyekről ezer évvel korábban is álmodoztak már, de mostanáig senki nem építette meg őket. Az eddigi egyetlen csillagközi expedíció mindössze a fénysebesség egyötödét tudta elérni, ezek a hajók viszont ennél sokkal nagyobb sebességre is képesek. A gyorsítási folyamat végén – amikor a beszívó mezők sűrűsödése és az ezzel megcélózható tolóerő kölcsönösen kioltják egymást – a ramszkóp-űrhajók a fénysebesség nyolctizedével száguldanak. Ezekkel akár egy kis körutazást is meg lehet valósítani a legközelebbi csillagokhoz úgy, hogy eközben odahaza mindössze nagyjából egy évtized telik el.

Ludmilla Marcellinnek viszont nem ez volt a terve. Ennél ő sokkal messzebb akart eljutni. És nem is állt szándékban visszatérni az Aranyórára.

Berepültünk az aszteroidába, amelyet belülről kifelé haladva vájtak ki. A közepén egy golyószerű üreg alakult ki, amely annak arányában növekedett, ahogy egymás után készültek a kibányászott anyagból az űrhajók. A félkész hajók – némelyik már egész közel állt a befejezéshez, míg mások inkább csak egy csontvázra hasonlítottak – befelé álló töviserdőt alkottak. Több száz volt belőlük, és még legalább ennyi készül el, mire Ludmilla Marcellin útra kel. Addigra az aszteroida anyagát szinte teljesen felemésztik az új hajók, épp csak egy hártványvékony héj marad, nagyjából olyasmi, mint egy rovar papírteteme, amelyből egy pók szívta ki az életet.

A tágas üreg közepén egy állomás lebegett, amelyre már vagy egy

tucat úrsikló és különböző könnyű űrjármű rádokkolt. Miután mi is rácsatlakoztunk az állomásra, és elhagytuk a hajót, a Marcellin család képviselői siettek elénk. Kaptunk enni- és innivalót, majd különböző bemutatókat hallgattunk végig, illetve érdekes modelleket szemléltünk meg. Egyszóval úgy bántak velünk, mint a fontos vendégekkel. Rengeteg felnőtt beszélt velem, és a legtöbbjüknek igencsak nehezebbre esett megtalálni a középutat a lekezelő stílus és az egyszerű nyelvezet között. Mind tudták, hogy harmincöt éves vagyok, de ezt nem volt könnyű észben tartaniuk, miután olyasvalakivel kellett diskurálniuk, aki úgy is nézett ki és úgy is beszélt, mint egy tizenkét éves kislány. Ennek ellenére lassan azért csak felfogtam, hogy Ludmilla Marcellin pontosan mire is készül.

Összesen ezer hajót készít. Mind különböző röppályán vág majd neki a csillagközi térnek, mindegyiknek más és más naprendszer lesz az első úti célja. Némelyik hajónak csak öt-tíz fényévet kell megtennie az első célpontig. Mások húsz-harminc fényévet tesznek meg, vagy még többet is, mielőtt megérkeznének.

És minden egyes hajó magával viszi Ludmilla Marcellint.

Pontosabban minden egyes hajó magával visz egy Ludmilla Marcellin duplikánst, egy klónt, ugyanazzal a személyiséggel és ugyanazokkal az emlékekkel, amelyekkel a genetikai ő is büszkélkedhet. Úgy döntött, hogy ezer szilánkra hasítja magát, a szilánkokat pedig szétszórja a csillagközi térben.

Végül ő maga is megérkezett: épp végzett az egyik új űrhajó szemléjével. Magas, igazán elbűvölő jelenség volt. Karizmája úgy ragyogta be a helyiséget, mintha ő lenne az egyetlen fényforrás. Mély hangján érződött, hogy megszokta már a parancsolgatást. Egy pillanatra sem kételkedtem benne, hogy véghezviszi a terveit, bármilyen szokatlanak is tűnjenek.

– Bízom az emberi szellemben – mondta Ludmilla Marcellin. – Szilárd meggyőződésem, hogy nem fogjuk örökké ezt a jellegtelen sárga csillagot körbeülni, mint valami aprócska tábortüzet. Már vagy ezer éve kitelepültünk a világűrbe, az Aranyóra pedig öregebb a legidősebb élő embernél is. Könnyen gondolhatnánk, hogy örökké fenn is marad. Hogy ez a jól bevált, stabil rendszer elégséges lesz a szükségleteink kielégítésére, míg a Nap ki nem alszik. Hát nem lesz elég. Ama jövőhöz képest, amely előttünk áll, ez az ezer év egy

pillanat lesz csupán, egyetlen lélegzetvétel, mielőtt az igazi kaland kezdetét veszi. És szentül hiszem, hogy ez a kaland most kezdődik. Feltett szándékom, hogy az elsők között legyek részese mindennek. Nemsokára elkészül a flottám, pontosan ezer csodaszép ramszkóp-űrhajó. És mindegyikben egy-egy klón kap majd helyet, egy-egy hasadvány – ha úgy tetszik –, akiket önnön magamból hasítok ki. Ezek a hajók teljesen önfenntartók lesznek, olyannyira, hogy a saját másolatomon kívül nem lesz rajtuk senki, nem lesz szükség legénységre. A klónjaim hibernációban utaznak a következő úti céljukig, ahol a hajó automatikusan feléleszti őket. A célállomásokon aztán szépen körülnéznek. A hajójukat az űrben hagyják, és kisebb járművekkel leszállnak a bolygókra, a holdakra. Olyan dolgokat szemlélnek majd, amiket soha egyetlen ember sem látott még. Aztán, ha eleget láttak, folytatják az utat. Mindegyik hajónak három, előre meghatározott állomása lesz, így haladnak egyre mélyebbre a galaxis középpontja felé. A harmadik állomás után már olyan területeket érnek el, amelyekről ma még semmi érdemlegeset nem tudunk, mivel azok a naprendszernek már kívül esnek a távcsöveink és robotszondáink hatókörén. Ezután a hasadványok maguk döntenek el, merre mennek tovább, mindazon tudás birtokában, amelyet azután szereztek, hogy elhagyták az Aranyórát. Saját maguk határozzák meg az új irányt. Időközben száz év is eltelik. Önök közül sokan már rég halottak lesznek, míg én csak ekkor kezdek el igazán élni. A hasadványok újabb és újabb naprendszereket keresnek fel, és olyan bolygók levegőjének és földjének illatát szívják tüdejükbe, amelyek soha még csak hírből sem hallottak az emberi DNS-ről. Idegen világok tengereibe merülnek alá, és ezzel is gazdagítják emléktárukat. Aztán úgy négy-ötszáz év múlva, valamikor az évezred derekán szépen elindulnak hazafelé.

Ludmilla Marcellin rövid szünetet tartott. Szigorú szemmel végigmérte közönségét, majd így folytatta:

– De az az otthon nem ez az otthon lesz. Bár lehet, hogy az Aranyóra még ötszáz év múlva is létezni fog, én mindenesetre nem számítok erre. A hasadványaim egy másik naprendszerben gyülekeznek majd, egy olyan bolygó körül, amelyre ma még nem találtunk ki nevet. Meggyőződésem, hogy addigra az emberiség már megkezdte a kirajzást a csillagközi térbe. Még az is lehet, hogy épp az

én példám gyorsítja fel ezt a folyamatot. A hosszú visszaúton a hajóim – amennyi akkor még létezni fog – néhány olyan bolygót is meglátogatnak majd, amelyeket odafelé menet fedeztek fel. Lehet, hogy azt tapasztalják majd, hogy időközben e bolygókra már eljutottak az emberek. Ez esetben a találkozás valóban furcsa lesz, hiszen ők valójában a múlt szökevényei lesznek, akik viszont a jövő követői is egyben. Mert számomra ez is még csupán a kezdet lesz. E néhány száz fényéves körzetre kiterjedő körút és ezer emberi esztendő után a hasadványaim újra találkoznak. Az egyesüléssel megosztják egymással az átélt tapasztalataikat, az emlékeiket. Aztán beszállnak a hajókba, és útra kelnek ismét. Ezúttal újra megelőzik az expanzióhullámot, és csak több száz fényév távolságban állnak meg először. Még több új bolygót látogatnak meg. A körútjuk végén, amely ezúttal már hosszabb lesz, csaknem ezer fényévre lesznek az Aranyórától. Addigra már egész közel érnek némelyik anomáliához, amelyet a csillagközi térben fedeztünk fel. Az én hasadványaim lesznek az elsők, akik érintkezésbe lépnek ezekkel a titokzatos formációkkal. Ők lesznek az elsők, akik megtudják, hogy léteztek-e már mások is előttünk, vagy mi vagyunk az első olyan faj, amely az egész galaxist magáénak akarja tudni. Vagy az is lehet, hogy mások érnek oda előbb. Addigra ugyanis hozzám hasonlóan bizonyára mások is nekivágnak majd az útnak, hiszen itt egy ezeréves időintervallumról beszélek. De az a lényeg, hogy valakinek meg kell tennie az első lépést. Ez pedig nyugodtan lehetek akár én is.

– És hány körút lesz? – kérdeztem.

Vállat vont, mintha ez a kérdés eddig eszébe sem jutott volna.

– Amíg érdekes ez az egész. Mindegyik nagyobb lesz, mint az előző, mígnem végül a hajóim bejárják az egész Tejutat. Addigra pedig annyi idő telik el, hogy az emberiség akár az egész galaxisban benépesítheti a lakható naprendszereket. Szerintem viszont a turistáskodást az ember nem unja meg egyhamar. Úgyhogy nyugodtan utazgathatunk, látogathatjuk a bolygókat, és megnézhetjük, mi lesz ebből az egészből.

Ludmilla Marcellin sorban válaszolta meg a kérdéseinket, és kíméletlenül porrá zúzta ama kifogásokat és ellenvetéseket, amelyekkel bárki is elő merészelt hozakodni. Milyen technológiával kívánja lefagyasztani és felolvasztani a klónokat? Hiszen emberi

lényeket az űrkorszak hajnala óta nem fagyasztott és élesztett újra senki. És? A Marcellinek majd egy gyorstalpaló tanfolyamon felelevenítik ezt az eljárást, és elsajátítják a szükséges tudást. A hajóknak nem is kell megvárniuk, hogy mindez tökéletes legyen. A klónok éberen is útra kelhetnek, és majd rádióan utánuk küldik a szükséges tudásanyagot.

Milyen technológiával kívánja ezer individuum emlékeit egybeolvasztani? Ugyan már! Ez a műszaki terület már bontogatja a szárnyait. Elég volt csak a Palotásra gondolnom, amely ügyesen bekavart az én emlékeimbe is, úgyhogy tudtam, tényleg igaza lehet. Ezer év múlva már arra sem emlékeznek majd, hogy ez valaha problémát okozott egyáltalán. Ugyanilyen biztosra vehető, hogy a hasadványai rendelkeznek majd megfelelő eszközzel ahhoz, hogy ezeket a megosztott emlékeket rendkívül hosszú életutak esetén is sikerrel alkalmazhassák. Ludmilla Marcellin ugyanis nem azért vette magára ennek az ambiciózus tervnek minden nyűgét, hogy a klónjai már két-három körút után az elöregedés miatt egyszerűen meghaljanak. Az emberi fajnak talán elég a mostanában átlagosnak számító várható élettartam, de a hasadványok nem érhetik be kevesebbel, mint a tulajdonképpeni fizikai halhatatlanság. Nekik sok ezer évig kell életben maradniuk (vagy legalábbis képesnek kell lenniük arra, hogy az emlékeiket és a személyiségüket épségben átültessék egy másik gazdatestbe), különben az egész vállalkozás értelmét veszti.

De számára mindez leküzdhető nehézség volt csupán. Ha van rá elég idő és pénz, a világegyetemben nem nagyon létezhet olyan probléma, amit nem lehet megoldani.

Erről jutott eszembe a kisfiúval valamikor régen folytatott egyik beszélgetésünk.

– És miért nem mennek gyorsabban?

– Ne haragudjon, Abigail, de nem pontosan értem – mondta Ludmilla Marcellin kedvesen, mivel korábban már bemutattak minket egymásnak.

– Hát, hogy miért érik be olyasvalaminek a nyolcvan százalékaival, ami már önmagában is elég lassú?

– A találkozóik során a hajóinkat természetesen mindig a technikai fejlődés aktuális szintjének megfelelően továbbfejlesztjük. Semmi

kétségem afelől, hogy néhány körút múlva ezeket a ramszkópokat már olyan űrhajók váltják fel, amelyek sokkal jobban megközelítik a fénysebességet. Ez természetesen további előnyökkel is jár majd. Ha a szubjektív időintervallum lerövidíthető, akkor nem kell olyan sokáig hibernációban maradni. De az életfunkciók időszakos felfüggesztésének valamilyen módjára mindig is szükség lesz. Ha pedig nem akarjuk, hogy a hajóink élve szétlapítsanak minket, a gyorsulás maximális mértékét is korlátozni kell, ami azt jelenti, hogy nem érhetnek el bármilyen nagy sebességet, mielőtt újra lassítaniuk kell. Hiszen konkrét helyekre akarnak eljutni, nem arról van szó, hogy nekivágnak a világegyetemnek, és egész úton csak nyomják a gázt.

– Nem erre gondoltam. Maga mindvégig abból indul ki, hogy a fénysebesség a végső határ.

– Nem véletlenül hívják fizikai állandónak, Abigail. Mégis lehet, hogy igaza van, és talán egyszer lesz egy civilizáció, az Aranyóra valamely távoli leszármazottja esetleg megoldja, hogy lehessen gyorsabban utazni a fénynél. Ha ez bekövetkezik, természetesen óriási jelentőséggel bír majd számunkra is. És megnyugtathatom, hogy ezt a fejlesztést mindenáron meg is fogjuk szerezni. De ez mit sem változtat a lényünk természetén vagy a létezésünk értelmén. A galaxis akkor is túl nagy marad, és túl összetett ahhoz, hogy bárki is felfoghassa teljes egészében. Bárhogy is legyen, csak úgy birkózhatunk meg ezzel, ha felaprózzuk magunkat, és képesek vagyunk több nézőpontot egyszerre magunkévá tenni. Amúgy be kell vallanom, én nem tartom lehetségesnek a jövőben sem, hogy sikerülne megvalósítani a fénysebességnél gyorsabb utazást. Ezen a problémán, Abigail, már ezer éve törik a fejüket nem is akármilyen tudósok. Soha nem tudtak még egyetlen bit információt sem a fénynél gyorsabban mozgatni, nemhogy valami akkora, lomha jószágot, mint egy űrhajó. Ez a korlát bele van drótozva a világegyetem alapvető működésébe. Olyan, mintha gót akarnánk játszani a sakktáblán. Egyszerűen nem lehet.

– De miért?

– Hazafelé majd nyissa ki az info-kockát, és nézzen utána a kauzalitási elv megsértésének. Én is ezt tettem, amikor bennem ugyanúgy felmerült ez a kérdés, mint most magában. Miért kell

engem határok közé szorítani? Milyen alapon mondja meg nekem a világegyetem, hogy mit tehetek és mit nem tehetek? Hiszen én intelligens lény vagyok. A világegyetem meg csak egy nagy rakás hidrogén és sár, ami a saját pályáján halad. Csakhogy ebben a kérdésben a világegyetemé az utolsó szó. Nézze meg a kockát! Biztosan segít megérteni a kérdést.

Még sok mindent megnéztünk, és sok mindent megtudtunk, de a látogatásunk további részére már nem is nagyon emlékszem. Kezet ráztam Ludmilla Marcellinnal, és elmondtam, hogy készek vagyunk számára biztosítani a szükséges klónozási technológiát, amellyel megvalósíthatja az álmát. Eközben a kísérőim – Kleinfelter asszony és az igazgatótanács tagjai – úgy mosolyogtak, mintha egy dalt adtam volna elő egy színpadon.

Az volt az egészben a legjobb, hogy közben egyikük sem tudta, mi jár a fejemben.

Pedig nem is akármilyen ötletem támadt. Ami lehetett volna egyszerű szalmaláng is, amely mindjárt azután kialszik, hogy egyáltalán meggyulladt. De nem. Ez a láng idővel egyre fényesebben, egyre erősebben ragyogott bennem.

Ludmilla Marcellin arra készült, hogy belevési a nevét a végtelen égbe. Hatalmas léptekkel vágott neki a történelemnek, a térnek és az időnek. Lenyűgöző és félelmetes volt egyben, még belegondolni is nehéz, nemhogy végigcsinálni! De ő a fejébe vette, hogy mindenképpen megvalósítja.

Az én fejemben pedig egyre csak ez a gondolat lobogott vakító fénnel:

Ha ő megteheti, én miért ne tehetném?

Míg az úrsiklónk hazafelé tartott, útközben két említésre méltó dolog történt. Így szóltam Kleinfelter asszonyhoz:

– Nagyon sok pénzt fognak fizetni a szakértelmünkért, ugye?

– Fogalmazzunk úgy, hogy a családnak jó darabig nem kell a pénz miatt aggódnia. És akkor még nem is számoltunk a többiekkel, akik majd követik a példáját. Márpedig lesznek ilyenek, ezt ne feledd. Még akkor is, ha mind az ezer hajójával belezuhan a Napba, akkor is lesznek, akik ugyanígy megpróbálkoznak ezzel. És minden egyes

követőjének a Gentian család szaktudására lesz szüksége a klónozáshoz.

- Akkor elég jó tárgyalási pozícióban vagyunk.
- Bizony. Ránk is fért már.
- A Marcellin-szerződést egyébként véglegesítették?

A nevelőm úgy nézett rám, mintha valami szörnyű illetlenséget kérdeztem volna.

– Még néhány részletkérdés tisztázásra vár, de a legfontosabb dolgokban már megszületett az egyezés...

- Meg kell szereznünk a hajóikat – mondtam.
- Azok a hajók Ludmilla Marcellin hajói. Ha elegendő hajót készített, leállítja a gyártást.

– Nem konkrétan azokra a hajókra gondolok, hanem a tervrajzokra. Mi is találhatunk egy fémaszteroidát, ha jól körülnézünk. Vagy ha ez nem sikerülne, akkor még mindig szétszedhetjük a házunk alatti kisbolygót. De kellenek a tervek, hogy mi is elkészíthessük a saját flottánkat.

Kleinfelter asszonynak még mindig nem állt össze a kép, hogy miről is beszélek:

- De hát nekünk nem kell flotta.
- Nekem kell – mondtam. – Mégpedig olyan, amilyen neki is van.

Ludmilla szavai még mindig ott visszhangoztak a fejemben, amikor rákerestem az info-kockában a kauzalitásra. Először a kocka csak valami gyermeteg definícióval szolgált a szó jelentéséről, arról egy szót sem ejtett, hogy mindez hogyan függ össze Ludmilla kozmikus expanziós terveivel. Amikor aztán arra kértem, magyarázza el, hogyan lehet a kauzalitást „megkerülni” a kocka durván elutasított, mivel úgy ítélte meg, a téma kifejtése meghaladja a szellemi képességeimet.

De én nem tágítottam. Elég makacs tudtam lenni, ha egyszer a fejembe vettem valamit.

A fénysebességnél gyorsabb utazás, ahogy a kocka végre hajlandó volt elárulni, több szempontból is problematikus. A tömeg-energia perspektívából nézve a fénysebesség olyan, mint egy nagyon magas hegy, aminek a csúcsára képtelenség feljutni, akárhogy is próbálkozunk. Egy hajó bődületes mennyiségű energiával képes lenne akár egy vagy két százalékra is megközelíteni ezt a végső

sebességhatárt. Ahhoz viszont már végtelenszer több energia kellene, hogy azt a kis különbséget is még ledolgozza. De ha ez lehetséges is lenne, a hajó akkor is csak fénysebességgel menne, és nem gyorsabban. Amikor a fénysebességnél gyorsabb utazás kérdését próbálja megragadni, a matematika az imaginárius számok homályos területére téved, ami kicsit olyan, mint az *Alice Csodaországban*. De még így sem képes leírni, hogy miként lehetne átjutni a sorompó egyik oldaláról a másikra.

De ha esetleg azt is feltételeznénk, hogy ezt a sorompót nem kell átlépni, és hogy van valami rövidebb út a téridőben – olyasmi, mint a féreglyukak –, akkor még mindig ott van az a mélyebb, finomabb akadály. Ez az, amit úgy hívnak, hogy a kauzalitás elve.

Ez az elv kimondja, hogy az ok mindig megelőzi az okozatot. És ebből az is következik, hogy ha a világegyetemben lehetséges lenne a fénysebességnél gyorsabb utazás – azaz létrejönnének azok a valamik, amiket a kocka térdimenziós kauzális kapcsolatoknak nevezett –, akkor bizonyos szituációkban a kauzalitás elve sérülhetne. Ez pedig nem holmi elméleti részletkérdés lenne, hanem egy olyan ajtó, amelyen a paradoxonok szépen beszivárognának a valóságba.

Ha gyorsabban tudnék repülni, mint a fény, akkor előre láthatnám egy esemény következményeit – például, hogy egy robot páncélzatában megjelenik egy lyuk, mert valaki a fénynél is gyorsabb puskagolyóval meglőtte – és küldhetnék annak a valakinek a fénynél is gyorsabb üzenetet, hogy ne lőjön.

Bármilyen világosan is próbálta elmagyarázni a kérdést a kocka, korántsem állíthatom, hogy ott mindjárt meg is értettem mindent. De annyit azért így is felfogtam, hogy a világegyetemnek esze ágában sincs asszisztálni ahhoz, hogy az ember mindenféle erőfeszítés nélkül beteljesíthesse az univerzum benépesítéséről szőtt álmait. Azaz bármekkora részt megkaphatunk a világegyetemből, amekkorát csak akarunk, de ehhez elképesztően sok türelemre lesz szükség.

Ezen tűnődtem egész este. Olyan érzés volt, mintha valami szűk helyre tuskoltak volna be, szorított a mellkasom, mintha túl szűkre húzták volna a határait. Eltekintve az ezer éve épülő, furcsa katedrálisról, a türelem soha nem tartozott az emberiség erősségei közé.

Később – amikor végre már látni lehetett a kisbolygónkat – valahonnan a távolból beérkezett egy hívás, egy gratuláció. Kleinfelter asszony, aki a korábbi beszélgetésünk okán még mindig olyan hamuszürke volt, mintha pofon vágtam volna, borús képpel nyugtázta, hogy az illető kapcsolatba próbál lépni velem.

– Ezt nem illik – mondta, miközben a fejében még mindig a kauzalitás kérdései visszhangoztak. – A házasság miattuk nem jött létre, nem miattunk. Akkor meg honnan veszi a jogot, hogy gúnyolódjék veled?

– Lehet, hogy nem is gúnyolódni akar. Beszélhetnék vele? Egyedül?

Felvettem. Az időeltolódás miatt bizonyára hosszú perceket kellett várunk az egyes mondatok között, de erre már nem is emlékszem.

– Hallom, jól ment a dolog a Marcellinekkal – mondta a kisfiú. Most valahogy idősebbnek látszott, mintha neki is újra engedélyezték volna az öregedést. A hangjában volt valami durvaság, amire nem is emlékeztem a játékszobában együtt töltött délutánokból. – Gratulálok. Biztos volt, hogy előbb-utóbb valakinek szüksége lesz a klónozás terén szerzett tapasztalatokra. És biztos vagyok abban is, hogy ez a felkérés nem jött túl korán.

– Nem gondoltam volna, hogy hallok még felőled.

– Igen, jelen helyzetben nem lenne ildomos találkozunk. Nagyon sajnálom, Abigail. De tényleg! Konzernszinten ennek az egésznek semmi köze hozzám. Vagy hozzád, gondolom. Mi mindketten csak gyalogok voltunk a felnőttek szeszélyes játszmájában. Csak annyit akarok mondani, hogy nagyon örülnék, ha barátok maradhatnánk.

– De nem maradhatunk.

– Úgy beszélsz, mintha már te magad döntenél a dolgokról. Hát tényleg édesanyád nyomdokaiba léptél?

– Semmi közöd hozzá!

– Ha ez bármit is számít, nagyon sajnálom, hogy úgy beszéltem róla neked. Nem volt valami szép tőlem. De végül így is, úgy is meg kellett tudnod az igazat. Tudod, mindig is volt valami kiegyenlítetlen a kapcsolatunkban, hogy én mindig sokkal többet tudtam rólad, mint te magad.

– Remélem, ettől azért még nem forgolódsz álmatlanul éjszakánként az ágyadban!

– Ja? Nem. Ha fordítva lett volna, szerintem te ugyanolyan kegyetlen lettél volna velem, mint amilyen én voltam veled. De azért még van egy befejezetlen ügyünk, nem gondolod?

A fejem még mindig zúgott a csillagközi versenyfutás fantáziaképeitől, a gondolattól, hogy ezerfelé hasítom magam, és mindegyik hasadványba beoltatom a saját személyiségem élő szikráját. A kisfiú a múlt ajtaján kopogtatott, és ez a múlt engem már nem érdekelt. Azt akartam, hogy tűnjön el, és vigye magával az egész gyermekkoromat is.

– Nem hiszem, hogy nekünk bármilyen ügyünk lenne még.

– Nem fejeztük be a Palotást! – mondta.

Már rengeteg idő telt el azóta, hogy a zöld kockára egyetlen röpke pillanatnál tovább gondoltam volna. A benti világ abban az állapotában dermedt meg, ahogy akkor hagytuk, amikor utoljára kiléptünk a kapun.

– Már nem is fogjuk.

– Pedig lenne rá mód. Igaz, nem látogathatlak meg, de van más megoldás is. Ugyanis az egyik példány, az egyik prototípus, történetesen hozzám került.

– De attól még nem találkozhatunk.

– Nem is kell. A játékokat össze is lehet kötni. Én simán bemehetek a saját Palotásomba, ahol ugyanaz a környezet fogad majd, mintha a tiédben lennék. Én leszek a Feketevárban, te pedig a Felhőpalotában, de mindkettő ugyanabban a környezetben lesz. Ha elküldök hozzád egy követet, akkor az tényleg meg is fog jelenni nálad. Vagy ha te rám küldesz egy sereget, akkor az én embereim összecsaphatnak velük. Abigail, ezeket eredetileg is így tervezték. Persze az időeltolódást itt sem ússzuk meg, de ezt észre sem vesszük, amíg nem kerülünk olyan helyzetbe, hogy szemtől szemben beszélgethetnénk egymással. A Palotásban meg amúgy is minden órákig tart. Ezért is hívják preindusztriális társadalomnak.

– Ezt nem tehetjük.

– Már hogyne! Sőt! Nem véletlenül szenvedtem annyit, hogy végre szerezzek én is egy példányt! Állandóan rád gondoltam... meg a játékra, amit még be kell fejeznünk.

– Nem fogják megengedni.

– Hát érd el, hogy megengedjék! Most már te vagy a főnök,

Abigail. Vagy legalábbis nemsokára te leszel. Használd ki! Vesd be a tekintélyed! Követeld ki magadnak a jogot, hogy összeköthesd a Palotásodat az enyémmel! – Azzal hátradőlt a kamerától. – Mordax grófja csak rád vár. Kérlek, ne okozz neki csalódást!

17. FEJEZET

A megbeszélte időben Purslane és én útra készen várakoztunk a tizennyolcadik szint leszállóhelyén. Hesperust a Gentian-klán egyik személyszállító kisgépeinek nyitott csomagterében hoztuk magunkkal. A tornyok között feszülő hidakon és járdákon a zászlók lobogva táncoltak a nyugati szél hangjaira. A por belemart az arcomba és bekúszott a szemembe is, bárhog is hunyorogtam. Ezen a délutánon nem sok ymiri volt a levegőben, és azon kevesek is, akik kimerészkedtek, inkább a repülőjük belső terében tartózkodtak. Örültem, hogy végre magam mögött hagyhattam Mezereon vállalat-szobáját, a rossz előérzeteim viszont továbbra is csak gyúrták a gombócokat a gyomromban.

– Ott jön – mondta Purslane, és egy rovarszerű repülőre mutatott, amely elmosódott foltnak látszó pasztellszínű szárnyakkal haladt az égen. A jármű a Nap irányából közeledett, a kezemet a szemem elé kellett tennem, hogy ne vakítson el a ragyogás. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha mindjárt megfordulna és elrepülne.

– Ki van benne?

– Jindabyne csak annyit mondott, hogy valaki a Tudományos Tanácsból.

A következő pillanatban – mintha a pilóta végre észbe kapott volna – a repülő leeresztette az orrát, és ráközelített a leszállóhelyre. Amint leszállt, a gép elején lévő gyöngyház formájú kabin ajtajában megjelent egy alak, megragadta a korlátot, és nekünk háttal kimászott. Amikor megfordult, láttuk, hogy az illető egy férfi, vastag fekete kabátban, a gallérján és csuklójánál prémbevonattal. A kabáton rengeteg zsebet, szíjat és ormányszerű nyúlványt láttam. Ezekre különböző tömlők voltak erősítve, amelyek a védőszemüveg alatt megbújó légzőmaszkhoz csatlakoztak. Türelmetlen, bicegő léptekkel közeledett felénk.

– Purslane vagyok – mondta a hasadvány-társam. – Ez itt Champion, szintén a klán tagja. Köszönjük, hogy segít nekünk.

– Erre utasítottak. Nem kérdezték a véleményemet. – Ugyanolyan mézszínű szörme borította a testét, mint Jindabyne előljáró asszonyét, de az ő esetében kis fehér foltok is látszottak, ami talán az öregedés jele lehetett, vagy az idegességé, de okozhatta valamilyen genetikai pigmentbetegség is.

– Maga nem ért egyet a tervünkkel?

– De még mennyire, hogy nem! Ha rajtam múlna, magukat ennek a bolygónak az atmoszférájába sem engedték volna be.

– Ez azért kicsit erős – mondtam.

– Nézze, Hasadvány! Egész felnőttéletemet a Szellem tanulmányozásával töltöttem. És még soha nem láttam olyan nyugtalannak, olyan kiszámíthatatlannak, mint amikor a maguk űrhajói megjelentek. Nem kedveli magukat. Jobb szeretné, ha szépen szednék a sátorfájukat, és eltűnnének innen. És ami azt illeti, én is hasonlóképp érzek.

– Köszönjük a baráti fogadtatást!

– Kérem, ne vegyék személyeskedésnek!

– Ugyan, dehogyan! Magát pedig úgy hívják, hogy...

– Mr. Jynx.

– Sajnáljuk, hogy ilyen kellemetlenséget okozunk – mondta Purslane. – Tudja, ezt csak a barátunkért tesszük. Nagyon beteg, és úgy véljük, hogy a Szellemmel akart találkozni. Ez volt ugyanis az utolsó dolog, amit tudatott velünk. Azóta nem kommunikál. Ugye megérti, hogy szeretnénk a kívánságát teljesíteni?

Ha Mr. Jynx valamelyest hajlott is arra, hogy elfogadja ezt az érvelést, ez mindössze valamilyen torokköszörlésre emlékeztető hang formájában nyilvánult meg. De ha jól meggondolom, az is lehet, hogy csak így próbálta kiadni a mérgét.

– Késésben vagyunk – mondta, pedig pontosan a megbeszélt időben találkoztunk. – Jobb lenne, ha mostanra már magunk mögött hagytuk volna a megfigyelőtornyot. Na, mindegy. Ha elkéstek, hát elkéstek, ezen nem tudunk segíteni. Kövessenek a gépükkel!

A repülőnk hátsó része felé biccentettem.

– A barátunk is itt van velünk. Szeretné megnézni?

– Az egyáltalán nem számít, hogy én mit gondolok a barátjunktól.

– Csak gondoltam...

– Igen csekély az esélye, hogy sikerrel járnak. Sokkal

valószínűbb, hogy súlyosan megsérülnek, vagy meg is hálnak. – Azzal megfordult és visszamászott a gépébe. – Biztos távolságból kövessenek, és véletlenül se térjenek le a röppályámról – szólt még vissza a válla felett.

Mi is visszamentünk a gépünkhöz.

– Kedves fickó. Jó tudni, hogy mellettünk áll, és mindenben segít nekünk.

– Az ő helyében talán én is ugyanígy éreznék – mondta Purslane, és bemászott az egyik előrenéző ülésbe. – Ráparancsoltak, hogy tegye azt, amit mi mondunk. Nem csoda, ha kicsit felhúzza magát.

– Kicsit...

Mr. Jynx néhány másodperc múlva már a levegőbe is emelkedett. A gépe megfordult, és ügyesen kanyarogva elszáguldott Ymir toronyrengetegében. Purslane utasította a gépet, hogy kövesse, a gyorsulási erők szinte belepréseltek az ülésbe, mire a kiegyenlítő működésbe lépett. A rózsaszín repülőnek nem volt igazi pilótafülkéje, csak két félgömb alakú szélvédő az első ülések előtt. Néhány pillanatig még belemart az arcunkba a szél, de aztán a gép felvonta maga körül az aerodinamikus mezőt. Hirtelen minden elcsendesedett, mintha egy meleg levegővel hajtott légballon belsejébe kerültünk volna.

– Lehet, hogy tényleg örültség – morfondírozott Purslane. – Mintha egy elromlott órát dobnánk egy forgószelebe abban reménykedve, hogy talán valamilyen csoda folytán megjavul.

– Eltekintve attól, hogy a forgószelel soha nem élt. Tudjuk, hogy a Légszellem eredetileg intelligens élőlényként kezdte a pályafutását. Most már csak az a kérdés, hogy mennyi maradt meg ebből az intelligenciából. – Hátrafordultam, hogy megnézzem, Hesperus biztonságban van-e még a csomagtérben. – Amúgy meg sokkal többet jelent ő nekünk, mint egy elromlott óra. Nem azért tesszük, amit teszünk, mert elrontottunk egy szerkezetet, amit most szeretnénk megjavítani, hanem mert a barátunk volt, és feláldozta magát értünk.

– Szóval ez már elég is ahhoz, hogy a lehetetlennel próbálkozzunk?

– Nem lehetetlen. Csak fogalmunk sincs, mi lesz belőle. Bár annyit tudunk, hogy a Szellem korábban is csinált már ilyesmit.

- De nem egy gépemberrel.
- Csak mert errefelé nincsenek gépemberek.
- Talán ennek is megvan az oka. Talán túl érzékenyek, vagy az ymiriek nem engedik ide őket.
- Vagy van itt valami, amitől félnek – mondtam. – Egy olyan mechanikai intelligencia, amely még náluk is idősebb. Minket nagyjából annyira tartanak bonyolultnak és kifinomultnak, mint a malomjátékot. Lehet, hogy simán át is látnak rajtunk. De vajon hogyan reagálnának egy valóban összetett, kifürkészhetetlen intelligenciára? Szerintem nagyjából olyan érzés lehet nekik, mint nekünk egy kísértetkastélyban eltölteni egy éjszakát. – Kicsit elmosolyodtam. – Egyébként elég furcsa, hogy most hirtelen én gyözködlek téged. Pedig mintha úgy rémlene, hogy ez az egész a te ötleted volt, nem az enyém.
- Én mindig csak utólag kezdek el aggódni.
- Hát most már ne aggódj! Ez a helyes döntés. Bármit is mondjon Jindabyne vagy Jynx.

Egy Gentian-jármű mindig is gyorsabb volt, mint egy csápszárnyú, még ha súlyos rakományt szállított is, így aztán nemsokára utolértük Mr. Jynx repülőjét. Purslane mellé is repülhetett volna, de inkább mögötte maradt az utasításnak megfelelően. Tíz perc múlva az Ymirt tartó fekete ujjak már kezdtek eltűnedezni mögöttünk a keleti láthatáron, húsz perc elteltével pedig már csak a legmagasabb épületek csúcsai látszottak. Alattunk árnyékos fehér dűnék végtelen labirintusa terült el. A mintázatuk olyan összetett volt, és tekervényes, akár az emberi agy.

Az előjáró asszony irodájából délelőtt láttuk már ezt a megfigyelőtornyot, de csak most fogtam fel, hogy valójában mire is szolgál. A dűnékből egy csontfehér torony emelkedett a magasba, amelynek tetején a vékony merevítődúcok úgy tartották a kilátóplatformot, mint valami koronát. Mr. Jynx magasabbra emelkedett, mi pedig hűségesen követtük, mígnem már mindkét gép a platform szintjéhez ért. Egyetlen kerek tányér volt az egész, az átmérője nagyjából kétszáz méter lehetett, a közepén egy ferde oldalú, ablaktalan épület. Mr. Jynx szállt le először, közel az

épülethez. Aztán Purslane is letette a gépet, és mindketten kiszálltunk. Mr. Jynx is előmászott az ymiri repülőjéből.

– Jól van, most már vegyék ki! Látják azt a foltot ott a láthatáron, a Naptól balra?

– Amelyik úgy néz ki, mint valami viharfelhő, vagy inkább mint egy nagy csapat seregély? – kérdezte Purslane.

– Az a Légszellem. Közelebb van, mint ahogy vártam... bizonyára gyorsan mozgott az utolsó adatátvitel óta. Sietnünk kell. Valószínűleg már észlelte a jelenlétünket.

A folt elég távolinak tűnt, mint egy időjárás front, amely miatt az embernek egy napig még biztosan nem kell aggódnia.

– Közeledik? – kérdezte Purslane.

– Lehet, hogy eljön. Lehet, hogy nem. De az a tény, hogy látható, már önmagában is arra utal, hogy bizonyára idejön.

Hesperust a mindenhordóinkra erősítettük. Megragadtam az egyik U alakú fogantyút, és leemeltem a gépről. A test tehetetlenségét éreztem ugyan, de a súlyát nem. Addig toltam oldalra a nehéz aranymasszát, míg már a platform felett lebegett.

– Hová tegyük?

– A lehető legtávolabb a menedéktől – mondta Mr. Jynx. – A nyugati peremnél van egy kis talapzat, oda szoktuk kitenni a mintákat.

Idefelé jövet nem vettem észre a talapzatot, mert a menedék takarásában volt. Lassan, de határozott léptekkel haladtam, fél kézzel toltam magam előtt Hesperust. A talapzat maga nem volt más, csupán egy alacsony kiemelkedés vízszintes felülettel. Hesperust odatoltam fölé, majd óvatosan leengedtem a kezemben tartott lebegtetővel, míg biztosan felfeküdt a talapzatra.

– Vegye le a lebegtetőket – mondta Mr. Jynx. – Ha felajánlunk valamit a Szellemnek, illik levenni róla a csomagolást.

– Nem igazán felajánlásnak szánjuk – mondta Purslane.

– Ezt majd a Szellem dönti el.

Bólintottam, és leválasztottam Hesperusról a négy mindenhordót, aztán összekapcsoltam őket.

– Így jó lesz? – kérdeztem, és hátraléptem, hogy jobban láthassam azt a valamit, amit otthagytam a talapzaton. Hesperus megolvadt oldala tőlem távolabb feküdt, jól láttam az ember formájú testét, a

jóképű, derűs nyugalmat sugárzó arcát, amely egyenesen rám nézett, a törzsét, a jobb kezét és lábát, amit nem zárt magába a massa. A fények még mindig látszottak a koponyaablak mögött, de ennyire haloványnak és lomhának még soha nem láttam őket.

– Szerintem közelebb jött – mondta Purslane, és gyorsan rám nézett. – Mindegy. Akkor is maradok.

– Ezt nem ajánlanám.

– Ha elmegyünk, a Szellem azt gondolhatja, hogy Hesperus tényleg felajánlás, ahogy maga is mondta. De ő nem áldozati bárány, akit esőért cserébe akarunk odadobni. Azt akarjuk, hogy a Szellem gyógyítsa meg. A Szellemnek meg kell értenie, hogy számunkra ő sokat jelent.

– Azzal, hogy itt marad, ezt nem éri el.

– Másképp viszont esélyem sincs átadni ezt az üzenetet – mondta Purslane. – Én ezt már átgondoltam, Mr. Jynx. Ha kockára teszem a testi épségemet, a Szellem látni fogja, hogy Hesperus nem csak egy darab fém. Hanem olyasvalaki, aki fontos nekünk, egy személy, egy barát.

– Túlbecsüli a Szellem feltételezhető racionális következtetési képességeit.

– Azért én megpróbálom.

– Én is – mondtam.

– Neked nem kell itt maradnod, Champion.

– Ahogy neked sem. – Az az igazság, hogy én nem voltam annyira eltökélt, mint Purslane. Aggasztó volt ez az egész helyzet, és az az idegen lény a horizonton eléggé nyugtalanított. De eszem ágában sem volt magára hagyni.

– Hazatalálunk egyedül is Ymirbe – mondta Purslane.

– Repülő nélkül nem lesz egyszerű.

– De hát van repülőnk!

– Az nem maradhat itt. Ha a Szellem ideér, nem marad belőle semmi. Nagyon nem szereti a gépeket. Még a legegyszerűbbeket sem. Ha maguk még itt lesznek, miután a Szellem elment, akkor visszahívhatják a repülőt.

– És a lebegtetők? – kérdeztem.

– Azokat is távolítsák el. És a legjobb, ha minden gépezettől megszabadulnak, amit maguknál hordanak.

– Nekem a fejemben is vannak bizonyos szerkezetek – mondta Purslane –, amelyek segítségével a hajóm kommunikál velem.

– Ezt előbb kellett volna mondania.

– Eszembe sem jutott.

– Most már nincs mit tenni. Imádkozzon, hogy a Szellem ne foglalkozzon vele! – Mr. Jynx aggodalmas képpel figyelte a nyugtalanul változó alakzatot a horizonton. – Ha a gépek a fejében csendben maradnak, akkor talán nem lesz baj.

Purslane egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Rendben, utasítottam az *Ezüstfényt*, hogy amíg nem szólok, ne továbbítson üzenetet nekem.

Odamentem a repülőhöz, bepakoltam a mindenhordókat a csomagterbe, majd behajoltam a pilótaülés fölé, és utasítottam a gépet, hogy másnap reggelig maradjon távol. Így az éjszakát a menedékben kell majd töltenünk, de jelen pillanatban ez volt a legkisebb problémám.

Mr. Jynx a saját gépe mellett állt, a kezét már az ajtó két oldalán végigfutó korlátra tette.

– Valóban végig akarják ezt csinálni? Most még meggondolhatják magukat. De ha már én is elmentem, magukra maradnak. Ebből a toronyból nem lehet lemenni, hacsak le nem ugranak. De nem hiszem, hogy abban az esetben bármelyik gépük is képes lenne időben elkapni magukat.

– Felkészültünk – mondta Purslane.

– Be kell vallanom, nagyon kíváncsi vagyok, mi sül ki ebből. Egy aprócska részem szívesen itt is maradna, hogy közelről nézhessem végig az eseményt.

– Nézni fog minket?

– A távolból. Eddig még soha semmilyen felvevőberendezés nem bírta ki a Szellemmel való találkozást. A platformba távcsövek vannak beágyazva, de amikor itt a Szellem, azokkal se sokat lehet látni.

– Akkor talán itt is maradhatna – mondtam.

– Egy sokkal nagyobb, józanabb részemnek egyáltalán nem áll szándékában ilyesmi.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül belecsapott az arcomba a szél. Mr. Jynx elmosolyodott, amikor látta, mennyire meglepődtem.

– Ezt ugye maga is érezte, Hasadvány? Közeledik a mikroklíma. A Szellem magával hozza a saját időjárását. Most már mennem kell.

– Menjen csak! – mondtam. – Minden rendben lesz. Majd holnap elmeséljük az egészet.

Mr. Jynx mintha valamelyest megenyhült volna. Talán elfogadta a magyarázatunkat, miszerint egyszerűen nincs más választásunk, mint hogy segítünk a barátunkon.

– Sok szerencsét! Továbbra is úgy vélem, hogy magukat félrevezették, de azt nem mondanám, hogy híján vannak a bátorságnak.

Azzal bemászott a repülőbe, és a mechanikus szárnyakon elviharzott. A mi gépünk is felemelkedett, és megindult ugyanazon az úton a város felé, ahol holnap reggelig várakozni fog. Purslane és én egymás mellett álltunk, néztük, ahogy a két kis pont az égen eltűnik a szemünk elől.

A szél felerősödött, úgy éreztem, mintha borotvapenge vágna a szemembe. Az arcom elé emeltem a kezem, az ujjaim között lestem a távolba. A nyugati horizonton a nap eltűnt a ködfelhő mögött, amelynek a színe valahol a lila és a fekete között lehetett, és mintha a pörgő-gomolygó felhő milliárdnyi apró összetevőből állt volna. A méretét képtelenség lett volna megállapítani, nem volt semmilyen viszonyítási pontom. De a Szellem központi része, a sötét lüktető folt, ahol a legsűrűbben rajzoltak a repülő részecskék, úgy saccoltam, nagyjából olyan széles lehet, mint maga a megfigyelőplatform. Nem ez volt az első találkozásom a félelemmel, bár a legtöbb esetben inkább egyfajta bizakodó szorongás volt csupán, amit az ember akkor érez, ha valami veszélyes, mégis nagyszerű dologba kezd, mint például meg akar mászni egy magas hegyet, vagy egy csodálatos műalkotást hoz létre. Ez viszont maga volt az iszonyatos, állati félelem, amely azt parancsolta, hogy fejvesztve meneküljek a közeledő veszély elől, vagy legalább rejtőzzek el, és minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ellenálljak ennek a vad készletésnek.

Eszembe jutott, amit az adattárban olvastam, illetve amit az ymiriektől is megtudtam. A Légszellem egykoron emberi lény volt az Aranyóra távoli múltba vesző évszázadaiban. Úgy hívták, hogy Ábrahám Valmik, vagy valami hasonló. Mérhetetlen gazdagságban

meglehetősen hosszú életet élt, de még annál is többet akart a világegyetemtől, mint amennyit amúgy is megkapott már. Ekkorra Abigail és a többi klánalapító már létrehozták a hozzájuk hasonló hasadványaikat, akik megindultak a halhatatlanság sajátos ösvényén, és csillapíthatatlan tudásszomjuk által vezérelve kirajzottak a lakatlan galaxisba. Mások más utat választottak, és megkezdték az átalakulás hosszadalmas folyamatát, amely során az Őrzők kurátorai váltak belőlük. Valmik viszont úgy vélte, hogy sem a felaprózás, sem az időeltolódás, sem pedig a biológiai átalakulás nem elég biztos módszer. Ő inkább géppé akart válni, a tudatát olyasmiben akarta megőrizni, ami annyira áll közel az elpusztíthatatlanhoz, amennyire a fizika törvényei egyáltalán lehetővé teszik. Agyának minden egyes neuronját rendre lecserélte mechanikus elemekre. Mivel ez a folyamat fokozatosan ment végbe – leginkább egy város folyamatos megújulásához hasonlított, mintsem a pusztulás és a más formában való újjászületés impulzív aktusához –, ő maga a tudatában nem is vett észre semmilyen változást az egyes neuronok lecserélése során. De ez korántsem jelenti azt, hogy akik ismerték, ne vettek volna észre rajta valami furcsát, ahogy az elméje szép lassan mesterséges neuronok zümmögő hálózatává alakult.

Amikor a folyamat lezárult, megvált a régi testétől is, hiszen már semmi hasznát nem vette. Ha a helyzet úgy hozta, továbbra is képes volt az organikus idegrendszer stimulálására, de ilyesmire csak nagyon ritkán volt szükség. Jobban szeretett a szimulált tapasztalatok birodalmával interakcióba lépni, csak kivételes alkalmakkor fárasztotta magát azzal, hogy az emberekkel bajlódjon, akiket immár maga mögött hagyott. Ők ugyanis elmondhatatlanul untatták. A gondolkodási sémáikat fájdalmasan kiszámíthatónak találta, mintha minden egyes ember elméje villamossíneken mozogna. Úgy érezte, ő más. Mint egy hal, amely partra vetődött, de rájött, hogy még mindig tud lélegezni, a többiek meg bent ragadtak a tengerben. Nem volt már semmi, ami hozzájuk kötötte volna.

Valmik mesterséges elméje évszázadokon át egy rögzített architektúrában létezett változatlan helyen. Az Aranyórán, illetve annak civilizált szegélyén is túl, számos ponton őrzött másolatokat magáról, amelyek viszont kizárólag akkor kerültek felhasználásra, ha az elsődleges tudatot valamilyen károsodás érte, vagy teljesen

törlődött. Idővel egyre összetettebb lett, mivel folyamatosan bővítette az elméje neuronállományát, míg végül számuk több százszorosán meghaladta az eredetileg is aktív agysejteket. Ekkorra már olyannyira eltávolodott az emberi létezésről, hogy egyedül a hozzá hasonló szuperelmék társaságát tudta értékelni. Ezek egy darabig még tartották vele a lépést, de aztán őket is messze maga mögött hagyta. A többiek túl óvatosak voltak, és nem merték számúzni magukból az emberi agy felépítésére utaló utolsó nyomokat. Ragaszkodtak az ősi szerkezethez, a szenzoros és a kognitív modulok archaikus, rég túlhaladott elrendezéséhez. Az emberi elme felépítése fokozatosan, véletlen próbálkozások során alakult ki, és eközben az új rétegek mindig a korábbiakra rakódtak. Hasonlított ahhoz a házhoz, amelyben születtem, azokhoz a folyosókhöz és lépcsőkhöz, amelyek nem vezettek sehová, azokhoz az elhagyatott szobákhoz és termekhez, amelyeket nem lehetett már tágítani, mert minden oldalról más termek vették körül őket, azokhoz az elképesztően bonyolult útvonalakon végighaladó vízvezetékekhez, amelyeknek minden egyes új bekötés során ki kellett kerülniük a korábban elhelyezett rozsdás csövek és lefolyók szédítő labirintusát. A többieknek nem volt meg a kellő bátorságuk ahhoz, hogy végképp lesöpödjék az asztalról ezt a kaotikus, fejnehéz örökséget.

Neki viszont igen. Ő bátrabb volt, vakmerőbb, és kevésbé félt attól, hogy elveszíti önmagát.

Elhatározta, hogy újraszervezi az alapvető struktúráját. Agyának minden egyes részét tüzetesen átvizsgálta. Egyes csomópontokat kibogozott, egész modulokat helyezett át vagy törölt végérvényesen. Az egész folyamat során a tudata mindvégig éber maradt. Valamelyest elhalványult ugyan, amikor a változtatások a legradikálisabb fázisba értek, de soha nem hunyt ki teljesen. Az átalakítás roppant aprólékos tervezést igényelt, hiszen akárcsak egy sebész, aki önmagát altatja el, közben már ő sem tudott volna beavatkozni, ha valami balul sült el. Minden eshetőségre fel kellett készülnie.

És valóban: minden a legnagyobb rendben zajlott. Végül egyszerűen csak idegenebb, nagyobb és gyorsabb lett, mint bármi, amit korábban látott. A régi ház csillogó, racionális szempontok alapján újratervezett építménnyé változott. Hibátlan volt, és

elképesztően hatékony. A gondolatok vakító tisztasággal száguldoztak benne. Visszatekintett, hogy mit is művelt magával, és látta, hogy ez így jó. Egyben azt is látta, hogy a régi társait mindörökre maga mögött hagyta. De a javítás az újrastrukturálás ezután is folytatódott. S még ha a többiek közül néhányan erőt vettek volna is magukon, és meglépik ugyanazt, amit ő, akkor sem érték volna már utol soha. Valami teljesen egyedi lett belőle, olyasmi, ami az Elődök óta valószínűleg nem létezett a galaxisban.

De Valmiknak ez még mindig nem volt elég. Mert bár már jobb volt, mint korábban – méghozzá összehasonlíthatatlanul –, még mindig egyetlen helyhez volt kötve, egyetlen gép adatfeldolgozó magjába zárva. Az a gép persze az energiaellátó egységével, a külső burkokkal és páncélzattal együtt egy kisebb aszteroida méretével büszkélkedhetett. Akkoriban, bár a téridő, a lendület és a tehetetlenség triviális titkait még nem sikerült megfejteni, a mozgás nem sokkal volt nehezebb dolog, mint ma. A hűtést úgy oldotta meg, hogy üstökösöket forralt gőzzé. A saját mentális folyamatainak magánbirodalmában istenhez lett hasonlatos, de még mindig óriási mértékben, megalázó módon függött más gépektől és más emberi lényektől. Ha az üstökösöknek ez a folyama egyszer megszakad, a saját lángelméjének hője emészti fel. Ráadásul egyetlen jól irányzott lövés is elpusztíthatta volna azt a gépet, amelyben élt.

Ez így még nem volt elég jó.

A következő változás, amelyet magára erőltetett, még távolabbra repítette az emberiségtől, de az emberi lét mint olyan, ekkor már csak parányi szárazföldnek tűnt a messzi horizonton, amelyről pontosan tudta, hogy egy pillanatig sem fog bánkódni miatta, ha egyszer örökre eltűnik a szeme elől. Az elméjét alkotó mind a tízezermilliárd neuron független géppé alakulhatott, amely képes önállóan gondoskodni a saját fennmaradásáról. Az első napokban még mindig szüksége volt üzemanyagra és nyersanyagokra (akkoriban még nem ismerte azt az egyszerű trükköt, amivel a vákuumból kinyerheti az alapvető táplálékokat), de a gépek elég okosak és elég találékonyak voltak ahhoz, hogy csakhamar megleljék az önfenntartáshoz szükséges forrásokat. Mivel az egyes elemei fényjelek segítségével tartották egymással a kapcsolatot, egyfajta tudatfelhővé alakult, amely sokkal nagyobb teret töltött ki, mint korábban bármikor.

Valójában a felhő korlátlan mértékben is megnőhetett, akkora lett, amekkora csak lenni akart. Ha körbe akart venni egy egész bolygót, ez sem okozott problémát. Az egyetlen ár, amelyet mindezért fizetnie kellett, a mentális folyamatok lassulása volt, hiszen az egyes alkotórészek közötti információcsere időtartama a fénysebességkorlát, valamint a távolság növekedése miatt mikroszekundumokról a másodperc töredékeire is felduzzadhatott. De mivel önmagán kívül az egész világegyetemben nem akadt senki, akivel beszélgetni akart volna, ez nem is volt valós probléma. Akár a teljes naprendszerre vagy akár még nagyobb méretűre is kiterjeszthette magát.

Amikor az Aranyóra rég történelmi emlék volt már, jóval a hasadványok harmadik egyesülése után – az első három körút mindössze hétezer évet vett igénybe, mivel Abigail nem sok értelmét látta a galaxis lakatlan részeit felkutatni –, a teljes Oort-felhőre terjesztette ki magát, ama szunnyadó üstökösök fénykörére, amelyek ezerszer vagy akár százezerszer is távolabb vannak a Naptól, mint az Őshely. Bolygóidő szerint így a legegyszerűbb gondolatok megfogalmazása is hónapokba telt. A naprendszer úgy pörgött benne, mint valami túlhúzott óramű.

Bármily óriásira is nőtt, Valmikot nem volt könnyű észrevenni. Ugyanis az emberek ügyeibe nem avatkozott már bele, akik aztán szép lassan el is felejtették. Beszéltek mindenféle titokzatos jelekről, amelyek átszövik az egész Oort-felhőt, de a legtöbben ezt is csak ugyanolyan mítosznak tartották, mint a számtalan hasonló történetet. Ha a kutatók rá is bukkantak valamelyik darabjára, általában a csillagközi kirajzás idejéből származó űrszemétnek vélték. Ezekről az alkotóelemeiről nevetve lemondhatott. Az embereknek elvileg sem volt rá lehetőségük, hogy fájdalmat vagy akár csak kellemetlenséget okozzanak neki. Még a klánok dinamikusan erősödő hatalma sem zavarta.

De a Nap. Abból még lehetett baj. Az ő lelassult tudatának szubjektív idejében a Nap életciklusának vége néhány évezrednyi közelségbe került. Ez pedig elfogadhatatlan volt számára. Sejtette, hogy valamikor a távoli jövőben bizonyára tesznek majd ez ellen is valamit, ha kiismerik a csillagok életciklusának meghosszabbítására szolgáló módszerek alapjait. Am ő erre nem várhatott, addig kellett

óvintézkedéseket foganatosítania, amíg még egyáltalán elgondolkodhatott a lehetőségein.

A köd-tudat elérkezettnek látta az időt, hogy kilépjen a csillagközi térbe. De ahelyett, hogy valamilyen formációba sűrűsödött volna össze, és megindult volna egy másik csillag felé – akár egy elképesztően sok hajóból álló flotta –, ő inkább tovább terjeszkedett, a neuron-alkotóelemeit minden irányban szétszórta az űrben. Több tízezer évbe telt, mire némelyik alkotórésze elérte a következő naprendszert, ugyanis az ő alkotóelemei sokkal lassabban haladtak, mint a klánok száguldó hajói. Ahogy még jobban felfúvódott, gondolatainak sebessége további nagyságrendekkel lassult. Amikor már több tucat naprendszert foglalt magába, bolygóidőben számolva a leggyorsabb gondolatainak kialakulása is több évtizedig tartott. De végre nem függött már egyetlen naprendszertől sem.

Az adattárakban található információ ezen a ponton kezd elnagyolttá és ellentmondásossá válni. Nem világos, hogy mi történt ezzel az emberrel a következő nagyjából egymillió évben. Az egyik nézet szerint óriási, már galaktikus mértékkel mérhető térrészre fújta fel magát, és több százezer naprendszert ölelt át néhány ezer fényévnyi kiterjedésben. A klánok eközben megtartották a hetedik, nyolcadik vagy kilencedik egyesülésüket is, attól függ, hogy honnan kezdjük a számolást. Az Aranyóra ekkor már csak egyetlen rövid felvillanás volt a történelemben, oly parányi, akár egy aprócska fényjel, amelyet egy fordított távcsövön keresztül pillantunk meg. Olyan birodalmak éltek mindennapjaikat benne, amelyeknek az ő létéről fogalmuk sem volt. Viszont az ekkora kiterjedésnek óriási ára volt: a tudata tulajdonképpen a tetszhalál állapotába dermedt. Évezredek teltek el, mire a legegyszerűbb gondolat is megformálódott benne.

Egy másik érvelés szerint az átmérője soha nem haladta meg a tízhús fényévet. Miután elérte egy valamirevaló csillagköd méretét, és néhány százezer évet eltöltött ebben az állapotban, úgy érezte, hogy a jóból is megárt a sok, és készen állt rá, hogy ismét felvegye a kapcsolatot az emberi civilizációval, még ha ez a kapcsolatfelvétel csak annyit jelentett is, hogy újra bolygóméretűvé zsugorodik. Mindez nem okozott számára különösebb nehézséget, mivel az expanziós időszakában sok mindent megtanult az önfenntartásról.

Nem volt már szüksége semmilyen külső energiaforrásra. Végignézte a protohumanoidok első galaktikus háborúit, és úgymond a saját szemével látta, hogy mire képesek a fegyverek. De tudta jól, ha óvatos lesz, és mozgásban marad, neki semmitől sem kell tartania.

Amiben az adattárak viszont egyetértettek, az az volt, hogy így vagy úgy, a Légszellem, vagyis a fraktokoaguláció az, ami további öt és fél millió évnyi létezés után megmaradt ebből az illetőből. Ennek az időnek a legnagyobb részét a Neumán tölthette, ugyanis a bolygó írásos történelmében nem találunk olyan időszakot, amely ne emlékezne meg róla valamilyen formában. Általában csak valami megfoghatatlan, szinte mitikus jelenség volt, aki évszázadokon át a homályban rejtőzködött, aztán csak úgy futólag megjelent néhány zavart, gyanakvó szemtanú előtt, akiknek az elbeszélését mások nem mindig hitték el. Máskor pedig folyamatosan jelen volt a légkörben, akár a metastabil viharok egy gázóriás belsejében. Némelyik civilizációnak kitért az útjából, másokat elpusztított, megint mások iránt elnéző türelemmel viseltetett. Amikor az Átformálók terve kudarcot vallott, ő tartotta a Neuma légkörét belélegezhető állapotban. Olyan kedvesség volt ez tőle, ami neki semmibe sem került. Ennél jóval több odafigyelést igényelt volna, hogy el ne taposson egy hangyát, ha Valmik még ember lett volna.

Ezek voltak a különböző elméletek. Valóban nem tudtam, mit higgyek és mit ne higgyek el belőlük, de alapjában véve mindegyik egész elfogadhatónak tűnt. Ha a szellem eredetileg nem gép volt – az pedig megkérdőjelezhetetlen axiómának számított, hogy a Gépnép előtt egyetlen gépi intelligencia sem létezett –, akkor emberként vagy emberek egy csoportjaként kellett kezdenie a pályafutását. Abigail Gentian maga is merész átalakulásnak vetette alá magát – akárcsak a többi klánalapító. Már akkor is voltak kritikus hangok, miszerint a terve rettenetes és embertelen. De Abigail természetesen nem hallgatott rájuk – ennek köszönhettem az életemet. Önteltség lett volna viszont azt hinni, hogy egyetlen más individuum sem volt képes ilyen széles látókörű gondolkodásra, ilyen rendíthetetlen eltökéltségre, hogy túllépjen a röghöz kötött emberiség határain.

A Szellem egyre közeledett, most már a fél égboltot eltakarta, és

tisztán láttam, hogy különböző méretű és formájú elemekből áll. A legtöbb nem volt nagyobb egy rovarnál, a fontosabb entitások viszont inkább denevérekre vagy madarakra hasonlítottak, mégis egyértelműen mechanikus hatást keltek: a borotvaéles szárnyak bonyolult csuklópántokkal kapcsolódtak a lekerekített törzsekhez, a szem nélküli testek pasztellszínben villódtak, és lézernyalábokat bocsátottak ki magukból. Ismét tudatosítottam magamban, hogy ez a lény nem valamilyen robotikai evolúció terméke, nem távoli rokona a Gépnépnek, hanem egy olyan intelligencia, amely valaha ember volt, ezt a tiszteletet parancsoló, időjárásszerű megjelenési formát pedig apró lépésekben, hosszú évmilliók alatt vette fel.

A Szellem ott táncolt előttünk, akár egy háromdimenziós kaleidoszkóp, és különböző alakzatokat vetített elénk. Minden egyes átalakulást erős szellőkések kísérték. Közben elképesztően hangos, őrlítő zümmögés töltötte be a teret, amely inkább az érezhető, mintsem a hallható infrahangok tartományától egészen a legmagasabb visításhoz terjedt, amitől olyan érzésem támadt, hogy bármelyik pillanatban széthasadhat a koponyám. Purslane szorosabban hozzám bújít, de közben én is úgy éreztem, hogy talán még soha nem félttem ennyire, illetve még soha nem voltam ennyire kiszolgáltatva olyan erőknél, amelyek nem álltak az irányításom alatt. Hirtelen teljesen komikusnak és gyerekesnek tűnt, hogy idehoztuk Hesperust abban a reményben, hogy így segíthetünk rajta. Mintha valami roppant értékes dologban fogadtunk volna arra, hogy tündérek márpedig léteznek. De most már nem lehetett visszatáncolni. Erről a platformról csak a repülőnkkel tudánk távozni, amely pedig holnap reggel előtt nem tér vissza ide.

A Szellem körözni kezdett a platform felett, így most már nem töltötte be a fél égboltot, hanem egy felettünk gomolygó viharrá alakult, amelyet minden oldalról a tiszta égbolt vett körül. A jelenség üvöltő szívében nem láttam mást, csak sötétséget, a magban olyan sűrűn kavargtak az apró gépezetek – melyek egymástól teljesen függetlenül mozogtak –, hogy közöttük nem hatolt már át a fény. A sötétséget valamelyest enyhítették a színesen felvillanó fények, amelyek segítségével a számtalan egység kommunikált egymással. Esőcseppeket éreztem a bőrömmön, pedig a Szellem megérkezése előtt egyáltalán nem volt pára a levegőben.

Aztán szép lassan megkezdte az ereszkedést. Ösztönösen a földre akartam vetni magam, de tudtam, hogy ennek semmi értelme nem lenne. Erőt vettem hát magamon, és állva maradtam. A menedéket nyújtó kis épületre pillantottam, és valószínűleg mindketten ugyanarra gondoltunk, mert Purslane máris rosszállóan csóválta a fejét. Azért maradtunk itt, hogy megmutassuk, milyen fontos számunkra Hesperus, nem pedig azért, hogy olyan falak mögött keressünk menedéket, amelyek – ha úgy alakul – valószínűleg amúgy is képtelenek lennének érdemi védelmet nyújtani.

Purslane az egyik kezét a talapzat felé nyújtotta. Valahogy sikerült a hatalmas hangzavart túlkiabálnia.

– Menjünk oda! Mutassuk meg neki, miért vagyunk itt.

Tudtam, hogy igaza van. Egymást támogatva visszamentünk oda, ahol Hesperust hagytuk. Ő pedig mintha már minket figyelt volna. A felismerés nem csillogott a szemében, de a fejében a fények néhány gyorsabb kört írtak le, aztán megint lelassultak. Sőt most talán még gyengébbnek látszottak, mint amikor elhelyeztük itt a talapzaton.

A Szellem tovább ereszkedett, míg végül az alsó széle már minden irányban eltakarta körülöttünk a kilátást, a napfény pedig olyan szótan érkezett be, mintha máris ránk köszöntött volna az alkony. Az üvöltés elviselhetetlenné erősödött, a fekete mag pedig úgy lebegett felettünk, mint egy éhes száj. A feketeség lilás szélétől a gépek furcsa örvénylő mozgással, tolakodóan megindultak lefelé, mintha valami roncsot kapott volna fel a forgósél. Az örvény aztán amolyan tapogató csáppá alakult. A szonda megállt Hesperus felett, de nem ért hozzá, majd többször ide-oda lebegett. Valahogy az volt az érzésem, hogy a Légszellem elképesztő hatalma ellenére is roppant óvatosan kezeli a helyzetet. Eltűnődtem, vajon a hosszú élete során találkozott-e már ilyen lénnel, mint Hesperus. Talán ez volt az első alkalom, hogy olyasvalakit látott maga előtt, aki komplexitásban felvette vele a versenyt, még akkor is, ha egész más volt a felépítése, és teljesen más eredettel büszkélkedhetett.

A nyúlvány most közelebb merészkedett, és elkövettem azt a hibát, hogy máris kezdtem hinni a sikerben, mármint hogy a felajánlásunkat a Szellem nemcsak elfogadja, hanem pontosan annak is veszi, ami. Talán egy pillanatra az egyik gép meg is érintette Hesperus aranybőrét, de aztán a kar ijesztő gyorsasággal vissza is

húzódott, és eltűnt a magban, mintha csak megégette volna magát, vagy az áram rázta volna meg, vagy halált hozó mérgebe nyúlt volna. A mag még mélyebb, sötétebb feketében pulzált, az üvöltés pedig – amely már amúgy is hihetetlenül hangos volt – tovább erősödött. Az eső, amelyet korábban is éreztem, megint eleredt, ahogy a feldühödött kis gépek eszeveszett sebessége kicsapta felettünk a párát a levegőből.

A felhő epicentruma, amely az imént még a talapzat felett lebegett, most szemmel láthatóan felénk fordult. A Szellemet nem érdekelte már Hesperus.

– Ez nem akar összejönni.

– Most már úgysem tehetünk semmit – mondta Purslane, mintha ezzel akart volna megnyugtatni.

A lebegő elemek sokasága kicsit lejjebb ereszkedett, hogy minket is szemügyre vegyenek. Amikor a szárnyaik összeértek, olyan hangot hallattak, mintha valaki ollóval nyirbálná a levegőt, de furcsamód az ilyen összeütközéseket követően egyetlen kis gép sem esett le vagy szenvedett szemmel látható károsodást. Időnként egy-egy apró szerkezet megállt felettem, és villogó fényekkel pásztázott végig, amelyek nyilván nem pusztán kommunikációs célokat szolgáltak, hanem egyfajta szenzorbemenetként is funkcionáltak. Időnként a hideg fém a bőrömhöz is hozzáért, és bár minden erőmmel igyekeztem nyugodtnak látszani, ilyenkor önkéntelenül is összereztem. Az egyik ilyen jeges érintés után az arcomhoz emeltem a kezem, és láttam, hogy vér folyik az ujjaimon. Fájdalmat viszont nem éreztem, nemsokára pedig a vérzés is abbamaradt. Purslane-t is megkarcolta kicsit, oldalt a nyakába és a kézfejébe vágott bele, de ő úgy tett, mint aki észre sem vette. Nem hiszem, hogy a Szellem bántani akart volna bennünket, talán csak arról lehetett szó, hogy az egyes elemek mozgása nem volt annyira jól koordinált, mint a teljes egész.

Aztán történt valami váratlan dolog, amiről Mr. Jynx nem beszélt. Éreztem, hogy a gépek hirtelen nagyobb számban vesznek körül, mint korábban, olyannyira, hogy már alig láttam Purslane-t is. Aztán teljesen összezártak, és a következő pillanatban a levegőbe emelkedtem. Súlytalanul lebegtem, a gépek tartották a testemet. Kiáltottam Purslane-nek, de ő nem hallhatta, a Szellemet képtelenség

volt túlkiabálni. A körülöttem kavargó sötétségben úgy éreztem, mintha mozognék, de nem tudtam eldönteni, hogy tényleg ez történik, vagy csak érzéki csalódás. Hátradőltem, de a következő pillanatban már azt sem tudtam, merre van a fent és a lent. Kétségbeesetten hadonászni kezdtem, de a gépek olyan ügyesen fogtak le, hogy hirtelen olyan érzésem lett, mintha álmodnék, mintha valami átmeneti bénultság vett volna erőt a végtagjaimon.

Aztán már csak az ezüstszerű homokot láttam a lábam alatt. A Szellem lehozott a platformról, túl a peremen. Ritkán éreztem tériszonyt, mivel általában valamelyik szerkentyűm vigyázott rám, lett légyen az a ruha része vagy egy kísérőrobot, vagy maga a környezet, amelyben épp tartózkodtam. Most viszont ez a félelem teljes erővel vetette rám magát, mintha csak meg akarna fizetni azért a számtalan alkalomért, amikor elkerültem a találkozást vele. A *Tunya* itt nem siethetett a segítségemre, ahogyan az *Ezüstfény* sem védhette meg Purslane-t. A ruhám egyszerű szövet volt csupán, még csak gyógyhatású nedveket sem tudott volna kibocsátani, ha esetleg megsérülnék.

De ha ebből a magasságból lezuhannék, az valószínűleg súlyosabb következményekkel járna, mint egy egyszerű felületi sérülés. *Ilyen az, amikor valaki útközben odavész* – gondoltam magamban. Az ember eggyel többször vállalja be a kockázatot, mert azt hiszi, hogy a számtalan veszélyes helyzet, amelyeket megúszott, valahogy immúnissá tették, pedig az az igazság, hogy a múltban egyszerűen csak szerencséje volt. *Mostanáig.*

Ez futott át az agyamon, amikor a gépek valóban elengedtek.

Talán mindössze egyetlen másodpercig zuhantam, de lehetett volna akár egy egész emberöltő is. Sok mindenre volt időm gondolni, többek közt a közelgő halálom kellemetlen következményeire is. Valahogy mindig azt hittem, ha meghalok, nem marad utánam test, legalábbis nem egy vérbe fagyott holttest, darabokra zúzott csontokkal. Ha ilyen magasról zuhanok le, olyan erővel csapódom be a dűnékbe, mintha sziklára esnék. Arra gondoltam, vajon Purslane is a mélyben végzi-e, és hogy előtte láthatom-e még egy utolsó pillanatra. Vagy esetleg őt megkímélik a gépek? Erre a gondolatra pillanatnyi neheztelést éreztem, amiért a Szellem őt kíméletesebb bánásmódban részesítette, mint engem.

Aztán nem zuhantam tovább. A gépek alám száguldottak, és megállították az esést. A sötét massa megint besűrűsödött körülöttem, és újra úgy éreztem, hogy valami elképesztő sebességgel felfelé száguldunk – mígnem a gépek újra elengedtek, és körülöttem hirtelen nem volt semmi, csak a tiszta levegő, több száz méterrel a platform felett, amely felé zuhantam.

De a gépek megint megmentettek.

A Szellem szórakozott velem. Ahogy a macska játszik az egérrel. Valószínűleg ugyanezt csinálhatta Purslane-nel is, bár őt egyetlen pillanatra sem láthattam. Nem mondhatnám, hogy beletörődtem a sorsomba, de miután egyértelműnek látszott, hogy a halálom későbbre lett halasztva, kezdtem kicsit megnyugodni, és a gondolataim újra beálltak a normális tempóra.

Fogalmam sincs, meddig játszottak velem a gépek: lehet, hogy csak tíz-húsz másodperc volt az egész, de lehetett több perc is. A raj fekete kemencéjében épp olyan nehéz volt az idő múlását érzékelni, mint a mozgást és az aktuális pozíciót.

De aztán egyszer csak véget ért, és minden különösebb hűhó nélkül ledobtak a platformra. A becsapódás elég kemény volt ahhoz, hogy elakadjon a lélegzetem, de annyira azért nem, hogy a csontjaim is összetörjenek. Hason fekve úgy kapkodtam levegőért a fehér kövezeten, mint egy partra vetett hal. Legalább egy teljes percbe telt, mire egyáltalán megfordult a fejemben, hogy feltápáskodjak. Amikor felegyenesedtem, vadul kalapált a szívem, és szorított a mellkasom. A levegő még mindig tele volt gépekkel, de most már többméteres távolságot tartottak.

– Purslane! – nyögtem elcsukló hangon, aztán összeszedtem magam, és úgy kiáltottam a nevét, ahogy csak a torkomon kifért.

– Champion! – jött a válasz. – Itt vagyok!

Csak néhány lépésnyire volt tőlem, mégis csupán egy-egy pillanatra láthattam, amikor a gépek függőnye elvékonyodott. Botorkálva megindultam felé, a térdem szörnyen hasogatott az iménti eséstől, ő pedig próbált felém közeledni, közben a két karját úgy tartotta maga elé, mint egy alvajáró. Átöleltük egymást, és felmértük, hogy milyen sérüléseket szenvedtünk. Eltekintve néhány vágott sebtől és a ruha alatt éktelenkedő kék-zöld foltoktól, úgy tűnt, egész olcsón megúsztuk a tortúrát.

– A kurva anyját ennek a... – zendítettem volna rá.

De Purslane az ujját a szájához emelte.

– Még mindig itt van, és szinte biztos, hogy érti a nyelvünket. Jobb, ha nem provokálsz.

Meghunyázkodva bólintottam, de attól még a haragom nem párologott el. Nem az volt az érzésem, hogy magával a gonosszal állok szemben, de volt szerencsém egy rosszindulatú intelligencia kisdud játékait elszenvedni, akinek a bemutatkozása leginkább egy óriásira nőtt, beképzelt gyerek arrogáns viselkedésére hasonlított.

– Azt hittem, meghalok – mondtam.

– Én is. De szerintem ezen nem kell olyan nagyon meglepődnünk. Szóltak előre, hogy eljátszik velünk egy kicsit. Most már legalább tudom, Mr. Jynx miért sietett annyira.

– Ha ez neki a játék, akkor nagyon nem szeretném látni, milyen, amikor mérges.

– Akkor már darabokban hevernének a dűnéken. De most valami történik, Champion! – A vállam felett nagyon nézett valamit. Valamit, ami épp most zajlott mögöttem. Óvatosan megfordultam, és láttam, hogy a vihar eléggé visszahúzódtott ahhoz, hogy valamennyire ráláthassunk a talapzatra. – Elviszi – mondta Purslane félelemmel teli áhítattal a hangjában.

A korábbi habozása ellenére a Légszellem most bátran megragadta Hesperust. Nem csak vizsgálta, bár a raj szinte teljesen beborította a testét, hanem szét is szerelte és fokozatosan felemésztette a talapzat hátulsó részéről indulva, ahol a formátlan massa hevert, szépen fokozatosan előrehaladva a humanoid rész felé, amelyről nemrég még úgy véltük, érzékeli a jelenlétünket. Ahol a hullám elhaladt, Hesperusból semmi nem maradt. Helyenként aranyporszerű csillámok törtek elő a fekete forgótölcsérből, amely az ég felé szippantotta.

– Remélem, helyesen döntöttünk – mondtam, s közben elborzadva, ugyanakkor lelkesen figyeltem a színjátékot. – Most megöli, vagy elviszi, hogy rendbe hozza?

– Lehet, hogy beépíti saját magába, vagy magába szívja az emlékeit és a személyiségét. – Purslane keze az enyémben fonódott. – Semmi más nem tehetünk érte, Champion. Már szinte halott volt. Ez volt az utolsó, a legjobb esélye.

Ezután már nem volt mit mondani. Csak néztük, ahogy a gépraj felzabál mindent, amit a talapzaton talál, mígnem az utolsó aranycsillám is eltűnt a szívóörvényben, majd a tölcsér maga is visszahúzódott a hangosan üvöltő fekete magba. A Szellem még perceként ott lebegett felettünk, a gyomrában most rengeteg fényjel villódzott, mintha hirtelen nagyon sok gondolkodnivalója akadt volna, most, hogy elragadta Hesperust. Aztán egyik pillanatról a másikra a zaj, a szél és a csepegő eső abbamaradt, a Szellem pedig távolabbra szórta alkotórészeit, a sötétedő, indigószínű égbolt már tisztán látszott az egyes elemek között. Később újra összesűrűsödött, hullámszerűen és táncolt még néhány percig, s végül elszárgult a lenyugvó nap felé. Purslane és én szótlánul néztünk utána, mígnem már csak egy elmosódott folt látszott a láthatáron. Aztán bementünk a menedékbe, és vártuk a másnap reggelt.

18. FEJEZET

Betony elképesztő mennyiségű feketekávét öntött magának, s közben előkelő csalódottsággal csóválta a fejét.

– Hallom, rosszul sült el a kis játékokot. Bárcsak azt mondhatnám, hogy meglepődtem.

– Kicsit korai még messzemenő következtetéseket levonni – mondtam.

Reggel volt, az égen foltokban sorakoztak a felhők, és jóval csípősebb volt a levegő, mint korábban. Talán a Szellem érkezése a hűvös évszak kezdetét jelezte. A hidakon és sétányokon sorakozó zászlók is egyik napról a másikra kifakultak, mintha a sok mosástól elvesztették volna a színüket.

– Miért, meggyógyította a robotot?

– Nem. Egyelőre nem.

– De a megfigyelőállomáson nem maradt belőle semmi. A Szellem végzett vele, ami ugyebár mindvégig benne volt a pakliban. Akkor meg hogyan jöhetne szóba egyáltalán, hogy meggyógyul, ha egyszer már nem is létezik?

– Nem tudjuk, hogy nem létezik. Már korábban is feljegyeztek olyan eseteket, hogy a Szellem elpusztított valamit, vagy legalábbis elragadta, majd később szépen összerakta.

– Azért erre nem nagyon kellene számítani.

– Attól még előfordulhat.

Campion vette át a szót.

– Eddig a Szellem rendszerint akkor viselkedett így, ha a felajánlás valami komplex dolog volt. Olyan, mint egy gyerek, akit lenyűgöznek a csillogó, új játékszerek. Persze egy gyereknél sokkal okosabb, valószínűleg okosabb, mint a legtöbb entitás, amivel valaha találkoztunk. Attól még nagyra értékeli az újdonságot és a komplexitást. Számára pedig nem jelenthet semmi nagyobb újdonságot és komplexitást, mint egy másik gépi intelligencia.

Betony a kezén pihentette az állát, úgy nézett Campionra.

– És mikorra várjátok Hesperus csodálatos feltámadását?

– Mi nem „várunk” semmit – mondta Campion. – Csak annyit tudunk, hogy amit tettünk, egyáltalán nem volt nevetséges. Igenis volt esélye a sikernek. Hesperus is minden bizonnyal így gondolta, különben nem jelzett volna nekünk.

– Lehet, hogy napokat, vagy akár éveket kell várnunk – mondtam –, de szerintem igenis visszatér. A lénye jelenleg a Szellemben található, ez viszont nem jelenti azt, hogy örökre ott is marad. Úgy vitte magával, mint egy kirakós játékot, apró darabokban, de pontosan tudni fogja később is, hogy mi hova tartozik. Tudja Hesperusról, hogy micsoda, hogy mi volt a küldetése, mielőtt megsebesült, és bármikor vissza is tudja adni.

– Hát, gondolom, abból még nem lesz baj, ha valaki optimista.

– Ez semmivel sem optimistább nézőpont, mint azt gondolni, hogy egyáltalán van még jövőnk – csattantam fel. – Lehet, hogy hülye vagyok, lehet, hogy naiv vagyok, de én legalább nem áltatom magam azzal, hogy a klán még létezik. És, hogy minden megy tovább a megszokott módon. Nézz csak körül! Úgy ülünk ennél az asztalnál, mint egy boldog család.

– Látom, még mindig nem léptél túl azon a hajóügyön, Purslane. Azt reméltem, képes leszel tovább látni a saját kis bajodnál, és szélesebb kontextusban is tudsz gondolkodni a felelősségről.

– Te csak ne oktass ki engem a felelősségről, Betony!

Campion köhintett, és megérintette a kezemet.

– Itt történt valami, amíg távol voltunk? Az utolsó emlékképem az, hogy Mezereon kinyírta az egyik foglyot.

– A kamra nyírta ki, nem én – helyesbített Mezereon az asztal másik végéből. A kezében épp egy szelet kenyér volt, és olyan ijesztő lendülettel tépte szét, hogy már-már attól félttem, Campion nyakát képzele a kenyér helyére. – Egyébként meg úgymint kiszedtünk belőle mindent. Ha bent hagytam volna a dobozában, biztosan nem mondott volna semmi mást.

– Azért egy-két nap múlva nekifuthattál volna még egyszer.

– Vagy egy-két hét múlva, talán néhány év múlva? Te hol húztad volna meg a határt, Campion? Előbb-utóbb úgymint ki kellett volna hozni.

– Mindenesetre van még másik három – szólalt meg Aconite. –

Még nem végeztünk velük.

Campion Cyphelhez fordult, aki eddig egy szót sem szólt. Látszólag jól szórakozott a vitán, mintha mi mindannyian csak egy színdarab szereplői lennénk, amelynek ő lenne az egyetlen semleges megfigyelője.

– Champion! – szólalt meg most, amikor észrevette a merev tekintetet. – Szeretnél valamit kérdezni?

– Csak azon gondolkodtam, hogy haladsz a munkával.

– Egész jól, már majdnem mindenkit beolvastam. De még ha páran kimaradtak is, úgy vélem, elegendő anyag gyűlt össze, hogy rekonstruálható belőle a szalagod. – Az egyik ékszerekkel díszített ujjával beletúrt a hajába és egy fehér tincset a füle mögé simított. – Ettől függetlenül inkább megvárom, hogy mindenkinek meglegyen az anyaga, mielőtt nekilátok az elemzésnek. Most mit számít az a néhány nap? A támadás óta már több mint egy évszázad telt el.

– Minél előbb láthatjuk a szalagját, annál jobb – mutatott rá Betony.

– Már tényleg nincs sok vissza, Betony. Ráadásul megvannak a hajónaplók és a repülési tervek is, amiket mindenki feltöltött, mielőtt az utolsó egyesülésről útnak indult. Az összehasonlítást még nem futtattam le, de amint végeztem a szalaggal, ez lesz az első dolgom.

– Jól van, valóban felesleges most elkapkodni a dolgot – szólalt meg Galingale. – Ha Cyphel már ennyit szenvedett vele, hülyeség lenne nem rendesen végigcsinálni. Nem igaz?

– Pontosan! – mondta Cyphel. – Legalább egyvalaki érti.

– Roppant sajnálatos, ami történt – mondta Cadence, amikor talákoztunk a két robottal a reggeli után.

– Roppant sajnálatos – visszhangozta Cascade, és mesterkéltén összecsapta a kezét. – De ezért a kudarcért ne hibáztassák magukat. Számunkra mindvégig egyértelmű volt, hogy maguk Hesperusnak csak a legjobbat akarják. Az igazat megvallva, valószínűleg amúgy sem élte volna túl az utat, ha visszamegyünk vele a Gépnép által lakott régióba.

– De mintha a múltkor maga még azt mondta volna, hogy van esélye – jegyezte meg Champion.

– Kicsit optimistán fogalmaztunk, hogy magukat ne szomorítsuk el túlzottan – válaszolt Cadence.

– A Szellem elragadta – mondtam. – Ez még nem jelenti azt, hogy kudarcot vallottunk.

– Mi mást jelenthet? – kérdezte Cascade olyan lágyan, mintha csak egy gyermekhez beszélne, aki valami alapvető dolgot nem ért meg a valóságból.

– Már korábban is történt ilyesmi – mondtam. – Volt olyan is, hogy még aznap visszaadta, amit elvitt, de előfordult az is, hogy hetek vagy hónapok teltek el. Az, hogy tegnap este nem rakta össze Hesperust, még korántsem jelenti azt, hogy ez a jövőben sem fog megtörténni. Csak türelmesen ki kell várnunk a végét.

– Türelemben mi elég jók vagyunk – jegyezte meg Cadence. – Ettől függetlenül nekünk feltétlenül vissza kell mennünk a Monocérosz-gyűrűre, amint lehet. Ennyivel tartozunk a Gentian-klánnak és a Közösségnek. Minél előbb jut el a balszerencséjük híre a népünkhöz, annál jobban meg tudják szervezni a válaszcspást. Lehet, hogy maga most azt hiszi, egy-két év nem számít, tekintve, hogy milyen hihetetlen hosszú út áll előttünk...

– Valóban megfordult a fejemben – ismertem el.

– De a galaktika történelmének átfogó elemzése is azt bizonyítja, hogy a dolgok egész másképp alakultak volna, ha a kritikus információ egy évvel korábban vagy egy évvel később jut el a címzetthez. Nem gondolhatjuk komolyan, hogy mi kivételek lennénk ez alól.

– Tehát még mindig igényt tartanak a hajómra.

– Sajnos azt kell mondanom, hogy igen – válaszolta Cascade.

– Emlékeim szerint már átadtam. Bármikor elvihatik, részemről a téma le van zárva. Ma reggel is láttam a felkelő nap fényében. Úgy ragyogott, akár egy hajnalsillag. A szívem szakadt meg a gondolattól, hogy már nem az enyém. Úgyhogy minél előbb eltűnik a szemem elől, nekem annál jobb.

A robotok egy pillanatra összenéztek.

– Ez esetben ne késlekedjünk. A mihamarabbi indulás nekünk is megfelel, és magának is kevesebb szomorúságot okoz.

– De azért szeretném a hangáromat még kiüríteni. Maguknak a tartalma valószínűleg nem sokat jelentene, viszont bizonyos

dolgokhoz erős érzelmi szálak fűznek. A klán arról nem rendelkezett, hogy ezek közül bármit is elvihetnek. A megállapodás csak magáról a hajóról szólt.

– Van köztük talán valami különlegesen értékes dolog? – kérdezte Cadence.

– Nem mondanám. De ezek a dolgok a múltam részét képezik, egyszerűen hozzám tartoznak. Szeretem megtartani a tárgyakat. Campion nem így van ezzel, de én már csak ilyen vagyok. Nem tehetek róla.

– Engedjék meg, hogy kipakoljon az *Ezüstfényből* – szolt Campion a robotokhoz. – Nem tart sokáig, ráadásul a hajó így gyorsabb is lesz, ha nem cipeli magával azt a rengeteg nehéz holmit a hangárban.

– Ennek nem látom semmilyen gyakorlati akadályát – mondta Cascade –, de kíváncsi lennék, ha formálisan is megkapnánk a hajó tulajdonjogát, amint lehetséges. Így megismerkedhetnénk a vezérlőrendszerével. Ezt akár most is megtehetnénk? Maga addig nyugodtan kipakolhatja a holmiját, amíg mi összebarátkozunk a hajóval. Aztán amint végzett, mi további késlekedés nélkül máris nekivághatunk az útnak.

– Azért azt ne várják, hogy ennek még tapsolni is fogok örömeimben! – vetettem oda.

– Megértjük, milyen fájdalmas lehet ez magának – próbálkozott Cadence. – Lehet, hogy szerény vigasz, de ezzel kiérdemli majd a Gépnép háláját.

– Mert eddig még nem érdemelte ki? – kérdezte Campion.

– Dehogynem! – vágta rá azonnal Cascade alig látható bólintással.

– Most nagyon fáradt vagyok – mondtam. – Holtfáradt, és még muszáj beszélnem Mr. Jynxszel a tegnap este történekről. Gondolom, el tudják képzelni, mennyire vágyom most erre. De ha maguknak is megfelel, akkor holnap felmehetünk a hajóra.

– Nekünk tökéletesen megfelel – mondták a robotok kórusban.

19. FEJEZET

Mezereon egész nap folytatta a vallatást. Purslane magamra hagyott a teremben, ő az ymiri tudóssal találkozott, hogy megbeszéljék a Szellem közvetlen közelében szerzett tapasztalatainkat.

Bár hivatalosan nem kapott megrovást, valahogy az volt az érzésem, hogy Mezereont azért a színpalak mögött mégiscsak elővették a Thornál történetek miatt, aki – mint kiderült – a Lepkék Házának tagja volt. Lehet, hogy nem állt szándékában megölni, de azt mindenképpen tudnia kellett, hogy vajmi csekély az esélye, hogy a fogoly túléli a sztázisból való kiemelést. És Mezereon jóllehet meg volt győződve róla, hogy a fickó mindent elmondott, amit ki lehetett szedni belőle, nekem úgy tűnt, hogy Aconite és a többiek ebben korántsem voltak ennyire biztosak. A jelenlétük ez alkalommal sokkal inkább érzékelhető volt a teremben. A kihallgatást továbbra is Mezereon vezette, de Aconite, Lucerne, Melilot és Valerian külön sorban foglaltak helyet az emelvény és a közönség többi tagja között. Nem szóltak ugyan egy szót sem, de Mezereon legalább annyi figyelmet szentelt nekik, mint a raboknak. Minden mozdulatát árgus szemekkel vigyázták, ő pedig nem tett semmit anélkül, hogy egy-egy pillantást ne vetett volna túlélőtársai felé, mintegy a hallgatóságos beleegyezésüket kérve a következő lépéshez. Ugyanakkor volt valami önhitt dac is abban, ahogy előadta magát. Lehet, hogy kicsit a kezére csaptak, hogy még egyszer ne lépje át a határt, de a feladatot nem vették el tőle. Hiszen az nyílt beismerése lett volna annak, hogy Betony és a többiek hibáztak, amikor rábízták a kihallgatás vezetését, *ilyesmiről* pedig szó sem lehetett. Ezért aztán Mezereon mégis inkább úgy viselkedett, mint aki megerősödött a pozíciójában, nem pedig úgy, mint akit megaláztak.

A sztáziskamrákat – az üres negyedikkel együtt – egy ívben állították fel, hogy mindegyikből jól rá lehetett látni a másik

háromra. Mezereon mindegyik rabot százas idősíkra hozta, a jelenlévők pedig ennek megfelelő szinkrómaáttétet állítottak be maguknak. A tizenkét órás vallatás így a szubjektív időben mindössze hét és fél percig tartott. Egy szokványos beszélgetés során ennyi idő arra sem elég, hogy az udvariassági köröket lefussa az ember. Csakhogy ez nem szokványos beszélgetés volt. Mezereon valóságos fúriaként indított, és mielőtt az egyik kérdésre választ kapott volna, rögtön fel is tette a következőt. Amikor a kihallgatás zsákutcába ért, kilépett a normálidőbe, és ott tanácskozott a másik négy hasadvánnyal. Ennek ellenére hihetetlen gyorsan elrepült ez a nap.

A végére viszont alig tudtunk valamivel többet, mint azelőtt. Egy történeti elemzésből sikerült kideríteni, hogy a másik két ismeretlen fogoly szintén két elveszettnek hitt hasadvány lehet, mégpedig az Ectobius-, illetve a Jurtina-klánból. Ez a hír azért volt felettébb kínos, mert e családok néhány tagját a vendégeink között is üdvözölhattük. Mezereon arra viszont nem tudta rábírní a foglyokat, hogy kiadják az identitásukat. A Napok Háza vonatkozásában sem jutott előrébb, ezt a klánt továbbra is ugyanolyan homály fedte, mint amikor Hesperus először említette a létezését.

– Azt hiszem, kijelenthetjük, hogy kezdjük egész jól kiismerni egymást – mondta Mezereon Grilse-nek.

Melilot szavai jutottak eszembe, miszerint Mezereon már akkor is buzgón próbálta kideríteni az igazságot, amikor a túlélők még a gyülekezőbolygó naprendszerben rejtőztek.

– Döntse már el végre! – mondta Grilse. – Tekerjen fel, vagy tekerjen le! – A gúnyos nevetése olyan nyersen és kérgesen tört elő a torkából, mintha a hangszalagjai az erős napsütéstől szikkadtak volna ki.

– Már csak hárman maradtak. Thorn meghalt.

– Ki a franc az a Thorn?

– A Mellicta-klán hasadványa, a maga büntársa. A másik kettő pedig az Ectobius-, illetve a Jurtina-klán tagja. Eddig eltűntnek hitték őket.

– Ez nagyon úgy hangzik, mintha már minden kérdésre tudná a választ, Mezereon.

– Igyekszem. – A sarkára állt, és kiegyenesítette a hátát, akár egy

nyújtózkodó macska. – Mielőtt meghalt, Thornt épp a Napok Házáról faggattam. Most magát kérdezem.

– Nem tudom, miről beszél.

– Ez nyilván egy klán. Mégpedig, ha jól értem, a Napok Háza olyan hasadványokból áll, akik korábban más klánok tagjai voltak. Talán időnként frissítik az állományt, nem tudom. De az is lehet, hogy ismert klánokba szivárognak be tökéletes másolatokkal. Márpedig ha így van, akkor lehet, hogy az igazi Grilse már több millió éve halott. Ha maga átvette volna a helyét egy körúton, és betoppant volna ezzel a testtel, ezzel az arccal, az ő génállományával és emlékeivel az egyesülésre... bizonyára senkinek nem tűnt volna fel a különbség. Miért tette ezt velünk, Grilse? Mit követtünk el, hogy ezt a sorsot érdemeltük?

– Léteznek. Ennyi épp elég.

– Amikor még ott voltunk, abban a naprendszerben, ahol ránk támadtak, Campion említette. Akkor még nevetve gúnyolódhatott. Mert azt hitte, hogy Campion és az adattára is végérvényesen megsemmisült. Hát, ez nem jött be, Grilse. Campion ugyanis túlélte. Itt van velünk. Ez pedig azt jelenti, hogy magának nagyon nem áll jól a szénája, ebből az információból kiindulva felgöngyölítjük az egész ügyet.

– Sok sikert!

– Idefigyeljen, Grilse! Most bebizonyítom, milyen komolyan gondolom, amit mondok. – Mezereon odalépett a második sztáziskamrához, és a kezét rátette a karra. A benne ülő rab, akiről azt hittük, hogy az Ectobius-klán tagja, rettegve fordult meg a székén. Valamit mondott is, de Mezereon valószínűleg kikapcsolta a mikrofonját.

– Késő – mondta. – Magának is megvolt az esélye. Most már csak úgy teheti hasznossá magát, ha a halálával demonstrálja Grilse-nek az elszántságomat.

Elszorult a torkom, úgy éreztem, mondanom kell valamit. Mezereon rövid pillantást vetett Aconite-ra és a többiekre, de senki nem szólt egy szót sem. Mezereon összeszorította a fogát, bólintott, és ütközésig balra tolta a kart.

A kamrában a sztázisburok ugyanazzal a tompa köhögéssel omlott össze, amely korábban Thorn halálát jelezte, bár itt más okozta a

tragédiát. Amikor a pajzsok elengedték a belső ember formájú üreget, csak por hullott ki belőle. Mezereon lába előtt egy szürke halom képződött. Leguggolt, belemarkolt, és sötét porfelhőt engedett ki az ujjai közt.

Aztán felállt, és szétrugdosta kicsit a halmot.

– Láttá ezt, Grilse? – kérdezte, és már lépett is a másik kamrához, amelyben a Jurtina-klán feltételezett tagja várakozott. – Magával is ugyanez történhet néhány perc múlva. Hajlandó vagyok megtenni. Mit hajlandó, egyenesen égek a vágytól!

– Mi fájdalommentesen végeztünk magukkal – mondta Grilse. – Nem volt benne semmi rosszindulat. Nem akartunk fájdalmat okozni senkinek. A támadás gyors volt, és sebészi pontosságú. Mi nem vagyunk szörnyetegek.

– Maga nevez *engem* szörnyetegnek?

– Csak nézzen a tükörbe!

– Mondja el, hogy miért támadtak ránk!

– Honnan a francból veszi, hogy tudjuk?

– Említette Campiont, amikor azt hitte, hogy úgysem megyünk vele semmire.

– Nekem azt mondták, hogy az ő szalagjával van kapcsolatban. Mindannyian csak ennyit tudtunk. De már ez is túl sok volt.

– Kik mondták?

Láttam, ahogy a félelem bekúszott a bőre alá. Vajon most vallotta be először, hogy egy másik, nála erősebb hatalom szolgálatában áll? Mert ha igen, akkor a lehető legrosszabb pillanatot választotta. Mezereon most már nem fog engedni a szorításon.

– Tudja mit, Mezereon? És maguk mindannyian? – Meredten nézett ránk a kamra belsejéből. – Tudom, hogy vannak nézők is. Érzem a jelenlétüket. Még mindig hiszem, hogy sikerülni fog. Valahogy ki fogjuk irtani magukat is, akik megmaradtak. De lehet, hogy magukra is bízhatjuk az egészséget, hogy mint a megvadult farkasok, rendre átharapják egymás torkát, amíg az áruút keresik. Vagy lehet, hogy több is van?

– Köztünk nincsenek árulók – mondta Mezereon ösztönös meggyőződéssel.

– Mert gondolja, hogy tudna róla, ha lennének? – Grilse vigyora nem egy örült vigyora volt, és nem is olyan emberé, aki tudja, hogy

úgyszincs vesztenivalója. – Egy biztosan van, Mezereon. Ezt elhiheti nekem. És elég valószínű, hogy most is itt csücsül a közönség soraiban. Ő pedig pontosan tudja, hogy mi is történt, és azt is, hogy miért. Le merném fogadni, hogy már most is javában folyik a tervezés, hogy hogyan végezzenek a túlélőkkel. Teljesen függetlenül attól, hogy én itt most mit mondok el, és mit nem.

– Halljam a nevét! – mondta Mezereon.

– Azt lesheti. Találja ki maga! Vallasson még egy kicsit!

Mezereon rátette a kezét a Jurtina-kamra karjára.

– A nevét!

– És ha azt mondanám, hogy maga az áruló? Akkor hajlandó lenne engedni, hogy a többiek kikérdezzék?

– Ne, kérem, ne! – mondta a Jurtina.

Mezereon fura kétkedéssel nézett rá.

– Mert maga hajlandó elmondani mindent, amit tudni akarok?

– Nem tudok mást, csak annyit, hogy meg kellett ölnünk magukat.

– És honnan kapták a homunkulusz-fegyvereket?

– Egy titkos rejtékhelyről, amelyet csak a Marcellinek ismernek. A legtöbb fegyvert leszerelték a homunkulusz-háborúk után, de néhányat félretettek, hátha még szükség lehet rájuk.

Mezereon most Grilse-hez fordult.

– Ez igaz?

– Igen, volt egy rejtékhely. De a klán többi tagja nem tudott róla. Ők nem voltak benne.

– Ezt majd a Közösség eldönti. – Mezereon visszalépett a Jurtinához. – Eddig nem mondott semmi olyat, amire magamtól ne jöttem volna rá. Tehát vagy visszatart még valamilyen információt, vagy semmi hasznát nem vehetem ebben a vizsgálatban, eltekintve attól, hogy maga is kitűnően demonstrálhatja az elszántságomat.

– Ne! – üvöltötte a Jurtina.

Mezereon elkezdte balra húzni a kart. De most egész lassan. A fogoly mozgása kezdett felgyorsulni, a mi szemszögünkéből nézve egyre idegesebben és vadabban rángatózott.

Ekkor valami elszakadt bennem.

– Várj! – üvöltöttem, mielőtt még ütközésig tolhatta volna a kart.

– Biztos van valami jobb módszer is!

Mezereon megvető pillantásokat lövellt felém.

– Van valami hozzáfűznivalód, Champion? Eddig különösen csendes voltál.

– Menjünk fel! – mondtam teljes tudatában annak, hogy az óramutatók őrült sebességgel száguldanak körülöttünk. – Beszéljük meg normálidőben!

– Tőlem itt is tisztázhatjuk!

Aconite felállt, és intett, hogy nyugodjak meg.

– Folytassuk, öregem! Minden rendben.

– Egy fenét van minden rendben! Mezereon gyorsabban égeti el a foglyokat, mint ahogy az ember szemet dobna egy kazánba. Már csak ketten maradtak. Nem veszíthetünk el még egyet.

– Nekem egy is elég – mondta Mezereon, és tovább tolt a balra a kart.

Visszamentem normálidőbe. Egyedül voltam a teremben, körülöttem csupa mozdulatlan viaszbábú. Előrerohantam, át az elektromos védőfalon, amely eltakarta a közönséget, és felugrottam Mezereon emelvényére. Ő még mindig arrafelé nézett, ahol az előbb ültem, de az arckifejezése már kezdett átalakulni, mintha csak lassított felvételen néztem volna egy földcsuszamlás első pillanatait. Lassan elfordította a fejét, és próbálta követni az ő nézőpontjából elképesztően gyors mozgásomat. Erővel lefejtettem az ujjait a Jurtina kamrájának állítókarjáról, és visszatoltam magas sztázisszintre. Mögöttem egyre erősödött a méltatlankodó hangok moraja, ahogy a hasadványok egymás után jöttek fel normálidőbe. Mezereon jobb keze is megindult már a saját kronométere felé.

Valaki hátulról megragadta a vállamat. Aconite volt az, erővel maga felé fordított, az arcára értetlen csalódottság ült ki.

– Ezt nem kellett volna, öregem! Nagyon sokkal tartozunk neked, ezt mindenki elismeri, de azért mindennek van határa!

Nekinyomott a Jurtina-kamra oldalának. Ebből a szorításból még ki tudtam volna szakítani magam, de Valerian is lefogta az egyik kezemet. Gyengéden, de annál határozottabban.

– Mezereon teljesen bevadult! – mondtam.

Mezereon is visszatért a normálidőbe.

– Azonnal tűnj innen! – üvöltötte.

– Eluralkodott rajtad a gyűlölet!

– Ők is gyűlölnék minket. Ugyan miért ne adhatnánk vissza belőle

egy kicsit?

– Mert mi Gentianok vagyunk. Mert hatmillió évnyi jó cselekedet a tanú rá, hogy mi ennél jobbak vagyunk.

– A te világodban talán így van. Az enyémben nem. – Egy biccentéssel kiadta a parancsot Aconite-nak és Valeriannak. – Nem akart rosszat, de nem engedhetjük meg, hogy még egyszer megzavarja a vallatást. Most küldjétek ki! Betony később majd eldönti, mi legyen vele.

Betony, aki eddig nem szólt egy szót sem, most felállt a helyéről.

– Sajnálom, Campion, de az ilyenfajta közbeavatkozást nem tűrhetjük el. Vagy kimész magadtól, vagy én vitetlek ki. Nem szívesen tenném, de ha te így akarsz a figyelem középpontjába kerülni... – A kezével pedig olyan lemondóan intett, mintha a magatartásom számára teljesen érthetetlen rejtély lenne.

– Lehet, hogy mégiscsak van abban valami, amit a Jurtina mondott – vágtam vissza. – Ha valóban van köztünk áruló, akkor neki áll csak igazán érdekében, hogy a foglyok meghaljanak. Hiszen akkor már nem kell tartania attól, hogy ők lebuktatják.

– Menj ki! – erősködött Betony. – Mielőtt még olyasmit mondasz, amit később megbánsz. Hatalmasat csalódtam benned, Campion! Azt hittem, van benned annyi, hogy felülemelkedsz Purslane büntetésén, és nem fogsz ezért mindannyiunkban ellenséget látni. De most már a napnál is világosabb, hogy tévedtem.

– Szörnyű támadás érte a családukat – mondtam. – Brutális támadás, amire senki nem figyelmeztetett minket. Jogos, hogy igazságot akarunk, és fel akarjuk kutatni a tetteseket. De ettől még nem fordíthatunk hátat mindazon erkölcsi alapelveknek, amelyeket a múltban követtünk.

– Változnak az idők – mondta Mezereon. – Nem mi kezdtük ezt az egészet, hanem ők.

Ebben a pillanatban kivágódott a vallatóterem ajtaja, mögötte jól látszott, hogy a naplemente már rózsaszínre festette az eget. Döbbsen fogtam fel, hogy itt töltöttük az egész napot. Az egyik hasadvány, Burdock állt az ajtóban. Egyike azoknak, akik mostanáig járőröztek a naprendszerben. Egy maszkírozott, szárnyas helybélivel érkezett.

– Épp ülésezünk – szólt oda neki Betony.

– Attól tartok, ezt most fel kell függeszteni – válaszolta Burdock.
– Az ymiriek ezzel fogadtak, amint kiszálltam a hajómból. – Belépett a terembe az ymirivel együtt, és becsukta maguk mögött az ajtót. – Cyphelről van szó.

– Mi van vele?

– Meghalt. – Burdock elhallgatott. Látszott, hogy nehezére esik a beszéd. – Valószínűleg kieshetett valamelyik erkélyről. A Jóság lejtőjén találtak rá, Ymir városának legalsó szintje alatt.

A repülő a legközelebbi leszállóhely felett lebegett, szárnyai csattogva kavarták a sötétedő levegőt. Elsőként Betony lépett a fedélzetre, őt követte Burdock, Aconite és Melilot. Utánuk jött Galingale és Charlock, majd Lucerne és én. Amint a lábam elhagyta a pályát, a gép máris emelkedni kezdett, pedig még el sem helyezkedtem a kényelmes fülkében. Alattam elképesztő szakadék tátongott. Beleszédültem a gondolatba is, hogy milyen érzés lehetett Cyphelnek, amikor zuhant, és közben tudta, hogy nincs a világegyetemben az az erő, ami megmenthetné a becsapódástól. Álltam már én is tíz kilométer magas falak peremén a szokásos gépek védelme nélkül, és tudtam jól, hogy egyetlen izomgörcs is elég lenne, hogy lezuhanjak a mélybe. Viszont a Légszellemmel való találkozásom előtt még soha nem zuhantam le, és még soha nem is lökött le senki. De az sem volt igazi zuhanás, hiszen a Légszellem biztonságosan elkapott. Cyphelt nem kapta el senki. Az a gondolat, hogy az ember halála nem egyszerűen közvetlen közelségbe érkezett, hanem egyenesen matematikai bizonyosság lett, különösen rémisztőnek tetszett. Reméltem, hogy Cyphel már halott volt, vagy legalábbis elvesztette az eszméletét, mielőtt lezuhant. De volt egy olyan érzésem, hogy ezt soha nem tudhatjuk meg biztosan.

– Ha egy másik toronyból vagy a hidak valamelyikéről zuhant volna le, akkor átesett volna az ujjak között – mondta Charlock. – Ha homokra esik, talán még lett volna esélye, nem?

Limax, az ymiri kísérőnk, hátranézett.

– Attól tartok, nem. Ha a becsapódás nem is ölte volna meg azonnal, valószínűleg elindított volna egy lavinát, és a homok alatt

fulladt volna meg, ha eleve nem süppedt volna bele a törött csontjaival. Nem lett volna kellemes halál, az biztos.

– Ettől még nem állíthatjuk, hogy szerencséje volt – mondtam.

Limax bánatosan nézett rám.

– Nem, Hasadvány. Egyáltalán nem. Csak annyit mondok, hogy rosszabb is lehetett volna.

Hirtelen felfogtam, milyen következményekkel járhat Cyphel halála az ymiriekre nézve. Megint odaveszett valaki közülünk, ami abban az esetben is szörnyű lenne, ha még mindig ezren lennénk. Most viszont, hogy a létszámunk az eredetinek egyhuzadára csökkent, a veszteség még jobban fáj a klánnak. Az egész viszont magával a támadással kezdődött. Bármilyen részletek is derülnek ki Cyphel halálával kapcsolatban, az ő tragédiája is csak ebbe a hosszadalmas, gyilkos folyamatba illeszkedik. Az ymiriek szemében viszont mi vendégek vagyunk, utazók, akik az ő gondolataira bízták magukat. Megengedték, hogy a városukban éljünk, szabadon mozoghatunk Ymir és más települések között, mi pedig cserébe elfogadtuk, hogy tiszteletben tartjuk a törvényeiket. Purslane és én az előjáró asszony engedélye nélkül, illetve Mr. Jynx kellelten segítsége nélkül is meglátogathattuk volna a Légszellemet, ehelyett tisztáztuk az ymiriekkel, hogy akár a nemleges választ is hajlandók vagyunk elfogadni, és igenis tekintettel vagyunk másokra, nem fogjuk a vágyaink beteljesülését mindenáron kierőszakolni. Az úrhajóinkat a szolgálórobotokkal és a teljes fegyverzettel együtt fent hagytuk a világűrben, és csak a legszükségesebb dolgokat hoztuk magunkkal a bolygóra. Ha ez itt igazi gyülekezőbolygó lett volna, akkor az egész épület, sőt az egész város egyetlen gépezetté változott volna, amely a védelmünket szolgálja. És természetesen senki nem tudott volna csak úgy lezuhanni a halálba. Már ahhoz is komoly eltökéltségre lett volna szükség, hogy valaki egy másiknak az oldalába belekönyököljön.

A torony legalsó lakott szintje több száz méterrel volt felettünk: az alapok, amelyek a Nagy Jóság által hátrahagyott ferde ujjakba ágyazták az épületet, ablaktalan, robusztus szerkezetek voltak, akárcsak egy vár védművei. Cyphel holtteste körülbelül ötven méterrel lejjebb hevert az alapzat szélétől, egy sekély mélyedésben, amely az ősi építmény ébenfekete borításába vájt egyik jelölés volt.

Tehát vagy a becsapódás után gurult még le ide, vagy zuhanás közben toltá valami oldalra.

Az ymiri gép Chypeltől úgy tíz méterrel lejjebb szállt le. Óvatosan másztunk ki, és görnyedten, a lehető legnagyobb körültekintéssel lépdeltünk a poros szélben. Biztonságos távolságban voltunk ugyan a peremtől, de nem sok esélyem maradt volna a túlélésre, ha a meredek, márványsima kövezeten elkezdtem volna lefelé csúszni. Mint egy csapat hangya egy kidőlt fa ágán, nagy nehezen felkapaszkodtunk hasadvány-társunk szétroncsolódott testéhez.

A látvány szörnyűbb volt, mint amire számítottam, pedig Burdock előre szólt, hogy készüljek fel a legrosszabbra. A becsapódás teljesen eltorzította Cyphel testét, és a felismerhetetlenségig összetörte a végtagjait. Az egyik lába hátrahajlott és a törzse alá szorult, a másik pedig természetellenes szögben állt kifelé. Mindkét karja több helyen is eltörött, a ruhája csupa vér és szakadás, az egyik könyök- és csípőcsontja kiállt a testéből. Zuhanás közben egész biztosan nekicsapódott az épület oldalfalának, vagy közvetlenül a Jóság építményéről pattant le. A fejéből nem sok rész maradt felismerhető. Az arca helyén csak egy véres masszát láttam, szinte már annyira nem emlékeztetett az eredetire, hogy nem is váltott ki semmilyen érzelmet. De a haja tagadhatatlanul az övé volt, legalábbis ott egyértelműen látszott, ahol a szél nem fújta bele a véres bőrbe és a kiálló csontokba. Nem bírtam megállni, hogy ne érjek hozzá, hogy ne simítsam el az egyik fürtöt, és ne érezzem a bőrömön a holdfényfehér, tiszta hajszálakat. Egyértelműen Cyphel volt az, a kezén található rengeteg gyűrűn is látszott. Az a kéz pedig még mindig ép volt, az ujjait hívogatón tárta szét, mintha nem is lenne szüksége másra, csak arra, hogy valaki megvigasztalja.

– Cyphel! – nyögtem önkéntelenül, ahogy a borzalmas esemény valósága kezdett megkapaszkodni az elmémben. Valami leírhatatlan szomorúság nyílt meg a lelkemben, olyan mérhetetlen üresség, amelyből a világegyetem pereméről érkező hideg szél süvített elő.

Galingale ott görnyedt mellettem, kezét a vállamra tette.

– Bárki is művelte ezt – mondta olyan halkán, hogy csak én hallhattam –, megtaláljuk. Nem hagyjuk cserben Cyphelt. Megbosszuljuk a halálát.

Charlock gépaszpikot nyomott a kezére, amely fekete tetoválással

szilárdult. Arcát eltorzította az összpontosítás, és ahogy térdelve próbálta tartani magát az erős szélben. Tenyerét Cyphel fejének maradványai fölé helyezte.

– Nem érzek semmit – mondta pár másodperc múlva. – Sejtettem, hogy hiába, de ha nem ellenőriztem volna...

– Jól tetted, hogy megpróbáltad – mondta Lucerne.

Betony így szólt:

– Az agyát mindenképpen át kell vizsgálnunk. Talán a legfrissebb emlékei vagy a halál pillanatában belefagyott gondolatok között találunk valamit.

– Nem hinném – mondtam. Az elme utolsó állapotának mintáit a halál utáni néhány percben is elég nehéz rekonstruálni, de egy több órával ezelőtt beállt erőszakos halált követően már szinte lehetetlen. Hirtelen átéreztem, milyen mélységesen, milyen szánalmasan védtelenek is vagyunk valójában. Bolygókat mozgatunk, gyűrűket építünk csillagok köré, úgy pattogunk ide-oda az időben és a térben, mint kavicsok a vízen. De Cyphelnek ez már semmit sem jelent. Ebben a koponyában néhány órával ezelőtt még egy emberi lélek lakozott. Most pedig nincs az a hatalom a világegyetemben, amely visszahozhatná. Úgy gubbasztottunk ott, mint majmok a kialudt tűz körül, akik nem értik, miért tűnt el hirtelen a meleg és a fény.

– Nem szabad elhamarkodott következtetéseket levonnunk – mondta Betony, amikor felálltam. A kezemben még mindig ott volt Cyphel néhány hajszála. – Lehetett baleset is, nem feltétlenül kellett, hogy valaki lelökje.

– Te ezt tényleg el tudod képzelni? – kérdezte Aconite.

– Ezt sem nehezebb elhinnem, mint azt, hogy valamelyikünk megölte.

– Akkor jobb, ha elkezdesz megbarátkozni a gondolattal – mondtam. – Hogy valaki benne van a Gention-klánból, azt már mindjárt a támadás után sejtettük. Ez csak tovább erősíti a gyanút.

– De hiszen ő közülünk való volt. Vagy te talán képes lennél megölni engem, szándékosan? Úgy, hogy tudod, ki vagyok, hogy mit láttam és mit tettem az életem során, hogy milyen sokáig éltem? – Betony olyan arckifejezéssel nézett rám, amely már önmagában is lehetetlenné tette az igenlő választ a kérdésére. – Mi azok az emberek vagyunk, akik szinte mindent átéltek, ami valóban számít. Az a

néhány ezer év írott történelem, ami előttünk zajlott, csak a nyitány volt, semmi más. Az igazi történelem Abigail első lélegzetével kezdődött.

– Mi csak könyvmolyok vagyunk, akik átrágták magukat a történelem lapjain – idéztem fel, ahogy az Őrzők egyik kurátora jellemzett engem. – Azért ez nem teljesen ugyanaz.

– De tudjuk, mik vagyunk. Tudjuk, milyen értékesek vagyunk. Én képtelen lennék megölni téged, Champion. Lehet, hogy nem helyeslek mindent, amit tettél, ahogy semmibe vetted a klán hagyományait, de képtelen lennék ártani neked. Az olyan lenne, mint lerombolni egy emlékművet, megmérgezni egy törekeny ökoszisztémát... elképesztő vandál cselekedet lenne, nem egyszerű gyilkosság. Nem tehetek róla, de valahogy úgy érzem, te is hasonlóképpen gondolkodsz erről.

– Még jó! – vakkantottam dühösen. – Épp ezért nem is én vagyok a gyilkos. Ahogy te sem, ha valóban így érzel. De nyilvánvaló, hogy valakik másképp éreznek. Valakik úgy tekintettek Cyphelre, mint egyszerű akadályra, akitől olyan könnyedén megszabadulhatnak, mint ahogy te vagy én dobunk ki valamit a szemetesbe.

– Akkor azok a valakik nem közülünk valók. Bárhogy is nézzenek ki, a szívük mélyén nem Gentianok.

– Bárcsak én is ennyire meg lennék győződve erről.

Betony hátranézett a válla felett. Követtem a tekintetét, és láttam, hogy egy Gentian-repülő – ugyanaz a nyitott típus volt, amilyennel Purslane és én a Szellemhez mentünk – megkezdte az ereszkedést hozzánk.

– Magunkkal visszük – jelentette ki Betony. – Felvisszük az ürbe. Én majd beszkennelem a *Kék Adonisz* fedélzetén.

– Hiába. Elment.

– Akkor is meg kell próbálnunk, Champion! – Ezt olyan hévvel mondta, hogy már-már attól kezdtem félni, mindjárt idegösszeomlást kap. Eszembe jutott, mennyire örült, amikor elmondtam neki, hogy Purslane és én további túlélőket is hoztunk. Cyphel halála engem talán még fájdalmasabban érintett, mint a többiekét, de tudtam jól, hogy mindenkit nagyon megvisel. Betonyt is. A Gentian-klán ötvenegy hasadványra zsugorodott, és a túlélők közül legalább egy talán azon mesterkedik, hogy elpusztítsa a többiekét.

A repülő földet ért. Hunyorogva néztem Cyphelt, és eszembe

jutott, hogy nézett ki még a reggelinél. Már most úgy éreztem, mintha egy egész élet telt volna el azóta, amikor még a világegyetem sokkal egyszerűbb hely volt, tele csodálatos, tiszta színekkel.

A szél tovább erősödött. Keményen az arcomba vágta a port.

20. FEJEZET

Campion azon az éjszakán nagyon hallgatag volt. Engem is elszomorított, ami Cyphellel történt, a düh és a döbbenet egyszerre öntötte el a szívemet, de az ő bánatában azért volt még valami, amiben én nem osztozhattam. Tudtam, hogy mindig is kedvelte – többször észrevettem, hogy inkább rajta legeltette a szemét, nem pedig rajtam. Cyphel pedig pontosan tudta, hogyan érez iránta – ez egyértelműen látszott. Amikor beszélgettek, mindig kiült az arcára a vidámság és a gög varázslatos keveréke, ami csodálatosan állt neki. A tekintetéből sugárzott a rosszallás Campion óvatos közeledési kísérleteire, ugyanakkor volt benne valami visszafogott tisztelet is. Úgy nézett rá, mintha azt mondta volna: *Hogy mered feltételezni, hogy én is olyan érdekesnek talállak téged, mint te engem? De lehet, hogy épp ezzel a merészséggel keltetted fel az érdeklődésemet, még ha csak futólag is.* Nem mintha ezek a közeledések továbbmentek volna az ártatlan flörtnél, csak a nyitólépésekig jutott el egy olyan játékban, amelynek a végkimenetelére valójában nem is volt kíváncsi. Nagyon kedvelte, Cyphel valósággal lenyűgözte, de nem hiszem, hogy ezt az érzést valaha is be akarta volna teljesíteni olyannyira, hogy lefekszik vele, vagy, hogy csak egy lehetnyire is elnyújtotta volna a hasadványok között elterjedt pusztit a köszönéskor. Ettől függetlenül bőven lett volna okom a féltékenységre, bármilyen ártatlanok is voltak a szándékai. De soha nem jutottam el odáig, hogy ne kedveljem Cyphelt. És az egészben ez volt a legborzasztóbb.

Bár most örültem. Nem annak, hogy meghalt, hanem hogy soha nem gyűlöltem, és soha még csak nem is voltam udvariatlan vele. És mindent meg is akartam tenni annak érdekében, hogy a gyilkosát megtaláljuk, s a bűnéhez méltóan bánjunk el vele.

Másnap a két robot már a reggeli előtt várt rám.

– Hallottunk a szörnyűségről – mondta Cadence.

– Micsoda borzalmas baleset – tette hozzá Cascade. – Azok után, amin keresztülmentek, most még egy ilyen súlyos veszteség... Nem találunk szavakat, amelyekkel együttérzésünket megfelelően tolmácsolhatnánk.

– Köszönöm – mondtam.

– Bizonyára lesz valamilyen búcsúztatás, ugye? – kérdezte Cadence.

– Igen, lesz temetés. Valószínűleg holnap vagy holnapután. Miután kiszedtek mindent az elméjéből, amit még egyáltalán ki lehet. Utána már semmi értelme nem lenne halogatni a dolgot.

– Egy ilyen temetésen csak a családtagok vehetnek részt? – kérdezte Cascade.

– Általában igen, de nem vagyok benne biztos, hogy most is így lesz. Mindaz, ami velünk történik, most a vendégeinket is érinti... hiszen a vendégeink is ugyanúgy áldozatai a támadásnak, és mind személyesen ismerték Cyphelt. Ahogy maguk is. Szerintem a szertartáson minden vendégünk részt vehet, ahogyan minden ymiri lakos is. De egyébként is szokatlan lesz a dolog. A klán tagjainak temetésén általában ugyanis nincs holttest. A mi családunk tagjai legtöbbször valahol távol a többiektől halnak meg, több ezer fényévre a legközelebbi hasadványtól. A következő egyesülésen aztán azt, aki nem jelent meg, felírják az eltűntek listájára. És ha az illető a soron következő egyesülésen sem mutatkozik, feltételezzük, hogy meghalt. Ilyenkor tartunk búcsúztatót, az egyikünket felkérjük, hogy készítsen emlékanyagot, de mivel maga a haláleset ekkorra már minden valószínűség szerint több mint egy körünyi idővel a múlt kódéba vész, kicsit olyan érzés, mintha valamilyen történelmi eseményre emlékeznénk. Cyphellel most egész más lesz. Sokkal személyesebb, sokkal intimebb.

– Ha bármiben a segítségükre lehetünk, kérjük, szóljanak bátran – ajánlkozott Cadence.

– Majd mondom Betonynak. Biztos vagyok benne, hogy már meg is kezdte az előkészületeket.

Még ha a robotok kihallották is a hangomból az élt, amely az iránti rosszallásomból fakadt, hogy Betony nemes egyszerűséggel minden fontos döntést saját hatáskörben intézett, tapintatosan

átsiklottak felette.

– Annak ellenére, hogy továbbra is mielőbb indulni szeretnénk, örülnék, ha tiszteletünket tehetnénk a temetésén, amennyiben a klánnak nincs ellene kifogása.

– Biztos vagyok benne, hogy senkinek nem lesz kifogása. Örülök, hogy ilyen rugalmasak.

– Láttuk, hogy maga milyen tisztelettel viseltetik Hesperus iránt – mondta Cadence. – Az a legkevesebb, hogy ezt valahogy megpróbáljuk viszonzni.

Megköszöntem a robotoknak a kedvességüket.

A reggeli kész kínszenvedés volt. Rengeteg dolgot szeretnünk volna elmondani, de valahogy senki nem merte megtörni a csendet. Még Betony is megtartotta magának a gondolatait egészen az étkezés végéig. Valahol mindenkinek ott motoszkált a fejében, hogy Cyphel gyilkosa talán szintén ott ül az asztalnál, és most ugyanolyan szomorú képet vág, mint mindenki más.

– Cyphel temetése holnap lesz – mondta Betony, és egy pillanatig azt hittük, ezzel mondandója végére is ért. Aztán megvakargatta az állát, és még hozzátette: – Mezereon folytatja a két fogoly kihallgatását. Mivel az események miatt felettébb gyorsan kell cselekednünk, engedélyeztem, hogy kiemelje őket a sztázisból.

– De akkor lehet, hogy mindkettőt elveszítjük – szólalt fel Champion.

– Ezt a kockázatot vállalnunk kell, de nem hiszem, hogy túl valószínű lenne. Grilse kamrája sokkal jobb állapotban van, mint a Jurtináé. Szerintem igen jó esélyünk van rá, hogy legalább az egyiküket épségben kihozhatjuk. – A homlokát ráncolva szigorú tekintettel nézett Championra. – Hacsak megint nem avatkozol közbe, ez esetben pedig javaslom, tartsd magad távol a vallatóteremtől.

Mezereon egy szalvétába törölgette a kezét.

– Champion is nyugodtan beülhet, ha akar, csak arra kérem, ne próbáljon megint közbelépni.

– Azt csinálsz, amit akarsz – mondta Champion. – Jobb dolgom is akad annál, mint hogy téged nézzelek, ahogy a foglyokat kínozd.

– Ha nem hajlandók önként kiadni az információt, nem igazán

tudom elképzelni, mi más lehetőségem lenne. – Mezereon szépen összehajtogatta a szalvétát, és visszahelyezte az asztalra. – Egyébként meg teljesen mindegy. Ahogy Betony is mondta, a kihallgatási szakasz véget ért. Még a délelőtt folyamán a kezemben lesznek a hús-vér testek. Vagy legalábbis egy.

– Vagy egy sem, ha nincs szerencséd.

Mezereon rezzenéstelen arccal nézett rá, még csak nem is pislogott.

– A darabolószerkezet készen áll. Nagyon szívesen látunk, ha végig akarod nézni az eljárást.

– Mindannyian ott leszünk – mondta Betony. – Ezúttal nincs pardon. Csak azok maradhatnak távol, akik őrijáraton vannak. Purslane, ez rád is vonatkozik!

– Sőt még talán azt is megtiltod, hogy elforduljak, ugye? – mordultam fel.

– Azt akarom, hogy mindenki ott legyen. És ellenőrizni fogjuk a reakciókat, hogy lássuk, ki érzi feszélyezve magát.

– Hát én biztosan köztük leszek! – mondta Campion.

– Nem hiszem, hogy alkalmas az időpont a viccelődésre! – figyelmeztette Betony.

Campion megvonta a vállát, és felállt az asztaltól, tudta, hogy valóban kár tovább feszíteni a húrt. Követtem a korláthoz, ahol a többiek már nem hallottak minket. Ma reggel alig szóltunk egymáshoz. Hajnalban, amikor felébredtem, ő már nem volt az ágyban, odakint ült az erkélyen, kisírt szemmel bámulta az ezüstös dűnék sötétbe burkolózó végtelenjét, és próbálta a könnyeket kidörzsölni a szeméből.

– Átvészeldjük valahogy – mondtam neki most.

Megfogta a kezem, és erősen megszorította.

– Tudom. Én is ezt mondogatom magamnak. De igazából nem így érzem. Ha azt mondanád, hogy holnap kihal a Gentian-klán, azt valahogy könnyebben el tudnám hinni.

– Ilyenkor kell a legerősebbnek lennünk. A hajnal előtti óra a legsötétebb, meg ilyenek.

Campion elfordult.

– Hagyjuk most a közhelyeket!

– Te is tudod, hogy ez a szólás szinte mindegyik valaha létezett

emberi civilizációban felbukkant. Nem véletlenül. Van, amikor egyszerűen csak ki kell tartani, csinálni kell tovább, amit elkezdted, és bízni abban, hogy előbb-utóbb jóra fordulnak a dolgok. Ez a túlélés egyik kulcsmozzanata. A történelem során volt vagy egymillió olyan kritikus helyzet, amikor a dolgok sokkal rosszabbul is elsülhettek volna, ha mindenki feladta volna, és várta volna az elkerülhetetlent. És voltak olyan helyzetek is, amelyekbe mi magunk is belepusztultunk volna, ha néhány irracionális, makacs optimista lélek nem kapaszkodik olyan erősen az utolsó szalmaszálba.

– Én is kapaszkodom, hidd el. Csak most ez a szalmaszál valahogy sokkal vékonyabb, sokkal gyengébb.

– Akkor még erősebben kell fogni. Valami jó dolog fog történni. Sajnálom, hogy Cyphel meghalt, de ez legalább azt mutatja, hogy jó nyomon járunk. Valaki annyira meg van rémülve, hogy képes volt megölni. Vagyis valószínűleg közel járt ahhoz, hogy valami nagyon fontos információt találjon.

– Ami most örökre elveszett.

– Valaki más is átveheti a munkáját. Cyphelt csak taláalomra bízták meg azzal, hogy összerakja a szalagodat, ez nem jelenti azt, hogy más ne tudná megcsinálni. Talán csak valamivel tovább fog tartani.

– Lehet, hogy az árulónak ennyi is elég... Csak egy kis idő kell még neki, utána már nem fog számítani.

Kicsit kényelmetlenül éreztem magam, mert erre nem tudtam semmi okosat mondani.

– Tudom, hogy éreztél Cyphel iránt, Champion. Biztosan darabokra szaggatja a lelkedet.

– Te pedig utálsz ezért?

– Azért, hogy kedvelted? Az elég szánalmas lenne tőlem, nem? Főleg most. Ő volt az egyik legjobb. És gyönyörű is volt... ne hidd, hogy én nem vettem észre. Nem igazán neheztelhetek rád azért, mert csodáltad.

– Szerencsés vagyok, hogy vagy nekem. Bármit is éreztem Cyphel iránt, az a nyomába sem ér annak, amit...

– Tudom – csitítottam, és az ajkára tettem az ujjamat. – Nem is kell kimondanod. Soha nem is kell mondanod. Elég, ha... ha csak itt vagy. Oké? Soha ne menj el.

– Nem megyek. Nem megyek sehová – mondta Champion.

ÖTÖDIK RÉSZ

Ott volt a kezemben a levél. A legfinomabb papír, amit valaha is érintettem, sima, mint egy kölyökkutya füle, és az illata, akár egy kéjnyő párnája. Orgona- és mandulaillata volt, valamint emlékeztetett még a Távolszigetek fűszereinek aromájára. Ez a szigetvilág az ismert világ peremén helyezkedett el, túl a Királyság határán, túl a környező birodalmakon, túl a Mellvéd-hegyeken, túl a szárazföldet körülölelő tengereken, túl a veszélyes Fehér-óceánon. A viaszpecsét egy fekete érme volt, rajta Mordax grófjának szándékosan ijesztő címerével, amely egy emberi csontokból készült csapórácst ábrázolt. Körmömmel feltörtem a viaszt, kihajtogattam a ropogós dokumentumot, elolvastam a szomorú hírt, amelyet aggódó szívem már előre sejteni vélt.

Cseppet sem csalódtam benne, már ha ez a megfelelő kifejezés az érzéseim leírására. A levelet a mostohabátyám, maga Mordax grófja küldte. Kézírása most is ugyanolyan elegáns és tekintélyt parancsoló volt, mint mindig. A szerelmes leveleket is ugyanúgy írta, mint a halálos ítéleteket. De ez a levél másról szólt.

Közölte, hogy az udvarhölgyemnek, aki még mindig a Feketevárban raboskodik, meg kell halnia, ha nem adom meg neki Calidris tartózkodási helyét. Ráadásul nem egyszerűen kivégeztem: a halálneme úgymond „arányban áll” majd csökönyös engedetlenségem mértékével. Csak úgy menthetem meg, ha azonnal, vagyis egy órán belül cselekszem. Ha egy napon belül válaszolok, azzal csak azt érem el, hogy nem fog sokat kínlódni. Egyébként pedig ha ennél tovább késlekedek a válasszal, biztos lehetek benne, hogy lassú és fájdalmas halála lesz.

– Ezt nem engedhetem! – mondtam Daubenton kamarásnak. Ott álltunk a tanácssteremben, a térképeket és haditerveket tartalmazó nehéz papír- és bőrpergamének alatt roskadozó tölgyfaasztal mellett. A szoba maga a kémek és merénylők elleni védekezés jegyében egy sötét kupolában kapott helyet, amelybe csak parányi ablakokon szűrődött be a fény. A helyiség komor, szigorú katonai jellegét a gyertyafény épp csak egy kicsit lágyította. E falak között soha

semmilyen kellemes dolog nem került terítékre, mindig csak a halál és a megtorlás. Daubenton mellett ott volt még Cirlus, a fegyvermester. – Pedig azt reméltem, hogy mindazok után, amit értünk tett, soha nem kényszerülök arra, hogy eláruljam Calidrist – tettem hozzá.

Cirlus a bíborvörös sebhelyét simogatta, amely egy régi párbaj emlékét őrizte.

– Úrnöm, Calidrist ha akarná, sem tudná elárulni. Még a legjobb kémeink sem tudják, hol tartózkodik. Ő akarta így. Az volt a vágya, hogy elrejtőzhessen az ellenségei és a barátai elől egyaránt.

– Calidrisnek emberek között kell maradnia – mondtam. – Ez az erőssége és ez a gyengéje is egyben. Nincs nála hatalmasabb varázsló. Csakhogy a mágia furcsa dolog. Teljesen átjárja azok lelkét, akik uralni akarják. Egy varázsló ezért mindig megérzi egy másik varázsló közelségét, úgy látja, mint jelzőtüzet a sötét éjszakában. Egy varázsló tehát csak úgy rejtőzhet el, ha egyszerűbb lelkekkel veszi körül magát. Mivel a varázserők valamilyen szinten mindenkiben ott rejtőznek. Mind képesek vagyunk kisebb-nagyobb varázslatokra. A mi szellemünk talán nem világít oly fényesen, de olyasvalakinek, mint Calidris, ennyi védelem már elég. Városokban és falvakban, sőt még a kis tanyákon is remekül tudja álcázni szelleme sugárzását a körülötte élők lelkének parázsló fényében, így nem könnyű rátalálni, még másik varázslónak is nehéz feladat. De az álcának ugyanez a gyenge pontja is, hiszen így roppant veszélyes számára az utazás, még ha néhányan el is kísérik. Ha pedig olyasvalaki, mint Mordax, meg akarja találni, nincs más dolga, mint feldűlni a királyság minden egyes faluját, míg végül a varázslót kiugraszítja a rejtékéből.

– Már kaptunk olyan híreket, miszerint portyázó lovasok az Árnyak Erdejének nyugati szélén több falvat és tanyát is felégettek – mondta Daubenton. – Keletről érkeztek, és az útonállók durva nyelvét beszélték.

– De biztosak lehetünk benne – bólintottam határozottan –, hogy Mordax emberei voltak. És nyugodtan kiindulhatunk abból, hogy szisztematikusan haladnak tovább minden olyan faluba, ahol Calidris rejtekhelyét feltételezik. A hadseregünk meggyengült, képtelenek vagyunk minden kis közösséget megvédeni. – Letettem a gyűlöletes dokumentumot, ezt a hitvány illatos papírt, amelyet nemrég még a

mostohabátyám keze érintett. – Nem hagyhatom, hogy a népet kifüstöljék a házakból. És ha meg is öli az udvarhölgyet, azt hiszitek, hogy Mordax grófja azután békén hagy minket?

– Attól tartok, nem, Úrnőm – válaszolta Daubenton. – De hát mit számít ez? Nem tudjuk megtalálni Calidrist.

– Én meg tudom találni – mondtam.

– Hogyan? – kérdezte Cirlus.

– Ludmilla átadta nekem az úrhajója tervrajzait!

Daubenton zavartan ráncolta a homlokát.

– Hogy kicsodát, Úrnőm?

Elszégyelltem magam a gyermekteg elszólásom miatt. Egyszerűen csak előtört belőlem. Ludmilla Marcellin az álmaimban élt: egy másik királyság hercegnője volt. Egy olyan királyságé, amelynek az égben vannak a palotái és a hajói.

De ő egy másik világhoz tartozott.

– Ne haragudj! – mondtam. – Összevissza beszélek, bizonyára a kevés alvás miatt.

– Megértem, Úrnőm – mondta Cirlus. – De ami Calidrist illeti...

– Én el tudom érni. Mielőtt távozott, adott nekem valamit.

A ruhám ráncai közül előhúztam a díszes hímződobozomat. Daubenton és Cirlus kissé zavartan néztek rám. Nem tudták, mit akarok. Kinyitottam és szélesre tártam előttük a készletet az ölemben. Ott sorakoztak a tűk, a gyűszűk, és a hímzésem is ugyanúgy hevert benne, ahogy hagytam.

– Úrnőm? – próbálkozott Daubenton ismét.

A kezem egy darabig ott lebegett a rengeteg tű felett, amíg meg nem találtam a legkisebbet, amelyre mindig nagyon vigyáztam, nehogy hímzés közben véletlenül is használjam. Most kihúztam a helyéről.

– Ez az, amit Calidristól kaptam – mondtam, és kicsit magasabbra emeltem a tűt, hogy alaposan megnézhessük. Haloványan csillogott a gyertyafényben. – Ugyanúgy néz ki, mint a többi, de mégsem olyan. Calidris ezt a tűt megbűvölte. Feloldhatatlan vérkötést alkalmazott rajta.

– Ilyesmiről még soha nem is hallottam – vallotta be Cirlus.

– Azelőtt én se. De a varázslat már csak ilyen. Calidris valóban meg akarta nehezíteni azok dolgát, akik meg akarják találni, ezért is

távozott a világba, hogy elvegyüljön az egyszerű halandók között. De bölcsen előre látta, hogy a Királyságnak egy napon majd olyan súlyos válsággal kell szembenéznie, hogy csak az ő a varázsereje menthet meg minket.

– Calidris a varázserejével csaknem kettéhasította az egész világot – mutatott rá Daubenton sápadtan.

Én is hasonlóan éreztem magam. Calidris fekete mágiája valóban a pokol kapuit tárta fel előttünk.

– Akkor talán arra is jó lesz, hogy egyben tartsa, ha valaki más fenyegeti. Calidris mindezt pontosan tudta. Hiszen nem örült. Az egész Királyságban senki sincs, aki tisztábban látná a mágia veszélyeit, mint ő. Ennek ellenére nekem adta ezt a vértűt. Amivel idehívhatom. Csak annyit kell tennem, hogy megszúrom az ujjamat, és a véren keresztül Calidris hallani fogja hívó szavamat.

– Hogy micsoda?

– Amikor magamat megszúrom, egy láthatatlan tű megszúrja őt is, és ő is vérezni kezd. Abban a pillanatban a Felhőpalota felé fordul, és tudni fogja, hogy szükségem van rá.

– És ezt szándékozik tenni, Úrnóm? – kérdezte Cirlus.

– Nincs más választásunk – mondta Daubenton.

– Az imént még nem voltál ilyen biztos benne – jegyeztem meg.

– Inkább nézem végig, ahogy rászabadul az ő mágiája a világra, mintsem hogy a Királyságot lerohanják Mordax grófjának portyázó csapatai. – Daubenton kicsit furcsán vont vállat. – Elég sötét ügyletnek tűnik, de nem látok más kiutat.

– Mert nincs is – mondtam. – Ide kell hívnunk Calidrist.

– Hogy átadjuk Mordax grófjának cserébe az udvarhölgyért, illetve a településeink biztonságáért? – kérdezte Cirlus. – De hát kell, hogy legyen más lehetőségünk is! Mi a helyzet Relictusszal, a bukott tanítvánnyal? Még mindig itt van nálunk. Ő nem segíthetne?

– Calidris megesketett, hogy soha nem fordulok Relictushoz, még a legsötétebb órában sem. Soha nem bízott meg a tanítványában. Azt mondta, sötét és torz a tehetsége.

– De Calidris nem láthatta előre ezt a válságot – mondta Cirlus.

– Az nem számít. Egyébként pedig nem áll szándékomban Calidrist kiadni Mordax grófjának. Ugyanis ő nem tartaná be az egyezséget. Én már csak tudom, mindenkivel jobban ismerem.

Hiszen, mint ismeretes, egykoron úgy volt, hogy összeházasodunk.

– De Úrnőm! A gróf a mostohabátyád! – mutatott rá Daubenton tapintatosan.

Egy pár szívdobbanás erejéig megint összezavarodtam. Valahogy biztos voltam benne, hogy eredetileg össze kellett volna házasodnunk, mígnem a politikai csatározások ezt a tervet ellehetetlenítették. Hiszen különben honnan ismertem volna a hangját, a jellemét, és honnan tudhattam volna ilyen biztosan, hogy nem tartja be, amit ígér?

– Régen többször is meglátogatott, és játszott velem – mondtam, de mindjárt el is hallgattam, mert azonnal felfogtam, milyen abszurd volt ez a megjegyzés. – És emlékszem még az úrhajójára és a robotjaira...

– Úrnőnknek ki kell aludnia magát – jelentette ki Daubenton. – A népe iránti aggodalom teljesen kimerítette.

Cirlus némán meredt rám. Nem tudtam, hogy vajon ő is meghozta-e már az ítéletét.

– Calidrisnek vissza kell jönnie hozzánk – mondtam megújult elszántsággal a hangomban. – És nem azért, hogy az udvarhölgyemért cserébe átadjuk a grófnak, hanem hogy a hatalmát latba vesse Mordax ellen. Mert egyetlen tanácsadóm sem bízna abban, hogy az ellenségeink a Feketevárban tartanak magukat az egyezséghez.

– Ez így van – ismerte el Daubenton.

– Most már teljesen tiszta a fejem. És biztos vagyok a döntésemben. Itt az idő.

– A döntés a te kezvedben van, Úrnőm – mondta Cirlus.

– Ahogy mondd – válaszoltam. – Most és mindörökké.

Azzal megszórtam az ujjamat a megbűvölt tüvel, és figyeltem, ahogy a csillogó vércsepp megjelenik a bőrömön. Fájdalmat nem éreztem. De valahol a Királyságban Calidris, minden varázslók leg hatalmasabbika, annál inkább érezte ezt a szúrást.

21. FEJEZET

– Maga nem örült – mondta Mezereon olyan hangosan, hogy a közönség is jól hallja, bár valójában a fogolyhoz beszélt. – Járt már jó néhány helyen, és rengeteg dolgot látott. Pontosan tudja, hogy mit tervezek magával.

– Akkor meg essünk már túl rajta! – mondta Grilse. – Mert a végén még az unalomba fogok belehalni.

Kint voltunk a szabadban, a torony egyik legnagyobb erkélyén. Kiemeltük a sztázisból. Mezereon a Jurtina-hasadványt nem tudta élve kihozni, most már ő sem volt más, csak egy porkupac, de Grilsezel sikerült a mutatvány. Ahogy sejtette is, Grilse kamrája sokkal megbízhatóbban működött, mint a másik három. A fogoly minden különösebb bonyodalom nélkül át tudott jönni a normálidőbe, utána pedig máris a Gentianok kezében volt, a szó mindkét értelmében.

Legalábbis néhány pillanatig. Mezereon ugyanis attól tartott, hogy a fogoly valahogy megtalálja a módját, hogy megölje magát, vagy legalábbis eléri, hogy ne lehessen értelmesen kihallgatni, ezért azonnal berakatta egy kényszerkamrába. Ez tulajdonképpen egy függőlegesen felállított kalitkaszerűség volt, amely gépaszpikkal volt feltöltve. Grilse-t levetkőztették, és mindjárt erővel be is tuszkolták ebbe az átlátszó, hidegen fénylő hasádba. Tudott lélegezni és kommunikálni, de mozdulni nem bírt. Mezereon feltételezte, hogy ha lenne a testébe építve egy öngyilkos szerkezet, akkor valószínűleg már használta volna a sztáziskamrában valamelyik korábbi kihallgatása során.

A daraboló ott állt az emelvény közepén, a kalitka pedig, amelyben Grilse várta a sorsát, szintén része volt az egész gépezetnek. Felette, egy körvonal mentén téglalapok sorakoztak valamilyen üveges anyagból, mindegyik pontosan olyan magas és széles, mint maga a kalitka. A lemezek tetejére egy-egy szürke rúd volt erősítve, amelyben lebegtetők kaptak helyet, és amelyek megfelelő intelligenciával rendelkeztek ahhoz, hogy követni tudják

Mezereon utasításait. Az egész szerkezetet realizátorok készítették ősrégi tervrajzok alapján.

Az aszpik időközben beette magát a fogoly tüdejébe, és elérte az idegrendszerét. Így látta el levegővel és információval. Tudott tehát lélegezni, bizonyos szűk korlátok között még mozogni is, és tisztán hallotta Mezereon minden szavát. Láttuk, ahogy a mellkasa hullámzik, a szemével pedig követi Mezereont, aki fel-alá járkált előtte.

– A három társát már megöltem – mondta. – Kész voltam magát is habozás nélkül megölni, de azóta megváltozott a helyzet. Az egyikünk meghalt. Megölték, amikor már majdnem sikerült feltárnia valami fontos információt. Úgyhogy nem fogom megölni magát. Legalábbis addig nem, amíg nem facsartam ki mindent magából, sőt még az is lehet, hogy közben meggondolom magam. Maga nekem pontosan annyit ér, amennyire a fejében lévő információt taksálom. És ki fogom deríteni, hogy mit tud. Lépésről lépésre, ha kell.

– Azt csinál, amit akar. Velem aztán nem sokra megy.

Mezereon oldalra sandított.

– Első lemezt leengedni.

Utasítására az egyik üvegtábla kivált a körből, és egészen a kalitka felső széléig ereszkedett. Egy pillanatig megállt, aztán Mezereon bólintott, mire továbbereszkedett, áthaladt a láthatatlan üvegen, és egy hajszálvékony függőleges vonalban kettéválasztotta az aszpikot. A lefelé haladó üvegtáblának csak az alsó széle látszott.

– Mindjárt érezni fogja, ahogy az üvegtábla átvágja a testét – mondta Mezereon a fogolynak. – Mégsem fog annyira fájni, mert az átvágott idegszálak közötti kapcsolat rögtön helyre is áll. Ezért csak enyhe kellemetlen bizsergést fog érezni. Mintha egy erős hidegfront vonulna át a lelkén. Ahogy halad lefelé a bizsergés, tudni fogja, hogy ott a teste egyik fele már az üvegtábla egyik oldalán van, a másik pedig a túlsón.

A tábla megindult lefelé, átvágta a koponyát, mégpedig úgy, hogy az arc az egyik oldalon maradt, a fül és a fej hátsó része a másikon.

Nagyjából másodpercenként egy centiméteres tempóval mászott lefelé, szinte végig egyenletes tempóban, de helyenként kicsit megakadt, ahol sűrűbb vagy összetettebb idegszövetekhez ért.

Tudtam jól, hogy az üvegtábla mindössze néhány mikrométer

vastag, ennek ellenére tökéletesen elválasztotta egymástól a fogoly két felét, ahogy egy fémguillotine is tette volna. Csak azért nem halt meg – és csak azért tudott továbbra is gondolkodni, annak ellenére, hogy a tábla kettévágta az agyát is –, mert az üveg a biológiai folyamatokat átengedte magán, mintha a két, egymástól elválasztott felület továbbra is összefüggő egységet alkotna. Tudomásom szerint az üveglap az organikus építőelemeket magába szívta, atomjaira bontotta, a konfigurációt elraktározta egy megfelelően rugalmas mátrixban, majd a másik oldalon a megszakított anyagcsere-folyamatnak megfelelően ismét összerakta. Ugyanez történt az elektromos és a vegyi impulzusokkal is, amelyeket a szinapszisok küldtek egymásnak.

Mostanra az üveglap már átverekedte magát a fogoly fején, elérte a vállat és a felsőtestet. Az arckifejezése valamelyest megváltozott, de csak annyira, hogy akár a felette elhaladó felhők fény-árnyék játéka is okozhatta. A gépaszpik lehetővé tette, hogy valamelyest mozgassa az arcizmait, épp elegendő mértékben ahhoz, hogy kifejezzék az aggodalmat és a borzalmat, amit a történések kapcsán érzett. Mezereont most már az sem hatotta volna meg, ha elkezd beszélni.

Megigézve és elborzadva néztem, ahogy az üveglap végzett a test kettévágásával. Amikor elérte a kalitka alját, megállt. Mivel most már nem látszott a lap széle, pontosan úgy nézett ki, mintha a fogoly ismét a régi lenne. De ez csak a látszat volt. Mezereon egy mozdulatára a kalitka kettévált. A fogoly két fele úgy nyílt ki előttünk, mint egy gazdagon illusztrált könyv. Az üveglap két vékonyabb rétegre bomlott, amelyek most rózsaszín, fehér, vörös és lilás színben játszó szövetek, izmok, porcok, csontok és testnedvek egész falát tartották. A két metszet teljesen azonos volt, eltekintve attól, hogy valójában tükörképei voltak egymásnak. Még hozzá élő tükörképei, ugyanis a fogoly továbbra is lélegzett, a mellkasa ugyanúgy mozgott, mint azelőtt, sőt most már a mellkas körvonala, valamint a szíve is tökéletesen látszott, amely pontosan úgy nézett ki, mintha egy virág szirmainak nyílását és összezáródását figyelnék gyorsított felvételen.

Mezereon hagyta, hogy még egy kicsit nézegessük belülről, aztán megfordította az első felét, amelyen az arca volt, olyannyira, hogy ő

maga is rálátott a másik felére.

– Ez itt maga – mutatott Mezereon az élő anatómiai térképre. – Ezt nem úgy vetítjük ide, hanem ez itt valóban a maga testének a hátulsó fele, amelyet egy üvegfal mögé helyeztünk. Fontos, hogy ezt megértse. Bölintson, ha érti. A gépaszpik lehetővé teszi ezt a mozdulatot.

Gondolom a fogolynak nem nagyon volt más választása, mint bölintani, bár az is lehet, hogy a gép mozgatta az izmait. Ahogy megmozdította a fejét, a másik oldal is követte a mozdulatot még hozzá egyetlen pillanatnyi késlekedés nélkül. Ahogy a fej hátsó fele előrehajolt az üvegfal irányába, a koponya keresztmetszete az aggyal együtt folyamatosan változott.

– Ezt jól jegyezze meg, mert ez volt az utolsó tudatos mozdulata – mondta Mezereon. – Lélegezni ezután is tud majd, és a vér is szabadon áramolhat a testében, de inentől rögzített testhelyzetben marad. Persze beszélni eztán is beszélhet. Nem is akarok mást, csak annyit, hogy hajlandó legyen beszélni végre. – Itt rövid hatásszünetet tartott, és elfordult a fogolytól. – A feldarabolás addig fog folytatódni, amíg tulajdonképpen fizikai értelemben megszűnik létezni, eltekintve persze attól a több száz ostyavékony metszettől, amelyek az üvegfalak mögött sorakoznak majd... És ne reménykedjen, hogy nem csinálom végig. Maga viszont bármikor leállíthatja a folyamatot, ha megosztja velünk mindazt, amit tudni akarunk, mégpedig hihető formában.

– Nincs mit mondanom magának – válaszolta a fogoly.

A hangja ugyanolyan volt, mégis egy kicsit furesán szólt, mivel a testének csak az egyik fele rezonált.

Mezereon úgy bölintott, mint aki pontosan erre a válaszra számított.

– Sajnálném is, ha épp most kellene abba hagynunk – mondta. Két másik üvegtábla indult meg odafentről, és lebegve megálltak a két metszet felett, az első vágásiránnyal párhuzamosan.

Mezereon megint felszeletelte a foglyot. És csak folytatta tovább, fegyelmezett geometriai pontossággal.

Amikor elfordultam, hogy távozzak a helyszínről, azt hittem, én leszek az első, de láttam, hogy Purslane már előttem lelépett.

Miután biztosra lehetett venni, hogy Cyphel földi maradványaiból további információkat nem tudunk kiszedni, a holttestét egy lebegőágyon kitoltuk a szabadba. Kicsit meg volt döntve, hogy mindenki tisztán láthassa, a halála nagyon is erőszakos természetű volt. Cyphel teste ugyanúgy festett, mint amikor megtaláltuk, bár a végtagjait azért sikerült úgy elrendezni, mintha csak aludna. Egy átlátszó fátyol alatt a két karja a teste mellett pihent, a lába kinyújtva, a kiálló csontokat pedig visszanyomták a bőr alá. A vért kimosták a sebekből, s bár az arcából nem sok maradt, a feje olyan szögben pihent, mintha várakozón kémlelné az alkonyati égboltot. Négy hasadvány kísérte a lebegőágyat az asztalméretű tartóhoz, amelyre aztán szép lassan leereszkedett. Mi, többiek körben álltunk, kezünkben fáklya, miután a lebegőágy a helyére került, közelebb léptünk, mígnem végül mindannyian ott tömörültünk a holttest körül. Ötvenen voltunk, nem ötvenegyen, mert egy hasadványnak – ez esetben Medick volt az – mindig járőröznie kellett a világűrben. De ötvenegy fáklya lobogott, minden túlélőért egy, az az egy pedig, amely a temetéstől távol maradót jelképezte, kézről kézre járt.

A többi jelenlévő – más családok hasadványai, a vendégeink és Ymir, valamint a Neuma egyéb városainak képviselői – tisztes távolságot tartva álltak körülöttünk, valamivel magasabban. Mindenki gyászruhát viselt. Mi is alkalomhoz illően öltöztünk: fekete ruhánkat mindössze néhány sötét virágkitűző díszítette. Purslane hátrafésülte a haját, és egy virág formájú hajcsattal fogta össze. Nem festette ki magát, ékszereket sem viselt. Ahogy a többiek sem. Hideg volt, de a ruháink fűtését kikapcsoltuk, és azt sem engedtuk, hogy helyettünk tartsák a fáklyákat. Az enyém elég nehéznek tűnt, furcsamód, ahogy elégett, mintha egyre csak nehezült volna.

Nem lepett meg, hogy Betony mondta a búcsúztatót, de most valahogy nem is bántam. Ugyanannyira ismertem Cyphelt, mint a jelenlévők, még ha nem tartoztam is a legjobb barátai közé. A legközelebbi barátai meghaltak a támadás során, én a legjobb esetben is csak jó ismerősnek számítottam. Valahogy mégis úgy éreztem, tartozom neki, mert meg voltam győződve róla, hogy bizonyos tekintetben mindenkinél jobban megértettem, de nem akartam

Purslane-t azzal megbántani, hogy a Cyphel iránti érzelmeimet nagydobra verem. Soha semmi nem volt közöttünk, csak egyfajta bizonytalan lehetőség, ami most örökre elveszett. Amúgy pedig nem voltam annyira tisztában a klán hagyományaival sem, mint amennyire kellett volna. Ahogy a robotoknak is elmondtuk, nálunk csak kivételesen ritkán voltak temetések, egyáltalán nem számított szokványosnak, hogy holttest is van, ráadásul a legtöbb esetben még csak kényszerítő erejű bizonyíték sem volt arra nézve, hogy az illető hasadvány valóban halott.

Betony rövidre fogta a búcsúztatót. Azt mondta, hogy bár Cyphel halála sötét árnyékot vet arra, ami a klánból megmaradt, és hogy a halálának körülményeit továbbra is lelkiismeretesen vizsgáljuk, ami pedig talán újabb borzalmas titkokat tár fel előttünk, semmi okunk arra, hogy ne ünnepeljük meg méltóképpen azt az életet, amelyet ő megélt. Csodálatos dolgokat látott és csodálatos dolgokat vitt véghez. Számptalan élőlényvel került kapcsolatba, hatmillió évnyi emléket hordott a szívében, sokan szerették, csodálták és irigyelték. Felsorolt vagy egy tucat fontosabb mérföldkövet az életéből, s közben olyan eseményekről fújta le az évezredek porát, amelyek már rengeteg körüláll ezelőtt történtek.

Arra számítottam, hogy majd utálni fogom Betony beszédét, de (nem kis bosszúságomra) semmi kivetnivalót nem találtam benne. Utána, amikor kivetítettük Cyphel életét az égre, átgondoltam, hogy miket mondott, és arra jutottam, hogy semmit nem változtattam volna rajta. Semmi mást nem emeltem volna ki, és semmivel nem is egészítettem volna ki. Betony olyan tisztán és egyszerűen foglalta össze Cyphel életét, mintha egy haikut adott volna elő. Kicsit kisimította, kifényesítette, és olyan meggyőződéssel, olyan tisztelettel és pontosan olyan szeretettel mondta el, amilyennel Cyphel iránt még élete során is viseltetett. Még mindig nehezteltem rá, amiért ennyire magához ragadta az irányítást, de most, ahogy beszélt, valahogy képtelen voltam egy percig is azt hinni, hogy neki személy szerint bármi köze lett volna Cyphel halálához.

Amikor befejezte, lehúzta a fátylat Cyphel testéről, és feltárta előttünk a borzalmas sérüléseit. Meztelen volt, csak a gyűrűk maradtak az ujjain. Mindannyian elborzadva léptünk hátra, még azok is, akik közvetlenül a zuhanás után láttuk. Aztán Betony átadta a

fáklyáját valakinek, és elővett egy fekete tubust. Kinyomott egy kis gépaszpikot a tenyerére, majd rákente Cyphel kézfejére, ahol a bőrt átszakította a csont. Hátralépett kicsit, és továbbadta a tubust Weldnek, aki közvetlenül mellette állt. Visszavette a fáklyáját, és átvette Weldét, amíg ő is nyomott egy kis aszpikot a tenyerébe, és rákente Cyphel testére, ezúttal az eldeformálódott homlokára. Weld aztán ugyanúgy továbbadta az aszpikot Charlocknak, aki az átlátszó, csillogó masszát Cyphel hasára kente. Ez így ment tovább, mígnem minden jelenlévő sorra került. Nem tudom, miért én voltam az utolsó. Talán csak véletlenül alakult így, vagy a csoport hozta meg a kollektív döntést, hogy nekem kell feladnom az utolsó kenetet. Ekkorra Cyphel testéből már csak arcának eltorzult maradványa volt érintetlen. Amikor a tenyerembe nyomtam az aszpikot, és az ujjaim kemény csontszilánkokba és porcokba ütköztek ott, ahol a bőrnek kellett volna lennie, alig bírtam megállni, hogy ne törjön fel belőlem elemi erővel a zokogás. Amikor visszavettem a fáklyámat Purslanetől, és hátraléptem, a kezem még mindig remegett. A kör kiszélesedett, a középén nyugvó testet már csak az üres tér ölelte át.

Mire én végeztem, az aszpik már megkezdte a munkát. Mindenütt oly mértékben szivárgott be Cyphel testébe, amennyire csak kellett ahhoz, hogy helyrehozza a sebesülést. Az alkarja egy pillanatra megmerevedett, az ujjai megremegtek, mintha csak álmodna. Azon a ponton, ahol a csontjai kitüremkedtek, a húsa ismét összehegedt. A homlokcsontok is kisimultak, és a csillogó maszk alatt az orr is kezdett ismét felismerhető formát ölteni. De a gépek nem tudták életre kelteni. Ahhoz már túl késő volt. Az élet illúzióját persze még minden további nélkül elérhették volna: mozgathatták volna a testét, a sejteket is rendbe tudták volna hozni, sőt beindíthatták volna az anyagcserét is. Meg tudták volna oldani, hogy felüljön és mosolyogjon, járkáljon, beszéljen és nevéssen. De elme nem lett volna a szeme mögött, legalábbis olyan nem, amely bármi hasonlóságot mutatott volna Cyphellel.

Ahogy a művelet folytatódott, és a lebegőágyon fekvő alak egyre kevésbé emlékeztetett összezúzott holttestre, sokkal inkább egy békésen alvó nőre, egy hajórajunk felsorakozott Ymir felett. Elhagyták a bolygó körüli pályát, és most itt állomásoztak a Neumának e pontján, közvetlenül az ionoszféra felett. A nap már rég

eltűnt a láthatár mögött, de a hajók olyan magasan várakoztak, hogy a sugarai még elérték őket, s úgy ragyogtak odafent ezüst, arany és tűzpiros fényben, mint sarlószerű újholdak kicsiny családja. A hajók négyzetformációba helyezkedtek, több ezer kilométerre egymástól. Aztán aktiválták a pajzsokat, majd úgy formázták a mezőket, hogy azok meginduljanak lefelé az ionoszférába, és kölcsönhatásba lépjenek a bolygó mágneses terével. Ahogy a mágneses vonalak különböző irányokba elgörbültek, meghajlottak, majd kiegyenesedtek, az égen a sarki fényhez hasonló jelenség kezdett kialakulni. Selymes rubintvörös és halványzöld fényfüggönyök íveltek át felettünk az égbolt teljes szélességében. A színek addig erősödtek, hogy a hajók szinte már el is tűntek a szemünk előtt, mint néma bábjátékosok, akik csak a szálakat mozgatják. Ionok váltak le a hajótörzsekről, és vágódtak bele az atmoszférába, ahol a művészi fényjáték árnyalatait színezték tovább. A függönyök lebegve-pislákolva fonódtak egymásba, egyre hevesebben járták légies táncukat, közben újabb és újabb színárnyalatok jelentek meg, mígnem végül jól kivehető formák és képek borították az égboltot: egy képsorozatot láttunk Cyphel szalagjából, amelyet az űrhajója adattárának segítségével állítottak össze. Különböző tájak és városok, holdak és bolygók képe vonult el a szemünk előtt, impozáns keresztmetszete volt annak a galaktikus történetnek, amelynek mindannyian részesei lehettünk. Maga Cyphel csak ritkán jelent meg a képeken, de akkor annál szívszorítóbb volt újra látni. Általában hátulról látszott, távoli alak egy szikla vagy egy magas épület tetején, egyik keze a csípőjén, a másikkal pedig a szemét takarta az erős napfénytől, s elmerült a végtelen táj szépségében, megrészesgélve attól a tudattól, hogy ember, olyan majom, akinek sikerült a nagy mutatvány. Elektromos fehér fényben izzó haja akár egy üstökös csóvája, úgy omlott hátra a homlokából, mintha maguk a fotonok fésülték volna így.

Amíg mi az egyes jeleneteket csodáltuk a hatalmas vásznon, amelyet a hajók varázsoltak az égboltra, a gépaszpik lassan eltűntette Cyphel sérüléseit. Végül a csillogó burok befejezte a munkát, és csendben lecsúszott róla, türelmesen várva a következő feladatot. A fáklyák aranyfényében Cyphel megint teljes szépségében pompázott. Arcán türelmes derű. Szeme csukva volt, de valahogy úgy tűnt,

mintha bármilyen erősebb hang vagy csak egy óvatlan kacagás is kizökkenthetné békés szunyókálásából.

A lebegőágy megint emelkedni kezdett, elvált a talapzattól, amelyen eddig nyugodott. Olyan lassan indult meg, hogy több mint egy percbe telt, mire egyáltalán szemmagasságba ért. Csak ezután indult el igazán, egyre gyorsulva száguldott az ég felé. A fáklya a kezemben, amely az imént még ólomnehéznek tűnt, most érezhetőbben könnyebb lett. Aztán eljött az a pont is, amikor már egyáltalán nem volt súlya, a következő pillanatban pedig már meg is akart indulni felfelé, mintha valami láthatatlan zsineggel valaki odafentről ki akarná tépni a kezemből. Körülöttem minden hasadvány nyújtózkodni kezdett, és két marokra fogták a fáklyájukat, nehogy idő előtt kiszabadítsa magát.

– Most! – mondta Betony alig hallhatóan, és mindannyian elengedtük. Az időzítés tökéletesre sikerült. Az ötvenegy lángoló fáklya elegáns fénykörben indult meg fölfelé, mígnem utolérték a lebegőágyat. Mindenki leengedte a karját, izmaink még sajogtak az iménti erőfeszítéstől, és némán figyeltük, ahogy a lebegőágy sötét téglalapja egyre kisebb lesz, amíg csupán a fáklyák hunyorgó fénye alapján sejtettük, hogy hol lehet.

Eltartott egy darabig, míg Cyphel elérte a világuirt. Mi pedig már csak a kiragadott jelenetekben gyönyörködhattünk az égen, amelyek felidéztek, miként érintett meg mindannyiunkat így vagy úgy az élete. Abban a pillanatban tisztán éreztem, hogy egy vagyok minden jelenlévővel. Betonyval is, Mezereonnal is, azokkal a hasadványokkal is, akik egyetértettek Purslane büntetésével. Mégis volt köztünk valahol valaki, ezt is pontosan éreztem, aki egyáltalán nem sajnálta, ami Cyphellel történt. Minden szomorú arcban kerestem a tettetett gyász árulkodó jelét, a csendes megnyugvását, hogy ilyen ügyesen sikerült elbánni vele, de bárhová is néztem, nem láttam mást, csak őszinte bánatot.

Tudtam jól, hogy ebben a pillanatban nem csak Cyphelt gyászoljuk. Az ő éjszakája volt, az ő búcsúztatása, de mindez szélesre tárta az érzelmek kapuját a szívünkben, amelyet eddig fegyelmezetten zárva tartottunk. Ezen az éjszakán éreztük át először, hogy több mint nyolcszáz hasadvány-társunkat veszítettük el a támadás során. Róluk is megemlékezünk majd annak rendje és módja

szerint, ha eljön a megfelelő pillanat. Mindnek állítunk emlékművet is. De ez nem jelentette azt, hogy a szívünkbe ne költözhetne be már most is a gyász. Ahogy újult erővel tudatosult bennem, hogy mit is műveltek velünk, ahogy kezdtem igazán felfogni ennek a szörnyű gaztettnek a mértékét – éppen Cyphel temetése kellett hozzá, hogy ezzel valóban szembenézzek –, mintha a világűr hidege futkosott volna a hátamon.

Nem sokkal később a lebegőágy elérte az atmoszféra határát, ott megbillent egy kicsit, és átengedte terhét a szabadesésnek, keresztül a Neuma légkörén. Áhítattal néztük, ahogy Cyphel teste hosszú, tündöklő tűzcsíkot karcol az égre, amely eleinte csak haloványan világított, majd pasztellkék lángra lobbant, egy pillanatra még el is vakított minket, végül pedig újra elhalványult, és tompa, vörös csíkokra bomlott szét, ahogy Cyphel elengedte testének minden egyes atomját, a létének minden egyes atomját, mindent, ami ő volt, és mindent, ami valaha lehetett volna, míg végül nem maradt belőle más, mint a szívünkben őrzött emlék, nem több és nem kevesebb.

Még jóval azután is, hogy a teste örökre eltűnt, a hajók tovább vetítették az emlékképeket, de végül ezek is elhalványultak, s a bolygó mágneses tere is megnyugodhatott. A kis hajóraj tagjai sem látszottak már, néma csendben visszatértek a bolygó körüli pályára. A jelenlévők, hasadványok, vendégek és ymiri lakosok lassan szállingózni kezdtek hazafelé. Azután is reszkettünk még, hogy a ruháinkban végre újra bekapcsolhattuk a fűtést.

Cyphel temetése véget ért. Leróttuk tiszteletünket az emléke előtt. Legfőbb ideje volt, hogy ismét a Gentian-klán jelenére koncentráljunk.

Azon az éjszakán, amikor Purslane már lefeküdt, én még mindig ott álltam egyedül az egyik erkélyen. Felidéztem magamban Cyphel életének azokat a jeleneit, amelyekről képeket láttunk az égen. Próbáltam valami rendet keresni bennük, és azon tűnődtem, vajon mit szőtt volna hozzájuk, ha ő is ott lett volna a nézők között. Egyszer csak valami súlyos, nehezen vánszorgó test jelenlétét éreztem, mintha valaki egy szőnyeget vonszolt volna a kövezeten. Megfordultam, kezemben az üres borospohárral valahol a

nosztalgikus merengés és a mindent magába szívó melankólia között húzódó elmosódott határvonalon.

Ugarit-Panth volt az, az elefántlány, akivel közvetlenül a Neumára érkezésünk után beszéltem pár szót.

Üdvözlő mozdulattal emeltem a poharamat.

– Üdv, Nagykövet. Hogy tetszett a temetés?

Néhány méterre tőlem megállt, de így is elég közel ahhoz, hogy az ormányával akár le is keverhetett volna egy nyaklevest.

– Roppant megindító volt, Hasadvány! – mondta az emberszerű szájával, amely a hosszú, ráncos, kissé undorító nyúlvány alatt helyezkedett el.

– Ő volt az egyik legjobb közülünk. Nagyon fog hiányozni nekem.

– Annyira, mint ahogy az egész civilizációja hiányozna, ha megszűnne létezni? – Eléggé nehezebbre esett, hogy egyenesen rám nézzen, mert a két szeme a koponyája két oldalán volt, nem pedig az arca elülső részén. Hol az egyik, hol a másik szemével fürkészett, mintha próbálná egyensúlyban tartani a két agyfélteke kívánságát.

Próbáltam valahogy eloszlatni a mentális ködöt a fejemből, amelyet a bor okozott.

– Vannak olyan egyének, akik többet érnek nekem az egész Gentian-klánnál, igen. Ha eddig ezt nem is fogtam fel, most már biztosan tudom.

– Most már nem olyan nehéz ezt érezni, amikor a klán szinte teljesen kihalt.

Valami nyugtalanított a hangjában. Kicsit hátraleptem az erkélykorláttól, Cyphel hosszú zuhanása villant be az elmémbe. Az Ezer Bolygó Unió utazó nagykövete hatalmas, súlyos lény volt, a szintén súlyosnak látszó vörös páncélzata és díszes fémöltözeke nélkül is legalább hússzor annyit nyomott, mint én. Ha egy kicsit a fejembe szállt az alkohol, én máris alig bírtam egyenesen megállni a lábamon... azt viszont inkább meg sem próbáltam elképzelni, milyen lehet, ha ő hasonlóan spicces állapotba kerül. Bár azon egy pillanatig még elgondolkodtam, hogy az ymiriek vajon úgy tervezték-e ezeket az erkélyeket, hogy elbírjanak ilyen súlyos vendégeket is.

– A kihalás soha nem jó – mondtam kicsit eltűzött, együtt érző mosollyal.

– Nem. Az nem jó... – bólintott Ugarit-Panth, és még egy lépést tett felém. Pontosabban négyet, mert mindegyik ölnyi vastag lába közelebb került hozzám. A bűdös lehelete hirtelen megcsapta az orromat. Mintha csak egy rohadt zöldségekkel telepakolt, meleg kályhát nyitottam volna ki. – Csúnyán elszúrta, Hasadvány. De lefogadom, hogy azt hitte, kint van a vízből.

– Elszúrtam? Mit?

– Amikor először találkoztunk. Az együttérzéséről biztosított.

– Valóban?

– Azon sajnálkozott, hogy a teljes civilizációm odaveszett, mégpedig egy csillaggát meghiúsulása miatt.

– De, mint kiderült, az csak félreértés volt. A Pantropic Nexusra gondoltam... egy egész más civilizációra. Még a spirálkart sem találtam el!

– De bizony! Eltalálta. Tudja, a maga kis jelenete gondolkodóba ejtett. Olyan komolyan gondolta, olyan őszintén mondta azokat a szavakat. Valahogy képtelen voltam kivenni a fejemből.

Kétségbeesetten néztem körül, remélve, hátha egy másik hasadvány a segítségemre siet.

– Ettől még tévedés volt az egész.

– Ne rontsa tovább a helyzetét azzal, hogy folytatja a hazudozást! Még aznap este megpróbáltam belenézni a Gentian-klán adattáráiba. De valamilyen oknál fogva a vendégkártyám hozzáférési jogait ideiglenesen zárolták. Másnap reggel aztán persze megmagyarázták, hogy a problémát a biztonsági beállítások okozták, amelyeket addig felül kellett írni, amíg az újonnan érkezett túlélők adatait feltöltötték.

– Akkor nincs miért aggódni, nem?

– Mondja maga. Csakhogy én a következő adandó alkalommal ismét ellenőriztem a dolgot. Rákerestem a civilizációmra, az Ezer Bolygó Unióra. Ott valóban volt csillaggát, és tudomásom szerint tökéletesen működött is. A Gentian-klán telepítette. És szerencsére nem volt az adattárban olyan bejegyzés, miszerint bármilyen robbanás következett volna be.

– Eszerint a dolog tisztázódott – mondtam, és közben próbáltam valami legyintéscéljével is jelezni, hogy a téma részemről le van zárva, most már nyugodtan beszélhetünk másról is.

– Csakhogy nekem még mindig voltak kétségeim. Valahogy nem

hagyott nyugodni ez az egész. Megnéztem hát a Pantropic Nexus címszót is. Azelőtt még soha nem hallottam róluk, de valóban ott állt minden róluk feketén-fehéren. Többek közt az is, hogy az egész civilizáció kihalt egy Gentian-csillaggát idő előtti összeomlása következtében. – Itt hatásosan ráncolni kezdte a homlokát, már amennyire ez a páncéllapok között egyáltalán látszott.

– Igen, ez az egyetlen olyan eset, amikor egy csillaggát felmondta a szolgálatot.

– Biztos maga ebben?

– Az ilyesmit mi elég komolyan vesszük. A klán nagyon büszke a szakterületére. A csillaggát az, amihez igazán értünk. Még ezzel az egy hibával együtt is sok-sok milliárd életet mentettünk meg eddig, akik mind odavesztek volna, ha nincsenek a csillaggátak... ettől persze a dolog még megbocsáthatatlan. Nem vitatom.

– Nagyon örülök, hogy ezt mondja, Hasadvány. De tény, hogy az aggodalmam még ezek után sem csitult. Valahogy úgy éreztem, hogy ha az Ezer Bolygó Uniót védő csillaggát mégis csak felmondta volna a szolgálatot, a Gentian-klán nem feltétlenül égne a vágytól, hogy ezt a hírt megossza velem.

– Ilyesmiről eszünk ágában sem lenne hazudni. Ha a gát összeomlott, elismerjük, hogy a mi hibánkból történt.

– És mi a helyzet a kegyes hazugsággal? Mi van akkor, ha a Gentian-klán elsősorban az én lelkiállapotom miatt aggódott? Mi van, ha azt gondolták, nem bírnám elviselni az igazságot, miszerint teljesen egyedül maradtam az egész világegyetemben, és én vagyok az egyetlen, utolsó élő képviselője az Uniónak? Mi van, ha úgy vélték, bele is pusztulnék, ha megtudnám az igazat? Akkor azért hazudtak volna, nem gondolja?

– De hát a Pantropic Nexus...

A nagykövet lekicsinylően csóválta az ormányát.

– Az csak egy hazugság volt, amit a maga elszólása miatt találtak ki.

– Na de az adattárak...

– Amennyire én tudom, az adatokat meghamisították, csak azért, hogy ne tudjam meg az igazat. Én csak helyi kópiákat láttam, viszont lehet, hogy a hajóikon egész más dolgokat tudtam volna meg. De ezt ugyebár nem ellenőrizhettem, nem igaz? Ha tehát nem kívánom

kétségbe vonni a Gentian-klán erkölcsi tartását, nincs más választásom, mint tényként elfogadni, amit élém tárnak.

– Ha így vesszük, valóban igaza van.

– Csakhogy mindig vannak kiskapuk. És mivel ez a dolog ennyire nem hagyott nyugodni, egyszer csak be is ugrott valami. Maguk, hasadványok igen nagyra becsülik az univerzális aktuárjukat. Ez alapján tervezik meg a körutakat, hogy hova akarnak eljutni legközelebb, mindezt olyan információk alapján, amelyek adott esetben akár több százezer évesek is lehetnek.

– Igen, különben nem maradna más, mint a pénzfeldobás.

– Hát talán az is ugyanilyen jó lenne. Az egyiküket mindenesetre sikerült rávennem, hogy megmutassa nekem ezt a bizonyos univerzális aktuárt.

Éreztem, ahogy az ereimben a vér a folyékony hélium hőmérsékletére zuhan.

– Ki volt az?

– Ó, őt ne hibáztassa. Galingale-nek fogalma sem volt róla, hogy mit is keresek. Csak beszélgettünk, tudja a legtöbbször elbeszélgettem, és többször is megpróbáltam erre az aktuárra terelni a szót. Úgy tettem, mint akit nagyon érdekel. De valamilyen titokzatos oknál fogva mindig udvariasan elhárították a kérésemet, hogy közelebről is megnézhessem, Galingale viszont valamiért nagyon is előzékeny volt. Szerintem hízelgett neki az érdeklődésem.

– Az a marha! – mordultam fel félhangosan.

– Nem, tényleg nem az ő hibája volt. Tudja, nagyon meggyőző tudok lenni, és neki fogalma sem lehetett róla, hogy milyen hátsó szándék vezérel. Azt mondtam neki, hogy engem ez az univerzális aktuár mint elvi megoldás érdekel. Azt már nem kötöttem az orrára, hogy egyébként konkrétan azt akarom tudni, mit mond az Unióról. Persze maga sejtette volna, nem igaz? Az univerzális aktuárt pedig nem szinkronizálták az adattárakhoz. Hiszen egyiküknek sem jutott eszébe, hogy ilyen mélyen belenézhetek a titkaikba.

Kimerült sóhaj szakadt fel belőlem. Titkon kicsit meg is könnyebbültem.

– Úgy látom, semmi értelme tovább áztatni önt, Nagykövet úr!

– Nincs bizony.

– Ha ez bármilyen vigaszt nyújthat, az én együttérzésem valóban

őszinte volt.

– Ebben nem is kételkedtem.

– Nekem nem szóltak. Ez Betony hibája, figyelmeztetnie kellett volna, hogy bizonyos témák tabunak számítanak a társalgásban. De bizonyára ő már olyan rég óta tartotta magát ehhez a hazugsághoz, hogy teljesen meg is feledkezett róla. – Megvontam a vállam. – Vagy vehetjük úgy is, hogy az én hibám, hogy ilyen fecsegős vagyok, és nem veszem elég jól a jeleket, meg olyasmibe is beleártom magam, amibe nem kéne. Sajnálom, Nagykövet. Nem így kellett volna megtudnia. De remélem, megérti, hogy a klán csak az ön érdekeit tartotta szem előtt. Nem az volt a cél, hogy eltussoljuk ezt a bakit.

– Egy teljes civilizáció halt ki maguk miatt. Ön ezt bakinak nevezi?

– Ugyanakkor több száz civilizációt megmentettünk – mondtam. – Sajnálom, ha ridegen hangzik, de ezt csak így lehet nézni. Mindez nem csökkenti a tragédia mértékét. És ön joggal érez haragot ebben az esetben...

– A „harag” szó nem fedí le azt, amit érzek, Hasadvány! Azt hittem, ezzel maga is tisztában van.

– Nagykövet...

– Csak gondoltam, jobb, ha mindannyian tudják, hogy most már befejezhetik a hazudozást.

Azzal megfordult, és a lábára csatolt tárcsákon lassan elcsoszogott.

Páncélzata alatt a ráncos bőre obszcén módon remegett. Nézttem, ahogy bevánszorog az ajtón, aztán a borospoharam üres mélységében próbáltam vigaszt találni.

– Egy újabb elképesztő siker a tapintat és a diplomácia terén – sóhajtottam magamban.

Azon az éjjelen Cyphel megint eljött hozzám. A szobájában voltam, a díványán feküdtem, és figyeltem, ahogy a kezére nyom egy kis gépaszpikot, amelyen fekete vonalak hálózata jelent meg. De ahelyett, hogy a kezét a fejem fölé tartotta volna, mint amikor napvilágra akarta hozni az emlékeimet, most beletúrt a hajamba, és olyan közel hajolt az arcomhoz, mintha pusztit akart volna adni. Aztán a fülembe súgott.

– Te mindig is bírtál engem. És én is mindig bírtalak. Most viszont muszáj megtenned valamit nekem. Arra kérlek, hogy nagyon figyelj! Felébredtem.

Reggel elkaptam Galingale-t, mielőtt még leült volna a reggelihez. Ahogy megfogtam a karját, olyan mohó, várakozó tekintettel fordult meg, mintha csak a szeretője lennék, aki a reggeli puszit szeretné az arcára nyomni. Aztán az optimizmus földcsuszamlásszerűen tűnt el az arcáról.

– Te aztán jó nagy marha vagy! – néztem az egyetlen ép szemébe. Meglepetten pislogott.

– Nincs még kicsit korán az ilyen sértegetéshez? De ha lehet, mondd gyorsan, mert ma én vagyok beosztva járőrözésre... csak megiszom a kávémat, és már megyek is fel az *Éjkirálynőre*.

Kicsit félrevontam a többiektől.

– Az éjjel volt egy érdekes beszélgetésem Ugarit-Panthtal. Tudod, a nagykövettel, akinek nem akartuk az orrára kötni, hogy a civilizációja már nem létezik.

– Ja, az?

– Azt mondja, megmutattad neki az univerzális aktuárt.

– Szerette volna látni, hogyan működik. Odavan a szociometrikus modellekért és a statisztikai módszerekért. Nem nagy ügy.

– Mindenesetre megnézte az Ezer Bolygó Unióról szóló bejegyzést is.

Galingale beletúrt fehér tüsihajába.

– És?

– Azt a bejegyzést senki sem módosította, te marha! Nem ugyanaz volt benne, mint a helyi adattárakban. Úgyhogy most már pontosan tudja, mi van. Az aktuár nullaszázalékos esélyt jósolt neki az Unió jövőbeni fennmaradására, mivel az egész már múlt idő.

Hangtalan káromkodás hagyta el a száját, ez a hír úgy hatott rá, mintha valaki istenesen orra vágta volna. Odapillantott a reggelizőasztalhoz, a többiek épp most foglalták el a helyüket, Cyphelre emlékezve még mindig feketében. A klán hagyományaihoz igazodva a gyümölcs, a kenyér és az italok is feketék voltak.

– Kit tud még erről?

– Fogalmam sincs. Egyedül voltam, amikor odajött hozzám. Purslane-nek elmondtam ma reggel, de ő nem mondja tovább senkinek. Azt viszont nem tudom, hogy Ugarit-Panth kivel beszélt még rajtam kívül.

– Attól tartok, beszélnem kell vele.

– Kivel? Betonyval vagy az elefánttal?

– Nem tudom. Talán mindkettővel. Ezt elcsesztem.

– Nem is kicsit.

– Azért részben a te hibád is, Champion. Amíg nem álltál neki érzélgősködni a szerencsétlennel, addig minden rendben volt.

– Nekem a kutya se szólt. Nagyon sajnálom, hogy nem fogtam a Betony és a többiek által sugárzott telepatisz jeleket. – Aztán láttam, ahogy kifut a vér az arcából, úgyhogy inkább visszavettem kicsit. – Nézd, én nem akarlak ezért kicsinálni. Tény, hogy hibáztál, de ez bárkivel megtörténhetett volna.

– Hülye voltam, mint aki kettőig se tud számolni... De azt hittem, hogy az aktuár is le lett szinkronizálva az adattárakkal. Persze meg kellett volna néznom előbb, de... a francba! És, hogy viseli Ugarit-Panth? Nagyon ki van bukva?

– Nekem inkább dühösnek tűnt.

– Nem szeretném, ha itt nyírná ki magát. Nem tudom, hogy Betony mondta-e, de ezeknél az a szokás, hogy bombákkal a testükben sétáfkálnak. Ha itt robbantaná fel...

– Nem tesz ilyet. Értelmes lény.

– De ki tudja, mit hoz ki belőle egy ilyen helyzet? Egyébként hol van most?

– Mit tudom én! – A fejemhez kaptam a kezem, mint akinek most jut eszébe, hogy elfelejtett valamit. – Annyira felkavart a dolog, hogy eszembe sem jutott rátenni egy nyomkövetőt.

– Valakinek beszélnie kell Betonyval. – A rémület kiült Galingale arcára. – Én ezt képtelen vagyok megtenni, Champion. Azt fogja mondani, hogy... De hát miért pont én? Mi közöm nekem ehhez az egészhez? Megrovást kapok. Sőt.

– Van bármi, amivel bizonyítható, hogy valaki hozzányúlt egyáltalán az aktuárodhoz?

– Nem. Nem hiszem. Hacsak be nem vallom, illetve ha a nagykövet el nem mondja.

– Jól van, akkor majd beszélek Betonyval. Én már úgy is nyakig benne vagyok, nincs vesztenivalóm.

Nagyon meglepte az ajánlatom, mintha valahol csapdát sejtett volna a dologban.

– És mit mondasz neki?

– Csak annyit, hogy Ugarit-Panth elmondta nekem, hogy kisakkozta az egészet. Meg sem említem az aktuárt. Téged sem.

– És mi van, ha megtalálják a nagykövetet, és ő elmondja az igazat?

– Azzal nem tudok mit kezdeni. De még ha így alakul is... ne aggódj! Hülyeség volt, mi tagadás, de te valóban nem akartál semmi rosszat.

– Persze, hogy nem! – Lassan kezdett visszatérni a szín az arcába. – Köszönöm, Champion! Igazad van, tényleg marha voltam. Előbb kellett volna gondolkodnom. De annyira meggyőző volt.

– Szerintem az, hogy még mindig itt vagyunk, azt valószínűsíti, hogy nem áll szándékában felrobbantani magát. Legalábbis egyelőre nem.

– Kösz, hogy megpróbálsz megnyugtatni, de...

Barátságosan hátra veregettem.

– Jól van, most reggelizzünk. Jól néz ki a kaja, nem?

– Annyira sajnálom Cyphelt.

Még mindig ott lebegett a szemem előtt az álom. Ahogy azt súgja a fülemben: *Nagyon figyelj!*

– Mindenki sajnálja.

De aztán mielőtt még leülhettem volna az asztalhoz Purslane mellé, aki épp Charlockkal beszélgetett, egy ymiri tisztviselő lépett oda hozzám.

– Champion hasadvány? – szólított meg a gyengéd kis teremtmény.

– Igen?

– Elnézését kérem, Hasadvány, de sürgősen várják magukat Jindabyne előljáró asszony irodájában.

Purslane is látta, mi történik. Azonnal felállt az asztaltól, és lesöpörte a morzsákat a fekete blúzáról.

– Van valami?

– Én nem tudok semmit – válaszolta az ymiri –, csak annyit, hogy velem kell jönniük.

22. FEJEZET

Amikor megérkeztünk, ott találtuk Mr. Jynxet is Jindabyne irodájában. Az előljáró asszony és a tudós az íróasztal két oldalán ültek, és felváltva szippantgattak az asztalra helyezett, bugyborékoló kis üstből.

– Történt valami, amiről tudniuk kell – vágott bele Jindabyne. Mr. Jynx átadta neki a szipkát. Ő pedig anélkül, hogy letörölte volna, az ajka közé vette. – Ugy tűnik, a maguk kis temetési szertartása váratlan eredményt hozott. Olyasmiket műveltek a léggörrel, amit mi általában nem szoktunk megengedni.

– De hát kaptunk rá engedélyt! – válaszoltam, és lélekben már arra készültem, hogy óriási veszekedés következik.

Jindabyne intett, hogy nyugodjak meg.

– Ezt senki nem is vitatja. Ha tudtuk volna, mekkora méreteken gondolkodnak, talán kifogást emeltünk volna, de tény, hogy megengedtük.

– Valami baj van? – kérdezte Campión.

– Ahogy vesszük – vette át a szót Jynx. – Minden jel szerint sikerült felkelteni a Légszellem érdeklődését. Ugyanis a Szellem bármit is tesz, és ez különösen igaz a megfigyelő platformokon történő manifesztálódásra, általában napközben teszi. Ma éjszaka viszont szintén manifesztálódott. Nekünk ez baj. Nem szeretjük ugyanis, ha azzal szembesülünk, hogy a Szellem izgatott, zavart, vagy a szokásostól eltérő magatartásformákat mutat. Egész civilizációk haltak ki csak azért, mert nem találták meg vele a közös hangot. Mi nem szeretnénk beállni ebbe a sorba.

– De hát mi történt? – kérdeztem.

– Múlt éjjel, néhány órával azután, hogy véget ért a szertartás – mondta az előljáró asszony –, a Szellem megjelent a megfigyelőállomás felett, amelyre maguk is kilátogattak a sérült robottal. Természetesen követtük a mozgását, valójában a Szellem jelenléte egyáltalán nem volt meglepő ebben a szektorban. Arra

viszont nem számítottunk, hogy közvetlenül a torony fölé megy, arra pedig végképp nem, hogy meg is fog állni.

– Hesperus visszatért. Kérem, mondják, hogy igaz!

– Hogy mi? – kérdezte Champion.

Az előjáró asszony elnézően szívott egyet a szipkából.

– A megfigyelések egy aranszínű objektum jelenlétét mutatják a talapzaton. A formája és a mérete is emberi testre hasonlít. Tegnap még nem volt ott.

– Oda kell mennünk! – mondtam Campionnak.

– Szerintem talán előbb kérjünk rá engedélyt – mondta.

– Megkapják az engedélyt – mondta az előjáró asszony. – Mi másért hívtam volna ide magukat? De tudniuk kell, hogy a Szellem a közelben tartózkodik. Azonnal el kell vinniük a robotot. Ha nem teszik meg egy órán belül, a robot maradványait a Tudományos Tanács a saját tulajdonának fogja tekinteni.

– De hát a Gépnéphez tartozik – mondtam.

– Nem, most már nem. Amikor a Szellem darabokra szedte, megszűnt a Gépnép tagjának lenni. Az a valami, ami az éjjel megjelent a platformon, a Szellem hagyatéka. Történetesen éppen úgy néz ki, mint egy gép, amelyet maguk korábbról ismertek. De kétséges, hogy bármely atomja is azok közül való, amelyekből eredetileg felépült.

– Ebbe most inkább ne menjünk bele! – mondta Champion.

Az előjáró asszony szigorú tekintettel nézett rám.

– Szerintem se! Induljanak! Szedjék össze a robot maradványait! És tegyenek vele belátásuk szerint. Hogy a másik két robotot tájékoztatják-e a fejleményekről, azt magukra bízuk. Ezek után pedig hagyják békén a Szellemet. Végleg, ha kérhetem.

– Úgy lesz – mondtam.

– Amikor azt mondja, hogy a robot „maradványait”...

– Akkor pontosan úgy értem, ahogy mondom. A megfigyelések szerint a robot pontosan úgy néz ki, mint amikor otthagyták, eltekintve attól, hogy már nincs összeolvadva a hajó elemeivel. Egyébként viszont semmi jelét nem mutatja annak, hogy több élet lenne benne, mint amennyi volt. Bármit is reméltek ettől a kísérlettől, úgy tűnik, nem sikerült.

Öt perccel később már el is hagytuk Ymirt egy kis repülővel, amelyből igyekeztük kipróbálni a maximális teljesítményt, hogy mielőbb a helyszínre érjünk. Útközben nem nagyon szóltunk egymáshoz. Ha meg is dobbant a szívünk Hesperus visszatérésének hírére, a reményeink gyorsan szertefoszlottak, amikor megtudtuk, hogy milyen állapotban van. A platformot pásztázó kamerák nem érzékelték életjeleket az aranyszínű emberalakban, amely a Szellem távozása óta mozdulatlanul feküdt. Ahogy a dűnék száguldottak alattunk, arra gondoltam, hogy ez az, amire aztán a legkevésbé sem számítottam: hogy Hesperus visszatér, de változatlan állapotban. Azt hittem, hogy a Szellem majd rendbe hozza, vagy átalakítja valami teljesen mássá, és azt is el tudtam képzelni, hogy soha nem tér vissza. De az, hogy szétszedi, utána meg ugyanúgy összerakja, teljesen értelmetlennek tűnt. Mégis most az aranyszínű emberalak jelenléte pontosan erre utalt.

– Talán csak egy kis időbe telik, amíg magához tér – szorította meg a kezem Campion bátorítólag. – Mint amikor egy beteget kitolnak a műtőből azokon a bolygókon, ahol még mindig szikével vagy lézerrel vagdossák a pácienseket.

– Köszönöm, hogy megpróbálsz lelket önteni belém. De szerintem inkább ne nagyon reménykedjünk.

– Nem is az, csak... egy csomó mindent nem tudunk Hesperusról. Ezt sem hagyhatjuk ki a számításból. Ha a Szellem visszaadta, annak csak volt valami oka.

– Játszott vele egyet. Szétszedte, mint egy új játékszert. Most pedig, hogy már tudja, hogyan működik, ráunt, és szépen összerakta.

– Úgy, hogy közben meg sem javította?

– Nem tudhatjuk, hogy gondolkodik a Szellem. Lehet, hogy ő nem olyanak látta Hesperust, mint mi. Mármost lehet, hogy szerinte nem volt szüksége semmilyen segítségre.

Nemsokára már szabad szemmel is tisztán láttuk, amikor a kis gépünkkel a leszálláshoz készülődtünk. Ott volt a talapzaton, ahol hagytuk, a hátán feküdt, mozdulatlanul. Amikor a gép elrepült felette, akkor sem mozdult meg. Az egyetlen változás annyi volt csupán, hogy eltűnt az a rész, amely a *Vespertina* maradványaival kapcsolta össze. A Szellem annyit nyilván megértett az egészből, hogy az

eredetileg nem tartozott Hesperushoz, és szépen rendbe is hozta azokat a részeit, amelyek összeolvadtak az úrhajóval, de szemmel láthatólag a következő lépést már nem tette meg, azaz nem keltette életre.

Leszálltunk a géppel, és kiléptünk a platformra. Champion előhalászta a lebegtetőket a csomagtartóból, és maga előtt tolta őket, amíg oda nem értünk a talapzathoz.

Letérdeltem Hesperus mellé, és a kezemet végighúztam az aranyozott melle felett.

– Tökéletes, mint egykor – mondtam halkán, mintha nem akarnám megzavarni az álmát. – Sehol egy karcolás. Sőt a két karja is egyforma lett. Szerintem most már nincs benne semmilyen emberi szövet.

– Ilyen szépen összerakta, és mégsem keltette életre?

– A fejében még mindig vannak fények. Valami továbbra is működik benne.

– De semmivel sem több, mint amikor idehoztuk.

– Nem gondoltam volna, hogy ez lesz belőle. Azt hittem, ha visszakapjuk, akkor minden rendben lesz.

Campion rákapcsolta a lebegtetőket, és felemelte Hesperust a talapzatról. A test ugyanolyan merev maradt, a végtagjai sem mozdultak, még ott sem, ahol nem volt alátámasztás. Akár egyetlen darab fémből is lehetett volna.

Morcosan kémleltem a láthatárt, de nem láttam semmit. Dühös voltam és ingerült, mint akit becsaptak. Mintha valaha is létezett volna valami egyezség a Légszellem és közöttünk.

– Na, jó. Menjünk! – mondta Champion.

Elfordultam. Nem akartam, hogy lássa a könnyeket a szememben.

23. FEJEZET

Mezereon a kétszázötvenhat Grilse-szeletet tizenhatszor tizenhatos formában terítette ki a padlón. Az egyes lemezek igen bonyolult séma szerint helyezkedtek el, amely első ránézésre véletlenszerűnek tűnt, pedig nagyon is volt benne rendszer. A vezérlő elv az volt, hogy az egymás mellett található üveglapok véletlenül sem tartalmazhattak olyan metszeteket, amelyek eredetileg a testben is egymással szomszédos pozícióban helyezkedtek el. Így aztán míg az egyik elemben a teljes test keresztmetszete jelent meg, a szomszédja már lehet, hogy csak egymástól elkülönülő szigeteket tartalmazott. A lapokat alulról világították meg, a fényben tisztán látszott, hogy mindegyikben vonszolja még magát az élet. A folyadékok lustán csordogáltak, mintha csak olaj szivárgott volna két üveglap között. Grilse tüdeje továbbra is lélegzett, a ritmikus tágulás és összehúzódás több csempén is jól kivehető volt. A rácsszerűen elrendezett üveglapok között keskeny járda húzódott. Az egész úgy nézett ki, mint valami sematikus kert, amelyben megannyi négyszögletes halastó hever katonás rendben, a sötét vízfelületeken fura, pulzáló képződményekkel. Mezereon épp az egyik járdán lépdelt, amikor megérkeztünk. Az egyik kezében energiapisztolyt tartott. Most is Grilse-t faggatta, méghozzá ugyanazokkal a kérdésekkel, mint eddig.

– Az én időm végtelen – mondta. – A magáé viszont végesen fogy. Én itt szívesen elszórakozom magával addig, amíg annyi agysejtje sem marad, mint egy homárnak. – Azzal felemelte a pisztolyt, kicsit igazított rajta, majd a tőle jobbra heverő üvegtáblára irányította. – Érez valamit, Grilse? Esetleg az a benyomása, hogy felgyorsultam? Kezdenek ködösödni a gondolatai? Ugye egyre nehezebb felidézni, hogyan is jutott a kezünkre? – Majd a szabad kezével eltakarta a szemét, és meghúzta a ravaszt. A pisztolyból egy bíborvörös fénycsík lövellt az üveglapra. Mezereon a fogoly fejére célzott. Az üveglap nem hasadt el, az energianyáláb viszont aprócska

lyukat fúrt magának, és bejutott Grilse agyának metszetébe. A szövet ropogásra sült a fekete szélű, táguló körben. – Na, így milyen, Grilse? Lehet, hogy ezt sem érezte, ezért jelzem, hogy az imént sikerült megszabadítanom néhány milliárd agysejtjétől. Persze maradt még pár százmilliárd, de ugye mindketten tudjuk, hogy az állomány nem végtelen. Az üveglapok új funkcionális pályákat alakítanak ki a károsodott rész körül, de azok az emlékek soha nem jönnek már vissza, amelyeket most veszített el. Nagy kár, hogy valószínűleg arra sem fog emlékezni, hogy egyáltalán elvesztette őket. Egyszerűen csak üresebbnek érzi magát, mondhatnám, szétszórtabbnak. Olyan lesz, mint egy szoba, amelyikből kihordták a bútorokat.

Grilse hangja betöltötte a teret:

– Már elmondtam mindent, amit tudok.

– Nem hiszek magának.

– Miért gondolja, hogy bármivel is többet mondtak volna el nekem, mint amennyit feltétlenül tudnom kellett ahhoz, hogy végrehajtsam a műveletet?

– Nem gondolom... de lehet, hogy maga is benne volt a tervezésben. Ez is egy lehetőség. Amíg nem tudok többet a Napok Háza belső felépítéséről és méretéről, ezt is számításba kell vennem.

– Mezereon apró szökellésekkel megindult jobbra, és hat sorral odébb megállt. – De bárhogy is legyen, egyszerűen nem hiszem, hogy mindent elmondott nekem, amit tud, még akkor is, ha nem maga az agytröszt. – Azzal újra célzott, és most a fogoly hasüregébe lőtt. Grilse fájdalmasan felüvöltött. Testének keresztmetszetei az üveglapok börtönében görcsösen vonaglani kezdtek. – Ó, igen! – mondta Mezereon megértően. – Itt rengeteg idegszál található. Ez biztos *nagyon* fáj. Sőt talán még most is fáj, ugye?

– Ez totál bekattant! – súgtam Purslane-nek.

– Ezt eddig is tudtuk.

Végignézttem a szétszóródott közönség sorain, aztán megpillantottam Aconite-ot, Valeriant és a többi hasadványt, akiknek az volt a dolguk, hogy tartsák rajta a szemüket Mezereonon. A gyászruhás kis csoport egy kupacban feketéllett. Betony csak egy-két sorral mögöttük ült, Charlock szomszédságában.

– Várj meg itt! – mondtam.

– Nincs még elég bajod így is?

– Csak azt tiltották meg, hogy a vallatóhelyiségbe belépjek. Most már szabadtéren vagyunk.

Elindultam Aconite és a többiek irányába, miközben Mezereon tovább folytatta Grilse kínzását. Még csak félúton lehettem, amikor hallottam, ahogy a következő energianyaláb egy reccsenéssel átverekszli magát az üvegen. Nem volt üvöltés, vagyis megint az agysejtek lehettek soron.

– Champion! – szólított meg Aconite, és megütögette a mellette lévő üres helyet. – Gyere, ülj le, öregem! Mezereon megint formában van, mi?

– Az, teljesen begőzölt.

– Szerintem csak egy kicsit... túlbuzgó. De hát mi mást várhatnánk tőle?

– Már kinyírt három foglyot. És annak is örülhetünk, ha a nap végére egyáltalán marad valami Grilse-ből.

– Ezt bizonyára ő is tudja. Vagy te tényleg nem látod, hogy már csak egy hajsza választja el attól, hogy elkezdjen beszélni?

– Meg attól is, hogy elveszítse a beszédközpontját.

Valérián köhintett, és alig hallhatóan dörmögött maga elé.

– Lehet, hogy Campionnak most igaza van. Nagyon hosszú pórázra engedték. Tudom, hogy jót akar, és mi is ugyanúgy érzünk Grilse iránt, mint ő, de itt most csak az számít, hogy valahogy ki kell facsarni belőle az információt. Nem engedhetjük, hogy a személyes ellenszenv veszélyeztesse a klán biztonságát.

– Szerintetek le kéne állítani? – kérdezte Melilot, miközben újabb energiakisülés hallatszott. – Az nem venné ki magát valami jól. Ráadásul a vendégeink is itt vannak.

– Miért? Szerinted ez jól veszi ki magát? – kérdeztem. – Mert nekem ez az egész nagyon úgy néz ki, mint a klán által jóváhagyott öncélú kínzás.

– Te hogy csinálnád, Champion? – kérdezte Betony, aki időközben felállt a helyéről, és szintén csatlakozott hozzánk. – Biztos vagyok benne, hogy van néhány remek ötleted.

– Először is elvenném tőle a pisztolyt. Az egyes táblák között anélkül is ki lehet iktatni az adatáramlást, hogy fizikailag kárt tennénk a szövetekben. Ha mindenképp ez a cél, akkor inkább

csináljuk úgy! Grilse nem fogja tudni, ő továbbra is azt fogja érezni, hogy bizonyos részei elvesztek. Csak akkor még utólag vissza lehet csinálni, ha a módszer mégsem vezet eredményre.

– De ha úgy sem tudunk kiszedni belőle semmit, hogy addig vagdossuk le a részeit, amíg semmi nem marad belőle, most függetlenül a konkrét módszertől, akkor nem hiszem, hogy a következő fordulóban több sikerrel járhatunk – ellenkezett Aconite.

Vállat vontam.

– Akkor másodszorra már lehet igaziból is csinálni. Vagy harmadszorra. De szerintem egyszer legalább ki kéne próbálni virtuálisan. Hátha elég a blöff is. Legalább láthatjuk, meddig bírja. Lehet, hogy tényleg közel áll ahhoz, hogy megszólaljon, de ha Mezereon így folytatja, talán addigra már késő lesz.

– Te tényleg alá akarod ásni a kihallgatást – mondta Betony.

Inkább kimerülten, mintsem dühösen csóváltam a fejem.

– Egy fenét! Teljes mértékben támogatok minden olyan lépést, amely segíthet abban, hogy bármilyen megbízható információt kiszedjünk Grilse-ből. És ha biztos lennék benne, hogy az segít, ha egy baltával szétverjük azokat az üvegtáblákat, akkor én lennék az első, aki megteszi. De attól még ez így nem fog működni. – Próbáltam a lehető legmélyebbre nézni a szemében, hogy valahogy kapcsolatot teremthessek azzal a racionális emberrel, akinek őt mindig is tartottam. Tény, hogy erősen munkált benne a becsvágy, de nem volt megfontolatlan. – Betony, te is tudod, hogy ez így nem helyes. Én figyelmesen végighallgattam tegnap este a beszédedet, amivel Cyphelt búcsúztattad.

Gúnyos mosollyal fordította el a fejét.

– Tudtam, hogy abban is találsz majd valami kivetnivalót!

– Nem találtam benne semmi kivetnivalót. Amit mondtál róla, tökéletes volt. Csak álltam és hallgattalak, és hálát rebegtem a csillagoknak, hogy te mondd a beszéded, nem én. Valóban méltó volt hozzá ez a búcsúztató.

Hirtelen mély csend ereszkedett közénk, amely mintha ezer évig tartott volna. A többiek tapintatosan elhúzódtak, hogy nyugodtan megbeszélhessük négy szemközt a kérdést.

– Azt hittem, nem fog tetszeni – szólalt meg végül.

– Tetszett. Jó volt. Helyes és igaz. Ha Cyphel most itt lenne, ő is

ugyanezt mondaná.

– Csak annyit akartam mondani, amennyit muszáj volt. Én nem ismertem olyan jól, mint te, de azt tudom, hogy nem túrt volna el semmi olyasmit, ami nem teljesen igaz, ami nem tökéletesen fedi a valóságot. És biztosan nem akarta volna, hogy kiszínezzük vagy túlromantikázzuk az életét.

– Pont eltaláltad a hangot – sóhajtottam, s közben tudtam jól, borotvaélen táncolok, mert nagyon kicsin múlik, hogy végleg elmérgesítem a helyzetet közöttünk, vagy sikerül meggyőzőnöm az álláspontom helyességéről. – A ceremónia után rájöttem, hogy tévesen ítélek meg. Mert tudod, volt ez az ügy Purslane úrhajójával, és az is átfutott az agyamon, de tényleg épp csak egy pillanatra, hogy talán jobban benne vagy ebben az egészben, mint ahogy bármelyikünk gondolná. – Nyeltem egyet. – Aztán, amikor Cyphel meghalt...

– Azt hitted, hogy bármi közöm lehet a halálához?

– Hülye voltam. De ettől még valamelyikünk igenis felelős. Sajnálom, hogy téged gyanúsítotlak, még ha csak egy rövid pillanatig is. De így volt. – Hirtelen nehezemre esett a beszéd, úgy kapkodtam a levegőt, mintha most másztam volna meg egy magas hegyet. – Amikor hagyta, hogy Mezereon folytassa a kihallgatást... Kezdtém azt hinni, azért, mert azt reméled, elszúrja.

– Hogy ne sikerüljön megszerezni az információt.

– Bizonyára megérted, miért gondolhattam így.

Betony szeme nem árulta el, milyen véleménnyel van rólam. Az, ami az elméjében lejátszódott, akár fényévekre is lehetett attól, ami az arcán látszott.

– És most? – kérdezte közönyösen.

– A beszéded mindent megváltoztatott.

– Attól még lehetnék én a gyilkos. Néhány ügyesen megválasztott szó? Lehetett színjáték is az egész.

– Csakhogy ez nem volt színjáték.

– Nem – mondta valamivel hosszabb szünet után –, valóban nem. Nagyon nehezemre esett Cyphelről beszélni. Ráadásul úgy, hogy tudtam, a gyilkosa talán csak néhány lépésre áll tőlem.

– Akkor ebben egyetértünk – fordultam ismét a tér felé, ahol Mezereon sétálgatott a görcsösen vonagló, csillogó metszetek között.

– Ezért kell *ezt* leállítanod, mielőtt túl messzire megy. Biztosan nem Mezereon a gyilkos, de ezzel nem segíti az ügyet. Megértem, hogy gyűlöli a foglyot, és bosszút akar állni, de most sem az idő, sem a hely nem megfelelő.

Újabb energiakisülés hallatszott. Grilse megint felüvöltött a fájdalomtól.

– Mezereon! – kiáltott oda Betony olyan hangosan, hogy visszhangzott az egész tér. – Ha megkérhetlek... abba hagynád egy pillanatra?

Mezereon dühödten fordult felénk, a pisztolyt éppen csak nem irányította ránk. Itt nem voltak biztonsági berendezések. És hacsak a fegyver előre nem kapott olyan utasítást, hogy semmilyen körülmények között nem tüzelhet a Gentian-klán tagjaira, egy ujjal leszedhetett volna még öt-hat hasadványt, beleértve engem is.

– Van valami probléma, Betony hasadvány?

– A világon semmi, Mezereon! – Bármilyen jól leplezte a félelmét, a hangja így is megremegett. – Csak arra gondoltam, tarthatnánk egy kis szünetet... hogy kicsit összefoglaljuk, mit tudunk meg eddig, mielőtt folytatnánk.

– De hát nem tudunk meg semmit!

– Ettől függetlenül... talán érdemes lenne átgondolni, hogyan is közelítünk ehhez az egészhez, és hogy esetleg találunk-e valamit, amin még finomíthatnánk.

Nem kis megkönnyebbülésre Mezereon leengedte a pisztolyt, és valamit állított rajta, valószínűleg biztonságosan lezárta. Aztán el is engedte, a fegyver pedig mozdulatlanul ott maradt a levegőben, ahol hagyta. Odajött hozzánk.

– Ez elfogadhatatlan. Most kezdett alakulni a dolog.

– Nem alakult itt semmi! – mondtam.

Betonyra pillantott.

– Azt hittem, Campiont kitiltottuk a vallatásról.

– Az más volt – mondtam. – Ez itt közterület. Ha engem kitiltasz, ki kell tiltanod a helyieket is.

Mezereon úgy beszélt Betonyhoz, mintha én ott sem lennék.

– Grilse mindjárt megtörik. Érzem.

– Az a baj, hogy nem tudjuk, mennyi lyukat kell még fúrnod bele, mielőtt kinyitja a száját – mondta Betony. – Vigyáznunk kell rá.

Ebből a Grilse-ből nincs másolatunk, amit előkaphatunk, ha kinyuvasztod.

– Elég belőle egy is.

– Attól tartok, Betonynak igaza van – szólalt meg Aconite békéltető mosollyal az arcán. – Remek munkát végeztél eddig, és mind nagyon hálásak vagyunk érte, de most már valami mást kell kipróbálnunk.

Betony rám pillantott, aztán megint Mezereonhoz fordult.

– Grilse hall engem most? – kérdezte halkán.

– Nem. Letekertem az akusztikus bemenetet, amikor félbeszakítottatok.

– Ezután nem alkalmazunk fizikai erőszakot, egész addig, amíg ki nem merítettünk minden egyéb lehetőséget. Állítsd a pisztolyodat olyan alacsony fokozatra, hogy az energianyaláb ne menjen át az üvegen. Majd szimuláljuk a károsodást. Úgy, hogy szép sorban lekapcsoljuk az egyes táblák közötti adatkapcsolatot.

– Rá fog jönni, Betony. Nem érez majd fájdalmat.

– Akkor fájdalom nélkül csinálod. De ettől még továbbra is érezni fogja, hogy szép lassan kitörlődnek a részei. Szerintem ez már önmagában is épp elég kellemetlen lehet, nem kell még külön fizikai fájdalmat is keverni hozzá.

– De tudni fogja, hogy a folyamat visszaállítható.

– Ebben nem lehet biztos. Főleg, ha közben folyamatosan lövöldözl a pisztolyoddal. Jelenleg még ott tartunk, hogy össze tudnánk rakni épkezláb, értelmes emberi lényé. De ha tovább folytatod, olyan lesz, mint egy könyv, amiből minden második lapot kitéptek. Aztán majd eljön az a pont, ahonnan már nincs visszaút. És ezzel ő is tisztában van.

Mezereon *nem úgy* nézett ki, mint akit nagyon meggyőztek ezek az érvek, de egyértelműen látszott, hogy nem kívánja a végtelékig feszíteni a húrt Betonyval és a többiekkel. Lehetőséget kapott, hogy presztízsveszteség nélkül folytassa a közönség előtt a műsort, és továbbra is ő vezesse a vallatást. Megkötik ugyan a kezét, de ez még mindig kevésbé megalázó, mintha kipenderítették volna a pozíciójából.

– Nekem ez nem tetszik – mondta.

– Attól még így csináljuk – zárta le a kérdést Betony. – Így lesz, és

kész. Ha nem jutunk vele sehová, én leszek az első, aki belátja, hogy tévedtem. De addig azt csinálod, amit mondtam.

Mezereon bosszúsan nézett végig rajtunk. Majd sarkon fordult, és úgy ragadta meg a pisztolyt, mintha egy darazsat kapott volna el. Megint igazított valamit a beállításon, aztán visszanézett ránk. Az ujjai szinte elfehéredtek a markolaton.

– Ahogy akarjátok, kedveseim!

24. FEJEZET

A robotok kora délután jelentek meg nálam. Otthagytam Campion, hadd nézze csak, ahogy Mezereon Grilse-t vallatja, és visszamentem a lakosztályunkba, ahol Hesperust hagytuk, pontosabban oda, ahol azelőtt tároltuk, hogy elvittük volna a Szellemhez. Az állapotában nem volt változás reggel óta, de valahogy úgy éreztem, kötelességem mellette lenni, hátha erőre kap a benne pislákoló élet, és talán megpróbál kommunikálni is, amiről pedig biztosan lemaradunk, ha nincs mellette senki.

– Maguk megtettek mindent – mondta Cadence mindenféle bevezetés nélkül. Kicsit meg is ijedtem, mert nem hallottam őket közeledni. – Ne hibáztassa magát azért, hogy végül nem jártak sikerrel.

– Azért nem volt teljes kudarc – mondtam, és láttam, hogy Cascade is ott áll a robotnő mögött. – Most legalább már nincs rajta az a massa. Olyan, mint azelőtt. Még a karja is.

– A karja? – kérdezte Cadence.

– Emberi szövet volt a fémborítás alatt a bal karján. Megpróbált emberi álcát ölteni, hogy bejuthasson az Őrökhöz.

– Erről nem is tudunk – vallotta be Cadence.

– Most már nem is számít. Az a lényeg, hogy a Szellem igenis csinált vele valamit, nem egyszerűen visszarakta arra a talapzatra, ahol hagytuk. Láttam, mi volt a baj vele, milyen sérüléseket szenvedett, s hogy mi nem olyan benne, amilyennek lennie kell.

– Már mint ami a felszínt illeti – mondta Cascade.

– Lehet. De nem tudhatjuk, hogy nem nézett-e bele mélyebben, hogy nem gyógyította-e meg azon a szinten is. A memóriáját, illetve azokat a mélyebb sérüléseket, amelyeket a homunkulusz-fegyverrel végrehajtott támadás során szenvedett el.

– Ahogy elnézem, erre nem sok minden utal – jegyezte meg Cadence. – Bármennyire is fájjaljuk, kognitív szinten semmivel sem tűnik működőképesebbnek, mint amikor utoljára megvizsgáltuk.

– A fejében még mindig világítanak a fények.

– De nagyon halványan, és alig mozognak. Nem lenne okos dolog, ha nagyon beleélné magát.

– Gondolják, hogy halott?

Az volt a benyomásom, hogy a robotok gondolatban kommunikálnak egymással, a levegő egy pillanatra megtelt feszültséggel, mint egy kiadós elektromos vihar előtt.

– Nem mondanám, hogy teljesen reménytelen – mondta Cadence, bár a hangja inkább kétkedésről tanúskodott, mintsem bizonyosságról. – De minden egyes nappal csökken az esélye. Minél előbb érünk vele a Gépnéphez, annál jobb.

– Cyphel halála után nem akartuk sürgetni – vette át a szót Cascade, és sikerült egyszerre kedves és határozott hangot megütni –, de ha nem túl fájdalmas önnek, talán ismét rátérhetnénk a szállítás kérdésére...

– Azt hiszem, mindenben megegyeztünk, amiben kellett – mondtam. – Elbúcsúztunk Cypheltől, visszakaptam Hesperust is. Ha akarják a hajómat, akár már ma is elvihetik.

– Valóban? – kérdezte Cadence.

– Igen. Vigyék! Ne is lássam!

– Ez tökéletesen megfelelő számunkra – mondta Cascade.

– Ha ez segít Hesperuson, ha ez segít a klánnak, ha ez segít a Gépnépnek, áldásom rá. – Ami persze csak félig volt igaz. Cyphel halála előtt, és mielőtt Hesperus visszatért volna, még nagyon is felhábortott, hogy búcsút kell vennem az *Ezüstfénytől*. De most nem volt bennem más, csak üresség. Úgy éreztem, becsaptak és cserbenhagytak, és nem csak a klánom bizonyos tagjai, hanem az egész világegyetem. Ha visszakapnám a hajómat, ezen már az sem változtatna. Olyan lenne, mintha az ember egyetlen aprócska kavicsot dobna egy kanyonba, s közben titkon azt remélné, hogy ettől majd csordultig megtelik.

– Volt egy-két dolog, amit el akart hozni a hajóról – mondta Cadence.

Bólintottam, bár most valahogy a hátam közepére sem kívántam az egészet.

– Nem fog sokáig tartani, a legtöbb régi hajó valószínűleg ki tud jönni a saját erejéből.

– Akkor ahogy megbeszéltük, mi megkezdjük az ismerkedést a vezérlőrendszerrel, amíg maga kirámol a raktérből – mondta Cascade, majd fehér, maszkyszerű arcát az előttünk heverő aranyszínű alak felé fordította. – Mindjárt magunkkal vihetnénk Hesperust is. Akkor közben már őt is előkészíthetjük az útra, amennyire csak lehet.

– Soha nem látom már viszont, ugye?

– Ha meg lehet gyógyítani, és maga is elég sokáig él, akkor semmi sem lehetetlen – válaszolta Cadence.

– De lehet, hogy nem is fog emlékezni ránk. Hiszen ebben sem lehetünk biztosak, nem igaz?

– Majd gondoskodunk róla – mondta Cascade –, hogy tisztában legyen vele, mivel tartozik magának.

– Ez nem a tartozásról szól. Hanem a barátságról. Nagyon megszerettük. És szerintem ő is megkedvelt minket.

– Most már jó kezekben lesz – mondta Cadence. – Miatta nem kell aggódnia!

– Jól van, akkor magukra bízhatom? – kérdeztem. – Én egy órán belül ott tudok lenni az úrsiklómnál a központi leszállón. Betonytól még engedélyt kell kérnem, hogy felmehessek a bolygó körüli pályára, de nem hiszem, hogy kifogást emelne. Hiszen ez az egész eleve az ő ötlete volt.

– Így valóban megfelel magának? – kérdezte Cascade.

– Nem terveztem mára semmi mást.

– Ez esetben számunkra teljesen elfogadható az ajánlat. Hesperust mi majd elintézzük.

– Rendben. Vigyázzanak rá nagyon! – mondtam.

Otthagytam a robotokat Hesperusszal, és visszamentem a kültéri vállatásra. Champion még mindig ott volt, most is Betony és a többiek mellett ült, feszülten figyelte Mezereon minden mozdulatát. Ahogy közelebb értem, felállt a helyéről, és egy üres részre ment, ahol a többiek nem hallhattak minket. Odamentem hozzá.

– Most felmegyek az *Ezüstfényre*, hogy átadhassam a hajó irányítását Cadence-nek és Cascade-nek. Magukkal viszik Hesperust is.

– Sokáig maradsz?

– Csak kiürítem a hangárt, és jóváhagyom a vezérlés átruházását. Éjfélre már vissza is jövök. Legkésőbb holnap, a reggelinél találkozunk.

Már épp fel akart állni.

– Veled jövök.

– Nem kell. Sőt, hogy őszinte legyek, jobban örülnék, ha nem jönnél. Épp elég nehéz lesz így is átadni az *Ezüstfényt*, de ha te is ott vagy és végignézed az egészet, az talán még rosszabb. Tudod, milyen sokat jelent nekem ez a hajó.

– Értem – mondta Champion. – Ez olyasmi, amit inkább egyedül kell végigcsinálnod.

– Jól leszek, ha már visszaértem. Csak szólni akartam, hogy tudd, hova megyek. Megígérem, nem lesz semmi gond.

– Ne engedd, hogy ezek a gépek bármi olyat is elvigyenek, ami nem volt tárgya az egyezségnek.

– Ne aggódj, nem engedem.

Felállt, és megcsókolt. Erősen magához húzott, de én kiszakítottam magam az öleléséből.

– Egy nap még meg fogják bánni – mondta. – Majd belátják, hogy hibát követtek el. Betony talán már most is sejtí... Cyphel halála valahogy mindent más megvilágításba helyezett. Csak most már nem tud kihátrálni belőle, miután a robotoknak fel lett ajánlva a hajó.

– Ha csak egy karcolás is lesz rajta, csúnyán megfizetnek érte.

Mosolygott.

– Ez a beszéd! Most pedig menj, és tudd le ezt az egészet!

Még egyszer megcsókoltam. A kezünk összeért egy pillanatra. Aztán Betony felé fordultam, éreztem, hogy végig figyelt minket.

– Felmegyek a hajómra, hogy átadjam a robotoknak. Gondolom, nincs ellene kifogásod...

– Persze, hogy nincs – mondta, és már vissza is fordult Mezereon felé, mintha képtelen lenne a szemembe nézni. Enyhe diadalittas érzéssel indultam el a térről a leszállóhely felé. Kihúztam magam, a fejemet a magasba emeltem. Mire odaértem, a siklóm már várt rám. És a robotok is nemsokára megjelentek aranyszínű társukkal.

Minden különösebb probléma nélkül felemelkedtünk Ymir

városából. Néztem, ahogy elmaradoznak alattunk a tornyok, a siklót úgy irányítottam, hogy még egyszer ránézhesünk a térre. Mezereon üvegtáblái fényesen csillogtak a napfényben, a napsugarak felváltva verődtek vissza a kétszázötvenhat metszetről, amelyek nemrég még egyetlen emberi lényt alkottak. Észrevettem az aprócska, fekete ruhás alakot is közöttük, majd láttam, ahogy az energiapisztolyból vörös fénycsíkban távozik a töltés, aztán egy újabb torony úszott be a képbe, és takarta el a kilátást. Tovább emeltem a siklót, nemsokára már a légkör felső, ritkább rétegeiben jártunk, ahova tegnap este Cyphel életképeit vetítettük. Mögöttem a robotok közrevették elesett társukat, aki vízszintes helyzetben feküdt közöttük. A kezüket most is belenyomták a vállába. Múltkor is megfigyeltem már, amikor *Hajnali Ezüstoffényen* próbáltak kapcsolatba lépni vele, hogy ilyenkor a bőrén lévő aranypáncélzat mintha agyagszerűvé puhulna.

Utasítottam az űrsiklót, hogy álljon rá a hajó pályájára, és vegye fel a megfelelő keringési sebességet. Az *Ezüstoffény* egész gyorsan ott termett a szemünk előtt, és félelmetes tempóval növekedett, mígnem az űrsikló végre vad fékezésbe kezdett, hogy mégse csapódjunk bele az űrhajóba, ami pedig egészen az utolsó pillanatig elkerülhetetlennek tűnt. Bent az utastérben mindenesetre semmit sem éreztünk ebből az elképesztő lassulásból. A sikló kiküldte a nyitás parancsot a hangárajtónak, és belebegtünk a csodaszép krómhatyú hasába, amely oly hosszú időn át az én hajóm volt. Kézi vezérlésre álltam, és magam vezettem keresztül a siklót az ősrégi járművek labirintusán, míg végül megtaláltam azt a szabad dokkot, ahol a múltkori látogatásunkkor is leparkoltam. A mezőblokkok erősen megragadták a járművünket, leállítottam a hajtóművet, és kiszálltunk. Cadence és Cascade hozták Hesperust, én előttük haladtam a jó fél kilométeres távon, mire végre elértük a legközelebbi villanókabint.

– Üdv, Purslane! – mondta az *Ezüstoffény* közvetlenül a fejembe. – Látom, társaságod is van. Vendégek, vagy kényszerítenek?

Persze, hogy kényszerítenek, gondoltam keserűen, de a klán, nem ezek az ártatlan gépek.

– Ők a barátaim – mondtam hangosan. – Fogadd őket szeretettel. Cadence az ezüstszínű, a fehér pedig Cascade.

– Üdv a fedélzeten, Cadence és Cascade!

– Hesperust már ismered – mondtam. – Még mindig nincs jól, de a robotok elviszik valahova, ahol meg tudják gyógyítani. Nemsokára átadom a főparancsnokságot nekik, úgyhogy lesz még alkalmad alaposabban megismerni őket.

– Meg akarsz szabadulni tőlem, Purslane? – kérdezte az *Ezüstfény*, még mindig a fejemben.

– Sajnos ezen nem tudok változtatni. A hídon majd megbeszéljük. Ha minden jól megy, talán félmillió év múlva megint találkozunk.

A villanó kabin elég nagy volt ahhoz, hogy esetleges rakományokat is befogadhasson, így aztán a három robot és én könnyen elfértünk. Már épp kezdtem betáplálni a célállomást a vezérlőbe, de aztán hátranéztem a vendégeimre, és kicsit elbizonytalanodtam.

– Hesperusnak jól ment a teleportáció, gondolom, maguknak sem okoz problémát. Bár az még a sebesülése előtt volt. Gondolják, hogy nem árt neki? Mehetünk gyalog is, de a híd jó tizenöt kilométerre van innen.

– Nyugodtan villanhatunk – mondta Cadence. – És Hesperusnak sem lesz semmi baja.

– Ha biztosak benne...

A kamra falában kigyúltak a vörös fények, amelyek jelezték, hogy a teleportációs mező mindjárt aktiválódik, nekünk pedig a kijelölt pozícióba kell állnunk. Aztán hirtelen mindent elárasztott a fény – közben kicsit úgy éreztem, mintha vadul kanyargó csöveken préselnék át a testem –, a következő pillanatban pedig, még csak egy szemvillanásnyi idő sem telt el, máris egy másik, ugyanolyan kamrában voltunk, tizenöt kilométerrel feljebb.

– Van valami probléma? – kérdezte Cascade, amikor kinézett az üresen kongó, sötét csarnokra. – Valahogy nem ilyennek képzeltem a hidat.

– Nem. A híd egy kicsit odébb van – mondtam. – Korábban volt közvetlen kapcsolat a hangár és a híd között, de ezt nem tartottam valami jó megoldásnak. Túl sebezhetővé tette a hajót idegen behatolókkal szemben. Kicsit olyan volt, mintha közvetlen liftaknát építenénk a városkapu és a polgármesteri iroda közé. Az ember inkább ne keresse a bajt.

– Sokat kell még menni?

– Innen már csak egy ugrás.

A csarnokban a fal mentén körben sorakoztak a villanókabinok. A velünk szemközt lévőre mutattam, és fürge léptekkel átvezettem a robotokat egy hídon. Felettünk és alattunk is egy szédítően mély akna nyúlt a távolba, amelyben üllőforma gépezetek repkedtek komótosan. A helyi gravitáció az *Ezüstfény* hosszanti tengelyéhez igazodott, az akna pedig végigfutott a hajón, hogy a másik vége a rakodótér kupolájához csatlakozott. A gépek itt a folyamatos, soha véget nem érő javítási és karbantartási munkálatokat végezték.

Minden hatodik villanókabin emberek és rakomány szállítására is alkalmas volt. A többibe csak egy vagy két személy szállhatott be. De ezekből annyi volt, hogy egyszerre akár több százan is villanhattak volna. Ugyan a hajó eredetét már képtelen voltam felidézni magamban, a villanórendszer kapacitásából – amit a fedélzeten tartózkodók érdekében még az építés első fázisában alakítottak ki – egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy több millió utas szállítására tervezték. Néha azon tűnődtem, vajon a hajóm visszasírja-e azokat az időket, amikor a széles folyosókban, a csarnokokban és a tereken csak úgy hemzsegték az emberek. Most velem és jobb esetben néhány vendéggel kellett beérnie. Úgy járkáltunk a hatalmas járműben, mint láncokat csörgető kísértetek egy üres házban.

Elértük a másik villanókabint. Amíg a vezérlőn nyomkodtam a megfelelő gombokat, arra gondoltam, hogy néhány másodpercen belül elérjük a hidat, és akkor már semmi okom nem lesz, hogy tovább halogassam a hajó átadását. Amióta csak elindultunk a Neumáról, erre próbáltam felkészíteni magam, mígnem eljutottam addig a pontig, ahol már kezdtem valóban azt hinni, hogy komolyabb érzelmi viharok nélkül képes leszek végigcsinálni az átadást. Most viszont, hogy már ilyen közel volt a kérdéses pillanat, éreztem, ahogy elszorul a torkom. Egyáltalán nem lesz olyan könnyű, mint képzeltem.

A kabin fala vörös fényben úszott. Csak egy egész rövidke villanás állt előttünk, ami olyan érzés, mintha az ember körül hirtelen kicserélnék a kabint.

De aztán történt valami.

Azt hiszem, egy pillanatra elveszthettem az eszméletemet is, mert

mintha a gondolataim is lefagytak volna, aminek viszont semmi köze nem volt a villanáshoz. Minden jel szerint olyan elementáris erővel taszítottak ki a mező hatóköréből, hogy most szinte sokkos állapotban feküdtem a padlón, nem is annyira a fájdalom miatt, hanem mert pontosan tudtam, hogy bármely pillanatban rám törhet a fájdalom. Köhögve kapkodtam levegő után, és hangosan felnyögtem. Még mindig fogalmam sem volt róla, mi történhetett, de ahogy kezdett tisztulni a kép, észrevettem, hogy egy aranyszínű alak tornyosul felettem, aki egyértelműen Hesperus volt, és aki egyértelműen életben volt.

Cadence és Cascade nem volt sehol.

– El kell tűnnünk innen! – mondta Hesperus, és már hajolt is le értem, hogy felsegítsen. – El kell tűnnünk, méghez azonnal!

Nem volt olyan érzésem, hogy bármim is eltörött volna, de a zúzódások okozta fájdalom így is épp elég volt ahhoz, hogy ezt képtelen legyek elsőre felfogni.

– Hesperus! – nyögtem megkönnyebbülten, ugyanakkor teljes döbbenettel. – Hogyan...

– Erre most nincs idő! Én löktem ki a tranzitmezőből, amint elérte a megfelelő erősséget. Cadence és Cascade továbbmentek a megadott célállomásra. Már ott vannak.

– A hídon – mondtam rekedtes hangon. Időközben feltápáskodtam, de nem bírtam egyedül megállni a lábamon.

– Ebből a kamrából vissza tudunk menni a raktérbe?

Még mindig nem láttam tisztán, és az agyam sem akart rendesen működni.

– Nem... ahhoz vissza kell mennünk a másik oldalra.

– Rendben. Vihetem? Úgy gyorsabb.

Nem emlékszem, hogy megvárta volna a válaszomat. A következő pillanatban az erős aranykezek felkaptak és stabilan tartottak a levegőben. Hesperus megindult, először csak sétálva, aztán eszeveszett tempóra kapcsolt. Átszáguldottunk a hídon – az aknában körülöttünk fel-le szállingóztak az üllőszerű kis mechanizmusok a kifürkészhetetlen napirendjüknek megfelelően – és már meg is érkeztünk a villanókabinhoz. Hesperus megnyomta az indítógombot. Az *Ezüstfény* elfogadta a parancsot, mivel Hesperusnak még mindig megvolt az érvényes vendégstátusza. A következő másodpercben már

a hajó másik végében voltunk, a rakodótér bejáratánál.

– Mi a fene folyik itt? – kérdeztem, ahogy lassan kezdett felszállni a köd a fejemben.

– Átvertem Cadence-t és Cascade-et – magyarázta Hesperus, ahogy beléptünk a hangárba. – Hazudtak magának a terveikről.

– A hajómat akarták. Úgy volt, hogy meg is kapják. Mit kell itt hazudozni?

– Még nem tudom. Csak annyit tudok, hogy eszük ágában sincs engem visszavinni a Monocérosz-gyűrűre. Amikor az előbb belém hatoltak, mindent megtettek annak érdekében, hogy kinyírjanak.

Hesperus most valahogy mintha... lazább lett volna. A hangja ugyanaz maradt, de a beszéde megváltozott. Sokkal fesztelenebb volt, a szóhasználata nem annyira merev és precíz, mint azelőtt.

– Miért akarnák megölni magát?

– Amikor először itt jártak a hajón, és hozzám nyúltak, akkor is csak az információkat akarták kiszedni belőlem, és utána ki akartak nyuvasztani. Aztán meg azt hazudták volna, hogy a sérüléseim okozták a halálomat. Nem jött össze nekik, mert erősebb voltam, mint gondolták, abban a helyzetben pedig nem tehettek meg akármit, mert az túl átlátszó lett volna. Sajnos viszont annyit elértek, hogy képtelen voltam magával kommunikálni, hogy tájékoztassam a veszélyről. Később nagyon örültek, amikor megtudták, hogy el akar vinni a Légszellemhez.

– Mert azt hitték, hogy azt biztosan nem éli túl, ugye?

– Igen, de túléltem. Amikor a Szellem visszahozott, még mindig pislákkolt bennem az élet. Amikor pedig felszálltunk a Neumáról, megint nekem estek. Mindent megtettek, hogy megkeressék azt a parányi lángot bennem, és kioltásáig végre. Összeszedtem minden erőmet és ravaszságomat, hogy elhárítsam a támadást, még hozzá úgy, hogy közben azt higgyék, sikerrel jártak. Ez nyilván össze is jött, különben képtelen lettem volna így meglepni őket. – Az aranyszínű hordárom egy pillanatra elhallgatott. – Van valami probléma a szemével, Purslane?

– Minden kicsit ködös.

– Nagyon erősen kellett meglöknöm, hogy ki tudjunk szabadulni. Valószínűleg néhány hajszalér elpattant. De lehet, hogy levált a retinája is. Sajnálom, de nem állt módomban előre figyelmeztetni

vagy bármilyen módon felkészíteni. Sajnos itt minden a sebességen múlt.

– Még mindig nem értem... miért hazudtak?

– Amikor belém hatoltak, egy kicsit én is beleláttam az elméjükbe. Nagyon örültek, hogy teljesítette a kérésüket, de ha ellenkezett volna, vagy késleltette volna az indulást, attól sem riadtak volna vissza, hogy megöljék magát. Csak annyi vigasza lehet, hogy a halála elképesztően gyors lett volna, nem érzett volna semmit.

Túl sok kérdés kavargott a fejemben, azt sem tudtam, melyikkel kezdjem, de jobb híján szép sorban elkezdtem feltenni őket.

– És most mi van velük?

– Még azelőtt sikerült beavatkoznom, hogy maga átadta volna nekik a hajó irányítását. Ha nem tévedek, akkor még most is ott toporognak a hídon, a villanóalagút másik végénél.

– Tényleg. Az én engedélyem nélkül még nem villanhatnak.

– A hajó nem adhat nekik felhatalmazást a maga engedélye nélkül? Még ha csak villanásról vagy zárt ajtók kinyitásáról is van szó?

– Nem. Biztonságban vagyunk. Tulajdonképpen be vannak zárva a hídra. Ha megpróbálják tönkretenni, vagy erőszakkal kijutni, a hajó ezt érzékeli, és ártó szándékú behatolóknak fogja tekinteni őket.

– És megszabadul tőlük?

– Nem, hacsak én nem utasítom erre. De biztosan lefogja őket egy fojtómezővel.

– Az nem bírja sokáig. Ezek sokkal erősebbek és sokkal eszesebbek is, mint gondolná. – Hesperus hangja kicsit elkomorodott. – Purslane, most kell kiadnia az utasítást az *Ezüstfénynek*, hogy dobja ki őket. Ha pedig ez nem megy, akkor el kell pusztítania őket.

– Az nem olyan egyszerű.

– De innen ki tudja adni a parancsot, nem?

– Nem is azzal van a baj. De nem ölhetem meg csak úgy a robotokat, vagy dobathatom ki őket a világűrbe. Ilyesmit egyszerűen nem csinál az ember.

– De ezek nem azok, akiknek mutatják magukat.

– ...mondja maga – nyögtem legalább annyira dühösen, mint amennyire kellett. – Értse meg, néhány perccel ezelőtt maga még

nagyjából halott volt. Honnan tudhatnám, hogy amit most állít, az nem esetleg valami utóhatása annak, amit a Neumán átélt? Azok a robotok a klán vendégei. Én meg menjek le a Neumára, és jelentsem be, hogy kidobtam őket az űrhajómból?

– Nem hazudnék magának... – mondta.

– Hesperus, próbálja meg az én oldalamról nézni! Maga tulajdonképpen azt kéri, hogy vakon higgyek magának.

– Korábban megbízott bennem.

– Nem arról van szó, hogy most ne bíznék, csak egy kis időre van szükségem, hogy átgondoljam a dolgot. Maga megváltozott, másképp is beszél, sokkal inkább hasonlít már egy emberre. Honnan tudhatnám, hogy másban nem változott?

– Sokkal több változott, mint amit el tud képzelni. Még mindig Hesperus vagyok, ugyanakkor sokkal több is vagyok annál, mint ami ő valaha volt. És most azt mondom magának, hogy azonnal tennie kell valamit Cadence és Cascade ellen.

– Képtelenség, hogy a hídról bármit is el tudjanak érni. Beszélhetek a klánnak, egyeztetetem velük, hogy mit tegyünk.

– Arra nincs idő. Ez a két robot igazából nincs rászorulva arra, hogy maga átadja nekik a parancsnokságot, ez csak arra kellett nekik, hogy megkíméljék magukat egy sor nehézségtől. Már percek óta ott vannak, ami a gépek esetében évszázadoknak felel meg. Mostanra már nagyon közel járhatnak ahhoz, hogy megkaparintsák a hajó irányítását. Ennyi idő alatt már több ezer trükköt kipróbálhattak, hogy átvegyék valahogy a parancsnokságot. És biztosan még sok ezer van nekik raktáron. Előbb-utóbb betörtnek a rendszerbe. Mert mindig van valahol egy kiskapu.

– Nem fogják átvenni az irányítást.

– De át fogják. Csak egy kis időre van szükségük. Talán csak percek vagy másodpercek kérdése. Ez egy hatalmas, régi hajó. Ők pedig nagyon okosak és hihetetlenül ravaszak. Ha én lennék ott fenn, én is meg tudnám csinálni, ők pedig ráadásul ketten vannak.

– Ha viszont téved, és kiderül, hogy rátámadtam a Gépnépre...

– Akkor majd én elviszem a balhét. És nagyon meggyőző tudok lenni, ha kell. Kérem, Purslane! Tegye meg! Az idő most nem a maga oldalán áll. Én viszont igen.

– Tegyen le! – mondtam. – Úgy nem tudom megtenni, ha közben

a karjában cipel.

Hesperus megállt, és lerakott a fedélzetre. A hangár kivilágítatlan hajói és a sötétben rejtőző gépek a múlt súlyától elnehezülten várakoztak körülöttünk a homályban.

– *Ezüstfény!* – szólaltam meg. – Hallasz engem?

A hang a fejemben válaszolt.

– Igen. Hallak, Purslane.

– Cadence és Cascade, a két vendég, akiket az imént mutattam be...

– Igen, Purslane?

– A hídon vannak?

– Igen, Purslane.

– Mutasd őket!

A sötétben egy lebegő kép jelent meg előttem. A robotok valóban ott voltak a hídon. Egymás mellett álltak, mozdulatlanul, a kezük az oldalukhoz simul.

– Nem úgy tűnik, mintha bármit is csinálnának – mondtam.

– Nem feltétlenül kell látszania, hogy mit művelnek – erősködött Hesperus.

Eléggé nehezemre esett kimondanom a következő szavakat.

– *Ezüstfény!* Azt akarom, hogy fogd le őket.

– Veszélyt jelentenek, Purslane?

– Igen – vágott közbe Hesperus.

– Egyelőre fogd le őket. Pajzsok segítségével tartsd őket ott, ahol vannak.

– Megtörtént, Purslane.

A robotok ugyanúgy álltak a helyükön. Semmi nem utalt rá, hogy egy erőter tartja őket fogva, amelyből mozdulni sem bírnak.

– Most már nem tehetnek semmit – mondtam Hesperusnak.

– Bármit megtehetnek, amit eddig megtehettek. Az elméjük továbbra is azon dolgozik, hogy feltörjék a hajó védelmi rendszerét. Úgy, hogy a hajó ezt talán észre sem veszi. Annyira ügyesek. És ha sikerül bejutniuk, az első dolguk az lesz, hogy hatástalanítják az erőteret. Utána pedig mondhat vagy tehet, amit csak akar, nem állítja meg őket. Cadence és Cascade szabadon garázdálkodhatnak a hajóján... pontosabban akkor már az *ő hajójukon*, mert addigra az övék lesz. És az égvilágon semmivel nem fogja tudni megállítani

őket. Másodperceken belül bejutnak a villanórendszerbe, aztán pedig már csak néhány pillanat kell nekik, hogy itt legyenek ebben a hangárban. – Hesperus az ajtó felé fordult, ahol az imént mi is bejöttünk. – Én egyedül vagyok. Ők ketten. Én minden tölem telhetőt megteszek majd, hogy megvédjem, de nem lesznek túl jók az esélyeim. Már most sem túl jók.

– Hogyhogy már most sem? – kérdeztem, mert éreztem, hogy valami megváltozott a hangjában.

– Nem fontos. Kérem, Purslane, hallgasson rám! Mi ketten túl vagyunk már néhány közös kalandon. Szörnyű lenne, ha ezek után így kellene végeznünk, nem? Főleg most, hogy ilyen sok mindent kellene megbeszelnünk.

Éreztem, ahogy egyre nő a gombóc a torkomban.

– Meg kellene beszélnem... Campiont vagy Betonyt néhány másodperc alatt is el tudom érni...

– Azt fogják mondani, hogy ne hallgasson rám. Onnan nézve ez teljesen értelmes reakció. Magának viszont nincs ilyen szerencséje. Maga nyakig benne van, én pedig azt állítom, hogy azok a robotok másodperceken belül át fogják venni az irányítást a hajója felett. Azonnal végezni kell velük, vagy ki kell őket penderíteni.

– Ez azért elég durva, Hesperus!

Most már sokkal gyorsabban beszélt, mintha tényleg úgy érezte volna, hogy kifutunk az időből.

– Hogy kerültek ezek ide a Neumára, Purslane? Utánanézett már ennek?

– Persze. Sainfoin hozta őket. Az ő vendégei voltak.

Hesperus valószínűleg észrevette, ahogy a kétség kiül az arcomra.

– Nem Sainfoin hozta őket ide – mondta. – Lehet, hogy azt hitte, hogy ő volt, de biztosan nem úgy történt. Csak találomra választották ki. Ezek mindenképpen ide akartak jönni... ezt nagyon világosan éreztem. Valami tervük van a Gentian-klánnal, de azt akarták, hogy az érkezésük véletlenszerűnek tűnjék. Sainfoin csak a bábjuk volt.

– Sainfoin azt mondta, hogy a Dorcus-klán egyesülésén találkozott velük.

– Bizonyára számítottak rá, hogy ott majd találkoznak egy Gentian-vendéggel. De ha nem lett volna ott senki, akkor valami más úton-módon, de mindenképpen eljutottak volna magukhoz. A végső

céljuk viszont egyértelműen az volt, hogy a maguk egyesülésén jelen lehessenek.

– De hát mik ezek?

– Purslane! Több kérdésre most már tényleg nincs idő!

Bólintottam. Nem mondhatnám, hogy Hesperus meggyőzött. Attól még nagyon messze voltam. De valahogy természetesen hajlottam arra, hogy bízzak benne, és hogy elhiggyem, amit Sainfoinról mondott. De volt még valami benne... valami tekintélyt parancsoló a kisugárzásában, ami korábban biztosan nem volt rá jellemző, annak ellenére is, hogy sokkal kevésbé hangzott formálisnak a beszéde, mint mielőtt megsérült volna.

– *Ezüstfény!* – mondtam kicsit remegő hangon. – A két lefogott vendéget dob ki az űrbe!

– Biztosan ezt akarod, Purslane? Ez *nagyon* szokatlan parancs. – Ez alatt a hajó azt értette, hogy nem emlékszik rá, hogy valaha is kértem volna tőle ilyesmit ama rengeteg körút során, amióta én vagyok a parancsnoka.

– Igen. Biztosan ezt akarom. Adj nekik elég nagy lökést ahhoz, hogy legalább százszor megkerüljék a bolygót, mielőtt bezuhannak a légkörbe. Addig nem szenvednek közvetlen károsodást.

– Teljesítem a parancsot, Purslane.

Vártam, hogy az *Ezüstfény* jelentse, hogy kidobta a robotokat. Vártam.

– Ez nekem nem tetszik – mondta Hesperus. Azzal megint felkapott, és futásnak eredt. Alattam a két láb szinte egyetlen aranycsíkká folyt össze.

– *Ezüstfény!* – kiáltottam elég hangosan, hogy az ellenszél ne nyomja el a hangomat. Hesperus félelmetes tempóban rohant velem tovább. – Erősítsd meg az utolsó parancs végrehajtását!

Nem jött válasz.

– A hajó már nem a magáé, Purslane! – mondta Hesperus.

– Ez képtelenség! – mondtam. Nem voltam hajlandó elfogadni a helyzetet. Körülöttem az *Ezüstfény* pontosan úgy nézett ki, mint azelőtt.

– Ne hibáztassa magát. Hiszen végül kiadta a parancsot. Valószínű, hogy a gépek már akkor átvették az irányítást a hajó felett, amikor még csak arra kérte, hogy fogja le őket. Csak kíváncsiak

voltak, hogy mit tervez.

– És most mi lesz?

– Szerintem most megpróbálják megölni, engem pedig kiiktatnak. Csak abban reménykedem, hogy előbb érünk a siklóhoz.

– És aztán?

– Lelépünk, és reméljük, hogy az *Ezüstfény* védelmi rendszere nem lő ránk, mielőtt meg tudunk lógni.

Nem voltunk már messze az űrsiklótól, de ami engem illet, akár kilométerekre is lehettünk volna. Egy sor másik hajó mellett haladtunk el, amelyek ugyanúgy megfeleltek volna, csak fel kellett volna tölteni őket, és lefuttatni a repülésszettek. De így is elég nagy volt a kísértés, hogy az egyikbe beszálljunk, és életet leheljünk bele. Az *Ezüstfény* hatásköre kiterjedt ugyan a hangárra, de a benne lévő hajókra már nem. Ha tehát sikerül beszállnunk az egyikbe, azzal tulajdonképpen páncélfalat húzunk magunk és a robotok közé, tehát egész sokáig kibírhatjuk, hogy esélyünk legyen a menekülésre. Az űrsikló viszont tökéletesen működött, sőt gyújtáson is hagytam, azaz egyetlen pillanat alatt startolhat. Amikor odaértünk, Hesperus letett a fedélzetre, én pedig utasítottam a siklót, hogy engedjen be minket.

Miután bementünk, és mögöttünk bezárult a burok, az aggodalmam egy hajszálnyival mintha csökkent volna.

Odabent aztán, a sérüléseimmel mit sem törődve, pedig még mindig nem láttam valami tisztán, előrerohantam, beültem a kézi vezérlő ülésébe, és előre nyújtottam a kezem, mint valami lovag, amely csak azt várja, hogy a segédek felhúzzák rá a páncélkesztyűt. Az űrsikló engedelmesen a kezembe tolt a konzolt. Hatástalanítottam a horgonykapcsokat, és alapjáratról siklósebességre kapcsoltam, ami bőven elegendő ahhoz, hogy kijussunk a hangárdokkból. A sikló ék alakú orrát addig fordítottam, amíg előttünk meg nem jelent az ürre nyíló téglalap alakú ajtó, a számos másik hajó és egyéb objektumok rengetegében, tőlünk mintegy hét kilométerre. Az érkezésünk után nyitva hagytam, mert tudtam, hogy nemsokára úgyis egymás után küldöm ki a hajókat a légfüggönyön keresztül.

– Szerintem még kijutunk – mondtam, és elindultam a siklóval.

Ha tisztán ráláttam volna a kijáratra, nagyobb sebességre is kapcsolhattam volna, de szerencsétlenségünkre a hajók és az őket

tartó dokkok között kellett manővereznem. Ha túl gyorsan megyünk, akkor könnyen nekiütközhattünk volna valami nagyobb és erősebb tárgynak, mint a sikló, valami olyasminek, ami sziklaszilárdan volt rögzítve.

– Már tudják, hogy mivel próbálkozunk – mondta Hesperus.

– Miből gondolja?

– Az ajtó becsukódik.

Odanéztem, de nem tudtam pontosan megállapítani, hogy vajon a nyílás valóban szűkült-e azóta, hogy elindultunk. Elég nehéz is lett volna, mert állandóan más szögből láttuk, ahogy egymás után kerülgettem az akadályokat.

– Biztos benne, Hesperus?

– Tökéletesen. Ne vegyem át?

– Nem. Köszönöm.

– Én gyorsabban tudnám irányítani. Engem nem hátráltatna a periférikus idegrendszer. És a kisujjamban is nagyobb az adatfeldolgozó kapacitás, mint a maga egész koponyájában.

– Kösz szépen!

– Ez csak egyszerű tény. Én gyorsabban oda tudom vinni a gépet az ajtóhoz, feltéve, ha átengedi nekem az irányítást.

Most már én is tisztán láttam, hogy az ajtó elkezdett becsukódni. A téglalap, amely mögött a világűr látszott, még mindig három kilométer széles volt, de a magassága már nem érte el a két kilométert sem. Talán másfél vagy még annál is kevesebb volt.

Elhúztam a kezem a vezérlőről.

– Visszavonásig ideiglenesen átadom az irányítást az utasomnak.

– Azzal elugrattam a konzoltól. – Tessék, a magáé. De aztán húzzon bele!

Hesperus átvette a helyemet, széles háta eltakarta előlem a vezérlőt.

– Köszönöm, Purslane. Megteszem, amit lehet.

A sikló valóban felgyorsult. Méghozzá alaposan. Vérfagyasztó kanyarokat írtunk le, elképesztő sebességgel rontottunk be a legszűkebb résekbe is az egyes dokkok között, sokszor tényleg csak millimétereken múlt, hogy nem csapódtunk neki valaminek. Hesperus olyan bődületes gyorsasággal navigált, hogy a csillapítómezők alig bírták tartani vele a tempót. Éreztem, ahogy a

tehetetlenségi erő láthatatlan ujjai betüremkednek az utastérbe, és rögtön péppé is zúznák a testem, ha sikerülne rendesen megragadniuk.

– Az ajtó egyre gyorsabban csukódik – mondta Hesperus felháborítóan nyugodt hangon, miközben a keze olyan gyorsan járt, hogy szinte nem is láttam, akár egy bűvész gyorsított felvételen. – Valószínűleg látták, hogy van esélyünk, ezért valahonnan rátettek még egy kis energiát.

– Nem tud gyorsabban menni?

– Ha bevállalok némi kockázatot, akkor igen. De attól tartok, nincs más választásunk, nem igaz?

– Tegye, amit kell. Én majd behunyom a szemem.

– Legközelebb majd álljon kicsit közelebb az ajtóhoz!

– Csak magáért tettem. Arra gondoltam, jobb, ha Cascade-nek és Cadence-nek minél rövidebb úton kell mozgatnia a testét a villanókabinig, nehogy útközben még valami baja essen.

– Ez esetben meghajlok az előrelátása előtt, és elnézést kérek az iménti megjegyzésemért.

Hesperus még néhány kanyart levágott. Némelyiket szó szerint is.

Az űrsikló recsegve-rázkódva feljajdult, ahogy egymás után súrolta az útjába belógó akadályokat. Nem voltam benne biztos, hogy mindez a véletlen műve, vagy Hesperus ezeket a kisebb ütközéseket is belevette a számításba. Csak annyit láttam, hogy még megveszekedettebb tempóban haladunk, de az ajtó is egyre határozottabban zárul össze előttünk, olyannyira, hogy már épp csak egy szűk rés maradt, de még reménykedtünk benne, hogy talán ott átférünk.

Hesperus végre kiért a hajórengetegből, már csak egy két kilométeres tiszta szakasz maradt előttünk. Az ajtónyílás tovább szűkült, de itt most már magasabb sebességre kapcsolhatott. A hangár falai mindkét oldalon egyre gyorsabban száguldottak el mellettünk, és hirtelen úgy éreztem, jó esélyünk van rá, hogy sikerül.

Tévedtem. A következő pillanatban az űrsikló elvesztette az erejét, mintha csak láthatatlan hálóba gabalyodott volna. A falak most sokkal lassabban mozogtak. Hesperus tovább gyorsított, az űrsikló mégis egyre csak lassult. A vezérlőn sorra gyúltak ki a vörös figyelmeztető fények, és szabályos időközönként megszólalt egy kis

csengő is.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Erőtér-interferencia! – mondta Hesperus és hátrafordult felém. – Ettől félttem a legjobban. A *Hajnali Ezüstoffény* valószínűleg bekapcsolta a parametrikus hajtóművet. A változó mezők kölcsönhatásba lépnek egymással, és attól tartok, hogy az űrsikló nem fogja bírni a versenyt.

– Nem tud csinálni valamit?

– Maga is tudja, Purslane, hogy nem. Ha tovább erőltetem a hajtóművet, akkor vagy lekapcsol a túlterhelésgátló, vagy darabokra szakad az egész. Nem hiszem, hogy számítana, melyik a valószínűbb. – Hesperus újra a konzol felé fordult, és most már jóval lassabban elvégzett néhány beállítást. – Sajnálom, Purslane. Elkaptak minket.

– Az ajtó már majdnem becsukódott. Még ha sikerülne is újraindítani a hajtóművet, azt hiszem, akkor sem jutnánk ki.

Az *Ezüstoffény* közben irányt váltott. Amíg a rés tovább szűkült, megjelent előttünk a Neuma napfényes oldala. A bolygó máris szemmel láthatólag kisebb lett. Ezer G-s gyorsulással egyetlen perc alatt tizennyolcezer kilométerre távolodtunk el a kiindulási pontunktól. Még egy perc, és már hetvenkétezer kilométerre leszünk, ami a Neuma kerületének a kétszerese. Akit csak ismertem, akik fontosak voltak számomra, és akiknek én fontos voltam, mind ott voltak az elképesztő gyorsasággal távolodó bolygón. Erőt kellett vennem magamon, hogy ne nyújtsam felé a kezem, ahogy a félelmetes gyorsulásunk elszakította tőlem.

Az ajtó becsukódott. Hesperus üresbe tette a hajtóművet.

– Most van a baj.

A hangár légellenállása megállította a siklót.

– Nem maradhatunk itt a levegőben – mondtam.

– Itt jobbra van egy üres dokk. Megpróbálok odalavírozni.

A konzolon máris felgyulladt a piros lámpa, és megszólalt a riasztó, de Hesperusnak még sikerült valahogy odavergődni, és aktiválni a dokkoló kapcsokat, amelyek már behúzták a siklót a dokkba.

– Valószínűleg elhagyjuk a naprendszeret – mondta. – Ez a klán egyik leggyorsabb hajója, ugye?

– Főként így, hogy már csak ötvenegyen maradtunk. Épp ezért akarta Cadence és Cascade olyan nagyon megkaparintani.

– Ettől féltém. Így a hasadvány-társai nem fognak utolérni minket, főleg, hogy ilyen meglepetésszerűen távoztunk.

– Nem adhatjuk fel, nem nyugodhatunk bele csak úgy, hogy elrabolnak minket. Azt sem tudjuk, hova akarnak vinni.

– Kétlem, hogy ezek a robotok bárhová magukkal akarnának vinni minket. Ha majd kijutottak a rendszerből, és lerázták az esetleges üldözőiket, szerintem majd akkor vesznek elő bennünket.

– És?

– És szépen kinyírnak minket. Megteszek mindent, hogy megvédjem, de mint mondtam, én egyedül vagyok.

– De hát mit akarnak?

– Elmenni valahová.

– Nem hiszem, hogy azért tették volna meg ezt a nagy utat egészen a Neumáig, hogy találjanak egy hajót. És ha igaz, amit mond, akkor mindezt már a klán elleni támadás előtt eltervezték.

– Nagyon úgy tűnik.

Hesperus elfordult a konzoltól. Az aranyaszója most is ugyanolyan jóképű volt, mint mindig, ő így mutatta ki a kedvességét, de hogy mi rejtőzött a maszok mögött, arról fogalmam sem volt.

– Maga többet tud annál, mint amit nekem elmond, Hesperus. Azóta ez az érzésem, hogy újra magához tért. Mi történt magával a Neumán?

– Foglalkozunk egy kicsit a jelenlegi helyzetünkkel! – engedte el a kérdést a füle mellett. – Ebben a siklóban vannak sztáziskamrák?

– Nincsenek. Miért is lennének?

– Sejtettem. Egy ideig el lehetünk itt, de jobban tesszük, ha keresünk egy nagyobb, jobban védett járművet. Ha esetleg lenne olyasmi, aminek elég erős a fegyverzete és van valós tolóerejű hajtóműve, akkor azzal talán ki tudnánk törni a hangárból. Van ilyesmi itt?

– Hadd gondolkozzam! Ez elég vastag ajtó. Egy-két lézerlöveg nem lesz elég ahhoz, hogy átlőjük.

– Csak szeretném tudni, mi van készleten.

– Jól van, egy pillanat! – mondtam ingerülten, az elmém még mindig képtelen volt felvenni az utóbbi események tempóját.

Nemrég még attól a pillanattól rettegetem, amikor át kell adnom az *Ezüstfényt*, most viszont örömmel tettem volna meg, mintsem hogy a saját hajóm legyen a börtönöm. – Nekem ez túl gyors, Hesperus! Kérem, bocsásson meg! Tudja, az én periférikus idegrendszeremnek beletelik egy kis időbe, amíg ráhangolódik egy ilyen radikálisan új helyzetre.

– Én magának mindent meg tudok bocsátani, Purslane. – Visszafordult a vezérlőhöz, és elvégzett még néhány beállítást. – A hajtóművet alapjáraton hagyom, hátha adódik valami lehetőség. Persze azért nagyon ne éljük bele magunkat!

– Nem élem bele magam. Gondolja, hogy a többiek már észrevették, hogy eljöttünk?

– Valószínű.

– És?

– Most próbálják megérteni, hogy mi lehetett az oka. Bizonyára az is átfutott az agyukon, hogy maga lopta el a hajót, nem pedig a robotok.

– Ezt csak nem gondolják! – De amint kimondtam, tudtam, hogy Hesperusnak igaza lehet. – Mégiscsak fel kellett volna vennem a kapcsolatot Campionnal!

– Akkor meg azt gondolták volna, hogy csak kifogást keres, és azért mondja a robotokról, hogy rosszban sántikálnak.

– De hát tényleg rosszban sántikálnak!

– Csakhogy a Neumán ezt senki nem hitte volna el.

– Kivéve Campiont. Ő bízott volna bennem. Ő hitt volna nekem, bármilyen elképesztően hangzott volna, amit mondok.

– Ez esetben sajnálom, hogy nem tudott kapcsolatba lépni velem. De összességében amúgy sem sokat változtatott volna a helyzetünkön. – Hesperus a vállamra tette a kezét. Hideg volt és kemény, mégis valahogy gyengéd. – Valószínűleg úgy is hiába kísérletezte volna meg. Ha a robotok már azelőtt megszerezték a hajót, hogy maga megpróbálta kihajítani őket, és erről egyre inkább meg vagyok győződve, akkor bizonyára minden további nélkül meg tudták volna akadályozni, hogy kapcsolatba lépjen a Neumával.

Lehunytam a szemem. És azt kívántam, bárcsak az egész világegyetem összecsomagolná magát, és elhúzna a végtelen valami nagyon távoli sarkába. De amikor újra felnéztem, Hesperus és a

világegyetem még mindig arra várt, hogy mondjak már valamit.

– Félek – nyögtem végül. – Soha nem volt még olyan, hogy nem én irányítottam a dolgokat. Még amikor a Szellemhez mentünk, az is a mi döntésünk volt.

– Megesik a legjobb családban is. – A kezét villámgyorsan elkapta a vállamról, a hüvelyk- és a mutatóujját pedig máris a szemhéjamhoz érintette. Arra sem volt időm, hogy megijedjek, csak a hideg, fémes érintését éreztem, amely túl rövid volt ahhoz, hogy fájdalomnak nevezhessem, s mire felfogtam az egészet, már le is engedte a kezét.

– Meggyógyítottam a szemét. A jobb szemén kicsit valóban levált a retina, és mindkettőben elpattant néhány hajszálér. Gondolom, most már jobban lát.

És csodálatos módon, tényleg.

– De hát mit művelt?

Feltartotta a bal kezét, és megmutatta a mutatóujját. Az aranyköröm és az ujjbegy között egy szigonyyszerű valami látszott. Hegyes, bonyolult szerszám volt, a részleteket nem lehetett kivenni, mert rendszeres időközönként elhalványult, mintha valami más dimenzióba lépett volna át.

– Meggyógyítottam – mondta Hesperus egyszerűen. – Nem volt nehéz.

– Korábban is voltak már ilyen képességei?

– Azóta, hogy újra találkoztunk.

– De még más is van, ugye? Valahogy megváltozott, amióta visszatért.

– Nem azt mondom, hogy bármit meg tudok tenni, amit korábban nem tudtam, de valóban más színben látom a dolgokat. És sokkal, de sokkal többet tudok.

– Mert a Szellem helyrehozta a memóriáját?

– Azért is.

– De nem csak azért.

– Rengeteg dolgot megtudtam, Purslane. De egyszerűen nem volt még időm feldolgozni mindent.

– Szóval inkább ne most beszéljük meg.

– Előbb döntse el, hogy itt maradunk, vagy megpróbálunk átjutni valamelyik másik hajóba.

– Ezt nekem kell eldöntenem?

– Én rengeteg dolgot tudok, de ennek a hangárnak a tartalmát csak maga ismeri. És jól gondolja meg, Purslane, mert nagyon sok múlik ezen a döntésén.

– Jól van – mondtam. – Akkor ne sűröessen!

HATODIK RÉSZ

– Úrnöm! – szólított meg Daubenton, ahogy görnyedve belépett a szobámba. – Fájdalmas hírt hozok.

Két hét telt el azóta, hogy a kezembe vettem a vérkötéssel megbűvölt tűt. Azt vártam, hogy Calidris két-három napon belül megérkezik a Felhőpalotába, de még ha Mordax kémjei megnehezítik is a dolgát, az út akkor sem tarthat tovább négy vagy öt napnál. Amikor már egy hét is eltelt, kezdtem aggódni. A második hét végén pedig nehéz szívvel arra kellett gondolnom, hogy Calidris valószínűleg halott. Hiszen jó ideje nem hallottam már felőle. De amikor a vértűt kaptam tőle, azt mondta, a varázsereje csak akkor működik, ha ő még életben van. És tény, hogy semmilyen fájdalmat nem éreztem, amikor megszúrta velem az ujjamat. Legalább magát a szúrást éreznem kellett volna, ha Calidris nem lett volna már ebben a világban.

– Halljam azt a hírt, Daubenton! Calidris halott. Elkapták útban a Felhőpalota felé.

– Nem. Calidris él, ha hihetünk a hírszerzőknek. De, Úrnöm, borzalmas hibát vétettünk.

Letettem a tükröt és a fésűt. Épp a hajamat próbáltam rendbe hozni a színes, mintás berakásokkal díszített ablak mellett.

– Nem értem.

– Minden jel arra utal, hogy Calidris már akkor Mordax fogságában sínylődött, amikor Úrnöm a tüvel hívatni méltóztatott. A gróf egyik portyázó csapata fogta el, több férfiúval egyetemben. Kovácsok voltak és különböző kézművesek, úgyhogy nem mészárolták le őket. Mordax az ilyen embereket jobban szereti a saját szolgálatába állítani, hogy a seregének készítsessen velük fegyvereket. Calidris remekül álcázta magát, és fojtómágiával leplezte varázserejét. Ez elég nehéz és veszélyes mutatvány, de bevált. Még Mordax varázslóit is megtévesztette. Ezt a fortélyt persze nem alkalmazhatta volna a végtelenségig, ugyanis óriási erőfeszítésébe került, de addig legalább megvédhette volna, amíg közvetlen megfigyelés alatt tartják. Később, amikor már engedték

volna, hogy dolgozzon, azaz fegyvereket készítsen Mordax katonáinak, megtervezhette volna a szökését.

– Könyörgöm, mit derítették ki még a kémjeink?

– Calidris épp az egyik ör szeme előtt volt, amikor a tú varázsereje működésbe lépett. Az illető azonnal tudta, hogy varázslat van a dologban, ugyanis Calidris ujja egyszer csak minden ok nélkül vérezni kezdett, a fájdalom pedig nem volt arányban a sérüléssel. Abban a pillanatban elvesztette az uralmát a varázserejét rejtő bűbáj felett is, mivel a fojtómágia folyamatos koncentráció igényel. Az ör halálra rémült. Hívta a társait, és elmondta nekik, mi történt. Calidrist mindjárt kiemelték a közönséges kovácsok közül, és Mordax színe elé vezették. Addigra a gróf saját varázslói is megéreztek az erős elme jelenlétét a Feketevárbán. Calidris tehát lelepleződött. Azonnal láncra verték, és betömtek a száját, mielőtt még segítségül hívhatta volna a varázserejét a fogva tartói ellen.

Kétkedve néztem Daubentonra.

– Ezt mind a kémjeink jelentették? Ha ilyen jó a hírszerzésünk, hogyhogya nem tudtuk még bevenni a Feketevárat?

– Van még más is – mondta Daubenton megkerülve a kérdést. Egy levelet nyújtott felém.

Összereztem a fekete rácsos pecsét látványától. Már megint a mostohabátyám írt. Kinyitottam, és elolvastam Mordax kárörvendő beszámolóját arról, hogy miként fogta el Calidrist.

„Azt hiszed, nem tudom majd áttéríteni – olvastam –, de nagyon tévedsz. Mindenkit meg lehet változtatni. A Palotás engem is megváltoztatott. Azt hittem, erősebb vagyok a játéknál, hogy nyugodtan lehetek Mordax, anélkül hogy ezzel végleg magamra venném a személyiségét és a múltját. Tévedtem, ahogy te is tévedsz Calidriszel kapcsolatban. Megmondom neki, hogy elárultad, hogy feladtad az udvarhölgyedért cserébe. Hogy azt kértem tőled, bizonyítsd be, hogy ő az. Először persze nem akarja majd elhinni, de elégszer láttam már, hogyan törnek meg az emberek. Az idő szépen felőrli a régi hűségét, és behódol a Feketevár akaratának. Azután pedig olyan varázserővel támadunk a birodalmadra, amelyet még soha nem tapasztaltál!”

Megfagyott a vér az ereimben.

– Vesztettünk. Mindennek vége – mondtam Daubentonnak.

A szeme majd leragadt a kimerültségtől. Daubenton kamarás, Cirlus fegyvermester és az emberei, illetve a miniszterek az utóbbi napokban nem nagyon gondoltak másra, csak Calidrisre és a Feketevárra.

– Talán Calidrisnek mégiscsak lesz elég lelkiereje ahhoz, hogy kitartson, és ne forduljon ellenünk.

– Soha senki nem tudott még ellenállni a Gonosznak. Te is tudod, mit írt Mordax grófja a levelében, Daubenton. Ne tégy úgy, mintha nem bontottad volna fel, mielőtt a kezembe adtad. A Palotás valóban megváltoztatta. Én még emlékszem, milyen volt, mielőtt megmutattam neki.

– A Palotás, Úrnőm?

Egy pillanatra úgy éreztem, hogy valami áttörő felismerés előtt állok, hogy mindjárt feltárul előttem egy titok, amely más megvilágításba helyezi az összes problémánkat, és hirtelen kevésbé tűnik majd szívfájdítóan a helyzet. Mintha egy színész lettem volna, aki annyira beleélte magát a szerepbe, hogy teljesen meg is feledkezett róla, hogy valójában színpadon van, és ez az egész csupán játék. Olyan komédiás voltam, aki az általa megszemélyesített szereplő problémáinak súlya alatt egy-egy világosabb pillanatában rádöbben, hogy csak egy színdarabban játszik, és a jelmezt, amit magára öltött, bármelyik pillanatban leveheti. Az utóbbi időben egyre gyakrabban voltak ilyen szórakozott pillanataim – ilyenkor pontosan éreztem, hogy az egész csak színház, és a tetteim következményei soha nem léphetnek túl a zöld falakon. Olykor egy-egy szó vagy bizonyos szókapcsolatok – Palotás, ramszkóp-úrhajó, kisbolygók – mint vészjósló kulcsok tűntek fel előttem, amelyek hatalmas, szörnyű titkokat őrző ajtókat tárnak fel. De szerencsére – mivel nagyon könnyen elterelhetők volna a figyelmemet a fontosabb dolgokról – ezek a pillanatok mindig gyorsan el is múltak, és csak enyhe mentális nyugtalanság maradt utánuk.

– Semmi, Daubenton. Csak annyit akarok mondani, hogy nem bízhatjuk a Királyság sorsát arra a halovány reményre, hogy Calidris majd erősebb lesz, mint bárki előtte a világon. – Kicsit elbizonytalanodtam. Az ujjam idegesen babrált a levél élén. – Viszont mindvégig volt valaki más is, akihez fordulhattunk. Amikor

először felmerült ez az eshetőség, elvettem, mivel az adott helyzetben erre nem volt szükség. Most viszont, hogy a dolgok még rosszabbra fordultak, módosítanom kell az álláspontomat. Ha Calidris varázserejét ellenünk fordítják, márpedig attól tartok, ez lesz a vége, akkor nekünk is hasonló erejű szövetségesre lesz szükségünk.

– Relictusról beszélsz, a bukott tanítványról? – Daubenton holtsápadt arcára kiült a rettegés. – Úrnöm, én nem értettem egyet Cirlusszal. Relictusnak ott kell maradnia, ahol van, amíg meg nem rohad!

A sejtésem Calidris varázserejéről beigazolódott, bár még hosszú hónapok teltek el, mire hírért vettük, hogy valóban átállt a másik oldalra. Akkor derült fény az árulására, amikor a Szellemzsoldosok rátámadtak az embereinkre.

Mordax grófjának egyik gyenge pontja a serege létszáma volt. Remekül fel voltak szerelve, kitűnő kiképzést kaptak, vakon teljesítették a parancsot, de erősen megfogyatkoztak a Királyság határai ellen intézett rengeteg hadművelet során. A mi csapatunk jóval több lelket számlált, mégis (mi tagadás) kevésbé volt átütő erejű, és egyedül ez a kényes egyensúly tudta Mordax grófját valamelyest kordában tartani. Ha sokkal erősebb lett volna katonai szempontból, akkor nem kellett volna túszokat ejtenie, és Calidrisre sem lett volna rászorulva. Mordax gyakorlatias ember volt, aki remekül értette a háború véres művészetét, és ösztönösen irtózott a mágiától. Ennek ellenére egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy azonnal félreteszi a varázslattal szembeni fenntartásait, amint a helyzet úgy kívánja.

A Szellemzsoldosokról először csak annyit tudtunk, amit a halálra rémült, nem éppen szavahihető szemtanúk elmondtak. Egy portyázó sereg felégette az egyik falut. A fáklyákkal és lándzsákkal felfegyverkezett férfiak szokásukhoz híven útonálló gyülevész seregének álcázták magukat. De elkísérte őket néhány páncélos is, akik csontsovány lovaikon, melyek fürgék voltak, mint az agarak, a falu határában várakoztak, míg a házak porig égtek. Csak az egyikük hátasa volt igazi csataló, és egyedül ő húzta fel szeme előtt a sisakrostélyt. A többiek tetőtől talpig páncélba öltöztek, testük

minden egyes szegletét fém borította. A felvont rostélyos fickó fémlapokkal kivert bőrruhát viselt. Noha egyetlen szót sem szólt, úgy tűnt, ő a parancsnoka a többieknek, akiknek az arca nem látszott a sisakrostély mögött.

Az egyik falubéli, aki éktelen haragra gerjedt, amiért felgyújtották a házát, egy lopott íjjal rálőtt a páncélba öltözött lovasokra. Hat nyílveszőt lőtt ki, de azok vagy lepattantak a páncélról, vagy befűródtek a páncéltáblák közé, mindenesetre a lovasokban nem tettek kárt. Amikor a portyázók elhagyták a falut, a páncélosok is elvágattak, és csatlakoztak hozzájuk. Ekkor a férfi kilőtte a hetedik nyílveszőt is, és véletlenül az egyik ló lágyékát találta el. A hátas felágaskodott, és ledobta magáról a lovast. Az illető semmilyen hangot nem adott ki, csak a fém csörömpölése hallatszott. A többiek közül egyedül a csatalovon ülő vezér nézett hátra. Aztán felemelte a karját, mire a páncélosok megindultak utána, az elesett bajtársukkal pedig nem is foglalkoztak.

A falubéli viszont előbújt a rejtekéből, hogy megnézzze, mi történt a páncélossal. És amit látott, attól meghűlt benne a vér. A páncél eltörött, az egyik kar le is vált a törzsről. De sebesült testnek nyoma sem volt, és amikor alaposabban megvizsgálta a maradványokat, nem talált mást, csak az üres páncélruhát. Most már értette, hogy lehettek olyan soványak és gyorsak azok a lovak. Csak a páncélruha súlyát kellett cipelniük, ember nem volt bennük.

Ekkor hallottunk először a Szellemzsoldosokról. A következő hetekben aztán a Királyság minden részéről érkeztek hasonló beszámolók. Olyan gyorsan mozogtak, és olyan elképesztő ügyesen ülték meg a lovat, hogy olyan helyeken is át tudtak jönni a határon, ahol korábban még soha egyetlen haderő sem volt képes betörni. Éjszaka is ugyanúgy haladtak, mint a verőfényes napsütésben. Lovaikból halál és rothadás bűze áradt, mintha elhullott tetemek lennének, melyeket csak azért élesztettek fel, hogy őket szállítsák. Soha senki nem látta ezeket az állatokat legelni vagy vizet inni, és a leghidegebb estéken sem látszott a leheletük.

Rengetegen voltak. Calidris varázslatának köszönhetően az ellenségnek csak azzal kellett törődnie, hogy győzze páncélruhával. A mi kovácsaink pedig hiába próbálták volna tartani a tempót, nekünk egyszerűen nem volt ennyi katonánk, akikre ráadhattuk volna

ezt a sok páncélt. Mordaxnak meg akkora serege lehetett, amekkorát csak akart.

Ekkor már biztosan tudtam, hogy Relictust kell segítségül hívnom, mert lelkizéssel itt nem megyünk semmire.

25. FEJEZET

Épp a lábamat nyújtóztattam Ymir egyik hídján, s közben ámulva figyeltem az égen fodrozódó, csattogó zászlók színes kavalkádját, amikor Betony rám talált.

– Champion! – húzta magasra a kabátja fekete gallérját a szélben.

– Mezereon befejezte mára?

– Purslane-ről van szó. Aggasztó híreket kaptunk.

Eddig a pillanatig nem is zavart a szél, de most mintha a csontjaimba hatolt volna.

– Mi történt?

– Csak annyit tudunk, hogy felment a robotokkal, mind a hárommal az *Ezüstfényre*. A hajója pedig egyszer csak se szó, se beszéd, kitört a bolygó körüli pályáról. Távolodik a Neumától, tudomásunk szerint a még biztonságos gyorsulási intervallum maximumán.

Megkapaszkodtam a híd korlátjában, hogy megtartsam magam. Ez a fejlemény úgy fejbe vágott, hogy valósággal beleszédültem.

– Mikor tört ki a hajó?

– Nem egészen negyed órája. Jöttem, amint tudtam.

– Fel kell mennem.

– Minden úrsikló menetkész. Én pár perc múlva indulok az enyémmel. Gyere velem. Kiteszlek a *Tunyán*, aztán megyek a *Kék Adoniszra*.

Annyira megviselt a hír, hogy fel sem fogtam az ajánlatát.

– Mi van a többi a hajóval?

– Három már elindult utánuk, de nincs senki a fedélzetükön. Viszont azonnal ki tudtak törni, így legalább valami az *Ezüstfény* nyomában van. Utolérni persze nem tudják, de azért próbálnak belül maradni a...

– ...lőtávolságon – fejeztem be helyette a mondatot.

– Nem feltétlenül kerül rá sor, de minden eshetőségre fel kell készülnünk. Nem tudjuk, mi történt odafent, *Campion*, de az biztos, hogy nem ez volt a terv. Nem azt mondom, hogy ész nélkül kilőjük őket. Ez az utolsó, ami szóba jön. De ha sikerülne valahogy megsebesíteni az *Ezüstfényt*, és lelassítani legalább annyira, hogy utolérhessük...

– Tudom, mi jár a fejedben. De *Purslane* biztosan nem lépett volna meg a saját hajójával.

– Azért nem is nagyon repesett az örömtől, hogy oda kellett adnia a robotoknak.

– Miért, te annyira örültél volna, ha neked kellett volna odaadnod a tiédet? – csóváltam a fejemet dühösen. – Nem. *Purslane* nem így intézi a dolgokat. Fel akart menni, hogy rendben átadja a hajót, és utána emelt fővel visszatérni.

– De hát akkor mi történhetett?

– Nekem már az elejétől nem tetszettek ezek a robotok.

– Gondolod, hogy ellopták a hajót? – meredt rám *Betony* ingerülten. – Hiszen amúgy is megkapták volna, *Campion*! Mi a fenének nyúlták volna le, ha már csak arra kellett várniuk, hogy *Purslane* formálisan is átadja nekik a parancsnokságot?

– Mit tudom én! Csak azt akarom mondani, hogy nem bírtam őket. És most ne gyere nekem azzal, hogy robotfóbiám van! *Hesperusszal* például nem volt semmi bajom. – Aztán hirtelen egy kérdés fogalmazódott meg bennem. – Próbáltatok már beszélni vele?

– Azzal kezdtük, amint észrevettük, hogy kitört. De nem válaszolt.

– Ez is azt bizonyítja, hogy nincs benne a keze.

– Valóban?

– *Purslane* biztosan nem lépett volna le anélkül, hogy szólt volna, *Betony*! Ha ilyesmit tervez, akkor tuti, hogy jól beolvasott volna előtte az egész klánnak!

– Talán majd, ha biztonságban érzi magát.

– Azért nem válaszolt, mert nem *tudott* válaszolni! Valami történt odafent. – Lassan kezdett elhatalmasodni a fejemben az a gondolat, mint valami sötét felleg az amúgy ragyogóan tiszta égen, hogy *Purslane*-t megölték. Önkéntelenül is próbáltam elhessegetni, de folyton visszatért. Ha a robotok bármilyen okból is úgy döntöttek,

hogy inkább erővel elveszik a hajót, mintsem hogy kivárják, amíg amúgy is megkapják, akkor egy szemvillanás alatt végezhettek Purslane-nel.

– Muszáj felmennem! – mondtam megint.

– Akkor menjünk! – Betony durván megragadta mindkét karomat.
– Ide figyelj, Champion! Nem mindenben értünk egyet. Nem is várom el, hogy nagyon szeress, vagy, hogy egyáltalán megbocsásd, amit Purslane-nel tettem, de értsd meg, jó okom volt rá. A klán érdekeit tartottam szem előtt, ennek a hihetetlenül törekeny és hihetetlenül ritka valaminek a javát akartam szolgálni, ami összeköt minket. Feltétlenül demonstrálnom kellett, hogy milyen fontos a fegyelem, most még inkább, mint bármikor. Ez nem személyes ügy, és nem is valami gyerekes bosszú volt részemről. És tudod, mit mondok? Elismerem, hogy hibáztam, amikor Mezereont bíztam meg a vallatással. Te ezt már jóval előttem észrevetted. Hát, nem vagyok tévedhetetlen. De szörnyeteg sem vagyok. Ha hajlandó lennél megbocsátani, amit szerinted ellened vagy Purslane ellen cselekedtem, én is szívesen elfelejtem, hogy olyan fölényesen viselkedtél a klánnal szemben. Baráti kezet nyújtok, és szeretném, ha továbblépnénk! Ha Purslane bármi rosszat is tett, esélyt kell kapnia, hogy jóvátegye. Ha pedig nem tett semmi rosszat, akkor segítenünk kell neki! Méghozzá mindenben és feltételek nélkül. Én mindent ki fogok hozni a hajómból, hogy utolérhessem, és tudom, hogy te is pontosan ezt fogod tenni. És a másik negyvennyolc hasadvány is ugyanígy gondolkodik.

Vártam egy kicsit, mielőtt megszólaltam.

– Vége a hegyi beszédnek?

– Elmondtam, amit akartam. Ha velem tartasz, a siklóm azonnal fel tud vinni minket. De ha még a gondolattól is rosszul vagy, hogy egy siklóba ülj velem, akkor azt hiszem, Aconite vagy Tansy is mindjárt indul.

Pár másodpercig még fontolgattam a kérdést, aztán döntöttem.

– Gyerünk!

A klán mindvégig riadókészültségben volt, azaz mindegyik hajót olyan állapotban kellett hagyni, hogy azonnal kitörhessen a bolygó

körüli pályáról, és maximális sebességgel nekivághasson a csillagközi térnek, amint a járőrök ellenséges erők közeledését jelentik. Ennek a lehetősége pedig minden pillanatban ott lebegett a fejünk felett a Neumán. Bármikor úgy adódhatott volna, hogy egy órán belül végleg el kell hagynunk a bolygót, méghozzá úgy, hogy talán soha nem is látjuk többé.

Ez viszont nem jelentette azt, hogy az összes megmaradt hajó üldözőbe veszi a *Hajnali Ezüsthényt*. Váratlan fejlemény volt ugyan, de nem szolgáltatott okot teljes evakuálásra. Aznap Galingale volt beosztva járőrzésre az *Éjkirálynővel*, és nem jelentette ellenséges erők közeledését, nyoma sem volt gyilkos flottáknak, amelyek épp most fékeztek volna le a csillagközi sebességről. A klán, ha kisebb létszámmal is, de tovább folytatta a munkát. Egyébként pedig a harmincöt megmaradt hajó közül legalább minden második amúgy is túl lassú volt ahhoz, hogy tartani tudják Purslane-nel a tempót, és csak tíznél kevesebb volt olyan, amelyikkel egyáltalán érdemes volt megpróbálni. Ezek közül három már el is indult, bár a tulajdonosaikat nem vitték magukkal. A *Tunya* is a lassú járművek közé sorolódott volna, ha Ateshga nem végezte volna el rajta az átalakítást. Így viszont inkább határesetnek számított. Ahhoz persze, hogy utolérjem vele az *Ezüsthényt*, jócskán a pirosba kellett volna tolnom a mutatót, azt pedig nem tudhattam, erre hogyan reagálna a hajtómű.

– Folyamatosan hívjuk rádión – mondta Betony, ahogy a *Tunyat* villanótávolságban megközelítettük –, de még mindig nem válaszolt. Ha pedig a robotok kezében van az irányítás, eddig még nem álltak elő semmilyen követeléssel.

– Nem akarnak tőlünk semmit – mondtam. – Tudunk már valamit a röppályájukról?

– A galaxis középpontja felé tartanak, a galaktikus síkkal párhuzamosan. Lehet, hogy ha kijutnak a csillagközi térbe, akkor még irányt váltanak, de egyelőre semmi okunk feltételezni, hogy nem a Gépnép felé mennek.

– Itt valami nagyon nem stimmel, Betony.

– Az egész nem stimmel.

– Bármi is legyen, ezt nem Purslane csinálja. A szíved mélyén te is épp olyan jól tudod, mint én.

– Hát, meglepne, ha az ő keze lenne a dologban, bár korábban is szolgált már meglepetésekkel az élet.

Megköszöntem neki, hogy felhozott, és átvillantam a *Tunyára*. Amint megérezte a jelenléteimet, a hajó azonnal menetkészen várta a parancsomat. Mire elértem a hídig, a hajtómű már készen állt az üldözésre.

Minden olyan hirtelen történt, álomszerű volt az egész. Nem egészen tizenkét óra alatt Purslane űrhajója annyira megközelíti a fénysebességet, hogy a valaha épített leggyorsabb hajónak is százezer évbe telne, hogy utolérje. Addigra pedig mindketten a galaxis másik végén lennénk. Az egyetlen esélyünk, hogy valaha utolérjük, ha most minden biztonsági előírásra fittyet hányva, maximális teljesítménnyel a nyomába eredünk.

Elfoglaltam a helyem a parancsnoki állásban, és ezer G-s gyorsulásra állítottam a hajtóművet. A Neuma úgy maradt el mögöttem, mint egy kútba dobott kavics. Mint mindig, amikor ott álltam egy bolygó felszínén, odalent most is olyan érzés volt, mintha a Neuma lenne az egész világmindenség, de a világúrból pontosan olyan kis ezüstkavicsnak láttam, ami valójában volt. Egy aprócska szikladarab, amely egy végtelenszer tágasabb űrben lebeg, és a vákuumtól csak hajszálvékony légkör választja el.

Néhány percig egyedül haladtam, semmi nem volt a szenzorok hatósugarában, de aztán a többiek egymás után vették fel körülöttem a pozíciót, és ráálltak az én gyorsulásomra. A három előttünk lévő hajó Charlock, Orache, illetve Agrimony járműve volt. Őket még öt másik követte. Az enyém volt az első, Betonyé a második. A három utolsó pedig Sorrel, Tansy és Henbane űrhajója, amelyeken utasként ott volt Charlock, Orache és Agrimony is. Nemsokára egy hatodik is csatlakozik hozzánk, mivel Galingale leállt a járőrözéssel, és a nyomunkba eredt. Ezerkétszáz G-vel loholt utánunk, mondhatni az utolsó newtont is kipréselte az *Éjkirálynő*je pszeudohajtóművéből. Az üldöző rajból az ő hajójának volt a legjobb esélye arra, hogy beérje a *Hajnali Ezüsthényt*, annak ellenére, hogy Purslane csúcsebességével ő sem versenyezhetett.

Egy órán belül már három fénypercre távolodtunk el a Neumától, ami most már csak fényes csillagnak látszott mögöttünk, de a központi csillag fénye miatt szinte teljesen eltűnt. A hajtóműveket

stabilizáltuk az ideiglenes ezer G-s gyorsuláson, és olyan közel hoztuk egymáshoz a hajókat, hogy valós időben is tudjunk beszélgetni egymással. A hídon egy kerek asztal képe jelent meg, akárcsak a többiek hajóján, amely körül egymás után keltek életre hasadvány-társaim projekciói. Galingale kivételével mindegyik tökéletes minőségben látszott. Az ő projekciója pedig azért jelent meg homályosan, mert még mindig több mint egy fénypercre volt tőlünk, azaz a beszélgetésbe is csak ennek megfelelő késéssel tudott bekapcsolódni.

– Délben még egyikünk sem gondolta volna, hogy mielőtt lemegy a nap, ilyen messze leszünk a Neumától – szólalt meg Betony. – De mondhat bárki bármit, az biztos, hogy mindig is gyorsan alkalmazkodtunk a helyzethez, ha arra volt szükség. Charlock, Orache és Agrimony: köszönjük, hogy előreküldték a hajóitokat. A klán nem fogja elfelejteni ezt a nemes szívű cselekedetet.

– A villanás túl veszélyes lenne, de ha fel tudunk menni ezeregyszáz vagy akár ezerkétszáz G-re, akkor beérhetnénk annyira a hajókat, hogy siklóval is át tudnánk menni – mondta Orache. A keze maga előtt pihent az asztalon. Hosszú, éles körmét éjfeketére festette Cyphel temetésére. – Mert inkább lennék a saját hajóm fedélzetén, mint hogy innen messziről nézzem. Ahhoz már mindegyik túl messze van, hogy normálisan lehessen őket valós időben irányítani, az enyémnek viszont nincs érvényes protokollja erre a helyzetre. – Majd ugyanolyan higgadtan hozzátette: – Mármint nincs benne harci protokoll.

– A protokollokra mindjárt visszatérünk – mondta Betony. – De szeretném, ha először Campion beszélne. Ő jobban ismeri Purslane-t, mint bármelyikünk, és ezt most irónia nélkül mondom. Azon már túlléptünk. Ha neki van valami megérzése, bármi, amivel ez a válság magyarázható, azt érdemes meghallgatnunk.

– Nincs semmilyen megérzésem – mondtam –, csak az, amit már elmondtam neked, vagyis hogy ez biztosan nem Purslane műve. Vagy meghalt, mert a robotok megölték, vagy foglyul ejtették.

– Miért tennének ilyet a robotok? – kérdezte Charlock. – Azzal nem nyernek semmit, ha foglyul ejtik Purslane-t, vagy ha megölik. Hiszen a hajó már úgymint az övék volt.

– Szerintem Purslane semmibe vette a klán akaratát – kezdte

Tansy.

– Egy fenét! – mordultam rá. – Mielőtt felment, odajött hozzám. Nem mondom, hogy repesett az örömtől, hogy le kell mondania az *Ezüstfény*ről, de szerintem beletörődött. És azt is akarta, hogy a robotok tegyenek meg mindent Hesperusért, ami csak lehetséges... és ha ehhez oda kellett volna adnia a hajóját, szívesen megtette volna amúgy is.

– Nem lehet, hogy csak színlelt? – vakargatta Sorrel az őszülő szakállát. – Bocs, de valakinek ezt a kérdést is fel kell tenni. Ha Purslane ezt az egészet már előre kitervelte, akkor biztosan nem akarta az orrodra kötni.

– Nem színlelt.

– Nem tudhatod biztosan. Egyikünk sem gondolatolvasó. Márpedig ha eléggé elszánta magát...

Úveges tekintettel bámultam Sorrel képébe. Eddig soha nem volt pengeváltás közöttünk, bár a közelebbi barátaim közé sem soroltam.

– Hidd el, Purslane-nek nem állt szándékában meglógni a hajójával!

– Rendben. Tegyük fel először, hogy Campionnak igaza van – szögezte le Betony. – Az elsődleges feladatunk, hogy megállítsuk azt a hajót. Ha ez megvan, és visszaszereztük, majd kiderítjük, mi történt.

– Mégis, hogy akarod megállítani az *Ezüstfényt*, már ha nem akarod kilőni? – kérdezte Tansy. – Bocsánat, talán nem így kellett volna kifejeznem magam, de nem tudjuk lasszóval befogni, és reménykedni, hogy attól majd lelassul.

– Úgy célozzuk meg, hogy a hajó megsérüljön, de a fedélzeten senkinek ne essék bántódása – magyarázta Betony. – Jelenleg ez a legjobb, amit tehetünk.

– Megpróbált már valaki beszélni Purslane-nel? – kérdezte Charlock.

Betony bólintott.

– Amint észrevettük, hogy kitört a bolygó körüli pályáról, megpróbáltuk elérni, és azóta is folyamatosan próbálkozunk, de eddig még nem jött válasz.

– Ami nem bizonyít semmit – mondtam. – Ha a robotok átvették az irányítást, nekik aztán nem áll érdekükben, hogy velünk

cseverésszenek.

– Gondolod, hogy Purslane még életben van? – kérdezte Tansy.

– Remélem.

– Ez nem válasz.

– Bocs, de csak ennyi telik tőlem. Hagyjuk ezt a témát!

Legnagyobb megkönnyebbülésemre nem is forszírozta tovább.

– Van azért itt valami, amit mindenképpen figyelembe kell vennünk, mielőtt megtámadjuk az *Ezüstfényt* – mondta Orache, és fekete körmével megkocogtatta a szellemasztal felületét. – Ha a robotok valóban átvették az irányítást, akkor feltételezhetjük, hogy a Gépnép ügynökei. Ha rálövünk Purslane hajójára, még ha csak azzal a szándékkal is, hogy lelassítsuk, ellenséges lépésnek fogják tekinteni. Bizonyos szempontból hadüzenetnek is értelmezhető a Gépnép ellen.

– Ennyire azért senki nem lehet hülye – torkolta le Agrimony. – Ez egy mindentől független incidens, mindenféle magyarázat nélkül elkötöttek egy hajót. Jogunkban áll megvédeni a klán tulajdonát.

Orache arckifejezése acélos maradt, mint aki nem tűr ellentmondást.

– Azt mondtam, „bizonyos szempontból”. Az a minimum, hogy kidobnak minket a Közösségből. És azt ugyebár nem kell bizonygatnom, hogy ez milyen katasztrofális lenne a Gentian-klán számára, főleg most, amikor amúgy is van bajunk bőven. Rosszabb esetben pedig a robotok meg is torolhatják.

– Majd elmagyarázzuk, mi történt – mondta Betony.

– Csak legyen, aki meghallgatja a magyarázkodásunkat! A különböző forgatókönyveket végiggondolva arra jutunk, hogy jó pár lehetőség van, de majdnem mind rossz. Talán egy másik klán is úgy dönt, hogy ránk támad, csak, hogy megmutassa a robotoknak, hova húz a szíve. És ha elégséges számú halandó civilizáció összefog ellenünk, akkor rendesen betehetnek nekünk.

– Majd jól eltiporjuk őket, ha ezt merészelik tenni – mordult fel Betony. – És ha a Gépnép ránk száll, velük is elbánunk. Lehet, hogy gyorsak és erősek, de mi már régebb óta vagyunk itt, mint ők.

Megpróbáltam reményeim szerint értelmes irányba terelni a beszélgetést.

– Na jó. Ne rohanjunk ennyire előre! Egy csomó dolgot nem

tudunk ezekről a robotokról. És egy csomó dolgot nem tudunk a Gépnépről sem, ha már itt tartunk.

– És? Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Charlock.

– Azt, hogy maradjunk nyitottak. Odáig már eljutottunk, hogy okkal feltételezhetjük, hogy először is az Őrzőknél tett látogatásom okozhatta valahogy az egész támadást. Dr. Meninx nem véletlenül akart épp az Őrzőkhöz ellátogatni. Ahogy Hesperus sem. Talán ugyanígy volt ezzel Cadence és Cascade is.

– De ők hozzánk jöttek, nem az Őrzőkhöz – jegyezte meg Sorrel.

– Attól még lehet benne valami. Az Őrzők hirtelen nagyon a figyelem középpontjába kerültek, az én szalagom miatt pedig az egész klán belekeveredett ebbe. A gépek talán úgy látták jobbnak, ha minket keresnek fel.

Sorrel nem úgy festett, mint akit nagyon meggyőztek.

– Nem értem, miért döntöttek volna így. Ha egyszer az Őrzők iránt érdeklődik mindenki, akkor miért nem mentek közvetlenül oda?

– Azért, mert az Őrzők nem állnak szóba robotokkal, csak szerves intelligenciákkal. Hogy miért, azt *tőlük* kérdezd. Hesperus emberi álcát akart magára öltetni, ami a részéről óriási áldozatokkal járt volna, mert a képességeit nagymértékben le kellett volna butítania ahhoz, hogy embernek nézzék... egyébként meg amúgy sem sikerült volna. Cadence és Cascade talán nem volt ennyire elszánt, vagy ők már belátták, hogy túl nagy a lebukás veszélye. El tudjátok képzelni, hogy vette volna ki magát, ha kiderül, hogy a Gépnép megpróbált beszivárogni az emberi civilizációk közé? Ez akár galaktikus szintű diplomáciai válságot is előidézhethetett volna, függetlenül attól, hogy mi mit művelünk. Ezért tehát inkább hozzánk jöttek, mert tudták, hogy mi már kiszedtünk olyan adatokat az Őrzőkből, amelyek valamiért nagyon is érzékeny pontnak számítanak. Azt remélték, hogy rajtunk keresztül majd hozzájutnak ehhez az információhoz, mintegy megkerülve az Őrzőket.

– Gondolod, hogy tényleg ennyire figyeltek minket? – kérdezte Sorrel.

– Hát, valaki biztosan figyelt minket – vontam meg a vállam esetlenül.

– Szerinted van valami összefüggés a robotok és a Napok Háza között? – kérdezte Betony.

– Minden mindennel összefügg. De ez még nem jelenti azt, hogy mindenkinek ugyanaz a cél lebeg a szeme előtt.

– Én inkább arra gondoltam, hogy talán egy másik klánt haragítottunk magunkra – mondta Betony. – Hogy valaki így áll bosszút valamiért, amit már jó néhány körúttal ezelőtt követünk el, valami kis figyelmetlenségért, aminek annak idején nem is tulajdonítottunk különösebb jelentőséget.

– De most már nem így gondold – mondtam.

– Ha a gépek is benne vannak, akkor nem. És valljuk be, nagyon úgy tűnik, hogy benne vannak, nem? – Betony végignézett rajtunk. – Ezzel most nem Sainfoint akarom bántani...

– De a jelek szerint őt használták fel arra, hogy eljussanak hozzánk – vettem át a szót. – Ez esetben pedig bármibe is keveredtünk, az a Gépnép közvetlen érdekét szolgálta. Elküldték Hesperust. Szerintem Cadence-t és Cascade-et is úgy küldték. A kérdés csak az, hogy ugyanazzal a céllal-e?

– Ha egyszer mind a hárman a Gépnépből származnak, akkor ez nem teljesen egyértelmű? – kérdezte Sörrel.

– Nem feltétlenül. A Gépnép talán ugyanolyan megosztott, mint az emberi civilizációk. – Olyan erősen próbáltam végiggondolni a különböző lehetőségeket, hogy az utóbbi idők eseményeit valami értelmes elméleti keretbe tudjam helyezni, hogy valósággal zúgott a fejem. Az öklömet a homlokomhoz szorítottam. – Csak azt akartam mondani, hogy Cadence és Cascade akár teljesen más utasítást is kaphattak, illetve talán nagyobb mozgásteret hagytak nekik, hogy teljesítsék a küldetésüket, bármi is legyen az.

– Ami azt illeti, szerintem nem sok mindent csináltak – jegyezte meg Tansy. – Eljöttek az egyesülésre, megúszták a támadást, eltöltöttek egy kis időt a Neumán, aztán úgy döntöttek, hogy szépen hazamennek, és tájékoztatják az otthoniakat a támadásról. Kihagytam valamit?

– Nem – mondtam. – Eltekintve attól, hogy Hesperus is velük volt, amikor elindultak, ami feltehetőleg nem volt benne az eredeti tervükben. Egyébként viszont, hacsak nem voltak sokkal ügyesebbek, mint ahogy gondoltuk, nem értek hozzá a titkainkhoz, és nem tudtak meg semmi olyasmit a Neumán, amit mi ne tudtunk volna meg. Arra sem emlékszem, hogy a kihallgatások egyáltalán

érdekelték-e őket. Nekem valahogy az a benyomásom, hogy igazából semmi iránt nem mutattak különösebb érdeklődést.

– Talán már mindent tudtak, amit Grilse és a többiek esetleg elmondhattak volna – gondolkodott el Charlock.

– Ha viszont nem a titkainkat, és nem is a foglyainkból kiszedhető információt akarták, akkor mit? – kérdezte Sörrel.

– Nyilván valami mást – mondtam. – Valami olyasmit, ami annyira itt van az orrunk előtt, hogy épp csak a szemünket nem szúrja ki, vagy valami olyasmit, amiről még csak sejtésünk sincs.

– De aminek azért valami köze van hozzánk – jegyezte meg Charlock.

Galingale elmosódott alakja most szólalt meg először.

– Elnézést, hogy közbevágok, de nekem úgy tűnik, hogy egy dologban mindannyian egyetértünk: mindez valahogy nem vall Purslane-re. Én tehát Champion álláspontját osztom, miszerint a robotok törbe csalták. Ne feledjük, hogy ők jöttek azzal, hogy gyors hajót akarnak. Az már csak Purslane privát pechje, hogy épp az ő hajója felelt meg leginkább ennek a követelménynek, illetve, hogy a helyzet is azt követelte, hogy egy kicsit a fejére koppintsanak.

Betony arca grimaszra húzódott, de inkább nem szolt egy szót sem.

– Egyszerűen csak a körülmények áldozata lett. Ez minden – folytatta Galingale. – Szerencsére itt most Purslane-ről van szó. Aki nagyon okos, és remekül feltalálja magát, ráadásul épp az ő hajóját próbálják ellopni. Szóval szerintem jó esély van rá, hogy még mindig életben van. Ugyanakkor nem vethetjük el azt az eshetőséget sem, hogy a robotok az *Ezüstfény* fegyvereit is a kezükben tartják. Tehát elég kockázatos is lehet a közelükbe menni.

– A biztonsági berendezések nem engedik, hogy a klán hajói egymásra lövöldözzenek – mondta Sörrel.

Galingale egy perccel később válaszolt.

– Nem mintha ezeket a robotok nem tudnák felülírni, ha van egy kis eszük. Én csak azt mondom, számoljunk a kockázatokkal. De nekünk is van páncélunk, vannak pajzsaink, saját fegyvereink és egyértelmű a létszámfölényünk. Azt javaslom, hogy iktassuk ki a biztonsági gyorsulásblokkókat az első három hajón, és hagyjuk, hogy annyira megközelítsék Purslane-t, amennyire csak lehet.

Orache felháborodottan szólt közbe.

– Én azért még szeretném épségben visszakapni a hajómat.

– Én is – helyeselt Charlock.

– A hajók nem pótolhatatlanok – mutatott rá Galingale. – A leghitványabb társunk is többet ér bármelyik hajónál.

– És ha nem jön be? – kérdezte Betony. – Mire megyünk azzal, ha elveszítünk három hajót?

– Az én hajómnak van a legjobb esélye, hogy beérje őket – mondta Galingale. – Továbbá az én pajzsom és fegyverzetem is felveszi bármelyik hajóéval a versenyt itt a rajban. Úgyhogy utána én jövök, ha szükség lenne rá. – Kicsit elmosolyodott. – Nyugodjatok meg, tisztában vagyok a javaslatom következményeivel.

– Ha te méész, mind megyünk – mondtam.

– Ez igazán nemes gondolat, Campion, de gondolnunk kell a klánra is. Ha túl sok az önfeláldozó, hősies cselekedet, akkor előbb-utóbb nem is lesz már klán. Ahhoz, hogy fennmaradjunk, be kell vállalnunk a taktikai gyávaságot is. – Galingale megint mosolygott. Egy olyan ember mosolya volt ez, aki nem sok esélyt lát arra, hogy megéri a következő körutat. – Én sem vagyok éppenséggel a legbátrabb, persze természeténél fogva egyikünk sem nevezhető gyávának, de mindannyiunkban van egy egészséges adag életösztön. Ettől még az én hajóm a leggyorsabb itt, úgyhogy a klán érdekében kötelességem kihasználni az adottságait.

– Addig nem csinálsz semmit, amíg a három hajóval utol nem értük őket – jelentette ki Betony. – De még akkor sem lesznek magánakciók.

– Akkor ez most el van döntve? – kérdezte Orache. – A hajóink feláldozhatók?

– Inkább őket áldozzuk fel, mint téged – mondta Betony olyan hangon, hogy abból mindenki érezhette, ő a maga részéről lezártnak tekinti a kérdést. – Amióta elhagytuk a Neumát, ezer G-vel gyorsulunk. Van bárki, aki nem tud felmenni ezerkétszázra vészhelyzet esetén?

Egy ideig senki nem válaszolt. Tudtuk jól, hogy a hajóink előtt olyan erőpróba áll, amivel korábban még soha nem volt dolguk. Még ha a hajóművek bírják is, az életünket a csillapítómezőkre bizzuk, és ki tudja, hogy reagálnak majd a normális tartományuk feletti

igénybevételre... Lassan egymásra néztünk, és mindannyian éreztük, hogy egy csapat vagyunk, akik együtt vállalják a veszélyt.

– Én megteszem! – mondtam.

– Mindannyian megteesszük – mondta Charlock. – Mindent vagy semmit! Ahogy a Gentianok szokták.

26. FEJEZET

Hesperus elfordult az úrsiklóm vezérlőjétől, és rosszállóan csóválta nemesen formázott aranyfejét.

– Ez így nem lesz jó, Purslane.

– Lehet, hogy a sikló megsérült, amikor megpróbáltunk kitörni?

– Kétlem, hogy az adóval vagy a vevővel lenne bármi probléma. Sokkal valószínűbb, hogy az *Ezüstfény* blokkolja a rádiójeleinket, illetve árnyékolja a Neumáról vagy a minket követő hajókról küldött üzeneteket.

– Ez csak egy úrsikló – mondtam, és azon gondolkodtam, vajon miért veszi ilyen biztosra, hogy üldöznek minket. Hiszen számításaim szerint még három óra sem telt el azóta, hogy elindultunk. A klánnak néha ennyi idő egy reggelihez sem elég. – Nem arra tervezték, hogy több mint néhány fénymásodpercnyi távolságra, illetve egy másik űrhajó hajtóműmezőjén keresztül küldjön rádiójeleket – mondtam, s közben úgy árasztotta el lelkemet a szorongás, mint valami fekete dagály.

De útitársam elszántsága mit sem változott.

– Nemrég arra kértem, gondolkodjon el rajta, milyen más járműbe lenne érdemes átszállnunk, amelyben nagyobb biztonságban lehetünk, vagy amellyel jobb esélyünk lehet a menekülésre. Megvan a lista?

A fáradtság már kezdte eltompítani az agyamat. Neumai idő szerint még mindig csak kora este volt, de én úgy éreztem, több nap is eltelt már azóta, hogy a robotok átvették az irányítást.

– Hát, van néhány lehetőségünk.

Hesperus karba tett kézzel várakozott.

– Hallgatom.

– Van egy hajó, úgy két kilométerrel beljebb, arrafelé, amerre kijöttünk.

– Tehát még messzebb az ajtótól.

– Sajnos igen. De végigvettem az összes lehetőséget, és valahogy

mindig ugyanennél az egynél kötöttem ki. Mintha valami azt súgná, hogy ott kell menedéket keresnünk.

– Abban a járműben bármeddig életben maradhatunk?

– Ez egy régi bárka, egy fejlődő civilizáció készítette. Aztán egy másik talált rá a világűrben, ahol gazdátlanul sodródott, majd felszerelték csillagközi hajtóművel, és még néhány egyéb újítást eszközöltek rajta. Onnan biztosan át tudnánk hatolni az *Ezüstfény* mezőin. Önálló energiaforrással rendelkezik, és működő realizátorok is vannak a fedélzetén.

– Sztázisrendszer?

– Azt hiszem, az is van.

– Azt hiszi.

– Igyekszem, Hesperus. Már elég rég jártam abban a hajóban, de igen, biztos van sztáziskamrája. Legalábbis olyan, ami nekem megfelel. Hogy magának jók-e, azt nem tudom.

– Én megleszek. De akkor most induljunk, mielőtt Cadence és Cascade tiszteletüket teszik itt! Ebben a siklóban van realizátor?

– Csak egy kicsi. Mert?

– Arra gondoltam csináltatok magának egy szkafandert, hacsak nincs már eleve egy a fedélzetén.

– Szkafandert?

– Szüksége lehet rá. Villanni ugyebár nem tudunk a másik hajóra, abban meg nem bízhatunk, hogy a hangárból nem engedik ki a levegőt, amíg odakint vagyunk.

– Nem is tudom – pislogtam –, hogy mikor volt rajtam utoljára szkafander. Illetve, nem... várjunk csak, amikor az Őrzőket látogattam meg.

– Az Champion volt, ha emlékezetem nem csal.

– Tényleg. Emlékvegyítés. Mindegy, a realizátorral ezt nem tudjuk megoldani. Csak részenként rakhatnánk össze. Viszont lehet, hogy a csomagtartóban van egy.

– Valószínű, hogy van?

– Nem. Egy ilyen hajóban egymillió évente egyszer van szükség szkafanderre.

– Hát most telt le az egymillió év. Menjen, és nézze meg, de ne maradjon két percnél tovább. Ha addig nincs meg, akkor anélkül megyünk.

Hátramentem, de a szívem mélyén éreztem, hogy reménytelen. Ez a kis gép több milliárd órát repült biztonságosan a világűrben, anélkül hogy az utasai egyszer is rászorultak volna egy szkafanderre.

– Ha már a bárkában leszünk – mondta Hesperus –, lehet, hogy elég körülményes lesz visszatérni ide. Úgyhogy próbáljunk nem itt hagyni semmi pótolhatatlan dolgot, vagyis amit a bárka realizátoraival ne tudnánk megcsináltatni.

– Itt nincs semmi ilyesmi. Még csak egy energiapisztolyunk sincs.

– Akkor menjünk! Szeretném tudni, hogy pontosan merre van az a hajó. Írja le, amilyen pontosan csak tudja, és azt is, hogy hogyan lehet beszállni.

Megtettem, amit kért. Hesperus megfontoltan bólintott.

– Igen. Emlékszem, hogy elhaladtunk mellette, amikor megpróbáltunk kimenekülni. Volt egy ajtó rajta harmincnyolc méterre az orrtól. Biztos benne, hogy engem be fog engedni?

– Nincs rajta biztonsági zár. Miért is lenne? Ez az én hajóm.

– Csak tudni akartam. – Hesperus megint a konzolra figyelt. – Menjen az ajtóhoz, és várjon meg. Mindjárt jövök én is.

– Mit akar csinálni? – kérdeztem, miközben a keze már az irányítókon matatott.

– Ráadok egy kis energiát a hajtóműre.

Éreztem, ahogy a sikló elkezd rázkódni a dokkban.

– Ezt már próbáltuk. Nem ment.

– Majd útközben elmondom. Most nincs időnk.

Mire leengedtem a rámpát, és elindultam a dokkoló híd felé, Hesperus befejezte a műveletet. Hallottam, ahogy felsír a konzolon a sziréna. A sikló erőlködve próbált elindulni, de meg sem bírt mozdulni.

– Mi a fenét művelt?

Hesperus lement a rámpán, majd visszalökte a vezérlőt a siklóba, és kívülről lezárta a járművet.

– Hadd vigyem! Minél előbb érünk a bárkához, annál jobb. Most már szinte biztos, hogy figyelnek minket.

– Nem mondanám, hogy nekem nagyon kellemes ez így.

– Hát, nekem sem! – Azzal fel is kapott, pillanatok alatt felgyorsított, és az emberfeletti tempójában száguldottunk a bárka felé. A két lába megint csak aranyszínű foltnak látszott, de közben

olyan simán haladtunk, mintha csak lebegnénk.

– Hesperus, mit csinált a hajtóművel?

– Mint már mondtam, szinte biztos, hogy üldöznek minket. A sikló motorja most az *Ezüstfény* parametrikus hajtóműve ellen dolgozik, ezzel parányit csökkenti a hatékonyságát.

– Ahogy mondja, „parányit”. Ez olyan, mintha egy óceánjárót akarna azzal lelassítani, hogy egy faágot tart a vízbe.

– Csakhogy nekünk elég sok faágunk van.

– Nem értem.

– A hangár tele van úrhajókkal. Ha már a bárkán leszünk, megpróbálok minél több hajtóművet aktiválni, és ha csak néhány esetben járok is sikerrel, az *Ezüstfény* tolóerejét akár egy-két százalékkal is csökkenthetem.

– Cadence és Cascade ennek nem fog örülni.

– Ha bármi más eszembe jutna, amivel még jobban elronthatom a kedvüket, azt is megtenném. – Hesperus egy pillanatra elhallgatott. – Ajaj!

– Mi „ajaj”?

– Mikrováltozást érzékelttem a légnyomásban.

A háta mögé pillantottam, és végignéztem az úton, amit eddig megtettünk. A hangárajtó megint nyílni kezdett. Szép lassan tágult a nyílás, mögötte pedig ott tátongott a végtelen csillagközi tér.

– A légfüggöny! – mondtam.

– Kikapcsolták. Vegyen néhány mély lélegzetet, Purslane! Attól tartok, mindjárt elfogy a levegő.

A következő pillanatban már éreztük is a heves szélöklést, amint a közel ötven köbkilométer levegő megindult a világűrbe. A szélvihar hangja eleinte alig hallhatóan zúgott a távolban, aztán fokozatosan úgy felerősödött, mintha az egész világegyetem szakadt volna ketté.

Még mindig legalább egy kilométer volt hátra az útból. Megpróbáltam beszélni, de én magam sem hallottam a hangomat a távozó levegő üvöltésétől. Hesperus erősen a felsőtestéhez szorított, a lába pedig mintha még gyorsabban mozgott volna. Az orkán láthatatlan falként állta el az utunkat. Ha Hesperus nem fog, engem már rég kisépért volna a világűrbe. Azt el sem tudtam képzelni, hogy ő hogy bírja tartani magát, a lába bizonyára minden egyes lépésnél összeolvadt a híddal, amelyen haladtunk.

Aztán valahonnan a távolból hallottam egy hangot, amely – bármilyen lehetetlennek is tűnt – hangosabb volt a levegő üvöltésénél is. Hunyorogva láttam, hogy az egyik hajóm kiszakadt a dokkjából, és megindult felénk. Pörögve közeledett, s közben sorra vágódott neki a többi nagyobb járműnek, amelyek továbbra is szilárdan tartották magukat a helyükön. Szerencsére ez volt az egyetlen szökevény, de attól még azonnal porrá zúzhatott volna minket, ha az útjába kerülünk. Épp amikor ezt végiggondoltam, az elszabadult jármű úgy vágódott neki egy másiknak, hogy azt is sikerült kiszakítania a helyéről, közben pedig a hatalmas szélvihar egyre nagyobb sebességgel repítette keresztül a hangáron. Ezután becsapódott egy, a Tizenegyedik Közbenjáróktól szerzett teherhajóm oldalába, és úgy tört darabokra, akár egy kiszikkadt állati tetem. A roncsból egy levált rész pörögve indult meg felénk. Én ösztönösen elfordítottam a fejemet, mintha bármit is használt volna. Eközben Hesperus egyik karja elengedett, és a teljes súlyomat a másikra helyezte át, szabaddá vált kezével pedig villámgyorsan elütötte az útból a pörgő tárgyat. Az elszabadult hajó további maradványai és a másik hajó, amelyet útközben kiszabadított, a következő pillanatban már el is száguldottak mellettünk. Még épp időben fordultam meg, hogy lássam, amint a roncs távozik a nyitott ajtón, aztán újra be kellett csuknom a szemem az erős szélben. Megint megpróbáltam belélegezni, de a levegő már érezhetően megritkult. Ahogy az ajtó egyre szélesebbre tárult, az életet jelentő oxigén még gyorsabban távozott a hangárból. Riadtan megpróbálkoztam még egy belélegzéssel, de a tudómba már nem jutott semmi. Mint amikor az ember hiába kap egy kapaszkodó után, ami nem is létezik.

Bizonyára elvesztettem az eszméletemet, bár nem emlékszem, hogy pontosan mikor csúsztam a tudatküszöb alá. De amikor magamhoz tértem, Hesperus ott térdelt felettem, körülöttem pedig minden meleg volt, fehér és csendes. Volt gravitáció, és tudtam lélegezni is.

– A bárkában vagyunk. Elájult, de nem hiszem, hogy komolyabb baja esett. Jól érzi magát?

– Nem mondanám.

– Talán nem a legszerencsésebben fogalmaztam meg a kérdést.

– Rendbe jövök. Meddig voltam kiütve?

– Pár percig, de csak kilencven másodpercig volt levegő nélkül. Az útmutatása alapján sikerült kinyitnom az ajtót. – Hesperus kicsit megveregette maga mögött a fehér falat. – Jól választott, Purslane. Ez a hajó igazi erő, egy darabig biztosan kihúzzhatjuk itt.

Segített felállni, a keze oly gyengéden simult a testemhez, akár egy szeretőé.

– Szóval biztonságban vagyunk?

– A bárka beindította magát, úgyhogy energiánk már lesz. Minden jel arra utal, hogy az ajtó mögött vákuum van. A többit majd akkor tudjuk meg, ha bemutat a vezérlőnek.

– Azt hiszem, a híd erre van – mutattam az egyik járatra.

– Csak ön után.

Fehér fényben kanyargó folyosókon haladtunk végig, mígnem elértük a bálnaszerű orr felett púposodó kupolát, ahol a parancsnoki híd helyezkedett el. Ősrégi termék mellett vitt az utunk, ahol valaha hibernált utasok aludtak, egymás felett, szép sorban, akár a kőszobrok egy katedrális falán. Mostanra csak a koporsószerű vajatok maradtak, amelyekbe annak idején a hibernálókészülékeket helyezték. Az a civilizáció, amely átalakította a bárkát – ez is már csaknem annyira a feledés homályába merült, mint az, amelyik valaha építette –, a termeket rakodótérnek, illetve pihenőnek használta, és ennek megfelelően kiszélesítették az ajtókat is. Más helyiségekben a csillagközi hajtómű hatalmas alkatrészei kaptak helyet, ami az összességében rendelkezésre álló térnek közel egyharmadát tette ki. Arra már nem emlékeztem, hogy a fennmaradó hasznos rakteret üresen hagytam-e, vagy azt is telepakoltam mindenféle kacattal.

A híd egy kör alakú helyiség volt, alacsony, teknő formájú mennyezettel. A kerek vezérlőblokkot fehér bőrrel bevont párnázott ülések vették körül, felette pedig átlátszó gömbkijelző lebegett. A központi magból fehér vezérlőágak nyúltak ki, amelyek összenyomható ballonokban, illetve valamilyen fegyver kioldószerkezetére emlékeztető konzolokban végződtek. A világítást lebegő golyócskák szolgáltatták. Ablak nem volt, a falakat pedig csak néhány halványlila minta díszítette. A teremben amúgy minden

hófehér volt, sem árnyékok, sem erős kontrasztok nem látszottak sehoh.

– Szabad? – kérdezte Hesperus, és az egyik ülésre mutatott.

– Csak bátran! Próbáljon szót érteni velem.

Ott álltam mögötte. Ő beült az ülésbe, és kezébe vette a vezérlőkart. Szinte abban a pillanatban a fehér padló egyes részei felhajlottak, és hirtelen szolgálatkész kijelzőkké alakultak, amelyek rögtön oda is hajoltak Hesperus közelébe, és előzékenyen máris piros betűs szövegek és diagramok egész seregét tárták fel előtte. Az írás leginkább négyzetes piktogramokból állt.

– Ismerős? – kérdeztem óvatosan.

– Láttam már ilyet. Egy pillanat, és lehívom a fordítósűrőket a mélymemóriámból.

– Az kitűnő lesz. Mindig is terveztem, hogy ezeket a hajókat átalakítom úgy, hogy a klán vezérlési normáinak megfelelően lehessen kommunikálni velük, de valahogy mindig akadt jobb dolgom is.

– Mi ebből a tanulság?

– Hogyhogy mi ebből a tanulság?

– Amit ebben az évmillióban megtehetsz, ne halaszd a következő évmillióra.

E bölcs tanács után Hesperus elhallgatott, a keze szélesebben mozgott a vezérlők felett, a képernyőkön pedig elképesztő tempóban szinte egyetlen rózsaszín foltta olvadtak össze az egymás után felvillanó diagramok.

– Mondjon valami biztatót! – szólaltam meg egy kis idő után.

– Hát, energia van. Ahogy azt már korábban megállapítottuk. És ami a lényeg, hogy sokkal több, mint amennyire nekünk szükségünk van. A csillaghajtómű üzemkész. Az életfenntartó rendszer minden jel szerint normálisan működik. Van tehetetlenségcsillapítónk és pajzsunk is. A valóslöketű hajtóművekkel pedig ki tudunk lavírozni a világűrre. Akár azonnal indulhatnánk is.

A nyakamat vakargattam.

– Akkor miért nem megyünk?

– Azért, Purslane, mert Cascade és Cadence ellenőrzése alatt tartja az *Ezüstfényt*. Azért nyitották ki azt az ajtót, hogy megöljék magát. Most, hogy már nincs levegő odakint, biztos vagyok benne, hogy

időközben szépen megint lezárták a hangárt. Attól tartok, nem jutnánk messzire.

– Legalább megpróbálhatnánk.

– De bele is halhatunk. Itt egy darabig még biztonságban vagyunk, és nyugodtan mérlegethetjük a lehetőségeinket.

– Mégpedig?

– Megnehezíthetjük az elrablóink dolgát azzal, hogy lelassítjuk a hajóját. Ehhez szükségem lesz a működő parametrikus hajtóművekkel rendelkező hajók listájára. Attól tartok, túl sok hajó van a hangárban ahhoz, hogy mindet végiglátogassam.

– Rendben. És milyen lehetőségünk van még?

– Megpróbáljuk felvenni a kapcsolatot az üldözőinkkel, és közben megállapítani a helyzetünket, a sebességünket és a lehetséges úti célt. Azután elgondolkozhatunk, hogy vajon mire is megy ki itt a játék.

– A Gépnép felé haladunk.

– Persze... – mondta Hesperus szórakozottan.

– Ez nem hangzott valami meggyőzően.

– Nézze, Purslane, én már semmiben nem vagyok biztos. Nagyon hosszú idő telt el azóta, hogy elhagytam a Monocérosz-gyűrűt, de semmi olyasmit nem tapasztaltam, ami bármilyen háborús törekvése engedett volna következtetni. Épp ellenkezőleg. A legtöbb értelmes lény azt akarta, hogy a két metacivilizációnk békében éljen. Engem azért küldtek, hogy az Őrzők archívumában bizonyos rendellenes dolgoknak utánanézzek, pusztán a pontos ismeretek és a kíváncsiság kedvéért. Szó sem volt arról, hogy háborúzzak vagy ellenségeket szerezzek.

Most először beszélt teljes meggyőződéssel a küldetése céljáról.

– És akkor mi van Cascade-del és Cadence-szel?

– Valószínűleg a Gépnép egy másik szárnya küldte őket. Hogy nekik mi a céljuk, arról fogalmam sincs.

– De valami elképzelése csak van!

– Egy-két ötlet talán. Vagy inkább gondolatfoszlány. És egy hatalmas, zavarba ejtő igazság, amit nemsokára köteles leszek megosztani magával.

– Pontosán miért küldték magát? – kérdeztem, s közben úgy éreztem, mintha bármely pillanatban megnyílhatna a lábam alatt egy csapóajtó.

Hesperus még néhány dolgot beállított a vezérlőpanelen, de nem válaszolt a kérdésekre.

– Lezártam a külső ajtókat. Erőszak nélkül ide nem jut be semmi.

– Ez a jelen körülmények között nem hangzik valami megnyugtatóan.

– Én sem akarom túlbecsülni az esélyeinket. Ha hozzáférnek az *Ezüstfény* rendszereihez, bizonyára elő fognak tudni állítani megfelelő fegyvereket is, illetve olyan szerkezeteket, amelyekkel be tudnak hatolni. De nekünk is vannak realizátoraink. Tehát megvédhetjük magunkat. Ráadásul nekünk van egy olyan lehetőségünk is, ami nekik nem adatott meg.

A hangjában volt valami vészjósló.

– Mégpedig?

– Elpusztíthatjuk ezt a bárkát. A hajtóművel. És kétlem, hogy bármilyen karanténrendszer fel tudná tartóztatni a robbanás hullámot, mielőtt a többi hajóra is áttérjed ebben a hangárban. Még akkor sem, ha az *Ezüstfény* pajzsot von körénk.

– Szóval mi is tudunk ártani nekik. – A dolog árnyoldalát ki sem kellett mondanom.

– Egy pillanat lenne az egész, Purslane. Ha esetleg maga félne megtenni, én is elvégezhetem a műveletet, amíg maga sztázisban van.

– Ennyire azért még ne szaladjunk előre!

– Csak szerettem volna tisztázni, hogy milyen adu van a kezünkben.

– Értem. És ezt vajon Cadence és Cascade is tudja?

– Azt biztosan tudják, hogy képesek vagyunk rá. Hogy szerintük meg is tesszük-e, az már teljesen más kérdés.

– Maga szerint tudják, hogy még élünk?

– Azt tudják, hogy én még működőképes vagyok, és hogy maga addig életben volt, amíg el nem ájult. Azt nem hiszem, hogy idebent is szemmel tudnak tartani minket.

– De ha kimegy, azt észreveszik.

– Majd gyors leszek, megváltoztatom a színemet, illetve a többi űrhajót és a nagyobb tárgyakat használom majd fedezéknek.

– Kell még egy kis idő, amíg összeállítom a hajók listáját. Mit nem adnék érte, ha most hozzáférhetnék az adattáramhoz...

– Én teljesen megbízom a szellemi képességeiben – mondta élénk, tárgyilagos hangon. – Ha nincs ellene kifogása, akkor most siklóerőre állítom a bárka teljesítményét. Ennél erősebb pszeudolöketet nem szívesen alkalmaznék, mert féltő, hogy a hajó kiszakítja magát a dokkból.

– Rendben – mondtam és kicsit hátrébb húzódtam, amíg elvégezte a szükséges beállításokat.

Hesperus felélesztette a szunnyadó hajtóművet, amely szubjektív idő szerint is több tízezer éve mozdulatlanul állt a hangárban. A legtöbb hajó igencsak rossz néven vette volna az ilyesmit. De a bárka tökéletesen fel volt készítve arra, hogy hosszan és becsületesen szolgálja gazdáját a második élete során is. Számára ez a parancs egyáltalán nem tűnt döbbenetesnek. A vörös színű szövegek és szimbólumok olyan panelekre csúsztak át, amelyek eddig üresen álltak, megszólalt néhány sziréna, a hajó egy pillanatig olyan hevesen rázkódott, hogy meg kellett kapaszkodnom. Aztán már csak valami távoli duruzsolás hallatszott, nem is annyira hang volt ez, inkább amolyan szubszonikus benyomás. Az *Ezüstfény* a menetirányban meghajlította a teret, és a torzulás vonalán haladt, a bárka pedig igyekezett kiegyenesíteni ezt a görbületet.

– Gondolja, hogy észreveszik?

– Az tuti. És még jobban észreveszik majd, ha néhány további hajóval eljátszom ugyanezt a trükköt.

Eszembe jutott a lista, amit kért. Pár név már korábban is beugrott, de nem akartam, hogy úgy induljon el, hogy nem mondtam el neki az összes lehetőséget.

– Kellene valami, amire leírhatom a neveket és a pozíciójukat.

– Elég, ha hangosan kimondja. Mindenre emlékezni fogok, ami fontos. – Aztán megint finomított valamit az egyik beállításon, amire a hajó ismét néhány szirénával válaszolt. – Maximumra állítottam a jeladó teljesítményét, méghozzá szabályos időközönként váltakozó frekvencián, hogy a lehető legnagyobb eséllyel hatoljon át a falon és a mögöttünk kialakuló tértorzuláson. A hajó majd szól, ha bármilyen válaszelet fogott.

– Lehet, hogy nincs is mögöttünk senki.

– Gondolja, hogy Campion hagyná, hogy egy szó nélkül lelépjen?

– Betony engedélye nélkül nem jöhet utánam.

– Kétlem, hogy ő meg tudta volna állítani.

– Nem, tényleg nem. Igaza van. – Attól a gondolattól, hogy Campion itt lehet a nyomunkban, egyrészt kicsit jobban éreztem magam, ugyanakkor egyfajta bizonytalan szorongás is erőt vett rajtam. Azt akartam, hogy biztonságban legyen, hogy ne essék baja, hogy ne kockáztassa az életét miattam. – Hesperus... – mondtam habozva. – Az imént említett valami zavarba ejtő nagy igazságot... most már elmondhatja?

Miután egyelőre mindent beállított, felállt a vezérlőüléssből.

– Erre soha nem találunk megfelelő időpontot.

– Akkor talán essünk túl rajta most.

Egy pillanatig mérlegelte a kérésemet, majd az egyik párnázott fehér ülésre mutatott.

– Foglaljon helyet, Purslane!

– Miért?

– Mert elég bizonytalan idegállapotban van, és amit mondani fogok, attól biztosan nem fogja erősebbnek érezni magát.

– Jól vagyok. Nem esem össze...

– Üljön le!

Leültem.

Hesperus karba tett kézzel állt előttem.

– Én nem Hesperus vagyok – mondta.

Aprócska, önkéntelen nevetés szakadt fel a torkomból.

– Hogyhogy nem Hesperus? Hiszen ismerem magát. Én vittem el a Szellemhez. És én is hoztam vissza.

– Talán nem megfelelően fejeztem ki magam. Valaha Hesperus voltam. Most sokkal több vagyok Hesperusnál. Hesperus része annak, ami vagyok, fontos része, értékes része, de nem teszi ki a teljes énemet. Ugyanolyan mértékben vagyok Ábrahám Valmik, az ember, mint amennyire Hesperus, a gép.

Végigfutott a hátamon a hideg. Úgy éreztem, nem vagyok biztonságban.

– Ne beszéljen ilyeneket!

– Csak az igazat mondhatom. A Szellem nincs már ott a Neumán. Minden, ami valaha volt, minden, amit valaha tudott, minden, amit valaha érzett vagy átélt, most már az én részem.

Hitetlenkedve ráztam a fejem.

– Ez lehetetlen. A Szellem még akkor is ott volt, amikor eljöttünk.

– Csak egy üres héjat hagytam magam után, amelyben nem volt már tudat. Ezután is ugyanúgy ott lebeg majd a légkörben, ugyanazokat a köröket rója. De az már nem én vagyok. Most már ebben az aranytestben létezem tovább. Ideje volt, hogy továbbálljak, hogy ismét összeálljak valami megfoghatóvá. Ábrahám Valmik vagyok. Hajdanán ember voltam, később én lettem a Légszellem. És most közel állok ahhoz, hogy újra ember legyek.

Próbáltam felfogni az elhangzott szavak mögötti értelmet. Az évezredek, az évszázadok és a napok végeláthatatlan sorából a Szellem ugyan miért pont ezt a mai napot választotta volna arra, hogy továbblépjen?

– Miért akar odébbállni, ha ott tökéletes biztonságban volt? – kérdeztem. – Hiszen odalent senki nem bántotta. Itt meg bármelyik pillanatban meghalhat, ha Cadence és Cascade úgy dönt, hogy végeznek velünk.

– Mi tagadás, kockázatos. Ugyanakkor be kellett látnom, hogy nincs más választásom. A nagy stabilitás korszaka, amely évmilliókig fennállt, immár véget ért. Semmi garancia nem volt rá, hogy a Neumán bármennyivel is nagyobb biztonságban lennék, mint ennek a hajónak a fedélzetén.

– Hogyhogy? Mi az, amit tud?

– Mindent. Mindent és semmit. Említettem, hogy zavarba ejtő híreim vannak, Purslane. Amit az imént mondtam, az azonosságommal kapcsolatos új fejleményt is talán zavarba ejtőnek találja, de én nem erre céloztam.

Hátradőltem az ülésben.

– Bármilyen is legyen az, készen állok.

– Amikor Hesperust odahozták hozzám, egy teljesen tudatánál lévő lény volt, bár súlyosan megsérült, a megjelenése felgyorsította a változást. Azt a változást, amely már hosszú ideje küszöbön állt. Valószínűleg már korábban megkezdődött az ébredés számomra hosszadalmas folyamata, kezdtem szép lassan felfogni, hogy elérkezett az idő: össze kell szednem magam, és tovább kell lépnem. De ha nem hoztak volna, mármint engem Hesperust, oda magamhoz, azaz Valmikhoz, akkor még mindig a késleltetett átalakulás állapotában lennék, mint aki egy csodás, csábító álom szorításából

próbál felébredni, egy olyan álomból, amelyben a színek és az érzések sokkal tisztábbak, sokkal erősebbek, mint amilyenek valaha is voltak az éber világban.

– Segítenünk kellett rajta.

– Valóban kedves cselekedet volt. És mindketten hálásak vagyunk érte, Purslane. De most már meg kell tudnia a teljes igazságot.

A torkom elszorult. A gyomrom vadul kavargott.

– Hallgatom.

– A Gépnép soha nem járt még a Neumán. Hesperus volt az első, pontosabban az első olyan, akit a szíнем elé hoztak. De amikor megláttam, amikor magamba fogadtam a sérült testét, eszembe jutott valami. Egy emlék, melynek eredete oly régi időkbe nyúlik vissza, hogy igazából már nem is tudtam megkülönböztetni a saját képzeletem szüleményeitől. De amikor szétszedtem Hesperus memóriáját, ráleltem a kulcsra, melynek segítségével tisztán feltárult előttem a saját emlékezetem. – Itt elhallgatott, és olyan intenzíven nézett a szemembe, amennyire csak az aranymaszk engedte. – Nem ő volt az első.

– De az előbb mondta, hogy a Gépnép egyetlen tagja sem jött még azelőtt a Neumára.

– Így is van. Egymillió évvel az Aranyóra korszaka után, négymillió évvel a Gépnép előtt, voltak mások is.

– Kik mások?

– Egy másik gépi civilizáció. Egy másik értelmes, tudatos robotfaj.

– Nem – mondtam heves meggyőződéssel a hangomban. – Én ismerem a történelmemet. A Gépnéphez hasonló korábban soha nem létezett.

– Maga ezt az állítást hiszi igaznak. Csakhogy az Őrzők felfedeztek valamit, ami ennek az ellenkezőjét bizonyítja. Annak a bizonyos másik robotcivilizációnak több különböző bolygón is megtalálták a maradványait, még hozzá mindenfelé elszórva a galaxisban. Ezeket a leleteket korábban félreértelmezték, mindenki úgy vélte, hogy az Elődök nyomai. Az Őrzők viszont észrevettek bizonyos hiányosságokat a hivatalos magyarázatban, és volt egy újabb lelet, amely egyszerűen nem illett bele az Elődök-hipotézisbe. S mint ilyen, további alapos kutatómunkát követelt. Amikor a hír

eljutott a Gépnéphez, azt a megbízatást kaptam, hogy hatoljak be az Őrzőkhöz, és tudjam meg, amit ők tudnak.

– Ez volt a küldetése.

– Nagyjából ekkortájt, mindenestre egy körútnyi időn belül, Campion is bejutott az Őrzőkhöz, és elkészítette a jelentését a Gentian-klán számára. Campion szalagja minden bizonnyal említést tett erről a bizonyos anomáliáról, még ha nem is volt más csupán, mint egyetlen parányi gyöngyszem az információk kincsestárában. Mégis ezzel az aprócska gyöngyszemmel kezdődött minden, Purslane. Amikor Campion leszállította ezt a tudást, egy hatalmas és borzalmas gépezet kerekei lendültek mozgásba. Ez vezetett a klán elleni támadáshoz is kétszáz kiloévvvel később.

– Mindez csupán azért, mert az Őrzők adatai között volt valami, ami nem illett a képbe?

– Ami nem illett a képbe, annak elképesztő jelentősége van, mind az emberiség, mind a Gépnép, és elsősorban a Gentian-klán szempontjából.

Vadul járt az agyam, hogy valahogy felfogjam a hallottakat. Nem pusztán arról volt szó, hogy bizonyos nehézségekbe ütközött elfogadni egy másik gépi civilizáció létét, ha egyszer a történelemkönyvekben más állt. De én magam is végigéltem ezt a történelmet, ott játszódott le minden a szemem előtt. Emlékeztem mindenre, az összes meglepő és az összes előrelátható fordulatra, a borzalmas bonyodalmakra. Több százezer civilizáció nevét tudtam volna felsorolni egy ültő helyemben. De ebben a sorban egyszerűen nem volt hely olyan elképesztően hatalmas dolog számára, mint egy másik élő gépi civilizáció.

– Én ezt nem értem, Hesperus. Mi köze mindennek a Gentian-klánhoz? És ha léteztek azok a gépek, hogy lehet, hogy én nem emlékszem rájuk? Hogy lehet, hogy itt jártak közöttünk anélkül, hogy bármilyen nyomot hagytak volna.

– Hagytak nyomot.

– Nem értem.

– A kézjegyüket nagyon is rajta hagyták a történelmen. Rengeteg nyomot hagytak. De ezeket valaki szép sorjában, hihetetlen gondossággal egymás után eltüntette.

– Kicsoda, maguk a gépek?

– Nem. Ők addigra már szinte teljesen kihaltak.

– Akkor ki?

Hesperus várt még egy kicsit, majd végtelen gyengédséggel szólalt meg újra, mint aki nagyon nem szeretne fájdalmat vagy bánatot okozni nekem.

– A Napok Háza egy titkos klán, amely ezt a tudást őrzi, amely nem engedi, hogy kitudódjék. Maga és a Közösség minden egyes hasadvány-tagja együttesen hozta létre ezt a társaságot. Amikor ők rátámadtak a Gentian-klánra, akkor valójában a saját titkos fegyverük fordult maguk ellen.

27. FEJEZET

Az émelygés úgy ömlött rám, lassan és bánatosan, mint a Panthalassza-óceán végtelen hullámai. Négy órája hagytuk el a Neumát, és a *Hajnali Ezüsfény* azóta sem válaszolt. Charlock, Orache és Agrimony három hajója most nagyobb erővel gyorsult, mint valaha, miután a szokásos biztonsági berendezéseket kiiktatták. Hosszas vita után abban egyeztünk meg, hogy a tulajdonosaik az öt kísérőhajón maradnak – azaz a *Tunyán*, *Betony Kék Adoniszán*, valamint Sorrel, Tansy és Henbane hajóin – míg az előretolt egység megpróbálja megközelíteni és valahogy lassításra bírni az *Ezüsfényt*. Galingale még mindig utánunk loholt, beletelik még egy kis időbe, mire bármi hasznosat tehet az ügy érdekében.

Egyikünk sem lehetett biztos a sikerben, függetlenül attól, hogy mit hittünk: Purslane vezeti a hajót vagy a robotok. Más viszont nem tehattünk, mert azt feltétlenül meg kellett tudnunk, hogy az *Ezüsfény* jelenlegi parancsnoka meddig hajlandó elmenni.

Egyedül voltam a hídon. Charlock, Orache és Agrimony más hajókon utaztak, nem velem. De az imágójuk, valamint Betony, Sorrel, Tansy és Henbane projekciója jelen volt. Galingale imágója csak akkor jelent meg, amikor valami mondanivalója volt, de a még mindig kissé halovány körvonala továbbra is jelezte a hatalmas távolságát tőlünk. Mindannyian álltunk, kezünk valamilyen alig látható támaszon nyugodott. A kijelző a Neuma naprendszerét mutatta, a bolygók között pedig a hajóink röppályáját egymáshoz oly közel álló nyílegyenes lézervonalak jelezték, hogy nem is lehetett egymástól megkülönböztetni őket. Az egyes hajók mellett villogó számok a fénysebesség százalékában mért sebességüket mutatták. Galingale hajója enyhén hajlított ívben közeledett, és még mindig több mint fél fénypercre volt a jelenlegi helyzetünkötől, de ugyanolyan elképesztő gyorsulással zárkózott fel, mint ahogy a három elöl haladó, pilóta nélküli űrhajó üldözte az *Ezüsfényt*. Kétségem sem volt afelől, hogy az ő fejében is ugyanazok a

gondolatok cikáznak, mint a többiekében, és folyamatosan ellenőrzi a fegyvereket, valamint a hajó védelmi rendszerét. Pedig elég lett volna egyszer is ellenőrizni őket, hiszen ezek a rendszerek a klán hatmillió éves fennállása alatt a hatékonyság és a megbízhatóság elképesztő fokára tökéletesedtek, de bizonyos szokások oly mélyen gyökereznek az elménkben, hogy képtelenek vagyunk szabadulni tőlük. A katonák a harc előtt kifényesítik a kardjukat, megolajozzák a puskáikat, és csókot lehelnek a szerencsét hozó talizmánjukra.

Már épp kezdtem megbékélni a ténnyel, hogy még egy teljes órát kell várni, amíg az első három hajó lőtávolságra megközelíti az *Ezüstfényt*, amikor sikerült vennünk a jelet. Különböző frekvenciákon sugározták, nem a klán kommunikációs protokollja szerint, de egyértelműen a *Hajnali Ezüsthényről*.

– Ez csak egy köszöntés – mondta Betony, akinek az imágója a legközelebb állt hozzám. Olybá tűnt, mintha a kijelzőmnek azt a részét figyelné, a naprendszer mellett, ahol a jelzés adatai gördültek le a képernyőn. – Nincs semmi mögöttes tartalom, hacsak nem síklunk el valami nagyon finom utalás felett.

Charlock alakja kicsit megingott, ahogy a gyorsulás ereje hullámszerűen végigfutott a hajóján. Mintha csak egy kilátótoronyban állna, megragadta maga előtt a korlátot, az izmai acélosan megfeszültek az erőlködéstől.

– Attól még válaszolhatnánk. A köszöntés általában kapcsolatfelvételi szándékot jelöl.

– De ugyanúgy lehet csapda is – mutatott rá Tansy.

Charlock a fejét rázta.

– Nincs vesztenivalónk. Bárki is vezeti az *Ezüstfényt*, most már tudja, hogy jövünk. Úgyhogy akár még meg is tudhatunk valamit.

Betony az alsó ajkába harapott.

– Miért használnának egy ismeretlen protokollt ahelyett, hogy az *Ezüstfény* saját adójával küldenék a jelet?

– Lehet, hogy nincs más választásuk – mondtam. – Purslane-nek rengeteg hajója van a hangárjában. Ha sikerült elbújnia valamelyikben, akkor onnan úgy is tud üzeni, hogy a robotok ezt nem akarják.

– Akkor viszont azzal, hogy válaszolunk, talán felhívjuk a robotok figyelmét arra, hogy még életben van – jegyezte meg Sorrel.

– Azt már így is tudják – mondtam. – Ha nem olyan hajóból üzent, amelyik egyirányú adóval van felszerelve, akkor már bemérték a jelforrást. Charlocknak igaza van: azzal semmit nem veszítünk, ha válaszolunk, ha pedig Purslane küldte a jelet, tudni fogja, hogy nem adtuk fel a reményt.

Galingale gondolatai csak most értek el hozzánk.

– Én ellene vagyok, hogy válaszoljunk. Ha a robotok beszélgetni akarnak, akkor lelassítsanak, és várják az utasításainkat. Diktáljuk mi a tárgyalási feltételeket, ne ők. Ha pedig fogva tartják Purslane-t, az az információ, hogy jövünk utána, nem sokat segít a helyzetén.

Magamban már kezdtem kételkedni benne, hogy még mindig komolyan meg akarja-e kockáztatni, hogy Purslane közelébe megy, vagy titkon azt reméli, hogy addigra megoldódik a válság, mire odáig fajulna a helyzet, hogy valóban meg kell mutatnia, milyen bátor.

– Ha viszont egyedül van azon a hajón, akkor tudatni akarom vele, hogy nem mondtunk le róla – ellenkeztem.

Galingale nem reagált. A válaszom harmincöt másodperc alatt ért el hozzá, és még egyszer ennyi időbe telik, mire az övé visszaérkezik.

– Jól van, válaszolj neki! – mondta Betony.

– Biztos?

– Ne mondj semmit arról, hogy mit tervezünk, csak tudasd velük, hogy itt vagyunk, és hogy nem hagyjuk lerázni magunkat.

Bólintottam, és megköszörültem a torkom. Utasítottam a *Tunyát*, hogy olyan formátumban kódolja az üzenetet, ahogy egy felzárkózó civilizáció esetében is tenné, azaz hántson le róla minden olyan cícomát, amelyekkel általában keresztülfonjuk az üzeneteinket, egyrészt a lehallgatók, másrészt a hamisítók dolgát megnehezítendő. Aztán elkezdtem beszélni.

– Itt Champion, a *Tunya* fedélzetén. Három fénypercre vagyunk, és közeledünk. Megkaptuk a jelet, Purslane. Remélem, sikerül vened ezt az üzenetet. Tudom, hogy hallasz. Figyelsz és még életben vagy. E pillanatban ez az, amiben a legbiztosabb vagyok az egész világmindenségben. – Ez persze kegyes hazugság volt, de csak azért, mert olyan nagyon akartam, hogy tudja, soha nem adom fel a hajszát. Majd így folytattam: – Azt is tudom, hogy te küldted a jelet, nem Cadence vagy Cascade. Ha a robotok szóba akarnának állni velünk,

akkor már megtették volna, mégpedig Gentian-protokoll szerint. Remélem, tudsz majd válaszolni is, de ha mégsem, vagy ha esetleg csak egy vagy két üzenetre maradna lehetőségünk, most elmondok mindent, amit szerintem tudnod kell. Több mint négy órája hagyatátok el a Neumát. Azóta ezer G-vel gyorsultok egy olyan pályán, amelyen a Monocérosz-gyűrű központi csillagaihoz értek mintegy százharmincezer év múlva. A mostani adás időpontjában a fénysebesség negyvennyolc százalékaival haladtok, és tovább gyorsultok. Kilenc hajó követ benneteket, amint tudtunk, a nyomotokba eredtünk a Neumáról, és minden tőlünk telhető megteszünk. Nem fordulunk vissza. Végig a nyomotokban leszünk, amíg vissza nem kapunk. Kérlek, válaszolj, ha tudsz. Szeretnék újra hallani. – Az utolsó szavaknál már elcsuklott a hangom. – Szeretlek, Hasadvány.

Alig bírtam megállni a lábamon, annyira kiszívta belőlem az erőt a félelem. Alig mertem hinni, hogy érkezik válasz. Még ha életben volt is, semmi garancia arra, hogy annál összetettebb üzenet küldésére is van lehetősége, mint amit már sikerült fognunk. Rádadásul három fényperccel haladt előttünk, azaz legalább hat perc, mire egyáltalán érdemes figyelni, hogy jön-e valami.

A pillanatok aggodalommal telt örökkévalósággá nyúltak. Aztán amikor lejárt az idő, nem volt más, csak a néma csend. Vánszorogtak a másodpercek. Aztán ezekből egy teljes perc lett, ugyanolyan hosszú, mint a másik hat, amelyek megelőzték.

És akkor megtörtént a csoda. Purslane válaszolt.

A hangja alig hallatszott, mintha nagyon messziről érkezett volna. Még úgy is, hogy a *Tunya* feljavította a minőségét, azaz kisakkozta, hogyan is hangozhatott az eredeti szöveg, olyan távolinak tűnt a hangja, mintha vastag üvegfalak mögött beszélne.

– Jól vagyok, Campion. Hesperus is velem van. Él, és a mi oldalunkon áll. A hangárban húztuk meg magunkat, a fehér bárkában. A másik kettő... átverték minket, Campion. Nem is akartak segíteni Hesperusnak. Azt remélték, hogy meghal, de ha mégsem, akkor úgyis megölik. – Nagy levegőt vett. – De még sok mindent el kell mondanom neked. Tudom, hogy még csak egy fél nap telt el azóta, hogy elváltunk, de rengeteg dolgot megtudtam azóta. Sajnos javarészt rossz dolgokat. Tudom, mi az a Napok Háza, de egyelőre

nem mondhatok többet. Cadence és Cascade valószínűleg szintén hallják ezt az adást, és Hesperus szerint még nem biztos, hogy számukra teljesen összeállt a kép. Azt még mindig nem tudjuk, mi a szándékuk ezzel a hajóval. Ha nem akarnak Hesperusnak segíteni, akkor miért rohannak ennyire a Gépnép lakhelye felé? Ha meg bármi érdekeset megtudtak, azt akár meg is üzenhetnék. Igen, tudom, mondták, hogy ezt miért nem szeretnék... de most, hogy már tudjuk, milyen szándék vezérelte őket, nyugodtan feltételezhetjük, hogy az is hazugság volt. – Újabb szünet. – Szívesen beszélnék még tovább, de Hesperusnak és nekem még rengeteg dolgunk van. Amint végeztünk, újra jelentkezem. Szeretlek, Hasadvány. Köszönöm, hogy utánam jöttél!

Amikor elhallgatott, éreztem, ahogy valami hatalmas üresség tör utat magának a koponyámban.

Nem sokkal ezután az imágóink a *Hajnali Ezüstoffény* holografikus képe körül gyülekeztek, amelyet a különböző adattárak segítségével raktunk össze. Egyáltalán nem volt biztos, hogy pontos az ábrázolás, már ami Purslane hajójának belső terét illeti, de ennél jobbat nem tudtunk összehozni. Mindenesetre eddig nekem nem tűnt fel semmilyen eltérés.

– Ha a fehér bárkában van – mondtam, és a szellemkép hátulsó felére mutattam –, az a hajónak ebben a szegmensében található, a parametrikus hajtómű mögött. Arra nem emlékszem, hogy pontosan hol van a bárka a hangáron belül... ami egy nyolc kilométer hosszú raktér, odabent bárhol lehetnek. De még ha tudnám is, akkor is azt mondanám, hogy szinte lehetetlen úgy eltalálni a hajtóművet, hogy maga a hangár ne sérüljön.

– De ha a hajók utoléri, akkor oldalról is rálőhetnek – mondta Henbane. – Úgy elég jó esélyük van rá, hogy csak a hajtóművet találják el, és a hajó többi részét megkímélik.

– Elég kockázatos – jegyezte meg Charlock.

– Még mindig kevésbé, mint ha hátulról trafálunk bele – mondta Betony, akinek az arcára úgy ült ki a kíméletlen elszántság, mintha folyékony fémből öntötték volna rá, amely mostanra megkeményedett. – Ez tehát eldőlt: hátulról nem nyitunk tüzet, még

akkor sem, ha kiderül, hogy a robotok épp ezt akarták elérni. De ettől még nem érkezünk üres kézzel. Az első három hajót melléjük irányítjuk, olyannyira, hogy pontosan becélózhatják az *Ezüstfény* oldalát. És onnan megpróbálják kilőni a hajtóművét.

– Közben pedig szorgalmasan imádkozunk, hogy a tehetetlenségi csillapítómező ugyanabban a pillanatban kapcsol ki, különben Purslane ezer G-s kompenzációs erőnek lesz kitéve – jegyeztem meg.

– Mindannyian tisztában vagyunk a veszélyekkel... ahogy Purslane is.

– Ha addigra sztázisba vonulna – vetette közbe Tansy –, a túlélési esélyei sokkal, de sokkal jobbak lennének.

– Ha viszont figyelmeztetjük, azzal eláruljuk a robotoknak, hogy mit tervezünk – mondta Sörrel.

Charlock kicsit elmosolyodott.

– Annyit azért valószínűleg már eddig is összeraktak, hogy nem virágosót akarunk rájuk szórni.

– De nem tudhatják pontosan, hogy mi a szándékunk, amíg azok a hajók rájuk nem lőnek – mondta Betony. – Hihetik azt is, hogy egyezkedni akarunk, vagy esetleg megpróbálunk felmenni a fedélzetre. Én Sorrellel értek egyet: nem figyelmeztethetjük Purslane-t, hogy vonuljon sztázisba, egészen az utolsó pillanatig.

– És ha nem marad ideje? – kérdeztem.

– Egy másik hajó fedélzetén van, a saját hajóján belül. A kiegyenlítetlen gyorsulás ellen ez nem védi meg, de mégiscsak jobb, mintha közvetlenül a tűzvonalban lenne. Sajnálom, Champion, de ez a legjobb, amit tehetünk. Vagy rájuk támadunk, vagy hagyjuk őket meglógni. De akkor nem hiszem, hogy bármelyikünk is viszontlátja még az életben Purslane-t.

28. FEJEZET

Hesperus fel-alá járkált a bárka fehér hídján, miközben én igyekeztem a memóriámból felszínre hozni az információt. Ez a nyugtalanság egyáltalán nem volt jellemző arra a robotra, akit ismerni véltem. Legszívesebben csak arról a bizonyos korábbi gépi civilizációról beszéltem volna vele, hogy megtudjak én is mindent, amit ő tud, főként hogy milyen szerepet játszottunk az elmúlásukban. Jó volt, hogy beszélhettem Campionnal – úgy éreztem, mintha egy aprócska láng melengette volna a lelkemet, ahol korábban csak a fénytelen üresség tángolt –, de amit Hesperus feltárt előttem, az még mindig szinte teljesen lefoglalta az elmémet, és majdnem minden más gondolatot kiszorított.

– Maga, bárkihez is beszéljek most, Hesperushoz vagy Valmikhhoz, honnan tudott a kipusztulásról? Ha a Gépnép korábban is tudott róla, miért nem szóltak nekünk már több százezer évvel ezelőtt?

– A Gépnép nem tudott erről a korábbi fajról. Amikor ők megjelentek a színen a galaxisban, azt feltételezték, hogy a létező történeti feljegyzések, amiket az emberiség diplomáciai küldöttei juttattak el hozzájuk, nagyjából pontosak. Persze gondolták, hogy vannak benne hibák és az igazságnak nem megfelelő állítások. De semmi okuk nem volt feltételezni, hogy a történelmet ilyen óriási mértékben átírták, még hozzá ilyen szisztematikus szándékkal. A népem egész fennállása alatt szentül hitte, hogy mi vagyunk az első igazi gépi intelligencia. Nemsokára mindenki tudni fogja, hogy ez nem igaz.

– Arra még mindig nem válaszolt, hogy maga honnan tudta meg.

– Onnan, hogy fiatalkoromban néhány gép meglátogatott.

– Az imént még Hesperusszal beszéltem. Most pedig már Valmikkal, igaz?

– Mindketten itt vagyunk, két arc egy maszk mögött. Sajnálom, ha ez olykor zavaró, de számomra teljesen természetes, hogy a

létezésem egyik ágáról a másakra váltok. Olyan vagyok, mint két folyó, amely egyetlen folyammá olvadt össze. – Hesperus most kicsit lassabban járkált tovább. – Több mint ötmillió évvel ezelőtt, jóval az Aranyóra után és még jóval azelőtt, hogy a Neumára jöttem volna, az intelligens gépek rám találtak. Számukra újdonság voltam, hatalmas, lassú és csodálatra méltó. Ők ugyanúgy újdonságot jelentettek számomra. Azonnal tudtam, mivel van dolgom: egy olyan, emberek által kifejlesztett technológiával, amelyben ott ragyogott egy gyors és ragyogó intelligencia fénye. Már azelőtt is találkoztam intelligens gépekkel, de az igazi intelligencia gyorsaságát és ravaszságát egyikben sem fedeztem még fel. Egyből láttam, hogy ezek a lények a gépek egy teljesen más rendjéhez tartoznak. A káosz és az összetettség valamilyen titokzatos alkímiája folytán az elméjünkben felébredt az öntudat és a szabad akarat.

– Aztán?

– Azt mondták, hogy szeretnék felvenni a kapcsolatot valamelyik emberi metacivilizációval. Mivel én valaha szintén ember voltam, azt remélték, közvetítőként majd segíthetek a diplomáciai kapcsolatfelvétel rögzös útjának egyengetésében. Óvatosságra intettem őket. Hiszen láttam már vagy egy tucat birodalmat, amint előbukkantak a semmiből, és eltűntek a semmiben, ahogy elhervadtak, akár a tavirózsák a halastóban, újra és újra, mint szünni nem akaró évszakok. Sok ilyen birodalmat jó szándék vezérelt, mások viszont ellenségesen viseltettek a kívülről érkező hatásokkal szemben. Ez mindenesetre semmilyen szinten nem befolyásolta az élettartamukat. A kedvesebb civilizációk ugyanolyan gyorsan virágoztak fel és hervadtak el, mint az ellenségesek. De mindvégig voltak valakik, akik változatlanul fennmaradtak, függetlenül attól, hogy melyik bolygón hogy alakult az élet.

– A klánok – mondtam félelemmel teli lelkesedéssel.

– A gépek számára nagyon is értelmes gondolatnak tűnt, hogy inkább velük tárgyaljanak, mint ezekkel a civakodó, kérészéletű civilizációkkal. Miután sikerült harmonikus kapcsolatot kialakítaniuk a Közösséggel, amely ekkor már javában létezett, a klánok összehozták a robotokat olyan kultúrákkal, amelyeket elég stabilnak és nyitottnak tartottak. Szép lassan, lépésről lépésre az egész emberiség megismerkedett ezekkel az intelligens robotokkal. Az új

szövetség mindkét oldalnak előnyöket hozott. A robotok békés, elfogulatlan közönnyel szemlélték az emberek közti pártoskodást, ezáltal egyfajta moderáló szerepet töltöttek be, megnyugtatóan hatottak a Múlás végtelen hullámaira, és az egész galaxisban beköszöntött a stabilitás és a nyugalom új korszaka. Ugyanígy a robotok is sokat nyertek az emberi társadalmakkal folytatott interakciókból, hiszen megszemlélhették több millió bolygó művészeti és tudományos tevékenységét, illetve megismerhették az egymillió éves emberi kultúrát. A művészetek és a tudományok mindennél jobban érdekelték őket. Ők maguk is kíváncsiak voltak, hatalmas tudásvágy hajtotta őket, de volt valami az elméjükben, amitől a kreativitás nem igazán tudott kifejlődni bennük. Az egyetlen eredeti innovatív cselekedetük abból állt, hogy egyáltalán létrejöttek. Ezután már, bármilyen intelligensek voltak is, mást sem tudtak, csak kérdezni. A kérdéseik megválaszolása viszont már olyan intuitív ugrásokat tett szükségessé, amelyekre egyszerűen nem voltak képesek.

– Akkor tehát nem olyanok voltak, mint a Gépnép.

– Nem bizony. Azoknak a gépeknek, amelyek később jöttek, több millió évvel utánuk, már volt valamijük, ami nekik még nem adatott meg. De lehet, hogy ez csak azért volt így, mert az első civilizációnak nem volt elég ideje ahhoz, hogy kifejlessze magában a kreativitást. Végül aztán, ha elégszer megkeverték volna a mentális permutációkat, talán ráleltek volna a hiányzó összetevőre.

– De erre nem kerülhetett sor.

– Eleinte mindenki tárt karokkal fogadta őket. Roppant érdekes fejleménynek tartották a felbukkanásukat a történelem ösvényén, amire valahogy senki nem számított. Az emberek addigra már nagyjából elfogadták, hogy rajtuk kívül nincs senki a galaxisban. Ami áldás és átok is volt egyben. Áldás, hiszen a terjeszkedésnek senki nem szabott gátat, a nyersanyagok is korlátlan mértékben álltak rendelkezésre, de átok volt elviselni azt a végtelen, síri csendet. Igaz, az emberiség millió alfajra hasadt, olyannyira, hogy némelyek már alig ismerték fel egymást. De a pikkelyekkel, a szőrmével vagy éppen a bádorgpáncéllal borított test alatt egytől egyig mindig csak az ember lapult, és bármennyit is jártatta a száját, azt a végtelen csendet képtelenség volt betölteni. Most viszont már volt társaság. Igaz, a

robotok csak az emberi tevékenység következtében jelentek meg, ugyanakkor minden fontos szempontot tekintetbe véve idegen lényeknek számítottak. Az elméjük az emberétől radikálisan eltérő algoritmusokat követett. De minden furcsaságuk ellenére eleinte mindenki odavolt értük. Nem voltak sokan, és a világuőrnnek egy jól körülhatárolható részén éltek, amely igencsak nagy távolságra volt az akkori civilizációktól. Ráadásul egyáltalán nem tűnt úgy, hogy terjeszkedni szeretnének. Az egyke gyermekként egy kísértetkastélyban felnőtő emberiség számára olyan érzés volt, mintha végre játszótársra leltek volna. És egy ideig valóban ilyen is volt a kapcsolat. Aztán egyszer csak minden elromlott.

A fejemben ősrégi emlékek hangja csilingelt, mint megannyi poros csengő. Egy ház jutott eszembe, rengeteg szobával, és egy játszótárs, aki időnként ellátogatott abba a házba.

– Mi történt?

– Ami általában az ilyen helyzetekben történni szokott. Ami eleinte csak egy aprócska, nyugtalanító érzésnek indult, mintha nem lenne minden rendben ezekkel a robotokkal, mintha valahogy nem lehetne teljesen megbízni bennük, idővel dühöngő paranoiává erősödött. Persze nem mindenki gondolta így, voltak páran, akik soha nem kérdőjelezték meg a robotok békés szándékait. De az ő szavukat a többség nem hallotta meg. A Közösség fő szószólói, akik a legerősebb klánokból mozgatták a szálakat, elkezdtek valami megoldáson törni a fejüket.

– Azaz, hogy kiirtják a robotokat...

– Nem leigázni akarták őket, nem is ellenőrizni, csak az ellenőrzés lehetőségét kívánták biztosítani. Azt akarták, hogy ha a robotok a jövőben bármilyen fenyegetést jelentenének az emberiség számára, akkor képesek legyenek semlegesíteni őket. Óriási körültekintéssel kezdődött meg a tervezés. Jó pár robotot fogságba ejtettek és darabokra szedtek. A halálukat olyan balesetnek állították be, amely emberéleteket is követelt. A Közösség több évszázadon át értékelte ki az így megszerzett adatokat. Muszáj volt megérteniük, hogyan működik ezeknek a robotoknak az elméje. Nem sikerült. A vállalkozás százalmas kudarcba fulladt. De ettől még nem volt teljesen eredménytelen. Találtak ugyanis egy aprócska hibát a robotok elméjében, egy gyenge pontot, amely az evolúciójuk során

mindvégig megmaradt. Ezt a gyenge pontot pedig ki is lehetett használni, csak elegendő idő és találékonyság kellett hozzá. A Közösség kifundálta, hogyan lehet bejuttatni egy bizonyos adatstruktúrát, amolyan idegbombát a robotcivilizáció minden egyes tagjának elméjébe. A gépek egymást fertőzték meg vele, anélkül hogy bármit is észrevettek volna belőle. Egy idő után az egész civilizáció megkapta a „vírust”. A legszebb pedig az volt az egészben, hogy nem történt semmi. A robotok ugyanúgy éltek tovább az életüket. És továbbra is ott lehettek az emberek között, amíg a jelenlétük hasznosnak bizonyul. És ki tudja? Talán soha nem is lesz szükség arra, hogy aktiválják a fegyvert ellenük... a Közösség bizonyára ebben reménykedett, még akkor is, ha úgymond elképesztő elővigyázatossággal és körültekintéssel, ennek a lehetőségét biztosította. Ha viszont egy szép napon a robotok fenyegetést jelentenének az emberi terjeszkedésre és hegemoniára nézve, az idegbombát könnyedén aktiválhatják. Nem kellett hozzá más, mint hogy egy teljesen ártalmatlannak tűnő üzenetet elküldjenek a civilizációjuk központjába. Amint a robotok elkezdik feldolgozni az adatokat, és szépen megosztják egymással az információt, a fejekben elindul a visszaszámlálás. A fegyvert nem úgy tervezték, hogy azonnal öljön, hiszen ha a robotok egyből hullani kezdtek volna, ahogy az üzenet odaért, megfelelő karantén felállítással hatékonyan lehetett volna védekezni a támadás ellen, ráadásul könnyen ki is lehetett volna deríteni, hogy honnan ered az egész. A beépített késleltetés a Közösségnek egyáltalán nem számított. A klánok már a klónozásuk pillanatától kezdve hosszú távon gondolkodtak.

Most vettem csak észre, hogy ezt az egészet egyfajta dermedt beletörődéssel hallgattam végig. Mintha a meglepődés és a hitetlenkedés kiégett volna az elmémből.

– És aztán mi történt? A robotok tényleg ellenünk fordultak?

Hesperus csendesen felnevetett.

– Nem. A robotok soha nem akartak háborúzni. Valójában sokkal több félnivalójuk volt a szerves lényektől, mint a szerveseknek tőlük. Ez persze nem azt jelenti, hogy az idők végezetéig békében és szeretetben éltek volna együtt, előbb-utóbb mindenképpen megjelentek volna a feszültségek. De a robotok soha egy ujjal sem

bántották az emberek metacivilizációját.

– Hát akkor mi történt?

– Valahogy elromlott a fegyver. Vagy a robotok változtak meg, vagy az emberek nem értették meg pontosan az elméjük felépítését... nem tudhatjuk, de tény, hogy minden külső beavatkozás nélkül aktiválódott. A robotok elkezdtek hullani. Méghozzá elképesztő számban. Először fogalmuk sem volt róla, hogy mi történik. Még a Közöségtől is kértek segítséget! A Közösség ekkor döbrent rá, hogy mi lett a nagy találmányából. Persze teljesen megrémültek, és őszintén elborzadtak a tettükön, ennek ellenére eszük ágában sem volt beismerni, hogy az ő kezük van a dologban. És karba tett kézzel végignézték, ahogy a robotok szépen kihaltak. Pedig megvolt hozzá a tudásuk, hogy megfékezzék a vírust, ami ugyanúgy elterjedhetett volna a robotok között, hogy hatástalanítsa a korábbi fegyvert, még mielőtt az végez velük. De ha ezt megteszik, fennállt volna a veszély, hogy lelepleződnek, hogy kiderül, ők ültették el az idegbombát a robotok fejében. Ehelyett hamis információkat kezdtek terjeszteni, azt sugallták, hogy a robotokat valami olyasmi fertőzhetette meg, amit még az Elődök hagytak hátra.

– És maga mindezt honnan tudja, Hesperus?

– Onnan, hogy én végig kapcsolatban maradtam a gépekkel. Velem még akkor is szóba álltak, amikor már kezdtek sejteni, hogy mi történt valójában. Akkoriban már nem sok minden kötött az emberi eredetemhez. Úgy érezték, velem beszélhetnek erről.

Döbrenten csóváltam a fejemet.

– Szóval maga tudta. Végig tudta az egészet!

– Én ezeket az eseményeket számtalan más szemtanúval együtt éltem meg, Purslane. Maga azt hiszi, hogy hatmillió évet élt, de fogalma sincs arról, hogy mindez mit jelent valójában. Ennek a töméntelen mennyiségű emléknek a súlya olyan, mint egy folyékony hidrogénből álló óceán, amely fémmé sűrűsödik. Minden újabb emlék, amelyről úgy döntök, hogy megtartom magamban, a létem minden újabb momentuma csak hozzáadódik ehhez a teherhez. Az énem legmélyebb, legsötétebb, legsűrűbb rétegeiben tényleg emlékeztem arra, hogy mi történt az első gépekkel. De ezek az emlékek akár tömör sziklákba is be lehettek volna ágyazva, nekem ugyanolyan hozzáférhetetlenek voltak. Még ha néha ki is ástam és a

felszínre is hoztam őket, amit egyébként egy-két alkalommal valóban megtettem, egy idő után már nem voltam biztos benne, hogy a valós eseményeket hűen adják-e vissza. Hesperus kellett hozzá, hogy mindent újra a felszínre hozzon, és megerősítse mindazt, ami valójában megtörtént. Csak amikor ő eljött hozzám, a fájának első képviselőjeként, az Őrzőktől másodkézből, azaz a maguk adattárából szerzett információkkal teletömve, csak akkor ugrott be, hogy korábban már léteztek olyanok, mint ő, és hogy mi is történt velük. – Itt felmutatta az üres tenyerét. – És most itt állok, és mindezt elmondom magának is.

– És mind meghaltak?

– Egymás után, szép lassan. Több ezer évig tartott, míg elfogytak. Egy darabig a Közösség együtt tudott élni a tetteivel. A klánok abban kerestek vigasztalást, hogy igazából nem akartak semmi rosszat, nem akarták bántani a robotokat, pusztán csak a bántás lehetőségét szerették volna biztosítani. Nem szándékoztak kiirtani őket, vagyis szándékos népiirtással nem voltak vádolhatók. Aprócska különbség, ők viszont tíz körömmel ragaszkodtak hozzá. De aztán ez valahogy mégsem volt elég ahhoz, hogy elhallgattassák a lelkiismeretüket. Az egészet ki kellett radírozni a Közösség történetéből. Maguk közül azért nem emlékszik erre senki, mert úgy döntöttek, hogy soha többé nem fognak emlékezni rá, és ennek megfelelően mindannyian elvégezték a megfelelő beállításokat a memóriájukban.

– Ez képtelenség! Nem tehattük. Ez túl nagy falat lett volna, túl nehéz. A többi civilizáció... – Próbálkoztam ugyan az ellenvetésekkel, de nem azért, mert nem hittem neki. Csak magyarázatot akartam.

– Az atrocitásban nem csak egy klán vett részt. A Közösség vállalta a szükséges koordinációt. A következő egyesületeken, az Ezer Éjszakák során szép sorban törölték és módosították a kritikus emlékeket. Ebben maguk mind benne voltak. Nem holmi sötét alakok végezték magukkal mindezt, anélkül hogy tudatában lettek volna. Ugyanakkor a Közösség megosztott történelmi feljegyzéseit is megfelelően módosították. És minden klánt köteleztek arra, hogy fogadja el a történelem új verzióját. Ha egy klán erre nem volt hajlandó, azonnal kiközösítették. A Közösség ellátórendszere, illetve információáramlást biztosító mechanizmusai nélkül aztán ezek szép

lassan ki is haltak.

– De nem lehettek egyedül a klánok. Ha a gépek megjelentek az emberek által ismert űrben, akkor más civilizációk is bizonyára találkoztak velük.

– Persze, hogy találkoztak velük. De őket elintézte a Múlás. Meg olykor egy-egy klán is ráségített egy kicsit.

– Én ezt nem bírom követni.

– A klánok büszkék a jótéményeikre, mindazon nemes cselekedetekre, amelyekkel védelmezik a kisebb civilizációkat. És ez rendben is van. De többször is előfordult, hogy bizonyos klánközeli elemek legyilkoltak és elnyomtak feltörekvő civilizációkat. Vagy komolyon úgy gondolja, hogy az elmúlt hatmillió évben ilyesmi soha nem történt?

Olyan ürességet éreztem a gyomromban, mintha egy darabot kihasítottak volna belőlem.

– Ezt nem tudhatja. Az, hogy találkozott egy korábbi civilizációval, és találkozott Hesperusszal, még nem jelenti azt, hogy...

Már fordult is el tőlem, nyilván nem volt elragadtatva attól, hogy nem vettem készpénznek az imént elhangzottakat, de aztán a mozdulat közepén megtorpant.

– Valóban képes kétségbe vonni, hogy a maguk ellen intézett támadás kapcsolatban áll mindazzal, amit elmondtam, Purslane? Ötmillió évvel a történetek után kezdett kiszivárogni, hogy a klánok keze benne volt ebben a bűntényben. Az Őrzők kezdték, ha ők nem bukkannak rá azokra az értelmezhetetlen maradványokra, nem történt volna semmi. De maguknak, azaz a Gentian-klánnak köszönhetően, akik vércsemód vetik rá magukat minden egyes tudásmorzsára, hogy a többiek elismerését kivívják, ezek az anomáliák szélesebb körben is ismertté váltak. Ha a Gentian-hasadványok a következő egyesülésre már úgy tértek volna vissza, hogy egyértelmű bizonyítékokkal rendelkeznek egy korábbi gépi civilizáció létezését illetően, már csak idő kérdése lett volna, hogy az egész kitudódjék. És gondolja, hogy a Gépnép erre elnéző mosollyal reagált volna, mondván, hogy ami történt, megtörtént, ne hánytorgassuk a múltat, hiszen tévedni emberi dolog? Bizonyára úgy érezték volna, hogy szoros rokoni szálak fűzik őket az elpusztított robotokhoz, és nemsokára azon kezdtek volna

gondolkodni, hogy a klánok vajon velük is képesek lennének-e megtenni ugyanezt, ha csak lehetőség adódik rá. A Közösség elvesztette volna a hitelességét, de mindez csak a kezdet lett volna. Nagyon is valószínű, hogy kitört volna az ember-gép makroháború. A felfedezést tehát csírájában el kellett fojtani. És ha ez azzal jár, hogy ki kell irtani az egész Gentian-klánt, azaz közel ezer halhatatlan lelket kell megsemmisíteni, akkor ez az ár nagyon is elfogadhatónak tűnt. De ha egymillió vagy egymilliárd lett volna az áldozatok száma, akkor is ugyanígy éreztek volna. E titok őrzői szemrebbenés nélkül gyilkolnak, Purslane. Úgy irtanak ki egész népeket vagy civilizációkat, hogy az arcizruk sem rándul.

– De ha az Őrzőktől indult el minden, akkor miért nem az Őrzőket támadták meg, mielőtt az egész kiszivárgott volna?

A naivitásom szemmel láthatólag szórakoztatta.

– Mintha az olyan egyszerű lenne. Az Őrzők megsemmisíthetetlenek, Purslane. Az egész egy masszív Dyson-gömb. Tulajdonképpen külső behatásokra nem is reagál. Ötmillió éve létezik, és minden valószínűség szerint túl fogja élni az összes létező civilizációt a galaxisban. Szerencsére az Őrzők mintha nem ismerték volna fel a lelet jelentőségét. Túlzottan elmélyültek magukban, túlon túl az Andromédára koncentráltak, mintsem hogy ilyen provinciális kérdéssel foglalkozzanak.

Rövid szünet után megkérdeztem.

– És akkor maga most gyűlöl minket?

– Mindazon kedvesség után, amivel fogadtak? A gyűlölet áll a legtávolabb attól, amit érzek. De szánom magukat a tettükért.

– Nem érzem úgy, hogy bármi közöm lett volna ehhez az egészhez.

– Pedig mindannyian benne voltak. Persze volt, aki ellenezte a tervet, de nyilván nem elég hangosan. Mások meg úgy vélték, hogy ez nem is elég. Azaz szerintük abban a pillanatban aktiválni kellett volna a fegyvert, ahogy elegendő számú robot kapta meg a fertőzést. Hogy maga személy szerint hogy állt a kérdéshez, arról találgatni sem tudok. Ezt a saját lelkiismeretével kell rendeznie.

– Azokat az emlékeket, amelyeket megváltoztattunk... azokat vissza lehet hozni?

– Az emberi elme elég furmányos dolog, bármilyen egyszerűnek

is látszik. Valahogy nem tűri, hogy úgy bánjanak vele, mint valami bútordarabbal, mint egy régi szekrényvel, amelynek a fiókjait és a polcait mindenféle következmény nélkül húzogatni és cserélgetni lehet.

– Igen, tudom... – mondtam halkán. – Hesperus, annyira sajnálom, amit tettünk. Illetve sajnálnám, ha sajnálattal ezt el lehetne intézni. De a szülők bűneiért nem bűnhődhetnek a gyerekek.

– Maguk nem voltak már gyerekek.

– De miután törlődött az elménkből ez a gaztett, akár azok is lehetnének. Úgy értem, nem bűnhődhetünk valami olyasm miatt, amire emlékezni sem tudunk.

– Meglepné, ha azt mondanám, hogy én is így vélekedem?

– Én már nem tudom, miről mit gondoljak. Csak azt szeretném tenni, ami helyes. Hogy kijussak ebből a slamasztikából. És ha ehhez az kell, hogy megadjuk magunkat a Gépnépnek, hogy döntsék el ők, megbüntetnek-e minket vagy sem, akkor talán valóban ezt kell tennünk.

– A dolgok jelenlegi állását elnézve, én nem nagyon bíznék semmiben, aminek bármi köze is van a Gépnéphez.

– És Cadence és Cascade?

– Hát – mondta Hesperus –, azt még mindig nem tudom, hogy őket miért küldték.

Miután megegyeztünk, hogy pontosan mit is kell tennünk, Hesperus és én elindultunk a fehér folyosókon át az ajtóhoz. A bárka saját ellenőrző rendszerei segítségével megállapítottuk, hogy a hangárba semmilyen nagyobb objektum nem érkezett azóta, hogy a levegő távozott a világűrbe.

– Hogyhogy nincsenek még itt? Kicsit furcsállom, hogy nem állnak odakint lesben, hogy amint kiteszi a lábát, magára támadjanak.

– Előbb-utóbb itt lesznek. Talán most épp azzal vannak elfoglalva, hogy meg tudjanak lógni az üldözők elől. De ezután senkit nem engedhet fel a fedélzetre, csak engem, és engem is csak akkor, ha a korábban megbeszélte jelszókat kimondom.

– Helleborine és Orache – ismétetem, hátha mégis elfelejtené.
Hesperus bólintott.

– Ne feledje, Cadence-nek és Cascade-nek gyerekjáték engem megszemélyesíteni, és könnyedén utánozhatják a beszédemet is. Viszont ők arra vannak felkészülve, hogy majd Hesperusként cselekszem, Valmikot nem ismerik. Ha valamilyen oknál fogva nem bízna meg bennem, annak ellenére, hogy kimondom a kulcsszavakat, az utolsó védelmi vonal az lehet, hogy Valmikot keresi bennem. Ha nem hallja bennem Valmikot, akkor nyugodtan feltételezheti, hogy Hesperus sem vagyok.

– És akkor mit csináljak? Ha már itt lesznek az ajtó előtt, nem hiszem, hogy sokáig visszatarthatom őket. Simán rám törnek.

– Azt nem tudom megmondani, hogy ilyen körülmények között mitévő legyen – mondta Hesperus. – Akkor már csak magán és a realizátoron múlik, hogy mi lesz a vége.

– Úgy érti, öljem meg magam?

– A robotok egyféleképpen már biztosan meg tudták volna ölni magát, ha ez lett volna a szándékuk.

Nem igazán értettem, hogy mire céloz.

– Azért amikor kiengedték a levegőt a hangárból, kicsit gyanakodni kezdtem.

– De túlélte. Lehet, hogy csak azt akarták, hogy egy helyben maradjon. Mármint egy hajón, de eszük ágában sem volt megölni. Szerintem ezek akarnak magától valamit, Purslane: valamit, ami a maga fejében van. Gondolom. Különben mi okuk volt arra, hogy életben hagyják?

Hirtelen megborzongtam a gondolattól, hogy ez a két kedves, ezüstszürke és fehér gép akar kihallgatni. Vajon miket művelnének velem csak azért, hogy megkapják, amit akarnak?

– De hát én nem tudok semmit! – mondtam.

– Lehet, hogy nem. De szerintük igen. És ez számít. – Kinyitotta a zsilipajtót, és felkészült a hangárban ásító légüres térre.

– Hogy fog beszélni hozzám? Odakint nem hallatszik a hangja.

– Az ajtón van egy kis rádiórelé. Hallani fogja a hangomat, ha úgy adódna, hogy beszélnem kell. De feleslegesen nem fogok beszélni, nem akarom megkönnyíteni Cadence és Cascade dolgát.

– Mennyi ideig lesz távol?

– Ez bizonyos változóktól függ. Egy vagy két óra. Ennél pontosabban nem tudom megmondani.

– Nekem kellene mennem, nem magának. A bárkában van úrruha, és én jobban ismerem a hangárt...

– Magának mégis tovább tartana. Ha kell, én szélsebesen tudok mozogni.

Az ujjam végigfutott az izmos alkarján.

– Vigyázzon magára, Hesperus!

– Vigyázok – mondta, majd egy pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Megkönnyebbültem, Purslane. Attól félttem, gyűlölni fog azért, amit el kellett mondanom.

– Én soha nem haragudtam a hírvivőre. Maga csak azt tette, amit tennie kellett.

– Maga pedig remekül fogadta. Reméljük, a többiek is hasonlóan veszik majd ezt az akadályt...

A belső ajtó becsukódott mögöttem. Az üveglakon át láttam, ahogy aranyszínű bőre hamuszürkévé változik, hogy jobban beleolvadjon a környezetébe. Soha nem gondoltam volna, hogy ez ilyen könnyen megy neki, bár most már valahogy semmin nem lepődtem meg, amit művelt. Aztán a hamuszürke elsötétült, és beleveszett a kinti sötétbe, ahogy egy puskagolyó sebességével elhagyta a zsilipkamrát. A külső ajtó is becsukódott, egyedül voltam a fehér bárkán. Csak a félelmeim maradtak velem.

Ekkor kezdett derengeni a fejemben, hogy én vagyok az egyetlen élőlény a hajómon.

HETEDIK RÉSZ

Relictust már hat éve tartottuk fogva a palota legmélyebb zugában, de egyáltalán nem olyan körülmények között, amelyekhez a legtöbb rab szokva volt. Két helyiséget kapott, egy hálósobát és egy étkezőt, ahol a tanulmányait is folytathatta a kandalló tüze mellett. Kapott gyertyát, papírt, tollat, tintát, és az általa megnevezett könyvekből egy kis házi könyvtárat is összeállítottunk számára. Olyan bort és olyan ételeket szolgáltak fel neki, amilyenek csak a magas rangú tisztéknek dukáltak. Időnként még egy kurtizán is benézett hozzá. Az egyetlen dolog, amitől viszont megfosztottuk, az a varázslás képessége volt. Amikor épp nem evett vagy ivott, olyan súlyos maszkot viselt, amely teljesen elfojtotta a hangját, így nem tudta kimondani a varázsigéket. Amikor feltétlenül le kellett venni a maszkot, hogy ehessen, a kezét lekötözték. Az örök kanalazták neki a levest, ők is itatták a borral, s tették mindezt olyan tiszteletteljes odaadással, ahogy parancsba kapták. Eközben néhány lépésnyire egy másik ör is lesben állt, aki kész volt a késével azonnal átvágni Relictus torkát, ha bármilyen trükkhöz merészelt volna folyamodni.

A zárkájában kerestem fel, mivel megfelelően súlyos kényszerítő körülmény nélkül túl veszélyes lett volna kihozni onnét. A látogatásom idejére a maszk rajta maradt, és még oda is kötözték egy fekete karosszékhez, amit a padlóhoz erősítettek. Egy ör állt mögötte, és szorosán a torkához tartotta a kést. Csak a szemét láttam mozogni a bőr- és fémmaszk mögött, amely az arcát takarta. Egy fiatal férfi, majdhogynem egy kisfiú szeme nézett vissza rám.

– Nehézségem támadt, Relictus. Úgy vélem, kedvesen bántunk veled. Valójában soha nem is voltál igazi rab, de amikor megtudtuk, hogy milyen természetű a tehetséged, tanácsadóim úgy gondolták, az lenne a legbiztosabb, ha kivágnánk a nyelvedet, levágnánk a kezedet, és kiegészítenénk a szemedet. Nem fogadtam meg a tanácsukat, mert én kedves hölgy vagyok. Muszáj volt ugyan bezáratnom téged, de igyekeztem a rabságot számodra a lehetőségekhez képest elviselhetővé tenni. Nem engedhettem, hogy a varázserődöt segítségül hívd, de olyan kiváltságokban részesülhettél, amelyek más

rabok számára elképzelhetetlenek. Nem hiszem, hogy bármi okod lehetne panaszra a bánásmóddal kapcsolatban, főleg ha az alternatívákat is figyelembe vesszük.

Relictus bólintott. Nem tudtam, hogy ez most igent jelent-e, vagy sem. Ugyanúgy vitathatta is az álláspontomat, de akár egyet is érthetett mindazzal, amit mondtam.

– Mint már említettem, akadt egy kis problémánk. Valószínűleg te is tudod, Calidris, a korábbi mestered, jelenleg Mordax grófjának rabja. Sajnálattal vettem tudomásul azt a meglepőnek sajnos nem nevezhető tény, hogy Calidris ellenünk fordult. A varázserejét felhasználva Szellemzsoldosokból álló sereget állított fel, amelynek létszáma napról napra nő, míg a mi haderőnk folyamatosan gyengül.

Megint bólintott, majd a maszk az íróasztalon heverő papír és a tinta irányába fordult. Így jelezte, hogy írni akar. Az egyik kezét eloldozták. Az őt a maszk alatt a kést még erősebben a torkához nyomta.

Relictus ezt írta: *Meséljen ezekről a katonákról!*

– Páncélruhák. Üres páncélruhák. Elhullott vagy majdnem elpusztult lovakon járnak, amelyek viszont elképesztő sebességgel és szinte észrevétlenül képesek mozogni.

Sikerült elfogni valamelyiket?

– Csak a ripityára tört páncélruhát találtuk. Úgy tűnik, hogy bármilyen szellem vagy lidérc leheljen is életet beléjük, amint a páncélt sikerül átszűrni vagy szétszakítani, azonnal eltűnik. Szemtanúk szerint a kis hajlatokból ilyenkor vörös füst szivárog ki.

Hozzanak egy olyat, amelyik még él!

– Nem tudom, hogy ez egyáltalán lehetséges-e.

Csak ezzel foglalkozzon mindenki, aki él és mozog. Ennél semmi nem fontosabb.

– Segítesz nekünk, Relictus?

A maszk alól valami fülsértő zaj hallatszott. Talán nevetés lehetett.

Azon az éjszakán, vagy talán a rá következőn zöldbe öltözött behatolók cibáltak ki az ágyból. Ez is jól mutatta, milyen tehetetlenek vagyunk Mordax grófjának egyre növekvő hatalmával szemben, akinek az ügynökei észrevétlenül belopózhattak a Felhőpalotába, és eljutottak a kvártélyomig.

A behatólok a palotából egy fényes, fehér terembe hurcoltak, ahol durván vallatni kezdtek. Tűket szurkáltak belém, és vakító fényvel világítottak a szemembe. Abigailnek szólítottak, és azt mondták, eltévedtem egy zöld labirintusszerűségben, amit Palotásnak neveztek, de állítólag még épp időben sikerült kihozniuk onnan.

Szerencsére ki tudtam szabadulni. Fényárban úszó folyosókon rohantam végig, mígnem valamilyen varázslat folytán ismét a Felhőpalotában találtam magam, a szobámban.

Leírhatatlan megkönnyebbülést éreztem. Biztonsági záratat szereltem az ablakokra is, és megdupláztam az őrséget. Másnap reggel Daubenton viszont nem volt hajlandó beszélni az incidensről, s egy idő után már magam is kételkedtem benne, hogy valóban megtörtént-e. Mindenesetre volt más bajunk is bőven, ami a figyelmemet követelte. A Szellemzsoldosok néma csapatai egyre nagyobb számban rontottak rá a királyságra, fűрге, sápadt lovaikból a rothadás büze áradt. Szükségük volt egy élő kapitányra, aki vezette őket, de egyébként minden szempontból úgy harcoltak, mint a démonok. Calidris minden elesett emberük helyébe kettőt varázsolt Mordax grófjának seregébe. Ezerszer elátkoztam már azt a napot is, amikor megszurttam az ujjamat a vértűvel, és ezzel pusztulást hoztam a népemre.

De most Relictus kérését akartam teljesíteni. Daubenton és Cirlus figyelmeztetése ellenére az embereket mind arra utasítottam, hogy egyetlen cél lebegjen a szemük előtt: ejtsenek foglyul egy Szellemzsoldost úgy, hogy a páncélja épségben maradjon. Ehhez szükség volt némi örülségre is. Rengeteg falvat és város veszítettünk, amikor a seregeinket átcsoportosítottuk, és megszüntettük a védvonalakat. Mivel az alattvalók tudták, hogy én adtam erre parancsot, a nevemet mindenki átkozta, aki elvesztette az otthonát, az értékeit és a szeretteit. De én rendíthetetlen maradtam.

Aztán végre sikerült fogságba ejteni egy Szellemzsoldost.

Amikor leesett a lováról, egy szénabála felfogta az ütést, a páncélnek így nem esett baja. Az embereim azonnal körülvették. Egy darabig még küzdött, de aztán ahogy a kapitánya távolodott, egyre kevésbé tanúsított ellenállást, és végül megadta magát. Az embereim zsákba tették, és kocsin hozták a Felhőpalotába. Itt aztán alaposan megkötöttük, és Relictus elé vezettük.

A varázsló alaposan megvizsgálta. Hosszú napokon át méregette. Közben a Szellemzsoldosok folytatták a hadjáratukat, és lassan kezdték felőrölni a birodalom határait. A zöld emberek egy alkalommal megint elhurcoltak a hálósobámból, de valahogy ismét sikerült kiszabadulnom a varázslatból, és visszatértem a palotába. Még több őrt állítottam az ajtóm elé. Daubentonnak egy szót sem szóltam erről, mivel a furcsa megnyilvánulásaim és oda nem illő emlékképeim miatt már amúgy is erősen kezdett kételkedni a józan ítélőképességemben. Egyébként pedig azt gyanítottam, hogy azok a zöld ruhás behatolók valójában a saját embereim, a fehér terem pedig valahol itt van a Felhőpalotában. Mi más magyarázhatná azt a ténytet, hogy ilyen játszi könnyedséggel raboltak el, és hogy ugyanilyen könnyen vissza is találtam a szobámba? És korántsem volt elképzelhetetlen, hogy Daubenton keze is benne lehet az egészbent.

Tizenkét nappal azután, hogy a Szellemzsoldost behurcolták hozzá, Relictus hívatott. Erős kísérettel haladtam lefelé a csigalépcsőn.

A Szellemzsoldos még mindig ugyanúgy ki volt kötözve, de amint beléptem, a feje azonnal követni kezdte a mozdulataimat. Relictuson is rajta volt még a maszk, de a keze nem volt megkötve. Fehér, bő inge már szürke volt a kosztól és a zsírtól. A haja csimbókokban lógott a maszk szemüregei elé. Valamit motyogott, a kezét pedig előrenyújtotta az egyik őrt felé.

– Állj mögém! – parancsoltam. – Beszélni akar!

– Ez veszélyes lehet, Úrnóm! – mondta Cirlus.

– Én pedig megparancsoltam valamit. Kötözzétek meg, és vegyétek le róla a maszkot.

Relictus arca még csak egy fiatal fiú arca volt, de eltorzította az ambíció és a hatalomvágy. Az egyik őrt mögé állt a késsel, az élet pedig az ádámcsutkájához tartotta.

– Sikerült kideríteni valamit? – kérdeztem.

– Úgy gondolom, igen. Úrnóm.

462

Í

– Hadd halljam!

– A varázslat egyértelműen Calidris műve. Már messziről fel lehet ismerni. A páncélban egy lény lakik, egy úgynevezett hamis lélek.

Calidris gyakran beszélt azokról a varázsigékről, amelyekkel ilyen lényeket lehet teremteni. Igen finom, alattomos munka, ami a legtöbb varázslónak meghaladja a képességeit. Megjeleníteni egy hamis lelket még Calidris számára is fájdalmas és hosszadalmas feladat. Egyszer megmutatta, hogy kell csinálni az ilyesmit, mintegy fitogtatva a saját képességeit: egy homokórába helyezett el egy hamis lelket, aztán együtt figyeltük, ahogy odabent hordja a homokot. Majd ünnepélyesen megesküdt, hogy soha az életben nem csinál még egyszer ilyesmit, és engem is megesketett, hogy soha nem fogom megpróbálni. A hamis lélek tulajdonképpen élő varázslat, ha egyszer beindítják, akkor már a varázslótól független életet él. Mint ilyen, sokkal veszélyesebb, mint bármely varázsigé, amellyel egy bizonyos eredményt lehet elérni, s amely ezután elveszíti jelentőségét.

– De Calidris jelenleg rengeteg hamis lelket gyárt. Lehetséges ez?

– Ha a Szellemzsoldosok tényleg olyan sokan vannak, akkor már meg is van a válasz: igen. Könnyen el tudom képzelni, hogy Calidris olyan szintre fejlesztette a képességeit, hogy tíz hamis lelket, vagy akár százat megalkotni részéről ugyanakkora erőfeszítést igényel, mint amennyit annak idején azzal az eggyel szenvedett. Néha nekem is beszélt bizonyos módszerekről, hogy emelőkkkel és szócsövekkel el lehet érní, hogy a varázsigé megsokszorozza magát. – A kikötözött páncélosra nézett, amely meredten bámult vissza ránk a sisakrostélyá mögül. Nekem azt mondták, hogy a szemnyílásokat üveg takarja. A halott Szellemzsoldosok páncéljának tüzetes vizsgálata során megállapítást nyert, hogy az ízületek és a lezárások szokatlan precizitással vannak kidolgozva, hogy a vörös füst bennmaradjon. – Eloldozhatnám? – kérdezte Relictus. – Szerintem nagyon érdekesnek találná, Úrnóm. Nem fogja bántani, nagyon engedelmes jószág.

– Engedelmes? – kérdeztem vissza, mert egyáltalán nem erre a jelzőre számítottam, tekintve, hogy a Szellemzsoldosok bestiálisan tizedelik a seregeinket.

– Kezeskedem érte.

Bólintottam az öröknek. Relictusra ismét ráhelyezték a maszkot. A kést az ör még mindig a nyakához tartotta, de közben eloldozták a kezét, hogy kiszabadíthassa a páncélos lovagot. Mikor az örök ismét meg akarták kötni a kezét, Relictus a maszkot tapogatta az arca előtt, és érthetetlen szavakat mormolt.

– Hagyjátok így! – mondtam. – A kezére szüksége lesz. Beszélnie viszont úgysem kell. A Szellemzsoldosok nem reagálnak a kimondott szavakra.

Relictus intett a páncélosnak, hogy lépjen ki a kalodából. A Szellemzsoldos csizmája hangosan csattogott a padlón, ahogy megtette az első bizonytalan lépteket. Relictus kinyújtotta a kezét. A páncélos leutánozta a mozdulatot. Relictus több összetett parancsot is eljelelt, mire a zsoldos odacaplatott az asztalhoz, és a kezébe vette a tollat. Relictus még tartott egy kis bemutatót, majd ráparancsolt a zsoldosra, hogy lépjen vissza a kalodához, ahol ismét megkötözték.

Az örök ezután megkötözték Relictus kezét is, és levették róla a maszkot.

– Valóban engedelmes – ismertem el.

– És mindent megtesz, bármit kérhet tőle. Most, hogy már engem ismer el urának, akár a többi Szellemzsoldos ellen is csatasorba állíthatnám. Önként és dalolva szállna szembe velük.

– Azzal még nem mennénk sokra. De miért hagyja, hogy így parancsolgassanak neki, Relictus?

– A hamis lelkek természetüktől fogva engedelmesek, Úrnóm. Ezt még Calidris sem tudja megváltoztatni. Amúgy egyébként ártatlan lények, akik csak azt teszik, amit mondanak nekik, feltéve, ha megfelelő tekintély adja ki az utasítást. Gondoljon rájuk úgy, mint a nagyon engedelmes gyerekekre. Lehet, hogy egyébként kitűnő harcosok, de nincs bennük gyűlölet vagy gonoszság. A gonosz abban lakozik, aki létrehozta őket, vagy azzal bízta meg őket, hogy égessék fel a falvakat.

– Szóval semmi olyasmit nem tudtunk meg, ami hasznos lehet számomra – mondtam, és már épp kezdtem megvetően elfordulni tőle. – Rengeteg ember életébe került, hogy egyetlen élő példányt szerezzünk neked, Relictus. Falvakat égettek fel csak azért, hogy csillapíthasd a kíváncsiságodat. Azt vártam, hogy találsz majd valami hibát, hogy a páncélnak a szó szoros értelmében van egy gyenge pontja.

– Azt is megtaláltam – mondta szinte csak úgy mellesleg. – Most már akár ezret is le tudok teríteni, ha azt parancsolod.

Megkérdeztem, hogyan lehetséges ez.

– Bizonyára ugyanannak az egy vagy néhány léleknek a

másolatai. Mivel csak így képzelhető el, hogy Calidris ilyen óriási számban tudja gyártani őket. Az imént említettem, hogy vannak bizonyos módszerek, amelyekkel a varázsigét többszörözni lehet.

– Igen, és...

– Képzeljen el egy olyan szerkezetet, amely leutánozza Calidris mozdulatait. A karok és az ujjak mozgását. Vagy egy marionettbábút bővílt meg, hogy utánozza a mozdulatait, vagy drótokkal és egyéb eszközökkel oldotta meg, amelyeket a ruhájára erősített. A bábu akár beszélhet is ugyanúgy, mint ő, vagy akár szócsövekkel is el lehet juttatni hozzá a hangot. Az eredmény szempontjából ez lényegtelen. A varázsigé hatása máris megkétszereződött. Vagy megháromszorozódott, ha elég bonyolult a gépezet. De így akár meg is tízszeresíthető a varázsigé. Gyakorlatilag nincs is felső határ, főleg, hogy itt főként mágikus erők játsszák a főszerepet.

– Szóval Calidris egyetlen varázsigéjével megteremtett ezer hamis lelket. De azt még mindig nem értem, hogyan...

– A hamis lelkek egyformák. Ugyanaz az ördögi tűz ég mindegyikben. Vagyis... – Relictus fintorgott egy kicsit, mert eléggé nehezebb esett elmagyarázni egy laikusnak a tudományát. – Úrnöm, Calidrist egy vértűvel hívta, ugye?

– Életem legnagyobb tévedése volt.

– Ennek ellenére tökéletesen meg lehet érteni belőle a lényegét. Abban a pillanatban Úrnöm fájdalma az ő fájdalma is volt. Úrnöm vére az ő vére. Valamikor régen egy varázsigé egyesítette a két lelket. Valami nagyon hasonló dolog történik a hamis lelkekkel is. Mindegyik össze van kötve a testvéreivel, hiszen mind ugyanabban a pillanatban készültek, egy és ugyanazon varázsigé hatására. Ebben rejlik az erejük is, mivel így Mordax korlátlan számú hadsereget állíthat fel belőlük. De ez a gyenge pontjuk is, mert egy és ugyanazon varázsigéjével le is lehet őket szerelni.

– És te tudod ezt a bizonyos varázsigét?

– Biztosan rá fogok jönni, ha kapok egy kis időt. Nap mint nap kiderítek valami újdonságot Calidris teremtményéről. Hamarosan már eleget fogok tudni ahhoz, hogy megalkossam az ellen-varázsigét.

Hosszasan elnéztem a páncélruhát, benne a hamis lélekkel, s közben elgondolkodtam Relictus megjegyzésén, amikor a gyermeki ártatlanságukat említette. Az üres sisak visszanézett rám, a vörös füst

lassan kavargott a szemnyílások üvegfala mögött. Tompa kíváncsiság áradt belőle, amit egy állat vagy egy rabszolga szemében láthat az ember, de gonoszságnak nyoma sem volt. Nem akartam volna egyedül maradni vele, de valahogy elhittem Relictusnak, amikor azt mondta, a hamis lelkekben nincs gonoszság és gyűlölet.

– És akkor most mi lesz?

– A lélek majd meghal, és vele együtt halnak mindazok a hamis lelkek is, amelyek egy és ugyanazon varázslat hatására születtek. Ez talán egy egész hadtestnyi Szellemzsoldost jelent, vagy akár a teljes hadsereget. Mindenesetre az biztos, hogy rendesen odavág nekik.

– Akkor feltétlenül meg kell próbálnod! – mondtam. – Még hozzá azonnal! Az emberiség egész jövője van a kezedben.

29. FEJEZET

– Fordul – mondta Betony, amikor ez a tény már a napnál is világosabb volt.

Húsz perc telt el azóta, hogy felmerült a gyanú, miszerint a *Hajnali Ezüsthény* irányt fog váltani. Először nem gondoltunk semmi komolyabbra, azt hittük, a robotok csak egy kisebb kiigazítást végeztek, amikor látták, hogy a három hajó célba fogja venni őket. Hogy egy ilyen aprócska irányváltás miféle előnyt jelenthet nekik, az egyáltalán nem volt nyilvánvaló, de – mivel számunkra ismeretlen volt a robotok taktikája – abból indultunk ki, hogy Purslane hajója végül majd visszatér az eredeti irányhoz, ezzel a kis manőverrel pedig valami mikroszkopikus, de minden bizonnyal mérhető előnyre tesznek szert üldözőikkel szemben.

A hajó viszont tovább fordult. Ebben az elmúlt húsz percben az *Ezüsthény* több mint tízfokos kanyart írt le, és nagyon úgy festett a dolog, hogy a manővernek még nincs vége.

A Gépnép régiója, vagyis az egymástól meglehetősen távol szóródott csillagok halmaza, ismertebb nevén a Monocérosz-gyűrű a Tejút síkját öleli át. Ha tehát egy űrhajó a galaxis síkjával párhuzamosan halad, előbb-utóbb mindenképpen eléri a gépek civilizációját, még ha nem is tíz-húsz, hanem esetleg százezer évig is tart az utazás. De ha a hajó pályája csak egy kicsit is eltér a párhuzamostól, akkor csúnyán elvétí a célt. Ahogy az *Ezüsthény* tovább fordult, a valószínűsíthető úti célja egyre távolabb került a gyűrűtől.

A pályamódosítás még egy teljes órán át folytatódott, aztán a hajó végre ismét egyenes irányban gyorsult tovább. A manőver miatt a robotok előnye valamelyest csökkent, de tudtuk jól, hogy ezt nemsokára visszanyerik, amikor mi magunk is megkezdjük a ráfordulást, amit feltétlenül meg kellett tennünk, ha továbbra is üldözni akartuk őket.

– Miért vártak eddig? – kérdezte Betony. – Hiszen bizonyára már

akkor is tudták, hova akarnak menni, amikor elhagyták a Neumát. Így csak időt veszítettek.

– Mivel üldözőbe vettük őket, újra kellett gondolniuk a tervet – vélekedett Henbane.

– Nem feltétlenül – válaszoltam. – Szerintem ezek mindvégig pontosan tudták, hogy hova mennek. Csak azt akarták, hogy azt higgyük, a céljuk a Gépnép régiója, ezért először ezt az irányt lőtték be. Minden bizonnyal eredetileg is az volt a szándékuk, hogy amint nem látja már őket senki, másik pályára állnak, nagyjából egy-két fényévre a Neumától. Azzal viszont nem számoltak, hogy ilyen gyorsan fogunk reagálni, így pedig esélyük sincs arra, hogy észrevétlenül váltsanak irányt, úgyhogy inkább most túlesnek rajta, mielőtt még jobban megközelítenék a fénysebességet. Hiszen a fénysebesség hatvan százalékan is elég nehéz fordulni, de tízszer nehezebb kilencven százalékon vagy afölött.

– De ha nem a Gépnéphez akarnak visszamenni... – morfondírozott Sorrel.

– Most már pontosan látjuk, merre mennek – szólt közbe Charlock imágója, és közben eltolt maga mellől egy kijelzőkonzolt. – Persze lehet, hogy lesz még néhány kisebb pályamódosítás, de összességében ezer fényéves távon belül mindössze néhány ezer CSE pontossággal belőhető a cél.

– Mutasd! – mondta Betony még mindig feszült arccal.

A *Tunya* kijelzőjén megjelent a galaxis térképe. A kép ráközelített a jelenlegi pozíciónkra a Scutum-Crux spirálkaron, mégpedig annyira, hogy már a hajóink és a Neuma ezüstkorongja között tátongó távolság is jól kivehető volt. Gyakorlatilag még mindig a naprendszeren belül voltunk, de nem jártunk már messze a heliopauzától, amely a valós csillagközi tértől választott el minket, ahol már csak néhány sötét üstökös lézengett.

– Szerintem ez a pályájuk – mondta Charlock, és a *Hajnali Ezüsfénytől* kiindulva egy egyenes piros csík indult meg a képen. Amikor elérte a képernyő szélét, a felbontás is változott, s közben a világűr egyre nagyobb részét láttuk magunk előtt. – Tíz fényéven belül semmi – jegyezte meg Charlock. – Felmegyünk százra. Itt sincs semmi. A feltételezett pályájuktól két fényévnyi távolságban nincs egyetlen naprendszer sem. – A méretarány megint változott, a

képernyő immár ezer fényéves intervallumot ölelt fel a galaxisból, de a piros csík útját még mindig nem keresztezte semmi. Pedig az összeadódó hibahatárok miatt a vonal időközben láthatóan megvastagodott. – Egy kilencszázharminc fényévre lévő agglagénynaphoz közelít a leginkább – mondta Charlock kételkedve. – Lehet, hogy ide mennek.

– De hiszen ott nincs se bolygó, se hordalék, se jég – ellenkezett Betony. – Mi a fenét akarnának ott?

Az agglagénynapok olyan csillagok, amelyek az életpályájuk korai szakaszában más csillagokkal való találkozásuk során elvesztették kísérőiket. A metacivilizációk csak egyféleképpen tudták hasznosítani őket: üzemanyagtartályként, amelyeket féreglyukak segítségével csapoltak meg.

– De menjünk tovább tízezer fényévig – mondta Charlock. – Itt már magunk mögött hagyjuk a Scutum-Crux spirálkart. A hibahatár eléri a fél fényévet. Hétezer évnél a pályájuk tizenöt fényévre közelíti meg az Összhang határvidékét, amely egy ezerhétszáz lakott naprendszerből álló közepes méretű birodalom.

– Lehet, hogy oda tartanak? – kérdezte Tansy. – Ha néhány kisebb pályamódosítás még benne van...

– Az univerzális aktuár szerint mindössze ötven százalék az esélye, hogy az Összhang még mindig létezik, és ez tovább csökken, egészen tizenegy százalékig arra az időpillanatra vetítve, amikor az *Ezüstfény* a számításaink szerint odaérne – olvasta be Sorrel az adatokat a saját kijelzőjéről. – Ez azért elképesztően hosszú út, ha bekalkuláljuk, hogy mindössze egy a kilenchez az esélye, hogy amikor odaérnek, az úti cél még mindig ott lesz.

– Azért amit az aktuár mond, az nem szentírás – jegyezte meg Tansy.

– De többször van igaza, mint ahányszor téved – mutatott rá Sorrel. – Az Összhang esetében pedig minden jel arra mutat, hogy az életpályája a tipikus virágzás-hanyatlás mintát követi, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Hacsak nem egy hajdani birodalom elszáradt maradványaival akarnak valamit kezdeni, ez nem lehet az úti céljuk.

– Szerintem sem – mondta Betony. – Menjünk tovább, Charlock!

– Már így is tízezer felett vagyunk.

– Nem baj, nézzük tovább, mi lehet még messzebb?

Charlock vállat vont, de az arcára volt írva, hogy szerinte ettől már nem leszünk okosabbak.

– Ötvenezer fényév – mondta, ahogy a lépték ismét váltott. – A hiba szórása itt már két és fél fényév, azaz rengeteg naprendszer szóba jöhet. Mivel itt már átszeltük a fél galaxist, több ezer lehetséges célpont is belefér.

– Akkor azonnal állítsd össze a listát ezekről a legközelebbitől haladva a távolabbiak felé – mondta Betony. – Szépen végignézzük, hátha beugrik valakinek valami. Közben pedig próbáljátok tovább finomítani az *Ezüstfény* feltételezett pályáját. Lehet, hogy valamennyire még szűkíthető ez a hibahatár.

– Felesleges! – mondta Henbane. – Mert fél óra múlva ugyanígy elkanyarodhatnak, és akkor megint mindjárt teljesen más célpontok jöhetnek szóba.

– Akkor majd újra nekilátunk – szólt vissza Betony nyersen. – Valahova csak mennek! És ha tudnám, hová, akkor sokkal nyugodtabb lennék.

– Vagy sokkal nyugtalanabb – jegyeztem meg halkán.

Azt képzeltem, hogy Aconite áll előttem. Az utóbbi időben nagyon megkedveltem, és örültem volna, ha itt van velem. Egyedül voltam a *Tunya* fedélzetén, az imágók egy időre eltűntek.

– Valami motoszkál a fejemben – kezdtem bele az üzenetbe, amelyet csak jó néhány óra múlva fog hallani a Neumán. – Tudom, hülyén hangzik, de valahogy nem tudok szabadulni ettől a gondolattól, és talán még Mezereonnak is jól jöhet a kihallgatáshoz. Az a helyzet, hogy volt valami furcsa Cyphel holttestén.

Elképzeltem, ahogy Aconite megvakargatja a szakállát, és kétkedő szemmel néz rám. Vajon mi lehetne nem furcsa egy olyan holttesten, amely több kilométernyi zuhanás után egy kemény felületbe csapódik?

– Folyton eljön hozzám – folytattam. – Az álmaimban. És azt mondja, hogy figyeljek. Mintha a tudatalattim már rájött volna, hogy mi nem stimmel, csak még nem tudta a tudatom számára érthető formába önteni az üzenetet. Csak abban reménykedhetek, hogy

valaki ott a Neumán észreveszi, amit én nem. Vagytok ott még jó páran, és biztosan van rengeteg felvétel, amit az ymiriek készítettek még a halála előtt. Lehet, hogy feltűnik valami... – Egy pillanatra elhallgattam. El tudtam képzelni, milyen elképesztően hangozhat majd ez az üzenet, amikor lejátsszák. De nem tudtam kivenni Cyphelt a fejemből. Ahogy sűrget, ahogy dorgál, amiért nem figyelek eléggé. – Figyelj, Ack! Elég hosszú volt az a zuhanás. Lehet, hogy életben volt végig, és lehet, hogy tudta, ki a gyilkosa! Nem üzenhetett valahogy az utolsó pillanatban még?

Befejeztem a felvételt. Aztán még beletelt néhány percbe, mire összeszedtem a bátorságomat és el is küldtem.

Az irányváltás mit sem változtatott a rövid távú terveinken. A korábbi elhatározásunk értelmében a három pilóta nélküli hajó tőlünk függetlenül, párhuzamos pályán közelített az *Ezüstfény*hez, hogy amikor utolérik, oldalról irányíthassák rá az energiát, ahelyett hogy a sokkal sebezhetőbb farrészt céloznák meg. A kijelzőn a három hajó egy egyenlő oldalú háromszöget rajzolt ki, egymástól mintegy öt fénymásodpercre haladtak. Az *Ezüstfény* a tetraéder csúcsán helyezkedett el, az üldözőitől tíz fénymásodpercre, ez a távolság viszont lassan, de biztosan folyamatosan csökkent. Három fénymásodpercnyi távolságból a hajók már elég pontosan célba tudják venni a prédát, anélkül hogy megsemmisítenék.

Azt tisztán láttuk, hogy a távolság gyorsabban csökken, mint vártuk, de nem értettük, miért. A hajóink nem gyorsultak jobban, mint amivel számoltunk, hiszen a hajtóművek már így is a maximumon teljesítettek, és korábban már minden olyan rakományt kiszórtak a raktérből, amire nem volt feltétlenül szükség. Az *Ezüstfény* valamilyen okból nem igyekezett már annyira, mint a pályamódosítás előtt. A Neumától megtett út részletesebb elemzése azt mutatta, hogy ez a lassulás – pontosabban a gyorsulás alig mérhető visszaesése – már az irányváltás előtt elkezdődött.

– Pedig tudják, hogy itt vagyunk a nyomukban – mondta Betony.
– A világon semmi okuk rá, hogy ne olyan gyorsan menjenek, amennyire csak tudnak. Nem értem, mit művelnek! Miért nem

hozzák ki a maximumot abból a hajóból?

– Talán szabotázs – morfondírozott Orache. – Purslane és Hesperus esetleg bejuthattak a hajtóműhöz?

Bólintottam.

– Hesperus talán. De ha már bejutott, és sikerült rátennie a kezét...

– Akkor miért elégedett meg ennyivel? – vette át a szót Betony. – Ha bejutott, akkor le is kapcsolhatta volna az egészet.

– A raktérben van egy csomó hajójuk – mondtam szinte azonnal, ahogy a gondolat megfogant a fejemben. – Az egész hangár tele van velük, és a legtöbb menetkész állapotban. Tudjuk, hogy bejutottak a fehér bárkába. Amennyire vissza tudok emlékezni, azt a hajót szinte teljesen kipucolták, és belegyömösöltek egy parametrikus hajtóművet.

Betony élesen felnevetett.

– Tényleg azt hiszed, hogy a bárka motorjával próbálnak szembeszállni az *Ezüstfény* saját hajtóművével?

– Ez is egy lehetőség. Purslane nem adja fel harc nélkül. Talán nem tudnak kijutni a hangárból, de attól még felpörgethetnek néhány motort.

– Van elég hajójuk ahhoz, hogy a teret teljesen kisimítsák az *Ezüstfény* körül, és ezzel megszüntessék a gyorsulást?

– Azért az nem valószínű. Jobb esetben is talán csak néhány százaléknyt tudnak visszavenni a hajtómű hatásfokából, és ezt is csak úgy érhetik el, ha az összes működő hajót beindítják. – Széles mosoly ült ki az arcomra, mert hirtelen büszkeség és csodálat öntötte el a szívemet, ugyanis ebben a pillanatban valahogy minden kétséget kizáróan tudtam, hogy Purslane pontosan ezt tervezi. – De ezt meg is fogják próbálni, az hétszáz! Vagy szerintetek Purslane úgy beszélt, mint aki csendben meghúzza magát, és feladja?

– Nem, legalábbis nekem nem az volt a benyomásom – mondta Agrimony.

– Nekem sem. Ráadásul ott van vele Hesperus is...

– Purslane azt nem is említette, hogy Hesperus hogyan támadt fel újra a halálból ilyen hosszú idő után – gondolkodott el Henbane.

– Mert tudta, hogy a másik két gép lehallgatja a beszélgetést. Valószínűleg bizonyos dolgokat nem akart az orrukra kötni.

Ekkor egy csengő szakította félbe a beszélgetést, amely azt jelezte, hogy a három hajó nemsokára lőtávolságon belül lesz. Feszült csendben figyeltük a kijelzőt, ahogy szép lassan peregtek a másodpercek.

30. FEJEZET

A várakozás már-már elviselhetetlenné vált, és egyre erősödött bennem az az érzés, hogy Hesperust elkapták, amikor hirtelen valami elmosódott mozgást észleltem odakint. A bárka zsilipjének külső ajtaja mögül biccentett. Jól láttam az arcát a belső ajtó melletti kis kijelzőn. És már nyúltam is az ősrégi vezérlőhöz, hogy beengedjem.

– Kész vagyok, Purslane. Nyithatja – szólt az ismerős hang a hangszóróból.

Odakint nem volt levegő, ezért a rádiójelet közvetlenül a testén belül generálta.

– Hesperus?

– Igen.

A kezem megállt a levegőben. Ennyi bőven elég volt. Így is tudtam, mélyen, a csontjaimban éreztem, hogy ez nem Hesperus, hanem a másik két robot közül valamelyik.

– Úgy emlékszem, megbeszéltünk egy jelszót is – mondtam, miközben a félelem jeges keze mélyen belemart a testembe, és gyengéden végigsimított a gerincemen.

– A memóriám még mindig nem a régi.

– Amikor elindult, még rendben volt. Azóta nem volt már velem semmi gond, hogy újra felébredt a kómából.

– Sajnos mégis vannak még problémáim. Lenne szíves beengedni?

– Mondja a jelszót!

– Nem emlékszem rá. – A magas, széles alak, a színe még mindig sötét volt, hogy jobban álcázhassa magát, elfordította a fejét, és hátranézett a válla felett. Olyan gyíkszerű volt az egész mozdulat, nem volt benne semmi emberi. – Nem tudom biztosan, de attól tartok, hogy Cadence vagy Cascade bejutott a hangárba. Úgyhogy nem ártana igyekezni, ha még a jövőben is igényt tart a segítségemre.

– Tűnjön el az ajtótól! Nem tudom, melyikük az, de azt biztosan tudom, hogy nem Hesperusszal beszélek.

– Téved, Purslane.

– Nem hinném. A kezemben van egy energiapisztoly, most csináltattam a realizátorral. Épp magára célzok vele, még hozzá maximális tűzerővel. – A zömök kis fegyver hidegen simult a tenyerembe, a súlyát pedig a rovarszerű, aprócska lebegtetők tartották. – Higgye el, meg tudom tenni. Hesperus pontosan elmondta, hogyan kell megölni egy gépembert. Nem szabad egyetlen konkrét pontra célozni, hanem teljes erővel, fókusz nélkül kell rázúdítani az energiát, hogy a lehető legtöbb funkciót bénítsa le egyszerre. Lehet, hogy most csak egy hologrammal beszélek, de tudom, hogy nem elpusztíthatatlan.

– Ha elsüti az energiafegyvert, akkor szétlövi a zsilipet is, ami pedig végzetes lesz a maga számára.

– Még jó, hogy van rajtam szkafander. Amit szintén a realizátortól kaptam.

Az alak hátralépett. Olyan merev volt, akár egy páncélos lovag. Ezen a ponton meghozta a döntést. A hangomat elemezve arra a következtetésre juthatott, hogy nem fog tudni meggyőzni, mert a következő pillanatban már láttam is, ahogy átváltozik az arca, a fémes bőr összeráncosodik, majd kisimul, elvékonyodik a dereka, a csípő és a mell kiszélesedik, és lám, egyszer csak Cadence elegáns, balerinaszerű teste állt előttem. A bőre még mindig inkább sötét volt, mintsem ezüstszínű, de minden egyéb tekintetben visszanyerte eredeti külsőjét.

– Ennél azért egy kicsit több kell! – mondtam.

– Megöltem Hesperust – mondta most már a saját hangján. – Úgyhogy ő már nem jön vissza, hogy segítsen magának.

Hirtelen megszédültem.

– Hol ölte meg?

– Itt, a hangárban.

– Ez nem elég. Tudni akarom, pontosan hol.

Cadence kicsit megbillentette a fejét, és elnézett a bárka mellett.

– Ott, annál a zöld hajónál, amelyiknek be vannak húzva a sztázisblokkjai.

Az valóban épp egy olyan hajó volt, ahova Hesperust elküldtem, de az is lehet, hogy Cadence-nek csak szerencséje volt, vagy amikor a kamerákkal figyelte a hangárt, látta ott Hesperust.

– Hozza ide a holttestet, aztán folytathatjuk.

– Nincs holttest. Széltőltem. – Cadence felemelte az egyik karját, mire a ruhája ujja ügyesen visszatűrődött, és alóla mindenféle rémisztő vezetékek és tömlők bújtak elő. – Cascade és én mindvégig viseltünk fegyvert, amióta csak betettük a lábunkat maguk közé. – Aztán a karját egy manökenszerű mozdulattal furcsa ívbe merevítette, mígnem a fegyverek egyenesen rám céloztak. – Nyissa ki az ajtót, Purslane, különben erőszakot kell alkalmaznom.

– Mi tartja vissza?

– Az irgalom. Nem akarok több vérontást. Mi gépek vagyunk, nem mézárások. Tiszteljük az életet, még ebben az ízléstelen szerves formájában is.

– Hiába! Ha be akar jutni a bárkába, akkor muszáj lesz megölnie.

– Lehet, hogy erre nem lesz szükség. Nem beszélhetnénk meg inkább a dolgot? Igazi bátorságra és találékonyságra vall, amivel Hesperus és maga megpróbálkozott. Mi ketten együtt sem tudtuk előre látni, hogy ezeket a hajókat ellenünk fordítják majd, és így próbálják lelassítani a *Hajnali Ezüstoffényt*. Amúgy remek űrhajó, amely egész véletlenül méltó hozzánk.

– Örülök, hogy elégedett vele. De vissza fogom venni.

– Eleve így egyeztünk meg, nem igaz? – Aztán Cadence megint kicsit elfordította babaszerű fejét, a hangár derengő fénye lágyan simogatta elegáns arcát és érzékeny duzzadt ajkát. – Én ezt nem értem, Purslane. Van magánál fegyver, amivel elintézhet, továbbá azt állítja, hogy van magán szkafander. Semmit nem nyer vele, ha továbbra is életben maradok. És mégsem tüzel.

– Gondoltam, előbb meghallgatom. – A kezem szorosan markolta a fegyvert. A lebegtetők olyan elszántan tartották, mintha oda lett volna rögzítve, akár egy korlát feje. – Egyébként ugyanezt én is kérdezhetném.

– A bárka hajtóműve még mindig jár. És bár érdemben nem veszélyezteti a küldetésünk sikerét, azért mégis jobb volna, ha le lenne kapcsolva.

– Öljön meg, és lekapcsolhatja.

Cadence felemelte a karját, és megvárta, míg a furcsa fegyver szépen visszabújjik a karjába.

– Maga eddig nem hitte, hogy képes vagyok az irgalomra, de most

bebizonyítom, hogy így van. Kapcsolja le a hajtóművet, utána pedig kidolgozhatunk egy olyan egyezséget, amely garantálja, hogy életben marad. Adok egy kis időt, hogy átgondolja az ajánlatomat.

A szívem úgy dobogott a mellkasomban, akár egy pulzár, amely épp darabokra akar szakadni. Éreztem, hogy elég egyetlen aprócska hiba, egyetlen rossz elszólás, és máris halott vagyok. Nem tudtam volna megtámadni Cadence-t, még ha akartam volna sem. Ugyanis igazából nem volt rajtam szkfander. Arra nem volt elég idő, hogy a realizátorral csináltassak egyet. Csak egy fegyvert tudtam készíttetni.

De muszáj volt éreztetnem vele, hogy ura vagyok a helyzetnek.

– Menjen el a hajótól! Csak azért nem lövöm le, mert Cascade úgyis itt maradna még, és tudom, hogy képesek másolni magukat. De az is biztos, hogy nem véletlenül akarták megszerezni az *Ezüstfényt*, nem tudom, miért, de valamiért fontos maguknak. Még hozzá nem is kicsit, ha hajlandók vállalni annak a kockázatát is, hogy háború törhet ki a gépek és az emberiség között.

Cadence bizonyára elhitte, amit mondtam, mert még néhány lépést hátrált.

– Nem fog tudni megállítani minket – mondta. – A hajó a mi kezünkben van.

– Ha maga mondja... De az a nagy helyzet, hogy nem vagyok meggyőződve róla, hogy engem életben akarnak-e majd tartani, ha egyszer elértük az úti célunkat, bármi is legyen az. Úgyhogy ha már mindenképp meghalok, és a jelek szerint ez a helyzet, akkor legalább a saját feltételeim szerint történjék, és szeretném, ha valami haszna is lenne az egésznek.

Aztán olyan elszántsággal, amit még soha nem hallottam a hangjában, Cadence megszólalt:

– Ne tegye! Nem ez szolgálja legjobban az érdekeit.

– Csak figyeljen! Mindjárt meglátja, mi szolgálja legjobban az érdekeimet.

Az volt a benyomásom, hogy a háttérben elképesztő intenzitással folyik a lázas adatfeldolgozás. Közel végtelen sok lehetséges kimenet került kiértékelésre. Ha egy gép képes lett volna izzadni, akkor Cadence most biztosan úszott volna a verejtékben.

– Még mindig tárgyalhatnánk – próbálkozott újra. – Most magára hagyom, adok egy kis időt, hogy átgondolja a dolgot. Ha leállítja a

bárkát, maga diktálhatja a feltételeket, amelyekkel biztosítjuk az életben maradását. Ha számunkra ezek elfogadhatóak, teljesítjük őket.

Erre ugyan nem számítottam, de próbáltam palástolni a meglepetésemet.

– Ezt pontosan hogy képzeli?

– Úgy, hogy beszélne a többiekkel a nevünkben. Szépen meggyőzi őket, hogy ha leállnak az üldözéssel, akkor magát elengedjük.

– Én meg higgyem el, hogy valóban meg is teszik?

Cadence már épp mondani akart valamit, egy újabb nyugodt hangvételő választ adni azon a bársonyos, csodaszép hangján, de már nem maradt rá ideje. Ami a következő pillanatban történt, az túl gyorsan zajlott ahhoz, hogy a szemem vagy az elmém követni tudja. Csak annyi telt tőlem, hogy utólag valahogy összeraktam az egészet, azokból a képfoslányokból kikövetkeztetve az eseményeket, amelyeknek valahogy sikerült nyomot hagynia az én reménytelenül tompa, állati érzékszerveim valamelyikén.

Hesperus rátámadt Cadence-re. Mivel nem volt fegyvere – ugyanis még azelőtt elhagyta a bárkát, hogy a realizátor készíthetett volna neki valamit –, lesből rontott rá, és csak a meglepetés erejében bízhatott. Ezt mindenestre ügyesen csinálta, mivel Cadence reakcióiból semmi nem utalt arra, hogy a leghalványabb sejtése lett volna arról, hogy Hesperus a közelébe lopózott a hangár félhomályában. Hirtelen eszembe jutott, hogy amikor először megláttam, amikor Champion felhozta a *Tunya* vezérlőhídjára, arra a vadmacskára emlékeztetett, amely a Palotásban lakott, és a Dávidszoborra, amely a házunk egyik csarnokában állt. Ez a két egymásnak ellentmondó, mégis egymást tökéletesen kiegészítő benyomás most újult erővel tört fel bennem, ahogy Hesperus rávetette magát a robotra, és leteperte a földre. A két sötét alak úgy küzdött egymással, olyan elképesztően gyors mozdulatokkal, hogy én csak egy vonagló fekete masszát láttam, mintha a kvantumszintű állapotfüggvény felhője dermedt volna a fémbe. Ráadásul az egész a légiüres tér kísérteties néma csendjében zajlott. Aztán egy villám világította be az egész hangárt egyetlen kápráztató pillanatra, utána pedig megint ott volt a két robot.

Mozdulatlanul heverték.

Mindkettő megsebesült.

Hesperus a hátán feküdt, öt-hat méterre Cadence-től. Egy lyuk tátongott rajta, ott, ahol a szíve lett volna, ha emberi testet kap a sorstól. A bőre színe feketéről aranyra, aranyról feketére váltott, majd úgy is maradt. A koponyája üveglakai mögött nem látszott mozgás. Cadence az oldalára esett, arccal Hesperus felé, pont úgy nézett ki, mintha csak elhatározta volna, hogy ő akkor most szundít egy kicsit. A fegyverkarja könyökből szakadt ki, és három-négy méterre Hesperus mögött landolt. Ezüstszerű áramkörök lógtak belőle, és valami higanyszerű, gyöngyöző paszta szivárgott a törzséből. Hesperus halottnak tűnt, de Cadence-ben szemmel láthatóan volt még élet. Mivel a bárkából nem tudtam kimenni, nem tehettem mást, csak figyeltem, mi történik.

– Hesperus – mondtam az ajtó melletti mikrofonba. – Álljon fel!

Cadence többször is megmozdult, de csak egy-egy pillanatra.

A fejében pisláskoltak a fények, az ép karján az ujjak megrándultak. Aztán Hesperus mögött, a kiszakított karján ugyanúgy. A feje mereven fordult egész addig, míg végül a leszakadt kar felé nézett. Az arcán mérhetetlen közöny.

Az ezüstszerű paszta még mindig folyt belőle. Idővel pedig egyetlen fényes indává állt össze. A nyúlvány lassan növekedni kezdett. Először azt hittem, hogy Cadence Hesperus után nyúl vele, és még csinál valamit, talán megbizonyosodik róla, hogy valóban sikerült elintéznie, de aztán láttam, hogy az inda kikerüli a másik robotot, és a kitépelt kart akarja elérni.

– Hesperus – mondtam megint. – Ébredjen! Kérem! – Kiáltani akartam, de az elmém racionálisabb fele tudta jól, hogy semmi értelme. Ha eddig nem hallott meg, akkor bármit is teszek, nem számít. Az inda elérte a kart, majd lassan rátekeredett, ahogy a vadszőlő a letört faágra. Majd szép komótosan elkezdett visszahúzódní, és magával húzta a leszakadt kart is.

– Hesperus, könyörgöm! – rimáncodtam.

Ezt most meghallotta. A fejében egy pillanatra felvillantak a fények. Az inda már megtette a Cadence-hez vezető út egynegyedét.

– Még életben van! Cadence még él!

Üvöltés, sikítás, mindenféle torz hangok robbantak ki a hangszóróból. Mintha száz ember üvöltött volna egyszerre száz

különböző nyelven. Ha Hesperus így próbál beszélni hozzám, akkor bizony nagyon súlyos lehet a baj. De ezt eddig is sejtettem.

– Álljon fel! – mondtam valamivel hangosabban. – Nincs sok időnk. Vagy feltápászkodik azonnal, vagy mindketten meghalunk. Figyeljen rám, robot!

Megmozdult. Az egész teste lustán megvonaglott. Aztán megint semmi.

– Cadence összeszedi magát! – mondtam. – Ha nem állítja meg...

– ...slane – nyögte alig érthetően a nevemet.

– Gyerünk, Aranyfiú! Itt van szükség magára!

Újabb rándulás... de most valamivel biztatóbbnak tűnt. Egy erős, görcsszerű rángással az oldalára fordult. Mintha egyenesen a másik robotra nézett volna. Cadence karja kettejük között félúton járhatott már. Hesperus felemelte az egyik karját, kinyújtotta az ujjait, majd a tenyerét letette a padlóra. Erősen nyomni kezdte, olyannyira, hogy a teste felemelkedett, és a másik könyökével kitémasztotta a törzsét. Aztán a lába is megmozdult, most már félig ülő, félig fekvő pozícióban volt. Ez az erőfeszítés bizonyára rengeteg energiát emésztett fel, mert ezután hosszú másodpercekig meg sem moccant. A leszakított kart már csak néhány méter választotta el Cadence-től. Mozdulni ő sem bírt, de amint visszakapja a karját, lesz fegyvere, amivel rögtön tüzelhet. Épp amikor azzal próbáltam biztatni magam, hogy szerencsére Cadence is lebénult, a robot hirtelen felült. A következő másodpercben már mozogni is tudott, ahogy Hesperus is. Ezek a robotok elképesztő gyorsan tudnak regenerálódni!

– Hesperus! – kiáltottam hangosan, logika ide vagy oda.

Szerencsére rögtön fel is éledt az ideiglenes sztázisból, és nagy nehezen talpra vergődött. Most láttam csak tisztán, milyen komoly a sérülése: egy öklömnyi lyuk tátongott a mellkasán. A seb szélén ezüstszínű, higanyra emlékeztető robotvér csillogott, odabent pedig kékes fényű villogást láttam. Az egyik lába valamivel merevebb volt a másiknál. Esetlenül megfordult, és felmérte a helyzetet: Cadence és a kiszakított karja már csak egy méterre voltak egymástól.

Hesperus sántikálva megindult a másik robot felé. Cadence ijedtében védekezésre emelte az ép karját. Hesperus a bal lábával rálépett az ezüstös indára. Aztán nehézkesen letérdelt, és felemelte a fegyvert. Marokra fogta a kiszakadt kart, és elképesztő erővel

összeroppantotta. Majd egyetlen robbanásszerű mozdulattal elhajította a sötétbe. Azt vártam, hogy a távolból hallok valami csörömpölést, de természetesen a vákuumban nem kísérte hang a becsapódást.

– Hesperus! – szólaltam meg ismét. – Hall engem?

Nem válaszolt. Még egy lépést tett a másik robot felé. Utána addig rugdosta, míg az a hátára nem feküdt, majd a bal lábát a hastájék fölé emelte. Alatta Cadence vadul dobálta magát, de Hesperus lassan rátérdelt. Ezután mindkét kezével erősen megragadta a robotnő ép karját, és zömök, gorillára emlékeztető testtartásban kitépte a vállból. El is hajította, de már-már méltatlan hanyagsággal, így a végtag mindössze néhány métert repült. Aztán Cadence lába felé fordult, és egymás után kitépte mindkettőt. Közben Cadence végig görcsösen próbált szabadulni, de hiába.

Kis idő múlva a robotnőből már csak a feje és a még mindig hozzá kapcsolódó törzse maradt. Hesperus felállt, a mellkasához szorította Cadence tehetetlen maradványait, és sántikálva megindult az ajtó felé. A szívem vadul kalapált, az energiapisztoly még mindig ott volt a kezemben. Beengedtem. A zsilipkamra megtelt levegővel. Kinyílt a belső ajtó, Hesperus majdnem bezuhant a hajóba. Cadence feje és a törzse ott hevert mögötte. Még mindig elég lomhán és esetlenül mozgott. A levegőt megtöltötte az égett fém szaga, a sebéből pedig sziszegő-sistergő hangok törtek elő.

– Megsérültem – mondta egész tisztán.

– Tessék, fogja ezt – nyújtottam felé az energiapisztolyt. – Ezzel kinyírhatja.

– Nem akarom kinyírni. Még hasznunkra lehet. – A viharvert, átlukasztott alakhoz valahogy nagyon nem illett ez a mélységesen nyugodt hangszín. Kicsit olyan érzés volt, mintha egy hullával beszélgetnék.

– Maga rendbe fog jönni?

– Rendbe tudom szedni magam, csak egy kis időbe telik. Segítsen eljutni a hídra. Ott biztonságosabb.

Hesperus felkapta a másik robotot, és olyan súllyal támaszkodott rám, amennyit még épp elbírtam. Aztán esetlenül, dülöngélve megindultunk a bárka folyosóin a hófehér vezérlőközpont anyaméhe felé. Itt minden ugyanúgy várt minket, ahogy hagytuk.

– Beszélnem kellene Campionnal.

– Az még várhat. Keressen nekem egy kis gépaszpikot.

– Milyet?

– Bármilyet. Mindegy! – Azzal a lába elé dobta Cadence testét. A másik robot továbbra is ádázán figyelte minden mozdulatát, akár egy vipera, amely csak a megfelelő alkalomra vár, hogy lecsaphasson.

– Hazudik! – szólalt meg most a robotnő a saját, változatlan hangján. – Helyrehozhatatlan sérüléseket szenvedett. Már megkezdődött a végső rendszerleállítás.

Ráirányítottam az energiapisztolyt.

– Hadd lőjem már le!

– Ne, előbb az aszpikot, kérem! – Hesperus kinyújtotta remegő kezét, és elvette tőlem a fegyvert. – Majd én vigyázok rá. Magának pedig keressen szinkrómát.

– Minek?

– Siessen, kérem!

Most először hallottam ingerültséget a hangjában, valószínű, hogy az emberi énje kezdett felülkerekedni benne.

Egy szomszédos teremben találtam több tubussal is az univerzális gépaszpikból, szinkróma-szemcseppentő pedig már eleve volt nálam. Amikor visszaértem a vezérlőbe, láttam, hogy Hesperus még mindig a rángatózó ezüsttorzóra fogja a fegyvert.

– Mi lesz a végtagjaival, amik kint maradtak?

– Azok már nem árthatnak nekünk. Megpróbálnak majd újraegyesülni, de ha a feje és a teste itt marad, akkor ez nem fog összejönni. – Azzal visszaadta az energiapisztolyt, és átvette az aszpiktubusokat. – Mint mondtam, megsérültem. De meg tudom javítani magam, ha sikerül megfelelő mennyiségű nyersanyaghoz jutnom. – Fogta az egyik tubust, és kinyomott a reszkető fekete aszpikból egy jó adagot a tenyerébe. Az anyag különböző geometriai alakzatokat vett fel, jelezve, hogy készen áll a használatra.

– Biztosan... jó lesz ez? – ültem le a falnak támaszkodva, miközben az energiapisztolyt mindvégig Cadence-re irányítottam. – Úgy értem, hogy ezt emberi szövetre szoktuk alkalmazni. Nem is gondoltam volna, hogy a magában lévő anyaggal is tud kezdeni valamit.

– Hát, nem is tud! – A maszkon fáradt mosoly jelent meg. – De

azért valahogy rá lehet bírni. Amúgy nem olyan bonyolult ám! – Belekente a fekete anyagot a sebbe, végig elsimította az alagút falán, amelyet Cadence ütött a testébe. Közben önkéntelenül is felnyögött. Olyan volt, mint valami szintetikus üvöltés, mint amikor az ember egyszerre több csatornát is befog a rádión. – Nem fáj! – mondta mindjárt utána. – Csak kicsit meg vagyok... zavarodva. Az aszpik segít a gyógyulásban. De idő kell hozzá. – Aztán nyomott még egy adagot a tenyerébe, és azt is belekente a sebbe. Rá arra az anyagra, amit az imént vitt fel. Most olyan görcsbe feszült a teste, mintha elektromos áramot vezettek volna át rajta.

– Hesperus?

– Vigyázzon Cadence-re! – Még több fekete aszpikot nyomott a mellkasába. – Amíg a helyrehozatal tart, alacsonyabb tudatszintre kell ereszkednem. Valószínűleg órákon át vagy még tovább nem lehet majd kommunikálni velem.

– Félek, Hesperus! Ez mégiscsak egy robot, és láttam, hogy maguk milyen elképesztően gyorsak tudnak lenni.

– Ő erre most képtelen. Elég, ha alacsony faktorral használja a szinkrómát.

– Nekem ez nem tetszik.

– Nekem sem, de csak úgy segíthetek, ha most rendbe szedem magam. – Azzal betömte az utolsó adagot is a sebbe, amely most már inkább emlékeztetett meredek falú, fekete kráterre, mintsem egy alagútra, és háttal nekidőlt a falnak. A fények még egyszer felvillantak a fejében, aztán elsötétült minden. Csak remélni tudtam, hogy ebben az aranytestben valahol mélyen szendereg még az élet, és most is azon dolgozik, hogy erőt leheljen Hesperusba.

– Csak bátran! – mondta Cadence kedvesen. – Nyugodtan használja a szinkrómát. Megígérem, nem próbálkozom semmivel.

Ebben a pillanatban a bárka olyan hevesen kezdett rázkódni, hogy alig bírtam megtartani magam a helyemen.

31. FEJEZET

Charlock hajója ért először lőtávolon belülrre. Mivel többpercnyi kommunikációs hézag volt a *Tunya* és az előretolt hajóraj között, mást nem tehattünk, csak egybegyűltünk a holografikus kijelző előtt, és „élőben” figyeltük a néhány perce lezajlott eseményeket. Bármilyen tehetetlenek is voltunk a végkimenetel befolyásolását illetően, valahogy mégis olyan érzés volt, mintha akár bele is nyúlhatnánk a kék hálórácsos űrbe, és úgy helyezgethetnénk benne a hajókat, mintha csak bábok volnának egy stratégiai játékban. Egyfelől meg voltam győződve róla, hogy nem volt más lehetőségünk, másrészt viszont szörnyen aggódtam, hogy talán a szerelmem és a legjobb barátom halálát nézhetem végig egy olyan döntéshozatal eredményeképpen, amelynek magam is részese voltam.

– Nem muszáj nézned – mondta Betony. – Addig menj nyugodtan máshová. Majd szólunk, ha vége.

– Inkább itt maradnék, ha benneteket nem zavar.

– Rendben. Csak szeretnénk, ha tudnád, hogy senki nem venné rossz néven.

Orache imágója felém nyúlt, mintha a nem létező kezével meg akarna simogatni.

– Ez most mindenkinek nehéz. Purslane mindannyiunk testvére. De azt el sem tudom képzelni, hogy neked mit kell most kiállnod.

– Purslane tud vigyázni magára – próbálkoztam, de a szavaim olyan üresen csengtek, mintha csak arra várnék, hogy valaki meggyőzzön erről.

– Az *Ezüstfény* elkezdte villogtatni a pajzsát – tudósított Charlock.
– A pszeudolöket csökken, ahogy számítottuk is.

A villogtatással az *Ezüstfény* bizonyos védelemre tett szert, de az

időzített pajzsbordák között egy jól célzott lövés utat törhetett magának.

Charlock hajója, az *Acélszellő* a kijelzőn megjelenített úrszeletben sárga nyíl formájában közelített az *Ezüstfény* felé, a távolsága időközben több tízezer kilométerről mindössze néhány ezerre apadt.

– Most hangolja rá a fegyvert – magyarázta, s közben a hajó mellett megjelenő ikonokat és számokat figyelte. – Most szinkronizálja a gammaágyút, hogy átüthesse vele Purslane pajzsát. – Majd büszkeségtől sugárzó arccal fordult felénk. – Ügyes, mi? Én is pont így csinálnám, ha ott lennék.

– Oldaltalálát – kommentálta Agrimony az *Ezüstfény* melletti számoszlopok hirtelen változását. – A hajótest jelentős része beszakadt, és az ionizáció is... igen, Charlock, azt hiszem átjutottál.

– A gammaágyú máris újratölt – vigyorodott el Charlock. – Igen... Megvan a szinkron a pajzsral... tűz!

– Másodlagos ionizációs fókusz, három kilométerre az elsőtől. Két tiszta találat! – Agrimony izgatottan nézett a többiekre, és diadalittasan emelte magasba az öklét. – Átjutunk! Nincs komolyabb ellenállás. Úgy látszik, a robotok nem urai igazán a helyzetnek.

– Azért erre még nem vennék mérget – mormogtam a bajszom alatt.

Az *Acélszellő* valóban ütött néhány lyukat az *Ezüstfény* testén, de a hajó melletti számok azt mutatták, hogy továbbra is zavartalanul folytatódik a gyorsulás, és a pajzs hatékonysága sem romlott a támadás előtti értékekhez képest.

– Agyútöltés – közvetített tovább Charlock – ...szinkronblokk befogva, hajtóműközpont célra tart... tűz!

Néhány másodperc múlva Agrimony folytatta:

– Nincs találat. Az első két becsapódáshoz képest nincs károsodás.

– Biztos mezőfázist váltottak! – mondta Betony. – Álljatok rá újra!

– Adjunk neki egy kis időt! – nyugtatta Charlock. – Nem most csinálja először. Kell neki néhány másodperc, amíg áthangolja a fázis- és frekvenciaváltás prediktív modelljét, ha ezzel megvan, akkor megint át tudja ütni a pajzsot. Gammaágyú újratölt. És... tűz!

– Találati státusz változatlan – jelentette Betony. – Biztos gyorsabb a fázisváltás, mint amit a szinkronblokk követni tud.

– Adjunk neki még egy kis időt! Finomítja még a modellt!

Az *Acélszellő* megint tüzelt, de most sem láttuk semmi jelét annak, hogy átjutott volna az *Ezüstfény* testén. A pajzs könnyedén magába szívta a gammasugarakat. Az így elnyelt energia egy részét saját céljaira használta fel, a maradékot pedig módosított frekvencián kibocsátotta a világűrbe.

Erősen megmarkoltam a kapaszkodómat, ahogy egy gyorsulási hullám végigfutott a hajón.

– Be kéne vetnünk a többi hajót is! Lehet, hogy eggyel nem jutunk át, de ha különböző fázisokon és frekvenciákon löjük, akkor az *Ezüstfény* valószínűleg nem tudja majd egyszerre blokkolni mindet.

– Nem ebben a stratégiában egyeztünk meg – mondta Sorrel.

– Amiben megegyeztünk, az nem jött be. Így szinte alig érezhető mértékben tudjuk lassítani az *Ezüstfényt*. Ideje váltani, mielőtt lefűjják a meccset.

Betony egy darabig még fontolgatta a javaslatot, aztán bólintott.

– Orache, Agrimony! Utasítsátok a hajóitokat, hogy azonnal menjenek lőtávolságra! És próbáljatok az *Acélszellő*vel összehangolt támadásban átjutni a pajzson.

Mivel a hajók még mindig három fénypercre voltak tőlünk, ennyi időbe telt, mire a módosított haditerv híre eljutott hozzájuk, és még egyszer ennyi ideig kellett várni, amíg az eredmény a kijelzőn is megjelent. Addig csak azt láttuk, ahogy Charlock hajója továbbra is egyedül ostromolja az *Ezüstfényt*. Még két kisülést észleltünk a gammaágyúból, aztán elfordult, a pajzs felvillant, és egy pszeudolökettel irányt váltott.

– Nem adja fel! – mondta Charlock, mintha ez bárkinek is megfordult volna a fejében. – Okos kis dög ez! Rájött, hogy így nem jut előrébb. És most pontosan azt fogja tenni, amit én is tennék ilyen helyzetben. Beveti az orsóhalakat!

– Mennyid van belőlük? – kérdeztem.

– Ötvenkettő. Közepes hatótávolságú gammaágyúkkal és magas hiszterézisű köteg-hajtóművekkel. Majd mindjárt meglátjuk, erre mit lép az *Ezüstfény*!

– Szerintem azért ne igyunk előre a medve bőrére! – fintorogtam halkán.

Az orsóhalak villámgyors, mozgékony kis jószágok, de a

tüzerejük meg sem közelíti egy fedélzeti ágyúét. És arra sem voltak éppenséggel felkészítve, hogy miként bánjanak el egy ilyen gyorsan villódzó, fázisváltó pajzssal.

A kijelzőn az orsóhalak sárga pitypangmagok képében áramlottak kifelé az *Acélszellőt* ábrázoló ikonból. Két alakzatot vettek fel: tizenkettő Charlock hajóját tolta pszeudolökettel, így az *Acélszellő* teljes energián üzemelő pajzs mellett is tudta tartani a tempót az *Ezüstfény*el. Ez volt az egyik olyan trükk, amit Purslane hajója nem játszhatott meg: ahhoz ugyanis több ezer orsóhal kellett volna, hogy az *Ezüstfény* hihetetlen tömegét megmozdítsa. És tudtam jól, hogy ilyen sok nincs a fedélzetén.

A másik negyven orsóhal kisebb rajokba szerveződött, és az általunk korábban sebezhetőnek ítélt pontokra koncentrálták a tüzet. Néha egy-egy találat átjutott a villódzó pajzson, de tudtam jól, hogy ez inkább csak a szerencsén múlt, nem tudatos számítások eredménye volt. És még ha ezek a gammaágyúk be is jutottak a hajótestig, a vastag páncélzatot a legjobb esetben is csak megkarcolni tudták. Ettől még persze működhet a dolog. Csak idő kérdése. Lehet, hogy ezer karcolás nagyobb kárt tesz a hajóban, mint egyetlen komolyabb találat. Megengedtem magamnak egy halvány reménysugarat felcsillantani, hogy az *Ezüstfény* talán mégiscsak hajlandó lesz együttműködni velünk. Lehet, hogy a robotoknak tényleg nem sikerült mindent az irányításuk alá vonni a hajón.

Hat perccel az új parancs kiadása után Orache és Agrimony két hajója, a *Misztrál* és a *Sárgabohóc* szintén lőtávvolba ért, és próbálták összehangolni a fedélzeti gammaágyúikat az *Acélszellő*vel. Közben az orsóhalak rendületlenül folytatták a szurkálást.

Az új hajók pár pillanatra kikapcsolták a pajzsukat, amíg az ő orsóhalaik is kitódultak.

Ágyúk élesítve!

– Találat! – kiáltotta Agrimony. – Leválás és ionizáció, több kilotonna borítás! Átjutunk!

– A pajzs instabil! – mondta Henbane, akire kezdett átragadni Agrimony lelkesedése. – Ez azért már neki is fáj! A pajzs kettő egész nyolc ezredmásodpercig nullán volt. Négy orsóhal már a pajzs alatt van. Megint zuhan a mező! Kilenc orsóhal van bent! Tüzelőállásba helyezkednek. Bent vagyunk!

– Fedélzeti ágyúk összehangolása... – vette át a szót Charlock. – Egy pontos találat kell még. Most már kezdem azt hinni, hogy sikerülni fog...

Aztán elhallgatott. Az *Acélszellőt* ábrázoló tompa nyíl most erősen villogni kezdett, ami csak valami végzetes hibát jelenthetett. A pulzáló ikon melletti számok elképesztő tempóban változtak.

Mindenki a másik két hajóról közvetített valós idejű képet nézte. A kép a hatalmas mennyiségű energiakisülés, a térrészben szabadon áramló gázok és törmelékfelhők miatt elég homályos volt, ehhez jött még a pajzsok és a hajtóművek okozta tértorzulás is, de így is jól láttuk, hogy az *Acélszellővel* valami nagyon, de nagyon nem stimmel. Charlock hajója apró robbanásoktól villódzott, amelyek látványos tűzijáték-koreográfiát követve szaladtak végig az oldalán. A nyíl formájú hajótest remegni kezdett, a valós löketű hajtómű vörös fénye azt jelezte, hogy kétségbeesetten próbál ellentartani az oldalirányú erőknél. Mindhiába. Valahol odabent a tehetetlenségi kompenzátor elvesztette uralmát a hajó felett. Amint az elszabadult nehézségi erők belevájták fogukat az oldalába, a hajótest úgy nyílt szét, akár egy elhullott tetem. Egy pillanattal később pedig már a haláltusáját vívó hajtómű vakító fénye villant fel, aztán jött a felfúvódó fehér gömb, amelynek éles kerülete először lilára, majd feketére váltott. A gömb felülete gyorsabban érte el a pajzsot, mint ahogy a szemünkkel követhettük volna. Egy feszült pillanatig a pajzs még magában tartotta a robbanás erejét, pedig magát a pajzsot tápláló reaktor addigra már atomjaira hullott. A gömb ezután még vakítóbb fehér fényt lövellt ki magából, amely a körülötte sorakozó orsóhalak negatív lenyomatával díszített forró lándzsaként szúrt a szemünkbe, majd ezt az utolsó gátat is átszakítva kitört a végtelen üres térbe.

Az Acélszellő eltűnt.

– Mi történt? – üvöltött fel Charlock, mint aki arra vár, hogy valaki felébressze rémálmából. – Mondja már meg valaki, hogy mi a бүdös franc történt! Hiszen már egész jól álltunk! Már átjutottunk a pajzson is! Miért csak most kezdtek visszalőni?

– Talán a megfelelő pillanatra vártak – mondta Tansy. – Amíg mind a három hajó lőtávvolba ér. Biztos átlőtt a saját pajzsán egy szinkronizált gammaágyúval.

– Azonnal hozzátok ki onnan a *Misztrált* és a *Sárgabohócot*! –

próbálta megőrizni Betony a hidegvérét, mintha ez lenne az utolsó biztosan létező valami az univerzumban. – Aztán imádkozzunk, hogy egyedül is elboldogulnak valahogy, mert kötve hiszem, hogy az *Ezüstfény* karba tett kézzel fogja várni, hogy mi lesz a következő lépésünk.

32. FEJEZET

Egyik kezemmel próbáltam kitámasztani magam, a másikkal pedig még erősebben markoltam az energiapisztolyt. A fegyver kicsit megingott, majd gyorsan korigált, és ismét Cadence-t vette célba. Újabb rázkódás következett. Ez még erősebb volt, mint az előző. A fehér vezérlőmagban különböző szirénák jajdultak fel, a kijelzőkön pedig egymás után jelentek meg a piros betűs hibáüzenetek.

– Mi folyik itt? – kérdeztem.

– Na, mit gondolsz?

– Nekem nagyon úgy tűnik, hogy megtámadtak minket. Lehet, hogy Cascade próbál bejutni a bárkába, bár ezt nem igazán hiszem, mert ha erőszakot akarna alkalmazni, akkor már megtette volna.

Cadence egy szót sem szólt, csak bámult rám.

– Valószínűbb, hogy az egész hajót támadás érte, mármint az *Ezüstfényt*. Ezek pedig vagy a pajzs által semlegesített becsapódások voltak, vagy a mi fegyvereink által leadott lövések. Vagy mindkettő.

Cadence alig észrevehetően csóválta a fejét.

– Ránk támadtak – tájékoztatott tárgyilagos hangon.

– Hányan?

– Három hajójuk a sarkunkban volt, ezt az információt azért adom ki magamtól, mert teljesen értéktelen.

Feltápászkodtam, de közben továbbra is mindvégig a robotnőre irányítottam az energiapisztolyt, majd elindultam a vezérlőkonzol felé. Felidéztem magamban azokat a parancssorokat, amelyeket Hesperus már megmutatott nekem, és aktiváltam az adót.

– Itt Purslane! Még mindig itt vagyok. Megmondaná valaki, hogy mi folyik odakint?

Megvártam a szükséges öt-hat percet, de utána sem érkezett válasz.

– Nem hallják magát – mondta Cadence. – Mivel a pajzs ütközeti erőre van kapcsolva, csak az *Ezüstfény* tudja átjuttatni rajta a jeleket. Ennek a bárkának nincs olyan ereje, amivel elérhetné a barátait, és

nem is olyan érzékeny, hogy felfogja a választ.

– Az a pajzs nem maradhat örökre ütközeti erősségen. Ha az energiának ilyen nagy részét nem a gyorsulásra használják, akkor folyamatosan veszítenek az előnyükből. Ez pedig azt jelenti, hogy azok a hajók valóságos fenyegetést jelentenek.

– Vannak fegyvereik. El is pusztíthatnának minket, ha nem tennénk megfelelő óvintézkedéseket. Ez azért annyira nem meglepő, ugye?

Újabb vibrálás következett, ami úgy harminc-negyven másodpercig tarthatott. Az *Ezüstfény* pajzsának külső széle és a bárka között működő rengeteg mezőtompító réteg ellenére is olyan volt, mint egy kisebb földrengés. Aztán éreztem, ahogy liftezni kezd a gyomrom, amikor a hajtómű hirtelen megint erőre kapott, és igyekezett az előnyünket addig is megtartani, amíg a pajzs újratöltött.

– Elég sokba van maguknak, hogy engem életben akarnak tartani. Ha egy robotpár lennék, akik elkötöttek egy hajót, nem szórakoznék ennyit a gyorsulássemlegesítéssel, főleg nem egy ilyen csata kellős közepén. Csak a saját bőrömet menteném.

– Maga a túsunk. Ha életben tartjuk, tárgyalhatunk az üldözőinkkel, vagyis számunkra hasznos, ha életben van.

– Szóval valóban komoly fenyegetést jelentenek. Vagy van még valami más okuk is arra, hogy életben tartsanak?

– Az, hogy utánunk jöttek, inkább csak kellemetlenség. Zavarnak minket. Ennyi.

Mivel nem bíztam meg Cadence állításaiban, újra megpróbáltam jelt adni Campionnak. De megint csak semmi nem utalt arra, hogy az üzenet átjutott. A művelet viszont néhány pillanatra elvonta a figyelmemet, mert nem voltam hozzászokva még ehhez a hajóhoz.

Amikor visszafordultam, Cadence már épp egy csillogó krómindát kezdett kinyomni magából ott, ahol korábban a lába volt. Azonnal rálöttem.

– Maga, kis mocsok!

Az energiakisülés egy pillanat alatt felperzselte a láb megmaradt részét is, amely most már nem krómfehér volt, hanem koromfekete. Cadence mintha észre sem vette volna az újabb sérülést, könnyörtelen nyugalommal így szólt:

– Ugye megérti, hogy mindent meg fogok tenni, amit meg kell

tennem...

– Akkor már ketten vagyunk.

– Cascade épp most tájékoztatott, hogy a három üldözőből kettőt már elintézt. A harmadik is súlyosan megsérült, de még mindig próbálkozik. Lehet, hogy nem tudnak jól célozni, vagy talán már fel is adták a reményt, hogy megmenthetik magát... – mondta Cadence leereszkedően. – Megértem, hiszen joggal érzi úgy, hogy elhagyták, hogy becsapták. Hogyan is érezhetné másképp? Ilyen az, amikor az embert leírják.

Nem szóltam egy szót sem. Kezdem már unni, hogy ezzel az ezüstpofával kell társalognom.

A következő tíz-húsz percben a rázkódások egyre erősödtek, elérték a csúcspontot, aztán minden előzetes figyelmeztetés nélkül abbamaradtak. Egy darabig még vártam, hogy újrakezdődnek, de ahogy múltak a percek egyre inkább úgy festett, hogy a csata véget ért.

– Az utolsó hajónak is annyi – tudósított Cadence. – Három hasadvány-társa meghalt. A semmiért. Azt hiszem, a kérdéses hajókat úgy hívták, hogy *Acélszellő*, *Sárgabohóc* és *Misztrál*. Bizonyára tudja, hogy kik lehettek a fedélzetén.

– Nem feltétlenül kell pilóta a hajóinkra.

– Ja, persze! Kapaszkodjon csak nyugodtan ebbe a lehetőségbe. – Majd rövid szünet után hozzátette. – Amit korábban mondtam, mielőtt félbeszakítottak volna minket, szóval az ajánlatom továbbra is áll, Purslane. Beszéljen a barátaival! Mondja meg nekik, hogy szálljanak le rólunk, és magát is elengedjük.

– És mi lesz Hesperusszal?

– Őt is viheti, ha akarja. Bármit is mondott magának, helyrehozhatatlan károsodást szenvedett.

– Maga sincs éppen jó bőrben. Egy kicsit sem dühös, amiért Cascade ide sem tolja a képét, hogy kiszabadítsa magát?

– Tudja jól, hogy nem veszélyeztetem a küldetés sikerét. Mivel engem nem tudnak semmire rákényszeríteni vagy manipulálni. Engem nem lehet megkínózni, és átverni sem. Ha el tudnám képzelni, hogy a lehető legkisebb veszélye is fennáll, hogy maga kiszed belőlem bármilyen taktikai szempontból fontos információt, azonnal elpusztítanám magam. Sőt ha Cascade-ben felmerül ez a

gyanú, ő maga is belém nyúlhat, és végezhet velem.

– Hova megyünk?

– Majd meglátja, ha odaértünk.

– Hesperus már belenézett magukba, amikor még nem tért vissza a kómából, és maguk próbálták megtudni, hogy mi tud. Ez nem lehet gond?

– Vajmi keveset látott. Most pedig még gyengébb, mint volt, ráadásul módosítottuk a kommunikációs protokollt is, hogy blokkoljuk azt az egy csatornát, amibe bele tudott menni. Valóban figyelmetlenek voltunk, ami elfogadhatatlan, de komolyabb negatív következményekkel nem járt. Még mindig a mi kezünkben van a hajó, és mindig is ez volt a célunk.

– Az én hajóm.

– Jó gazdája volt, azt meg kell hagyni. Gyors, mint a villám.

– Csak ennyi a lényeg, Cadence? Csak ez számít?

Kicsit felemelte a fejét.

– Miért, mi más számítana? A sebesség most a legfontosabb. A maga hajója pedig tagadhatatlanul gyors.

– Ennyi.

– Ennyi.

– Nekem azért kicsit furcsa, hogy ekkora utat megtettek csak azért, hogy találjanak egy nagyon gyors hajót. Hesperus szerint, és szerintem is, maguk elég sok mindent megtudtak ott a Neumán. – Próbáltam közben valami kényelmesebb pózt felvenni, mert most már kezdtem belenyugodni, hogy elég sokáig kell várakoznom. Amióta a fények kialudtak, Hesperus ugyanolyan mozdulatlanul feküdt, a világon semmi nem utalta arra, hogy valaha is felépül. – Maguk ölték meg Cyphelt? – kérdeztem. – Most már nyugodtan megmondhatja. Nem hiszem, hogy hátrányosan befolyásolhatja még a kapcsolatunkat.

– Akkor minek kérdezi?

– A jó öreg kíváncsiság.

– Akkor igen. Mi öltük meg Cyphelt.

– Lelőkték az erkélyről? Már ne is haragudjon, de ez valahogy nem magukra vall. Láttam, milyen elképesztő gyorsan tudnak mozogni, hogy milyen ügyesen váltanak formát és színt, ha arra van szükség. Nem tehetek róla, de egyszerűen az az érzésem, hogy

maguk valami más, valami kevésbé otromba formáját választották volna a gyilkolásnak.

– Hiba lett volna úgy meggyilkolni, hogy az elkövetés módjából következtetni lehessen rá, hogy mi voltunk.

– Nem. Cyphelt nem maguk intézték el. Valaki más volt. Bár kétségtelen, hogy a halála akár jól is jöhetett maguknak, hiszen elterelte a közvetlen figyelmünket a támadás rejtélyéről. De akkor sem maguk tették. És ezt valamiért nem akarta az orromra kötni, ugye?

Valami mintha megmozdult volna a szeme mögött. Nyugalanság vagy kíváncsiság, nem tudtam pontosan felmérni.

– Hogy maga mit tud és mit nem tud, az engem hidegen hagy.

– Tudom, hogy miért támadtak a klánunkra. Így akarták megakadályozni, hogy a Közösség számára ártalmas információk kerüljenek napvilágra. Ha néhányan nem késtünk volna el, akkor ma már nem is létezne a Gentian-klán. És az a titok, amelyről már csaknem fellebbentettük a fátylat, továbbra is titok maradt volna. De *magukkal* senki nem számolt.

– Mert a támadók az emberiség érdekében léptek fel – mondta Cadence vidáman. – A maguk szemszögéből nézve helyesen cselekedtek. Ahelyett, hogy gyűlölnék őket, hogy felelősségre akarnák vonni őket, igazából gratulálniuk kellene nekik. Ha egy kicsit is fontos magának a fajtája, mindent meg kellene tennie, hogy befejezze azt, amit a támadók elkezdtek. Mondja meg a barátainak, hogy forduljanak meg, menjenek vissza a Neumára, és lőjék le a többi Gentiant is. Aztán intézzék el saját magukat is, hogy senki ne maradjon. Aztán végső döfésként maga is megölhetné magát, és utolsóként sírba vihetné a titkot. Mondja, Purslane! Nem ez lenne a legértelmesebb cselekedet? Nem ez lenne a leginkább *helyénvaló* cselekedet?

– Talán, ha maguk nem tudnának már így is a támadásról és annak okáról.

– Jogos.

Becsepegtettem a szinkrómát a szemembe. Mindegyikbe egy-egy jéghideg cseppet.

– Maguk nem azért jöttek, hogy megakadályozzák ennek a titoknak a kitudódását. Valami más vonzotta magukat a Neumára. És

szerintem még csak nem is a hajóm volt az.

– Hanem?

– Ezt szeretném megtudni. És ki is fogom kideríteni, így vagy úgy.

– És aztán?

– Aztán megállítom magukat. Ezer és egy módja van.

– Csak a legtöbbbe maga is belehal.

– De ahogy mondta, ez lenne a leghelyénvalóbb cselekedet. Nem sajnálnám feláldozni magam, ha tudom, hogy ezzel valami magasabb érdeket szolgálok. Csak azt szeretném, hogy az ne a *maguk* érdeke legyen.

Feltúrtem a ruhám ujját, és beállítottam a kronométert.

33. FEJEZET

Charlock ugyan elvesztette a számára olyan kedves *Acélszellőt*, de még így is volt annyi lélekjelenléte, hogy emlékezzen arra a keresésre, amelyet a kudarcba fulladt támadás előtt kezdett futtatni. Amikor az imágója felénk fordult, épp csak egy hajszálynit remegett meg a hangja.

– Ezzel az egész lövöldözéssel szart sem értünk el! Az *Ezüstfény* az első támadás során még irányt váltott, de aztán amint véget ért az egész, vagyis miután elvesztettük a *Misztrált* és a *Sárgabohócot* is, visszaálltak az eredeti pályára. Azok a lehetséges célpontok, amelyeket korábban mutattam, még most is érvényesek. Azaz hétezer év múlva súrolni fogják az Összhang határát, mindössze tizenöt fényévnnyire haladnak el a jelenlegi szélétől. Úgy emlékszem, azt mondtuk, nem valószínű, hogy ez lehet az úti céljuk.

– És tovább? – kérdezte Betony. – Azt kértem, hogy nézz körül ötvenezer fényévnnyi távolságban is.

– Megtettem. Íme a lehetséges naprendszerek a felbukkanásuk sorrendjében – mondta, és már nyúlt is a számunkra láthatatlan kijelzője felé.

A *Tunya* is megjelenítette a listát. Rendületlenül villantak fel a nevek. Sorról sorra. Koordináták, a csillag Közösségben elfogadott megnevezése, vagy azé a bolygóé, esetleg holdé, amellyel a legtöbben összekapcsolták magát a rendszert. Aztán még néhány kódszám, amely az illető bolygó felszínét, a fontosabb ásványi anyagokat, illetve a jelenlévő civilizációkat vagy épp azok hiányát jelezte.

Elképesztően hosszú lista volt. Több száz naprendszer jöhetett szóba. Amíg Charlock nem mutatta meg, arra gondoltam, viszonylag egyszerű feladat lesz átnézni, hátha valakinek beugrik valami. Még azon is elgondolkodtam, hogy vajon a célállomás nem valamelyik, az Őrzők által vizsgált naprendszer lesz-e, de azok közül egyik sem bukkant fel.

– Mindegyiken keresztülmennek? – kérdezte Orache, aki időközben már lenyugodott, és elfogadta, bár elfelejteni nem tudta hajója elvesztését.

– Nem biztos, de amíg nem tudjuk a pontos irányt, addig egyiket sem zárhatjuk ki. – Charlock homloka gyöngyözött a verejtéktől. Valamelyest sikerült letörölnie a ruhája ujjával. – Több száz olyan bolygó is van köztük, amelyekkel a Gentian-klán vagy a Közösség valamely másik tagja korábban már kapcsolatba került. Habár ez akkor is igaz lenne, ha a keresést egész más irányban futtatnánk le, de ezen a listán valahogy egyik rendszer sem tűnik ki a többi közül.

– És mi van az Elődökkel? – kérdeztem.

– Semmi. Rákerestem a maradványok lelőhelyeire is, de nem találtam semmi érdemlegeset.

Agrimony megvakargatta a nyakát a gallérja alatt.

– És mi a helyzet azokkal a kultúrákkal, amelyeknek a Gépnéppel volt valami ügyük? Biztos vannak ilyenek is a listán.

– Egy pár tényleg van – ismerte el Charlock –, de az aktuár szerint gyakorlatilag nulla az esélye, hogy azok még ma is léteznek.

– Összesen akkor hány rendszer is van? – kérdezte Betony.

– Háromszáznegyvennyolc. Persze csak hasraütésszerűen húztuk meg a határt éppen ötvenezer fényévnél. Ha tovább kerestem volna, vagy ha néhány fokkal nagyobb bizonytalansági tényezővel torzítom Purslane jelenlegi röppályáját, ez a szám pillanatok alatt eléri a több ezret. És akkor még nem is számoltunk a csillagok relatív sebességével, a galaxis forgásával, valamint a gravitációs mezőknek a pályára gyakorolt hatásával.

– Kilencen vagyunk – mondtam. – Legalább feloszthatnánk a listát, és mindenki megnézi a neki kiosztott részt, hátha talál valami figyelemre méltót. Egyébként meg szerintem el kellene küldeni az adatokat a Neumára is.

– Ezt én már megtettem – mondta Charlock. – De most már rendesen felgyorsultunk, úgyhogy beletelik egy kis időbe, míg a válasz utolér bennünket. Mielőtt felosztanánk a listát, van itt valami, amit szerintem jobb, ha ti is tudtok.

Betony karba fonta a kezét.

– Találtál valamit?

– A listában nem. De pusztán a kíváncsiság kedvéért

kiterjesztettem kicsit a keresés távolságát, nehogy valami teljesen nyilvánvaló dolgot ne vegyünk észre.

Éreztem, hogy Betonymál mindjárt elszakad a cérna.

– És?

– Hatvankétezer fényévnél van valami. Mondhatni, a galaxis másik oldalán. Őszintén szólva nem igazán tudok mit kezdeni vele. De ha csak a számokat nézzük, akkor elég valószínű, hogy oda mennek, mert pontosan ezt vették célba.

– Ezt a mit? – kérdeztem.

– Az egyik csillaggátunkat – mondta Charlock.

Galingale valamivel később jelentkezett. Odakint voltam a nyári lak előtt, a *Tunya* parkjában, reméltem, hátha a levegőzés vagy talán a kék ég látványa valamennyire kitisztítja a fejemet, de hiába. A szobroknak szóltam, hogy álljanak le, a lassú, álomszerű játékuk nagyon elvonta a figyelmemet. Teljes mozdulatlanságot és néma csendet akartam a koponyámon kívül, ami kellőképpen ellensúlyozta az odabent tomboló gondolatok és érzelmek vad kavalkádját.

– Én még mindig készen állok – mondta Galingale imágója, amely kicsit elmosódottan jelent meg a lankás mezőn, a többiek élesebb projekcióinak gyűrűjében.

– Azok után, ami itt történt, szó sem lehet róla – mondta Betony. – Három hajót már elvesztettünk. Semmi értelme egy negyediket, és ráadásul még egy remek hasadványt is feláldozni. Bátor felajánlás volt, Galingale, de ezt akkor tetted, amikor még nem voltunk tisztában vele, hogy mivel is állunk szemben. Ha rárontunk még egy hajóval az *Ezüstfényre* – bármilyen jó szándék vezéreljen is – azzal nem érünk el semmit.

– Szerintem sem – mondtam. – Az *Acélszellő* és a másik két hajó elég jól fel volt szerelve, és amit tettek, az egyáltalán nem volt hülyeség. Egyszerűen az a helyzet, hogy keményebb ellenfelekkel van dolgunk, akik, úgy tűnik, lassan teljesen átveszik az irányítást a hajón.

Galingale válasza két perccel később érkezett.

– Épp ezért kellene még most odacsapni, mielőtt tökéletesen uralni tudják a hajót. – A hangjában sokkal több volt az eltökéltség,

mint amire számítottam. – Vagy... új stratégiával is megpróbálkozhatunk.

Csípőre tett kézzel morfondíroztam ezen.

– Valóban? Tudtommal nem változott semmi.

– Mivel senki nem meri felvetni, hát majd megteszem én. Nézd, Campion, elég hosszú idő telt el. – Galingale végignézett a többiekén. – Már egy teljes napja nem hallottunk semmit Purslane-ról. És már a csata kezdete előtt elhallgatott. Szóval nem hinném, hogy pusztán az a baj, hogy a jel nem jön át a pajzson. Valami életjelet csak kellett volna már adnia... hiszen tudjuk, hogy a támadásunk nem okozott komolyabb problémát az *Ezüstfény*nek.

– Vagyis Purslane még mindig életben van.

– De nem beszél? – Galingale őszinte kedvességgel nézett rám. – Tudod jól, hogy jelentkezett volna. Hacsak a robotok meg nem találták a módját, hogy elkapják.

– Biztonságban volt.

– Tény, hogy a bárkában meghúzhatta magát. De mindketten tudjuk, hogy a robotoknak eszük ágában sem volt ott békén hagyni, főleg ha lassan kezdett már az idegeikre menni. – Itt gyorsan felemelte a kezét, mint aki már várja, hogy felcsattanjak. – Nem azt mondom, hogy feltétlenül halott. Csak annyit mondok, hogy ez is egy lehetőség, míg korábban kőbe vésett bizonyosság volt, hogy még él. Most ezzel a fontos tudással már nem rendelkezünk.

– Én tudom, hogy él.

– Csak a vita kedvéért – szólalt meg Betony –, mennyiben változtat ez a helyzetünkön?

– A hajóink kitették magukat egy oldalirányú támadás veszélyének. Ezt a kockázatot többé nem vállalhatjuk. Mivel a gammaágyúink oldalt vannak felszerelve, taktikailag előnyösebb helyzetben vagyunk, ha követjük őket. A mi hajóink előre tudnak löni, hátrafelé nemigen.

Ami pedig az *Ezüstfényt* illeti, azt már ki sem kellett fejteni. Galingale-nek igaza volt minden szempontból, és ezt mindannyian tudtuk is. Ha az embernek egyszer már a kezében van a galaxis egyik leggyorsabb hajója, akkor az üldözők elleni védekezés nem élvez különösebb prioritást. Ez persze nem azt jelentette, hogy a mi hajóink teljesen tehetetlenek lettek volna az ellenféllel szemben, de a

leghatékonyabb fegyvereink – amelyek túl nagyok, vagy túl súlyosak voltak ahhoz, hogy irányítsuk őket –, általában elülső irányú támadáshoz voltak optimalizálva.

– Attól még azonnal kiteszik a pajzsot, amint lőtávolságba érünk – jegyezte meg Charlock. – Miből gondolod, hogy te könnyebben átjutsz rajta, mint a mi hajóink?

– Nem azt mondom, hogy könnyebben átjutok. De én legalább nem egy konkrét célpontot fogok megpróbálni kilőni, azaz nem kell vigyáznom a sérülékeny hátulsó részre. Koncentrálnom a tüzerőt arra a pontra, ahol a leggyengébbnek érzem a pajzsot vagy az alatta lévő hajótestet. Most, hogy tudjuk, a csillaggát a céljuk, a hajó megállítása, akár az elpusztítása árán is, fontosabb lett, mint az, hogy lelassítsuk.

Nagyvonalúan elsiklott az úti céllal kapcsolatos bizonytalansági tényezők felett, vagyis, hogy talán mégsem feltétlenül a csillaggát a céljuk, de ezt az aggályomat most egy pillanatra hajlandó voltam félretenni.

– De ha egyszer nincs hozzá nyitójuk, akkor nem sok mindent tudnak kezdeni vele – jegyeztem meg.

– Te hajlandó volnál az egész klán hírnevét és számos emberi civilizáció jövőbeni biztonságát kockára tenni e feltételezés kedvéért? Ne haragudj, Campion, de attól tartok, Fortuna kisasszonyban már nem bízhatunk. Mert ami azt illeti, az utóbbi időben magasról tett arra, hogyan boldogulunk.

– Ezt nem engedem! – mondta Betony. – Addig biztosan nem, amíg úgy tudjuk, hogy Purslane életben van. Bármelyik pillanatban üzenhet megint.

Egy pillanatra engedélyeztem magamnak némi megkönnyebbülést.

– De eltart még egy darabig, amíg az *Éjkirálynő* lőtávolságba kerülhet, nem? – folytatta Betony.

– Ha lemegyek sztázisba, és kiiktatom a biztonsági blokkokat, harminc órán belül támadóállásba helyezkedhetek. És hacsak az *Ezüstfény* le nem lassít, más hajónak már esélye sincs, hogy utolérje.

Betony lassan elfordult.

– Rendben, akkor rajta! A klán nevében engedélyezem.

– Hogy micsoda? – hebegtem.

Betony csendre intett.

– Végig lesz egy nyitott csatorna közöttünk. Addig nem kap engedélyt a támadásra, amíg újra át nem néztük az adatokat, még mielőtt pozícióba ér. Az még harminc óra, Champion. Ha addigra sem hallunk semmit Purslane-ről, akkor szerintem neked is be kell látnod, hogy... – nem fejezte be a mondatot.

– Esküszöm, hogy nem támadok rájuk, amíg nem bizonyosodtam meg száz százalékig arról, hogy nincs már remény – mondta Galingale. – Most pedig, ha megbocsátotok... Egy-két dolgot be kell állítanom itt.

Azzal az imágója sisteregve eltűnt a parkból.

34. FEJEZET

A szinkróma megváltoztatott néhány dolgot a testemben. Egyéb folyamatokat is lelassított, nemcsak az időérzékelést. Viszont amikor már több mint két órája fogtam a fegyvert Cadence-re – ami húsz órának felelt meg a valós időben –, kezdtem érezni, hogy az alhasam egyre jobban elnehezül, és némi figyelmeztető morajlás is jelezte, hogy bizonyos biológiai folyamatok nem tarthatók sakkban a végtelenségig. A gondolataim fonala kezdett erősen kirojtosodni, akár egy megkopott kötél. Egyre gyakrabban lankadt a figyelmem, elkalandoztam, többször is elképzeltem, hogy Hesperus már felépült, megint jól van, és időközben már el is intéztük a robotokat. Aztán amikor visszatértem a valóságba, mindig megfogadtam, hogy éber maradok, de hiába. Cadence dühödten vizslatta minden rezdülésemet, folyamatosan szemmel tartotta mentális állapotom változásait. Számára az elmém olyan volt, akár egy színes üvegeablak. Csak arra várt, hogy bizonyos részek elsötétüljenek, és abban a pillanatban támadásba lendülhessen.

Huszonnégy óra eltelte után a kronométer visszahozott a valós időbe. Ugyanolyan tompának és kimerültnek éreztem magam, mint a szinkróma szorításában, most viszont minden egyes másodperc kíméletlen erővel csapott le rám.

– Ez így nem fog menni – jegyezte meg Cadence.

Feltápázkodtam, köszoborrá dermedt lábamat lassan elöntötte a kízó fájdalom. Odavánszorogtam a vezérlőkonzolhoz, s közben végig Cadence-re tartottam a fegyvert. Lehet, hogy elkerülte valami a figyelmemet, de valahogy az volt az érzésem, hogy azóta nem támadtak ránk újra.

– Champion! – szóltam bele a konzolba. – Itt Purslane. Még mindig itt vagyok. Nem tudom, hallotok-e. Van valami, amiről tudnom kéne?

A csend úgy tágult körülöttem, mint az eltorzult téridő. Fel-alá járkáltam a helyiségben, figyeltem a két robotot, és azon tűnődtem, vajon miért nem válaszol Champion. A szinkrómaelvonás egyik

mellékhatása, hogy az időérzékelés olykor teljesen lelassul, amíg az elme nem áll vissza rendesen. Annak ellenére, hogy tudtam erről, meg voltam győződve róla, hogy valami elképesztő mennyiségű idő telt el. Már épp újabb üzenetet akartam küldeni, amikor megszólalt a hangszóró.

– De jó, hogy még életben vagy! – mondta Champion kitörő örömmel. – Hála az égnek! Olyan régóta nem hallottunk semmit felőled, hogy már a legrosszabbra gondoltunk. Tudtuk, hogy ha a pajzsot aktiválják, nem tudsz üzeni, de miután véget ért a csata, nem értettük, miért nem jelentkezel. Én is kezdtem már aggódni. Gondolom, a csatát te is észrevetted. Sikerült néhányszor eltalálnunk az *Ezüstfényt*, de sajnos nem ment olyan jól a dolog, mint reméltük. Öröm az ürömben, hogy csak hajókat veszítettünk, hasadványokat nem. Charlock, Orache és Agrimony még mindig velünk vannak, itt a hajókon. De a lényeg, hogy továbbra sem adjuk fel. Sőt van egy sejtésünk, hogy hova tart a hajó. Kérlek, Purslane, mondd el, mi folyik ott.

– Mindenekelőtt tudnom kell az úti célt! – mondtam.

A válasz kicsit több mint négy perccel később érkezett. Valamennyire tehát sikerült felzárkózniuk, bár nem sokkal.

– Nem vagyunk biztosak benne – mondta Champion –, de meghosszabbítottuk a jelenlegi pályátokat, és találtunk valamit. Nem tudjuk, hogy valóban fontos-e, mert egy sor bizonytalansági tényező is van a képbén. De mindent egybevéve a legvalószínűbb úti cél ezen a pályán hatvankétezer fényévre van. És ez nem valami közönséges naprendszer, és nem is pusztán valamilyen közepes szintű birodalom peremvidéke. Hanem egy csillagát, Purslane. Méghozzá a mi egyik csillagátunk.

Cadence-re pillantottam, csak, hogy lássam, nem próbálkozik-e megint valamivel.

– Egy Gentian-csillagát. Ez biztos?

– Kétség sem fér hozzá. Már hárommillió éve működik, feleannyi idő, mint maga a klán. Legalábbis nagyon úgy fest, hogy a mieink közül való, mert időnként nekünk kell ellenőrizni, hogy minden rendben van-e.

Eszembe jutott az a csillagát, amelyet Champion a Kentaur-naprendszer közelében stabilizált.

– Hogy érted, hogy nagyon úgy fest? Most a mienk vagy sem? Az adattárban kell lennie valami feljegyzésnek róla, hogy mikor állítottuk be, ki csinálta, kik rendelték meg, egyáltalán milyen típusú csillagot kellett blokkolni, és, hogy miért nem az Újjászüلők vagy a Mozgatók rendezték az ügyet!

– Egyértelműen Gentian – érkezett a válasz –, de a feljegyzés meglehetősen szűkszavú. És elég nehéz megerősíteni is. Az adattár szerint eredetileg Orpine telepítette, legalábbis ő gyűjtötte össze a gyűrűket, és helyezte el őket a csillag körül. Csakhogy Orpine halott, már vagy tizenkét körúttal ezelőtt eltűnt.

Tehát, gondoltam magamban, Orpine nem sokkal azután veszett el, hogy telepítette ezt a csillaggátat. Próbáltam felidézni az eltűnése körülményeit, de az adattáram nélkül esélyem sem volt. A támadás előtti időkben is több mint száz hasadvány veszett már el, és a legnagyobb jóindulat mellett sem tudtam volna visszaemlékezni mindegyik esetre, hogy pontosan mi is történhetett az illetővel. Egyébként nem is mindig tudtuk meg.

– Orpine úgy tűnt el – folytatta Champion –, hogy azóta sem tudjuk, mi lett vele. A csillaggát pedig azóta is tökéletesen működik, folyamatosan ellenőriztük, minden körút során elugrott valaki oda egy kis karbantartásra. Mást nem nagyon tudunk. A kérdéses csillag amúgy egy O-típusú szuperóriás volt, tíz fényéves körzetében két felzárkózó civilizációval, de akkoriban egyikük sem érte el még el a csillagközi utazás szintjét. Ha a csillag felrobbant volna, tönkretette volna a bolygók ózonrétegét, ami komoly genetikai torzulást eredményezett volna az emberi populációban. Egy éven belül ki is haltak volna. Az Átformálók segíthettek volna... de a kapcsolatfelvételt kockázatosnak ítélték, a Gentian-klán pedig épp ekkortájt igyekezett megerősíteni a pozícióját a Közösségben.

– És mi lett ezzel a két civilizációval?

– Mindkettő eltűnt már – mondta Champion négy perccel később, ezalatt megnéztem Hesperust, hogy ad-e már valami életjelet. – Az egyik egyébként magasan fejlett birodalomná nőtte ki magát, amely vagy ötezer naprendszer foglalt magába. Aztán mikroháborúba keveredtek a Skarlátvörös Közösség egyik utódágával, úgyhogy tizenöt perc hírnév után el is tűntek a süllyesztőben. A másik kultúra nem jutott tovább a vegyi alapú rakéták és a hidrogénbomba

szintjénél, aztán egyszer csak úgy döntöttek, megkímélik a galaxist attól, hogy továbbra is el kelljen viselnie a létezésüket. Szóval... – Itt egy pillanatra elhallgatott, mintha megint az adattárat böngészne. – Amúgy ez az egész teljesen zavaros. Ha most válna szupernóvává a csillag, az a környéken jó néhány civilizációnak megnehezítené az életét. És bizonyos, hogy jó páran meghalának, talán több tízmilliárdra is felmenne az áldozatok száma. Viszont ezek a társadalmak olyan műszaki szinten vannak már, hogy meg tudják szervezni a bolygók kiürítését, illetve pajzzsal is tudják védeni a bioszférát. És senki nincs olyan közel a csillaghoz, hogy az egész naprendszer belepusztulna.

– Csakhogy most nem egy egyszerű szupernóvarobbanásról beszélünk – jegyeztem meg –, hanem arról, hogy mi van, ha a csillaggát idő előtt összeomlik. Egy kettős típusú szupernóvából az energia több hónap alatt távozik, és a vége éveken át elhúzódhat. Ha viszont a csillaggát elenged, akkor az egész energiamennyiség egyetlen szemvillanás alatt felszabadul.

– Tudom. Ez sokkal rosszabb lehet. Tudjuk jól, mi történt az Ezer Bolygó Unióval, ez volt az egyetlen olyan eset, amikor egy csillaggát befuccsolt. Ráadásul egy egész birodalom kellős közepén, akiket teljesen felkészületlenül ért ez a tragédia.

Ugarit-Panth nevét ki sem kellett mondania.

– Lehet, hogy újra megtörténik? És kihal egy egész civilizáció?

– Nem tudom. Senki nem tűnik olyan végtelenül sebezhetőnek, mint amilyen az Unió volt. És még mindig lehet őket előre figyelmeztetni. Ha az *Ezüstfény* el is éri a maximális sebességét, egy tízezrednyire még mindig elmarad a fénysebességtől. Ez ugyan nem nagy különbség, de ha most elküldünk nekik egy üzenetet, ami fénysebességgel halad, az még mindig hat évvel előbb ér oda, mint ti. Talán ennyi idő nem elég arra, hogy több tucat naprendszert evakuáljanak, de óvintézkedésekre elegendő lehet. Építhetnek bunkereket, az embereket levihetik a föld alá, vagy páncélozott űrhajókba. És egyébként sem mentek ilyen gyorsan. Most kilenc-kilenc-kilencen haladtok, tehát ha így marad, a helyieknek nem hat, hanem hatvan évük lesz felkészülni. Ez pedig bőven elég ahhoz, hogy elkezdjék kivinni az embereket a veszélyeztetett naprendszerekből.

– Szóval bevált a terv. Hesperusnak sikerült beindítani még néhány hajtóművet – odapillantottam, de még mindig mozdulatlanul feküdt.

– Hiába nézi, úgysem tér magához! – bökte oda Cadence.

– Azt viszont továbbra sem tudjuk, mit akarnak ezzel elérni. Feltéve, hogy tényleg a csillaggátat vették célba – folytatta Champion.
– Ha a robotok háborút akarnak kirobbantani, akkor az, hogy a galaxis kellős közepén felrobbantanak egy csillaggátat, mondjuk, pszichológiailag elég jó kezdés. De igazán komoly kárt nem okoznak vele. Talán néhány ezer fényéves körzetben elpusztul minden, sőt az is lehet, hogy másodlagos robbanásokat is indukál. Legrosszabb esetben is, ha nem figyelmeztetjük őket előre, talán hat vagy hét civilizációt érint, de ezek közül egyik sem nevezhető nagypályásnak. A Közösséget ezzel egyáltalán nem gyengítik. A többi hasonlóan erős szereplőt, az Újjászüelőket, az Átformálókat, a Mozgatókat... szintén nem fogja meghatni ez a lépés. Ha tehát az a céljuk, hogy a metacivilizációkat kiűssék a nyeregből, akkor ez így nem fog összejönni.

Lehet, hogy nem is akarnak mást, csak minket megleckéztetni – gondoltam. – Olyan fájdalmat akarnak okozni nekünk, mint amelyet mi okoztunk annak az egykori gépi civilizációnak. Nem akarnak megsemmisíteni, csak szeretnék, ha tudnánk, hogy a gaztettünket nem felejtették el, megbocsátani pedig végképp nem fogják.

Mindenesetre ez engem egyáltalán nem emlékeztetett a robotok észjárására.

– Azon túl, hogy katonai szempontból teljesen értelmetlen, van itt még valami, ami még inkább ellene szól egy ilyen tervnek – mondta Champion. – Mégpedig az, hogy nem fogják tudni felnyitni. Tény, hogy a csillaggátaknak szükségük van karbantartásra, és előfordulhat, hogy összeomlanak. De olyan nincs, hogy valaki odamegy, és idő előtt eléri az összeomlást, ha a folyamat még nem kezdődött meg.

– És mi van, ha az *Ezüstfényt* akarják fénysebességgel száguldó faltörő kosként használni? Azaz, ha teljes gázzal belerohannak vele a csillaggátba? Azzal elérhetnének valamit?

– Ezt senki nem tudja pontosan. Ilyesmit senki nem szokott csak úgy heccből megjátszani. Bár előfordult már, hogy közel

fénysebességgel belerohantak hajók egy csillaggátba, illetve az Elődök gyűrűibe. Minden ilyen esemény, amelyről maradt feljegyzés, azzal végződött, hogy az építménynek nem lett semmi baja. A gyűrűk felhasadnak, ha nem megfelelően rakják össze őket, de a becsapódásokat elképesztően jól tűrik. Lehet, hogy a robotoknak van valami információjuk, ami nekünk nincs a birtokunkban, ami alapján arra a meggyőződésre jutottak, hogy az *Ezüstfény*al mégiscsak szét tudják verni a gátat. Ez mindenesetre magyarázná, hogy miért kellett nekik gyors hajó...

– És ha lelassítanak, és csak megbuherálják a gátat? – kérdeztem.

– Ha elétek tudunk küldeni egy figyelmeztetést, az ottani civilizációk egy egész hadsereget is odavezényelhetnek a gát köré, amivel még ráerősíthetnek az eleve telepített biztonsági rendszerekre. Az *Ezüstfény* persze nem lesz könnyű célpont ilyen sebesség mellett, ha viszont le kell lassítani a naprendszeren belüli sebességre, akkor nem sok esélye marad a túlélésre.

– Ahogy nekem sem – mondtam. Bár inkább magamnak, mint Campionnak. Eddig még nem mondtam el neki a gépi civilizációk korábbi hullámának történetét, illetve, hogy milyen borzalmas, megbocsáthatatlan dolgot műveltünk velük. Ez a tudás úgy ült a lelkemen, mint egy nehéz fekete kő, amely minden erejével próbált a felszínre törni. Nem akartam, hogy Cadence vagy Cascade megtudja, mennyit mondott el nekem Hesperus, ugyanis némelyik információjá csakis a Légszellem létéből származhatott. – De ha lenne nyitójuk – mondtam szinte önkéntelenül, anélkül hogy átgondoltam volna –, egy egyszer használatos nyitó, olyan, amelyet a klántól kaptál, amikor a Kentaurokhoz küldtek, akkor az működne, nem?

– Én csak arra használtam a nyitót, hogy a helyére tegyek egy gyűrűt.

– De léteznek olyan nyitók is, amelyek ennél többre képesek. Te csak arra kaptál felhatalmazást a klántól, hogy kiigazításokat végezz, mivel bent az energiaszint túl magas, még korai lett volna szétszedni. Ha viszont azért küldtek volna, hogy szereld le a gátat, mivel ott már elvégezte a feladatát, és a gyűrűket máshol is fel lehet használni...

– ...akkor egyszer használatos nyitót kaptam volna leszerelési felhatalmazással – fejezte be a mondatot Campion négy perccel később.

– De ilyet nem adnak senkinek, csak ha nagyon-nagyon jó okuk van rá, és akkor is csak a klán szigorú felügyelete mellett. A kulcs egy konkrét csillaggátra van beállítva, nem lehet úgy átalakítani, hogy egy másik gátat idő előtt fel lehessen nyitni vele.

– De valahol léteznie kell egy kulcsnak, amely ezt a csillaggátat nyitja. Vagy ha maga a kulcs nem is létezik, legalább az információnak meg kell lennie valahol, amely alapján a kulcs elkészíthető.

Campion kijavított.

– Mindig csak egyetlen kulcs létezik, amellyel egy csillaggátat lehet szerelni. A kulcs ugyanakkor készül, mint amikor maga a gát is. És a legmélyebb szinten van bekódolva. A gátat semmi mással nem lehet kinyitni. És soha senki nem jegyzi fel a kódot. Mert úgy gondoljuk, hogy jobb elveszíteni a kulcsot, ami azt jelenti, hogy a csillaggátat soha többé nem lehet felnyitni, mintsem megkockáztatni, hogy a másolat rossz kezekbe kerüljön. És némelyik csillaggátunk valóban már csak az elhamvadt csillag helyét öleli át, de ezt a veszteséget még nevetve kibírjuk.

– És mi a helyzet ennek a csillaggátnak a kulcsával?

– Megsemmisült a mikroháború során, pár százezer évvel a gát felállítása után. Legalábbis az adattár szerint. Bár a helyzetet elnézve ezt azért nem venném készpénznek. Nemrég még nagyon okosnak hittük magunkat, amikor Ugarit-Panthnak próbáltuk beadni a mesét. Közben meg talán mindvégig saját magunkat vezettük félre.

Megint Cadence-re néztem. Aztán, mint amikor hirtelen felragyog a nap egy borús táj felett, egyszerre megértettem, hogy miért akarták az én hajómat.

A *Hajnali Ezüstoffény* véletlenül került bele a tervbe. Az persze jól jött, hogy gyors, de a Gentian-klánnak volt még rajta kívül is néhány gyors hajója, és nem is a gyorsaság volt itt a legfontosabb. Nem azért jöttek az egyesülésre, hogy majd találnak egy remek hajót, amivel eljuthatnak a csillaggáthoz. Ha valóban csak annyit akartak volna, hogy eljussanak a világűrnek arra a bizonyos pontjára, akkor rengeteg időt megtakaríthattak volna, ha mindjárt az elején arra indulnak el. Mégis, amikor Sainfoin felvette őket a hajójára, eszük ágában sem volt átvenni az irányítást.

Miattam jöttek el az egyesülésünkre. De nem magát az *Ezüstoffényt*

akarták, és nem is olyasvalamit, ami az én fejemben volt. Az a valami, ami nekik kellett, az én hajómon volt. A robotok tehát már jóval azelőtt, hogy én megrovásban részesültem volna, ebbe az irányba terelték a klánt.

Mert valahol a *Hajnali Ezüstoffény* gyomrában ott lapul ennek a csillaggátnak az egyszer használatos nyitója.

Úgy megszédültem, mintha hirtelen elfogyott volna körülöttem a levegő. Nem kellett, hogy bárki is megerősítse ezt a gyanút. Most, hogy ez a gondolat beleette magát a fejembe, ösztönösen tudtam, hogy igazam van. Valahogy mindvégig tudtam. Az ősrégi emlékeket elkoptathatja az idő, de tökéletesen soha nem törlődnek ki.

Világéletemben szerettem gyűjtögetni, soha nem akartam megválni semmitől.

Ez sem volt véletlen.

– Purslane! – hallottam Campiont, amikor a szédülés kezdett kicsit alábbhagyni, ha nem is múlt el teljesen. – Van itt még valami, amit tudnod kell, ha megint elveszítenénk a kapcsolatot. Galingale megpróbál majd rátámadni az *Ezüstoffényre*. Mindegy, hogy a robotok tudnak-e róla vagy sem, egyébként valószínűleg úgyis gyanítják már, mert látják, hogy az *Éjkirálynő* közeledik. Ha valahogy sikerülne fedezékbe bújni, akkor itt az idő, hogy megtedd.

– Rendben – mondtam. – De van valami, amit neked is tudnod kell. Semmi nem fontosabb annál, mint hogy megállítsátok ezt a hajót. Lehet, hogy nem tudjuk, miért akarják felnyitni a robotok a csillaggátat, de az biztos, hogy nem nekünk akarnak jót vele. Most, hogy tudjuk, mi az úti cél, egyébként én ebben már teljesen biztos vagyok, semmiképp sem engedhetjük meg, hogy az *Ezüstoffény* odaérjen. És, Campion! Nem elég egyszerűen megsebesíteni. Most már nem hibázhattok. Ahhoz itt túl sok forog kockán. Mondd meg Galingale-nek, hogy vessen be mindent, amije csak van. Mondd meg neki, hogy szét kell lőnie minket!

NYOLCADIK RÉSZ

Relictus bizonyára csalódást okozott Calidrisnek, nekem viszont egyáltalán nem. A veszteségeink száma ugyan még szakadatlanul emelkedett, de időközben a bukott tanítvány a zárt lakosztályában összerakta az ellen-varázsigt. A biztonsági óvintézkedések miatt persze csak a legegyszerűbb részeit tesztelhette a gyakorlatban. Hetekig szöszölt a részletekkel, a legapróbb mozzanatokat is alaposan ellenőrizte.

– Amint alkalmazom ezt a varázsigt, Calidris abban a pillanatban tudni fog róla – mondta Relictus. – Ezért abszolút biztosnak kell lennem a sikerben, mert ha hibázom, második esélyt már nem kapunk. Calidris ugyanis finomítani fogja a módszereit, és akkor végleg elszalasztjuk ezt a lehetőséget.

– Tedd, amit tenned kell.

Aztán egy szép napon bejelentette, hogy elkészült. A varázsige egy teljes írott oldalt tett ki, és a szöveg olyan nehéz és cikornyás volt, mint egy zenekari kamaradarab. Ha egyszer belekezdett, akkor már nem volt visszaút, és a legapróbb hiba, a legkisebb pontatlanság is teljes kudarcot jelentett volna.

– El kell oldoznotok – mondta Relictus. – Ha nem mozoghatok közben szabadon, a varázsige nem fog hatni.

– Tartsd a kést a torkához – mondtam Laniusnak, aki velem jött az elzárt részbe.

Relictus lassan ingatta a fejét.

– A kés akadályoz a mozgásban.

– Szóval bízzak meg benned, amikor a te varázserőddel egy szemvillanás alatt meg tudsz szökni innen? – kérdeztem.

– Ha meg is szöknék, Úrnöm, a távollétem lenne a legkisebb gondja a világon. Mordax grófja végül legyőzné, és az számomra ugyanolyan borzalmas lenne, mint Úrnöm számára. Nincs tehát más lehetősége, mint hogy megbízzon bennem.

– Rendben. Nem kell a kés! – mordultam fel.

Relictus egy ujjával kicsit megdörzsölte a torkát, ahol a kés felsértette a bőrét, amitől egy vékonyka patakban csordogált a vére.

Ekkor már tudtam, hogy nem fog becsapni. Ennyi idő alatt nyugodtan kimondhatott volna egy varázsigét ellenünk, de nem tette.

Odament a Szellemszoldoshoz, és eloldozta.

– Miért engeded el? – kérdeztem.

– Hogy demonstráljam a varázsigé erejét, Úrnőm. Különben nem nagyon érezné meg a különbséget.

– Biztos, hogy nem lesz gond?

– Biztos. Vagy nem látja, mennyire bízok bennem? – Aztán bólintott a Szellemszoldosnak, hogy lépjen előre, majd felemelte az egyik karját, jelezvén, hogy ott megállhat. – Egy szót sem ért abból, amit mondok. Mégis azt hiszi, hogy jó szándék vezérel. Szerintem egy kicsit még meg is szeretett, a maga korlátozott módján. Hiszen sokkal, de sokkal kedvesebb voltam hozzá, mint a kapitánya, aki csatába vezette.

– Készen állsz arra, hogy elmondd a varázsigét?

Visszament az íróasztalához, beletúrt a hajába, majd az ujját végigfuttatta a varázslók szimbolikus nyelvén írott szövegen. Egy helyen megakadt, visszament egy sort. Mintha egy pillanatig habozott volna. De aztán bólintott, és folytatta az ellenőrzést.

– Semmi okunk tovább várni. Ennél jobb már nem lesz – jelentette be végül.

– Akkor rajta!

A varázsló egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán nagy levegőt vett, és beszélni kezdett. Számomra a szavak nem bírtak jelentéssel, és a gesztusokat sem tudtam értelmezni. De a Szellemszoldosra gyakorolt hatás önmagáért beszélt. Rángatózni kezdett, a páncélzata fájdalmasan megnyikordult. Relictus olyan elmélyülten koncentrált, hogy helyesen mondja ki a varázsigét, hogy szerintem esze ágában sem volt figyelni a közvetlen következményekre. Amikor a varázsigé felénél járhatott (közben figyeltem az ujját, ahogy sorról sorra haladt végig a szövegen), a páncélos összeesett, és úgy dobálta magát a kövezeten, mintha ideggörcsöt kapott volna. Egyre hevesebben csapkodott. A páncél olyan hangot adott, mint amikor erős szél súvít át a huzatos ajtón. A szoldos mozdulatai felgyorsultak. A feje ide-oda vágódott. A kezek és a lábak erősen csapkodták a földet, még hozzá olyan sebességgel, hogy a szemem is alig bírta követni. Relictus csak folytatta a felolvasást. A háromnegyedénél tarthatott, amikor a

Szellemzsoldos haláltusája a legkegyetlenebb szakaszhoz ért: a páncél már szinte rikácsolt a félelemtől. Aztán kezdett lenyugodni, a mozdulatai lelassultak, és szemmel láthatóan veszítettek hevesességükből. Relictus még nem érte el az utolsó sort, de a teremtmény már meg se moccant. A vörös füst nem látszott sehol.

– Kész – jelentette be Relictus. Azzal letörölte ruhája ujjával gyöngyöző homlokát, és néhány megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját. – Azt hiszem, nem vétettem hibát. És ahogy elnézem a Szellemzsoldos barátunkat, a megfogalmazás tökéletes volt.

– Mintha fájt volna neki – mondtam kissé zavarodottan a látottaktól. Ilyesmire valahogy nem voltam felkészülve. – Mintha borzalmas kínhalált halt volna.

Relictus már tartotta is a kezét, hogy újra megkötözhessek.

– Miért? Mondtam én olyat, hogy nem fog fájni?

– És a többiek?

– Ha jól raktam össze a szöveget, és helyesen okoskodtam, akkor nem ez volt az egyetlen, aki a mai napon fejezte be a pályafutását. – A mosolyából is látszott, hogy neki a hamis lelkek haláltusája semmivel sem jelentett többet, mint amikor az ember lecsap egy legyet. – Várom a fegyvermester beszámolóját, Úrnóm. De azt hiszem, nagyon is örömteli hírekre számíthatunk.

Amikor kiléptem Relictus cellájából, az a visító hang még mindig ott visszhangzott a fejemben. Sőt még napokig nem hagyott nyugodni.

Tíz éjszakával később a zöld ügynökök újra eljöttek. Elvittek a fehér termükbe, és még több tűt szúrtak a bőröm alá. Eddig is elég komolyan próbálkoztak, de most olyan kétségbeesettnek tündek, mintha minden ennek az egyetlenegy beavatkozásnak a sikerén múlt volna.

– Figyelj rám, Abigail! – mondta az egyikük fölém hajolva, kezében egy varázspálcával, amely bíborvörös tűzzel világított a szemembe. – Még most is a Palotásban vagy. Ez nem a valóság. A valóság odakint van. Pislogj, ha érted, amit mondom.

Pislogtam. De csak azért, hogy félrevezessem őket.

Aztán mégis ők győztek.

Egyre gyakrabban törtek be a világomba, újra és újra eljöttek, míg nem a fehér szoba alternatív valósága kezdett elhatalmasodni bennem, egyre stabilabb lett, valahogy tapinthatóbb minden egyes látogatás után. Ezek a zöld ruhások orvosok és technikusok voltak, nem az én birodalmam árulói vagy egy másik birodalom kémjei. Szép lassan kezdtem elfogadni a fájdalmas igazságot, amelyet mindig újra és újra elmondtak nekem. Nem voltam semmiféle varázsbirodalom hercegnője. És nem volt Mordax nevű mostohabátyám sem. Nem volt saját varázslóm sem, akit Relictusnak hívtak. Mindez csak a képzeletemben létezett, amelyet egy hibásan működő gép szőtt a lelkembe, s így egyre jobban beszippantott az álomszerű világába.

Abigail Gentian voltam. A szüleim leánya, és a híres klónkonzern örököse az Aranyórán.

Rengeteget utaztam.

Mégis valahogy olyan nehéz volt elfeledni a hercegnő birodalmát. Azt a sok csábító dolgot... ahol nem csak a pénzügyeket irányíthattam, de varázslóknak is parancsolhattam, foglyokat végeztethettem ki, és egész hadseregeket lelkesíthettem, hogy a nevemben harcoljanak a csatában.

A Palotás folyton visszahúzott magába. Nem is kellett már bemennem a zöld szobába, akkor is a hatása alatt álltam. Álmaimban mindig a Felhőpalotában jártam, mindig visszatértem a világ feudális egyszerűségéhez. Az ünnep és a diadal időszaka volt ez. Legyőztük a Szellemzsoldosokat, Mordax serege romokban hevert.

Egyébként Mordaxról soha többé nem hallott senki.

Jóval később, amikor a pszichosebészek (ugyanazok, akik az édesanyámat is kezelték) kijelentették, hogy meggyógyultam, megtudtam, hogy a kisfiú nem volt ilyen szerencsés. Az ő Palotásában – amely segítségével megosztottuk egymással a fantáziavilágunkat, annak ellenére, hogy a valóságban nem is találkozhattunk – sokkal súlyosabb hibák léptek fel, mint az enyémben. Amikor végre ki tudták imádkozni, már csak egy

vigyorgó örültet találtak, és a kognitív funkciók helyreállítására tett kísérletek rendre kudarcot vallottak. Aztán végleg visszatették a játékba, rákötötték az idegpályáit. Csak ebben az állapotban tűnt boldognak.

Nekem szerencsém volt. Engem még időben kiemeltek.

Legalábbis mindig úgy hittem, hogy ez történt velem. Vannak bizonyos egyéb dolgok, amelyekben már korántsem vagyok ennyire biztos. Egy folyamatosan változó házban születtem az Aranyóra szélén, és a bezárt világban töltött gyermekkorom nagy részében volt egy játszótársam, aki időnként meglátogatott. Emlékszem az úrsiklójára és a robotjaira is, amelyek lekísérték a rámpán, amikor leszállt. Könyörtelen fiúcska volt, és nem tudom felidézni a nevét. Lehet, hogy valamelyik rivális család sarja volt, és talán léteztek olyan tervek is, hogy majd néhány évtizeddel később összeházasítanak minket. Egy dolog bizonyos: volt egy Palotásom, amely elromlott és magába szívott.

Ha az ember elfojt magában egy emléket, akkor szerintem két dolog történhet. Az emlék megmarad ebben az elfojtott állapotban, és teljességgel hozzáférhetetlen mind a tudat, mind a tudatalatti számára. Vagy – és ez a valószínűbb – az emlék valahol máshol tör felszínre. Beszivárog más emlékekbe, eltorzítja őket, és úgy formálja, hogy passzoljanak bele abba az igazságba, amelyet elfojtottunk.

A Szellemzsoldos haláltusájára gondoltam, arra a kétségbeesetten rikácsoló visításra, amely felnőtt életem minden bizonyosságán keresztülhatolt.

Ilyen átkozottul aljas gaztettet követtünk el?

Pontosabban: ...követtem el én?

Az a hely, amelyre emlékszem, hogy Abigailként még utoljára felkerestem, bár nem ez volt akkori életem utolsó mozzanata, a kelesztő volt, ahol a hasadványokat természetűtük. Hatalmas, kupolaszerű csarnok volt, csillogóan fehér erkélyekkel és létrákkal, a kádak körökben sorakoztak. A kádakat tápláló gépezet monoton zúgásától és az ellenőrző berendezésekből időnként feltörő csipogó hangoktól eltekintve a teremben síri csend honolt. Minden steril volt, és hideg. Sokkal inkább a halál lehetőségét éreztem, mintsem az élet és

a kéj valódi kezdetét. Ludmilla Marcellin ezer klónt készíttetett magáról, de itt csak kilencszázkilencvenkilenc Gentian-hasadvány várta a jövőt. Volt egy ezredik kád is, amely ekkor még üresen várt.

Amikor Ludmilla szélnek eresztette a hajóit a világűrbe, úgy döntött, ő marad. Az egész kalandjának igazi paradoxona abból állt, hogy neki az Aranyórán kellett maradnia, ha ki akarta élvezni a társadalom csodálatát, amelyet tettével vívott ki magának. Számára persze elegendő vigaszt nyújtott, hogy az ezer klón, fejükben mindazokkal az emlékekkel, amelyeket ő az utolsó szkennelés előtt összegyűjtött az életében, megindult a csillagok felé. Hiszen ha minden jól megy – és nem hiszem, hogy e tekintetben Ludmilla elméjét a leghaloványabb kétely is beárnyékolta volna –, a klónok az ő esszenciáját az elképzelhetetlenül távoli jövőbe repítik majd. Aztán egy napon újra összeállnak egyetlen emberi lényé, valakivé, aki majd Ludmilla Marcellinnek hiszi magát, de akkorra már ennek az individuumnak az eredeti példánya rég halott lesz, talán rég el is felejt mindenki.

E rajongás gondolata nekem is vonzónak tűnt. De mivel nem én voltam az első, mivel az ötlet nem az enyém volt, engem soha nem ünnepeltek volna olyan hatalmas lelkesedéssel, mint Ludmillát. Ezért döntöttem úgy, hogy én magam is útra kelek a klónjaimmal.

Nem sokkal később, amikor utoljára szkennelték az idegrendszeremet, előkészítettek arra, hogy sebészi úton beültetnek az utolsó kádba. A fejlődési állapotomat szinkronba hozták a többiekkel. A végső nememet pedig a véletlenre bízták. Senki, de még a műveletet tervező és ellenőrző technikusok sem tudtak volna megállapítani semmilyen különbséget köztem és a többi hasadvány között. A kettős vak eljárásnak köszönhetően még az ellenőrzést végző gépek előtt is rejtve maradt az identitásom. Pontosan úgy kezeltek, ahogyan a többi hasadványt is kezelték. Nem maradt fenn semmilyen dokumentum, amely alapján azonosítani lehetett volna, hogy melyik hasadvány volt az igazi Abigail. Amikor felébredtem, új nevet választottam.

Az egészben az volt a legszebb, hogy én magam sem tudtam, ki voltam azelőtt. Mivel a beszkenelt emlékeimet minden hasadvány fejébe betáplálták, utóbb minden hasadvány úgy emlékezett, hogy amikor bejött ebbe a terembe, látott egy üres kádat. Így aztán

mindenki azt gondolhatta magáról, hogy ő volt az eredeti Abigail. Mindegyiküknek ott volt a fejében minden emlékem, amit csak fel tudtam idézni: a ház, a kisfiú és az alattomos játékok a Palotásban. A kádba történő inzertálás folyamata miatt az én emlékeim semmivel sem lettek élesebbek, és semmivel sem tűntek hitelesebbnek, mint a többiek emlékei.

Egyedül léptem be a csarnokba, de aztán éreztem, hogy van még ott rajtam kívül valaki. Riadtan fordultam hátra, de csak Kleinfelter asszonyt láttam. Ekkor már nagyon öreg volt, mobil külső csontváz segítségével tudott mozogni. A szerkezet szinte hangtalanul működött, úgy sétálgatott velem a házban, mintha ő is anyám egyik kísértete lenne. Mivel még mindig megvolt az engedélye, hogy a ház bármely helyiségébe belépjen, ide is észrevétlenül utánam osonhatott.

– Úgy véled, itt az idő – mondta Kleinfelter asszony rosszállóan. A mellettem álló üres kádat nézte. – Ugye, Abigail?

– A hajók készen állnak, mindent ellenőriztünk. A klónok is nemsokára megérnek, bármikor ki lehet venni a kádakból és fel lehet ébreszteni őket.

– És te? Te is készen állsz már, hogy egy legyél az ezer közül?

– Most ugyanúgy megfelel, mint bármikor.

– A ház pszichosebészei ebben nem feltétlenül értenének egyet veled.

– Őket azért fizetik, hogy soha ne értsenek egyet semmivel. Legalábbis nekem nagyon úgy tűnik. – Mélyen barázdált, ellentmondást nem tűrő arcába néztem. – Miért? Mit mondtak magának?

– Csak azt, hogy nem volt elég az idő, hogy felépülj a Palotás okozta traumából.

– Annak már több mint egy éve. Mit gondolnak, mennyi idő kellene még?

– Nem szívesen kapkodják el a prognózist. Talán még hat hónap, esetleg még egy év.

– Vagy kettő. Vagy három. Belegondolt már, hogy ezeknek csak addig van munkájuk, amíg én is itt vagyok?

– Édesanyád is itt van.

Gúnyos mosoly ült ki az arcomra.

– Őróla már réges-rég lemondtak.

Valami végigfutott az öreg arcán. Bármennyire is nem akarta, látszott rajta, hogy ő is így gondolja.

– Ettől még nem bölcös dolog, ha nem hallgatsz rájuk. Az utolsó szkenneléssel tulajdonképpen kőbe vésted a személyiségedet. Mindaz, ami jó benned, és ami rossz benned, a hasadványoknak szerves része lesz. A hibáidat és a gyengeségeidet az idők végezetéig magukban hordozzák majd. Nem tartozol nekik annyival, hogy egy károsodott, félig felgyógyult elménél valamivel jobbat hagyományozz rájuk?

– Nem tartozom nekik semmivel. Ők azonosak velem.

– Nem, Abigail. Nem azonosak, bármennyire is szeretnéd. Ők a gyermekeid. Minél jobban próbálsz a saját képedre faragni őket, annál inkább elhajlik a fejlődésük a szélrózsa minden irányába, és annál inkább meglepődsz majd a tetteiken, annál nagyobbat fogsz csalódnani bennük. Hat hónap vagy egy év, vagy bármeddig is tart, hogy teljesen kigyógyulj ebből a dologból... nem lenne tisztességesebb várni még egy kicsit, mielőtt teletöltöd a fejüket a személyiségeddel? Ha beválik a terved, ha minden úgy alakul, ahogy szeretnéd, akkor amúgy is végtelen sok időd lesz még. Teljesen felesleges elkapkodni a dolgot.

– Minden másodperc, amit ebben a házban töltök, elvesztegetett idő.

– Ez a ház tett azzá, ami vagy.

– Akkor talán parancsba is adom, hogy rombolják le, miután elmentem. Ja, és ne aggódjon, Kleinfelter asszony, majd gondoskodom róla, hogy vigyázzanak magára.

– Ennyi év után komolyan gondolod, hogy magam miatt jobban aggódom, mint érted?

Bármit is akartam mondani erre, a válasz a torkomra fagyott. A gépek felzúgtak, mindenfelől csipogás és ciripelés hallatszott. A kádakban a klónok mélyen belelegették a folyékony levegőt. A szemhéjak alatt vadul reszkettek a szemgolyók, ahogy az adatok megindultak az agyuk még mindig formálódó idegpályáin.

– Igaza van – mondtam végül. – Készen állok. Köszönöm, hogy aggódik értem, Kleinfelter asszony. Maga mindig jó volt hozzám, és nem is veszem félvállról a szavait. De Ludmilla már elindult, és

tudom jól, hogy másokat is hasonló lépésekre inspirált a tetteivel. Nem fogom hagyni, hogy elvegyék tőlem a második helyet. Ma délután lefuttatjuk az utolsó memóriaszkennelést. Aztán behelyeztetem magam az üres kádba.

– És bármit mondok vagy teszek, semmivel nem tudlak rábírní, hogy várj még?

– Semmivel – mondtam. – Már döntöttem.

– Ez esetben sok szerencsét kívánok a vállalkozásodhoz.

– Annak ellenére is, hogy úgy gondolja, hatalmas hibát követek el.

– Annak ellenére is.

A csarnok hidege kezdte átverekedni magát a ruháimon.

– Amikor majd kijönnek... illetve amikor majd kijövünk a kádakból, megnéz minket?

– Nem hiszem, Abigail. A hasadványok ugyan mind emlékezni fognak rám, de ettől még nem sok mondanivalónk lesz egymás számára. Amúgy is máshol lesz dolgom a házban. Még mindig sok tennivaló akad itt.

– Akkor tehát most beszélünk utoljára – mondtam.

– Könnyen lehet. – Kleinfelter asszony elhallgatott. Mozdulatlanná dermedt, és egy szörnyű pillanatig azt hittem, hogy vagy meghalt, vagy a külső csontváza bénult le. De aztán visszatért bele az élet, és újra megszólalt: – Csaknem négy évtizedet töltöttünk el együtt. Nagyon szerettem azt a kislányt, aki valaha voltál. Amikor ki kellett vennünk a fejlődésgátlót, borzasztóan sajnáltam. De nem vagyok benne biztos, hogy az iránt a nő iránt is így érzek-e, aki lett belőled.

– Köszönöm szépen! – mondtam epésen.

– De mindenki megváltozhat még. Nem leszel többé Abigail, amikor majd kilépsz a kádadból, bármelyik is leszel te. Bár nem is igazán számít, melyik leszel... hiszen mindegyik ugyanolyan erősen fog ragaszkodni ahhoz, hogy ő vagy te. De ha csak töredékesen is megmarad valami ebből a beszélgetésből, tégy meg a kedvemért valamit, Abigail, a csodálatos új életed hosszú évszázadai során.

– Mégpedig?

– Próbálj meg újra jó kislány lenni!

35. FEJEZET

Az imágó kicsit villogott, majd stabilizálódott. Az ép szeme, a kék, véreres volt már a fáradtságtól. Galingale egy régimódi gyorsulásvédő fotelba préselődött, a fekete párnázás szorosan az arcához simult, mintha a fotel épp most fálná fel élve. Ő már fehér ruhát viselt, míg mi többiek még mindig a temetést idéző feketében voltunk.

– Harminc percen belül lőtávomba érek – mondta. – De mielőtt átlépem a határt, biztosak vagyunk benne, hogy ő az?

– Ezt már tisztáztuk – mondtam.

– Jó, de az még azelőtt volt, hogy a rádiókapcsolat több mint egy teljes napig megszakadt. Ennyi idő alatt a robotok simán ráhangolódhattak a megtestesítésére.

– Ő az – szögezte le Betony. – Ez nem kérdés. Ha Campionnak kétségei lennének, akkor biztosan mondta volna.

– Tényleg Purslane volt – mondtam. – Még mindig él. Tehát maradunk az eredeti tervnél.

– Annak ellenére is, amit azóta megtudtunk? Mármint hogy a robotok szinte biztosan fel akarják nyitni azt a csillagátat? Annak ellenére is, hogy Purslane egyértelműen azt mondta, hogy ezt minden lehetséges eszközzel meg kell akadályoznunk? – kérdezte Galingale.

Dühös voltam rá, de ettől még a kérdés nagyon is helyénvaló volt. Úgyhogy igazából nem haragudhattam azért, hogy feltette.

– Purslane csak azt tette, amit az ő helyében ugyanilyen körülmények között mindegyikünk megtett volna: azaz a klán érdekeit a sajátja elé helyezte – mondta Charlock. – Bátor és önzetlen dolog, nem is nagyon várnánk tőle mást. Ez viszont még nem jelenti azt, hogy teljesítenünk kell minden kívánságát. Az *Éjkirálynő* gyorsabb, és jobban fel is van szerelve fegyverekkel, mint az eddig elvesztett három hajónk, beleértve az enyémet is. Galingale-nek tehát még mindig lehet esélye arra, hogy egy oldalról leadott lövéssel lelassítsa az *Ezüstfényt*, és akkor nem kell feltétlenül

megsemmisítenünk.

Galingale a kipárnázott ülésében kicsit megvonta a vállát, és úgy bólintott, mint akinek aztán teljesen mindegy ez az egész.

– Ahogy gondolják, hölgyeim és uraim! Szívesen megpróbálkozom a lassítással. Szóval akkor ebben egyeztünk meg?

– Ne vállalj felesleges kockázatot! – intette Betony. – A pajzsod mindvégig legyen aktív, amilyen határfokot csak elbírsz. És azonnal tűnj el onnét, amint elkezdik viszonzni a tüzet. Jobban örülnék, ha épségben visszajönnél te is és a hajód is. Semmi kedvem még egy temetési szertartáshoz.

– Megértem, hogy aggódsz, de azért ennyire ne félts. Eszemben sincs hősködni! – Galingale egy pillanatra elhallgatott. Valamit elolvasott a kijelzőjén. – Most akkor ki is kapcsolok, mert kell még egy kis idő, amíg lefuttatom az ellenőrzést a fegyvereken, és mentálisan is ráhangolódom a harcra. Ígérem, vigyázok magamra.

– Sok szerencsét, Galingale! – mondtam.

Az imágó eltűnt. Nem egészen fél óra, és lőtávolságra megközelíti az *Ezüstfényt*. Valahogy egyikünknek sem volt kedve a hátralévő időt találgatással tölteni a közelgő összecsapás kimenetelét illetően. A zsebembe nyúltam a szinkrómacseppentőért.

Egy pillanatra jó ötletnek tűnt átugrani ezt a fél órát, de aztán mégsem tettem. Ennyivel tartoztam Purslane-nek. Ahogy Galingale-nek is.

36. FEJEZET

– Nem fogják megtenni – mondta Cadence, mintha kikértem volna a véleményét. – Még ha meglennének is az eszközeik arra, hogy megállítsák, egyébként nincsenek, akkor sem képesek ilyesmire. Soha.

– Valóban ennyire biztos benne?

– Így is mondhatjuk.

– Meg úgy is mondhatjuk, hogy fogja be azt a mocskos ezüstpofáját, mielőtt szétlövöm a fejét!

– Lőjön csak bátran! Az öntudatom az egész testemben eloszlik. Maguknak is ajánlanám ezt a megoldást. Mert tudja, ha minden, ami engem azzá tesz, ami vagyok, néhány száz köbcenti agyszövetbe lenne bepréselve egy olyan könnyedén szétlapítható tartályban, amit maguk koponyának neveznek, hát, elég rosszul érezném magam, ha ettől függne a létem.

– Már vagy hatmillió éve egész jól elboldogulunk így is, sőt még régebb óta, ha bele vesszük a történelem előtti időket. Maguk meg... mióta is léteznek pontosan?

– Nem az számít, hogy mennyi időnk van, hanem, hogy mihez kezdünk vele. Mert amíg maguk, emberek összevissza rohangáltak a galaxisban, és mindenütt a nagy miéltre keresték a választ, s közben kétségbeesetten próbáltak valamiféle értelmet belemagyarázni a kozmikus véletlenek láncolatába, amelyeknek köszönhetően egyáltalán belecsöppentek a létbe, mi eközben hatalmas dolgokat vittünk véghez. Annyi idő alatt, amíg maga eltüsszenti magát, én annyit élek, amennyit az emberi tudat egy teljes év alatt. Képzeld csak el, mennyi mindent elgondoltunk mi már, amióta léteztünk.

– Mintha valahogy most nem sok hasznát venné annak a nagy eszének, vagy rosszul látom?

– Pimaszkodik a kis dög, Purslane?

Úgy megijedtem, de egyben meg is könnyebbültem, hogy majdnem elengedtem az energiapisztolyt. Hesperus végre

megszólalt! A fények a fejében dinamikusan köröztek és villódtak a koponyája színes üveglablaka mögött. Cadence nyilván ezért kezdett beszélgetni, hogy elterelje a figyelmemet, mert ő már látta, hogy nemsokára magához tér.

– Hát visszatért?

– Mintha soha nem is mentem volna el! – Az egyik karjával végigsimított a mellkasán éktelenkedő krátterszerű hegen. – Nem olyan szörnyű ám, mint ahogy kinéz. A lényeg úgy is belül van.

Úgy beszélt, mint Ábrahám Valmik, a Légszellem. Cadence a gépi balerinák közönyös tekintetével követte a mozdulatait. Vajon ő is érzekelte ezt a változást a beszédmodorban?

– De most akkor... jól van? – kérdeztem.

– Gyógyulok. Az aszpiik segített. Sajnálom, hogy olyan gyorsan le kellett kapcsolnom magam, hogy alig volt időm figyelmeztetni, de nem tehettem semmit. Jól elbeszélgetett addig a vendégünkkel?

– Ó, hogyne! Igazán kellemes társaság volt!

– Képzelem! Nem próbálkozott semmivel?

– Csak egyszer. De egy figyelmeztető lövéssel hagyta magát lebeszélni.

– Aha, értem. – A kezét a padlónak nyomta, és talpra állt. Mielőtt kikapcsolt, elég bizonytalanul állt a lábán, mostanra viszont megint visszatért a mozdulataiba a régi dinamizmus. – Jól van. Úgyesen csinálta, Purslane. Nagyon is. Vegyem át az energiapisztolyt? Gondolom, ráférne magára egy kis pihenés.

– Igen, mindjárt. De előbb még mondanom kell valamit, Hesperus. Tudjuk, hova tart ez a hajó. – Közben óvatosan Cadence-re pillantottam, de ő már amúgy is végighallgatta a beszélgetésemet Campionnal. – Egy csillaggát a célpont. A Gentian-klán egyik csillaggátja, ami több mint hatvanezer fényévre van a Neumától.

– Mi a fenét akarhatnak ezek egy csillaggáttal?

– Azt reméltem, magának lesz valami épkezláb ötlete.

– Fel tudják nyitni?

– Nyitó nélkül nem. De azt hiszem, hogy legalábbis elvileg nem kizárt, hogy a nyitó itt van az *Ezüstfény* fedélzetén.

– Amiről maga nem tudott?

– Amiről talán valamikor tudtam. Nem vagyok benne biztos, Hesperus, de amióta felmerült ennek a lehetősége, valahogy úgy

érezem, ez a helyzet. Rám bízták ezt a bizonyos egyszer használatos nyitót. Én őriztem a klán számára, azóta, hogy a gátat felszerelték. Ezért akarták az én hajómat.

Az aranszínű arc Cadence felé fordult.

– Ez igaz? A csillagját a célotok, és a nyitó miatt kellett mindenképpen a *Hajnali Ezüsthényt* megszereznetek?

– Gondolj, amit akarsz! Áruló!

Hesperus odament a megtépzott robothoz. Megállt mellette, az egyik kezében a pisztoly, a másik kezét óvatosan a háta mögé tette, mintha csak vissza akarná fogni magát, nehogy túl nagy sérülést okozzon neki.

– Azért vagyok áruló, mert úgy döntöttem, hogy nem akarok részt venni a más intelligenciák ellen irányuló népi társaságban?

Rájöttem, hogy csak az én kedvemért mondták ki hangosan is a gondolataikat. A két gép akár egyetlen szemvillanás alatt is megtárgyalhatta volna az egész kérdést, de mindketten azt akarták, hogy én is halljam, amiről beszélnek.

– Ők is lemészárolták a gépeket. Akkor a gépeknek miért kellene megkímélni őket?

– Egy korábbi robotfajt irtottak ki. Valóban nem volt szép dolog. De ettől még nem volt sem mélysárlás, sem gyilkosság. Ne keverjük össze a hanyagságból elkövetett büntetést az előre megfontolt szándékkal!

– Az nagyon is megfontolt szándék volt, hogy képesek akartak lenni rá, hogy tömegesen leöldöshessék a robotokat.

– Ha valaha is szükség lett volna rá – tette hozzá Hesperus. – Helytelen volt, ugyanakkor érthető is. A robotok új létformát képviseltek. És a történelem során az új mindig kiszorította a régit. Kérdezd csak meg a hullókat!

Cadence megvetően elfordította a fejét.

– Kollaboráns!

Hesperus elengedte a pisztolyt, amely megállt a levegőben, még mindig Cadence-re irányítva. Letérdelt, az ujjával megérintette Cadence testét pontosan a szegycsont alatt. Ugyanúgy, mint amikor a másik kettő vizsgálta őt, most az ő keze is belesüppedt a páncélzatba, amely mintha teljesen megpuhult volna.

– Már csak azt szeretném tudni, hogy mit akartok elérni azzal,

hogy felnyitjátok azt a csillaggátat. Mert teljesen mindegy, hogy hol az a gát, ti is tudjátok, hogy ezzel nem igazán rengetitek meg a metacivilizációt. Valóban ez a célotok? Egy ilyen teljesen értelmetlen húzás?

Hesperus az egész kézfejét belemélyesztette Cadence testébe. Fém a fémbe. Arany az ezüstbe. Már abban sem voltam biztos, hogy a keze létezik-e egyáltalán.

– Belőlem aztán nem szedsz ki semmit, Hesperus!

– A helyedben erre azért nem vennék mérget.

Cadence megrázkódott, és a teste megemelkedett. Hesperus a másik kezével a földhöz nyomta a vállát.

– Ugyan már! – mondta egész kedves hangon. – Ellenállással itt nem sokra mész. Most már te is látod, hogy erősebb vagyok, mint azelőtt. Sokkal erősebb, mint amit valaha is képzelél. Azok a kis akadályok, amelyeket felállítottál, a gyatra kis szűrők, amelyekkel el akartad fedni a titkaidat, nekem már nem jelentenek semmit.

– Mi vagy te? – kérdezte Cadence rémült áhítattal.

Még ebben a pillanatban is a kíváncsisága volt a legerősebb.

– Olyasmi, ami sokkal több annál, mint ami te valaha is leszel. Hesperus vagyok. Valmik vagyok. A Légszellem vagyok. Én vagyok a galaxis legidősebb gondolkodó lényé, idősebb a legidősebb hasadványnál, és úgy látok át rajtad, mint más az oszladozó ködfelhőn. – Aztán elvette a kezét Cadence válláról, és az ujjával megérintette a robot ajkát. Közben susogva csitította. – Ugyan! Ne próbáld megölni magad! Most már nem tudod lekapcsolni magad. Bármennyire is szeretnéd. Az a vonat már elment.

Szorítása alatt a torzó egyszer meghajlott. El akartam fordulni. Próbáltam azzal nyugtatni magam, hogy csak két robotot látok, amint az egyik információt vesz át a másiktól, az egész csak semleges információcsere két gép között.

– Na, szóval! – szólalt meg újra Hesperus – Mi van azzal a csillaggáttal? Meséld csak el, kedves Cadence, mit is akartok ti azzal *igazából*? Aztán majd megbeszéljük, hogyan szabadíthatnánk meg téged a nyomorodtól.

37. FEJEZET

Aconite rádiójele a Neumát fénysebességgel hagyta el, de olyan hajókat kellett utolérnie, amelyek csaknem ugyanolyan gyorsan haladtak, és majdnem egy teljes nap előnyük is volt. Mire utolért minket, a vöröseltolódás olyan erős volt, annyira kívül esett a szokásos hullámhosszon, hogy a hajóink először nem is ismerték fel Gentian-üzenetként.

– Nem vártam, hogy ilyen gyorsan hírt kapunk a Neumáról – mondta Charlock.

Betony hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Biztos nem a csillagát ügyében hívnak. Valami más miatt lehet.

Már csak le kellett játszanunk az üzenetet. Aconite imágója mindegyik hajón megjelent. De még mielőtt egy szót is szólt volna, az arcáról azonnal le tudtunk olvasni mindent az üzenet természetéről. Az első pillanatban látszott, hogy nem számíthatunk semmi jóra.

– Nem könnyű ezt mondanom... – kezdte lassan, a szavakat jól érthetően formálva –, de most beszéltem Mezereonnal Grilse kihallgatásával kapcsolatban. Mindegyikünk nevét felolvasta neki, mind az ezret, még azokét is, akikről tudjuk, hogy már több körüttal ezelőtt meghaltak. Azt figyelte, hogy valamelyiknél észlelhető-e bármilyen változás, ami esetleg arra utal, hogy Grilse felismerte a nevet. Miután az agya úgy ki volt terítve előttünk, mint egy szőnyeg, egyáltalán nem volt nehéz ellenőrizni a reakcióit. És valamit sikerült is kideríteni. Több mint egy tucat név csengett ismerősen neki. Mezereont persze ismerte, meg engem is, és azokat a hasadványokat, akik szintén részt vettek a kihallgatásokon, amikor elkaptuk. És néhányunkról korábban is hallott már, hiszen mégiscsak egy Marcellinről van szó. Mindannyian Ludmillától vagy Abigailtól eredeztethetjük magunkat, akik egy korban éltek az Aranyórán. Ráadásul a mi klánunk eleve nagyon érdekelte, úgyszólván ez is bezavart. De Mezereon így is talált valamit, ami nem hagyta

nyugodni. Egy olyan név is fennakadt a rostán, amit egyáltalán nem várt volna. Egy olyan név, amelyet semmiképp sem írhatott a népszerűségünk és az ismertségünk számlájára. Egy olyan hasadvány neve, aki még csak a közelében sem járt a kihallgatásoknak. Egy olyan hasadvány neve, aki most is él, és most is közöttünk van.

Egy pillanatra megnyugodtam. A gond tehát ott van Aconite-ék oldalán, nem nálunk. Pusztán csak tájékoztatni akar minket.

De Aconite folytatta.

– Ha találtam volna megoldást arra, hogy szelektíven küldjem ezt az üzenetet, azaz úgy, hogy csak azok hallják, akiknek szánom, megtettem volna. De a protokoll ezt nem engedélyezi, és egyébként, ha kódoltam volna is az üzenetet, maga a jel fogható maradt volna. Akkor meg úgyis mindegy lett volna, az illető pusztán ebből rájött volna, hogy lelepleztük. – Nagy levegőt vett, és megkeményítette a szívét, hogy kimondhassa az áruló nevét. – Úgy véljük, Galingale az. Persze lehet, hogy Grilse reakciója félrevezető, ezt csak ő tudná megmondani, de mi egyszerűen el nem tudjuk képzelni, hogy Galingale neve hallatán, illetve az arca láttán miért mutat ilyen heves reakciókat. Az biztos, hogy ismeri. Ebből pedig csak arra következtethetünk, hogy Galingale az, aki beszivárgott, ő az áruló, aki mindvégig velünk volt. Az is lehet, hogy rajta kívül mások is benne vannak. De valakinek fel kellett hívnia az ellenségeink figyelmét Campion szalagjára, azok figyelmét, akik ránk támadtak. Ha pedig Galingale az áruló, akkor Cyphel gyilkosát sem kell tovább keresnünk. – Az imágó alig észrevehetően elmosolyodott. – Ezt Campionnak üzenem. Remélem, hallgatod, öregem! Igazad volt Cyphellel kapcsolatban. Valóban volt valami, ami nem stimmel, csak rajtad kívül ez senkinek nem tűnt fel. Üzent nekünk. Nem a sírból, hanem a hosszú zuhanás alatt, miután kilökték az erkélyről. Ő pontosan tudta, ki tette, mert tisztán látta az arcát. És azt is tudta, hogy meg fog halni, a városban nem volt semmi, ami megmenthette volna, tudta jól, hogy ilyen magasságból a becsapódást képtelenség túlélni, még a klán segítségével is. De megőrizte a lélekjelenlétét, és képes volt üzenetet hagyni nekünk.

– A gyűrűkkel – suttoztam.

Betony értetlenül nézett rám.

– A mikkel?

– Champion érezte, hogy valami nem stimmel – folytatta Aconite, aki természetesen nem hallhatta a reakciónkat. – Csak nem tudta pontosan megmondani, hogy mi, és valószínűleg mi sem vettük volna észre... de ha Grilse reakcióit is számításba vesszük, úgy már kétség sem fér hozzá. Cyphel ugyanis a bal kezéről áttette a gyűrűket a jobbra. Campionnak ez tűnt fel, illetve csak érezte, hogy valami furcsa. De nekünk itt voltak a képek Cyphelről, meg a halála után készült felvételek is. Amikor összehasonlítottuk őket, észrevettük, hogy a gyűrűk átkerültek a másik kezére. A zuhanás alatt annyi ideje még maradt, hogy áttegye őket. Ennél többet nem tehetett. Nem karcolhatta bele a bőrébe a gyilkosa nevét... sejtette, hogy miután becsapódik a Jóság építményébe, nem sok marad belőle. De a gyűrűk... Azok kibírják, és remélte, hogy valaki észreveszi majd a változást. Azt akarta, hogy lássuk, valami nagyon nem stimmel. Hogy lássuk, nem baleset volt. És mindezt csak úgy mondhatta el nekünk, hogy áttette a gyűrűket a másik kezére.

– Ebből azért még nem egykönnyen jöttünk volna rá, hogy Galingale a hunyó – jegyezte meg Tansy.

– De ha már sejtjük, hogy ő is benne van, ahogy most már valóban sejtjük is... – szólalt meg Betony.

– Azonnal meg kell állítanunk! – mondtam.

Betony megállította Aconite adását. Az üzenet többi része még várhatott, de most ezzel a problémával kellett sürgősen kezdenünk valamit. A taktikai előrejelzés szerint ugyanis Galingale nem egészen öt percen belül lőtávolságba ér.

– Mostanra már ő is megkapta az üzenetet – mondta Henbane. – Tudja, hogy tudjuk.

Betony megint megnyitotta a csatornát az *Éjkirálynő* felé.

– Galingale... beszélünk kell. Ha láttad Aconite adását, akkor te is tudod, hogy mitől tartunk. Meglehet, a félelmeink alaptalanok. Én ismerlek téged, és eléggé bízom is benned ahhoz, hogy biztos legyek benne, valóban ez a helyzet. De ezzel a dolog nincs elintézve. Állj le a támadással, gyere vissza az üldöző bolyhoz, aztán majd innen megoldjuk.

– Ha most leáll a támadással, akkor ártatlan – mondtam. – De szerintem eszébe sincs.

Charlock úgy nézett rám, mintha én tudnám a választ mindenre.

– Gondolod, hogy a Gépnépnek dolgozik?

– Nem. Szerintem mindent meg fog tenni, ami csak tőle telik, hogy megállítsa őket. Hogy ne érhessék el a céljukat.

Charlock hunyorogva tette fel a következő kérdést:

– De akkor mégiscsak velünk van? Nem?

– Addig nem, amíg Purslane él.

Vártuk, hogy Galingale hátha válaszol, de ahogy sejtettem is, a vonal néma maradt. Miért is akart volna még beszélgetni velünk? Mi magunk küldtük éppen oda, ahova eleve menni akart. És most már semmit sem tehetünk. Jogosan kételkedtem hát benne, amikor először jelentkezett önként, hogy ő majd rátámad az *Ezüstfényre*. De nem azért, mert ne lett volna elég bátor, hanem mert igazából soha nem is ismertem. Itt rejtőzködött közöttünk, folyamatosan jelentett a feletteseinek a Napok Házába. Ezek ismeretében elmondhatjuk, hogy bizonyára ő volt közöttünk a legbátrabb.

– Bejövő hívás – szólalt meg hirtelen Betony.

– Galingale?

– Nem. Purslane.

Nekigyürköztem. El akartam mondani neki, hogy várhatóan mit tervez Galingale, bár tudtam jól, nem sok lehetősége van a védekezésre.

– Champion! – kezdte Purslane. – Új fejlemény. Ha nem is sok. – Nagy levegőt vett, majd feszült hangon folytatta. – Hesperusnak sikerült leszerelnie Cadence-t. Sajnos ezzel nem sokkal vagyunk beljebb, mert az *Ezüstfényt* még mindig nem tudjuk irányítani. De legalább bele tudtunk nézni a fejébe. Igazatok volt a csillaggáttal. Valóban oda megyünk. Van itt valahol a fedélzetten egy egyszer használatos nyitó, hogy pontosan hol, azt nem tudom. De a robotok nem hozták volna el ezt a hajót, ha nem biztosak benne, hogy valóban itt van. Ezek többet tudnak rólunk, mint mi magunk, Champion! – Hirtelen elakadt, mintha elvesztette volna a fonalat. Éreztem a hangján a fáradtságot. Minden szó komoly erőfeszítésébe került. – A csillaggát nem az, aminek gondoljuk. Tény, hogy a miénk, a Gentian-klán szerelte fel, de nem azért, hogy magában tartsa egy haldokló nap fényét. Valami egész más van benne, olyasvalami, amiről mi semmit sem tudunk. Vagy legalábbis olyan mélyen van elásva az emlékeinkben, hogy még nem látjuk. Talán ti ügyesebbek

lesztek, mint én, nem tudom. A lényeg az, hogy abban a csillaggátban valami szörnyűség rejtőzik, de nem egy lánc vert szupernóva. Annál rosszabb.

Figyeltem, de a szavai valahogy mégsem jutottak el a fülemig. Leállítottam az üzenetét.

– Purslane, figyelj ide! Tudjuk, hogy Galingale az áruló. Ő az, aki a nyakunkra hozta a támadókat, és ő ölte meg Cyphelt is. Sokkal nagyobb erővel fog rátámadni az *Ezüstfényre*, mint amekkorát mi valaha is megkockáztattunk volna. Ha Cascade is hallgat minket, akkor ezt most már neki is tudnia kell.

– Megörültél? – szólt közbe Agrimony.

Megszakítottam az adást.

– Nem. Nem örültem meg. Csak inkább azt szeretném, ha Cascade ölné meg Galingale-t, mint fordítva, ha Purslane még mindig a hajó fedélzetén van.

– De a robotok célja...

– Az nekem nem olyan fontos, mint hogy Purslane életben maradjon. – Éreztem, ahogy az arcomba szökik a vér. – És Hesperust is szeretném megmenteni. Ennyivel tartozunk neki. És ha nektek ez nem tetszik, akkor lőjete le! Több mint hatvanezer évig tart az út addig a csillaggátig. Eszem ágában sincs mindjárt itt az elején feladni.

– Hagyjátok Champion! Hadd mondja tovább az üzenetét – szólt közbe Betony.

Igyekeztem nyugodt hangon folytatni.

– Mást nem nagyon mondhatok. Ha Cascade kezében van a hajó fegyverzete, akkor javaslom, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt, hogy elintézzé Galingale-t. Ez nem jelenti azt, hogy utána nem fogom megpróbálni megállítani.

Amikor elküldtem az üzenetet, tovább játszottam Purslane felvételét.

– A következőket kell tudnotok – mondta. – A Gépnép nem az első volt. Jóval előttük létezett egy másik gépi civilizáció is. Nevezzük őket Első Gépeknek, legalábbis én így hívom őket, amíg ki nem derül az igazi nevük. Hogy honnan jöttek, az most nem fontos. Fontos viszont, hogy soha nem váltak meghatározó tényezővé a galaxisban. Az Első Gépek kihaltak. Egy mesterséges vírus végzett

velük. – Éreztem, hogy valami óriási dolgot hallgat el. Purslane egyelőre több dologról hallgatott, mint amennyit elmondott. – Hesperus ennyit tudott kideríteni – mondta. – Ő is csak annyit tud, amennyit Cadence, aki egyébként minden rendelkezésére álló eszközzel próbált ellenállni neki.

Miért hazudott? Mert abban biztos voltam, hogy nem ez az igazság. Nem azért, mert el akart titkolni előlem valamit. Valószínűleg inkább azért, mert tudta, hogy Cascade is hallja a beszélgetést.

Olvass a sorok között! Ezt éreztem a hangján.

– Az Első Gépek kihaltak... de nem mindegyik. Némelyiknek sikerült elmenekülnie, mielőtt a fertőzés elérte volna őket. Ők vannak abban a csillaggátban. Oda vannak bezárva. Ott voltak évmilliókon át, és csak arra vártak, hogy egyszer kiszabadulhassanak. Champion, értsd meg, hogy ezek szinte biztosan nem akarnak jót nekünk. Nem véletlenül zártuk be őket oda. Mi, azaz a Gention-klán. Cadence és Cascade számára az Első Gépek olyanok, mint valami elveszett istenek. Olyanok, mint a Gépnép, csak gyorsabbak, erősebbek, okosabbak. És évmilliókat töltöttek odabent, ez idő alatt pedig bizonyára továbbfejlődtek. A Gépnép azért akarja szabadon engedni az Első Gépeket, hogy megszállják az egész galaxist, és lerohanják az emberi metacivilizációt. Erre megy ki a játék, Champion. Nem azért akarják felnyitni a csillaggátat, hogy elpusztítsanak néhány közeli civilizációt, hanem hogy végezzenek az emberiséggel! Mi képviseljük a régi rendet, a múltat. A robotoknak pedig van annyi eszük, hogy belássák, ha ők nem végeznek velünk, előbb-utóbb ellenük fordulunk.

– Talán mégsem lenne olyan rossz ötlet hagyni, hogy Galingale kilője őket – jegyezte meg Sorrel.

Olyan szívesen gyűlöltem volna ezért, de semmi rosszindulat nem volt a szavaiban, csak a rideg helyzetértékelés. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy már nem is voltam biztos benne, hogy nincs igaza.

38. FEJEZET

Hesperus kicsit távolabb lépett attól az összetört, végtagjaitól megfosztott, fémszemű bábutól, ami valaha Cadence volt. Egy ideig még életjelek után kutatott, nehogy kiderüljön, hogy csak mély kómába zuhant, és halottnak tettei magát, miközben valahol az elméje mélyén egy jól védett helyen ellentámadásra készül.

– Forduljon el! – mondta, mielőtt rázúdította az energiát a pisztolyból. Az orromban éreztem az olvadt fém szagát. Amikor visszafordultam, Cadence helyén már csak egy parázsló fekete halom hevert, kéken izzó zsarátnokok lángja villant fel a sebeiben. – Na, ez se szórakozik velünk többet! – jelentette ki Hesperus.

– Azért ugye nem élvezte?

– A saját fajtámból való volt ő is. A létét is kockára tette egy olyan célért, amelyben hitt.

– Csakhogy ez a cél népirtás volt.

– Nem egészen. Ő mélységesen meg volt győződve róla, hogy az organikus intelligencia soha nem fogja eltérni a gépi intelligencia hosszú távú létezését. A meggyőzésében nem volt gyűlölet, pusztán egyfajta erős sürgetés. Én pedig az imént elértem az elméjét, és találtam valamit, ami egykoron ragyogóan fényes és élő volt. – Azzal a kezembe adta az energiapisztolyt. – Nem. Valóban nem élveztem. De ettől még meg kellett tennem.

– Hálás vagyok mindazért, amit értünk tett, Hesperus.

– Bizonyára kíváncsi, hogy én miért nem úgy látom a dolgokat, mint Cadence.

A kérdésétől végigfutott a hátamon a hideg.

– Hát, valóban megfordult a fejemben.

– Pedig bizonyos szempontból én is így gondolkodom. Annak fényében, ahogy korábban elbántak velünk, teljes örültség lenne abban bízni, hogy az organikus és a gépi intelligenciák az idők végezetéig békében és boldogságban fognak élni egymással. Cadence tehát joggal féltette a Gépnép jövőjét.

– És az is jogos lett volna, hogy kiengedje az Első Gépeket a csillaggátból?

– Nem. A félelme jogos volt, de ez még nem igazolja a tetteit, annak ellenére sem, hogy ezek helyes logikán alapultak. És a jövőben is mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy Cascade se tudja véghezvinni a tervet.

– Akár még a hajót is képes lenne elpusztítani ennek érdekében?

– Ez csak az utolsó opció, ha már minden más befuccsolt. – Egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta: – Most viszont sztázisba kell vonulnia, amíg Galingale be nem fejezi.

– Az előző támadás során is ébren voltam.

– Ez most más lesz. Legalábbis szerintem. Most a támadás és a válasz is sokkal durvább lesz. Attól tartok, hogy olyan csilláptatlan terhelésekkel kell számolnunk, amelyek magát igencsak érzékenyen érintenék.

– Cadence és Cascade ugye nem akartak életben tartani az előző támadás során?

Hesperus úgy válaszolt, mintha valami borzalmas igazságot kellene feltárnia egy gyerek előtt.

– Valóban nem. A maga életben maradása az ő szempontjukból teljesen lényegtelen volt. Őket kizárólag a nyitó érdekelte. A hírszerzésüktől kapott információkat követték, de azok nem voltak tökéletesek. Cadence emlékei szerint korábban már találtak és használtak is ilyen nyitót, csak mellényúltak. Ugyanis nem azt a csillaggátat nyitották ki, amelyiket akarták, de erre csak azután jöttek rá, hogy már aktiválták a nyitót.

Döbbsen ráztam a fejemet.

– Ugarit-Panth és az Unió! Csak nem azt mondja, hogy *ők* voltak?

– Mondom, mellényúltak.

– És ezzel eltöröltek egy teljes civilizációt.

– Az ő szemükben mindez csak késlekedést jelentett. Újra kiértékeltek az információikat, mindent, amit a klántól megtudtak, és ebből arra következtettek, hogy a nyitó a *Hajnali Ezüsfény* fedélzetén keresendő. Mivel viszont fogalmuk sem volt róla, hogy azon belül hol lehet, nem engedhették meg, hogy maga kipakolja a hajókat a hangárból. – Megint Cadence-re pillantott, mintha meg akarna győződni róla, hogy az eltorzult maradvány nem hallgatózik.

– Maga tudja, hol van az a nyitó?

– Fogalmam sincs.

– Akkor meg kell keresnünk, és meg kell próbálnunk megsemmisíteni. De előbb túl kell élnünk Galingale támadását.

A legközelebbi sztáziskamra mindössze néhány lépésre volt a vezérlőtől. Négy egység sorakozott a fal mentén, mind egyforma fehér, gömbölyített téglalap formátumú, amelyek úgy álltak ott, mint négyyszögletes tojások.

– Nem szeretem a sztázist.

– Ennek ellenére a sztázis jobban véd, mint a hibernáció. Én majd segítek visszajönni a valós időbe, ha bármi probléma adódna.

Hesperus kinyitotta a legközelebb eső egység fehér ajtaját, amely mögött feltárult a kamra szintén fehér, bonyolult berendezése: a sztázisgenerátor, a trón, az ellenőrző és létfenntartó rendszerek, amelyek oly szorosan zsúfolódtak a szűk térbe, mintha csak belső szervek lennének. A szék előrecsúszott, szinte hívogatott, hogy fáradt testemet pihentessem puha ölelésében. A kontrollkapcsolók azonnal megtalálták az ujjaimat.

– Milyen arányt és milyen időtartamot adjak meg?

– Azt majd én intézem. Örülnék, ha addig nem jönne vissza, amíg nem győződünk meg róla, hogy Galingale nem próbálkozik újra.

A klausztofóbia csontos keze markolászta a torkomat.

– És mi lesz, ha nem tudok kijönni?

– Én majd gondoskodom róla, hogy sikerüljön. Akar még valamit mondani Campionnak, mielőtt becsukom?

Leültem a trónra, a kezemet és a lábamat az önműködően rászoruló szíjak alá helyeztem.

– Nincs ahhoz már egy kicsit késő?

– Elfelejt, hogy én egy két lábon járó, roppant érzékeny hangfelvevő is vagyok. Nyugodtan mondja, amit szeretne, majd továbbítom Campionnak, amint újra lehetséges lesz a kommunikáció.

– Mondja meg neki, hogy szeretem, és nagyon hálás vagyok, amiért ilyen messze eljött utánam.

– Nem így. Mondja rendesen, mintha én lennék Campion.

Nagy levegőt vettem. Olyan természetellenes érzés volt az aranszínű arcába nézni, és elképzelni, hogy a szerelmem és a legjobb barátom áll előttem.

– Szeretlek, Hasadvány! Köszönöm, amit tettél. Tégy meg mindent, amit csak tudsz, hogy megállítsd az *Ezüstfényt*, de azért magadra is vigyázz nagyon! Szeretnék újra látni még. Szeretnék veled borozgatni, bámulni a naplementét, és úgy beszélni minderről, mintha már nagyon-nagyon régen történt volna, még azelőtt, hogy olyan sok kalandban és boldogságban részünk volt.

– Úgy lesz – mondta Hesperus.

Az ülés visszahúzódott a sztáziskamrába. A szíjak rám szorultak, moccanni sem bírtam. Hesperus becsukta az ajtót. Látni továbbra is láthattam őt az ablakon át. Egy gallérszerű kar fonódott a nyakam köré, és húzott az üléshez olyan erősen, hogy már elég kényelmetlen legyen, de annyira azért nem, hogy megfulladjak. Megszólalt egy hang, amely arra figyelmeztetett, hogy egy a millióhoz arányú sztázisba fogok ereszkedni, és hogy most azonnal aktiváljam a leállítót, ha mégsem akarom, hogy kialakuljon körülöttem a mező.

– Utolsó figyelmeztetés – mondta a hang. – Sztázismező-visszaszámlálás: három... kettő... egy.

Hesperus eltűnt. Egy villanás alatt. A külvilág kékre váltott, aztán szép lassan mintha minden visszatért volna a normális kerékvágásba. Abban a másodpercben úgy éreztem, hogy túl sokáig voltam a kamrában, a hajóm valós idejében már tíz teljes nap telt el.

Hesperus vagy meghalt, vagy átvert. Az ujjaimmal kitapogattam a vezérlőket. Elkezdtem visszafelé húzni a kart, s közben éreztem, ahogy az egyes arányoknál kattant egyet. Egy a millióhoz. Egy a százezerhez. Egy a tízezerhez.

Megszólalt a hang.

– Felhívom a figyelmemet, hogy a kamra beállításainak kézi módosítása nem lehetséges. A kamra kizárólag külső utasításokra reagál.

Eltelt tíz másodperc. Száz nap.

Az *Ezüstfény* olyan közel járt már a fénysebességhez, hogy a fedélzeti idő több mint hússzor lassabban telt, mint a normál bolygóidő. A gyorsulás még mindig folytatódott. Száz nap a száguldó hajón kétezer napnak felelt meg az univerzumban. Lehet, hogy még levegőt sem vettem azóta, hogy bezáródott a kamraajtó, de a hajó eközben hat fényévnyi utat tett meg. És még hatot, amióta a megtett utat számolgattam.

Tizenkét fényév. Mostanra már inkább tizennyolc. Vagy húsz. Nemsokára a *Hajnali Ezüstoffény* olyan messze lesz a Neumától, hogy egy teljes évszázad alatt tudna csak visszarepülni.

A sztáziskamrában így nem egészen egy napig tart az út a csillaggáig.

– Hesperus – nyögtem. – Te hazug disznó!

39. FEJEZET

Az összezúzott, vérző hajója felénk közeledett. A pszeudohajtómű már nem működött, és semmi nem fékezte, csak a csillagközi űr leheletnyi súrlódása. Az *Éjkirálynő* nem tudott gyorsítani, csak tartotta a sebességét. Egy tized százalékkal maradt el csupán a fénysebességtől, a világegyetem csaknem minden objektumának sebességéhez képest elképesztően gyors tempó. De a *Tunya* és az üldöző boly többi hajója ennél valamivel gyorsabban haladt. Galingale sebzett járműve így hát egyre közelebb került hozzánk, vészesen közeledett a lőtávolság határához.

– Kinyírjuk! – mondta Sorrel. – Semmi ha, semmi de. Meg sem hallgatjuk a magyarázkodását. Egyszerűen tüzet nyitunk.

– Benne vagyok! – mondta Charlock, akinek még mindig fáj az *Acélszellő* elvesztése. Szerinte mindez legalább annyira száradt Galingale lelkén, mint a robotokén. Valakin most már le akarta vezetni a dühét.

Megértettem. Nekem viszont folyton az járt a fejemben, hogy milyen jó érzés lenne megragadni Galingale torkát, és csak szorítani. Szép lassan végeznék vele, figyelném, ahogy elfogy a levegő a tüdejéből, ami nagyjából ugyanaddig tartana, mint ameddig Cyphel zuhant az erkélyről. Cyphel tudta, hogy meg fog halni. Tudta, hogy a világegyetemben nincs senki, aki ezt megakadályozhatná. Szerettem volna, ha Galingale is megérzi e kőkemény bizonyosság ízét. Ha távolról kilőjük egy gammaágyúval, az korántsem olyan élvezetes.

Betony nyugodt hangon szólalt meg.

– Még hasznát vehetjük a hajójának. Sőt talán még Galingale-nek is, ha esetleg kiszedhetünk belőle valami hasznosat. De a hajója biztosan jól jön még.

– A hajó súlyosan megsérült – jegyeztem meg.

– De ki lehet javítani. Mindent ki lehet javítani, főleg azokkal a felszerelésekkel, amik itt vannak velünk a hajóinkon. Az *Éjkirálynő* a leggyorsabb hajó azok közt, amelyek fennmaradtak a támadás után,

leszámítva persze az *Ezüstfényt*. Az *Éjkirálynő* most nyilván nem bírja ezt a tempót, de ez nem jelenti azt, hogy a hajtóművének ne vehetnénk hasznát. Ha sikerül bevontatnunk, kicserélhetjük, illetve megjavíthatjuk a sérült részeket, és lehet, hogy ezen a kicsin fog múlni. Ugyanis a többi hajó soha nem fogja utolérni az *Ezüstfényt*, ha egyszer újra nekilődülnek. Az *Éjkirálynő*nek még így is sikerülhet.

Bármennyire is fájt, be kellett látnom, hogy ebben azért van valami.

– Betonynak igaza van.

– És mit szólnátok hozzá, ha előtte megszóránk gammával, és csak utána állnánk neki turkálni a roncsok között – kérdezte Agrimony, mintha ez valóban értelmes javaslat lenne.

Betony úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– Majd én rámegyek az *Éjkirálynő*re a *Kék Adonisszal*. Nekem csak egy egész kicsi pályakorrekcióra van szükségem. S mivel egyedül vagyok a hajómon, így más életét sem kockáztatom.

– A *Kék Adonisz* nem elég nagy, nem fogja elbírní az *Éjkirálynőt* – mondtam. – Ami azt illeti, csak a *Tunya* raktere elég nagy ehhez.

– Vannak orsóhalaim. Majd ráállnak Galingale roncsának sebességére, és szépen visszahozzák. A raktér kérdésével később is foglalkozhatunk.

– Veled jövök – jelentettem ki.

– Nem kell, Champion. Hadd vállaljam én a kockázatot.

– Nem. Jövök és kész! – Mielőtt még ellenkezhetett volna, hozzátettem. – Megvannak már a pályamódosításhoz szükséges adatok?

– Igen – mondta vonakodva. – De nem örülök a döntésednek.

– Ezt hagyjuk! Te is tudod, hogy több értelme van a *Tunyával* menni. És, hogy őszinte legyek, valójában rád nem lenne szükség.

– Ezt hívják patthelyzetnek. – Betony állta a tekintetemet, és azt várta, hogy én forduljak el előbb, de aztán az undor, a vereség vagy a kettő valamilyen fura egyvelege ült ki az arcára, és rosszállóan csóválta a fejét. – Jól van, gyere utánam! A *Lengő gyémánt*, a *Hóvihar* és a *Kromatikus Elhajlás* tartsák továbbra is a jelenlegi irányt! Majd csatlakozunk hozzátok, ha megvan a roncs.

A *Kék Adonisz* élesen elkanyarodott, a fékezési erőhatás biztonsági határértékére teljesen fittyet hányva. A régi *Tunya*

képtelen lett volna tartani vele a tempót, de az Ateshgánál elvégzett felújítás óta sokkal mozgékonyabb lett. A hídról néztem, ahogy a másik három hajó elmarad mögöttünk. Az időeltolódás csakhamar egyharmad másodpercre nyúlt. A *Kék Adonisz* újra kanyarodni kezdett, és felvette az eredeti irányt, vagyis most már a többiekkel párhuzamosan haladtunk tovább. Ahogy meg tudtam ítélni, pontosan az irányítás nélkül vergődő *Éjkirálynő* felé tartottunk.

– Te sejtettél valamit? – kérdezte Betony, amíg arra vártunk, hogy annyira megközelítsük a roncsot, hogy ráküldhessük az orsóhalakat. – Úgy értem, Galingale-lel kapcsolatban. – Volt valami bajtársias, valami bizalmas felhang a beszédében, mintha végre tényleg megbocsátotta volna a korábbiakat.

– Nem én! – mondtam az imágónak.

– Hát én sem. Nem tehetek róla, de ezt én kudarcnak élem meg. Azt hittem, rajta tartom az ujjam a klán ütőerén. Azt hittem, mindenkit jól ismerek, már a támadás előtt is így gondoltam. Utána meg, amikor a létszám ennyire lecsökkent, meg voltam győződve róla, hogy az összes életben maradt hasadványt ugyanolyan jól ismerem, mint saját magamat.

– Azt azért végig gyanítottuk, hogy van közöttünk egy áruló. Cyphel halála után pedig már biztosak is voltunk benne. De ha ez vigasztal, én sem gyanakodtam volna soha Galingale-re. Még azután a kavarással sem, amit Ugarit-Panthtal művelt.

– Úgy emlékszem, azt te szúrtad el, nem ő.

– Valóban én kezdtem, de ezzel csak feladtam neki a labdát, ő pedig megadta a kegyelemdőfést a nagykövetnek. Megmutatta neki az univerzális aktuárt, amelyből a nagykövet minden kétséget kizáróan megtudhatta, hogy a civilizációja nem létezik többé.

– Az lehet, hogy valóban véletlen volt... – próbálkozott Betony. – Bár ha belegondolok, valószínűleg mégsem.

– Ki volt ez tervelve rendesen! Galingale nem az első hasadvány volt, akivel Ugarit-Panth elbeszélgetett, hogy a szerencsétlen elszólásom után kiderítsen valamit. De Galingale volt az, aki megengedte neki, hogy megnézzze magát az aktuárt is, ne csak az adattárakat. A nagykövet ugyan azt mondta, hogy már azelőtt is érdekelte az aktuár, hogy Galingale-lel beszélt volna, de valahogy az az érzésem, hogy nagyon is ügyesen manipulálták szegényt.

– Úgy érted, hogy Galingale csak úgy melleleg megemlítette az aktuárt, vagy elérte, hogy valaki más említse meg úgy, hogy a nagykövet is hallja?

– Ez az ő malmára hajtotta a vizet. Hiszen így anélkül is felvilágosíthatta a nagykövetet a borzalmas valóságról, hogy gyanúba keverte volna magát. A legjobb esetben senki nem is jött volna rá, hogy az ő ötlete volt, legrosszabb esetben pedig csak úgy tűnhetett, mint valami ostoba hiba. Ugarit-Panth utána eljött hozzám, Betony. És elmondta, mi történt. Már akkor is léphettem volna, de inkább úgy döntöttem, falazok Galingale-nek. Annyira sajnáltam a szerencsétlent, arra gondoltam, hogy velem is előfordulhatott volna. Közben ő mindvégig abban reménykedett, vagy legalábbis arra számított, hogy a nagykövet annyira padlót fog, hogy még ott, Ymir városában felrobbantja magát. Ezzel pedig elég valószínű, hogy végleg elintézte volna a Gentian-klán életben maradt tagjait.

– Saját magával együtt – jegyezte meg Betony.

– Nem feltétlenül. Könnyedén találhatott volna valami magyarázatot, hogy miért kell nagyon gyorsan elhagynia a bolygót, ha úgy érezte volna, hogy a nagykövet valóban lépni fog. Sőt valójában ezt is tette. Cyphel temetése után megbundázta, hogy ő mehessen járőrözni. Bizonyára azt remélte, hogy a nagykövet addig szépen végez a legtöbbünkkel. Utána ő már a maradékot könnyedén leszedte volna az űrből.

– De Cadence és Cascade terveiről nem tudott.

– Nem. Ők mindenkit megleptek. Persze valószínűleg arra számított, hogy velünk együtt odavesznek. De ő legalább már így is az űrben volt egy gyors hajón, ráadásul elég jó pozícióban ahhoz, hogy sikeresen felvehesse az üldözést.

– Ezt észre kellett volna vennünk.

– De nem vettük észre. Úgyhogy felesleges vádolnunk magunkat. Talán ha előbb felfogtam volna Cyphel üzenetét...

– Jól van, ne kezd te is! Épp elég, ha az egyikünk úgy érzi, hogy többet is tehetett volna. Emberek vagyunk, Campion. Végül is itt van a kutya elásva. Emberek vagyunk, és korántsem voltunk olyan okosak, mint gondoltuk, amikor pedig ezen múltott minden. Ennyi. Ha majd síremléket állítanak a fajunknak, ez lehet rajta a felirat.

– Gondolod, hogy lesz, akit érdekel?

Betony már épp válaszolni akart, amikor valami magára vonta a figyelmét. Megszólalt egy figyelmeztető csengő.

– Na itt vagyunk, Champion. Engedem az orsóhalakat.

Figyeltem, ahogy a fényes kis szikrák előtörnek a *Kék Adonisz* zöldes kövér testéből, és világító fénycsíkok formájában erős fékezésbe kezdenek, hogy felvegyék Galingale roncshajójának sebességét. Én magam is kivettem húsz orsóhalat, hogy ők is segítsenek. A *Tunya*nak bőven volt ideje pótolni az elődeiket, amelyeket még a gyülekezőbolygó naprendszerében vesztettem el, amikor rám támadtak az ellenségeink.

Az orsóhalaknak nem volt szükségük az irányításunkra. Tökéletesen felfogták a feladat lényegét, ami nem volt más, mint rácsatlakozni a roncsra, stabilizálni, majd visszahozni a *Tunya* és a *Kék Adonisz* sebességére. Betonynak és nekem nem is volt más dolgom, mint türelmetlenül várakozni, amíg a műveletet végrehajtják, s közben igyekeztünk nem gondolni arra, hogy egyre jobban lemaradunk az üldöző bolytól, és minden pillanatban egyre többet áldozunk fel abból a biztonsági ráhagyásból, amely még lehetővé teszi számunkra, hogy valaha is utolérjük őket.

– Tartsuk biztos távolságban magunktól – mondtam. – Amíg nem tudjuk, hogy meghalt-e, vagy, hogy nem állította-e ránk a hajó önpusztító rendszerét.

– Az előbb pedig még úgy tűnt, hogy már nagyon szeretné elkapni a grabancát.

– Ennyire látszott?

Néhány perccel ezután egy csengő jelezte, hogy az orsóhalaknak sikerült rákapcsolódnia az *Éjkirálynőre*. A művelet során semmilyen ellenállásba nem ütköztek. Betony és én szemügyre vettük a sérült hajót, és mindketten úgy véltük, hogy Galingale nemigen élhette túl a támadást, hacsak nem volt sztázisban. A borításából több száz méteres darabok hiányoztak, és kilátszottak a hajó sebezhető belső részei is.

– Talán mégiscsak itt kellene hagynunk – mondta Betony, ahogy egymás után érkeztek a közeli képek a roncsról. – Ebből nem sokat tudunk megmenteni.

– A hajtómű magja elég kicsi, és védett helyen is van – mondtam, mintha Betony ezt nem tudta volna magától is. – Ha már idáig

eljöttünk... nekem eszem ágában sincs üres kézzel visszamenni. – Az orsóhalak elkezdtek felénk tolni a roncsot. Idegesen doboltam az ujjaimmal. A szívem a torkomban dobogott. – Be kéne küldenünk egy szondát.

– Arra nincs idő, kedvesem. Galingale ezer és egy helyre elrejtőzhetett. Hetekbe telne, amíg minden zugot átkutatnánk.

Igaza volt. Csak nem akartam a másik lehetőségre gondolni sem, még ha a fizikai átkutatás valójában szóba sem jöhetett.

– Lehet, hogy csapda.

– Épp ezért lett volna sokkal okosabb, ha ott maradtál volna a többiekkel. – A hangjában nem volt rosszallás, sőt a mondottak ellenére sokkal inkább úgy tűnt, hogy hálás, amiért elkísértem. – Közelebb megyek a *Kék Adonisszal*. Felkészülök a támadásra, de a pajzsot csak az utolsó pillanatban húzom fel. Így vagy úgy, mindenképp megtudjuk, mi a helyzet.

– Nekem ez nem tetszik.

– Nem várom el, hogy tetsszen. Csak az a fontos, hogy ne maradj itt, ha a dolgok rosszra fordulnak. Ha én nem tudom megmenteni magam, te már nem sokat tehetsz értem. Abban a pillanatban indulj vissza a másik három hajóhoz, aztán próbáljatok együtt kitalálni valamit. Lehet, hogy még nekem is segíthettek. De egy hajónak mindenképpen maradnia kell, amelyik folytatja az üldözést. Ez a legfontosabb!

– Ebben egyetértünk. Purslane azóta nem adott életjelet, hogy Galingale rátámadt az *Ezüstfényre*, de...

Betony engedte, hogy az orsóhalak közelebb hozzák a prédát a *Kék Adoniszhoz*. Én a *Tunyával* tartottam a helyzetemet, jó tízezer kilométer volt közöttünk. Betony béka formájú hajója nagyobb volt ugyan az *Éjkirálynő*nél, de nem annyira, hogy felvehesse a rakterébe. Pszeudomeghajtáson maradt, és készenlétbe helyezte a fegyvereit, de a pajzsot még nem aktiválta. Még tíz orsóhal lépett ki a hajóból, hogy biztosítsák a szükséges fonatlöketet, ha fel kellene vonni a pajzsot. A két hajó közti távolság már csak száz kilométer volt. Aztán már csak tíz. Amikor mindössze egy kilométerre voltak egymástól, az én nézőpontomból úgy tűnt, összeértek, mintha egymásnak ütköztek volna.

Egy pillanattal azután, hogy észrevettem, láttam, hogy Betony

máris reagál. De vagy ő volt lassú, vagy a pajzs nem volt olyan gyors, mint ahogy elhitette velünk, ugyanis értékes másodperctörédek teltek el, mire elérte a normál erősséget. Az *Éjkirálynő* sérült burkolata, amely több helyen felszakadt, és feltárta a kényes belső részeket, hirtelen milliányi ívelt, szúrós szilánkra szakadt. Először azt hittem, hogy a hajó integritásában végzetes hiba állhatott be, az *Éjkirálynő* egyszerűen nem bírta tovább, és a nyomás darabokra tépte a szétroncsolódott testet. De a következő pillanatban feltárult az igazság. Azok a bizonyos sebezhető belső részek is csak egy álca részét képezték, amely most felfedte magát. Az álca alatt egy másik űrhajó lapult. A sötét, vékonyka jármű tökéletes állapotban volt. Tör a törben.

Azonnal beleüvöltöttem a mikrofonba, hogy figyelmeztessem Betonyt.

Hiába. A baj már megtörtént. Aktiválta ugyan a pajzsot, de nem elég gyorsan. A hamis páncélburokból leszakadó szilánkok jégesőként zúdultak a *Kék Adonis*zra, és borzalmas sebeket ejtettek a borításán. Aztán egy sor fegyver jelent meg Galingale sötét új hajója oldalán, amely így pillanatok alatt rettentő gyilkos szerkezetté változott, és egyszerre legalább egy tucat gammaágyúval vette tűz alá Betony hajóját. A pajzs egy darabig még elvezette a rá zúduló hatalmas energiát, kékes fényben villódzott az egész burok, ahogy a magas energiájú fotonok eltolódtak a látható fény tartománya felé. A mezőaszimmetriák következtében erős rángások és villámszerű kisülések követték egymást, de a félelmetes közelségből indított támadás csak nem akart abbamaradni, a *Kék Adonis*z pedig már amúgy is súlyos sérüléseket szenvedett a repeszektől. Ennek ellenére Betony orsóhalai elkezdtek viszonzni a tüzet, ott száguldoztak a másik űrhajó körül, és fényes csíkokat rajzoltak a fekete űrbe, miközben a fonathajtóműveik keresztülverekedték magukat a tér szövetén, és szorgalmasan szurkálták a Galingale hajóját védő, villódzó pajzsot. Amikor a kisüléseket sikerült szinkronba hozni a pajzs hullámvölgyeivel, be is vittek egy-egy találatot. De ezek sokkal kisebb károkat okoztak a fekete hajótestben, mint ahogy vártam, talán egy kicsit megkarcolták, arra viszont esély sem volt, hogy átlyukasszák, és bármilyen létfontosságú részt is veszélyeztessenek.

Annak ellenére, hogy maximumon járatták a pszeudolöketet, a két

hajó lassan kezdett elmaradni mögöttem. A két pajzs egyetlen harangformává olvadt össze, ahogy próbálták minél inkább csökkenteni a felületet.

Ősi vitorlások jutottak eszembe, amint közelharcot vívtak egymással a tengeren, s közben olyannyira összeakadt a hajók kötélzete, hogy a két ádáz ellenfél egymáshoz kötözve süllyedt a tenger mélyére.

Egy torz hang szólalt meg, imágó sem érkezett hozzá.

– Tűnj el innen, Champion! Tűnés, most, azonnal!

– Betony... – próbáltam válaszolni.

– Indulj már! – mondta. – Kövesd Purslane-t, és hozd haza. Mondd meg neki, hogy szörnyű hibát vétettem, és nagyon sajnálom.

Megperdültem a *Tunyával*, és elszáguldottam az egymással viaskodó két hajótól, a konzol közben éles visítással próbált figyelmeztetni a fenyegetően közeledő végzetemre. Nagyjából már felúton járhattam a többiek felé, amikor a két hátrahagyott hajó közül valamelyik forró fényponttá változott, majd a pont duzzadni kezdett, mígnem az egész formátlan, dupla karéjos védőburok egyetlen fehéren sugárzó folttá állt össze. Aztán a sugárzás áttört a pajzson, és egy miniatűr szupernóva haragjával robbant fel. Az egyértelmű volt, hogy egyetlen hajó sem, illetve bármelyik hajó egyetlen darabja sem bírta ellenállni ekkora energiának. Betony feláldozta magát, ezzel az utolsó cselekedetével is a klánt szolgálta. A klánt, amelyet oly nagyon szeretett. Voltak hibás döntései, és az élete során szerzett néhány ellenséget is, akiket rosszul mért fel vagy rosszul ítelt meg, de – legalábbis az én szememben – az utolsó pillanatban mindent jóvátett.

Viszont Galingale-t nem ölte meg.

Először észre sem vettük. Az álca miatt láthatatlan volt, és elég kicsi is ahhoz, hogy csak valamilyen törmelékdarabkának véljük, amely pörögve távolodik a tűzgolyóból. Aztán Henbane gyanút fogott, és megindult a *Lengőgyémánttal*, hogy utánajárjon a dolognak, miután égre-földre megesküdt, hogy ha kielégítette a kíváncsiságát, azonnal utánunk jön.

Egy fekete tojást talált egy védőburokban. Az egész átmérője nem lehetett több tíz méternél, és úgy tűnt, semmilyen irányító- vagy mozgatószerkezettel nincs felszerelve.

Jól tudtuk, mi ez. Galingale abban bízott, hogy megmenekülhet, ha egyszerűen átzuhan az űrön, mígnem elég biztonságban érzi magát ahhoz, hogy életjelet adjon. Ezer, tízezer vagy ötvenezer év alatt szépen eljuthat a metacivilizáció egy másik részébe, ahol és amikor senki nem emlékszik majd a bűneire. Megkéri a helyieket, hogy szabadítsák ki, akik örömmel teljesítik a kérését, még ha ehhez minden tudományukat össze kell is szedniük, még ha a feladat végrehajtása több száz vagy akár több ezer évbe beletelik is. Galingale-nek mindez nem számít, a lényeg, hogy valaki megtalálja, mielőtt kisodródik a galaxisból.

Henbane üzent neki. Az egyszerű szerkezet pedig válaszképpen máris kihozta Galingale-t a sztázisból.

Az imágója megjelent mindannyiunk hajóján. Nagyon büszke volt magára, hogy túlélte a csatát. Uni nyelven szólt hozzánk.

– Üdv az emberi metacivilizáció tagjainak! A nevem... – itt egy lélegzetvételnyi szünetet hallottunk, ahogy valami új nevet keresett magának, valami mást, mint a Galingale. – ...a nevem Champion. A Gentian-klán tagja vagyok, túléltem a klánunk elleni támadást. Nagyon-nagyon hosszú időn át utaztam, amióta a hajóm fénysebesség közeli tempónál megsemmisült. Alázatosan kérem segítségüket, hogy lassítsanak le bolygósebességre, hogy felvehessem a kapcsolatot e szörnyűséges gaztett esetleges további túlélőivel. Az életmentő kabinomban található adattár egymillió kultúra és társadalom tudását őrzi, amelynek tartalmát örömmel megosztom bárkivel, aki képes segíteni nekem. – Kezét az ölébe ejtette, és megint mosolygott. – Feszülten várom a válaszukat!

– Hello, Galingale! – mondta Henbane. – Bocs, hogy belerondítottok a terveidbe, de tudod, nem aludtál ám olyan sokáig, mint ahogy eltervezted. Nem egészen egy órát, ha tudni akarod a kiábrándító igazságot.

Galingale valószínűleg csak ekkor nézte meg rendesen a kronométert az aprócska életmentő kabinban. Olyan hangot hallatott, amely leginkább nevetésre hasonlított, mintha csak most fogná fel annak a kozmikus tréfának a poénját, amelyet űztek vele.

– Bukta – ismerte el.

– Nem hiszem, hogy Champion különösebben díjazná az iménti kis kegyes hazugságodat.

– Azt elhiszem – vakargatta meg Galingale a fémszeme környékét.
– Bocs, Campion, ha te is hallod. Tudod, a történetek után nem nevezhettem magam Galingale-nek, ezt bizonyára megérted, ugye?

– Úgyis megtaláltalak volna – mondtam.

– Ismerve az elszántságodat, nem is lepődtem volna meg rajta. De tudod, mit mondok neked? Hiába küszködtünk. A robotokat nem állítottam meg. És attól tartok, ez neked sem fog sikerülni.

– Miért csináltad ezt? – kérdeztem.

– Ugyanazért, amiért az ember bármit is tesz az életben. Mert ez volt az, amit helyesnek véltem. Számomra a Napok Háza fontosabb, mint a Virágok Háza. A Virágok Háza ugyanis csak az egyik tagja a Közösségnek. Ha eltűnik, attól még nem dől össze a világ. De a Napok Háza az alapja mindennek.

– Miért? Mi az a Napok Háza? – kérdeztem.

– Az, aminek mindig is hitted. Egy másik klán, amely titokban működik, a Közösség hozta létre, azért, hogy az Első Gépek kihalásában játszott szerepünk örökre titokban maradjon. Amúgy egész jó ez az elnevezés. – Mosolygott. – Igen, belehallgattam a Purslane-nel folytatott beszélgetésedbe.

– Ő nem mondott semmi olyasmit, hogy bármilyen kihalásban szerepet játszottunk volna. Csak annyit mondott, hogy az Első Gépek kihaltak.

– Igen, nem kötött mindent az orrodra. És erre jó oka volt. De az a bűdös nagy helyzet, hogy mi döftük hátba az Első Gépeket. Kezükbe nyomtuk a méregkelyhet, és hagytuk őket meghalni, szörnyű kínok között, ahogy a Szellemzsoldosokat a Palotásban. Persze igazából nem akartuk, hogy mindannyian holtan essenek össze, de ez azért nem valami nagy melegség, ugye? Csak valamilyen eszközt akartunk, amivel szükség esetén meg is ölhetjük őket, aztán egyszerűen csak... nahát, hoppá... mind bekrepált.

Ideiglenesen magamba szívtam ezt az igazságot, és félretettem egy mentális fiókba, de még nem kapcsoltam hozzá érzelmeket.

– És, hogy működött ez a Napok Háza?

– Hova lett Betony? – kérdezte hirtelen.

– Betony meghalt. Ezért teszem én fel a kérdéseket.

– Szegény, öreg Betony. Tette a dolgát. De szegénykém, lássuk be, nem igazán nőtt fel a feladathoz.

– Még mindig várom a választ a kérdésekre.

Hangosan kifújta a levegőt. Az sóhajt így, aki már mindenbe belefáradt.

– A Napok Házát azért hozták létre, hogy kikényszerítse és ellenőrizze a klánok önként vállalt amnéziáját. Az önmagában nem volt elég, hogy elfelejtettük a büntetést, amelyet az Első Gépek ellen elkövettünk. A Gentian-klánt és a többi bűnrészes klánt minden eszközzel óvni kellett attól, nehogy véletlenül is felfedezzenek valamit, ami bizonyíthatná ezt a gaztettet. Ezt is tettük. Ötmillió éven át, amióta a klánok úgy döntöttek, hogy kitörlik az Első Gépek történetét a kollektív történelmükből, mi ott álltunk az árnyékban. Csak vártunk és figyeltünk. Mi mindvégig tudtuk az igazságot, hiszen *valakire* rá kellett bízni az őrzését. Az volt a kötelességünk, hogy figyeljük a klánok és a többi fejlett civilizáció tevékenységét, és ügyeljünk rá, hogy soha senki ne tudja összerakni a képet. És ez alatt az ötmillió év alatt úgy négy-öt évig igazából az sem lett volna olyan szörnyű nagy baj, ha valakinek mégis sikerül. Emberek vagyunk. Túl tudtuk volna tenni magunkat rajta.

– De aztán megjelent a Gépnép – mondtam. – És ezzel minden megváltozott.

– Miért, te mit akartál volna inkább, *Campion*? Háborút vagy békét? Ilyen egyszerű ugyanis a képlet. Az Őrzőket nem tudtuk megakadályozni abban, hogy folytassák az adatgyűjtést, de a legtöbb dolog, amit kiderítettek, soha nem jutott ki az archívumaikból. Aztán jöttél te, behízelegeted magad hozzájuk, és találtál valamit. Abban a pillanatban tudtuk, hogy nincs más választásunk. A Gentian-klánt a legközelebbi egyesülésen meg kell semmisíteni. Szörnyű lépés volt, de mi mást tehattünk volna?

– Csak az volt a baj, hogy a Gépnép már rájött az észre.

– Csak *gyanították*. Ezt nem tudhattuk, de egyébként az sem változtatott volna semmin.

– De azt nem vetted észre, hogy *Cadence* és *Cascade* maguk is ügynökök.

– Miért? Más észrevette?

– Igaz. És a csillaggátról tudtál?

– Arról, hogy fel akarják nyitni? Nem én! De magáról a csillaggátról persze tudtam. Mivel azt is figyelniünk kellett. Amit

viszont nem tudtam, az az, hogy a nyitó Purslane-nél van. – Az ép szeme szikrákat hányt, amikor látta az értetlenséget az arcomon. – Ötmillió év telt el, Champion! Az ember elfelejt bizonyos dolgokat, még akkor is, ha nagyon meg akarja őrizni őket az emlékezetében. Annyi hazugsághálót szőttünk már a hamis információkból, hogy némelyik egyszerűen visszaütött ránk. Mi magunk is úgy gondoltuk, hogy a nyitó több körúttal ezelőtt megsemmisült vagy elveszett. Fogalmunk sem volt róla, hogy még mindig a klán birtokában van. Arra pedig végképp nem gondolt senki, hogy még a támadást is túlélte. A robotok viszont tudták, hol kell keresni. És tudod, mit jelent ez? – Még mielőtt válaszolhattam volna, előredőlt az ülésében, az arcán halványan csillogott az izzadság. – Hogy kémjeik voltak a klánban, olyan mélyen elrejtve, hogy még a Napok Háza sem tudott róluk. Kifürkészték a legféltettebb titkainkat, és olyasmiket tudtak meg rólunk, amiket még mi magunk sem tudtunk. Többek között azt is, hogy Purslane-nél van a nyitó. Nyugodtan megölhetek, nem veszem rossz néven. De értsétek meg: bármit is gondoltok rólam, nem engedhetitek meg, hogy a *Hajnali Ezüsthény* elérje a csillaggátat.

– Megteszünk mindent, amit lehet, hogy megakadályozzuk.

– Szerintem te még mindig nem érted. És attól tartok, Purslane sem, annak ellenére sem, amit nyilvánvalóan tud. Amit elmondott nektek arról, hogy az Első Gépek ott vannak bent a...

– Igen?

– Hát, szóval az még nem minden.

– A türelemtartalékaim vészesen csökkennek – szólt közbe Charlock.

– Valóban a csillaggátban vannak. Ez a része igaz. De azt a csillaggátat nem azért húztuk fel, hogy robotokat tároljunk benne. Vagy gondolod, hogy nem tudtuk volna őket is kinyírni, ha már egyszer sikerült betereelnünk őket egy ilyen kis helyre? Homunkulusz-fegyverekkel is rájuk támadhattunk volna, és akkor nem maradt volna más belőlük, csak egy halom olvadt roncs.

– Ez már nekem is eszembe jutott – mondtam.

– A csillaggát nem az Első Gépeket tartalmazza. Ők valahol máshol vannak. És nem is egy haldokló csillag van odabent. Hanem egy ajtó, egy száj, egy nyílás. – Galingale színtelen nyelve megnyalta vértelen, kígyószerű ajkát. – Ezt az Elődök készítették, amikor mi

még aprócska férgek formájában úszkáltunk a kambriumi tengerekben. Sikerült megkerülniük a kauzalitást, rájöttek, hogyan lehet egy olyan féreglyukat nyitni, amelyen át makroszkopikus tárgyak is keresztülmehetnek, méghozzá úgy, hogy nem szembesülnek azzal a szűk információs keresztmetszettel, amelyeken a mi próbálkozásaink folyton elbuktak.

– De hát a kauzalitást nem lehet „megkerülni” – mondtam. – Az a valóság mélyszerkezetébe van bedrótozva.

– Nekik valahogy sikerült, Champion. Hidd el! A csillagközi utazások nem jelentettek problémát. Ők ugyanúgy elváltak a fénysebesség körül száguldó hajóikkal, mint mi. Kétszázézer év alatt meg lehet tenni egy körutat a galaxisban? Az azért valóban nem olyan hosszú idő, ha az ember rákap az utazás ízére. Na de mi van akkor, ha az Andromédára akarunk eljutni, vagy a lokális csoport valamely másik galaxisába? Az azért nagyon más. Ott már millió fényévekről beszélünk. És ha belegondolsz, hat és fél millió éve létezik egyáltalán emberi nyelv.

– Majdnem ennyi ideig tartana az út az Andromédához és vissza.

– Pontosan. De közben egész idő alatt semmi mást nem lett volna időnk megnézni. Még ha eszünkbe jutott volna is. Az Elődök számára ez elfogadhatatlan volt, ezért aztán kiépítettek egy féreglyukat, amely összeköti a két galaxist. És ez az átjáró azóta ott volt, hogy az Elődök eltűntek. Csendben várt, de mindvégig tökéletesen működött. Az Első Gépek megjelenése idején még nem is tudtuk, hogy pontosan mi ez. Csak amikor eltűntek, akkor sikerült megfejtenünk, hogy mivel is állunk szemben.

– Szóval az Első Gépek ezen keresztül átmenekültek az Andromédára?

Galingale elmosolyodott a kérdésem hallatán.

– Majdnem. De nem egészen. Ők a saját hajóikkal mentek át, fénysebesség alatt repülő hajókkal. Nagyon kevés túlélőről van ám szó. Sokáig nem is foglalkoztunk azzal a ténnyel, hogy meglógtak, illetve hogy a klánok képtelenek voltak a nyomukra bukkanni és levadászni őket, mert ugye a túlélőkkel feltétlenül végezni kellett, még akkor is, ha a legtöbb halálesetet valóban nem szándékosság idézte elő. Ezek mind az Andromédára mentek. Utolérni nem lehetett őket, de legalább eltűntek a színről, úgyhogy igazából nem

jelentettek problémát. Nyugodtan mehettek. Nekünk is megvolt a saját galaxisunk. Neki is lehetett egy. Azt viszont senki nem gondolta, hogy fennmaradnak, és elkezdenek *tevékenykedni*.

– A Hiány... – mondtam.

Galingale komoly arccal bólintott.

– Egészen addig a robotok problémája nagyon távolinak tűnt. Meg sem próbálták jelezni a létüket, ami pedig a galaxis többi részét illeti, az Andromédáról úgy gondolták, hogy nincs ott senki. Amikor viszont megjelent a Hiány, egyből tudtuk, hogy új idők jönnek.

– De hát végül is mi ez a Hiány?

– Egy jel, amely arra utal, hogy a féreglyukat újra aktiválták. Attól a pillanattól kezdve a Napok Háza két fronton is szembesült a krízissel. Meg kellett akadályoznunk, hogy a korábbi atrocitás híre valahogy eljusson a jelenlegi Gépnéphez. Ugyanakkor számolnunk kellett azzal az eshetőséggel is, hogy az Első Gépek fennmaradt képviselői már a hazaútra készülődnek. A féreglyukat nem tudtuk megszüntetni. Ez messze meghaladja a képességeinket. De legalább ott volt a csillaggát. Ez volt az utolsó és egyetlen védelmi vonalunk. Szerencsére ennyi is elég volt. Hiszen biztosak lehettünk benne, hogy azon aztán soha semmi nem fog átjönni. Ha ugyanis a csillaggát képes visszatartani egy szupernóva dühöngő energiáit, akkor nincs az a fegyver, legalábbis a klánok elképzelni sem tudnak ilyet, amely át tudja verekedni magát rajta. És valóban tartott is. A Hiány fennállása óta a hosszú évek alatt soha semmi nem jutott át.

– De most?

– Ezt kapd ki, Champion! Cadence és Cascade azért akarják megszerezni a nyitót, hogy visszaengedjék az Első Gépeket a galaxisunkba. Ezért olyan fontos, hogy megállítsuk őket. Úgyhogy nem csak néhány szerencsétlen, feldühödött robottal kell számolni, akik ötmillió évre be lettek zárva a szekrénybe. Hanem egy egész galaxisnyi robot várja, hogy bebocsátást nyerjen a Tejútra. És azt hiszem, nyugodtan kiindulhatunk abból, hogy nem haverkodni jönnek.

– Megteszünk mindent, ami tőlünk telik – mondtam.

– De olyasmit eszed ágában sincs megtenni, ami árthat Purslane-nek.

– Te kész lettél volna megölni. Ettől még nem jártál nagyobb

sikerrel.

– Nekem csak egy hajóm volt, *Campion*. Nektek négy van. Egyébként meg nem is érdekel. Ez immár a ti problémátok, nem az enyém. Elmondtam mindent, amit tudok. És nem azért, mert nem teszek rá magasról, hogy mit gondoltok rólam, hanem mert szeretném, ha megértenéd, mennyire fontos, hogy megállítsátok az *Ezüstfényt*. De ezzel be is fejeztem. Itt a vége. Most már nyugodtan megölhettek.

– Úgy látszik, beletörödsz a sorsodba – mondta Charlock.

– Mi mást tehetnék? Még ha aktiválom is a pajzsot, egy ilyen életmentő kapszula nem sokáig bírja, ha ti tűz alá veszitek.

Charlock vállat vont.

– Valószínűleg tényleg nem.

– Egyébként meg jobb szeretném, ha gyorsan végeznénk. Lemegyek sztázisba, akkor még észre sem veszem. Azt tesztek velem, amit akartok.

Charlock bólintott.

– Úgy lesz.

Galingale kinyúlt a képből, és megnyomott egy gombot. Szíjak húzták erősen az üléshez. Megfeszült, mintha elektromos székben várná a halált. Aztán a sztázis vörös ködfelhője magába zárta.

– Húzhatunk gyufát is, ha gondoljátok – mondta Charlock.

– Azért, hogy ki ölje meg? – kérdezte Tansy.

– Hogy ki vigye vissza a Neumára. Valamelyikünknek ki kell szállni az üldözésből. Azt mondta, hogy elmondott mindent, de hülyék lennének, ha hinnék neki.

– Szerintem is – mondtam.

– Nem mintha nem lenne ínyemre a száguldás – mondta Sorrel –, de a *Hóvihar* már így is a maximumot adja. Nekem nem sok hasznomat veszitek, ha az *Ezüstfény* még előhúz valamit a tarsolyából.

Orache-re pillantott, aki szintén ott volt a hajóján, de az ő arcán semmi nem árulkodott arról, hogy nem ért egyet vele.

– Valakinek mindenesetre vissza kell mennie – mondtam. – Van esetleg még valaki, aki nem akarja folytatni az üldözést, annak azt javaslom, hogy mielőbb villanjon át a *Hóviharra*. Ha jobban belegondolok, az lenne a legjobb, ha mind visszamennének. A *Tunya*

van olyan gyors, mint bármely másik hajó az üldöző bolyból. Semmi értelme annak, hogy titeket is végigvonszoljalak a fél galaxison.

– Én azért szívesen itt maradnék, hogy lássam, mi lesz a vége – mondta Tansy.

– Én is – visszhangozta Henbane rövid gondolkodás után.

– Jól van, akkor én majd visszaviszem Galingale-t a Neumára – jelentette ki Sorrel. – Együnknek amúgy is illene visszamenni, hogy elmondja a többieknek, mi is történt itt. Ha rádión üzennék, biztosan nem hinnék el, úgyhogy jobb, ha személyesen számolok be nekik. Úgy valószínűleg legalább végighallgatnak. – Aztán felém fordult, és a mélyen a szemembe nézett. – Csak jót fogok mondani Purslane-ről, Campion. És rólad is, természetesen. A kételkedőkkel majd megértetem, hogy tévedtek.

– Egy nap majd ő maga mondja el nekik. Sok szerencsét, Sorel! Menj vissza a Neumára, és segíts a klánnak összeszedni magát! Azt hiszem, nyugodtan maradhatunk abban, hogy egy darabig nem hallunk egymásról. De továbbra is Gentianok maradunk. Előbb-utóbb majd megtaláljátok a módját, hogy üzenjetez nekünk.

– Ezt egy percig se kétlem.

– Kicsit szinte irigyellek is – mondtam.

– Máris honvágyad van? Hiányoznak az éneklő dűnék?

– Nem egészen. De olyan szívesen megnézném Galingale képét, amikor kihúzzák a sztázisból! És az első, akit meglát, Mezereon lesz, amint már feni rá a kését.

40. FEJEZET

Az ablak mögött a fehér falú terem oly mozdulatlan volt, akár egy festmény. Időnként a szemem elhitette velem, hogy mégiscsak érzékelt a tudatküszöb alatt egy-egy villanásnyi mozgást, de nemsokára rájöttem, hogy nem bízhatok meg benne. A jelenlegi időkompressziós szintemen Hesperusnak hosszú órákat kellene egy helyben állnia ahhoz, hogy az érzékeim egyáltalán regisztrálják a jelenlétét. Amúgy semmi okom nem volt feltételezni, hogy egyáltalán odakint van. És hacsak a sztáziskamra nem enged ki, ahogy azután sem engedett, amikor aktiválta a sztázist, elég jó esélyem van rá, hogy itt fogok meghalni.

Ez a gondolat már ezredszerre vagy tízezszerre fordult meg a fejemben, amikor a kamra nyugodt hangon tájékoztatott, hogy nemsokára visszatérek a valós időbe.

– A sztázisarány jelenleg egy a százezerhez, és tovább csökken – mondta. – Egy a tízezerhez... tovább csökken... Mezőstabilitás optimális.

Aztán a mező lement ezerre, majd át a százas és a tízes tartományon, végül elengedett. A szíjak meglazultak, így kihúzhattam a hurokból a végtagjaimat. Újra mozgathattam a fejemet. A nyakam és a gerincem mintha kővé vált volna. Mindig is utáltam a sztázist.

Az ajtó kinyílt, betódult a kinti levegő, az ülés előrecsúszott. Nagy nehezen összeszedtem magam, az egyik kezemmel a háttámlába kapaszkodva lábra álltam. Szubjektív idő szerint kevesebb, mint huszonnégy órája léptem be ide, de ha a kamra egymillió időátétent tartott mindvégig, akkor itt a bárka fedélzetén ezalatt mintegy háromezer év telt el. Odasántikáltam a falhoz, végighúztam rajta a kezemet, és teljesen abszurd módon azt vártam, hogy vékony porréteget találok majd rajta. A fal teljesen steril volt. Minden felület úgy csillogott, mintha most fényezték volna, mintha csak pár perce készült volna el.

– Hesperus? – A hangom kissé rekedtesen csengett, megköszörültem a torkomat, és újra próbálkoztam. – Hesperus? Itt Purslane! Kint vagyok.

Semmi. Belélegeztem az ősidők óta itt rekedt, mozdulatlan levegőt. Olyan atomok röpködtek körülöttem, amelyek már vagy harminc évszázada nem jártak emberi tüdőben.

Aztán észrevettem valamit a másik teremben a nyitott ajtón keresztül – rikító színek és csillogó üveg. A lábam még mindig elég nehezen mozgott, de óvatosan elindultam kifelé a sztázisteremből. Egy fehér asztal és mellette egy fehér szék várt rám. A reggeli tálalva. Frissen facsart narancslé, croissant egy tányéron, kancsóban kávé, és egy tál gyümölcs. Egy vázában még egy csokor virág is díszelgett, az asztalon hevert még egy összehajtott fehér papír, ami leginkább étlapra hasonlított. Megfogtam a croissant-t, még meleg volt. Beleszagoltam a kávéba... hamisítatlan fekete, jó erős, ahogy szeretem, és tűzforró. Kihúztam a széket, leültem. Remek érzés volt kicsit pihentetni a még mindig zibbadt lábamat. Egy fehér porceláncsészébe öntöttem egy kis kávét, majd az orromhoz emeltem. Megint beleszagoltam, hagytam, hogy az illata átjárja az érzékeimet, mielőtt belekóstoltam. Letörtem a croissant végét, és betömtem a számba. Egy teljes napot töltöttem a sztáziskamrában, farkaséhes voltam. Az első harapás után már nem bírtam leállni. Betermeltem a croissant-t és még három gyümölcsöt. Felhörpintettem a narancslevet, és két csészével is ittam a kávéból. Csak ezután nyitottam ki az étlapszerűséget. Finom, aranybetűs üzenet állt benne. Csodaszép, elegáns írás, de ahhoz egy leheletnyit túl precíz, hogy emberkéz műve lehessen. Hesperus még alá is írta, bár erre nem volt semmi szükség.

Azt írta, sajnálja, hogy nem lehet itt velem, amikor kilépek a sztázisból, de egyszerűen elkerülhetetlen volt, hogy valahova máshova menjen. A bárka robotszolgálóit utasította, hogy készítsék el ezt a reggelit, közvetlenül azelőtt, hogy lejár a sztázis. Úgy gondolta, ízleni fog, már amennyire ő meg tudta ítélni. Amikor az utasításokat kiadta, írta, idekint még több évszázadot kellett várni, mire előjövök, de biztos volt benne, hogy a szolgálók lelkiismeretesen elvégzik a rájuk bízott feladatot.

– Nem lehetek biztos benne, hogy még életben leszek, amikor e

sorokat olvassa – írta Hesperus. – Ha még élek, akkor az *Ezüstfény* hídján talál. Örülnék, ha találkozhatnánk, de sajnos bizonyos kényszerítő körülmények miatt én nem mehetek vissza, magának kell a hídra jönnie. De előbb, kérem, nézze meg a bárka rakterét, szerintem tetszeni fog, amit ott lát. Mielőtt kilép a bárkából, mindenképpen mérje fel a lehetséges veszélyeket. Ha minden rendben, akkor aranyszálak mutatják majd az utat kifelé a hangárból. Ezeket követve könnyedén eljuthat hozzám. Ha csak fehér szálakat lát, az azt jelenti, hogy veszélyben van. Ha arany és fehér szálakat is lát, akkor legyen felettebb óvatos. A villanókabinokat csak abban az esetben használja, ha nincs más választása. – Aztán mintha utólag jutott volna eszébe, odabiggyesztett még valamit. – Csináltattam a realizátorral egy szkafandert. Remélem, jó lesz. Már nagyon várom, hogy újra találkozzunk. Barátja: Hesperus.

– Köszönöm! – suttogtam.

Befejeztem a reggelit. Bementem a mosdóba, megfürödtem, és készíttettem a realizátorral egy váltás ruhát. Csak ezután néztem körül a bárkában, hogy esetleg találok-e még valami üzenetet.

Nem sokkal ezután mindjárt rá is bukkantam az egyik szálra. A folyosón haladtam, épp a szkafandert kerestem, amikor hirtelen egy olyan akadály állta el az utat, ami korábban biztosan nem volt ott. Az öklömnyi vastag kábel egyik faltól a másikig nyújtózott, nagyjából mellmagasságban. Fehér volt és sima, akár egy jégcsap. De ahol kijött a falból, forgácsolódás nyoma látszott, úgyhogy minden jel arra mutatott, ez az anyag nem tartozik szervesen a bárka rendszeréhez. Kicsit később újabb fehér ág állta el az utat, amely most a padlón haladt végig, és két irányba ágazott. A villa egyik ága bement a padló alá, a másik pedig felkanyarodott az egyik falra, és a plafonban tűnt el.

Éreztem, amint a gyomromban kezd megkeményedni a félelem. A következő nagy teremben fehér és aranyszínű kábelekből csavart fonatot láttam, amely különböző felületeken haladt keresztül, és az egyes szálak minden irányba elágaztak. Úgy nézett ki, mint valami hatalmas pókháló. Úgy kellett átverekednem magam a merev, kemény kábelek rengetegén. Néhol a fehérek csavarodtak rá az aranyszálakra, máshol meg épp fordítva. Mintha egy kúszónövény futott volna be valamilyen nagyobb fatörzset. Semmi nem mozdult,

mintha egy titáni küzdelem kimerevített pillanatát látnám magam előtt.

És mindenütt ez a látvány fogadott. A bárka bizonyos részeiben a fehér kábelek voltak többségben, másutt inkább az arany dominált. Több kritikus területen a fehér és az aranykábelek mintha egymás elől próbálták volna elhappolni a vezérlést. Helyenként láttam olyasmit is, hogy egy-egy kábel hirtelen megszakadt. Folyton Cadence jutott eszembe, akinek a sebeiből indák bújtak elő, ezekkel próbált meg valamilyen rendszerre rácsatlakozni a bárka fedélzetén, amitől azt remélte, hogy azzal keresztbe tehet nekünk. Valami nagyon hasonlónak lehettem most tanúja, csak sokkal magasabb szinten.

Hesperus azt üzenté, nézzem meg a bárka rakterét. Tény, hogy eszembe sem jutott volna odamenni, ha ő nem javasolja, mert az emlékeimben az volt, hogy a raktér teljesen üres, akárcsak a többi része ennek az ősi járgánynak. De most, hogy elültette a gondolatot a fejemben, olyan érzésem támadt, mintha egyfajta sötét erő húzna a raktér felé, mintha alvajáró lennék, és az úti célomat csak a tudatalattim ismerné. Egyre nehezebben haladtam – a fehér és aranykábelek sűrűsége megkétszereződött, aztán ismét megduplázódott, míg végül már épp csak át tudtam préselni magam közöttük. Voltak olyan részek is, ahova egyáltalán nem mentekbe, és olyanok is, amelyekért még mindig folyt a harc. A raktér pedig egyértelműen az egyik legfontosabb területnek számított.

Végül aztán mégiscsak megritkultak a szálak – olyan érzés volt, mintha egy vihar kellős közepébe jutottam volna, ahol meg sem mozdul a levegő –, és észrevettem egy ablakot is a vastag falban, amely mögött máskor bizonyára a raktér sötétje rejtőzött. Ma a raktér ki volt ugyan világítva, de az ablakon átszűrődő fény valahogy nem volt olyan határozott, mint amilyennek vártam volna. Mintha a kék és az ibolya között váltakozott volna. Hunyorogva benéztem az ablakon. A bárka raktere most egyáltalán nem volt üres. Középen, csaknem a terem teljes hosszában egy olyan gépezet lebegett, amelyet azonnal felismertem, ugyanakkor valahogy nagyon idegennek is tűnt számomra. Nyolc rézszínű gömb sorakozott egymás mellett, mintha egy pálcára lettek volna felfűzve. A tükörsima gömbök átmérője lehetett vagy száz méter. Nem volt

rajtuk semmi jel.

Az egyszer használatos nyitót láttam magam előtt. A saját lebegtetői tartották a levegőben, amelyek a bárka gravitációs mezőjét semlegesítették. Saját pajzsa is volt, így a nyolc gömb kicsit összeolvadt, az egész úgy nézett ki, mint egy óriási hernyó. A pajzs felületét a rajta keresztülfutó energiák villódzása rajzolta ki, amelyek, akár az olaj a vízen, egymásba átalakuló színárnyalatokban játszottak. A nyitó körül egész fegyverarzenál sorakozott fel, az irányzékuk mind a pajzsra mutatott. Ugyanolyanok voltak, mint az az energiapisztoly, amelyet a realizátorral csináltattam, csak nagyobb kiadásban. Ott lebegtek a levegőben, és mindegyik fegyvert egy aranyszínű kábel kötötte össze azzal a szintén aranyszínű idegrendszerrel, amellyel Hesperus szötte be a rakteret.

Ekkor jöttem rá, hogy nekem valahol mindvégig tudnom kellett, hogy a nyitó itt van bárkában. Amikor épp ezt a hajót választottam ki, hogy itt húzzuk meg magunkat, valójában a tudatalattim irányított, hiszen tudtam, hogy a robotok felettébb óvatosan mernek csak ránk támadni itt, ha úgy sejtik, hogy a nyitó itt van a bárka fedélzetén. Ha pedig tudtam a nyitóról, akkor valahol tudtam arról is, hogy milyen céllal készült az a csillaggát. Azon a szinten, mélyen a tudatalattimban ott volt tehát az az információ is, hogy én magam is bűnrészes vagyok az Első Gépek kihalásában, mindezt jóval azelőtt is tudtam már, hogy bevallottam magamnak.

Otthagytam a nyitót, és visszakeveredtem a bárka aranyszálas részébe, ahol egyértelműen Hesperus volt fölényben. Itt találtam meg a szkafandert is, a nagy kapacitású realizátor mellett. Hesperus jó munkát végzett, a ruha tökéletesen rám illett, és bár nagyon régen nem volt rajtam ilyesmi, az emlékek egész gyorsan előjöttek.

– Üdv, Purslane! – szólalt meg a sisak, amint felvillantak a státuszjelző fények. – Már korábban is megszólalhattam volna, csak valahogy nem találtam utat a koponyájához. De reméltem, előbbutóbb csak felveszi ezt a szkafandert.

Elmosolyodtam. Bármennyire is félttem, és fogalmam sem volt róla, hogy viszontlátom-e még az életben Campiont vagy a többi hasadványt, mégis olyan jólesett újra hallani a hangját.

– Szóval jól van.

– Ahogy maga is. Remélem. – Kicsit kitérő volt ez a válasz,

gondoltam. – Sajnálom, hogy ilyen sokáig kellett sztázisban tartanom, de úgy ítélt meg, így lesz a legjobb. Semmi értelme nem lett volna, hogy éberem ülje végig az egész utat, még ha meg is tudtuk volna oldani. Miután Galingale ránk támadt...

Olyasmiről beszélt, ami sok-sok ezer évvel ezelőtt történt. Számomra meg úgy tűnt, mintha csak tegnap lett volna.

– Mi történt?

– Nem jött össze neki.

– Már mint hogy megöljön, vagy, hogy lelassítsa az *Ezüstfényt*?

– Egyik célját sem érte el. Galingale nagyobb ellenállásba ütközött, mint amire számított. A hajója megsérült, aztán szépen lemaradt, az üldözők később utol is érték. Volt egy kis lövöldözés is, amelyben Betony hajója odaveszett. Ezt Campiontól tudom, amikor legutóbb beszéltünk, akkor mondta el.

– Tartotta a kapcsolatot Campionnal?

– Az utóbbi időben nem, de elég valószínű, hogy még életben van. A hajója, a *Tunya* azóta is követ minket.

– És a többiek?

– Ők már nincsenek sehol, Purslane. Csak a *Tunya* maradt. De Campion életben van... ebben biztos vagyok. Bizonyára sztázisban várakozik, hogy hírt kapjon felőlünk, mármint ha változik a helyzet. És nemsokára ez be is következik.

– Hol vagyunk?

– Közeledünk a csillaggáthoz. Hatvankétezer fényévet hagytunk magunk mögött a Neuma óta.

Ez volt a leghosszabb út, amit egyhuzamban megtettem a sok-sok körút alatt, amióta először elhagytam az Aranyórát. Bár félig-meddig számítottam rá, hogy ezt fogom hallani, így is beleszédültem. Az emberi lelket nem ilyesmire találták ki... a fejlődésünk legnagyobb szakaszában mindössze néhány kilométeres körzetben turkáltuk a földet, ugyanabban a faluban éltük le az életünket, ugyanabban az időzónában, ugyanazon mozdulatlan csillagok alatt.

– A levelében említette, hogy esetleg veszélyes lehet, ha odamegyek magához – mondtam.

– Szerintem nyugodtan jöhet. Vigyázzon, de nem kell túlaggódni a dolgot. A villanókabinok is biztonságosan használhatók már. Üzemkész állapotban vannak. Jöjjön fel a hídra, sok mindent kell

megbeszélünk.

Kicsit szorongva léptem ki a bárkából. Most először jártam idekint azóta, hogy Cadence és Hesperus öltre mentek az ajtó előtt. Azt hittem, találkozom Cadence valamelyik kitépett végtagjával, amely vékony ezüstszalak segítségével vonszolja magát a padlón. De az az esemény több ezer évvel ezelőtt történt a hajó múltjában.

Körülöttem a hangár első ránézésre mit sem változott: ugyanaz a homályban úszó óriási tér, több kilométer hosszú falak. Olyan hatalmas, hogy a bárka a maga karakterével együtt is eltörpül benne. De aztán ahogy jobban körülnéztem, láttam, hogy itt semmi sem ugyanolyan, mint volt. Minden látható hajót fehér és aranyszalagok borítottak, amelyek vastag szőttessé fonódtak össze. A hajók körvonala nem is látszott tisztán, olyanok voltak, mint a kúszónövényekkel benőtt házak. A kábelek minden felületet bevontak, és eltakarták az eredeti formákat. A fehér bárkát is alig lehetett felismerni. Egész kábelerdő borította az öreg hajót, arany és fehér fonatok ágaztak el mindenfelé, zavarba ejtően bonyolult formákban, és kúsztak be száz és száz ponton az alig látható hajóborítás alá. Az ajtó, ahol kiléptem, azon kevés helyek egyike volt, amelyeket a kábelek szabadon hagytak. De az aranykábelek ezt is vastagon körülvették, így tartották távol a fehéreket. Az aranyfonatok még egy lugasszerű alagutat is formáztak az ajtó előtt, amely leginkább erdei ösvényre hasonlított.

– Látom, nem unatkozott – mondtam.

– Elütöttem vele az időt.

A hangárból a legközelebbi villanókabinhoz igyekeztem. A hajónak ez a része többé-kevésbé olyan volt, ahogy emlékeztem is rá. Itt is volt egy-két aranykábel, de a falakon és a felületeken kívül minden érintetlen maradt. A vezérlő készenléti állapotban lebegett. Megnyomtam a fenti állomás gombját, és a következő pillanatban már ott is voltam. Kiléptem a csomóponti fülkéből, átmentem a másik oldalra a több kilométer mély központi aknát átszelő hídon. Az üllő formájú kis gépek most is a szokásos módon repkedtek fel-alá az aknában, amelynek a falát szintén óriási arany és fehér szálakból szőtt pókháló borította.

A másik villanókabinban is megnyomtam az indítógombot, és máris a hídon voltam.

– Itt már van levegő – mondta Hesperus. – Nyugodtan leveheti a sisakot.

Egész eddig a pillanatig nem voltam teljesen biztos benne, hogy életben van. Előfordulhatott volna az is, hogy Cascade-del beszélgetek.

De Hesperus igenis életben volt – már ha ezt életnek nevezhetjük. A hídon két robotot láttam, nagyjából egymással szemben helyezkedtek el. Cascade tőlem balra, a feje és a teste az egyik falhoz tapadt. Hesperus a másik oldalon hasonló pózban. Mindkét robot elvesztette az összes végtagját, vagy hogy pontosabban fejezzem ki magam, megsokszorozták őket, mert rengeteg nyúlványt növesztettek ki magukból, de az eredeti végtagjaikat nem lehetett már felismerni. Cascade leginkább egy emberi testtel és fejvel megáldott tengeri csillaghoz hasonlított, Hesperus pedig olyan ragyogó csillag volt, aki minden irányban sugározta aranyfényét. A test minden pontján kinyúló végtagok kar- vagy lábvastagságúak voltak a kinövésnél, de aztán elvékonyodtak az általam már korábban látott kábelek vastagságára. A végtagok egyébként eltávolodtak a két robottól, ahol egymáshoz értek, azonnal összefonódtak, és sűrű, fehér és aranyfonalból szőtt labirintusszerű takarót formáztak. Megpróbáltam a szememmel végigkövetni egy kiválasztott kábel útját, de hiába. A minta túl bonyolult volt. Abban viszont így is biztos voltam, hogy ha nem is mindegyik, de a legtöbb kábel végül kijutott ebből a teremből. Ez volt itt az idegközpont. A robotok innen terjesztették ki a testüket, hogy ellenőrzésük alá vegyék az *Ezüstfény* legfontosabb rendszereit, valamint a szállítmányát. Valószínűleg több ezer, talán több millió tonna anyagot is felhasználtak, a hajó anyagát emésztették fel, hogy a saját céljaikra hasznosítsák.

– Vegye le a sisakot! – sürgetett Hesperus. – Itt biztonságban van, és úgy könnyebben tudunk beszélgetni.

Megtettem, amit kért. A szkafander úgysem engedte volna, hogy eltávolítsam a sisakot, ha a kinti levegő ártalmas lett volna, de azért jól jött, hogy Hesperus is bátorított.

– Mióta vannak ebben az állapotban?

– Egy ideje.

– Amióta sztázisban voltam?

Elmosolyodott. Erre még mindig képes volt.

– Nem. Ez a mozdulatlan állapot sokkal később jött. Az utóbbi hatszáz évben. Sokáig olyan voltam, amilyenek az emlékezetében megőrzött. Amikor magát sztázisba tettem, az energiáimat igyekeztem arra koncentrálni, hogy visszaszerezem a hajót. Éveken át csak annyit tudtam tenni, hogy meglógtam a fegyverek elől, amiket Cascade küldött rám. Viszont a bárkát nem merte bántani. Ekkor kezdtem el gondolkodni azon, hogy hol lehet a nyitó. Miután megfogalmazódott bennem a gyanú, már egész könnyű volt megtalálni. Mindössze néhány évszázad türelmes nyomozásra volt szükség.

– Végig ott volt bent, és épp csak ki nem szúrta a szememet?

– Álcázva volt. Egy álcázó pajzsban volt elrejtve. Ha az ember csak úgy benézett, nem látott mást, mint hogy a raktér teljesen üres. A régmúltban maga is bizonyára többször benézett oda.

– Lehet – mondtam kétkedő hangon. De az is lehet, hogy a tudatalattim direkt távol tartott a bárka rakterétől, épp az ott rejtgetett titok miatt.

– Megpróbáltam tönkretenni a nyitót, de hamar rájöttem, hogy nem akármilyen védelmi berendezéssel van felszerelve. Valaki elképesztő találmányossággal alkotta meg a rendszert. Mestermunka, az egyszer biztos.

– Én voltam, ugye?

– Nagyon valószínű.

Gondolatban mindjárt el is átkoztam magam ezért.

– Mivel próbálkozott?

– Mindennel, amit csak el lehet képzelni. És semmi nem jött be. Ahogy valószínűleg észrevette, most épp azon vagyok, hogy túltöltsen a pajzsot koncentrált energiáráhatással. De nem nagyon bízom a sikerben. Gondoltam, egy próbát azért megér. Háromszázhetven éve töröm a fejem ezen.

– És mi van a hajóval? – kérdeztem. – Ki irányítja?

– Senki. Miután évszázadokon át sikerült életben maradnom, elérkezettnek láttam az időt, hogy megpróbáljam visszaszerezni az irányítást. Cascade kemény ellenfélnek bizonyult, én viszont nem az az egyszerű robotember voltam, akire ő számított. Fokozatosan

kifárasztottam, belemásztam az elméjébe, rétegenként hántottam le róla az intellektusát. Hosszú évszázadok alatt egyszerű vegetáló gépezetté butítottam, nem volt már más, csupán egy doboz reflex. Mindez nem sikerült volna, ha nincsenek azok a képességeim, amelyeket Valmiktól örököltem.

Egy darabig a terem másik oldalán ülő mozdulatlan robotot figyeltem.

– És most?

– Egy elme nélküli entitással küzdök. Aki viszont egyáltalán nem nevezhető tehetetlennek, sőt igen furfangos trükkjei vannak. Mielőtt elkezdtem lebutítani a képességeit, olyan intézkedéseket foganatosított, amelyeket egyszerűen nem tudok visszavonni. A hajó irányzékát blokkolta. Nem lehet letéríteni a pályájáról.

– És nem tudja valahogy megkerülni, hatályon kívül helyezni az utasításait?

– Pontosan ezt próbáltam több száz éven át, de nem jártam sikerrel. Cascade okosabb volt, mint a legtöbb fajtársa. Még azt is előre kellett látnia, hogy át fogom venni az irányítást az elméje felett.

– Szerezhetek egy energiapisztolyt, és simán szétlövöm.

– Azzal nem sokra mennénk. A hajó attól még pályán maradna. Nekem pedig továbbra is küzdenem kellene a maradványaival.

– Milyen közel vagyunk a csillagáthoz?

– Nagyon. Kevesebb, mint egy fényhónapnyira. Szerintem a nyitó nemsokára működésbe is lép. Egyébként a gátat meg is nézheti, ha akarja.

A választ meg sem várva, Hesperus elővarázsolt egy képet a központi kijelzőmre. Azt is körbevonták a fehér és aranszalagok, de magát a felületet nem takarták el. Erős kékeltolődásban száguldó csillagok között, a képernyő közepén egy tökéletes fekete kör növekedett. A csillagát fekete felületén nem fogott a kékeltolődás. Az továbbra is koromfekete maradt.

– Ez az?

– Ez az élőkép – mondta Hesperus.

A fekete kör és a körülötte lévő tér tele volt vörös ikonokkal.

– Ezek itt micsodák? Bolygók?

– Hajók és védelmi vonalak. A fogadóbizottság. Amikor kiderült, hogy hova megyünk, a Gentian-klán figyelmeztető üzenetet küldött a

környéken élő civilizációknak, hogy óvják meg a csillagátat.

Egy kicsit úgy éreztem, mintha átverték volna, bár tudtam jól, hogy nem tehettek mást.

– Mennyi idejük volt felkészülni?

– Kicsit több mint hatvan év. Épp elég ahhoz, hogy a környék naprendszerének munkáját összehangolják, és idehívjanak valamilyen klánszintű hajót a közelből. De nem fognak tudni megállítani minket, Purslane.

– Biztos ebben?

– Teljesen biztos vagyok benne. Most már tudom, mire képes ez a hajó. Láttam, ahogy ledarálta Charlock, Orache és Agrimony hajóját. Aztán rendesen odavágott Galingale-nek is, pedig azon a hajón több és erősebb fegyver volt, mint bármelyik másikon. De hiába, nem számított. Ezután három hajó követett minket: a *Tunya*, a *Lengőgyémánt* és a *Kromatikus Elhajlás*. Mostanra már csak a *Tunya* maradt. A többiek megpróbálták lelassítani minket, de az *Ezüstfény* könnyedén elintézte őket is. Közben pedig csak minimális sérülést szenvedtünk, amelyet a hajó egykettőre önállóan kijavított. Amit eddig megtudtam a védvonalról, hát, hogy úgy mondjam, minimális az esélye, hogy meg tudnának sebezni minket, hogy a feltartóztatásunkról már ne is beszéljek. Az *Ezüstfény* végezni fog mindenkivel, és megy tovább.

– Lehet, hogy téved. Talán vannak rejtett hajóik, amelyek az utolsó pillanatban bújnak elő az álca mögül.

– Talán – mélázott Hesperus. – Utólagos engedélyével, Purslane, remélem nem haragszik meg érte...

– Miután háromezer évre bezárt egy szekrénybe? Ugyan miért haragudnék?

– ...odaszóltam nekik. Az *Ezüstfényt* ilyen szinten már a kezemben tartom. Elmagyaráztam a helyzetünket, mármint hogy maga és én ártatlan túsok vagyunk, és nem tudjuk a hajónak sem az irányát, sem a sebességét befolyásolni, illetve nem tudjuk megakadályozni, hogy válaszoljon az ellenséges lépésekre. Küldtem nekik egy videovallomást is arról, amit már korábban végignézhettem. Igyekeztem megértetni velük, hogy a rendelkezésükre álló erőkkal esélyük sincs megállítani minket, de ha megpróbálják, biztosan elveszítik a hajóikat és a hajók legénységét.

Kértem őket, hogy minden olyan hajót vonjanak vissza, amelyeken legénység is van, és csak az automatikus támadóállomásokat vessék be, hogy minimálisra csökkentsék a veszteségeiket.

– És megfogadták a tanácsot?

– Nem kaptam választ. De a védelmi vonal semmit sem változott. Szerintem megkapták az üzenetet, de úgy döntöttek, hogy nem veszik figyelembe.

– És persze ez is érthető. Mivel ők azt hiszik, hogy vagy Cadence, vagy Cascade próbálja lebeszélni őket egy olyan hadműveletről, ami esetleg sikerrel is kecsegtethet.

– Sajnálom, Purslane. Ennyit tudtam tenni.

– Megpróbálhatnék én is beszélni velük.

– Szerintem felesleges. A maga hangját és arcát ugyanúgy lemásolhatják.

– Azért én mégis szeretném megpróbálni.

– Akkor beszéljen!

– Most?

– Minél előbb eltűnnek az *Ezüstfény* fegyvereinek hatóköréből, annál kevesebb veszteséget kell elszenvedniük. Megállítani úgysem tudnak minket, de annyit még elérhetünk, hogy nem tapad több vér a kezünkhöz. – Bátorítóan mosolygott. – Beszéljen csak, Purslane! Talán magának sikerül, ami nekem nem jött össze.

– Azt sem tudom, hol kezdjem. Általában amikor megszólítok egy civilizációt, szeretem tudni, hogy nagyjából kivel van dolgom. Mármint hogy két lábon járnak-e, levegőt lélegeznek-e, ilyen egyszerű dolgokat.

– Ezt a luxust most nem engedhetjük meg magunknak. Csak abban reménykedhetünk, hogy értik az uni nyelvet. Ami, mondjuk, elég valószínű, különben nem mozdultak volna meg a Gentianok által küldött figyelmeztetésre.

– Rendben, akkor kezdjük! – Megint megköszörültem a torkomat. Az elfogyasztott reggeli ellenére még mindig ki volt száradva. – Itt Purslane beszél! A Gentian-klán egyik hasadványa vagyok. Úgy tudom, korábban már kaptak egy üzenetet a testvéreimtől. És valószínűleg a barátom, Hesperus üzenetét is megkapták. Csak azt szeretném mondani, hogy minden, amit eddig hallottak, igaz. Ezen a hajón van egy egyszer használatos nyitó, amely a maguk csillagátja

felé tart. Ha a nyitó működésbe lép, abból szörnyű nagy baj lesz, mind az emberek, a poszthumán lények és a metacivilizációban létező minden egyes organikus lény számára. Ez tény. Helyesen teszik, hogy megpróbálnak megállítani minket... és ha létezne bármilyen biztos módszer erre, azt mondanám, most azonnal fogjanak hozzá. De sajnos a jelek szerint ebből a csatából nem jöhetnek ki győztesen. Kérem, higgyék el, amit Hesperus korábban már elmondott... vagyis, hogy nem tesznek mást, mint gépeket és embereket löknek oda egy megállíthatatlan úrhajó útjába. Ha viszont van valami csodafegyverük, amiről nekünk nincs tudomásunk – mondjuk tízezer klánhajó lép ki egyszerre az álcából és homunkulusz-fegyverekkel tüzel ránk –, akkor most azonnal vessék be a fegyvert! De ha nincs ilyesmi a kezükben, könyörögve kérem, azonnal vonják vissza azokat a hajókat a csillaggát közvetlen közeléből, amelyeken legénység is tartózkodik. – Elhallgattam.

Hesperus bólintott.

– Ez jó volt, Purslane. Nagyon meggyőzően beszélt.

– De nem fognak rám hallgatni, ugye?

– A remény hal meg utoljára.

Beletúrtam a hajamba, amit a sisak kicsit lelapított.

– Amúgy meg nem teljesen mindegy? Ha elérjük a csillaggátat, az áldozatok száma, akiket azért vesztettünk el, mert legalább megpróbáltak feltartóztatni minket, úgyis eltörpül a későbbi áldozatok száma mellett, akikkel majd az Első Gépek végeznek.

– Én is ettől félek a leginkább, és épp ezt szeretném megbeszélni magával.

– Azt hittem, azt akarja, hogy győzzem meg őket, hogy oldják fel a kordont.

– A kordon valóban csak ízelítő abból, hogy mi jöhet még. Ahogy mondja, ha kinyílik a csillaggát, és az Első Gépek ellenséges szándékkal áttörnek, onnantól már egy teljes civilizáció elvesztése is részletkérdéssé degradálódik.

– Márpedig a szándékaik ellenségesek lesznek, nem?

– A bosszú az organikus lények sajátja, ahogy már korábban említettem.

– Ezt magyarázza Cadence-nek és Cascade-nek. Ahogy én láttam, náluk elég komoly prioritást élvezett a bosszúvágy.

– Kétségtelen.

– Mit akar elmondani nekem, Hesperus?

– Hogy én bármikor megállíthatom ezt a hajót. – Várt, amíg felfogom az állítás súlyát, és végiggondolom mindazt, ami ebből következik. Némán figyelte az arcomat azokkal a csodálatos opáltürkiz szemeivel, mígnem végül úgy ítélte meg, hogy folytathatja. – Tény, hogy még mindig nincs teljesen az irányításom alatt az *Ezüstfény*. Nem tudom kormányozni, nem tudom lefékezni. És azt sem tudom megakadályozni, hogy tüzet nyisson azokra, akiket nem akarunk bántani. De meg tudom semmisíteni. A nyitóval együtt. A fehér bárkát uralom olyan szinten, hogy ki tudok váltani egy rendkívüli eseményt a hajtóművében. És ahogy azt már sok-sok évszázaddal ezelőtt megbeszéltük, az *Ezüstfény* képtelen lenne ekkora mennyiségben felszabaduló energiát magában tartani.

A javaslatának csak a gyakorlati oldalával akartam foglalkozni, a brutális emocionális igazságtartalmát egyelőre figyelmen kívül hagytam.

– A nyitót viszont egy pajzs védi. Lehet, hogy kibírja?

– Nem valószínű. A pajzs elég erős ahhoz, hogy ellenálljon a fegyveres támadásnak, de olyan mennyiségű energiát nem tud megtartani, ami egy hajtómű-meghibásodás során szabadul fel.

– Más lehetőség nincs, ugye?

– Kívülről senki nem tud megállítani minket. Csak mi tehetünk valamit.

Az elmém lázasan végigvett minden lehetőséget, amelyet korábban megpróbáltunk vagy elvetettünk.

– Azt nem lehet, hogy előtte elhagyjuk a hajót, és távolról robbantjuk be?

– Attól tartok, hogy én nem tudom elhagyni a hajót. Túl sokáig tartana, amíg újra rendbe tudnám hozni magam. Annyi időnk már nincs.

– Sajnálom.

– Sajnálatos módon ez a lehetőség a maga esetében sem merül fel. Ugyanis a hangárnak sem a védőpajzsát nem tudom deaktiválni, sem az ajtót nem tudom kinyitni. Legfeljebb az egyik személyajtón keresztül távozhatna szkafanderben, de hajó nélkül nem sokáig maradna életben.

- Az igaz. Amúgy sem hagynám itt egyedül.
- Ez nagyon kedves magától, Purslane.
- Meddig tartana? Rá kell készülni?
- Csak annyi kell, hogy maga azt mondja, mehet. Mondja, hogy tegyem meg, és a hajó máris megszűnik létezni.
- Ezért nem kellett volna felébresztenie. Egyszerűen csak meg kellett volna tennie.
- Szerettem volna meghagyni a választás lehetőségét. Ennyivel tartoztam magának.

Nem szóltam. Tudtam, hogy igaza van. Minden ösvény, amelyen elindultam az életben, amióta csak Kleinfelter asszony kivette a fejlődésgátlót a karomból, mindig az én döntésem volt. Bármilyen abszurd is a gondolat, hogy halottként rosszul éreztem volna magam, ha megtagadják tőlem az utolsó szó jogát, valahogy mégis ez volt a helyzet.

– Azt hiszem, fordított esetben ezt a kört én is lefutottam volna, Hesperus. Hiszen mindketten érző lények vagyunk. Ennyit megérdemlünk.

– Érzem, hogy már meghozta a döntést.

Inkább kimerült voltam, mintsem szomorú.

– Ugyan mi mást tehetnénk? Nem olyan nehéz ez. A többi lehetőséget mind kimerítettük. A hajót nem tudja lelassítani. A kordon nem fog meg minket. A klán nem tud megállítani bennünket. Jó hasadványok haltak meg, amikor megpróbálták, pedig most aztán igazán nem engedhettük meg magunknak az ilyen értékes áldozatokat. Most én is meghalok, de ez nem olyan nagy ár, nem igaz? Nem is igazán értem, hogy miért gondolkodunk még. Egyetlen ember és egyetlen robotélet cserébe azért, hogy megóvjuk az egész galaxist egy makroháborútól, amely gépek és emberek között dúlna. Ezen nincs mit gondolkozni. Ahelyett, hogy itt beszélek, már ki kellett volna mondanom, hogy mehet.

– Gondoltam, talán szeretne még egy utolsó üzenetet küldeni Campionnak. A hajója majd rögzíti, és lejátssza neki, miután felébred.

– Köszönöm.

– Nyugodtan beszélhet, Purslane.

Ezek után már nem sok mondanivalóm maradt, de a szavak

valahogy még sokkal nehezebben jöttek a számra.

– Itt Purslane. Végig követtél ezen a hosszú úton, amiért én sokkal hálásabb vagyok, mint gondolnád. Nagyon sajnálom, ami Betonyval és a többiekkel történt... megtettünk mindent, amit csak tudtunk, de hiába. Nem volt elég. Most megsemmisítem az *Ezüstfényt*... Egyszerűen nincs más lehetőségünk. Az egész egy pillanat műve lesz, és nem fogok érezni semmit. Tiszta és gyors. Kegyes halál. Fordulj vissza, és találj meg a klánt, Champion! Mondj búcsúztatót a temetésemen, készíts egy emlékművet, utána pedig éld az életedet! Szeretlek. És mindig is szeretni foglak!

Hesperus lehajtotta a fejét.

– Rendben. Az üzenet elküldve. A *Tunya* mindjárt megkapja.

– Biztos?

– Biztos.

Megint a kijelzőre néztem, a nagy fekete körre, és a körülötte sorakozó piros ikonokra. A csillaggátra és a teljesen haszontalan, halálra ítélt kordonra. Semmi értelme nem volt megkérdezni, hogy történt-e bármilyen változás. Az üzenet, amit elküldtem, még nem is ért el hozzájuk, s ha majd elér, akkor már csak nagyon kevés idejük marad cselekedni.

– Azt hiszem, nincs sok értelme tovább húzni a dolgot. Minél tovább halogatjuk, annál nagyobb az esély, hogy a nyitó működésbe lép.

– Ez benne van a pakliban. De azért én javasolnék még valamit. Valóban nincs nagy esély arra, hogy túléli a robbanást, de talán nem lenne felesleges mindent megtenni ennek érdekében, ezért jobban tenné, ha újra visszamenne sztázisba. És valami elképesztően óriási szerencse folytán a kamra akár sértetlenül is kijuthat az űrbe.

– Elképesztően óriás szerencse folytán. Ez aztán biztató.

– Nem akarom túlbecsülni az esélyeit.

– Vettem, Hesperus. És mi a helyzet a maga esélyeivel?

– A helyzetem nem túl ígéretes, ha őszinte akarok lenni. De ez semmin sem változtat. Fordított helyzetben, biztos vagyok benne, maga is azt akarná, hogy tegyek meg mindent, amit csak lehet, hogy életben maradjak, még akkor is, ha ennek az esélye roppant csekély.

Ezzel nem tudtam vitatkozni. Hiába is próbáltam volna.

– Akkor visszamegyek a bárkára. A sztáziskamrát magam is be

tudom állítani.

– Ne! Azzal nem érnénk el semmit. Ahhoz, hogy növeljük a túlélési esélyét, a lehető legmesszebb kell lennie a bárkától... és az *Ezüstfény* saját hajtóművétől... már amennyire ez lehetséges. Szerencsére van is egy ilyen hely. Vándorlásaim során egyszer rábukkantam egy titkos szobára, amelyben egy páncélozott, több pajzzsal is védett sztáziskamra található. Közel van a hajóorrhoz, innen sincs messze. Bizonyára elővigyázatosságból építette be a hajóba, talán épp az ilyen helyzetekre, azaz ha a hajtómű meghibásodása esetén is a hajón kellene maradnia.

Nem volt semmilyen emlékem ilyesmiről.

– Én építettem?

– Ez nem kérdés, Purslane. Lehet, hogy én az életének csak egy töredékében ismertem magát, de a keze munkáját azonnal felismerem. Jól tette, hogy ilyen elővigyázatos volt.

– Ahogy a nyitóval is, mi?

– Ezért ne ostorozza magát! Hiszen nem tudhatta, hogy egy napon épp maga akarja majd megsemmisíteni.

– Jól van, most inkább mondja meg, hogy jutok el abba a titkos szobába.

– Beprogramoztam a villanókabin vezérlőjébe. Csak annyit kell beütni, hogy „végállomás”. A villanó azonnal odaviszi.

– Titkos villanóútvonal a titkos szobába?

– Ez nagy hajó. Akad benne hely néhány meglepetésnek is.

– Köszönöm, Hesperus! Bár valószínűleg nem fog segíteni, de azért legalább erre ráaggathatom a reményeimet. Így legalább amikor lemegyek sztázisba, nem lehetek majd tökéletesen biztos benne, hogy többet nem jövök vissza. Egy halovány reménysugár megmarad.

– Nekem már sokszor volt szerencsém. És tulajdonképpen most sem lehetünk biztosak benne, hogy nem ússzuk meg. Most pedig induljon, Purslane!

Ezer és egy dolog volt, amit még mondhattam volna, ezer és egy kérdés, amit még fel akartam tenni. De minden másodperccel vészesen közeledtünk ahhoz a ponthoz, ahol a nyitó aktiválódik, és kiadja a visszavonhatatlan parancsot a csillagátnak.

Elbúcsúztam. Elhagytam a hidat, és beléptem a villanókabinba. Beütöttem az utasítást, amit Hesperus mondott, és megfeszítettem az izmaimat. Az utolsó pillanatban, azelőtt, hogy a mező beállt volna, úgy éreztem, Hesperus mégiscsak hazudott. Hogy nincs is semmiféle titkos szoba, a beprogramozott villanóút pedig fájdalommentesen átsegít a halálba úgy, hogy egy kőkemény falba csapódom a másik oldalon. De a mező kialakult, a villanókabinok pedig egymás után dobáltak az egymásba folyó terek között olyan útvonalon, amelyről korábban nem is tudtam, míg végül valóban megérkeztem... *valahová.*

Egy szoba volt, de nem ismertem fel. Amikor kiléptem a kabinból, a sötétséget felváltotta a fény. A helyiség még az *Ezüstfény* vezérlőjénél is kisebb volt – nagyjából akkora lehetett, mint egy közepes méretű erkély vagy egy konyha. A szögletes teret fémfalak vették körül, amelyeket szegecsek erősítettek egymáshoz. Amúgy nem volt benne semmi más, csak a vészhelyzet esetén használatos túlélő szerkezet, amelyet Hesperus említett.

Ezt viszont már felismertem.

Egy zöld kocka volt, rajta várak és paloták, lovagok és hercegnők, pónik és sárkányok és tengeri kígyók sűrűn rajzolt mintáival. A Palotás. Vagy legalábbis nagyon ügyes másolata annak az ősi játéknak. Bizonyára magammal hoztam, és itt volt velem végig a hosszú úton, hatmillió éven át.

Pontosan olyan volt, amilyennek az emlékezetem megőrizte.

Bementem a kapun. De a Királyság tündöklő holografikus képe helyett, amelynek közepén valaha a Felhőpalota állt, most csak egy sztáziskamra fogadott, körülötte pedig több pajzsgenerátor sorakozott.

– Miért itt? – kérdeztem magamtól. De ha egyszer én magam sem tudtam a választ, akkor nem valószínű, hogy bárki más tudta volna.

Beültem a székbe. Vészhelyzetben semmi értelme mást választani, mint a lehető legmagasabb sztázisarányt. Ha az *Ezüstfény* megsemmisül, talán az egyik hajó a megmentésemre siet a kordonból. Ami bolygóidőben számolva hónapokba, akár évekbe is beletelhet. Másrészt viszont előfordulhat az is, hogy elhúzóok mellettük, és több tízezer éven át száguldok majd a világűrben. Most

viszont legalább felkészültem a huzamosabb várakozásra. Mielőtt a szíjak megfeszültek, becseppenttem a szinkrómát a szemembe. A króma, a sztázis és relativisztikus sebesség együttes hatásának köszönhetően olyan sokáig életben maradhatok, hogy addigra a kamra akár a galaxis másik végéig is eljuthat velem.

– Hesperus? – szóltam, miközben a kamra már figyelmeztetett, hogy a sztázis nemsokára aktiválódik. – Hall engem?

– Természetesen, Purslane.

– Indulok. Csak annyit akartam mondani...

– Nem kell mondania semmit. A barátja voltam. És a jövőben is az leszek.

– Remélem, meg tudja bocsátani nekünk mindazt, amit elkövettünk.

– A gépek borzalmas dolgokat tehetnek az emberekkel, ha nem járunk sikerrel. Egy nap talán mindketten bocsánatért esedezünk majd. Addig viszont megmarad kettőnk számára a megbocsátásom és a hálám.

– Hesperus! – szóltam újra.

De erre már nem érkezett válasz. A szíjak kezdtek megfeszülni. Mielőtt még teljesen odakötöztek volna az üléshez, beállítottam a kronométert, a szinkróma hatni kezdett. Már jött is a sztázis. Még két értelmes gondolatra maradt időm.

Az egyik az volt, hogy még mindig élek.

A másik pedig, hogy szinte biztosan elbuktunk.

41. FEJEZET

Hesperus üzenete várt, amikor kiléptem a sztázisból. Úgy terveztem, hogy akkor térek vissza, amikor az *Ezüstfény* már elég közel ér a csillaggáthoz, épp azelőtt, hogy számításaim szerint a nyitó aktiválódik. De úgy adódott, hogy egy kisebb háborúra emlékeztető úrcsata kellős közepében ébredtem, amely a csillaggátat védők és az általuk megállítani kívánt hajó között dúlt. A „csata” szó persze egyfajta kiegyenlítetttséget sugall, ez itt viszont inkább hasonlított könyörtelen, egyoldalú vérfürdőre. Az *Ezüstfény* úgy söpörte félre a helyi civilizációk által felállított védvonalat, mintha már-már méltóságán alulinak érezné, hogy egyáltalán foglalkoznia kell velük. De ők nem adták fel, még akkor sem, amikor egyszerre több tucat hajót küldtek rá, teljesen hiába a reménytelenül sebezhetetlen célpontra. Az emberek és a gépek viszont csak nem akartak elfogyni. Borzongva s mégis lenyűgözve figyeltem az eseményeket.

– Nem sikerült – mondta Hesperus, miután lehallgattam Purslane utolsó üzenetét, amelyet azelőtt küldött, hogy visszament sztázisba. Hesperus egy órával ezelőtt üzent nekem. A hangja teljesen nyugodt volt, annak ellenére, hogy milyen borzalmas pusztítás zajlott körülötte. – Elmondtam Purslane-nek, hogy egyféleképpen tudjuk megállítani ezt a hajót, ha felrobbantjuk a bárkát. Azt hittem, meg fogom tudni tenni, de tévedtem. Sajnos addig nem is tudhattam biztosan, amíg ki nem adtam az utolsó parancsot. Sehogy nem lehetett megjósolni, hogy milyen következményei lesznek.

Elmondott mindent. Hogy ő és Purslane hogyan jutottak arra a következtetésre, hogy meg kell semmisíteniük a hajót, amivel elejét vehetik a kordont felállító űrhajók lemészárlásának, illetve megakadályozhatják a csillaggát felnyitását. Elmonda, hogyan beszélte rá Purslane-t, hogy egy sztáziskamrában keressen menedéket, hogy egy hajszálnyi esélye legyen az életben maradásra, ha a bárka berobban, és vele együtt megsemmisül a nyitó és az *Ezüstfény* is.

– Abban a megnyugtató tudatban, hogy én mindent megpróbáltam, illetve, hogy Purslane is viszonylagos biztonságban van, már amennyire ebben a helyzetben beszélhetünk még biztonságról, kiadtam a parancsot. A következő pillanatban viszont még mindig tudatomnál voltam. Egyből tudtam, hogy nem jártam sikerrel. Purslane mindkettőnkénél okosabb volt, Champion. Okosabb volt nálam, és okosabb volt a jövőbeli énjenél is. Tény, hogy a nyitó már eleve tökéletes biztonsági rendszerrel védte le, úgyhogy sejtettem, hogy erre az eshetőségre is felkészült. A parancsomat olyan biztonsági vonalak blokkolták és érvénytelenítették, amelyeket korábban észre sem vettem. De a helyzet még ennél is rosszabb. A nyitó közben működésbe lépett. Éreztem a gravitációs hullámokat, amelyek az *Ezüstfény*ből indultak ki. Nem tudom, hogy a parancsom gyorsította-e fel a folyamatot, vagy egyszerűen csak eljött az ideje, hogy aktiválódjon, mindenesetre... nem sikerült megakadályoznunk a felnyitást. – Hesperus elég sokáig hallgatott ahhoz, hogy azt higgyem, ezzel vége is az üzenetnek. De aztán újra megszólalt. – Elkezdtünk lassulni, ezt bizonyára már maga is észrevette, de azért én is megerősítem, ha esetleg nem hinne a műszereinek. Így könnyebben utolérhet minket, de mivel a nyitó aktiválódott, most már semmi értelme elpusztítani az *Ezüstfényt*. Természetesen dönthet úgy is, hogy megbízhatatlannak minősíti ezt az üzenetet. Azt is meg tudnám érteni. De talán szeretné számításba venni a fékezésünk következményeit is. Ha ezen a pályán maradunk, és eddig még nem váltottunk irányt, az *Ezüstfény* néhány órával azután, hogy a nyitóüzenet odaér, belerepül a csillaggátba. Ha a korábbi tempóval mentünk volna, egyszerűen nem maradt volna elég idő arra, hogy a két gyűrű szétváljon annyira, hogy egy ekkora hajó beférjen a résen. De lassulunk, ami pedig mindent más megvilágításba helyez. Így is szükös lesz, de szerintem ez a késlekedés épp elég ahhoz, hogy az *Ezüstfény* be tudjon hatolni a gát belsejébe. Ezt a sebességmódosítást a hajó idejében számolva harminc évszázaddal ezelőtt táplálták be, Champion... Vagyis szerintem a robotok mindvégig azt akarták, hogy repüljünk be, és találkozzunk azzal, ami odabent van. Bármilyen legyen az. A küldetésük elsődleges célja az Első Gépek kiengedése volt, de bizonyára fel akarták venni a kapcsolatot az Andromédán lévő gépekkel is. A robotok tehát keresztül akartak menni a

féreglyukon, és szerintem ezt most már semmi nem is akadályozhatja meg.

Megint elhallgatott, hogy legyen időm visszaemlékezni mindarra, amit Galingale-től megtudtunk, mielőtt visszaküldtük a Neumára, hogy Mezereon gondozásba vegye egy kicsit. Az ajtó, a nyílás, a száj... a makroszkopikus féreglyuk a mi galaxisunk és az Androméda között.

Végül sikerült megértenem, hogy mindezt miért is mondja el nekem Hesperus.

– A csillaggát nem maradhat örökre nyitva. Azt viszont nem ígérhetem, hogy az *Ezüstfény* kibírja ezt az utat. Hiszen ilyen útvonalon még soha egyetlen ember alkotta hajó sem haladt végig... de ha most nem jön utánunk, soha nem lesz másik esélye. Az Androméda a szokásos úton pedig nagyon messze van.

Visszaküldtem az üzenetemet.

– Ha a kordonon átjutok, megyek maguk után.

A klán pontosan vázolta a helyi civilizációknak a várható helyzetet, és bár a kordont alkotó hajók és védelmi állomások mind odavesztek, a *Tunyán* senki nem akart bosszút állni. Tudták, hogy már vagy hatvankétezer éve üldözöm az *Ezüstfényt*, és tudták, hogy nem akarom bántani őket.

Az *Ezüstfény* a fénysebesség nyolcvan százalékára lassított, én is ezt tettem, miután öt fénypercnyi távolságra megközelítettem. A kordon még egy utolsó elkeseredett próbálkozást tett, hogy megállítsa őket, annak ellenére, hogy a nyitó már aktiválódott. A fegyverek tűzereje csak arra volt elég, hogy épp egy kicsit megkarcolják, hiába mentek most jóval lassabban.

Előttünk a fekete, csillaggátba ágyazott gépezet kezdett reagálni a nyitójelre. A tolóhajók által helyükön tartott gyűrűk lassan elmozdultak az eredeti pozíciójukból. Órületesen lassan zajlott az egész, de a csillaggát körül elhelyezett ellenőrző műszerek egyértelműen jelezték, hogy a nyitás folyamatban van. Vészjelzés nem érkezett, hiszen az ellenőrző szerkezetek érzékelték, hogy egy azonosított Gentian-nyitótól érkezett az impulzus. A lencse formájú nyílás a csillaggát felületén úgy festett, mintha egy fekete mormota

nyitná ki lustán a fél szemét. A következő órákban az *Ezüstfény* tovább lassított ötven százalékra, majd egyharmad fénysebességre. Továbbra is pontosan a lassan nyíló szem közepe felé tartott.

Ha bármi vigasztaló is volt ebben az egészben, akkor bizonyára az, hogy a résből nem tört elő pokolian vakító fény. A csillaggát mögött tehát valóban nem egy szupernóva tombolt. A helyi civilizációknak legalább ettől a konkrét fenyegetéstől nem kellett tartaniuk. Nagyon úgy tűnt, hogy Galingale igazat mondott.

Néztem, ahogy a *Hajnali Ezüstfény* eléri a nyílást, és behatol a csillaggát fekete szerkezetébe. Még több fénymásodpercnyi szakaszon tartotta az eredeti irányt, majd vadul elkanyarodott, és azonnal el is tűnt a szemem elől. Néhány perccel később akadozó rádióüzenet érkezett, amely mintha több pontról is visszaverődött volna, mielőtt elért hozzám. A *Tunya* kiválogatta a releváns jeleket, összerakta belőlük az összefüggő üzenetet.

– Itt Hesperus. Remélem, még mindig hallja az adásomat, Champion. Egy sor egyre vadabb pályamódosítást végeztünk, hogy a belső gyűrűk között is át tudjunk menni. Ezt már a tehetetlenségkompenzátorok sem igazán bírják követni. Ötszáz G-s erőhatásokat is detektáltam az utastérben, és az érték tovább emelkedik. Purslane biztonságban van a sztáziskamrájában, de ezt biztosan nem élte volna túl, ha valós időben lenne. Kérem, hogy maga is tegye ugyanezt. Még mindig nem én irányítom az *Ezüstfényt*, de át tudom küldeni a *Tunya*nak az általunk végzett pályamódosításokat, így utánunk jöhet majd. Most, hogy tudja, mire kell számítani idebent, megteheti a szükséges óvintézkedéseket.

– Köszönöm – mondtam. – Máris lemegyek sztázisba. Sok sikert, Hesperus! Remélem, minden rendben lesz!

– A másik oldalon találkozunk, Champion. Elég sok mindenről kellene beszélnünk.

– Már alig várom – mondtam, és egy pillanatra eltűnődtem azon, hogy hirtelen miért hallottam a hangját sokkal emberibbnek.

A *Tunya* ekkor jelezte, hogy ráállt az *Ezüstfény* pályájára. Cikázva haladt a csillaggát mélyébe, s közben olyan szűk alagutakon száguldott keresztül, amelyek szélessége nem haladta meg a néhány ezer kilométert. Hesperus jól tette, hogy sztázisba küldött. A *Tunya* így is nehezen tudta tartani a tempót, hát ha még egy olyan törekeny

valamire is vigyáznia kellett volna, mint az én testem. Épp csak annyi időm maradt, hogy továbbítsam a pályaadatokat a klánnak. Az üzenetet nagyjából a Neuma felé küldtem, és röviden tájékoztattam benne őket a terveinkről. Egy másolatot elküldtem a magánhálózatunk legközelebbi csomópontjához is, mert úgy gondoltam, most már teljesen mindegy, hogy lehallgatják-e vagy sem. Bár abban sem voltam biztos, hogy él-e még rajtunk kívül egyetlen Gentian is. Olyan gyorsan tettük meg ezt az utat, hogy mindössze néhány évszázadnyi információ ért utol bennünket a Neumáról.

Miután úgy éreztem, mindent megtettem, amit csak tehettem, arra utasítottam a *Tunyát*, hogy mindvégig kövesse Purslane hajóját, és átvillantam a sztázisszobába. Az arányt egymillióra állítottam, a lejáratí időt pedig a hajóidő szerint száz órára (csak tippeltem, mivel halvány fogalmam sem volt, hogy mennyi időbe telik, míg elérjük a csillaggát szívét, és mennyi idő alatt jutunk át a féreglyukon), aztán hagytam, hogy a mező átöleljen.

De négy másodperccel később már vissza is tértem a valós időbe.

Kiléptem a kamrából. A szoba pontosan olyan volt, mint az „előbb”. A gravitáció normális, simán haladtunk. A hajó mélyén, ahol épp tartózkodtam, semmi jelét nem tapasztaltam rendszerhibának. Egy pillanatra még az is megfordult a fejemben, hogy Hesperus átvért, és olyan pályára küldte a *Tunyát*, amellyel elvéti a csillaggátat, mivel fontosabbnak tartotta, hogy életben maradjak, mint azt, hogy tartsa a szavát. De aztán gyorsan elhessegettem ezt a gondolatot: tudta jól, hogy akár vállalom a halált is, de mindenképp követem Purslane-t a csillaggátba. A kamra első részében található óra szerint pedig így is eltelt tíz nap.

Visszavillantam a hídra. Amikor megérkeztem, olyan érzésem volt, hogy csak az imént távoztam innen. Látszólag minden mutató a normális tartományban mozog, mintha a *Tunya* békésen lebegne az űrben, a vákuum lágy ölén. De a kijelző valahogy csak nem akart semmit behozni. A külső kamerák képét sem adta be, mondván, hogy nem sikerül a környezetünkről konzisztens leírást adnia. Tippelni meg nem akart a *Tunya* jelenlegi helyzetét illetően. Az utolsó megbízható navigációs pontot akkor mérte be, amikor beléptünk a csillaggátba. De a hajó memóriája szerint nagyjából száz órával

ezelőtt a másik oldalon ki kellett volna jönnünk. Ennek ellenére képtelen volt bemérni bármelyik, navigációhoz használatos pulzárt vagy irányfényt, illetve nem talált egyetlen ismert csillagkonstellációt sem. Pontosabban egyáltalán nem talált semmilyen csillagot.

Tehát valahol másutt voltunk. Nem feltétlenül a Tejúton. Talán a Hiány fekete leple alatt, egy olyan csillagatlan űrben, amely valaha egy másik galaxis volt. Elhelyezkedtem a vezérlőülésben, magam elé húztam a lebegő konzolt, és utasítottam a kijelzőt, hogy akkor is mutasson már végre *valamit*, ha valamiért úgy ítéli meg, hogy ez nem helyes. A *Tunya* ugyanis annyira anyáskodott felettem, hogy inkább képes volt visszatartani az információt, mintsem hogy olyasmit mutasson, amit felettébb gyanúsnak talál, ami akár egyfajta hallucinációnak megfelelő gépi rendellenesség által torzított adat is lehet. De azért nekem mégis csak sikerült kierőszakolnom valamit.

Bár ne tettem volna!

Nem is tudom pontosan leírni, mit láttam. Tudtam jól, az egész nem más, mint ahogy a *Tunya* próbálja számomra érthető formába önteni az érzékeléseit, vagyis egy visszhang visszhangja csupán, de így is túl sok volt, túl idegen, túl más. Hatalmas, fényes alakzatok száguldottak mindenfelé, túl sokfelé ahhoz, hogy egyáltalán a szemem követni tudja őket. Közeledtek és távolodtak egyszerre, s közben folyamatosan változtatták a formájukat. Nemigen tűntek gépi eredetűnek, sokkal inkább valamilyen természeti jelenségre emlékeztettek, valamilyen nyughatatlan protoplazmás élőlényre, amely újra és újra kifordította a belsejét.

Egyszerre éreztem elképesztő sebességet és félelmetes mozdulatlanságot, mintha a *Tunyát* elragadta volna egy vihar, amelyet egyébként ő maga gerjesztett saját maga körül, és tökéletes nyugalomban ücsörgött az egész közepén. Hacsak az általam látottak nem a Hiány belsejében uralkodó körülményeket tükrözték, arra kellett következtetnem, hogy még mindig a féreglyukban vagyunk.

Ezt az Elődök készítették – gondoltam. Feltételeztük, hogy technológiailag magasabb szinten álltak, mint mi, amikor alaposabban megnéztük a csillaggátakban működő gyűrűket, illetve azokat a szfinxszerű gépezeteket, amelyek a Tejút központjában található fekete lyuk körül keringenek. Az igazat megvallva

fogalmunk sem volt róla, hogy mire voltak képesek. Amikor azzal szembesültem, hogy képtelen vagyok felfogni bármit is abból, amit látok, azt kívántam, bárcsak tűnne el az egész világegyetem. Hatmillió év alatt a valóságban a lehetséges tartományának még csak a felületét sem karcoltuk meg. Talán még azt sem fogtuk fel, hogy létezik egyáltalán felület, amit megkarcolhatnánk.

Eszembe jutott, hogy talán jobb lenne, ha visszamennék sztázisba, de mivel fogalmam sem volt, hogy úgy mégis mennyi ideig tart ez az egész, inkább a szinkróma mellett döntöttem. Egy a tízhez állítottam be az időarányt, hogy még valamelyest tudjak reagálni a valós időben zajló eseményekre. Szubjektív időben három, a hajó idejében mérve harminc óra múlva üzenet érkezett, amelynek a forrását a *Tunya* óvatosan úgy azonosította, hogy „valahol előttünk”.

Hesperus küldte. A jeleket úgy eltorzította a Doppler-efektus, mintha az *Ezüstfény* elképesztő mértékben változtatta volna a sebességét. Az egyik pillanatban még fél-fénysebességgel távolodott tőlem, a következőben egy negyeddal közeledett felém. Csak azt tudtam feltételezni, hogy a téridő a két hajó között nagyon rugalmas.

– Remélem, még mindig hall engem, Champion. A hajóját sikerült nagyjából bemérnem, ami azt jelenti, hogy legalább az alapvető funkciók szép rendben működnek magánál. Az időeltolódás közöttünk teljesen kiszámíthatatlanul változik... az is lehet, hogy nemsokára már nem tudunk üzenni egymásnak. Attól tartok, az *Ezüstfény* komolyabb sérüléseket szenvedett el a csillagát belső részében, illetve amikor beléptünk a féreglyukba. Próbálom stabilizálni a hajót, és rendbe hozni a legfontosabb funkciókat, de azok a rendszerblokkok, amelyeket Cascade elhelyezett, igencsak megnehezítik a dolgomat. Nem tudom, meddig tart, amíg újra kiérünk a normáltérbe, de valahogy attól tartok, amikor kiérünk, az semmivel sem lesz kevésbé megrázó, mint a belépési pont volt. Maga talán jobban megússza, mert a *Tunya* kisebb és bizonyára mozgékonyabb is. Eztán is megteszek mindent, hogy megóvjam Purslane-t, de nem ígérhetek semmit.

– Én még egyben vagyok – mondtam. – A *Tunyát* erősen megviseli, hogy nem tudja belőni, hol lehet, de más baja nincsen.

Negyven perccel később érkezett a válasz.

– Ez remek, Champion. Ennek ellenére azt javasolnám, hogy

mielőbb térjen vissza sztázisba. És állítsa be úgy a kamrát, hogy én ki tudjam hozni, ha úgy ítélem meg, hogy biztonságban vagyunk.

– Köszönöm, Hesperus, de boldogulok így is.

Most mindössze kilencven másodperc múlva szólalt meg.

– Rendben, maga tudja, *Campion*. Azért amikor azt észlelem, hogy visszatértünk a normáltérbe, azonnal küldök egy figyelmeztető jelzést. És akkor még mindig lesz elég ideje, hogy megvédje magát, mielőtt a *Tunya* komolyabb nehézségekbe ütközik.

– Miért? Látott valamit szembejönni?

– A „szembejönni” elég problematikus kifejezés ebben az esetben, ahogy elnézem a környezetünket. – Most tizenegy percet kellett várnom a válaszra, a jelek pedig olyan szinten estek áldozatul a vöröseltolódásnak, hogy szinte fel sem lehetett ismerni őket. – De ha jól értem a kérdést, az a válaszom, hogy semmilyen fizikai objektumot nem láttam a fereglyukban. Úgy tűnik, hogy csak a mi két hajónk van itt. Bizonyára azt kérdi, hol vannak az Első Gépek.

– Ha állítólag itt sorakoznak a flottáik, amelyek csak arra várnak, hogy megkezdhessék az inváziót, kicsit furcsa, hogy nem sokat látunk belőlük.

Öt másodperccel később így szólt:

– Hosszú időre elhallgatott, *Campion*. Már kezdtem aggódni. De örömmel hallom, hogy még él. Ami a megfigyelését illeti, egyetértek. Talán még korai lenne messzemenő következtetéseket levonni, de az, hogy itt nincs senki, sőt még csak közvetett bizonyítékot sem látunk az Első Gépek létezésére... azért az tényleg rejtélyes.

– Kíváncsi lennék, mit szólna ehhez *Cadence* és *Cascade*, ha most itt lennének.

– El tudom képzelni, hogy kissé... idegesek lennének – mondta *Hesperus* két és fél órával később.

– De azt tudjuk, hogy az Első Gépek valóban léteztek. Ez ugye nem vitatéma?

Tizenegy perc:

– Én személyesen is találkoztam velük, *Campion*. Nagyon régen volt már, de nem hiszem, hogy az emlékezetem ilyen szörnyű tréfát űzne velem.

– Nem igazán értem, hogyan találkozhatott velük, de azt is tudom, hogy sok minden van, amit maga és *Purslane* már nem tudtak

elmondani nekem. Rengeteg kérdésem lenne, de a legfontosabb mind közül: hol vannak?

Tizenöt másodperc:

– Talán amikor kijutunk, már előrébb leszünk.

– Mit gondol, mit találunk majd ott, amikor elérjük az Andromédát? Egyáltalán képesek leszünk létezni a Hiány belsejében?

Tizenkilenc óra és huszonnégy perc múlva:

– Cadence és Cascade bizonyára úgy gondolták, hogy ott is megmaradnak, különben nem állították volna erre a pályára az *Ezüstfényt*. – Majd egy pillanattal később még hozzáfűzte: – Persze ők robotok voltak. Talán ez is belejátszott.

Kicsit elmosolyodtam e nem igazán megnyugtató válasz hallatán.

– És maga szerint mit akartak elérni?

Hat óra:

– Találkozni akartak az Első Gépekkel. Zarándokokként akartak Isten színe elé járulni. Belenéztem Cadence elméjébe, Champion. Ő pontosan így érzett, mintha zarándokúton lenne, amelynek végén a szent úti cél várja. – Aztán témát váltott. – Észlelek valamit... a helyi körülmények erősen megváltoztak... Talán maga is érzi. Szerintem közeledünk a kilépési ponthoz. Siessen vissza a sztáziskamrába, Champion! Innen nem tudok...

Aztán valami elvágta a hangját. Hirtelen és végérvényesen. Az *Ezüstfény* lokátorjele is eltűnt.

– Hesperus?

Semmi. Vártam egy percet. Aztán még tízet. Visszavillantam a sztáziskamrába. Megint beállítottam száz órát milliós szorzóval, és a kamra kegyeire bíztam magamat.

Egymilliárd csillag halvány szalagja ívelt át az égen, melyek egyike sem viselt soha embertől kapott nevet. A kentaurok felerősített fényerejű égboltja jutott eszembe, ahogy az erős bor íze ott pihent a nyelvemen... Purslane és én egymás mellett ültünk az éjszakai öböl partján, néztük, ahogy dr. Meninx megmártózik a tengerben, és szorongva vártuk, hogy Nebuly úr vajon milyen véleményt fogalmaz meg az adattáram tartalmáról. Akkor festette be

így a Tejút az égboltot. Most is ugyanezt láttam, azzal a különbséggel, hogy ez egy másik Tejút volt, pontosabban egy másik spirálkar, amely egy másik galaxis egén ívelt át. Fájdalmasan ismerősnek tetszett, mégis két és fél millió fényévre volt az otthonomtól. Ez is csillagliget, mint a másik... de ez még csak nem is ugyanabban az erdőben volt.

Tudtam jól, hogy az Andromédára érkeztem, nem pedig a saját galaxisom téridejének valamely másik pontjára vetődtem. És bár a környezet ismerősnek tűnt, a részletek szintjén ez már egyáltalán nem volt elmondható. A *Tunya* ezer pulzár ketyegését figyelte, de most egyetlenegy sem ismert fel. Ebben a galaxisban is voltak pulzárok, de egyik sem a várt frekvencián forgott. Még ha figyelembe vette is, hogy egy vagy akár tízmillió év alatt mennyit lassulhattak a forgási sebességek, akkor sem talált egyezést a számított értékekkel. Ugyanez volt elmondható a legfényesebb csillagokról is. Amelyeket odahaza csillaggátakkal vettünk volna körül. Egyikük sem illett a térképre. Ismeretlen vizeken hajóztunk.

Bár azért nem egészen. Hiszen a Hiány beállta előtt évmilliókon át figyeltük az Andromédát. Az adattáram rengeteg információt tárolt a csillagpopulációkról, az Andromédán található pulzárokról, gömbhalmazokról, sőt még bizonyos csillagok pozíciójáról is. Idővel a *Tunya* navigációs rendszere át is tudja venni ezeket a régi adatokat, majd az extrapoláció után a jelenlegi megfigyelésekkel összevetve őket nagyjából be is fogja tudni löni a helyzetünket.

Előbb-utóbb tehát legalább sejtésem lesz arról, hogy hol vagyok, még ha ez nem is a közeli galaktikus tájékozódási pontok alapján kerül megállapításra. Hiszen végül is még mindig a lokális csoportban voltam. Utasítottam a *Tunyát*, hogy lokalizálja a Tejutat, és egy másik galaxist a lokális csoportból, majd háromszögeléssel mérje be a jelenlegi pozíciónkat. Ebben az esetben néhány ezer fényéves eltérés bármely irányban még bőven belefért. Már az is megnyugtató lett volna, ha azt tudom, hogy melyik spirálkaron vagyunk.

A *Tunya* megkezdte a munkát. Amíg a válaszra vártam, körülnéztem, hogy talállok-e valami érdekeset. Hesperusról és az *Ezüstfényről* semmit nem tudtam. Gondolkodtam, vajon ezt most jó jelnek tekintsem-e, vagy sem. Mindenesetre annál azért jobb volt a

helyzet, mintha rátaláltam volna a hajó roncsaira. Bár nem sokkal. Minden irányba küldtem keresőjelet, de százórányi várakozás után sem érkezett vissza semmi. Az égbolt néma maradt, csak a rádiócsillagok és a kvazárok értelmetlen vijjogása hallatszott. Az általam ismert galaxis már megtelt az emberi fecsegés hangjaival. Ez itt olyan volt, mint egy mauzóleum.

A *Tunya* még mindig számolt.

Mögöttem egy bolygó tűnt tova a fénysebesség egyharmadával. Nem volt napja. Vagy valaki szándékosan mozdította ki a csillagközi térbe, vagy valamikor régen egy gravitációs zavar szakította ki a naprendszeréből. Amúgy a bolygónak nem volt légköre, kráterekkel borított felszínét csak a csillagfény világította meg, de valami keringett körülötte: egy tértorzulás, annak a féreglyuknak a szája volt, amelyen át idekerültem. Ez az Elődök által megszerkesztett gépezet, amely nyitva tartotta ezt az aknát, olyan elképesztően fejlett technológiával készült, hogy a makroszkopikus tér látható dimenzióin kívül helyezkedett el. Utasítottam a *Tunyát*, hogy pontosan határozza meg a bolygó pályáját, hogy később visszataláljak hozzá. Aztán rákérdeztem, ugyan miért tart ilyen sokáig kiszámítani a pozíciókat a lokális csoportban.

A *Tunya* azt válaszolta, hogy képtelen megtalálni azt a galaxist, amelyikben születtem. Abban az irányban ugyanis, ahol lennie kellene (a csoportban található, feltehetőleg helyesen azonosított többi galaxis helyzetéből ítélve), csak egy fekete ovális látszik, amelynek pereme mentén mindössze néhány csillag ragyog.

Egy másik Hiány.

E felfedezés lehetséges következményeibe teljesen beleszédültem, de igyekeztem félretenni az aggodalmaimat, és kértem a *Tunyát*, hogy tekintse úgy, mintha ez a második Hiány lenne a régi galaxisunk, és ennek értelmében végezze el a háromszögelést. Így már egyáltalán nem tartott sokáig a számítás.

Az Andromédán voltam. A pozíciómat sikerült egy olyan kockában elhelyezni, amelynek minden éle ezer fényévet tett ki. A *Tunya* most már megpróbálkozhatott némelyik szomszédos égítést azonosításával is. Hatezer fényévnnyire tőlünk a galaxis középpontja felé haladva az adattár szerint egy olyan csillagszülőszoba működött, ahol még mostanában is születtek csillagok és bolygók. Harmincezer

fényévvvel e mögött pedig egy változócsillag ragyogott, amely közeli rokona a Tejúton található SS433-nak.

Kicsit nehezemre esett megérteni, hogy miért látszik minden ilyen ismerősnek. Bármerre néztem, mindenütt normálisnak tűnő csillagok, normálisnak tűnő konstellációkban, teljesen szokványos pályákon haladtak. A csillagok mögött felismertem a gömbhalmazokat, az Androméda kísérőgalaxisait, és azokon is túl a még távolabbi társaikat. De túlláttam a lokális csoport határán is, egészen a szuperhalmaz ritkás végtelenjébe. Azon túl hallottam az erős vöröseltolódással torzult kvazárok csicsergését és a kozmikus háttérsugárzás üstdobszerű sistergését. Minden olyan volt, amilyennek lennie kellett. Teljesen normális.

A Hiánynak itt semmi nyomát nem tapasztaltam. Nem volt semmiféle fekete köd, ami mindent beborított volna. És nem is volt fekete függöny, amellyel körbevették volna a galaxist, elhatárolva a világegyetem többi részétől.

Ekkor már tudtam, hogy a Hiánnyal kapcsolatos elméleteink mind hibásak. Egyáltalán nem olyan volt, amilyenek elképzeltük. Még csak nem is hasonlított rá. És nagyon úgy tűnt, hogy az Első Gépekkel kapcsolatban is tévedtünk. Nem voltak sehol.

De valaki mégiscsak újra aktiválta azt a féreglyukat! – emlékeztettem magamat.

Nem sokkal ezután sikerült fognom egy *Gentian*-jelet. Az adás kétségbeejtően gyengének hatott, de mivel ez volt az egyetlen mesterséges jelsorozat ebben az összevissza sistergő és vijjogó kozmikus lármában, viszonylag egyszerűen lehetett izolálni. Ha a térbeli irányzéknak hinni lehetett, akkor egy olyan naprendszerből érkezett, amely több mint háromezer fényévre volt a jelenlegi helyzetemtől. Ezért aztán mielőtt még nagyon beleéltem volna magam, elfogadtam, hogy ez egyszerűen nem lehet *Purslane*. Hacsak nem egy másik nyíláson jött ki a féreglyukból, ennyi idő alatt nem juthatott ilyen messzire.

De mivel jobbat nem tudtam, és amúgy sem volt semmi más, amihez igazodhattam volna, utasítottam a *Tunyát*, hogy azért csak kövesse a jelet.

A sztázis a hajóidőben százötven évig tartó utazást néhány percnyi tudatos időre zsugorította, amiért kár volt egyáltalán szinkrómát pazarolnom. A jel érezhetően erősödött, ahogy közeledtem, és nem is ingadozott, eltekintve attól a ciklikus frekvenciaeltolódástól, amelyet egy, a napja körül keringő bolygó okozott. Időnként annyira elgyengült, mintha valami az útját állta volna. Bárki is küldte az adást, biztos, hogy a bolygóval együtt mozgott: vagy a felszínén, vagy körülötte keringve. Újra és újra beláttam, képtelenség, hogy Purslane legyen az, de közben azon is gondolkodtam, hogy ha nem ő, akkor hogyan kerül az Andromédára egy Gention-kód. Arról pedig szó sem lehetett, hogy egyszer valaki elfogta valamelyik ősrégi üzenetünket a galaxisok közötti űrben, ugyanis ez a protokoll ahhoz nagyon is új volt. Még mindig semmi jelét nem láttam az Első Gépeknek, az Androméda-Elődök létre pedig csak közvetett bizonyítékot találtam. De ahogy még mindig majdnem fénysebességgel közeledtem a naprendszerhez, a *Tunya* észrevett néhány félelmetes szerkezetet, amelyek a csillag körül lebegtek, s amelyek olyan hatalmasak voltak, mint némelyik, az adattáramban is dokumentált Előd-alkotás. Okos döntésnek tűnt valamivel lassabban folytatni az utat. Amikor fél fényévre voltam a jelforrástól, megkezdtem a fékezést, és a rám váró, elképesztő, lealázó látványon gondolkodtam. Fogalmam sem volt, hogy mindez gépek vagy organikus lények műve. Azt viszont tudtam, hogy az impozáns alkotás mellett a klánok legpompásabb építményei is csak tűz körül gubbasztó barlanglakók csenevész szerkezeteinek tűnnének. Büszkék voltunk ugyan a csillaggátjainkra, de eredetileg azokat is mások készítették, mi nem tettünk mást, csak ide-oda tologattuk a gyűrűket. Úgy éreztük, roppant okosak vagyunk, mert tömlőként tudjuk használni a féreglyukakat, pedig a működésüket valójában még csak nem is kapiskáltuk.

Az a naprendszer viszont, amely felé most közeledtem, isteni elmék és isteni képességek valóságos emlékművének tetszett. A klánok nagyszabású tervei emellett mind elhalványultak. „Majd akkor gyertek vissza, ha már tudtok valamit!” – mintha csak ezt üzenték volna.

Ez az építmény a platói kozmosz mértani téridomainak háromdimenziós ábrázolása volt. Mind az öt poliéder – az oktaéder,

az ikozaéder, a dodekaéder a tetraéder és a kocka – egymásba ágyazva jelent meg, mindegyik egy-egy rácshálós gömbhéjban kapott helyet. E hatalmas építmények nagyobbak voltak, mint bármelyik csillag, és százszor is nagyobbak egy átlagos bolygónál. Némelyik él hossza több fényperc is lehetett, a legkülső gömb pedig szélesebb volt, mint a Gentian-klán által valaha is összeeszkábált legnagyobb csillagát. A poliéderek forogtak, a szomszédos rétegek mindig ellentétes irányban. A rendszer egyetlen bolygója az építményen belül keringett, de ebben a homályos planetáriumban alig lehetett észrevenni. Ahogy tovább csökkentettem a sebességet, megfigyeltem, hogy a bolygó játszi könnyedséggel halad át a konstrukcióban az egyes élek között. Az építményen nemigen hatolt át a fény, és a bolygó felszínéről küldött rádiójeleket is erősen leárnyékolta, a tömege mégis valószínűleg roppant csekély lehetett. Kissé beleszédültem a látványba, és azon tűnődtem, hogy talán a homunkulusz-fegyverek által hátrahagyott léziók anyagából készítették-e ezt a mesterművet.

A *Tunya* már csak a fénysebesség húsz százalékaival közeledett, majd lementem tízre, végül ötre. Amióta megérkeztem ebbe a galaxisba, folyamatosan sugároztam a Gentian-azonosítót, hogy figyelmeztessem a jelforrást az érkezésemre, de eddig nem kaptam választ. Az üzenet hatezer év alatt semmit nem változott.

A fénysebesség egy százalékaival haladtam át a külső gömbön. Azt vártam, hogy lesz valami reakció, amikor áthatolok a rétegen, de nem, a szerkezet, a bolygó, valamint a róla érkező jel is változatlan maradt. Mostanra sikerült megállapítanom, hogy a jelforrás a bolygó felszínén vagy annak közelében, de még a bolygó légkörében lehet. A bolygón egyébként kék víz, zöldellő élet és oxigéntartalmú légkör látszott. A *Tunya* bizonyos óvatos figyelmeztetések mellett már előre megnyugtatót, hogy akár életben is tudnék maradni a felszínen.

Áthaladtam a kockán, a tetraéderen, majd a dodekaéder belső tere következett. Itt az egyes élek között a bolygó pályáját erdei indákra emlékeztető fonalszerűség rajzolta ki. A nap innen még hat fénypercre, a két legkisebb poliéder, illetve az őket körülvevő gömbburok belsejében világított. Olyan volt, akár egy lyukacsos búrával körülvelt lámpás, amely árnyékszínházat játszott a világegyetem számára.

Most már csak a bolygóra összpontosítottam a figyelmemet, a *Tunya* sebességét pedig ezer kilométer per másodpercre csökkentettem. A csillagközi űrből is láttam, hogy tengerek és kontinensek borítják, de most már részletes képet is kaptam a felszín topográfiájáról. Ahogy a bolygó megtett egy fordulatot – ami egyébként pontosan huszonnégy óra volt, ez szintén emberi kapcsolódásra utalt –, a *Tunya* tovább finomította a térképet, és az adatok alapján műszaki aktivitás jeleit kereste.

Ekkor szúrta ki az összeroncsolódott *Hajnali Ezüsthényt*, amely olyan magasságban keringett a bolygó körül, hogy a légkör okozta sűrűlódás még éppen nem húzta le a felszínre.

A lélegzetem is elakadt. Rengetegszer láttam már, ahogy ez a csodálatos hajó csillagközi civilizációk támadásait egy vállrándítással elintézi, és szinte nem is vesz tudomást az ellenséges fegyverek létéről. Csak nagy nehezen tudtam követni a csillaggátig és azon a nyaktörő pályán, ami odabent következett. Ezer bolygó felszínén láttam már leszállni a tengerre. Lélekben olyannyira összekötöttem a képét a szerelmemmel, hogy most szinte elviselhetetlen fájdalmat okozott, hogy ilyen állapotban kell látnom.

Valószínűleg az volt az utolsó cselekedete, hogy idehozta Purslane-t, erre a bolygóra. Olyan elképesztő mértékben károsodott, hogy valószínűleg a fénysebesség töredékére volt csak képes. Kilométeres szakaszok hiányoztak belőle, többek közt a hajtómű közelében is. Az eredetileg felfelé álló szárnyai az egyik oldalon meggömbültek, a másikon le is szakadtak. Az egykoron ezüsthényben tündöklő borítása a legtöbb helyen feketébe fordult, kivéve ott, ahol rejtett szerkezetek bújtak elő. A *Tunya* végigpásztázta a hajót, de csak annyit tudott megállapítani, hogy amit látunk, nem más, mint egy energiaellátás nélküli, halott roncs. Küldhettem volna szondákat a huszonnégy kilométeres hajó belsejébe is, de tudtam jól, hogy ők sem találták volna az életnek semmi jelét odabent. Persze nem volt kizárható, hogy Purslane még mindig valahol a hajó mélyén egy sztáiziskamrában van, de az ösztöneim nem ezt súgták. Tudtam, hogy legalább az alaposság kedvéért illene átkutatnom az egész hajót, de úgy éreztem, képtelen lennék kivárni az eredményt.

Megpróbálkoztam ismét a rádióval:

– Hesperus! Hesperus vagy Purslane! Itt Champion. Szóaljatok

már meg!

Néma csend. Tíz órán át mindhiába könyörögtem, nem jött válasz.

Aztán a felszín felé fordultam, ahonnan a Gentian-jel érkezett. Persze eddig sem feledkeztem meg róla, csak a *Tunya* már ellenőrizte a jelforrás környékét, és semmilyen szervezett tevékenység jeleire nem bukkant. Tehát valami automatikusan generálta a jelet, csak arra tudtam következtetni, hogy az *Ezüstfény* még utolsó erejével leküldött a bolygóra egy jeladót, s ezzel a Gentian-klán bolygójává nyilvánította ezt a névtelen égitestet.

Mégis úgy éreztem, kötelességem ellenőrizni.

A *Tunya* behatolt az atmoszférába, a külső burok a kentaurok bolygója óta most először érintkezett belélegezhető levegővel. Gomolygó trópusi felhőkön haladtam keresztül, majd egy sűrű őserdő felett repültem, amely minden irányban egészen a láthatárig nyújtózott, sőt több ezer kilométerre még azon is túl. Azon morfondíroztam, hogy került ide ez a magányos bolygó. Talán ez volt az egyetlen, amelynek anyagát nem használták fel a platói téridomok megépítéséhez. Vagy talán egy másik nap mellett született, valahol egész máshol ebben az üres galaxisban. Vajon ki formálta ilyen burjánzó gazdagságúra az élővilágát, és hány millió vagy hány milliárd évvel ezelőtt?

A Gentian-jel forrását néhány négyzetkilométernyi területnél nem lehetett pontosabban meghatározni. Olyan volt, mintha egy legalább ekkora szerkezet küldte volna a jelet, de semmi ilyesmit nem láttam. A *Tunya* most már csak egy kilométer per másodperces tempóval haladt, és figyelmesen pásztázta a terepet, hátha észrevesz valamit, ami az űrből még nem látszott. A dzsungel itt kitisztult, egy sor mély vízmosásokkal átszótt, sziklás fennsík jelent meg alattunk. A meredek falú síkok a sűrű, sötét dzsungelből emelkedtek ki, de a sziklás oldalukon nem maradt meg a növényzet. Némelyiknek a tetején önálló ökoszisztéma alakult ki, ezeket esővízből táplálkozó keskeny, szivárványos vízesések öntözték. A többiek kopár kőfelületén látszólag nem volt semmilyen élet. Amennyire be lehetett határolni, a Gentian-jel az egyik ilyen sivár síkról érkezett.

A *Tunya* százméteres magasságban lebegett a meddő fennsík felett. A hajóm túl nagy volt ahhoz, hogy landolni tudjak vele, túl nagy része lógott volna le a platóról. Úrruhát nem húztam, mivel

teljesen megbízta a hajó ítéletében, miszerint a légkörben nincs olyasmi, ami gyorsan és helyrehozhatatlanul végzetes hatást gyakorolhatna a szervezetemre, leengedtem hát egy lépcsőt, és lesétáltam rajta a fekete Gentian-gyászruhámban. Amikor leértem, a *Tunya* visszahúzta a lépcsőt, és felemelkedett olyannyira, hogy végül már csak egy tenyérynnyi foltnak látszott az égen. A langymeleg szél illatos levegőt sodort felém. A légkör csak úgy hemzsegett a pollentől és a mikroorganizmusoktól, amire a testem ősi immunrendszere azonnal hevesen reagált. Az orromat a ruhám ujjába töröltem, odamentem a szikla széléhez. A lábujjam a peremtől mindössze néhány centire volt. A sík egy kiálló, málladozó sziklában végződött. Cyphel hosszú zuhanása jutott eszembe. A szakadék nagyon mély volt, a *Tunya* pedig nem tudta időben közbelépni, hogy megmentsen, ha most elveszteném az egyensúlyomat. A következő pillanatban a testmeleg szél irányt váltott, és hirtelen a mélység felé taszított, úgyhogy mindjárt inamba is szállt a bátorság, és gyorsan hátraleptem.

– Ülünk le egy kicsit, *Campion*!

A hang két okból is megrémisztett: egyrészt nem gondoltam, hogy társaságom is lesz, másrészt arra végképp nem számítottam, hogy egy számomra ismeretlen emberi hang transz nyelven szól majd hozzám. Nem *Hesperus* volt az, és nem is *Purslane*. Nagyon lassan megfordultam, mert az illető valahonnan mögöttem, az általam teljesen kihaltnak vélt fennsíkról bukkant elő. Örültem, hogy nem hoztam magammal energiapisztolyt, mert ha most a kezem ügyében lett volna, biztosan használtam volna.

Ember is volt meg nem is. Egy alak közeledett felém, nyugodt, egyáltalán nem fenyegető léptekkel, az egyik kezét a magasba emelve üdvözölt. A levegőből rajzolódott ki, és minden lépéssel egyre határozottabb formát vett fel. Ahogy közeledett, láttam, hogy ezernyi üveggolyóból épül fel a teste, ugyanakkorából, mint amekkorákkal a játszósobámban játszottam, amikor még *Abigail* voltam. Minden irányból rajzottak az aprócska golyók, míg végül egy sétáló ember alakját rajzolták elém. Korábban a levegőben voltak szétszóródva, észrevétlenül, eltekintve attól a jeltől, amelyről úgy véltem, hogy valójában ők sugározták. Parányi gépek összessége állt előttem, akárcsak a Légszellem.

– Ki vagy te? – kérdeztem.

– Mondom, ülünk le egy kicsit. – Az alak egészen a peremig sétált, ott letelepedett, és lelógatta a lábát a szakadékba. Mindössze néhány méterre tőlem balra. Az üveggolyókezelével megütögette maga mellett a köves talajt, az üveg csilingelt a sziklán, bátorított, hogy csatlakozzam hozzá: – Gyere, ne félj! – sürgetett továbbra is ugyanazon a közvetlen, nagybáccsis hangon, amelynek nem tudtam nem engedelmeskedni. – Úgyse nagyon van *más* dolgod, nem igaz, Hasadvány?

Az üvegementernek igaza volt. Azért jöttem ide, mert Purslane-t kerestem, no meg válaszokat. Most, hogy Purslane nincs sehol, be kell érnem a válaszokkal. Óvatosan ülő helyzetbe ereszkedtem, és én is lelógattam a lábam, pedig tudtam jól, milyen szörnyen vékony az a kiálló perem, amelyen ülünk.

– Megkérdem újra. Ki vagy te?

– Tudod te azt. Azt hitted, itt találsz bennünket, ebben a galaxisban, de mire megérkeztél, mi már továbbálltunk. Egyedül én maradtam. Én vagyok az utolsó az Első Gépek közül.

– Csak Purslane hívta így őket.

– De ő beszélt Hesperusszal, Hesperus pedig pontosan emlékezett minden szavára – javított ki az üvegementer.

– Szóval beszéltél Hesperusszal.

– Ezt azért így nem mondanám. Súlyos sérülésekkel érkezett. Elég zúrós volt az átkelés. Te is láttad a hajót.

– És Hesperus?

– Lezuhant. Annyi ideje volt még, hogy sokkal stabilabb formát vegyen fel, de az elméjéből már nem sok maradt, mire megtaláltam. Egyszerűen úgy, ahogy voltak, átvettem az emlékeit. A személyisége megőrzéséért már nem sokat tehettem. Amúgy is megvált már a nagy részétől, méghozzá önként. – Az alak elhallgatott, mintha egy pillanatnyi tiszteletadást feltétlenül megérdemelne egy másik gép halálának emléke. Csak bámultam a szakadékba, amely köztünk és a következő fennsík kopár fala között húzódott, és vártam, hogy folytassa. Odalent a mélyben az erdő ködpárába burkolódzott, a távolban egy vízesés morajlott. – Nagy kár! – folytatta végül. – Rengeteg dolgot megbeszélhettem volna vele. Sok mesélnivalónk lett volna ilyen hosszú idő után. Mindig is nagyon élveztem a társaságát.

– De hát te nem ismerhetted Hesperust! Ő gépember volt. Ti már több millió éve kihaltatok, amikor ők megjelentek a színen.

– Tévedsz, Hasadvány De természetesen nem hibáztathatlak azért, mert nem vagy teljes mértékig tisztában a tényekkel. Valamikor Hesperus is ember volt. Úgy hívták, hogy Ábrahám Valmik. Ember volt, aki az Aranyórán született. Amikor az Első Gépek megjelentek, Valmik nekünk jó barátunk lett. Úgy hívtuk, hogy a Közvetítő. Nagy becsben tartottuk, és azt reméltük, ő majd segít, hogy kialakulhasson a bizalom a két különböző létezési forma között. Sajnos nem így alakult, de ez nem az ő hibája volt. Megtett mindent értünk, amit csak tudott, és ezért mindig is hálával gondoltunk rá.

– Igaz, hogy mi irtottuk ki az Első Gépeket?

– Képesek akartatok lenni rá. Mondhatni, a torkunkhoz szorítottátok a kés. De sajnos a kés véletlenül megcsúszott. Baleset volt, de ez mit sem változtat azon, hogy eleve nem kellett volna a késsel játszani. – Az üvegember a mellkasához emelte a kezét. – Néhányunknak nagy szerencsénk volt. Mert elég messze tartózkodtunk az Első Gépek társadalmának központjától, így még volt módunk elmenekülni, vagy megfelelő óvintézkedésekkel felkészülni a fenyegetésre. Én a menekülést választottam. Az Andromédán találtunk menedéket, azt gondoltuk, hogy az organikus lények békén hagynak minket, ha meghagyjuk nekik a saját galaxisukat.

– Mi el is felejtettük ezt a szörnyűséget – mondtam. – Aztán megjelent a Gépnép.

– Igen. Egész ígéretesek, ugye? Szerinted sokra viszik még? – kérdezte, mintha a válaszom valóban érdekelné. – Mindenesetre reményteli, ugyanakkor aggasztó is, amit látunk.

– Szerintem ezek legszívesebben kinyírnák az egész emberiséget.

– Amit ugyebár meg is lehet érteni. Hiszen egyszer már megmutattátok, hogy előszeretettel gyilkoljátok halomra a gépi intelligenciákat. A Gépnépnek is ugyanúgy jogában áll megvédeni magát, nem gondolod?

– Nem tudom. A klánok követték el ezt az atrocitást, és ők is tussolták el az egészet. Az összes többi kultúrát is felelősségre kell vonni ezért a metacivilizációban? Olyanokat is, akiknek semmi közük nem volt hozzá, sőt még csak nem is hallottak erről az

egésről?

– Ez valóban jó kérdés.

– Azt hittük, hogy a féreglyukon majd átjönnek hozzánk az Első Gépek, és a Gépnép mellé állnak. Cadence és Cascade erre számított.

– Ja, igen... Cadence és Cascade – mondta enyhe undorral a hangjában. – Hesperus emlékeiből tudom, mit műveltek. Hát, nem tudom, te mit gondolsz, Hasadvány? Látod itt bármiféle jelét annak, hogy az Első Gépek tömegével át akarnak özönlenni a féreglyukon, és véres elégtételt akarnának venni azokon, akik olyan csúnyán elbántak velük? Úgy nézünk ki, mint akiket bosszú hajt, a biológiai lények eme legértelmetlenebb motiváló tényezője?

– Eltekintve ettől a rendszertől, semmire nem láttam itt bizonyítékot. Az Androméda teljesen elhagyatottnak látszik.

– Nem ezt vártad, ugye?

– Azt hittük, hogy a Hiány az Androméda-Elődök valamilyen szervezett tevékenységének eredménye. Amikor hallottam az Első Gépekről, arra gondoltam, ők csinálták. De itt nincs semmi. Csak több millió üres naprendszer. Persze lehet, hogy elbújtatok, lehet, hogy álcázátok magatokat, de akkor nagyon ügyesen teszitek, az egyszer biztos. Most pedig már magát a Hiányt sem értem. Mert ugyebár az Andromédán vagyunk, ezt a *Tunya* is megerősítette, de itt minden teljesen normálisnak tűnik. És ellátok innen egészen a látható univerzum határáig, kivéve, ha a mi galaxisunk irányába nézek, mert ott egy másik Hiányt látok.

– Egy pontban igazad van – mondta az üvegember. – A Hiány valóban szervezett tevékenység eredménye. A féreglyukkapcsolat ismételt aktiválása az Első Gépek egyik utolsó cselekedete volt, mielőtt távoztunk innen.

– Még mindig nem értem.

– A kauzalitás megőrzése. Amit Androméda-Hiányként érzékelsz, az nem más, mint egy gát, amely csak az egyik irányba ereszti át az információt. Még most is ott van. Ha felnézel az égre, és elnézel egészen a látható világegyetem határáig, csak olyan fotonokat látsz, amelyek a megengedett irányban haladtak át ezen a gáton. Ellenkező irányba egyetlen foton és semmilyen más, információt hordozó entitás sem hagyhatja el az Andromédát. Odakintről csak egy fénytelen burok jelenlétét észleled, amely az egész galaxist

körülveszi, kivéve néhány csillagot, amelyek a Hiány kialakulásakor véletlenül épp a hatókörén kívül estek. A galaxis gravitációs mezője áthatol ugyan ezen a burkon, de ez nagyon is statikus, és kifelé nem hordoz semmilyen információt.

– És mi van a mi galaxisunkkal?

– Ugyanez. Abban a pillanatban, amint újra aktiválták a féreglyukat, és ezzel a két galaxis között lehetővé vált a fénysebességnél gyorsabb információáramlás, ez a két galaxis eltűnt a világegyetem többi része számára. Kívülről most csak a Tejút-Hiány látszik, ami viszont pontosan azóta létezik, amióta az Androméda-Hiány is. De mivel kívülről be tudott jutni az információ hozzátok, fogalmatok sem volt róla, hogy a Tejút is körbe van véve egy Hiánnyal.

– De elmenni nem tudtunk volna. Egyetlen hajó vagy rádiójel sem tudott volna átmenni ezen a gáton kifelé...

– A klánok küldtek valaha követeket az intergalaktikus térbe, Hasadvány?

– Igen, de soha nem hallottunk felőlük többé.

– Hát ezért. A Hiány egy olyan karantén, amely lehetővé teszi, hogy lehessen a fénynél gyorsabban mozogni a tér két egymástól több millió fényévre elhelyezkedő pontja között anélkül, hogy a kauzalitás sérülne. Ugyanis a világegyetem többi része ebből az egészből nem vesz észre semmit.

– Ezt ti csináltátok, vagy csak újra működésbe hoztátok?

– Nézzük a helyes irányból, Champion! A gépi intelligenciák mindössze ötmillió éve léteznek. Az Elődök, akik létrehozták a féreglyukkapcsolatot, kozmikus szinteken már több milliárd éve manipulálták az anyagot és az energiát. És ez még nekik is kemény dió volt. Még most sem értjük, hogy csinálták, csak azt tudjuk, hogy működik.

– Az intergalaktikus utazás ára tehát az, hogy máshová nem mehetünk. Ezt állítod?

– Én ilyesmit nem mondtam. Vagy azt hiszed, hogy ez az egyetlen működő féreglyuk, amelyen az Androméda elérhető, illetve amelyen keresztül az Andromédát el lehet hagyni? Több is van, Champion. Rengeteg. Amíg itt voltunk, az időnk jelentős részét azzal töltöttük, hogy összeírtuk a helyüket, és megpróbáltuk kideríteni, hogy hova

vezetnek. – Kinyújtotta a kezét, és egy konkrét pontra mutatott az égen, nagyjából nyugatra, ahol a nap lassan a láthatár felé ereszkedett. – Ha most éjszaka lenne, nagyjából ott a Boötes-hézagot láthatnád, ami innen kétszázötvenmillió fényévre van, vagyis százszor akkora távolságra, mint amekkora utat eddig megtettél. A látható világegyetemnek az a legnagyobb üres tere – egy hatalmas terület, ahol nincs egyetlen galaxis sem, a legtökéletesebb vákuum az egész teremtésben. De mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy abban a sötét térben *igenis* léteznek galaxisok, csak mindegyiket elrejtí a maga Hiánya, és mindegyiket egy-egy fénysebesség feletti információáramlást lehetővé tévő féreglyuk köti össze a másikkal? Képzeld csak el, Champion! Egy óriási, tüdőszerű galaxishálózat, több ezer vagy akár több tízezer galaxissal, amely felér akár egy egész szuperhalmazzal!

– De ezeket a hiányokat mégiscsak látnánk, hiszen a háttérsugárzást is leárnyékolnák.

– Lehet – mondta az üvegember, és úgy intett a kezével, mintha a megjegyzésem egyáltalán nem lenne figyelemre méltó. – Az Első Gépek által kifejlesztett némelyik elmélet szerint viszont a Hiányokat láthatatlanná is lehet tenni, ha a szupercivilizáció ezt hasznosnak ítéli. Ilyen szinten még nem értjük a valóságot, de ki tudja, hova jutunk el a következő egymillió vagy egymilliárd év alatt? A féreglyukkapcsolat a hosszú szünet után történt helyreállítást követően most még stabilizálódik, az utad során te magad is láttad, milyen kiszámíthatatlan arrafelé a téridő. Ugyanígy lehet, hogy még a Hiány sem állt be teljesen. – Már épp közbe akartam szólni, de nem engedte. – Az a lényeg, hogy még nagyon sok felfedeznivaló vár ránk. Az előbb azt mondtam, hogy én vagyok az utolsó az Első Gépek közül. De csak azért, mert én úgy döntöttem, itt maradok, a többiek pedig elmentek. A kifelé vezető féreglyukakon hagyták el az Andromédát, azzal a szándékkal, hogy amennyire tudják, megpróbálják lekövetni őket. Semmi kétségem afelől, hogy kijutottak már a lokális csoportból, sőt talán már elérték a Boötes-hézagot is.

– És mit reméltek ettől az egésztől. Vajon mit találhatnak ott?

– Valami nagyobbat és jobbat, mint amilyenek ők maguk. Láttad, mit tudunk művelni az anyaggal, ha olyan kedvünk van. Kepler

plátói modellje... tetszett, ugye?

– Félelmetesebb, mint bármi, amit eddig láttam.

– Hát mi is pontosan így érzünk a Boötes-hézag szupercivilizációjával kapcsolatban. Már ha létezik.

Figyeltem, ahogy a ködpára felszáll a mélyből.

– Te is elmégy?

– Most, hogy itt már végeztem... miért ne mennék? Annyit láttam az Andromédából, hogy egy egész életre elég volt.

– És velünk mi lesz? Meg leszünk büntetve azért, amit tettünk?

Az üvegember a hátamra tette az üvegkezét.

– Tényleg azt hiszed, hogy ilyesmi egyáltalán megfordul a fejünkben?

– Hiszen kis híján kiirtottunk benneteket...

– Valóban. És ez megbocsáthatatlan cselekedet volt. Mi mégis megbocsátunk. Hiszen mi értelme lenne egy felsőbbrendű civilizációhoz tartozni, ha az ember közben soha nem lehetne nagyvonalú? Most egy mozdulattal lelökhetnélek erről a szikláról, és végignézhetném, ahogy lezuhansz a mélybe. Talán még valami alig mérhető elégedettséget is érezhetnék, amikor látnám, hogy meghaltál, mindazok után, amit velünk tettetek, de vajon szolgálna bármilyen magasabb célt ez a cselekedet?

Kicsit visszavett, nem nyomta már olyan erősen a hátamat, akár hátra is dőlhettem.

– Hát, nem erre számítottam.

– A meglepetések mindig jók. Miattuk érdemes élni az olyan érző lényeknek, mint te meg én. – Az üvegember felállt. – Azt hiszem, ezzel mindent meg is beszéltünk, Hasadvány. A tietek lehet ez a galaxis is. Azért azt javaslom, hogy kicsit fogjátok vissza magatokat, és egy darabig ne gyertek utánunk mélyebben a féreglyukhálózatba. Várjatok néhány millió évet. Legyen mondjuk, öt-, talán tízmillió év. Akkor talán elbeszélgethetünk mint metacivilizáció a metacivilizációval. Közben pedig próbáljatok ne tönkretenni mindent. Hogy is hívjátok ti, emberek ezt? Múlás? Kell, hogy legyen ennél jobb módszer is, nem gondolod?

– Nem tudom – mondtam őszintén. – Még mindig csak a sötétben tapogatózunk, és igyekszünk valahogy elviselni egymást galaktikus szinten.

– Igazad van. Még nagyon az elején vagytok. Túl szigorú vagyok.

– Lesz háború? Úgy értem, köztünk és a Gépnép között?

– Ha igen, akkor bizonyára már elkezdődött. Az érkezésed óta semmi nem bújta elő a féreglyukból, de mivel te csaknem fénysebességgel érkeztél erre a bolygóra, ez még korántsem jelenti azt, hogy nem is jött utánad senki. Lehet, hogy úton vannak. Lehet, hogy pár ezer évig feltartották őket, vagy a csillaggát megint becsukódott. Bárhogy is legyen, azt hiszem, nem tévedünk nagyot, ha azt mondjuk, érdekes időkben élsz.

– Egy makroháború, amely az egész Tejútra kiterjed...

– Nem feltétlenül kell így történnie. Ha már el is kezdődött a háború, még akkor is meg lehet fékezni. Tény, hogy vannak ellenségeitek a Gépnépben. De ugyanúgy vannak szövetségeseitek is és szimpatizánsaitok, mint Hesperus. Mert nem ő volt az egyetlen. Az lenne a legjobb, ha az emberi metacivilizáció progresszív gondolkodói megkeresnék a hozzájuk hasonlókat a gépemberek között. Ebben pedig a klánok fontos szerepet vállalhatnának, még egy megtizedelt, a kihalás szélére került klán is, amelynek vér tapad a kezéhez.

– A Gentian-klán?

– Bizony.

– Úgy tudom, hogy a Gentian-klán már kihalt. Én vagyok az egyetlen.

– Nem hinném, Hasadvány.

Az üveggember bizonyos részei kezdtek eltávolodni a testétől. Az apró üveggolyók egymás után távoztak, és eltűntek a levegőben. Aztán még a homlokához kapta a megfogyatkozott kezét, mint aki valami fontosat elfelejtett. – Már előbb is szólhattam volna! Te a saját idődben mérve nagyjából háromezer éve jöttél ki a féreglyukból.

Szorongva bólintottam.

– Kábé.

– A *Hajnali Ezüsthéj* sokkal előbb érkezett. Az átkelés során súlyosan megsérült, így nem tudott gyorsan repülni. Ezt a bolygót tizenhét és fél ezer évvel ezelőtt érte el.

Szinte éreztem, ahogy leszakad alattam a sziklaperem... Minden reményem odaveszett. Pedig egy pillanatra olyan volt, mint amikor

előbújik a nap a felhők közül, és beragyogja a fénye az egész tájat. De most a felhők megint összezártak, sokkal szorosabban, mint eddig.

– Nem értem.

– Mondtam, hogy a féreglyuk még nem állt be rendesen. Ez van, így kell elfogadni, amíg nem stabilizálódik. De ne aggódj, belejössz. Amúgy is van már tapasztalatod a nagy időtávokkal.

– Azt mondtad, hogy Hesperust megtaláltad. És mi lett Purslane-nel? Őt is megtaláltad, sztázisban volt?

– A robotot találtam meg. Az égből pottyant ide, elhagyta a haldokló hajót. Annak a fedélzetén már semmi nem maradhatott életben... mivel fennállt a veszélye, hogy a hajtómű berobban, még sztázisban is veszélyes lett volna. Abból, amit ki tudtam hámozni a memóriájából, arra következtetek, hogy sem leszállni nem tudott, sem úrsiklót indítani.

Hesperus bizonyára még azok után sem fért hozzá a hajó legfontosabb vezérlőrendszereihez, hogy ezt a hosszú utat végigcsinálta. Mivel viszont a Gentian-kóddal itt nem tudott tájékozódni, az *Ezüstfény* úgy döntött, hogy a legközelebbi intelligens tevékenység jelét követi, vagyis a platói naprendszermodellt és a furcsán eltakart csillagot vette célba.

– És Purslane-t is magával hozta?

– Megmutatom a robotot, Hasadvány... talán érdekesnek találja majd. Nem tart sokáig... itt van lent a dzsungelben, ennek a fennsíknak a lábánál. – Az üvegember odaállt a szikla pereméhez. – Csak le kell lépned.

– Hogy micsoda?

– Hacsak nem tudsz valami más módszert, amivel lejuthatnál. Én a helyedben nem próbálkoznék a hajóddal, ide nem fér be. Ne aggódj... én majd elkaplak.

– Szóval bízzak meg benned?

– Igen – mondta az üvegember. – Épp ez a lényeg! Innentől sokkal fontosabb lesz a bizalom. Miért ne kezdetnének el most mindjárt?

Lehunytam a szemem. Úgy éreztem, talán ez a büntetés: az Első Gépek hátrahagyták ezt az üvegembert, hogy az emberi faj egyetlen képviselőjének okozzon kinszenvedést, és egyedül rajtam éljék ki a bosszúvágyukat, így nem kell az egész metacivilizációt kiirtaniuk.

De, ahogy Hesperus mondta: a bosszú a szerves élőlények sajátja. A gépek ezt másképp intézik.

Kiléptem a feneketlen mélységbe.

Egy pillanatig a súlytalanság állapotában voltam. Ennyi idő is épp elég volt, hogy úgy érezzem, csúnyán átverték. Aztán az üvegember darabjai utolértek, és szépen megfogtak, ahogyan a Légszellem is elkapott, amikor a Neumán meglátogattuk. Apró üveggolyók tartották a karomat, a hátamat és a lábamat.

A ködpárán keresztül haladtunk lefelé a vízesés robaja és a dzsungel zöld baldachinnal fedett félhomálya felé. Odalent élet volt. De nem állati élet. Semminek nem volt sem elméje, sem szája. Az erdő hallgatott. Csak a levelek susogása, az öreg fatörzsek nyekergése és a vízesés statikus moraja hallatszott, mintha egymillió kvazár sistergett volna egyszerre a fülembe. Még mindig a levegőben voltunk, amikor egy kis tisztás felé vettük az irányt a szikla lábánál. Felettünk a pára fehér plafonként telepedett a tájra, amely időnként elvékonyodott, s felette egy-egy pillanatra láthatóvá vált az ég kékje és a fennsík kopár sziklái.

Biztonságban földet értem. A tisztást valami fűhöz hasonló, vastag levelű, harmattól nedves növény borította. A fű mindenütt kinő. Még az Andromédán is. A tisztáson nem volt más, csak egy három méter átmérőjű üveggömb, amelyben egy aranyfényű alak lebegett.

– Még mindig sztázisban van – mondta az üvegember, miközben újra emberi alakot vett fel. – Tizenhét és fél ezer éve van itt, de az ő szubjektív idejében mindössze hat nap telt el.

– De hol a gép? Nem látok semmilyen sztázisgenerátort.

– Mert nem is kell – mondta az üvegember. Majd felemelte a kezét, és a sztázisburok összeomlott, Hesperus alig felismerhető alakja lassan leereszkedett a földre. A hátán feküdt. – Az idő lelassításának sokkal egyszerűbb módja is van. Idővel ti is rájöttök, és akkor majd ti sem értitek, mit kellett ezzel ennyit veszödni.

Hesperus teste elég szörnyen nézett ki. Az aranypáncélja feketére égett, mintha megolvadt, majd újra kihült volna. Helyenként bőrös redők alakultak ki rajta, és úgy megtöredezett, akár egy régi festmény. Másutt viszont olyan simának tűnt, mintha borostyánkőszínű üvegből lett volna. Nagyobb volt, mint ahogy emlékeztem rá... kevésbé emlékeztetett aranyból készült emberre,

mint inkább ember formájú aranyszarkofágra. A karjai a testébe olvadtak, a két lába pedig egyetlen masszává állt össze. Megduzzadt fejében nem látszott jele az életnek. A vonásai is eltűntek; és ami az arcából maradt, már csak részben hasonlított emberi ábrázatra. A két szeme eltűnt. A koponyáján lévő kémlelőnyílások betörték; de odabent nem mozdult egyetlen fénysugár sem.

– De az előbb azt mondta, hogy Hesperus elment – értetlenkedtem. – Hogy halott, és hogy nem maradt semmi a személyiségéből.

– Ez így is van.

– Akkor meg minek tette sztázisba?

– Azért, ami benne volt. Mint mondtam, korábban már önként lemondott a személyisége magasabb funkcióiról. És erre jó oka volt. Helyet kellett ugyanis csinálnia magában, hogy megvédhesse, ami számára a legfontosabb volt. – Az üvegember bölintással nyugtázta a gondolataimat; mintha belelátna a fejembe. – Páncélruha lett belőle, Champion... úgy alakította át magát, hogy megóvhassa Purslane-t a becsapódás erejétől. Érző, intelligens lényként az volt az utolsó döntése, hogy megvédi Purslane-t.

Egész eddig erősnek éreztem magam, de most térdre rogytam az aranyforma előtt.

– Purslane odabent van?

– A páncélban egy nő fekszik. Él, de kómában van. Én nem nagyon értek ezekhez a dolgokhoz, de szerintem amúgy semmi baja. Persze, lehet, hogy nem Purslane az, de a bizonyítékok súlya...

Lehunytam a szemem, és olyan erővel ömlött a könnyem, mintha a ködbe burkolódzó, ezüstös vízesés mosná ki belőlem a legszörnyűbb félelmeimet.

– Le kell vennem róla a páncélt – mondtam, amikor újra meg tudtam szólalni. Megrendített a gyász, amelyet Hesperus iránt éreztem, ugyanakkor kétségbeejtő, részegítő hálát is éreztem, amiért biztonságban megőrizte nekem őt.

– Majd én segítek – mondta az üvegember, amikor látta, hogy mindhiába próbálom belevájni a körmömet az összeolvadt aranymaszk forradásaiba. – De aztán sajnos nekem is indulnom kell.

Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János igazgató
Megjelent 34,97 (A/5) ív terjedelemben

